

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

Et Tidsskrift til kristelig Oplysnings og Opbyggelses Fremme

Udgivet af

Ansgarius Foreningen

Redigeret af

BERNH. JENSEN

Præst.

75. Aargang.

KØBENHAVN

FREMMEDSPROG - TRYKKERIEET „ATHENE“

1927

Indholdsfortegnelse.

I. Indledninger.

Ordsprogenes Bog Kap.	1.	1
—	2.	25
—	3.	65
—	4.	81
—	5.	105
—	6.	137
—	7.	137
—	31.	209
—	8.	225
—	9.	249
Salme 54		273
— 21		297
— 117		321
Ordsprogenes Bog Kap.	10—22,17 i Udtog .	345. 369. 385. 401.
		425. 441. 457. 473. 489. 505. 521.
—	22,17—23,14	545
—	23,15—35	569
—	24	585
—	25	617
—	26	633
—	27	649
—	28	673
—	29	697
—	30	721
—	31	737
Prædikereus Bog	769. 793. 817. 841. 865. 881.	753
	905. 921. 945. 969. 985.	1001
Salme 71		1017

II. Aktstykker, Afhandlinger og større Artikler.

Pave Pius XI's Missionsencyklika	3. 27. 42.	67
Pater Heinrich Abel S. J. in memoriam (<i>E. Wissum</i>)		31
Tag Del i Messen (<i>Peter Gebler</i>)		48
Ved Indvielsen af St. Marie Kirke i Aalborg (<i>M. Osterhammel</i>)		83
Observationer (<i>Observator</i>)	106. 509. 530. 591. 607.	992
Kyndelmisse (<i>Heinrich Mohr</i>)		122
Jyllandspostens Paver (<i>Peter Schindler</i>)	127.	146
Forstaar du den hellige Messe? (<i>Peter Gebler</i>)		138
Fastemandat		161
Georg Brandes og Voltaire (<i>F. F. M.</i>)		164
To nye Kirker (<i>Peter Schindler</i>)		167
Biskoppeligt Hyrdebrev		185

IV

Georg Brandes og Kristendommen (<i>H. Gamél</i>)	192
Kors og Dom (<i>Heinrich Mohr</i>)	211
Kors og Præstedømme (<i>Heinrich Mohr</i>)	227
Liturgi (<i>Peter Schindler</i>)	231. 254. 285. 304. 331. 356. 371. 392. 408. 427. 445. 463. 478. 496. 507. 524. 557. 574. 588. 604. 622. 636. 656. 681. 797. 831. 853. 890. 907. 926. 952. 974.
Forskning og Religion (<i>H. Gamél</i>)	237.
Kors og Familie (<i>Heinrich Mohr</i>)	251
Maria og Korset (<i>Heinrich Mohr</i>)	275
Sankt Knud (<i>P. D. Steidt</i>)	323
Marialhemmet	328
Salig Karl den Godes 800 Aars Mindedag	347
Lourdes	387. 402
Kammerherreinde Frederikke Louise Krag	414
Da Johannes Jørgensen-Busten blev overleveret til Svendborg	459
Brev fra Rom (<i>F. R.</i>)	467. 474. 492
Beretning om Ansgarius-Foreningens Virksomhed i 1926	523
Sakramentskirken 1917—1927 (<i>Fr. Ronge</i>)	547
St. Ansgars Statue (<i>B. J.</i>)	602
Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest	651. 678. 699.
To Tankegange (<i>Andreas Szepticky</i>)	675
Cistercieordenen (<i>B. J.</i>)	754
En Kristens Syn paa Arbejde og Kapital	757.
Til Afslutningen af Frans af Assisis Jubelaar (<i>Frans R.</i>)	771
Mirakler i Lourdes (<i>T. F.</i>)	782
Moder Genoveva	787
Meksiko (<i>Christian Walther og B. J.</i>)	804
St. Franciskus's Kirke i Nakskov (<i>Hubert Messerschmidt</i>)	821
Odense Menigheds 60-Aars Jubilæum (<i>Josef Resch</i>)	828
Kristi kongelige Sandheds-Herredømme (<i>Laurentius Zeller</i>)	842. 867.
Det store Verdensskuespil i Godesberg (<i>Steph. Wevers</i>)	882
Om Undere (<i>Janus</i>)	846
Mariakongregationen 1877—1927	923
Mariakongregationen 1877—1927	931
Chresten Skikkild (<i>Peter Schindler</i>)	947
Christus Konge (<i>L. Wolff</i>)	972. 989. 1005.
Jul (<i>Johs. H.</i>)	1027
	1018

III. Mindre Artikler af forskelligt Indhold.

September-Martyrerne (<i>Cay Benzon</i>)	8
Sankt Marie Kirkes Indvielse	12
Kursus i Husgerning (<i>M. L.</i>)	35
Borgerskab (<i>Bede Jarrett</i>)	54
Videnskab og Religion (<i>Holger Baadslund</i>)	72
Katholsk Kunstnerklub (<i>Hubert Messerschmidt</i>)	76
St. Marie Kirke i Aalborg	89
Benadictinere — Vulgata — Liturgi (<i>T. F.</i>)	91
Ærkebiskop Albert Bitter	93
Børne- og Ungdomsarbejde i Nakskov (<i>A. Smitz</i>)	100
Forbøn (<i>E-Steph-W</i>)	152
Brønshøj (<i>Cay Benzon</i>)	155
Palestrinaforedrag i A. C. (<i>A. Menzinger</i>)	178
Valfart til Lourdes	201.
Folketingsmand Dr. phil. Axel Dam i A. C. (<i>A. Menzinger</i>)	420
	204

Sigrid Undset om »En nonnes brever til sin søn«	216
Fest for St. Thomas (<i>fr. Dominicus</i>)	264
Meddelelser fra »Katholsk Lytterforening« (R.)	265
Vincentskonferensen i København (<i>H. M.</i>)	266
Langfredagsstemning (<i>K. A. Vögele</i>)	299
Forsmaaet Kærlighed (<i>N. N.</i>)	303
Gunnar Einarsson	312
Sygekassens Generalforsamling (<i>Sophus Diemar</i>)	314
Et Rejseminde (<i>C. Mønrike</i>)	364
Efterslet (ved <i>G. Nyholm</i>)	375
Pilatus (<i>Niels Beskow</i>)	377
Sankt Vincentsforeningen for katholske Damer (<i>M. S.</i>)	380
Palestrina-Koret i St. Andreas Kirke (<i>A. E.</i>)	396
En Hilsen fra Provinsen (<i>Kapellan</i>)	417
Messebogen (<i>A. Menzinger</i>)	418
Danske Kvinders Katholske Forbund (<i>Mathilde Lohrer</i>)	419
Jesu Barndoms Forening	431
En stor Dag i Frankrig (<i>François Veuillot</i>)	443
Kirkeindvielse i Assens (<i>J. v. Rijckevorsel</i>)	451
Lars Eskeland maa forlade sin Skole	466
Academicum Catholicum (<i>A. Menzinger</i>)	469
Indvielse af Vor Frelzers Kirke i Assens (<i>J. O.</i>)	481
Fra Vatikanet og Kurien (<i>Fr. X. Zimmermann</i>)	491. 552. 571. 586. 618. 635. 706. 726. 739. 795. 819. 872. 888. 1003.
	1033
Fra Vatikanet og Kurien (<i>Andrea Rasetschnig</i>)	930. 971.
	987
Grundstensnedlæggelse (<i>Th. Fr.</i>)	500
Laurbærkransen paa Helgenraven (ved <i>Pet. Sch.</i>)	534
Kristi Legemsfest i Provinsen	535
Den Katholske Syge- og Begravelseskasse 1867-1927 (<i>G. Læsøe-Riise</i>)	539
»Academia polyglotta«	553
Pastor Helmke	561
Den gamle Kirke (<i>Johs. H.</i>)	563
Monsignore Clemens Storp	573
Katholsk Skole i Haderslev (<i>H. S.</i>)	579. 636. 914.
	980
Kolding Menigheds Gave til Monsignore Storp (ss)	611
Et sjældent Besøg	619
Organist Josef Hammermüller 70 Aar	620
Fra Svendborg	626
St. Antoni Kapels Indvielse (<i>M. N.</i>)	641
Fra Lourdes	643
Forfølgelsen i Meksiko	665
Et Seminarium for Forretningsmænd	666
Trørødhus	667
Georg M. Vøltz in memoriam	668
Kongen af Ægyptens Audiens hos Paven (<i>Fr. X. Zimmermann</i>)	687
En lille Solstraalefortælling (<i>J. N.</i>)	689
Det biskoppelige Kor	691
Fem Nonner skudt i et Kloster af en rasende Fader (<i>B. J.</i>)	708
En Protest	710
Pastor J. B. Desnos	711
Restaureringen i St. Ansgars Kirke (<i>Johs. H.</i>)	713
En lidt for stor Fromhed (<i>Parochus</i>)	714
Hertug Knuds Legen Sommeren 1927 (<i>Tyrne Hætte</i>)	716
De unge Pigers Retraite i Trørødhus (<i>En Deltager</i>)	716
Katholicismen i Japan	728
Ansgarsstatuen	729
Festen for St. Norbert i Prag (<i>Dr. Hanus</i>)	741
Det første af seks Tjæld til Kirken i Kolding (<i>J. H.</i>)	743
Endnu et Jubilæum, Broder Christensen	763

En kinesisk Præsts Martyrium	808
Kvindeforbundets Raadmøde (<i>Spero</i>)	810
Completorium i Rosenkranskirken (<i>A. E.</i>)	811
Et Kæmpeorgel (<i>P. K. H.</i>)	857
Mariakongregationens Jubilæumsfest (<i>B. J.</i>)	858
Aabent brev til »AC«erne (<i>EO</i>)	859
Fra Kolding (<i>Fader O.</i>)	875
»Glentholm«	895
Retten til at dræbe (<i>Steph. Wevers</i>)	909
Katholsk Værneforening for unge Kvinder	912
»Faust« (<i>Johs. H.</i>)	933
Danske Kvinders Katholske Forbunds Møde i Vesterhus 3. Nov..	935
Den katolske Kirke i Horsens (<i>Christian Walther</i>)	937
Forsvares Kættermord af Katholikerne? (<i>Peter Schindler</i>)	957
Atter et første Spadestik (<i>Th. Op de Coul</i>)	960
Et lille Orgel (<i>H.</i>)	961
Fabiolastenen (<i>Helga Skrumtsager Petersen</i>)	962
Et Spørgsmaal (<i>L. Wolff</i>)	977
Julestjernen (<i>Enochus</i>)	1024
En gammel Juleprædiken (ved <i>Johs. H.</i>)	1025
Et Minde fra Jubelåret (<i>Johs. H.</i>)	1031
Den katolske Radiosag (<i>Fr. B—t.</i>)	1035

IV. Nye Bøger.

Vilhelm Madsen: Tidens Ansigt (<i>Pet. Sch.</i>)	19
August F. Schmidt: Danmarks Helligkilder (<i>Knud Kannik</i>)	57
Ingeborg Maria Sick: Minnesang (<i>F.</i>)	59
E. Ortved: Cistercieordenen	61
Peter Schindler: Petrus, Paven og Rom (<i>P. H. P.</i>)	74
Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen: Illustreret dansk Litteratur- historie (<i>Niels Hansen</i>)	218. 812
Joseph Hammermüller: Passionen i Roskilde Domkirke	267
Alice Gardiner: Konvertittens Rosenkrans (<i>Peter Schindler</i>)	340
Jakob B. Bull: Barnet (<i>C. B.</i>)	340
Niels Beskow: Inför Guds Ansikte (<i>H. K.-H.</i>)	381
The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey (<i>N. H.</i>) 435. 717.	979
Thomus a Kempis: Fire Bøger om Kristi Efterfølgelse (<i>Niels Hansen</i>)	450
John J. Horgan: Moreno, Ecuadors Præsident (<i>C. B.</i>)	484
C. & E. Engholm: Fem Brude til een Frier (<i>B. J.</i>)	513
Cay Benzon: Sognepræsten i Ars (<i>B. J.</i>)	513
James Gibbons: Kristi Kirke. Vore fædres tro (<i>Jacobus Canutus</i>)	595
Edw. Ortved: Cistercieordenen og dens klostre i norden (<i>B. J.</i>)	754
Universal Knowledge (<i>Niels Hansen</i>)	761
Niels Beskow: Guds Vågar (<i>Holger K.-Hafström</i>)	896
Augustin Kock: En konvertitts beklænnelser (<i>Corrente del mare</i>) ..	897
Erikke Rosenørn Lehn: Glentholm (<i>H. K.-H.</i>)	898
Gurli Pipping: Theresia av Lisieux (<i>H. K.-H.</i>)	898
R. H. Benson: Kujonen (<i>H. K.-H.</i>)	898
Vort samfund med de avdøde (<i>B. J.</i>)	915
A. Lutz: Catholicismen og det personlige gudsforhold (<i>Jacobus</i> <i>Canutus</i>)	939
Hubert Dewald: Vejledning i katolsk Trosliv (<i>M. Spaus</i>)	963
Almanakken Danmark	980
Kimer I Klokker	996
Peter Schindler: Jomfru Maria	997. 1008

Vii

Sigrid Undset: Olav Audunssøn og hans Børn (<i>B. J.</i>).....	1009
H. C. Frederiksen: Et Juledigt	1011
Juleroser, Børnenes Juleroser og Juletid	1011

V. Aarsberetninger, Kollekter og andre Smaating.

»Børnehjæmmene« (<i>J. Resch</i>)	19
Brevkasse..... 63. 79. 158. 614. 878.	902
Basar paa Nørrebro (<i>Cay Benzon</i>)	77
Sankt Antoni Kapel (<i>Cay Benzon</i>)	116
St. Franciskus (<i>P. D. Steidl</i>)	132
Et Hjem (<i>Ellen Christensen</i>)	132
Gaudentias »Vandrekurve« (<i>Elisabeth Hansen</i>)	133
Katholsk Lytterforening.....	180. 201
Quo vadis? (<i>Cay Benzon</i>)	180
St. Antoni Basar (<i>Cay Benzon</i>)	206
R. H. Bensons Passionsspil »Nadversalen«	219
Elisabethforeningens Basar	243. 293
Mariahjemmet (<i>P. D. Steidl</i>)	366
Hvor langt er De med den nye Kirke paa Amager? (<i>Fr. Klar</i>) ..	434
De aabne Kirker	434
Valfarten til Haraldsted	514
Feriehjemmet i Horserød	515
Flyvestævnet (<i>Fr. Klar</i>)	731
Katholske Friskoledrenges Ferieophold paa »Allerslev Kloster« (<i>A. V. Günther</i>)	746
En Gave paa 100 000 Kr. til en ny Sognekirke i Sundby (<i>Fr. Jaworski</i>)	747
En Samtale (<i>P. G. Scherz</i>)	789
Katholske Lyttere — katholske Læsere (<i>J. Hammermüller</i>).....	913
St. Elisabeths Børnehjælpsdag (<i>C. S.</i>)	915
Den katholske Radiosag (<i>Hammermüller</i>)	978
Det er Tid endnu (<i>J. Hammermüller</i>)	996
Børnehjæmmene i Julen	1011

VI. Efterretninger.

A. Udenlandske.

<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td><i>Australien</i></td> <td>694</td> </tr> <tr> <td><i>Belgien</i></td> <td>453. 614</td> </tr> <tr> <td><i>Chile</i></td> <td>134</td> </tr> <tr> <td><i>England</i></td> <td>269. 317. 366. 383</td> </tr> <tr> <td></td> <td>422. 485</td> </tr> <tr> <td><i>Frankrig</i></td> <td>79. 134. 268. 317</td> </tr> <tr> <td></td> <td>397. 423. 541. 565</td> </tr> <tr> <td></td> <td>669. 718. 814. 837</td> </tr> <tr> <td></td> <td>861. 862. 942. 998</td> </tr> <tr> <td></td> <td>1014</td> </tr> <tr> <td><i>Indien</i></td> <td>750</td> </tr> <tr> <td><i>Irland</i></td> <td>436. 485</td> </tr> <tr> <td><i>Italien</i></td> <td>453</td> </tr> <tr> <td><i>Japan</i></td> <td>670. 718</td> </tr> <tr> <td><i>Jugoslavien</i></td> <td>485</td> </tr> <tr> <td><i>Kina</i></td> <td>102. 118. 269. 367</td> </tr> <tr> <td></td> <td>670. 862</td> </tr> <tr> <td><i>Lithauen</i></td> <td>268</td> </tr> </table>	<i>Australien</i>	694	<i>Belgien</i>	453. 614	<i>Chile</i>	134	<i>England</i>	269. 317. 366. 383		422. 485	<i>Frankrig</i>	79. 134. 268. 317		397. 423. 541. 565		669. 718. 814. 837		861. 862. 942. 998		1014	<i>Indien</i>	750	<i>Irland</i>	436. 485	<i>Italien</i>	453	<i>Japan</i>	670. 718	<i>Jugoslavien</i>	485	<i>Kina</i>	102. 118. 269. 367		670. 862	<i>Lithauen</i>	268	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 50%;"><i>Meksiko</i></td> <td>79. 134. 383. 454</td> </tr> <tr> <td></td> <td>837</td> </tr> <tr> <td><i>Nordamerika</i></td> <td>269. 342. 437. 454</td> </tr> <tr> <td></td> <td>486. 750</td> </tr> <tr> <td><i>Norge</i></td> <td>246</td> </tr> <tr> <td><i>Polen</i></td> <td>581. 598. 718</td> </tr> <tr> <td><i>Rom</i></td> <td>102. 118. 134. 294</td> </tr> <tr> <td></td> <td>367. 454. 566. 670</td> </tr> <tr> <td></td> <td>862. 1014</td> </tr> <tr> <td><i>Rusland</i></td> <td>269. 750</td> </tr> <tr> <td><i>Spanien</i></td> <td>497</td> </tr> <tr> <td><i>Svejts</i></td> <td>647</td> </tr> <tr> <td><i>Sydamerika</i></td> <td>566</td> </tr> <tr> <td><i>Tyskland</i></td> <td>22. 422. 453. 646</td> </tr> <tr> <td></td> <td>765</td> </tr> <tr> <td><i>Ungarn</i></td> <td>669</td> </tr> <tr> <td><i>Ægypten</i></td> <td>134. 693</td> </tr> </table>	<i>Meksiko</i>	79. 134. 383. 454		837	<i>Nordamerika</i>	269. 342. 437. 454		486. 750	<i>Norge</i>	246	<i>Polen</i>	581. 598. 718	<i>Rom</i>	102. 118. 134. 294		367. 454. 566. 670		862. 1014	<i>Rusland</i>	269. 750	<i>Spanien</i>	497	<i>Svejts</i>	647	<i>Sydamerika</i>	566	<i>Tyskland</i>	22. 422. 453. 646		765	<i>Ungarn</i>	669	<i>Ægypten</i>	134. 693
<i>Australien</i>	694																																																																						
<i>Belgien</i>	453. 614																																																																						
<i>Chile</i>	134																																																																						
<i>England</i>	269. 317. 366. 383																																																																						
	422. 485																																																																						
<i>Frankrig</i>	79. 134. 268. 317																																																																						
	397. 423. 541. 565																																																																						
	669. 718. 814. 837																																																																						
	861. 862. 942. 998																																																																						
	1014																																																																						
<i>Indien</i>	750																																																																						
<i>Irland</i>	436. 485																																																																						
<i>Italien</i>	453																																																																						
<i>Japan</i>	670. 718																																																																						
<i>Jugoslavien</i>	485																																																																						
<i>Kina</i>	102. 118. 269. 367																																																																						
	670. 862																																																																						
<i>Lithauen</i>	268																																																																						
<i>Meksiko</i>	79. 134. 383. 454																																																																						
	837																																																																						
<i>Nordamerika</i>	269. 342. 437. 454																																																																						
	486. 750																																																																						
<i>Norge</i>	246																																																																						
<i>Polen</i>	581. 598. 718																																																																						
<i>Rom</i>	102. 118. 134. 294																																																																						
	367. 454. 566. 670																																																																						
	862. 1014																																																																						
<i>Rusland</i>	269. 750																																																																						
<i>Spanien</i>	497																																																																						
<i>Svejts</i>	647																																																																						
<i>Sydamerika</i>	566																																																																						
<i>Tyskland</i>	22. 422. 453. 646																																																																						
	765																																																																						
<i>Ungarn</i>	669																																																																						
<i>Ægypten</i>	134. 693																																																																						

VIII

B. Indenlandske (udenfor København).

<i>Aabenraa</i>	<i>Holbæk</i>	900 Menighedens 6.)
78 Nyt Kapel	77 Juletræsfest	Aars Jubilæum
<i>Aarhus</i>	181 Forgylder Webers	<i>Ordrup</i>
366 »Nadversalen«	Guldbryllup	37 St. Andreas Gilde
517 Christi Legems-	<i>Horsens</i>	158 Mødreforening
fest	21 } Birgitta-	244 } St. Andreas Gilde
669 Pastor Koch	182 } foreningen	942 }
Sognepræst	245 }	<i>Randers</i>
981 Missionsuge	<i>Hørsholm</i>	207 Pastor Osterham-
<i>Assens</i>	471 Første Kommunion	mels Jubilæum
245 Den nye Kirke	<i>Kolding</i>	<i>Ringsted</i>
<i>Bornholm</i>	734 Besøg af Pastor	382 Klint 70 Aar
749 Firmelse	Irgens	598 Valfarten
<i>Ebeltoft</i>	901 Nyt Hospital	<i>Roskilde</i>
246 Foredrag af	917 Kristi Kongsfest	397 Frk. Muus 80 Aar
Pastor Nösen	<i>Maribo</i>	<i>Stubbekøbing</i>
471 »Nadversalen«	101 } Birgittakredsen	516 Birgittakredsen
<i>Fredericia</i>	435 }	<i>Svendborg</i>
541 Søster Olavas	814 }	63 Lærer Holst død
Begravelse	<i>Nakskov</i>	<i>Trørød</i>
<i>Haderslev</i>	206 } Birgittakredsen	733 Retraite
38 Orkesterforening	693 }	<i>Vejle</i>
	<i>Nykøbing F.</i>	1037 Udvidelse af
	629 Birgittakredsen	Hospitalet
	<i>Odense</i>	
	580 Firmelse	

C. Københavnske.

20 Skolekomedie i St. Knuds Skole	268 Katholsk Syge- og
20 Den eukaristiske Forening	Begravelseskasse
21 Elevforening ved St. Knuds Sk.	294 St. Mariæ Drengeskoles Minde
37 Mindesten paa Overlærer	315 »Nadversalen«
Ertners Grav	316 Busten af Johs. Jørgensen
61 Organistskifte v. Sakramentsk.	316 Katholsk Lytterforening
62 St. Mariæ Drengeskoles Minde	316 Pastor Messerschmidt i A. C.
62 St. Michaels Klub	342 Valg af Forvaltningsraad for
117 Møde i A. C.	St. Ansgars Menighed
118 Katholsk Kunstnerklub	382 St. Knuds Kapels Jubilæum
134 Tilbedelse i Sakramentskirken	396 St. Michaels Klub
158 Hofforgylder Webers	452 Mère Agnes død
Guldbryllup	452 Vincentskonferensernes
158 Unios Generalforsamling	2. Generalforsamling
181 »Gaudentias	452 St. Mariæ Drengeskoles Minde
Aftenunderholdning	452 Valfart til Lourdes
206 Kath. Kunstnerklubs Koncert	470 Vincentskonferensernes
206 Vincentskonferensernes	2. Generalforsamling
1. Generalforsamling	470 Koral i Sakramentskirken
220 do. do.	502 Valfart til Lourdes
221 Danske Kvinders katholske	502 Fest i Jesu Hjerter Kirke
Forbund	516 Retraite i Horserød
222 Pastor Maurer syg	516 A. C.s Generalforsamling
222 St. Mariæ Drengeskoles Minde	541 Biskoppens nye Kapel
244 Præsteflyttelser	597 Retraite i Trørødhushus
244 Vincentskonferensernes	597 Sakramentsk. 10 Aars Dag
Generalforsamling	598 Vincentskonferensernes
244 Den nye Messebog	Sommermøde

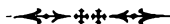
IX

628	do. 3. Generalforsamling	900	Højskolen
629	Pastor Casimir Jaworski vendt hjem	900	Pastor Ortved i A. C.
645	Pastor Helmkes Jubilæum	900	Pastor Menzinger holder filo- søfiske Forelæsninger
693	Vækkelsesprædikener i Sakramentskirken	915	Koncert af Rosenkransk. Kor
732	Mère Adrienne død	916	Niels Beskow paa Dansk
747	Biskoppen i Belgien	916	Højskolen
747	Organist Hammermüller dek.	916	St. Josefs Gilde
747	Missionsugen i Sakramentsk.	940	Mariakongregationen i St. Annæ Sogn
748	Pastor Desnos's Jubilæum	941	Højskolen
748	Kvindeforbundets Raadsmøde	941	Menighedsmøde i St. Ansgars Sogn
764	do. do.	942	Pastor Wevers i A. C.
765	A. C.s Rusmodtagelse	942	Chresten Skikkild død
789	St. Mariæ Drengeskoles Minde	965	Katholischer Frauenverein
813	Rusgilde i A. C.	965	Katholsk Ungdomsværns Fest
814	Fransk katolsk Universitets- mission paa Besøg	966	Højskolen
837	Koncert til Fordel for den nye Kirke i Helsingør	980	Diskussion i A. C.
860	Koncert af Rosenkransk. Kor	997	Højskolen
861	Koncert til Fordel for den nye Kirke i Helsingør	997	Vincentiskonferensernes 4. Generalforsamling
861	Lys til Alle Sjæles Aften	1012	do. do.
861	Katolsk Klub	1012	Menighedsmøde i St. Ansgars Sogn
877	Ungdomsmøde i Vesterhus	1013	Katolsk Pressebureau
877	Koncert af Rosenkransk. Kor	1013	Aftenunderholdning til Fordel for den ny Skole i Haderslev
877	Aftenunderholdning i Sakramentsogn	1037	Højskolen
899	A. C.s unge Sektion		

Billeder.

Haven ved det gamle Karmeliterkloster i Paris.....	9
Adressen til Johannes Jørgensen	18
Pater Heinrich Abel	33
Husgernings-Kursus	36
Ærkebiskop Albert Bitter	94
Birgitte West: St. Villehad	113
St. Antoni Kapel i Brønshøj	155
156	156
Forholdet mellem katolske og protestantiske Missioner i Kina ..	157
St. Norbert i Vejle. Façaden	168
St. Norbert. Korsiden	169
St. Norbert. Det Indre	171
St. Mariæ i Aalborg	173
St. Mariæ. Blik mod Alteret	174
St. Mariæ. Blik mod Orgelet	175
St. Mariæ. Døbefonten	177
Aksel Theilmann: St. Frans	215
Det gamle St. Knuds Kapel	324
Det nye St. Knuds Kapel	325
Baronesse Stampe Charisius	328
Mariahjemmet i København	329
Salig Karl den Gode	348
Festgudstjenesten i St. Knuds Kapel	349
Den saliges Død	351
Relikvieskrinet	354
Kong Knuds Bryllup (i det historiske Optog)	355

Første-Kommunikanter i Roskilde	417
Vor Frelsers Kirke i Assens	451
Johannes Jørgensen-Busten	460
Sakramentskirken	547
Det nye Propagandakollegium	554
Academia polyglotta	555
Pastor Albert Helmke	562
St. Ansgars Statue af Elo	603
Et Ciborium til Mgr. Storp	612
Organist Hammermüller	621
Pastor Hansens første Messe i Svendborg	627
Monsignore Storp	646
Ny Døbefont til Holbæk	690
St. Antoni Kapel i Brønshøj	692
Pastor J. B. Desnos	712
Konservator Rønne ved Restaureringsarbejdet i St. Ansgars Kirke	714
Det første Tjæld i Kolding	744
Pater Honorius Hendrix	749
Kapitelsal i Mehrerau	756
Broder Christensen	764
Teddy før Helbredelsen	786
Teddy efter Helbredelsen	787
Moder Genoveva	788
St. Franciskuskirke i Nakskov	822
St. Frans. Af Stigmatisationsbilledet i Nakskov	825
Den gamle Kirke i Odense	828
St. Albani Kirke	829
Stigmatisationsbilledet i Nakskov	909
Pater Wilhelm Tenten	932
Mariastatuen fra Evaldsgade	933
Fabiolastenen	936
Chresten Skikkild 948	948
Fra Altertavlen i Tilbedelseskirken	949
—	1019
Kongernes Tilbedelse	1021
Grove: Julestjernen	1023
Fra Altertavlen i Holstebro	1025
Maria Maggiore	1031
Juleforberedelser paa St. Josefs Hospital	1032

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlundet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 1.

Søndag den 2. Januar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Pave Pius XI's Missionsencyklika. — September-Martyrerne. — Sankt Marie Kirkes Indvielse. — Johannes Jørgensen. — »Børnehjemmene«. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Horsens. Tyskland. — Meddelelse fra Forvaltningsraadet. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata).

Kap. 1.

Bogens Titel. 1.

Ordsprog af Israels Konge Salomon, Davids Søn:

Bogens Formaal. 2—6.

Til at lære Visdom og Tugt; til at forstaa Klogskabens Tale og forskaffe sig en forstandig Opdragelse, Retfærd, Skønsomhed og Hæderlighed; til at gøre de umyndige kloge og give den unge Mand Omtanke og Indsigt. Hører den vise efter, bliver han endnu visere; og den kloge vil erhverve sig Evnen til at styre. Han vil trænge ind i Ordsproget og dets skjulte Mening, i Vismændenes Tale og deres Gaader.

Bogens Motto. 7.

Herrens Frygt er Begyndelsen til Visdom. Visdom og Belæring foragtes af Daarer.

*Første Tale. Indledning. 8—33.**Hør paa dine Forældre. 8—9.*

Min Søn, hør paa din Faders Formaning, og lad ikke haant om din Moders Bud, for at der kan lægges en yndig Krans om dit Hoved og en Kæde om din Hals.

Gaa af Vejen for daarlige Kammerater. 10—19.

Min Søn, hvis Synderne forsøger at forlokke dig, følg dem ikke. Hvis de siger: »Kom med os, vi skal lure paa Blod; vi skal stille Fælder for den uskyldige uden Grund; vi vil sluge ham levende, som Dødsriget gør, og (behandle) den skyldfri som en, der stiger ned i Graven; vi erhverver saa hele hans kostbare Gods og fylder vore Huse med Bytte; kast Lod med os, kun een Pung skal der være for os alle.«

Min Søn, gaa ikke med dem; hold din Fod borte fra deres Stier; thi deres Fødder løber efter det onde og skynder sig for at udgyde Blod. Dog forgæves udspænder man et Garn for Fuglenes Øjnel Og deres eget Blod er det, de lurar paa, og for deres eget Liv lægger de Snarer ud. Saaledes er Stierne for hver, der er begærlig efter Bytte: dette røver Livet fra dem, der er kommet i Besiddelse af det.

Søg Visdom. 20—33.

Visdommen prædiker paa Gaden, den hæver sin Røst paa aabne Pladser. I Spidsen for Folkeskarerne raaber den højt; ved Byportenes Indgang holder den sine Taler og siger: »Hvor længe, Enfoldige, vil I elske Enfoldighed, og Daarerne attraa det, der er dem skadeligt, og de Taabelige hade Indsigt? Omvend eder og hør paa min Dadel! Se, jeg aabenbarer for eder min Aand, og jeg kundgør for eder mine Ord. Fordi jeg raabte, men I vægrede eder; fordi jeg strakte min Haand ud, men ingen ænsede den; fordi I ringeagtede hvert Raad, som jeg gav, og lod haant om mine Straffetaler; derfor vil ogsaa jeg le ad eders Undergang og spotte, naar I rammes af, hvad I maatte frygte. Naar pludseligt Ulykken hjemsøger eder, og Ødelæggelsen som et Uvejr kommer over eder; naar Angst og Rædsel griber eder, da skal de nok paakalde mig, men jeg vil ikke høre derpaa; da skal de nok staa tidlig op, men de vil

ikke finde mig: fordi de hadede Tugt og ikke valgte Herrens Frygt; fordi de ikke vilde vide af mit Raad og talte ondt om alle mine Bebrejdelser. Derfor skal de nu nyde Frugterne af deres Livsvej og mætte sig med deres egne Paafund. De Enfoldiges Afslag dræber dem selv, og Daarernes Velfærd tilintetgør dem selv. Men hvem der hører paa mig, skal leve i Fred uden Forfærdelse, han skal glæde sig ved (Lykkens) Fylde, befriet for Angsten for Ulykker.

Pave Pius X's Missionsencyklika.

Til Vore ærværdige Brødre: Patriarker, Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og de øvrige Prælater med biskoppelig Myndighed, der staar i Forbindelse med den apostoliske Stol; om Hedningemissionens Fremme.

Pave Pius XI.

Ærværdige Brødre!

Hilsen og apostolisk Velsignelse.

Ved ivrig Forsken i Kirkehistorien kan ingen undgaa at lægge Mærke til, at Paverne fra Kristendommens første Tider særligt har rettet al deres Omsorg og Tanke paa at meddele Evangeliets Lys og den kristelige Kulturs Vælgerninger til Folkene, »som sidder i Mørket og Dødens Skygger,« uden nogen Sinde at lade sig afskrække af Vanskeligheder eller Hindringer. Thi kun med det ene Formaal er Kirken grundlagt, at udbrede Christi Rige i den hele Verden og lade alle Mennesker blive delagtige i Forløsningens heldbringende Gøder. Men hvem det saa end er, der i det guddommelige Hverv her paa Jorden er traadt i Jesu Christi, den øverste Hyrdes, Sted, han tør aldrig være tilfreds med kun at beskytte og bevare den Hjord, som af Herren er betroet ham at lede. Tværtimod. Han vilde ikke opfylde sin Hovedopgave, hvis han ikke af al Kraft stræbte efter at vinde de fremmede og udenforstaaende for og føre dem til Christus.

Paverne og Missionerne.

Vore Forgængere var sig vel bevidst at være bundne ved det guddommelige Bud om at lære og at døbe alle Folk. En urokkelig Kendsgerning er det, at de til alle Tider har opfyldt dette Bud, idet de udsendte gudindviede Mænd, blandt hvilke Kirken offentlig ærer ikke saa faa paa Grund af deres Livs fremragende Hellighed eller paa Grund af deres heltemodige Martyrdød. Disse Mænd har anstrengt sig, ganske vist med vekslende Held, for at oplyse med vor hellige Tros Lys Europa og de indtil da ubekendte Lande, lige saa snart de var opdagede eller udforskede. Med vekslende Held siger Vi. Undertiden er det nemlig forekommet, at Missionærerne næsten arbejdede forgæves; undertiden blev de myrdede eller bortjagede. Og saaledes kunde det slet ikke være anderledes, end at at den Ager, som de havde begyndt at dyrke, i mange Tilfælde næppe holdt op med at være stenet Jord. Eller ogsaa var den allerede forvandlet til en Blomsterhave, men frembragte saa, overladt til sig selv, lidt efter lidt igen Torne og Tidsler.

Imidlertid opfylder det Os med stor Glæde, at i de sidste Aar alle de Ordenssamfund, som helliger sig Missionsarbejdet hos de vantro, med ny Iver har fordoblet deres Arbejde og derved opnaaet dobbelt saa store Resultater. Og til Missionærernes forøgede Arbejde svarede ogsaa en forøget Hjælp og Gavmildhed fra de troendes Side. Hertil har uden Tvivl den apostoliske Skrivelse, som Vor højsalige umiddelbare Forgænger den 30. November 1919 har rettet til alle Biskopper »Om Udbredelse af den katholske Tro paa hele Jorden«, bidraget meget. Deri har jo Paven paany vækket deres Iver og deres Bestræbelser for at hjælpe Missionen. Tillige har han ogsaa ved kloge Raad belært de apostoliske Præfekter og Vikarer om, hvike Ulemper der maa undgaas, og om alt, hvad der endnu maa ydes af deres Missionærer, for at Udøvelsen af deres hellige Kald kan forme sig saa frugtbringende som muligt.

Pius XI's Indsats i Missionsarbejdet.

Hvad Vor egen Person angaar, Ærværdige Brødre, saa ved I meget godt selv, hvorledes det fra Begyndelsen af Vort Pontifikat var Vor Beslutning, intet at lade uforsøgt for at aabne Hedningefolkene den eneste Vej til Frelse, der er, ved at Evangeliets Lys og Sandhed stadig bliver videre udbredt gennem apostoliske Sendebud. To Ting syntes Os fremfor alt at mangle. Begge er ikke blot nyttige, men nødvendige; og den ene er knyttet til den anden. For det første: der maa udsendes et langt større og i de forskellige Kundskabs-grene bedre skolet Antal Arbejdere til de fjærne og umaadelige Lande, som endnu er blottet for den kristne Religion. For det andet: de troende maa forstaa, at de maa medvirke ved en saa hellig og frugtbringende Gerning med brændende Iver, med uafbrudt Bøn til Gud og med stor Gavmildhed.

Har Vi ikke forfulgt netop dette Maal, da Vi i Vort eget Palads lod en Missionsudstilling foranstaltet? Den algode Gud takker Vi ved denne Lejlighed for, at — som vi har erfaret — mange unges Hjerter igennem denne Udstilling har modtaget den første Begejstringsgnist for det katholske Apostolat. Her var jo paa en Maade den guddommelige Naade og Menneskets Højmodighed og Hjerte-adel ligesom synligt stillet til Skue. Allerede nu nærer Vi derfor ogsaa det begrundede Haab, at den høje Beundring for de apostoliske Arbejdere, som opfyldte alle de besøgendes Skarer, ikke har været forgæves og vil bære rigelig Frugt i Fremtiden.

Alle de Lærdomme og gavnlige Formaaninger, som udgik fra Missionsgenstandenes talende Tavshed, skal nu ikke hjemfalde til Undergang og Fordærv. Derfor har Vi — som I vel allerede ved — ladet i vort Lateranpalads et Musæum indrette for de værdifuldeste og i bedre Orden opstillede Genstande. Fra dette Sted er der jo, efter at Kirken havde opnaaet Fred, af Vore Forgængere blevet udsendt saa mange apostoliske Mænd, som udmærkede sig ved deres fromme Liv og deres Iver for Kristi Religion, til de Egne, som allerede var hvide til Høsten. Ved Besøg i dette Musæum vil særlig Officererne og Sol-

daterne i Missionærernes store Hær, for engang at bruge dette Udtryk, kunne sammenligne det karakteristiske ved de enkelte Missioner og derved blive ansporet til stedse højere og større Ting. Men de troende, som besøger det, vil efter Vort Skøn ikke modtage ringere Opmuntring end de besøgende i den vatikanske Missionsudstilling.

For at nu de Kristnes stærkt opblussende Missionsbegejstring vedvarende kan blive ansporet til energisk Daad, kalder Vi imidlertid Eder, Ærværdige Brødre, med høj Røst til Hjælp for at arbejde i Fællesskab med Eder. Der kan være mange Ting, hvortil Ære og og Pligt kræver Eders Medvirkning. Men her er fremfør alt andet et Omraade, hvorpaa I ikke tør nægte Eders vedvarende og ivrige Bistand! Det forbydes Eder af Eders Stilling og Værdighed, og ogsaa Eders Hengivenhed for Vor Person lægger Eder det nær. Saa længe Vi endnu efter det guddommelige Forsyns Raadslutning skal skue denne Verdens Lys, saa længe vil denne Del af Vort apostoliske Embede uafbrudt fylde Os med Angst og Bekymring. Ofte overvejer Vi det hos Os selv, at der endnu findes Tusinde Millioner Hedninge, og Vort Hjerte finder ingen Hvile (2. Kor. 7, 5), og det er, som fornam ogsaa Vi i Vort Indre det rystende Ord: »Raab og opgiv ikke, som en Basun opløft din Stemme.« (Isai. 58, 1).

I.

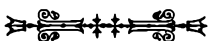
Alle Kristne har den Pligt at arbejde med ved Hedningenes Omvendelse.

1. Vi behøver ikke udførligt at omtale, hvor langt de, som hører til Christi Faarefold, vilde være fjernede fra den sande kristelige Kærlighed, med hvilken vi maa omfatte Gud og alle Mennesker, dersom de slet ikke vilde bekymre sig om de andre, som i deres Ulykke endnu farer vild udenfor Faarestien. Gudskærlighedens hellige Pligt forlanger af os, at vi efter bedste Evne søger at forøge deres Tal, som erkender og tilbeder Gud »i Aand og i Sandhed« (Joh. 4, 24). Den fordrer, at vi fører saa mange Mennesker som muligt til vor elskede Frelzers Rige, for at fra Dag til Dag »Nytten af hans Blod« (Ps. 29, 10) bliver

større, og dermed vi stedse er ham mere velbehagelige, hvem intet kan være kærere, end at Menneskene bliver salige og naar til Sandheds Erkendelse (1. Tim. 2, 4). Men naar Christus har sagt, at det skal være det særlige og egentlige Kendetegn paa hans Disciple, at de elsker hverandre (Joh. 13, 35; 15, 12), kan vi saa bevise vore Medmennesker en større Kærlighed, end naar vi bærer Om-sorg for at rive dem ud af Overtroens Mørke og gøre dem bekendt med Christi sande Tro? Nej, dette overgaar saa meget alle andre øvrige Gerninger af og Beviser paa kristelig Næstekærlighed, som Sjælen overgaar Legemet, som Himmelen Jorden, som Evigheden Tiden. Døn, som efter bedste Evne udøver denne Næstekærlighedens Gerning, han viser, at han skatter Troens Naadegave saaledes, som det sig bør; han viser tillige sit Hjertes Taknemmelighed overfor Guds Godhed, idet han meddeler denne Gave, som dog er den værdifuldeste af alle, og de andre Gaver, som er forbundne med Troen, til de stakkels Hedninger.

Naar ikke en eneste i de troendes Samfund kan unddrage sig denne Pligt, hvorledes skulde da den gejstlige Stand kunne det, der ved Christus vor Herres vidunderlige Udvælgelse og Naadegave har Del i hans Præste- og Apostelembede? Kan I det da, Ærværdige Brødre, I som, udmærkede med Præstedømmets fulde Magt og Myndighed, enhver i sit Stift af Gud er sat som Hyrder for Gejstlighed og Folk? Vi læser jo, at Christus vor Herre har sagt ikke blot til Petrus alene, hvis Læreembede Vi beklæder, men til alle Apostlene, hvis Plads I indtager: »Gaa ud i al Verden og forkynd Evangeliet for alle Skabninger« (Mark. 16,15). Deraf følger, at Omsorgen for Troens Udbredelse saaledes hører til Vort Embede, at I uden Tøven maa komme Os til Hjælp og bistaa Os ved dette Arbejde, saa vidt Opfyldelsen af Eders egne og særlige Opgaver tillader Eder det. Lad det derfor ikke mishage Eder villig at følge Vore faderlige Formaninger; thi af Os vil engang Herren fordre nøje Regnskab for dette store Værk.

(Fortsættes.)

September-Martyrerne.

Det var under den franske Revolution i Aaret 1792. Den 27. Maj havde den lovgivende Forsamling vedtaget, at de Præster, der ikke vilde aflægge Ed paa den kirkefjendske Forfatning, skulde forvises. Denne Straf fandt man dog senere var for mild og Manuel, Marat og Legendre lod denne Bestemmelse forandre til Dødsdom, medens Danton, Justitsministeren, fik det Hverv at sørge for Henrettelsen.

Fredag d. 31. August havde Prøjserne erobret Longwy og Verdun. Paris var i stor Ophidselse, og der meldte sig frivillige til Hæren. Skønt Faren udefra var saa truende, mente man dog, at det først gjaldt om at bekæmpe den »indre Fjende«, nemlig den for Samfundet saa »farlige« Gejstlighed.

Det gamle Karmeliterkloster i Rue de Vaugirard 74 blev brugt som Fængsel. Her havde man samlet 160 af de haardnakkede Gejstlige, deriblandt en Ærkebiskop og to Biskopper.

Den blodige »Daad«, der skulde udføres, blev betroet til en vis Maillard, som anførte en Bande af tilpas samvittighedsløse og raa Mænd.

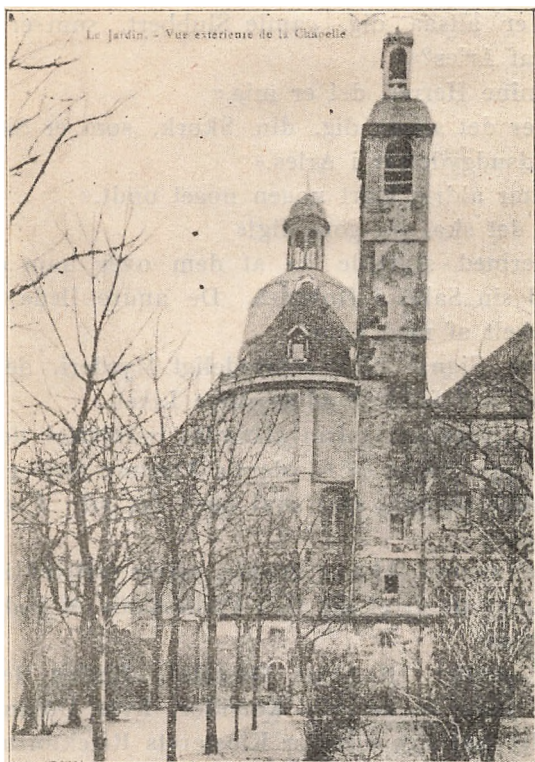
Det er den 2. September, at denne Skare begiver sig til Karmeliterklostret for at forrette sit Hverv.

Det var rygtedes, at Prøjserne nærmede sig Hovedstaden. Ved 12-Tiden var det sorte Flag blevet hejst paa Raadhuset, Stormklokken havde lydt, og Kanonen paa Pont-Neuf havde ladet sin Røst høre. Forvirringen var fuldstændig.

Ved 3^{1/2} Tiden om Eftermiddagen kunde Maillard derfor uforstyrret skride til Værket. Hans Mænd var endnu ivrigere end han selv. Bevæbnede med Sabler og Hellebarder ilede de i Forvejen og brød under Gudsbespottelser og vilde Eder ind gennem den lille Port, der vender ud til Rue de Vaugirard, forbi de gamle Bygninger, der ligger indenfor, og ind i den ret store Have, der dengang strakte sig helt over til Rue de Rennes. Præsterne, der ellers holdtes indespærrede i Klosterkapellet, havde faaet Lov

til at opholde sig i Haven, hvor de befandt sig i dette Øjeblik. De havde allerede længe været klare over; hvor det bar hen, og havde med stor Fatning forberedt sig paa Martyrdøden; de havde endogsaa læst op for hinanden af de første kristne Martyrers Akter.

Ved Synet af den morderiske Skare knælte Præsterne

Haven ved det gamle Karmeliterkloster.

ned, ofrede deres Liv til Gud og gav hinanden Absolution. Pastor Girand var den første, der faldt, ramt af en Sabel i Hovedet i Nærheden af det runde Vandbassin midt i Haven, hvor han var i Færd med at bede sit Breviar. Naar man nu besøger Stedet, kan man se en lille Søjle med Indskrift paa Stedet, hvor han faldt.

Bagest i Haven opad en lang Mur var der dengang et lille Kapel, hvor de fleste Præster opholdt sig i Kreds omkring Ærkebiskoppen af Arles, Mgr. Jean Marie Dulau.

Nu lyder der fra Banditterne et Raab: »Ærkebiskoppen af Arles, Ærkebiskoppen af Arles!« Denne, som havde knælet, rejste sig og sagde til de Præster, der vilde holde ham tilbage: »Lad mig blot! Hvis mit Blod kan berolige dem, hvorfor skulde jeg saa ikke dø?«

Henvendt til Bødlerne erklærede han roligt: »Jeg er den, som I søger!«

»Det er altsaa dig, gamle Slubbert, som er Ærkebiskoppen af Arles?«

»Ja, mine Herrer, det er mig.«

»Saa er det altsaa dig, din Skurk, som er Skyld i de store Blodsudgydelser i Arles.«

»Jeg har aldrig gjort nogen noget ondt.«

»Men det skal jeg gøre dig!«

Og dermed styrtede en af dem over ham og ramte ham med sin Sabel i Hovedet. De andre ilede til for at gøre det helt af med ham.

Det var Signal til et almindeligt Myrderi, der nu begyndte, og som kostede 40 gejstlige Livet.

Dette uhyggelige Optrin afbrydes imidlertid derved, at Maillard oppe fra et af Klosterets Vinduer raaber til dem: »Det er ikke saadan, at I skal bære Jer ad. I griber det forkert an!«

De, der endnu ikke er dræbte, bliver ført ind i Klosterkirken, hvor de giver sig til i Fællesskab at bede de døendes Bønner.

Man opretter en Slags Domstol. Endnu den Dag i Dag kan man se en lille Korridor, hvor Dommen blev fældet; det var lige udenfor Klosterets Refektorium. Bag et Bord stod — formodentlig — Maillard, og to og to blev de gejstlige ført frem for ham. Deres Navn blev søgt paa Listerne, og det blev endnu en Gang spurgt dem, om de vilde skrive under paa Forfatningen. Alle nægtede.

Fra den lille Korridor blev de derpaa en for en ført gennem en lille Gang ud gennem en Dør, der vendte ud til Haven, og hvor en lille, tvedelt Trappe findes. Her kastede Morderne sig over dem.

»*Hic ceciderunt!*« staar der nu at læse paa denne Trappe: »Her faldt del!«

Et Stykke fra Trappen staar der et gammelt Træ, som

kaldes »*le témoin des martyrs*«, »Martyrernes Vidne«, thi Blodet, der strømmede som en Flod fra Gerningsstedet, blev opsuget af dette Træs Rødder, hvad man senere har kunnet konstatere.

Blandt de myrdede var Biskopperne Louis og Joseph de La Rochefoucauld.

Hvor godt disse Helte var forberedte paa Døden ses af Kommissæren Violettes Ord: »Jeg forstaar ikke disse Præster. De gik i Døden som til en Bryllupsfest!«

Ved 6-Tiden var Myrderierne slut. Da var der 114 Ofre.

Rædslerne var dog ikke til Ende, thi Banditterne gav sig til at udplyndre Ligene; de afklædte dem og delte Byttet imellem sig. Derpaa begav de sig op i et Kammer ligeover Havedøren, hvor de fejrede deres »Daad« med at spise og drikke. Imens satte de deres Vaaben opad Væggen, saa at Martyrernes Blod randt ned ad Muren. Blodsporene kan endnu ses. Dette Værelse er omdannet til Kapel.

Samtidigt med den her skildrede uhyggelige Scene blev andre Præster myrdede rundt om i Fængslerne i Paris.

Det er disse September-Myrderiernes Martyrer, som er blevet beatificerede i Rom Søndag d. 17. Oktober iaar.

Katholske Pariserfarere burde valfarte til det gamle Karmeliterkloster, sædvanligt kaldt »*Les Carmes*«, i Rue de Vaugirard 74, der har været Skueplads ikke blot for store Rædsler, men ogsaa for hellige Mænds vidunderlige Mod og Troskraft. I Krypten under Klosterkirken opbevares Martyrernes Relikvier. I flere af Hovedskallerne kan man tydeligt se de af Mordvaabnene fremkaldte Hul-ler og Skrammer.

Den lidt dystre gamle Bygning rummer nu et Præstese-minar, hvor forøvrigt flere Danske har studeret og endnu studerer. Livsglade unge Mennesker færdes paa de blodvædede Trapper, og der lyder Sang og Passiar, hvor en Gang fromme Præster stønnende sank til Jorden. Men Minderne om de store og ranke Præsteskikkelser lever end i de unge Mænds Sjæle og maner dem til Efterfølgelse i Tro og Mod.

Cay Benzon.

Sankt Marie Kirkes Indvielse.

Aalborg 18. og 19. December 1926.

To store, vidunderlige Festdage, de skønneste, vor nordjyske Menighed har oplevet, er til Ende: vor højærværdige Biskop har indviet vor ny Kirke, har holdt Pontifikalmesse og Firmelse i den og endelig sammen med de mange tilrejsende Præster deltaget i en Fest, hvor saa godt som alle Menighedens voksne Medlemmer var til Stede og havde Lejlighed til at hylde Overhyrden for det danske Vikariat.

Lørdag Morgen ankom Biskoppen til Aalborg, hvor der de sidste tre Dage var blevet arbejdet Dag og Nat paa at opstille Kirkens Inventar: Hovedalteret, Døbefonten, de syvarmede Lysestager, Skriftestolene, Vievandskarrene og Stolestaderne, der først Onsdag Morgen var ankommet fra Belgien. Men det var lykkedes at faa alt paa Plads i rette Tid, saa Kirken kunde vise sig i al sin Skønhed, da Indvielsen skulde begynde.

Paa Biskoppens Anmodning indviede Kamillianernes Provincialpræfekt P. Beckers først Kirken Kl. 8 om Morgen, hvorefter Biskoppen sammen med de herværende og de tilrejsende Præster Kl. 10 konsekrede Højalteret og Alterstenene til Sidealtrene. Højtideligheden varede i ca. 3 Timer. Derefter læste P. Provincial Beckers den første hellige Messe i Kirken, der saaledes »aflagde sin verdslige Dragt og iførtes sin aandelige Dragt, idet Jesus Christus kom til Stede paa Alteret«. — For første Gang, siden den gamle Kirke blev nedlagt, hørte man igen Kirkeklokkerne ringe ud over Byen, et festligt Øjeblik, som mange, ikke blot Katholikker, men ogsaa Protestanter havde længtes efter. De to ny Klokker klang smukt i Forening med den gamle Klokke, og Byen kan atter glæde sig over at høre dem ringe Angelus Morgen, Middag og Aften.

Søndag Morgen blev der Kl. 6 og Kl. 8 læst stille hl. Messer dels ved Hovedalteret, dels ved Sidealtrene, der er indviet henholdsvis til Salus infirmorum, Maria, de syges Helse, og til St. Kamillus, og mange modtog den hellige Kommunion.

Til Pontifikalmessen Kl. 10 var Kirken overfyldt. De tre øverste Bænke paa højre og venstre Side var forbeholdt de indbudte Honoratiores, der var mødt festklædte, mange i Uniform.

Mens Klokkerne kimedede, bevægede Processionen sig fra den ny Præstebolig til Kirkens Hovedindgang: forrest Processionskorset baaret af en ung Kamillianer, derefter 14 Ministranter, saa Præsterne og derefter Biskoppen i Kaabe, hvis lange Sløb blev baaret af P. Hoppers fra Slagelse.

Ved Pontifikalmessen assisteredes Biskoppen af Hr. Pastor von Kettenburg som Presbyter assistens, Eksprovincial P. Tembories som Diakon og Provincial P. Beckers som Subdiakon. Desuden saas i Koret Provikar Helmke, København, Pastor Osterhammel, Randers, P. Wunsch, Aarhus, P. Brems, Vejle, P. Schmiderer, Odense, P. Amerlan, Maribo, samt de stedlige Præster.

Ved Gudstjenestens Begyndelse sang Menigheden »Kom Skaberaand«, og man hørte med Glæde Kirkens ny Orgel i Stehles Salve regina - Messe.

Efter Credo holdt Pastor Osterhammel Indvielsesprædiken.

Pastor Osterhammel rettede først en Tak til Biskoppen for hans Nærværelse; han takkede derefter enhver, der havde bidraget til Kirkens Opførelse. Kirken var blevet bygget, fordi den gamle Kirke ikke længere var stor nok til Menigheden, der for 27 Aar siden overhovedet ikke havde nogen Kirke; de faa Katholikker i Stiftet blev tilset af Præsterne i Randers. Naar man nu havde bygget dette prægtige Gudshus, kunde det Spørgsmaal maaske fremkomme, hvorfor der skal være flere Forkyndelser her, end der allerede er; vil det ikke blot bidrage til at skabe Forvirring? Vi maa dertil svare, at enten maa den religiøse Sandhed være relativ eller absolut; vi mener, at den er absolut; ingen kan nægte det, Jesus Christus har selv sørget for Sandhedens Bevarelse, han er nærværende paa vore Altre. . . . Kirken bærer Navnet Maria, et Navn, som i gamle Dage var saa almindeligt, at der næppe fandtes en By, hvor der ikke var en Kirke, der var opkaldt efter Gudsmoder. Den ældste Mariakirke var Santa Maria antiqua i Rom, den stammer fra det 4. Aarhundrede og var

bygget lige over for et Vestatempel. Senere kom Kirken Maria Maggiore. Det blev efterhaanden Mode at opkalde Kirkerne efter Maria; ogsaa her i Aalborg findes der en Kirke, som hedder Fruerkirke, altsaa blot en Omskrivning. For ikke at træde nogen for nær skal denne Kirke bære Navnet Sankt Marie Kirke. — Skal man begrunde Valget af dette Navn, kan man sige, at der er tre Grunde: 1) Vi tyer til Marias Beskyttelse, 2) hun er et Troens Pant, 3) hun er en Vejviser ved sine Dyder Efter endnu en Henvendelse til Kamillianerne, der havde ladet Kirken bygge, ønskede Pastoren, at Menigheden vilde benytte Kirken i den samme Kærlighed, som den var blevet skænket i den, der har fundet Kirken, elsker den. Vi mener, at den religiøse Sandhed er absolut, det er med den som med Solen, man behøver ikke at bevise, at den er der, den breder sit straalende Lys over alt, og det samme gør den religiøse Sandhed« Som for at forstærke Virkningen af Pastorens Ord skinnede Solen i det samme saa stærkt ind gennem Vinduerne i Kuplen, at den helt for dunklede de 4000 Lys i Kronen og forgyldte hele Hvælvingen.

Den hellige Handling fortsattes; Menigheden sang »Paa Sandheds Fjeld«, og til sidst forlod Biskoppen og Præsterne Kirken, mens Menigheden staaende sang »Store Gud, vi love dig . . .«

Fra Kirken begav de indbudte Gæster sig til Skolen for at spise Frokost sammen med Biskoppen og Præsterne. Blandt Gæsterne saas Kirkens Bygmester, Professor Buchkremer fra Aachen, Billedhugger Gatenhyn fra Belgien, Politimester Buch Petersen, Dommer Vogelius, Trafikinspektør Schierbæk og Toldinspektør Neerfeldt, alle i Gala, forhenværende kgl. Borgmester Bornemann, Godsejer Johan Knudsen, Stadsingeniør Olsen, Ingeniør Wright, samt Pressen i Aalborg m. fl.

Sognepræsten P. Merx bød velkommen. Adjunkt, cand. mag. Niels Hansen talte for Paven og Biskoppen. Biskop Brems talte for Menigheden og Kirken, Ingeniør Wright for Byen, Borgmester Bornemann takkede paa Byens Vegne. P. Merx talte for Arkitekten og Arkitekt Buchkremer paa Tysk for Haandværkerne, idet han udtalte sin Beundring

for det overordentlig smukke Arbejde, der her var præstet. Murermester Thomsen Støtt takkede paa Haandværkerkernes Vegne. Eksprovincial Tembories talte for Bidragyderne, Sagfører Cordes for Kamillianerne. Provikar Helmke om Kamillianernes Komme til Aalborg. Endnu flere havde Ordet, før Frokosten var forbi, og man sluttede med Kaffe og Cigarer.

Firmelse.

Klokken 4^{1/2} var der Firmelse. Biskoppen modtoges ved Kirkens Hovedindgang af Sognepræsten og førtes i Procession til Alteret. Man sang »Veni creator . . .«, og Biskoppen talte derefter til Firmanderne. Han fortalte, at han hver Dag, særlig om Aftenen, tænkte paa alle Menighederne i Vikariatet, ogsaa paa Aalborg Menighed, som han dog hidtil ikke havde besøgt. Nu ønskede han Menigheden til Lykke med den ny Kirke, den smukkeste i hele Vikariatet. Biskoppen henvendte sig derpaa til Firmanderne; han opfordrede de unge til ikke at hæfte sig for stærkt til det materielle, men søge Trøst og Styrke i det aandelige. Hjertet er uroligt, saa længe det ikke hviler i Gud; det er skabt for Vorherre. I ældre ved det: Illusionerne brister lidt efter lidt, derfor skal de unge ikke lade sig blænde af Verden, saa de føres bort fra Troen og Opfyldelsen af deres religiøse Pligter. Det er en herlig Tanke, naar man ligger paa sit Dødsleje, at vide, at man Søndag efter Søndag har været til den hl. Messe og ofte har modtaget de hellige Sakramenter. Biskoppen opfordrede Firmanderne til at modtage Firmelsens Sakrament godt og udnytte dets Naade rigeligt.

Efter Talen meddelte Biskoppen Sakramentet til 91 Firmander baade Børn og voksne. Efter en kort Andagt sluttede Højtideligheden med sakramental Velsignelse, og under Afsyngelsen af »Store Gud, vi love dig . . .« forlod Biskoppen Kirken i Procession, idet han uddelte Velsignelsen til Menigheden paa sin Vej ned gennem Kirken.

Festen i Haandværkerforeningen.

Om Aftenen var Biskoppen, de fremmede Præster og Menighedens voksne indbudt af Kamillianerne til en festlig Sammenkomst i Haandværkerforeningens Sal. Kl. 8 var

Salen fyldt af et festklædt Publikum. Der serveredes Kaffe og Kager, Ungdomsforeningens Orkester spillede, og i Løbet af Aftenen opførtes »Klokken i Innisfär«, et længere Digt, der blev deklameret smukt af en ganske ung Pige under Musikledsagelse og Korsang.

Festen begyndte med Afsyngelsen af »Der er et yndigt Land« . . . , hvorpaa Hr. Stationsforstander Dupont talte for Biskoppen. Man sang en Sang for Biskoppen, og denne takkede, idet han udtalte sin Glæde over nu at se den Menighed for sig, som han daglig havde tænkt paa og bedt for; for Fremtiden vilde den være ligesom mere levende for ham. Biskoppen havde en uforklarlig Følelse af, at det her var ægte katholsk Aand, der strømmede ham i Møde. Det var en Trøst for ham i hans vanskelige Gerning som Biskop. Da han blev konsekreret af Kardinal Mercier, udtalte denne et Ord, som Biskoppen saa tidt maatte tænke paa, det var om Ausvaret, der var det tungeste at bære. — — En Biskops Gerning var at opmuntre og styrke Menighederne — —; han bad Menigheden ikke glemme at bede for ham. Biskoppen sluttede med at udtale sin Glæde over Menighedens Størrelse, at der kunde være saa mange Firmander nu, skønt det kun var faa Aar siden Monsignore Olrik havde firmet et lignende Antal.

Paa Menighedens Vegne bragte Bankkasserer E. Madsen en Tak for den ny Kirke. Han talte om Kamillianernes Arbejde i Aalborg i de forløbne 27 Aar, om hvorledes de først havde skænket Menigheden den lille Kirke som Afløser for det lille Huskapel paa Kamillianerklinikken for til sidst at skænke den den store, smukke Kirke, som nu var blevet indviet. For en halv Snes Aar siden havde det allerede været Meningen at begynde Arbejdet, Grunden var blevet købt, og der var tegnet forskellige Skitser af den paatænkte Kirke; men Krigen afbrød brat alle Planer, og først for 2 Aar siden var de atter blevet taget op og nu bragt til en lykkelig Fuldførelse. Naar man nu traadte ind i det skønne Kirkerum, der hvævede sig saa højt over en, følte man uvilkaarligt en Trang til at sende Blikket opad og ikke blot Blikket, men ogsaa Hjertet; Ordene »Sursum corda« kom ret til Anvendelse her. Efter kraftige Hurraraab for Kamillianerne afsang man en Sang om

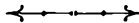
Kirken, der ligesom den foregaaende Sang til Biskoppen var skrevet ved denne Lejlighed.

Provincialpræfekt Beckers lykønskede Menigheden til den ny Kirke. Den havde nok krævet store Ofre fra Provinsens Side, men disse Ofre var blevet rigt belønnet; i Professor Buchkremer havde man haft en udmærket Arkitekt, og naar man nu siger, at Kirken er den smukkeste i det danske Vikariat, kan jeg sige, at den ogsaa er det i hele den tyske Provins. — Prof. Buchkremer, der ligesom Provincialen talte paa Tysk, beklagede, at han kun kunde 3 danske Ord: Krone, Øre, Tak. Det sidste Ord vilde han benytte, idet han 3 Gange sagde: Tak! — Eksprovincial Tembories talte i livlige Vendinger for de gamle. De gamle var dem, der glædede sig mest, fordi de bedst forstod, hvad der laa bagved dette Arbejde. De vidste, at en Kirke ikke falder ned fra Himmelen eller vokser op af Jorden, den koster Arbejde, og Arbejde koster Penge. Pengene var skaffet til Veje ved store Ofre fra Provinsens Side og mange Bidrag rundt om fra. De gamle glædede sig særligt ved at se, at Menigheden var vokset, den havde ligefrem sprængt den gamle Kirkes snævre Rum. Det saa man paa Antallet af Skolebørnene, for 25 Aar siden begyndte man med 4 Skolebørn, nu var der over 70. For 25 Aar siden var der ved den første Firmelse 5 Firmander, nu var der 91. Den første Indvielsesfest blev holdt paa Klinikken i en Stue, nu maatte man have en Sal i Haandværkerforeningen. — — Dupont tog atter Ordet for at takke de tilstedeværende katholske Præster for deres Nær-værelse. Han talte om det store Arbejde, de katholske Præster havde udført her i Landet siden den Tid, da der kun fandtes katholske Kirker i København og Fredericia, og mindedes i denne Forbindelse den apostoliske Præfekt Grüder og Biskop Johannes v. Euch. — Paa Præsterens Vegne takkede Pastor v. Kettenburg og Provikar Helmke, der omtalte den Tid, da han som Sognepræst i Randers skulde pastorere hele Nordjylland til Skagen, han havde ialt 20 Købstæder og flere Hundrede Landsbyer at tage sig af. Hvis Præsterne havde udrettet noget her i Danmark, skyldtes det udelukkende Vorherre, der havde lagt sin Velsignelse i deres Arbejde. — Ingeniør Wright talte om

det ualmindelig smukke Arbejde, der var udført ved Bygningen. Naar Haandværkerne paa en saa udmærket Maade havde udført deres Arbejde, skyldes det ikke mindst den Interesse, P. Merx havde vist, idet han tidlig og silde havde været til Stede paa Byggepladsen og opmuntret Haandværkerne paa enhver Maade. — P. Merx svarede, at han ikke havde kunnet udrette noget, hvis han ikke havde haft dygtige Medarbejdere, især i Murermester Støtt og P. Bender. —

De forskellige Taler fandt stor Tilslutning hos Forsamlingen, der hilste hver enkelt med Haandklap eller Hurraaab. Ved Tolvtiden sluttede den smukke Fest. Idet Biskoppen forlod Salen, meddelte han Velsignelsen til de tilstedeværende.

I Løbet af Aftenen afsendtes der Telegram til Paven og til Menighedens to tidligere Sognepræster, P. W. Sassen og P. Ikenmeyer.

Som meddelt fik Johannes Jørgensen overrakt en Adresse med Fortegnelsen over alle dem, der havde ydet Bidrag til Busten. Vi bringer her et Billede af Omslaget til Adressen, et Værk og en Gave af Malerinden Frk. Birgitte West. Det forestiller Digterens Værnehelgen Johannes Døberen, Vox clamantis in deserto, der peger op mod det Guds Lam, en skøn og symbolsk Fremstilling.

„Børnehjemmene“.

I en Artikel i sidste Ugeblad fremkom H. 616 med et Forslag, som er meget velment og udmærket i sig selv, men alligevel forfejlet. — H. 616 kender ikke Forholdene i vor Mission m. H. t. vore »Børn paa Landet«. Børnehjemmet i Odense, Haderslev, Randers og Slagelse (Forholdene i Roskilde kender jeg ikke) er statsanerkendte Børnehjem for Værgeraadsbørn. De optager en hel anden Slags Børn end »Børn fra Landet«; de faar deres Betaling for Børnene baade af Kommuner og Staten, deres Plads er indskrænket og fuldstændig optaget. Men der findes desforuden mange Hundrede Børn — jeg kan godt sige 12—1300 — omkring paa Sjælland (Nord — Midt — Syd-sjælland,) Fyens Stift, Nord — Midt — og Sønderjylland, foruden de mange Børn paa Lolland og Falster, som dels samles ved de enkelte Kirker i kortere eller længere Tid, dels maa pastoreres og undervises i deres Hjem rundt omkring paa Landet. Det er hér, der trænges til Hjælp. Hvor skal Midlerne komme fra? De enkelte Præster kan ikke klare dem alene til Trods for, at de slider sig op med utallige Rejser paa Motor og Cykle. For vort Distrikts Vedkommende f. Eks. udgør de aarlige Rejseudgifter alene — Børnenes Ophold ved Kirken slet ikke iberegnet — godt og vel 700 Kr.

Det af H. 616 i Ugebladet fremførte Forslag er ubrugeligt. Hvad formaar f. Eks. Børnehjemmet i Haderslev med sine 12—15 Pladser — frem for alt bestemt til og optaget af Værgeraadsbørn — overfor hele Jylland med dets 500—600 Børn paa Landet? Nej, Løsningen og Ordningen af dette vigtige Problem maa komme fra Samarbejde mellem de enkelte interesserede Præster og deres Overhyrde, Biskoppen. Jeg kan tilføje, at den nærmeste Fremtid vil bringe et Forslag, som virkeligt vil kunne yde Hjælp til denne saa vigtige Sag.

Josef Resch.

Odense, 1. Juledag.

Nye Bøger.

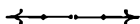
Vilhelm Madsen: Tidens Ansigt. Gyldendal.

Forf., som maa regnes til Gruppen: Brøndsted, Alfred Ipsen, Mads Jepsen, giver os paa godt 200 Sider en Oversigt over »Det religiøse Gennembruds Mænd« (vilde jeg

kalde det) fra Aarhundredskiftet til vore Dage. Han skizzer ogsaa Tidens religiøse Fænomener som Theosofi, Spiritisme og Pintsebevægelse.

Forf. er yderst belæst, han synes ikke at have sprunget nogen eller noget over. Dog virker hans Bog baade tør og fersk. Den mangler et fast Punkt, hvorudfra Fænomener og Personer bedømmes, og den gaar intetsteds i Dybden, er ikke afgjort, men betragtede. Den blander ogsaa i allfor høj Grad det Nationale og det Religiøse sammen. Men den er nyttig for dem, der vil have en Oversigt over Trækkene i Tidens Ansigt, og som saa selv kan og vil dømme om Art og Værdi af de religiøse Reaktionstegn. Læseren tænker ofte paa Harald Nielsen, men savner hans Skarphed, medens han genkender H. N.s kritiske Negativitet.

Pet. Sch.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. »Den hellige Aloysius«, som St. Knuds Skoles Elever opførte 2. Juledag i Skolens Festsal, skildrer i tre korte Akter Ungdommens Helgens Liv og Død. Salen var fuld, og skønt det langt fra var Skuespillere, der stod paa Scenen, forstod de at faa Tilhørerne til at lytte bevæget. Der findes Ord i dette Stykke, som trænger langt ind i Hjertet og anslaa den Streng, der altid burde klinge: Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl! Aloysius var den rige Yngling, der forlod alt — Magt, Højhed, Ære, en Tilværelse i Skønhed og Overflod, for at følge sin tornekrøned Mester gennem Fattigdom, Ydmyghed og Foragt ind i Døden. En forunderlig Renhed og Skønhed udstraalet fra hans Skikkelse. Og han døde saa ung. Alderen satte ikke sine Mærker paa ham, hans Haar blev aldrig graat, han traadte ind i Himlens Sale, uden at Manddommens Tvivl og Vildfarelser nogensinde havde gennemrystet hans Sjæl — enfoldig og from som det Barn, om hvem Jesus siger, at det hører Himlen til. Derfor staar denne ædle unge Skikkelse saa lysende gennem Historiens Aarhundreder, aldrig ophørende at kalde Ungdommen til Kamp under sin Fane. Skolens Elever var gaaet til deres Opgave med Kærlighed og Alvor — gennem de lyse frejdige Barnestemmer klang den hellige Aloysius Røst.

Aa.

— Den eukaristiske Forening skylder afdøde Lensbaronesse Stampe-Charisius sin Oprettelse her i Landet, og Baronessen var til sin Død Foreningens Formand.

Derefter var afd. Grevinde Henriette Rantzau i en Aarrække Formand, hun efterlod sig et smukt Minde ved at skænke den skønne Dør til Tabernaklet paa Altret i St. Ansgars Kirke. Hendes Efterfølger Kammerherreinde Krag, der i 16 Aar trofast har røgtet sit Hverv som Formand, har desværre set sig nødsaget til at trække sig tilbage paa Grund af svigtende Helbred, og Hofdame Utke Ramsing er nu Foreningens Formand. Den 8. December blev Foreningen af Hans Højærværdighed Biskoppen ved en Højtidelighed i St. Ansgars Kirke tilsluttet Ærkebroderskabet »Den evige Tilbedelse paa Montmartre«. Biskoppen ytrede sin store Glæde over denne Tilslutning, hvorved Foreningens Medlemmer nu vil faa Del i alle Ærkebroderskabets aandelige Fordele, de mange Tusinders Bønner, der hele Døgnet igennem opsendes foran det udstillede allerhelligste Sakramente, den rige Aflad, den daglige Messe for de levende og den maanedlige Messe for de afdøde Medlemmer. Samtidig har Biskoppen givet sin Tilladelse til, at det allerhelligste Sakramente bliver udstillet hele Dagen hver første Fredag i Maaneden i St. Ansgars Kirke, og da Foreningens Medlemsantal nu er 61, vil der snart kunne udskilles saa mange, at der for et af de andre Sognes Vedkommende kan blive givet den samme Tilladelse. L.

— Paa Indbydelse fra et Udvalg samledes i St. Knuds Sal Søndag d. 14. Dec. 1926 70 ældre Elever fra St. Knuds Skole til et Møde med det Formaal at oprette en Elevforening for Skolen. Der har tidligere været gjort Forsøg herpaa, men de er alle mislykkedes. Der var selvfølgelig ogsaa lidt Ængstelse blandt Udvalgets Medlemmer for, at ogsaa dette Forsøg skulde falde til Jorden; men allerede ved Mødets Aabning Kl. 7³/₄ var Stemningen saa god, at al Forsagthed var som blæst bort. Maaske syntes flere af de ældre Elever, at Udvalget var lidt for ungt — alle Medlemmer deraf havde for kun 2 Aar siden været Elever i Skolen — men man saa snart, at der var lagt et virkeligt Stykke Arbejde til Grund for dette første Møde. Efter nogen Diskussion blev Udvalgets Forslag vedtaget i noget ændret Form, og en Bestyrelse af gamle og unge — et fuldstændigt Samlingsministerium, mente en af de tilstedeværende — blev valgt. Lad os haabe, at det Arbejde, der er gjort for Elevforeningen ikke maa være spildt, og at »den gamle Skole« maa faa Glæde og Gavn af den.

Horsens. Søndag den 12. December udstilledes i Forsamlingssalen de i Aarets Løb af Birgittaforeningen forfærdigede nyttige Beklædningsgenstande og en Del Broderier og lignende Arbejder. Særlig den store Mængde Beklædningsgenstande, som er beregnet til Uddeling til

Julen blandt Skolens Børn, var overvældende. At Resultatet er blevet saa godt, skyldes i første Række de mange flittige Hænder, men ogsaa forskellige heldige Indkøb og Gaver har været medvirkende, og Foreningens energiske Formand, Fru Dr. Krag, benærkede derfor ogsaa, at man ikke hvert Aar maatte vente et saa glimrende Resultat. Samme Dag havde Foreningen arrangeret en Lotteriaften, hvor en Del af Broderierne og forskellige i samme Anledning skænkede Gaver bortspillede. Ca. 130 af Menigheden havde indfundet sig. Foruden Lotteriaftenen bortspillede paa en Serie Lodsedler nogle særlig fine Broderier og andre større Ting. Det lykkedes at afsætte ca. 800 af 1000 Numre. Udbyttet af Lotteriaftenen saavel som Bortlodningen blev en haardt tiltrængt økonomisk Støtte for Foreningens fremtidige Virksomhed. M.

Tyskland. Den af det danske Vikariat saa højt fortjente Pastor *Storp*, der nu er Sognepræst og Dekan i Ahaus i Westfalen, er for nylig blevet udnævnt til Geheimekammerherre hos Hs. Hellighed Paven. Fra Danmark skal ogsaa en hjertelig Lykønskning sendes Mgr. *Storp*, og vi er sikre paa, at hans mange danske Venner slutter sig til den og med Glæde erfarer, at deres gamle Præst har faaet denne Udmærkelse.

Festandagten til St. Knud Hertug

med liturgiske Sange efter Officiet fra 1170 er Hellig 3 Kongers Dag 6. Januar 1927 Kl. 7 Aften i Jesu Hjerter Kirke.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 2. Januar i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 5. Januar Kl. 8. Aften. Søndag den 9. Januar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag d. 4. Januar Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

„Sct. Michaels Klub“ Mandag d. 3. Januar Kl. 7 $\frac{1}{2}$ (3die Nytaarsdag) holdes festlig Sammenkomst med Juletræ for Klubbens Medlemmer. 1 Kr. 50 Øre pro persona bedes som sædvanlig erlagt ved Indgangen.

Kirkekollekt. I Vikariatets Kirker afholdes **Hellig tre Kongers Dag** i Følge pavelig Anordning Kollekt til de afrikanske Missioner.

St. Ansgars Kirke.

Mødreforeningen afholder Møde Tirsdag den 4. Januar.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lörd. Kl. 7—8.

Meddelelse fra Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Fra 1. Januar 1927 overgaar ifl. Overenskomst med Københavns Begravelsesvæsen hele Administrationen af de katolske Kirkegaarde (katolsk Vestre og katolsk Assistens) til Københavns Begravelsesvæsen (Kontor: Løngangsstræde 28), hvor man efter 1. Januar 1927 skal henvende sig vedrørende Begravelser.

Fra samme Dato træder Begravelsesvæsenets Takster i Kraft for de katolske Kirkegaarde, ligesom kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet maa sørge for Gravstedernes Vedligeholdelse. Ejere af Gravsteder har dog indtil 1. April 1927 Ret til at forny Gravsteder efter de nuværende Takster for de katolske Kirkegaarde.

Fra 1. Januar vil der endvidere, i Lighed med hvad der alt er sket paa Sundby- og Ordrup-Kirkegaard, blive udlagt en særlig katolsk Afdeling paa Bispebjerg Kirkegaard.

Fra 1. Januar 1927 har Menighedskontoret, Bredgade 64, saaledes ikke mere noget med Administrationen af de katolske Kirkegaarde eller Begravelser at gøre, medens Dødsattester som hidtil stadig skal indføres og underskrives af de respektive katolske Sognepræster.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1926 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken.

Forvaltningsraadet.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.

Ansgariusforeningen.

Juleindsamlingen i Rosenkranskirken indbragte 728 Kr. 50 Øre, som uddeltes i Pengegaver til c. 50 Familier og enligstillede. Alle Bidragydere bedes herved modtage vor hjerteligste Tak.

Komitéen.

Til **St. Antoni Kapel**, Brønshøj, har jeg endvidere modtaget følgende Bidrag: Kr. 10—20—5—12—25—20 ialt Kr. 92. Med det tidligere indkomne Kr. 598,84. Jeg beder alle Bidragyderne modtage min hjertelige Tak.

Cay Benzon, Præst.
Nørrebrogade 27 C.

Kirkelig Kalender.

2. Jan. Jesu Navnefest.	9. Jan. 1. Søndag eft. Epifani. Den h. Families Fest.
3. — M. Oktav af Johannes.	10. — M. Oktavdag.
4. — Ti. Oktav af Uskyldige Børn.	11. — Ti. Oktavdag.
5. — O. Vigilie.	12. — O. Oktavdag.
6. — To. Epifani (H. 3. K.).	13. — To. Oktav af Epifani.
7. — F. Oktavdag.	14. — F. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.
8. — L. Oktavdag.	15. — L. Paulus, Eneboer.

St. Knuds Kapel. Hellig 3 Kongers Dag (6. Januar) Form. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe.

St. Annæ Kirke. Paa Hellig 3 Kongers Dag (6. Januar) Kl. 6 og 7 stille Messer, Kl. 10 Højmesse med Prædiken, Kl. 8 Aftenandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Hellig 3 Kongers Dag stille hellige Messer Kl. 6, Kl. 7, Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Kl. 8 Levitmesse, Kl. 10 Sangmesse med Prædiken. Aftenandagten er Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Sakramentskirken. Hellig Tre Konger (Torsd. 6. Jan.) Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt.

Min kære Mand, Lærer og Organist

Frederik Holst

afgik ved Døden den 19. December.

Paa Børns og egne Vegne
Marie Louise Holst, f. Marquard.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

Min kære Moder, Sproglærerinde

Fru **Hulda Adolphson**

hensov stille paa Sct. Josephs Hospital den 16. December.

Hendes Datter.

Den Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Vor kære Fader, fhv. Overlærer ved Statens Institut
for Talelidende

Oscar A. Møller

er afgaaet ved Døden den 16. December 1926.

Børn og Svigerbørn.

Begravelsen har fundet Sted.

Den kære Afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

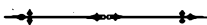
Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 2.

Søndag den 9. Januar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Pave Pius XI's Missionsencyklika (fortsat). — Pater Heinrich Abel S. J. in memoriam. — Kursus i Husgerning. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Haderslev. — Meddelelse fra Forvaltningsraadet. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 2.

2. Tale: *Visdommens mangfoldige Goder.* 1—22.

Hvem der for Alvor søger Visdom:

I. *finder den.* 1—9.

Min Søn, hvis du modtager mine Belæringer og bevarer mine Bud hos dig, saaledes at dit Øre hører opmærksomt paa Visdommen: saa bøj (ogsaa) dit Hjerte, for at du kan tilegne dig Klogskab. Thi hvis du paa kalder Visdommen og bøjer dit Hjerte mod Klogskaben; hvis du søger den, som (man søger) Penge, og graver den op, som (man graver efter) Skatte, saa vil du føle og forstaa Herrens Frygt og opnaa Gudserkendelsen. Thi det er jo Herren, der skænker Visdom, og fra hans Mund kommer Kløgt og Indsigt. Han gemmer Frelse til de retfærdige og beskytter dem, der vandrer ulasteligt deres Vej, idet han værner om Retfærdighedens Stier og vogter de helliges

Veje. Paa denne Maade altsaa faar du Retfærdighed i Eje og Skønsomhed, Hæderlighed og en god Livsførelse i enhver Henseende.

II. beskyttes af den mod onde Mennesker. 10—15.

Hvis Visdommen har holdt Indtog i dit Hjerte og Indsigt er din Sjæls Glæde, saa vil Varsomhed beskytte dig og Kløgt bevare dig, saaledes at du bliver fri for den forkerte Vej og for et Menneske, der fører daarlig Tale; (at du bliver fri) for dem, der forlader den rette Vej og vandrer ad de mørke Stier; der glæder sig, naar de har handlet ilde, og jubler over de største Misgerninger; hvis Veje er onde, og hvis Skridt er skændige.

III. beskyttes af den mod utro Kvinder. 16—19.

For at du kan være fri for en anden Mands Hustru, en fremmed Kvinde, der bruger indsmigrende Ord og svigter sin Ungdoms Fører og glemmer Pagten med sin Gud. Hendes Hus nærmer sig Døden, og hendes Stier fører til Dødsriget. Ingen af dem, der søger ind til hende, skal vende tilbage og finde Vejen til Livet.

IV. opnaar de godes Løn. 20—22.

For at du maa vandre Vejen til Lykke og følge de retfærdiges Spor. Thi de retfærdige skal bebo Landet og de uskyldige forblive i samme; de ugudelige skal udryddes af Landet og de onde bortrives derfra.

Pave Pius X's Missionsencyklika.

(Fortsat)

Bønnen for Missionerne.

2. For det første: sørg gennem Ord og Skrift for, at I hos Eders troende mere og mere indfører og udbreder den hellige Skik at bede om, at Herren maatte sende Arbejdere til sin Høst (Matth. 9, 38), og at den guddommelige Naades Lys og Bistand maa komme de vantro til Hjælp. En Skik, siger Vi, skal det det blive, en fast Brug for hele Fremtiden, som hos den barmhjertige Gud formaar

og bevirker meget mere end Bønner, der kun een eller nogle Gange bliver bedt. Lad os antage, at Evangeliets Forkyndere arbejder ihærdigt for at omvende Hedningene til den katholske Tro, at de udgyder deres Sved, ja endog hengiver selve Livet; at de anvender den størst mulige menneskelige Flid, Omsorg og Dygtighed, alligevel intet vil de opnaa, og alt vil være forgæves, dersom Gud ikke med sin Naade rører de vantros Hjerter, gør dem modtagelige og drager dem til sig. Det er nu let at indse, paa samme Maade som alle Mennesker har Mulighed for at kunne bede, saaledes er ogsaa alle i Stand til at yde denne Art Missionsarbejde, som er en vedvarende Krafttilførsel for Missionerne. Derfor vil I gøre en Gerning, som i høj Grad svarer til Vore Ønsker, og som tillige er tilpasset Folkets Karakter og Tankegang, naar I til Eksempel anordner, at der til Rosenkransen og andre lignende Bønner, som forrettes i Sognekirkerne og i de øvrige Kirker, bliver tilføjet en Bøn for Missionerne og de vantros Omvendelse.

Til dette, Ærværdige Brødre, skal særlig Børn og Ordenssøstre opmuntres. Vi ønsker, at i Asyl og Børnehjem, i Forberedelses- og højere Skoler, ligesaa i alle Huse og Klostre for Ordenssøstre daglig Bønnen stiger op mod Himmelen, for at Guds Barmhjertighed stiger ned til saa mange ulykkelige Mennesker og til de endnu saa talrige hedenske Nationer. Thi hvad kan den himmelske Fader afslaa og nægte de uskyldige Sjæle og dem, som lever et Liv i Jomfuelighed? Ligeledes tør vi heller ikke tvivle paa, at der i Børnenes sarte Hjerter ved Guds Naade kan vækkes Længsler efter Apostolatet, naar de er vante til at bede for de vantros Frelse, lige fra den Dag af, da den himmelske Kærligheds Blomst begyndte at spire frem. Naar saa denne Længsel efter Apostolatet faar en omhyggelig Pleje, da kan der af disse Børn i Tidernes Løb fremgaa en Skare Arbejdere, som er særlig dygtige til Apostelembedet.

Forøgelse af Missionærernes Antal.

Et andet Spørgsmaal vil Vi nu kort berøre, som er værd, Ærværdige Brødre, at I skænker det megen Agtpaa-givenhed og Eftertanke. Der gives sikkert i vore Dage

ingen mere, som ikke ved, hvor stor Skade Troens Udbredelse har lidt ved Verdenskrigen. Mange Missionærer blev kaldt tilbage til deres Hjemland og er faldne i Løbet af denne Kæmpestrid. Andre blev fordrevne fra deres Arbejds-mark og maatte længe lade den ligge udyrket. Alle disse store Ødelæggelser maatte og maa der endnu den Dag i Dag raades Bod paa; Missionsarbejdet maa atter bringes op til sin tidligere Højde, ja det maa yderligere fremmes og udvides.

Endnu mere: Naar Vi ser paa de store udstrakte Lande, hvortil den kristne Kultur endnu ikke har faaet Adgang; naar Vi ser paa det uhyre Antal Mennesker, som endnu den Dag i Dag maa undvære Frelsens Velgerninger; naar Vi ser paa al den Nød og de Vanskeligheder, som Missionærerne paa Grund af deres utilstrækkelige Antal trykkes af og hindres ved i deres Gerning; saa er det en Pligt, at Biskoppernes og alle Katholikkernes samdrægtige Anstregelser gaar ud paa at forøge ganske væsentligt Antallet af Troens Sendebud. Hvis I altsaa i Eders Stift har unge Mænd, Klerikere eller Præster, som øjensynligt er kaldede af Gud til dette ophøjede Apostolat, saa skal I, langt fra at gøre Modstand overfor saadanne Tanker og Ønsker, tværtimod med Eders Velvilje og Autoritet støtte og hjælpe dem. Selvfølgelig er det Eder tilladt paa upartisk Maade at prøve Aanderne, om de er af Gud (1. Joh. 4, 1); men hvis I herved kommer til det Resultat, at en saa gavnlig Beslutning baade er opstaaet og blevet næret under Guds Indflydelse, saa maa hverken Præstemangel eller anden Nød i Eders eget Diöces gøre Eder modløse og foranledige Eder til at nægte Eders Samtykke. Eders Folk, der dog saa at sige har Midlerne til Sjælens Frelse i Haanden, er jo langt nærmere Frelsen, end Hedningene, særlig de, som endnu lever i Vildskab og Barbari. Naar et saadant Tilfælde indtræder, da bær med Sindsro og Kærlighed til Christus og Sjælene Tabet af en af Eders Præster eller Klerikere, hvis man overhovedet kan kalde det et Tab. Thi Kirkens guddommelige Stifter vil sikkert erstatte Eder den Hjælp og Støtte i Eders Arbejde, som I har mistet, være sig at han giver Eders Stift saa meget rigeligere Naadegaver, eller at han vækker nye Kald.

Fremme af de store Missionsforeninger.

Men for at dette Arbejde kan faa den rette Plads blandt de andre Pligter i Eders Hyrdeembede, saa drag Omsorg for, at Præsternes Missionsforbund bliver indført i Eders Diöces; eller hvor det allerede bestaar, der opflam det til stedse voksende, energisk Virksomhed ved Eders Raad, Eders Formaninger og Eders hele Indflydelse. Præsternes Missionsforbund blev ved et lykkeligt Forsyn stiftet for omtrent otte Aar siden, af Vor umiddelbare Forgænger beriget med megen Aflad og stillet under Propagandakongregationens Ledelse. Ogsaa Vi har allerede udmærket dette Værk, som i de sidste Aar er blevet udbredt i de fleste Diöceser i den katholske Verden, med mange Beviser paa Vor pavelige Velvilje.

Alle Præster, som tilhører dette Missionsforbund — og alle Kandidater til Præstedømmet i Forhold til og i Overensstemmelse med deres Stand — bønfaller, ifølge Forbundets Love, særlig ved det hellige Messeoffer, om Troens Naadegave for de utallige Mængder af vantro. Ligeledes opmuntrer de andre til denne Bøn. Saa ofte og hvor det kan lade sig gøre, prædiker de for Folket om Hedningemissionens Fremme; de sørger ogsaa for, at dette kirkelige Arbejde paa bestemte Dage drøftes paa en gavnlig Maade i Fællesskab ved Møder. De udbreder passende Skrifter om dette Emne blandt Folket. Hvis de har Held med sig og opdager Spirer til Missionskald i de unges Hjerter, da baner de dem en Vej til den fornødne Opdragelse og Uddannelse. Endelig fremmer de i alle Maader i deres Diöces Foreningen for Troens Udbredelse og de to andre Missionsforeninger, der støtter Hovedforeningen.

Hvormange Hjælpebidler Præsternes Missionsforbund allerede har skaffet til Veje for dette Værk, og hvormange det endnu i Fremtiden vil kunne skaffe, siden ogsaa de troendes Gavnildhed bliver større fra Aar til Aar, det ved I godt selv, Ærværdige Brødre, da de fleste af Eder — enhver i sit Stift — har paataget sig denne Sags Beskyttelse og Fremme. Men det var meget at ønske, at der overhovedet ingen Kleriker mere fandtes, som ikke var opflammet af denne Kærligheds Ild,

Foreningen for Troens Udbredelse, det betydeligste af alle Missionsforetagender, har Vi givet en ny Form, og uden at ville træde Byen Lyon og den fromme Kvindes Berømmelse for nær, som grundede den, overført til vor By og ligesom tildelt den romersk Borgerret. Nu maa altsaa hele Kristenheden støtte den med saa stor Gavmildhed, at den fuldtud svarer til Missionens mangfoldige baade nuværende og fremtidige Fornødenheder. Hvor talrige og hvor store disse Fornødenheder er, og dertil endnu hvor stor for det meste den personlige Nød er hos Troens Sendebud, har den vatikanske Missionsudstilling tilstrækkelig kunnet vise. Men maaske har de fleste af de besøgende slet ikke tilfulde erkendt dette, da deres Øjne var optaget af Udstillingsgenstandenes Righoldighed, Nyhed og Skønhed. Derfor blues ikke og vær ikke kede af, Ærværdige Brødre, at blive ligesom Tiggere for Kristus og for Sjælens Frelse, og bed indtrængende Eders Folk i Skrift og Tale, der kommer fra Hjertets dybeste Grund, at det ved sin højmodige Rundhaandethed endnu mere øger og mangfoldiggør den Høst, som Foreningen for Troens Udbredelse hvert Aar opnaar ved sine Kollektur. Thi ingen maa blive ansete for saa nøgne og saa fattige, ingen for saa svage og hungrende og tørstende som de, der er blottede for Erkendelsen af Gud og hans Naade. Enhver kan ogsaa med Lethed indse, at den, der viser de fattigste af alle Mennesker Medlidenhed, ikke kan komme til at mangle Guds Forbarmelse og Løn.

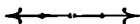
Ved Siden af Hovedinstitutionen for Troens Udbredelse staar, som sagt, endnu to andre, som den Apostoliske Stol har gjort til sine. Disse maa de troende fremfor de øvrige Foretagender, som tilsigter et specielt Maal, ved Indsamling og Bidrag understøtte og underholde. Det er Jesu-Barndoms-Forening og den, der bærer den hl. Apostel Petrus' Navn. Jesu-Barndoms-Forening har, som alle vel ved, den Opgave, at vænne vore Børn til, at de af deres Sparepenge lægger noget til Side, særlig for at kunne løskøbe de vantros Børn og lade dem opdrage som Katholikker i Egne, hvor disse Børn bliver udsatte og ombragte.

Den anden Forening gaar ud paa ved Bøn og Almisser at bidrage til, at udvalgte indfødte uddannes rigtigt i

Seminarierne og derefter modtager de hellige Vielser, for at deres Stammefæller i Tidens Løb lettere kan blive omvendt til Kristus eller styrket i Troen.

Denne Petrus-Forening, har Vi, som I ved, for ikke lang Tid siden givet Theresia af Jesusbarnet som himmelsk Værnehelgen. Denne udvalgte sig, saa længe hun her paa Jorden levede et afsondret Liv i Klosteret, en eller anden Missionær, som hun saa ligesom adopterede og antog til særlig Understøttelse. For denne plejede hun at opofre sine Bønner, sine frivillige og foreskrevne Spægelsler, og ganske særligt de heftige Smerter, som hun led af ved sin Sygdom, til sin guddommelige Brudgom. Under Jomfruen fra Licieux' Beskyttelse venter Vi Os stedse rigere Udbytte af dette Værk. Derfor glæder det Os ogsaa meget, at saa mange Biskopper har ladet sig optage som livsvarige Medlemmer af denne Forening, og at enkelte Seminarier og andre Foreninger for katholske unge Mænd har paataget sig Omkostningerne for Underhold og Uddannelse af en indfødt Kleriker.

Begge disse Institutioner bliver med Rette kaldt Hjælpeforeninger for Hovedforeningen; Vor Forgænger, — velsignet være hans Ihukommelse, — Benedikt XV, har anbefalet dem i den allerede omtalte apostoliske Skrivelse, og ogsaa Vi hører ikke op med at lægge Eder de samme paa Hjerte. Naar I gør Eders Indflydelse gældende, saa nærer Vi den faste Tillid, at de troende ikke vil lade sig overgaa og besejre af Ikke-Katholikerne, som med saa rige Midler bistaar Forkynderen af deres Vranglærdomme. (Fortsættes.)

Pater Heinrich Abel S. J. in memoriam.

At tænke paa Pater Abel er een Sag, at skulle begynde at skrive om ham, naar Minderne vælder frem — en helt anden! Hvor skal man ogsaa begynde? Denne Mand, som har virket i over 60 lange Aar i Herrens Vinggaard, denne Mand med den mest intensive Arbejdsevne og -lyst, med det mest ukuelige Humør, den største Be-

skedenhed og den Gave at kunne sætte sig saa fuldkommen ind i Folks Tankegang, i deres Sorg og Glæde, altid træffe det Punkt i deres Tilværelse, som trængte mest til Lægedom og Fornylse i Gud — og som Vorherre desuden havde udstyret med en sjælden Fromhed og en kernesund Natur, ham har den Højeste nu kaldt hjem! —

Skønt ikke Østerriger af Fødsel — han var født den 16. December 1843 som Søn af d. kgl. bayerske Overtold-direktør Abel i Passau — kom han dog til at vie Østerrig, særlig dets Hovedstad Wien, hele sit Liv, sin Gerning.

Det var ingen gammel katholsk Familie, Jesuiten Pater Heinrich Abel og Broderen, Kapucineren P. Abel, stammede fra. Faderen var Frimurer og en ihærdig Fjende af Kirken, Moderen Protestant. Først kort før Sønnen Heinrichs Fødsel fandt Ægteparret Vejen til Moderkirken. En livlig og fripostig Dreng var han i Skolen, som gjorde sine Lærere, bl. a. sin Onkel Pastor ret alvorlige Knuder under-tiden: — Student blev han da, og i Innsbruck begyndte han som 18-aarig sine theologiske og filosofiske Studier, boende paa Jesuiterkollegiet. Skønt han i Begyndelsen ligefrem følte en vis Modvilje imod hele Jesuiterordenen, tog han efter moden Overvejelse dog den pludselige Beslutning at indtræde i Ordenen 1863. Efter grundige Studier paa de forskellige Kollegier i Østerrig, en kort Tid ogsaa i Belgien, blev han 1874 præsteviet, og i 1879 førte Forsynet ham til det store Jesuiterkollegium Kalksburg ved Wien. I 12 Aar virkede han der som en rigtig Fader for alle sine unge Elever, der da ogsaa lige til hans Død hang ved ham med den mest inderlige Kærlighed og Taknemmelighed.

Tilbage til den praktiske Kristendom, I skal ikke bare være »Daabsattest-Kristne«, lød hans Parole.

En Udtalelse af den store kristelig-socialt Fører i Wien Dr. Karl Lueger — i 90erne Byens elskede Borgmester — kendetegner Præsten: »Jeg kan kun tilbagekalde den kristelige Bevidsthed i Wienerne; gøre dem katholske maa Pater Abell« Og hvordan han forstod at gøre det, viste Resultaterne! De to var og forblev Arbejdsfæller og Venner for Resten af Livet! »Ich halte mich nicht an die Technik, die Volksseele muss man verstehen und dann

reden!« Det var Grundtanken ved hans Prædikener! Og hvor var de besøgt, jeg mindes, vi stod stuvet sammen som Sild i en Tønd ved hans Fasteprædikener og ved de Missionsforedrag, jeg havde den Lykke at være med til. I den store Stefansdom, der jo rummer adskillige Tusinder af Tilhørere, stod Folk tæt pakket, længe før P. Abel betraadte Prædikestolen; Trængselen blev efterhaanden saa stor, at vi stod lige op til Altrene i Sidekapellerne. Hvor stille og eftertænksomt gik Mennesker bort derfra, som ellers sjældent eller aldrig havde sat deres Fod indenfor

Kirken! Enhver fik netop den Irettesættelse, Opmuntring og »Medicin« med hjem, som han mest trængte til! Og Folk kom igen og kom igen. — Pater Abel betraadte en Gang (civilklædt) Talerstolen i en marxistisk Forsamling, hvor de mest revolutionære Tanker lige forinden var fremsat. Han talte om, »hvad en Arbejder med Ret kan forlange«.

Efter Talen kom en Arbejder hen til ham, slog ham paa Skulderen og sagde: »Du kannst reden, Genosse, schad! dass Du kein Pfaff! g'worden bist!« Naar Pater Abel fortalte om sine Livsoplevelser og det gjorde han med Forkærlighed i Vennekredsen, — (min Far og han kunde aldrig faa snakket ud, naar de mødtes hos Vennen i det kære Fischau), — saa var han rigtig i sit Element, i sprud-

lende Humør! »Ja, ich bin der berühmte Pater Abel, schauts mich an!« — Han sendte mig ogsaa en Hilsen med denne Underskrift.

Hvorvidt det er lykkedes ham at vinde navnlig Mændene for sig, altsaa tilbage for Kirken — beviser Beretningerne om hans Død og Ligfærd tilfulde! — Mere end en fyrstelig Begravelse blev ham til Del; 300 Præster med deres Biskopper i Spidsen og Tusinder og atter Tusinder af Mænd fulgte ham tavse og sorgbetyngede til Graven! Og saa de Hundredtusinder, som i dyb Ærbødighed dannede en tæt Spalier, da hans Lig ad en stor Omvej førtes fra Augustinerkirken til Stefansdomen, hvor Kardinalen Ærkebiskop Piffl modtog og velsignede Baaren, og tilbage til Augustinerkirken, hvor han under Loretokapellet — Stedet for hans mest intense Kongregationsvirksomhed — blev stedt til den evige Hvile. Ja sændelig, utallige er de Kongregationer, han har stiftet, ikke blot i Wien, men ogsaa Landet over. Han sørgede omhyggeligt for, at hver Stand, Samfundsklasse og Alder havde sin egen Kongregation. Der var Mellemskoleelevernes, Akademikernes, Lærlingenes, Svendenes, Mestrenes, Købmændenes, Gymnasternes, Videnskabsmændenes og m. fl., som han tog sig af med den største Iver hele sit Liv. Talrige Gange holdt han Exercitier for dem, og efter en af dem foreslog han sine Mænd at gaa paa Valfart, paa Vejen til »Mariazell« i Wiener Walde blev den første Kongregation stiftet. Han begyndte med disse Valfarter Juli 1891 (Mariazell er et af de mest kendte og søgte Valfartssteder i Østerrig), og de blev fortsat hvert Aar. Den 12. November gik Pilgrimstoget til det i Wiens nærmeste Omegn liggende »Klosterneuburg«, ogsaa det er indtil nu gennemført hvert Aar. Den første Gang var det nær gaaet galt for Pilgrimmene til Mariazell, idet de 800 Deltagere paa den lange Vej fra den nærmeste Jernbanestation til Bestemmelsesstedet blev overrasket af et saadant Uvejr, at de nærmest lignede en Skare Banditter, saa gennemblødte og forkomne saa de ud. Folk vilde ikke huse dem, ingen kendte dem, selv P. Abel gik det ikke bedre. P. Abels og min Families fælles Ven, Pfarrer Kreiner fra Fischau ved Schneeberg,

der ogsaa var Deltager, lagde sig i Selen og reddede Situationen.

Pilgrimsskaren voksede fra Aar til Aar, og i et Brev, jeg fik den 23. Nov. 25 fra Pater Abel — just et Aar før hans Død — skrev han med Begejstring om disse Valfarter og stillede det Spørgsmaal: »Mon jeg faar Lov at være med næste Aar for 34. Gang? Som Gud vil.« Ja, det gjorde han i Juli dette Aar, men det var ogsaa hans sidste Valfart; den 12. November laa han allerede syg, og Pater Andlau S. J., som Pater Abel i Sommer i Mariazell havde indsat som sin Arvtager maatte lede Mændene til Klosterneuburg.

Hvor tro den kære Afdøde var imod sine Venner ogsaa efter deres Bortgang beviser Ordene i hans Brev: »Jeg læser hver Dag et Memento for vore fælles Venner, Pfarerer Kreiner og R . . .« Hvem der har kendt P. Abels Energi, hans rastløse Arbejde, kan knapt tro sine Øjne ved at se paa hans Billede, se de dansende Bogstaver: »Se saadan ser jeg ud med mine 82 Aar, og saadan ryster jeg, naar jeg skriver, Jeres hengivne gamle Fischauer.«

Se, hvor var han ældet i Løbet af de sidste Aar! Det livfulde straalende Blik var tilbage, men Legemet var bukket under for de overmenneskelige Anstregelser, han havde budt det i hele det lange Liv! Saa bevæget dette var, lige saa stille er denne ihærdige Vingaardens Arbejder gaaet ind til den evige Hvile!

De sidste Ord, inden han lagde sig til Ro den Mandag Aften var: »Nun werd' ich ein bisserl beten, und dann leg' ich mich auf die Seiten und schlaf' ein und wach dann morgen in der Ewigkeit auf!« Og saadan skete det. Ærkebiskoppen af Salzburg var hos ham i hans sidste Time. Tirsdag den 23. Nov. om Morgenen Kl. 8 udaandede denne store Præst stille og fredelig!

E. Wissum.

Kursus i Husgerning.

Maa man ikke blive i godt Humør, naar man ser dette Billede af unge Piger i den smukke huslige Uniform og hører, at det er katholske unge Piger, der med Undtagelse

af tre alle er beskæftigede den hele Dag med Arbejde paa Kontorer, Systuer, Fabriker eller i Forretninger?

De er i Alderen fra 14 til 24 Aar og er alle forhenværende Elever fra St. Annæ Skole paa Amager. — Billedet er taget i Sundby Vester Kommuneskoles Skolekøkken, bagest ved Døren ses den sympatiske og dygtige Skolekøkkenlærerinde, Frøken Aksel Hansen.

Det er Danske Kvinders Katholske Forbund, der har udvirket at faa et saadant samlet Kursus i Husgerning for katholske unge Piger her og i Nyboder Kommuneskole under Ledelse af en eksamineret Skolekøkkenlærerinde.

Et 6 Maaneders Kursus varer et halvt Aar og har 2×3 Timers ugentlige Undervisning fra Kl. 7—10 Aften. Der

arbejdes strengt i disse Timer for at naa igennem det Pensum, der er fastsat for dette halve Aar, men Arbejdet gaar med Liv og Lyst. — Hvilken Glæde for en ældre Husmoder at overvære en saadan Undervisningstime, der var et ukendt Begreb i hendes Ungdom, og som selv møj-sommeligt har maattet tilkæmpe sig al sin Viden paa det huslige Omraade og nu ser, hvor alt er lagt gennemarbejdet og videnskabeligt tilrette for disse lykkelige Elever, der har været kloge og energiske nok til at efterkomme Danske Kvinders Katholske Forbund's Opfordring til at melde sig til disse Kursus. —

Det siger sig selv, at helt udlært kan man ikke betragte sig efter et halvt Aars Kursus, men Grundbegreberne om Madlavning, Næringsmiddelslære, nøjagtig Regnskabsførelse over, hvad der gives ud i Penge for hver enkelt Ret, sirlig Borddækning og fremfor alt en gennemført Renlighed ved Behandling af Fødevarer og Redskaber, det kan man

ikke undgaa at lære i det halve Aar. — Der er ogsaa Kursus, der strækker sig over 4×6 Maaneder, og i hvilke der for de to sidste Halvaars Vedkommende ogsaa gives Undervisning i Barne- og Sygepleje under Tilsyn af en Kapacitet som Fru Dr. Eli Møller, og den unge Pige, der vil deltage i disse Kursus, faar en saa grundig Undervisning, at hele hendes Fremtid som Hustru og Moder sikkert vil komme til at ligge for hende som en solbeskinnet Landevej, ad hvilken hun frejdig og lykkelig travet afsted med Mand og Børn.

Altsaa mine unge katholske Damer, hvad som helst De tager Dem til, glem ikke ogsaa at dygtiggøre Dem til en Kvindes vigtigste Gerning, husk allerede i September Maaned at henvende Dem til Sekretariatet for Danske Kvinders Katholske Forbund, Kastelsvej 19, Telefon Øbro 6108, og meld Dem ind for Vinterhalvaaret 1927.

M L.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag d. 2. Januar Kl. 1 Efm. fandt der paa Kath. Vestre Kirkegaard en lille Højtidelighed Sted, idet der afsløredes en Mindesten paa Overlærer Ertners Grav, som en Kreds af forhenværende Elever i Taknemmelighed havde rejst. Den smukke Mindesten er af hvidt Marmor; Inskriptionen er indhugget og forgyldt. Efter at Stenen efter kirkeligt Ritual var indviet, bad de tilstedeværende en Bøn for den afdøde. En af de forhenværende Elever mindedes derpaa den gamle, dygtige og afholdte Lærer i smukke og hædrende Ord. — Overlærer Ertners Minde være velsignet! — For at Gravmindet og Ertners sidste Hvilested kan vedligeholdes, opfordres hermed alle Ertners Elever til at indsende et lille Bidrag. Hr. Johannes Hansen, St. Ansgars Menighedskontor, Bredgade 64, København K. er villig til at modtage dette. J.

Ordrup. St. Andreas Gilde afholdt Tirsdag d. 28. Decbr. sin Julefest i Charl. Palmehave, hvori ca. 135 Børn og ligesaa mange Voksne deltog. Efter at Børnene havde danset om det pragtfulde Juletræ, og Hr. Pastor Günther havde ønsket Børnene en glædelig Jul, blev disse trakterede med Chokolade og Godter. Derefter opførtes en Eventyrkomedie »Mariabarnet«, frit efter Grims Eventyr, hvor den lille Therese drømmer sig op i Himlen, og Jomfru Maria viser sig for hende. Hun sættes her paa en Prøve, som hun ikke bestaar, bliver vist ned paa Jor-

den igen, og til Slut angrer hun sin Ulydighed ved Krybben. Komedien var sat smukt og brilliant op, med Dekorationer af Himlen og Vaabenhuset malet af Frk. Birgitte West. Margot Dal som Mariabarnet og Tove Hylleholt som Jomfru Maria bestod Rollerne med Bravour, og Arrangørerne havde Ære og Fornøjelse af Deres sikkert store Forarbejde. Der opførtes derefter nogle Folkedanse af 10 unge Piger, under Ledelse af Frk. Hildur Grugni, som ligeledes gjorde stormende Lykke. Efter et kort Børnebal spillede Musikken op til Dans for de Voksne, og Bestyrelsen kunde glæde sig over en virkelig vellykket og helt igennem brillant Festaften, som spaar godt for fortsat Sammenhold i St. Andreas Menighed.

Haderslev. Haderslev Katholske Menighed er ikke ret stor, men ejer til Gengæld noget, andre katholske Menigheder i Danmark ikke kan fremvise, en Orkesterforening, der er bleven opkaldt efter Sankt Ansgar. For henved $\frac{3}{4}$ Aar siden blev den stiftet, og skønt dens Medlemmer — for Øjeblikket 18 i Tal — aldrig før havde haft et Instrument mellem Hænderne og hverken kendte Noder eller Musikens øvrige Hemmeligheder, har Hr. Pastor Wolff været istand til at uddanne dem saa meget, at Orkestret allerede to Gange har vovet at vise sig for Offentligheden. Første Gang skete det ved Christi Legems Processionen og anden Gang var for nogle faa Dage siden, nemlig selve Juledags Middag. Denne Gang var det ikke i Kirken eller ved en Procession, men alligevel i Kirkens Tjeneste og i dens Aand. Thi Pastor Wolff og hans Forening var af den Mening, at Mindedagen om den fattige Frelser, der først viste sig for Jordens fattige, ikke kunde fejres bedre af en katholsk Forening, end ved at sprede Glæde blandt de fattige og ensomme. Foreningen drog derfor første Juledag Klokkerne 12 Middag i bidende Kulde til Byens Fattiggaard, for der at holde en lille Koncert for de fattige gamle, der ikke havde haft nogen Anelse om den Overraskelse, der ventede dem, og allermindst havde tænkt paa, at den skulde komme fra den Kant. De fleste af de gode gamle Mennesker var dybt rørte og vidste ikke, hvorledes de bedst skulde give Udtryk for deres Taknemmelighed. Koncerten, der varede over $\frac{1}{2}$ Time, bød paa 8 forskellige Numre. Maaske var en og anden Kadence ikke helt formfuld, men i det store og hele skilte det unge Orkester sig rigtig godt fra sin Opgave og høstede som Løn noget, der sikkert er mere værd end Kritikens Ros, nemlig de fattiges Glæde. Ft.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Meddelelse fra Forvaltningsraadet for St. Ansgars Menighed.

Fra 1. Januar 1927 overgaar ifl. Overenskomst med Københavns Begravelsesvæsen hele Administrationen af de katolske Kirkegaarde (katolsk Vestre og katolsk Assistent) til Københavns Begravelsesvæsen (Kontor: Løngangsstræde 28), hvor man efter 1. Januar 1927 skal henvende sig vedrørende Begravelser.

Fra samme Dato træder Begravelsesvæsenets Takster i Kraft for de katolske Kirkegaarde, ligesom kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet maa sørge for Gravstedernes Vedligeholdelse. Ejere af Gravsteder har dog indtil 1. April 1927 Ret til at forny Gravsteder efter de nuværende Takster for de katolske Kirkegaarde.

Fra 1. Januar vil der endvidere, i Lighed med hvad der alt er sket paa Sundby- og Ordrup-Kirkegaard, blive udlagt en særlig katolsk Afdeling paa Bispebjerg Kirkegaard.

Fra 1. Januar 1927 har Menighedskontoret, Bredgade 64, saaledes ikke mere noget med Administrationen af de katolske Kirkegaarde eller Begravelser at gøre, medens Dødsattester som hidtil stadig skal indføres og underskrives af de respektive katolske Sognepræster.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1926 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken.

Forvaltningsraadet.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.

(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.
Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.

Ansgariusforeningen.

Til **St. Antoni Kapel**, Brønshøj, har jeg endvidere modtaget: Kr. 15—500—5—5—4000—10—50—10 ialt Kr. 4595. Med det tidligere indkomne bliver det Kr. 5193,84. Hjertelig Tak!

Cay Benz on, Præst.
Nørrebrogade 27 C.

Kompagnon.

Som saadan kan en yngre energisk Forretningsmand optages i gammel en gros Fedevare- og Pølsefabrik. En med Fagkundskab foretrækkes. Ca. 15 000 Kr. nødvendig. Billet nrk. »Kn« modtager Bladets Kontor.

Kirkelig Kalender.

9. Jan. 1. Søndag eft. Epifani. Den h. Families Fest.	16. Jan. 2. Søndag eft. Epifani.
10. — M. Oktavdag.	17. — M. Antonius, Abbed.
11. — Ti. Oktavdag.	18. — Ti. Petri Stol i Rom.
12. — O. Oktavdag.	19. — O. Kong Knud, Martyr.
13. — To. Oktav af Epifani.	20. — To. Fabian og Sebastian. Martyrer.
14. — F. Hilarius, Biskop og Kirkelærer.	21. — F. Agnes, Jomfru og Martyr.
15. — L. Paulus, Eneboer.	22. — L. Vincentius og Ana- stasius, Martyrer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 11. Jan. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4B
Forfatteren Kai Jerlev: Fire Maaneder mellem belgiske Munke
(m. Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 9. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

St. Annæ Kirke (S.). Søndag d. 9. Kl. 6 Aften fejres *den hl. Families Fest* med Familiernes Indvielse til den hl. Familie af Nazareth, hvortil alle venligst indbydes.

Sakramentskirken. Søndag den 9. ds. foretager under Aftenandagten Kl. 6 Medlemmerne af *den hl. Families Forening* den højtidelige aarlige Fonyelse af deres Indvielse til den hl. Familie af Nazareth.

Rosenkranskirken. Søndag den 9. ds. Kl. 5 Efterm. Andagt med Prædiken og Indvielse til den hl. Familie af Nazareth.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die decimo mensis Januarii loco ac tempore assuetis.

Rosenkranskirken. Maria kongregationen. Søndag d. 9. Januar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

A.C. Onsdag den 12. Januar Kl. 8^{1/2}
Nytaarsfest i Vesterhus.

Nytaarstale af Pastor *H. Messerschmidt*. Der serveres Smørrebrød, Øl, Kaffe, Punsch. Kun for Medlemmer. Deltagelse i Festen — for hvilken erlægges 3 Kr. — bedes senest Mandag den 10. ds. anmeldt til P. Menzinger, Stenosgade 4, eller Skolebestyrer Kinzi, Vinkelvej 6 A. Adm.

St. Josefs Gilde. Møde afholdes Mandag d. 10. Januar.

Ved »**Absalon**«s Lodtrækning vandtes Pudsen paa Nr. 5, Sølvskeerne paa Nr. 50, Dukken paa Nr. 1 og Hjørnehylde paa Nr. 4. Gevinsterne kan afhentes hos Skrædermester Wiehe, Forchhammersvej 13.

En Enke i 40aars Alderen ønsker Plads som Husbestyrerinde hos en katholsk Præst. Billet, mrk. »M« tilsendes Bladets Kontor.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

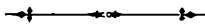
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aariigt. — Redaktør: Pastor Børnh Jensen, Boyesgade 8 Ø, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 3.

Søndag den 16. Januar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Pave Pius XI's Missionsencyklika (fortsat). — Tag Del i Messen! — Borgerstab. — Nye Bøger. Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Svendborg. — Brevkasse. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3.

3. Tale: *Visdommens gavnlige Virkninger.* 1—20.

Den sande Visdom, der bestaar i fuldkommen Lydighed mod Guds Vilje, fører alle Goder med sig. 1—12.

Min Søn, glem ikke min Lov, og dit Hjerte bevare mine Bud. Thi de vil skænke dig mange Dage og Livs-aar samt Fred.

Gid Barmhjertighed og Sanddrthed ikke maa forlade dig; læg dem (som et Baand) omkring din Hals og skriv dem paa dit Hjertes Tavler; saa vil du finde Naade og (Ros for) god Lærdom hos Gud og Mennesker. Sæt din Lid til Herren med hele dit Hjerte, og stol ikke paa din egen Kløgt. Tænk paa ham i al din Færd, saa skal han selv lede dine Skridt. Vær ikke klog i dine egne Øjne, men frygt Gud og sky det onde; thi dette bliver til Helse for dit Legeme og til Vederkvælgelse for dine Le-

demod. Vis Herren Ære med dit Gods og giv ham Førstegrøden af al din Høst; saa skal din Lade fyldes med Overflod og din Vinperse rigelig strømme med Most.

Min Søn, kast ikke Vrag paa Herrens Tugt og bliv ikke modløs, naar du revses af ham; thi Herren reverser den, som han elsker, og glæder sig i ham paa samme Maade som en Fader i sin Søn.

Derfor overgaar Visdommen alt andet. 13—20.

Lykkeligt det Menneske, der har fundet Visdommen og ejer Klogskabens Fylde. At vinde den er mere værd end at erhverve Sølv, og dens Frugter er kosteligere end det bedste og fineste Guld. Den er kostbarere end alle Skatte, og alt, hvad man kunde ønske sig, kan ikke sammenlignes med den. I dens højre er der et langt Liv og i dens venstre Rigdom og Ære. Dens Veje er herlige Veje, og alle dens Stier fører til Fred. Et Livstræ er den for dem, der har grebet den, og hvem der bevarer den, er lykkelig. Ved Hjælp af Visdommen skabte Herren Jorden, og ved Klogskaben befæstede han Himlene. I Kraft af hans Visdom brød Afgrundene op, og fylder Skyerne sig med Vanddraaber.

Pave Pius X's Missionsencyklika.

(Fortsat)

II.

Formaningerne til Missionsbiskopperne.

1. Nu retter Vi Vort Ord til Eder, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, I som paa Grund af Eders aarelange, med Møje og Klogskab udøvede Missionsarbejde er blevne værdige til ved den apostoliske Stols Autoritet at blive stillede i Spidsen for Vikariatene og Præfekturerne. Ved Begyndelsen af Vort Ord til Eder vil Vi ret hjerteligt lykønske Eder og de Trossendebud, som er betroet Eders Ledelse og Førelse, til det almindelige Opsving, som Missionerne i de sidste Aar har faaet takket være Eders Kærlighed og Om-sorg.

Hovedpligterne, som paahviler Eder, og de Fejl, som I ved deres Opfyldelse maa undgaa, har Vor umiddelbare Forgænger forestillet Eder paa en saa klog og glimrende Maade, at han ikke kunde have gjort det bedre. Ikke desto mindre vil Vi tale med Eder, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, om, hvad Vi tænker angaaende enkelte Spørgsmaal.

Spørgsmaalet om den indfødte Klerus.

Allerførst henleder Vi Eders Opmærksomhed paa, hvor vigtigt det er, at indfødte bliver optaget i Klerus. Hvis I ikke af al Kraft søger at opnaa det, saa maa Vi ikke blot betegne Eders Apostolat som mangelfuldt; men den faste Form og den rette Ordning af Kirken i de Egne bliver endnu længere forhalet og trukken i Langdrag.

Gerne indrømmer og anerkender Vi det, at der paa enkelte Steder allerede er blevet gjort en Begyndelse til fremskuende at afhjælpe denne Nødvendighed, ved Oprettelsen af Seminarier, i hvilke indfødte unge Mænd, der lover godt, bliver opdragne og uddannede til Overtagelse af Præstedømmets Værdighed og til Kristianisering af deres Stammefrænder. Men Vi staaer endnu altfor langt tilbage og ser ikke de Fremskridt, som denne Sag burde have gjort. I mindes, hvilke Klager Vor højsalige Forgænger, Benedikt XV, har udtalt om dette Forhold: »Det maa opfylde Os med Smerte, at der gives Lande, i hvilke den katholske Tro er blevet indført for flere Aarhundreder siden, og i hvilke alligevel ingen indfødt Klerus forefindes, det skulde da være en saadan af anden Klasse. Ligesaa at der gives Folkeslag, som allerede tidligt fik Evangeliets Lys, og som, fra at være Mennesker uden Kultur, allerede er naaede til en saadan Grad af Civilisation, at de ejer fremragende Mænd paa alle verdslige Omraader, og dog indtil nu hverken har frembragt Biskopper, af hvem de kan styres, eller Præster, efter hvis Anvisning Borgerne kan ledes — og det, endskønt de allerede i mange Aarhundreder har været gennemtrængte af Kirkens og Evangeliets heldbringende Kraft.« (Apostolisk Skrivelse »Maximum illud«.)

Hidtil er det ikke tilstrækkelig blevet iagttaget, ad hvilken Vej og paa hvilken Maade Evangeliet blev udbredt og

Guds Kirke grundlagt. Da Vi kort berørte dette ved den højtidelige Afslutning af den vatikanske Missionsudstilling, mindede Vi om, at det tydeligt og klart fremgaar af de ældste Beretninger om den kristelige Oldtid, at Klerus, som af Apostlene fik overdraget Ledelsen af den nys grundlagte Kirke, ikke blev indført udefra, men blev udvalgt og kaldet blandt de indfødte paa selve Stedet.

Men naar Paven har tildelt Eder og Eders Hjælpere det Hverv, at forkynde Hedningefolket den kristelige Sandhed, saa maa I ikke derfor mene, at de indfødte Præster kun har den ene Opgave at understøtte Missionærerne i det mindre vigtige Arbejde og saaledes paa en Maade fuldstændiggøre deres Virksomhed. Hvad andet er vel Missionernes Maal, saaledes spørger Vi, end fast at grundlægge og indrette Kristi Kirke i de saa vidt udstrakte Egne? Og hvoraf maa Kristi Kirke i vore Dage bestaa hos Hedningefolkene, hvis ikke af alle de samme Bestanddele, som dem, hvoraf den ogsaa engang er vokset sig stor, det er af det bosiddende Folk og Klerus fra hver enkelt Egn og af indfødte Ordensmænd og Ordenssøstre?

Hvorfor skal den indfødte Klerus holdes borte fra Dyrkingen af den Jord, som er dens Ejendom og tilfalder den ved Fødselen, det vil sige holdes borte fra Ledelsen af sit eget Folk? Vil det ikke være til stor Nytte at overlade de indfødte Præster Stationerne til Vedligeholdelse og Udvidelse, for at I, fra Dag til Dag mindre hindrede, kan drage videre og stadig vinde nye vantro for Kristus? Ja, endnu mere: ogsaa de indfødte Præster vil være af den største Nytte for Udbredelsen af Kristi Rige; mere end man maaske maatte vente. »Thi den indfødte Præst — for at bruge Vor Forgængers Ord — som ved sin Fødsel, sine Anlæg, sin Tankegang og Interesse er nøje sammenvokset med sine Stammefrænder, har en ganske vidunderlig Evne til at indplante Troen i deres Hjerter; langt bedre end nogen anden véd han, paa hvilken Maade man kan overtale dem til noget. Deraf kommer det, at han let har Adgang der, hvor en fremmed Præst aldrig turde sætte Foden.« (Apostolisk Skrivelse »Maximum illud«.)

Endvidere er de udenlandske Missionærer undertiden dog kun Begyndere i Kendskabet til det fremmede Sprog og derfor ofte i den Grad hindrede i at udtrykke deres Tanker, at Kraft og Virkning af deres Prædiken bliver stærkt formindsket. Dertil kommer endnu andre Aarsager til forskellige Ulemper, som vi tilbørligt maa tage Hensyn til, selv om de ikke forekommer saa ofte eller ogsaa er forholdsvis lette at afværge. Lad os engang antage, at der ved en Krig eller andre politiske Begivenheder indtræder et Regeringsskifte i et Missionsomraade, og at Bortrejse af udenlandske Missionærer, som tilhører en bestemt Nation, enten fordres eller anordnes; lad os ogsaa antage — hvad ganske vist ikke saa let indtræffer — at de indfødte selv, efter at de er steget til et højere Kulturtrin og har opnaaet en vis politisk Modenhed, nu vil være selvstændige; at de fordriver fra deres Omraade de udenlandske koloniale Embedsmænd, som regerer dem, samt Tropper og Missionærer, og at de kun kan opnaa dette ved Anvendelse af Magt. Hvilken Ulykke, saaledes spørger Vi, vilde da ikke times Kirken i den Egn, hvis der ikke ved et Slags Net af indfødte Præster, som er udbredt over hele Omraadet, blev fuldtud sørget for det i Kristus indlemmede Folks aandelige Behov?

Desuden, for vore nuværende Forhold passer ikke mindre Kristi Ord: »Høsten er vel stor, men Arbejderne er faa« (Matth. 9,37; Luk. 10,2); og saaledes har selv Europa, hvorfra dog de fleste Missionærer kommer, i vore Dage Mangel paa Præster; denne vil i Fremtiden blive endnu større, jo mere det bliver fornødent, med Guds Hjælp at føre de fra Kirken adskilte Brødre tilbage til dens Enhed, og rive Ikke-Katholikker ud af deres Vildfarelser. Ligeledes er det en Kendsgerning, at vel er i vor Tid Antallet af dem, som bliver kaldede til Præste- og Ordensstanden ikke mindre end førhen, men ogsaa at i vor Tid et langt ringere Antal følger Guds kaldende Røst.

Af det anførte fremgaar, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, at paa Eders Omraade maa et saa stort Antal af indfødte Præster staa til Raadighed, at disse uden Hensyn til den udenlandske Klerus, i sig selv

er tilstrækkelige saavel til videre Udbredelse af Kristendommen som ogsaa til Ledelse af de troendes Samfund i deres egen Nation.

Paa enkelte Steder er, som Vi allerede har omtalt, Begyndelsen blevet gjort med Oprettelsen af Seminarier til Optagelse af indfødte Elever. Disse findes for det meste paa et centralt beliggende Punkt imellem ^{de} tilgrænsende Missionsomraader, som er betroede en og samme Orden eller Kongregation. Derhen sender de enkelte apostoliske Vikarer eller Præfekter omhyggelig udvalgte Drengene, som bliver underholdt paa deres Bekostning, og som de efter modtaget Præstevielse atter faar tilbage velforberejede til det hellige Embede. Hvad saaledes af enkelte paa nogle Steder er blevet begyndt, det maa paa lignende Maade blive gennemført af alle Missionsledere; det er ikke blot Vort Ønske, men ogsaa Vor Vilje og Befaling. Blandt de indfødte bør ingen vel begavet og haabefuld ung Mand mere være, som I holder borte fra Præstedømmet og Apostolatet, saafremt han af Gud har faaet Lyst og Kald dertil. Det er tilvisse sandt, at jo flere Elever I udvælger til formaalstjenlig Uddannelse — og der maa ubetinget udvælges saa mange som muligt — desto større Udgifter vil I faa. Dog lad ikke Modet synke af den Grund, men hav Tillid til Menneskeslægtens gode Frelser, hvis Omsorg vil føje det saaledes, at hele den katholske Verdens Offervillighed stedse bliver større, og saaledes den apostoliske Stol ikke vil fattes Midler til paa rigeligere Maade at hjælpe Eder ved Udførelsen af denne saa gavnlige Plan.

Uddannelsen af den indfødte Klerus.

Som der nu maa sørges for, at enhver af Eder har saa mange indfødte Præsteelever som muligt, saa sørg dog ligeledes for, at disse bliver rigtig uddannede og ledede til det præstelige Livs Hellighed og til en saadan Iver for deres Brødrers Sjælfrelse, at de er beredte til endog at hengive deres Liv for deres Stammefrænder og deres Medborgere. Dog er det af største Vigtighed samtidig at undervise dem i de verdslige og hellige Videnskaber. Og deri skal de ikke nøjes med overfladiske og usystematiske Kundskaber, ej

heller med en kort Gennemgang af Hovedpunkterne, men de skal tværtimod faa de sædvanlige Skolefag og udrustes med en rig Fylde af alle Kundskaber. Thi alle som I i Seminariets Afsondring har lært at føre et rent Liv og at øve en sand Fromhed, og af hvilke I har gjort velskikkede Tjenere for Helligdommen og kyndige Lærere i de guddommelige Bud, de vil ikke blot staa i Ære hos deres Stammefrænder, men ogsaa hos de fornemme og dannede, og der vil heller ikke mere være noget i Vejen for, med Held at stille dem i Spidsen for Sognene og Bispedømmerne, som jo engang, saa snart det behager Gud, maa blive oprettede.

Helt forkert dømmer de, som anser disse indfødte for anden Klasses eller mindre begavede Mennesker. Allerede længst staar det erfaringsmæssigt fast, at de Folk, som bor i det fjerne Østen eller i Syden, i mange Ting ikke staar tilbage for vore, ja at de i Skarpsindighed kan kappes og maale sig fuldtud med disse. Naar man hos Mennesker, som endnu befinder sig i dybt Barbari, iagttager en meget stor aandelig Tunghed, saa er det egentlig saa at sige naturnødvendigt, da Forstandens Brug er indskrænket til det daglige Livs yderst ringe Fornødenheder. For denne Kendsgerning vil I være Vidner, Ærværdige Brødre, elskede Sønner; men ogsaa Vi selv kan bevidne det, ligesom for Vore Øjne har Vi jo alle de indfødte, der i den evige Stads Kollegier bliver underviste i de forskellige Fag. Disse staar ikke blot paa lige Fod med de øvrige Elever i hurtig Opfattelsesevne og i Undervisningens Resultater, men de overgaar dem mange Gange betydeligt. Endvidere bør I heller ikke tillade, at de indfødte Præster bliver sat i andet Plan og kun forretter de lavere Tjenester, fordi det paa den Maade, kunde se ud, som havde de ikke Del i det samme Præstedømme som Eders Missionærer, og som om de ikke var delagtige i den samme Sendelse. Ja behandle dem med særlig Kærlighed; det er jo dem, der engang skal forestaa de Kirker, som I ved Eders Arbejde og i Eders Sved har grundlagt, og de fremtidige katholske Menigheder. Derfor bør der mellem de europæiske og de indfødte Missionærer aldeles ikke være nogen Forskel eller drages den ringeste adskillende

Grænse; de skal tværtimod være hinanden forbundne i gensidig Ærefrygt og Kærlighed.

Dannelsen af religiøse Samfund af indfødte.

Allerede ovenfor har Vi omtalt, at ved Grundlæggelsen af Kirken hos Eders Folk maa der anvendes alle de Bestanddele, af hvilke Kirken efter Guds Vilje bestaar. Deraf følger, at en af Hovedopgaverne i Eders Embede maa være at danne religiøse Samfund af de indfødte af begge Køn. Thi hvad er der i Vejen for, at de blandt Kristi nyvundne Tilhængere, som den guddommelige Naades Kald træffer og ansporer til noget højere, fører et Liv efter de evangeliske Raad? I dette Punkt bør de Missionærer og de Ordenssøstre, som arbejder i Eders Omraade, ikke mere end tilbørligt lade sig bestemme af Kærligheden til deres eget Samfund, saa god og naturlig den ellers kan være, og den maa altsaa ikke hindre dem i et større Syn paa Tingene. Hvis der findes indfødte, som ønsker at indtræde i de gamle Ordenssamfund, saa skal det betragtes som en Uret, at raade dem fra dette Forehavende og hindre dem i Optagelsen, forudsat at de er skikkede til at tilegne sig dette Samfunds Aand og frembringe en ligesaa ivrig og ægte Ordensgren i deres Land. Overvej imidlertid alvorligt og samvittighedsfuldt, om det ikke er gavnligere at danne nye Samfund, som svarer bedre til de indfødtes Karakter og Interesser og til Landets og Forholdenes Ejenommeligheder.

(Fortsættes).

Tag Del i Messen!

Tre Spørgsmaal og tre Besvarelser.

Af *Peter Gebler**.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

Hvorledes tog Oldkirkens Kristne Del i Messen?

Svaret lyder: Oldkirkens Kristne tog personligt og fuld af Glæde Del i den hl. Messe. Naar det ny Testamentes

*) En dansk Oversættelse af Peter Geblers »Einführung in das Verständniss der heiligen Messe« er under Forberedelse. O. A.

Offer frembares, var de tilstedeværende Troende helt med i Offeret. Dette fremgaar af tre Ting. Først og fremmest deraf, at enhver af de tilstedeværende Kristne ved Offeret personligt frembar Offergaver, altsaa Brød og Vin. Foruden disse frembares ogsaa andre Gaver, der, som vi senere skal høre, ikke var bestemt til Ofret. Medens de Troende egenhændigt bar deres Offergaver op til Alteret, istemte Sangkoret Offersangen, der dengang ikke indskrænkede sig til et enkelt Salmever, men i Reglen var en hel Salme, thi Offergangen tog lang Tid. Ved Alteret modtog Præsten, henholdsvis Diakonerne, de forskellige Gaver og delte dem i fire Dele. Heraf var een Del forbeholdt det hellige Offer, en anden Kirkens Fornødenheder; en tredje Del var tiltænkt de Fattige, og den sidste Del bestemt til Præstens Underhold. Den Del, der var forbeholdt det hellige Offer, blev lagt midt paa Alteret, Resten blev fjernet. Først efter at alt dette var fra Haanden, skred Gudstjenesten frem gennem Offertorium, Consecration til det egentlige Offer. Vi ser altsaa, at hele Menigheden deltog i den hellige Offerhandlings Indgang paa en meget personlig Maade.

Det samme gælder om Offermaaltidet. Naar Offermaaltidet, det er: den hellige Kommunion, fandt Sted, tog alle, der havde bragt Offergaver til Ofringen, altsaa alle Tilstedeværende, Del i Kommunionen. Det fulgte næsten af sig selv: alle havde bragt Gud Gaver, derfor modtog alle til Gengæld Guds Gaver. Sakramentet under Brødets Skikkelse blev ikke lagt paa deres Tunge som paa vor nu til Dags men derimod i deres hule højre Haand, som de støttede i deres venstre. Men Jesu Christi hellige Blod drak de af Fælleskalken.

Hvor maa det dog have været skønt, naar alle Troende saaledes i Fællig tog Del i Offer og Offermaaltid! Men hertil indskrænkede de sig langt fra. Jeg kommer de virkelige Forhold nærmest, naar jeg siger: Hele Menigheden deltog med Mund, Øje, Øre og Hjærte i Offerhandlingen. Med Mund: Hele Menigheden bad eller sang den hellige Liturgi vekselvis med Præsten. Alt det, som en lille, forknyt Messedreng nu til Dags beder paa hele Menighedens Vegne, bad Menigheden dengang selv. Naar Præsten saa-

ledes hilste Menigheden med »*Dominus vobiscum*«, svarede hele Menigheden selv Præsten med Genhilsen. Og som med dette Svar, saaledes var det med alle de andre Responsorier. Og de fleste af de Dele af Højmesse, som Sangerkoret nu til Dags har overtaget, sang eller bad hele Menigheden dengang med. Denne Menighedens Deltagelse i Sang og Bøn har været storslaaet og frydefuld. — Ogsaa med Øjet deltog Menigheden. De kiggede ikke hele Tiden ned i Bøger, men deres Øje fulgte Handlingen ved Alteret; thi kun der gik det hellige og betydningsfulde for sig. — Ogsaa med Øret var de Troende med. De lyttede til Teksterne og Sangene ved Messens Begyndelse, lyttede til den sakramentale Højsang, Præfationen, lyttede til Pater noster og de følgende Bønner, lyttede til de Dele, som Sangkoret plejede at synge. — Og endelig deltog de Troende med deres Hjærte, med deres hele Sjæl, i den hellige Offerhandling. Deres Sind var helt optaget af, hvad de hørte og saa, af Fællesbønnerne og Sangene. Alt dette ansaa de for den højeste Form for Tilbedelse og Lovprisning, hvorved Mennesket med Jesus og ved Jesus frembærer sig selv til Guds Lov og Pris.

* * *

Hvorledes tager Nutidskristne Del i Messen?

Vi har nu hørt, hvorledes Oldkirkens Kristne tog Del i Messen. Det var en storstilet, personlig og levende Deltagelse. Hvordan staar det til nu til Dags med vor Deltagelse? Svaret er ikke særlig glædeligt. Messen søges ganske vist meget flittigt, Søgn som Hellig. Men Menigheden har i Aarhundreders Løb mer eller mindre sat den levende, umiddelbare Deltagelse i den hellige Offerhandling til. Det gælder fornemmeligt Offertoriet. Der er ingen mere, som bringer Offergaver med til den hl. Messe; Præsten sørger selv for Brød og Vin og bringer det selv med. Det ligger i de ændrede Samfundsforhold. Efterhaanden som man gik helt over fra Naturalieberegning til Møntvæsen, ophørte de Troende at frembære Naturaliegaver som Offer; i Stedet herfor bragte de Pengegaver, og Præsten besørgede selv for det dertil bestemte Beløb Indkøb af det fornødne Offer-

brød og Offervinen. Lidt efter lidt blev Folk dernæst afvant med at ofre Pengegaver under selve Messen, og i Stedet herfor tilstillede de Præsten de nødvendige Pengegaver udenfor Messen og kaldte en saadan Gave: Stipendie eller Messestipendie. Saadan er det i det væsentlige endnu den Dag i Dag. »Oftring« af Pengegaver under Offergangen finder ganske vist Sted hist og her under visse Messer, som f. Eks. hvor Begravelsen foregaar i Forbindelse med en Sjælemesse, eller ved Søn- eller Helligdagsmessen. Men Folk kender desværre ikke Meningen med eller Betydningen af denne Offergave.

De Troendes ydre Deltagelse i Offertoriet er altsaa nu til Dags indskrænket til et Minimum. Hvorledes staar det nu til med Deltagelsen i Offermaaltidet? Til den allersidste Tid var Deltagelsen ogsaa paa dette Omraade lige saa ringe. Folk gik meget sjældent til Alters: een Gang om Aaret, højst fire Gange, de allerfærreste een Gang om Maaneden; de enkelte, der undtagelsesvis gik hyppigere, bekræftede kun Reglen. Og selv denne sjældne Altergang fandt ikke Sted under Messen, under selve Messens Kommunion, men i Reglen udenfor Messen. I Virkeligheden deltog de Troende altsaa ikke i Messens Offermaaltid; Præsten nød Sakramentet ene. Alt dette ændredes nu med eet Slag, da Nadver-Paven Pius X gennemførte sin Nadverreform i Aaret 1903. Han opfordrede Gang paa Gang de Troende til at genoptage den oldkirkelige Praksis, nemlig til hyppigt at bivaane det ny Testaments Offer og til ikke at lade det bero med en »aandelig« Nadver. I sine forskellige Dekreter indbød han alle hertil, unge og gamle, fattige og rige, raske og syge, helliggjorte og kæmpende. Og lidt efter lidt gensaa man det oldkirkelige Billede i det tyvende Aarhundredes katholske Kirker: Menigheden, ialt Fald største Parten af den, gik til Alters sammen med Præsten under Messeofret. Menigheden lærte atter at deltage med Præsten i denne Del af Liturgien. Det var herligt! Denne Bevægelse har endnu ikke kulmineret, endnu er den i sin Udfoldelse, og samtidig gennemgaar den en Lutring. Begge Dele er lige glædeligt.

Hvorledes staar det til nu til Dags med Menighedens øvrige Deltagelse i Liturgien? Det ser virkelig mangelfuldt

ud paa mange Maader, ja endogsaa meget mangelfuldt — jeg taler selvfølgelig ikke om en ond Skorten paa Deltagelse i den hl. Messe; naar jeg siger mangelfuldt, er det kun med Henblik paa den liturgiske Deltagelse. Og i den Henseende ser det virkelig mangelfuldt ud. Desværre er der mange Mennesker, der tror, at det er tilstrækkeligt, naar de stiller til Messen og overværer den og tager lidt Del i den ved Forvandling og Altergang; Mund og Øje, Øre og Hjerte maa gjerne have Ærinde andetsteds. Munden beder ikke sammen med Præsten Liturgiens hellige Tekster, i Stedet herfor læser den i »Christi Efterfølgelse«, i Testamentet eller en anden gudelig Bog. — Øjet følger ikke, hvad der foregaar ved Offeralteret, det er hele Tiden i en Bog eller skjult bag Hænder, der dækker Ansigtet. — Øret lytter ikke til Præstens Bøn eller Sang, med velberaad Hu forskanser det sig herimod for ikke at blive distraheret under Betragtning af Rosenkransbønnens Hemmeligheder, — og Hjertet? Naar man paa den Maade bortleder Opmærksomheden fra Alteret, følger det af sig selv, at Hjertet heller ikke er med: Ved Messens Indgang — ingen Delagtighed i Forberedelsen, ved Offertoriet — ingen Delagtighed i Ofret, ved Forvandlingen af Offergaverne under den hellige Forvandling — ingen Delagtighed i Hjærtets Opofrelse, efter Forvandlingen — ingen Delagtighed i Lovprisningen, og ved Offermaaltidet — ingen Modtagelse af den hellige Nadver, Guds Gave til Gengæld. Hele Tiden beder eller tænker man paa noget andet. Det er saa vist ikke nogen Synd, at en Kristen bivaaner Messen paa denne Maade, selv ikke, hvis det er Søndagsmessen. Men han har virkelig ikke taget Del i det hellige Offer; under Ofrets Frembærelse har han holdt sin egen private Andagt eller haft sin egen private Læsestund. Da Messen er vor højeste Form for Gudsdyrkelse, er en saadan Adfærd meget at beklage. Endnu mere beklageligt er det, hvis det er hele Menigheden, der paa denne Vis miskender Messen; dette sker særlig ved Sangen. Men nærmere derom senere.

* * *

Hvorledes skal vi tage Del i den hellige Messe?

Dette Spørgsmaal besvarer jeg ud fra samme Synspunkt som de to foregaaende,

Altsaa først: Hvorledes skal vi medvirke ved Offertoriet? Det ligger lige for, at vi her ikke kan vende tilbage til Oldkirkens Praksis. Der er ganske vist nogle Ungdomsforeninger, som Quickbornerne (tysk katolsk Spejderbevægelse), der ved deres liturgiske Messegudstjeneste er gaaet tilbage til en Slags oldkirkelige Former, idet hver enkelt Deltager ved Offertoriet giver Præsten Brødet som sin Offergave. Denne »Offergang« har utvivlsom sin Værdi, idet den bibringer Ungdommen Forstaaelse af, at Messen er et Offer; men denne Skik kan aldrig mere blive almindelig Praksis. Vi maa vist indskrænke os til under Offertoriet at være fuldt klare over, at nu er det vor hellige Moder, Kirken, som sørger for de Offergaver, som det egentlig var vor Sag at frembære, men saa maa vi i alt Fald ofre dem sammen med Præsten.

Angaaende vor Medvirken ved det hellige Offermaaltid: Her bør vi vende tilbage til oldkirkelig Sæd og Skik og daglig gaa til Herrens Bord under det hellige Offer.

Endelig vil jeg angaaende vor øvrige liturgiske Medvirken fremhæve følgende:

Først og fremmest bør I under Messen altid bede de samme Bønner, som Præsten beder. Det kan I lettest, hvis I følger med i et Missale (hvor der ved Siden af den latinske Tekst ogsaa staar den danske) og sammen med Præsten beder og læser de samme liturgiske Tekster og Bønner, som han beder og forelæser. Den, som ikke har et Missale, vil i enhver Bønnebog kunne finde de vigtigste Messebønner, de saakaldte Messeandagter. Men under ingen Omstændigheder skal I bede andet under Messen end saadanne Messebønner; thi ellers bliver det bare en Korsvejsandagt, en Rosenkransandagt eller lignende, som I holder under Messen, men I deltager i Virkeligheden ikke i det hellige Offer. — Noget lignende gælder Sangen under Messen. Man skal ikke synge noget, der ikke har noget med den paagældende Del af Messen at gøre, men under Offertoriet skal man synge en Offersalme, efrer den hellige Forvandling en Lovsang til vor himmelske Fader, ved Offermaaltidet en Altergangssalme. Hvor ofte syndes der dog ikke mod denne Regel! Hvor ofte hører man ikke rundt om i Kirker Sange sunget under Messen, der ikke

er paa sin Plads, absolut ikke paa sin Plads: Aloysius-sange under Offertoriet, Mariesange efter den hellige Førvandling. Man kan jo nok forstaa den Trang, der gør sig gældende til ogsaa i Valg af Salmer at fejre bestemte Fester og Dage. Men dette kan og bør kun ske ved Messens Begyndelse eller efter Slutningsevangeliet, men ikke under den egentlige Offerhandling eller det egentlige Offermaaltid.

Af den Grund indeholder Salmebogen Samlinger af Messesalmer. Kun saadanne er paa deres Plads i Messen.

Dette bør være Rettesnor for Jeres Bøn og Sang under Messen. Men forøvrigt bør I ogsaa hæfte Eders Blik paa Alteret, følge den hellige Handling dér og lytte til Præsten og Korets Sang. Ikke mindst under den højtidelige Højmesse: da vil denne Stund blive »et lille Himmerig« for Jer, især naar Hjertet lytter med.

Paa denne Art og denne Vis skal vi tage Del i det ny Testaments Offer. Gør vi det, skabes der en vidunderlig Harmoni, ikke blot Sangens Harmoni, men ogsaa Bønnens, Følelsens, Hjerternes og Sindets Harmoni; da vil hver enkelt af os føle sig løftet og uvilkaarligt blive draget med ind i en andagtsfuld Højtidelighed — dette har vi alle ved Lejlighed sporet. — Og hele denne Harmoni, hele denne Samhørighed sker i vor Herre Jesu Navn. Og derfor vil vi ogsaa opleve det vidunderligste af alt: Jesus er midt iblandt os tilstede, som han har tilsagt os det. I denne Bevisthed vil vi fejre Liturgien!

Borgerskab.*)

Blandt Grækerne ansaas det for en ædel Ærgerrighed at tjene Staten. Aristoteles's og hans Fællers Skrifter og Platons Dialoger er fulde af den samme Idé. At stemme og at tale, at tage Del i Forsamlingerne, at blive en Indflydelse

*) Oversætteren af denne Artikel har tidligere haft Lejlighed til at anbefale en Betragtningbog af Provincialen for de engelske Dominicanere, Pater Bede Jarrett. Dens Titel er »Meditations for layfolk«, og den er udgivet af »Catholic Truth Society«. Nærværende Artikel er en af Bogens 150 Betragtninger, og den vil sikkert give Læseren et heldigt Indtryk af den utroligt omfattende, praktiske og aandfulde Bog. Iøvrigt er selve Artiklens Emne ogsaa gavnlig Paamindelse for danske Katholikker.

i Ledelsen af den nationale Politik, betragtedes som den højest mulige Tjeneste, Mennesket kunde yde Gud. For dem vilde vort Ideal, at Kirken og Staten er adskilte og frie, ikke finde Genklang, ikke fordi de gjorde Kirken til Stat, men fordi de gjorde Staten til Kirke. For dem var der ingen virkelig Forskel mellem disse to; ikke fordi Gud var blevet Menneske, og det guddommelige skulde drage Omsorg for det menneskelige, men fordi Mennesket var blevet Gud, og det menneskelige var guddommeligt. Følgelig var enhver Handling, der øvedes til Statens Vel, i sig selv en Fromhedsgerning overfor Guderne. Omtrent det samme Forhold skabte den mærkelige og umulige Sædvane, at de romerske Kejsere, endog i levende Live, blev hilst som Guder; Augustus tilføjede *Divus* til sit Navn og føjede saaledes en arvelig Titel til Cæsardømmet. Dette betød ikke, at han blev anset for udødelig eller syndefri, men blot, at han som Statens højeste Symbol derved blev Tilbedelse værdig. Saa taabelig denne Idé end kan synes i sit Udtryk, var den dog i Virkeligheden en ædel Tanke og taaler meget vel Sammenligning med den moderne Kyriker, der pappegøjeagtig erklærer Politik for at være en snævset Forretning og Politikere for kun »Levebrødsfolk«. Hvad er der hændt Kristenheden, at den synes at falde saa langt under det hedenske Ideal?

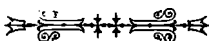
Man maa nu sikkert huske, at Staten selv var Genstanden for religiøs Dyrkelse. Den var ækvivalent med Kirken og følgelig var der ingen anden Morallov, som kunde komme i Konflikt med den. Det mærkelige ved Aristoteles's Stilling i hans Bog om Politiken er, at han stiller Spørgsmaalet: Maa en god Borger være en god Mand? Her anerkender han i selve Spørgsmaalets Form, hvad han ikke vilde have indrømmet i Teorien, at der er en fast etisk Lov, der er uafhængig af Staten, men som Græker' er han nødt til at holde fast ved den absolute Sammensmeltning af disse to Ting. Her har nu Kristendommen stillet sig paa et ganske andet Standpunkt, for medens Staten forblev national, blev Kirken international, fordi den hviler, ikke paa Ceremonier, men paa Doktriner, ikke paa Sædvaner, som er lokale, men paa Sandhed, som er allestedsnærværende. Og dog frembragte dette ikke en for-

mindsket Indflydelse paa det Standpunkt, der blev indtaget overfor det nationale politiske Liv. St. Paulus og St. Petrus lærte begge Underkastelse under Cæsar, dengang Cæsar betød Nero, og St. Paulus roste sig stolt af sit romerske Borgerskab som sin Fødselsret. Og Kirken selv helligede Regeringsformerne, kronede Konger, sad paa Domssæderne, udlaante sine Biskopper til de nationale Raadsforsamlinger og var Forkæmper for Valgfrihed. Det repræsentative Styre er dens Gave til Vesten, saa det kan ikke siges, at den i sin Lære forsømte Politik. Tværtimod rettes der ofte den Anklage mod Kirken, at den beskæftigede sig for meget med Politik.

Men hvis Kirken har helliget det politiske Livs Former, hvordan er det da gaaet til, at Resultatet af dens Berøring med Verden har været at skabe den kyniske Mistillid til alle offentlige Personer? Maaske Grunden til min mistænksomme Mening om saadanne Mænd er lige det modsatte: ikke den, at Kirken har gjort Politik til noget ringere, men den Grund, at Politiken har udelukket Kirken, fordi den og jeg har været for ivrige efter at holde Religionen ude fra Politik. Der er altid en naturlig Tanke om, at Kirken taber enormt ved at indblandes i Partistrid, men skønt dette kan være fuldstændig sandt paa mange Maader, er det lige saa fuldstændig falsk, naar det anvendes ikke blot paa de smaa Parti-Stridigheder, men paa hele Regeringen og det offentlige Liv, for Religionen er nødt til at tabe, hvis den kun forbliver i Sakristierne. Kirken maa spille sin Rolle i Forsvaret for Relfærdigheden, baade naar det angaar Politik, Økonomi og den abstrakte Sandhed. Men nu menes der ved Kirke og Religion ikke bare Præsteskabet; Kirken er alle de troendes Samfund. Katholikker, der fordømmer moderne Politikere, har ofte Skyld i, at der er Ebbe (hvis der er Ebbe) i det politiske Liv. Kun Tro og Livets overnaturlige Værdi kan skænke Regeringen Ærbødighed og Værdighed, og hvis man siger, at en Ting er slet, og derfor nægter at have mere Samkvem med den, vil det ikke hjælpe til, at det slette bliver godt. Lad mig derfor gaa tilbage til min Virken i Bevisthed om, at mine Borgerpligter er Pligter, som en Katholik bør være ivrig for at opfylde. Mennesker samles i Krigstid til Statens

Forsvar; hvorfor ikke ogsaa i Fredstid? Lad mig ikke frygte det Tidsspild, der kan foraarsages af lokal Patriotisme, men være overbevist om, at naar jeg giver Kejseren, hvad hans er, giver jeg ogsaa Gud, hvad Guds er.

Bede Jarrett O. P.

Nye Bøger.

Foreningen Danmarks Folkeminder

har siden sin Stiftelse i 1908 udfoldet en fortjenstfuld Virksomhed ved Udgivelsen af den statelige Række af Skrifter belysende den danske Almues Liv, Tro og Digtning i Fortid og Nutid, en Side af Kulturen, hvis Værdi for Folkets Liv først blev fastslaaet af Troels Lund. For Ugebladets Læsere vil der være særlig Grund til at interessere sig for disse Publikationer, thi ingen vil som de kunne glæde sig over blandt disse Folkeminder at finde saa mange Lævn fra den katholske Middelalder af fromme Skikke og Sædvaner, der, selv om de ofte har undergaaet Afslidninger gennem 400 Aars Forkætring og Adskillelse fra kirkelig Paavirkning, dog taler højt om den Trofasthed og Fromhed i Tankesæt, som det danske Folk altid har haft.

I det i Aar udsendte Skrift Nr. 3:3 Danmarks Helligkilder behandler Forfatteren August F. Schmidt, der er Assistent i Danske Folkemindesamling, det foreliggende Stof vedrørende samtlige Helligkilder i Danmark, idet han fra trykte og utrykte Kilder har samlet alt til Belysning af Kildedyrkelsen lige til vore Dage. Oldtiden ofrede til Odin, Thor, Frey, Balder og Hel ved de Kilder, der endnu kan efterspores efter Navne (Eks. Baldersbrønde); da Kristendommen blev indført, maatte de gamle Offersteder forsvinde, og i Stedet for byggedes Kirker til Guds Ære. Som vi ved, bliver det hellige Messeoffer frembaaret over »Graven af en Helgen« — denne gamle Skik fra Katakombernes Tid — og derfor blev Kirkerne samtidig stillet under den Helgens Beskyttelse, hvis Relikvier blev nedlagt i Alterbordets Grav. De gamle hedenske Kilder blev indviet til Guds Ære og stillet under Helgenens Beskyttelse. Mange Kilder fik Ry for stor Hellighed, saaledes bl. a. Vor Frue i Karup, St. Søren i Kippinge og den nu forsvundne St. Knuds Kilde i Haraldsted, der sprang frem der, hvor den folkekære Hertug fandt Martyrdøden, og snart hver

Egn af Landet kunde berette om Valfarter af Pilegrimme, der efter Andagt, Offer og Bivaanelse af Messe i Kapellet eller Kirken søgte Lægedom for aandelige eller legemlige Brøst i den indviede Kildes klare Vand. Det er jo forstaaeligt, at disse Valfarter tog Fart, naar Rygtet bredte sig om de vidunderlige Helbredelser, som Gud ved de Helliges Forbøn lod finde Sted ved Helligkilderne. Allerede i den gamle Pagt havde der jo været Steder, hvor Gud viste sin særlige Naade, naar de troende bad om hans Hjælp, og med Taknemmelighed søgte derfor vore Forfædre til disse hellige Steder, som ved Helbredelserne var blevet dem anvist, saaledes som vi den Dag i Dag kender det bl. a. fra Lourdes.

Om »Kildemarkederne« fortæller Hr. Schmidt, der opstod paa de Dage, hvor Kilderne særlig blev søgt — oftest »St. Hans« — og hvorledes disse holdt sig langt ned i Tiden, selv efter at Forbindelsen med Kildebesøget var tabt, bl. a. det, vi alle kender: »Dyrehavsbakken«. Vi hører om, hvorledes Kildebesøgene ikke ophørte med Reformationen. At der nu efterhaanden indsneget sig Misbrug, kan godt forstaaes, naar man erindrer, at Gudstjenesterne og Præsternes Kontrol med Valfarterne var forbi, derfor maatte bl. a. Landemodet i Roskilde i 1617 for Helene Kildes Vedkommende atter fastslaa, at »all den Krafft, som findes i Vandet, leggis Gud til, saa hand tackis alene derfor baade med Almisse till de fattige i Blokken i Tiisvilde och i alle andre Maader«. Og det gamle Synspunkt, at alt opnaaedes af Guds Naade i Modsætning til Hedenskabet Overtro, skulde saaledes gentages af den nye Læres Mænd, saa at Søren Kierkegaard i 1835 kunde finde et Kors ved Helenes Grav med den gamle kristne Indskrift Soli [deo] gloria. Alt, hvad der har Betydning for Kendskabet til Hellig-Kilderne i Danmark, har Forfatteren samlet i dette omhyggelige og fængslende »Kildeskrift«, der med sit interessante Billedstof, sine mange Henvisninger og den topografiske Fortegnelse selv er et Væld, der sprudler med Minder fra vort Folks Urgrund og dets Stortid, Middelalderen.

Ved at indmelde sig i Foreningen Danmarks Folkeminder fra 1926 (1926—27 er Dobbeltaargang) hos Sekretæren, Hr. Arkivar Hans Ellekilde, Dansk Folkemindesamling, Det kgl. Bibliothek, modtager man straks »Danmarks Hellig-Kilder« og senere det under Udgivelse værende Pragtværk »Folkedragter i Nordvestsjælland« (Bogladepriis 15 Kr.) samt i 1927 »Vore danske Folkeæventyr«, genfortalt af Hans Ellekilde, altsaa Skrifter til en Pris af 24 Kr. for to Aars Kontingent à 4 Kr. 50 Øre.

Endvidere har Medlemmerne Adgang til for nedsat

Bogladepris at købe de af Foreningen tidligere udgivne Skrifter, som endnu findes paa Forlag. Blandt disse findes H. F. Fejlbergs Bjergtagen og Sjæletro, hvoraf det første Værk behandler de ejendommelige Overleveringer om Menneskets Forhold til Elle- og Bjergfolk, der har givet Stof til mange af vore Folkeviser og Sagn. Som Resultat af sine Undersøgelser paaviser Fejlberg genialt, at Grundlaget for disse Sagn maa søges i den mythiske Opfattelse af oplevede Begivenheder i Nordens vilde og ensomme Skovegne. Sjæletro omhandler den folkelige Opfattelse af Dødsriget, Gravskikkene Verden over og i Tilslutning dertil en Undersøgelse af danske Sagn om afdøde, der først finder Hvile i Graven, naar de har faaet Tilgivelse af dem, de har forurettet i levende Live, samt som sidste Afhandling »Et Blad af Afsnidsbilledernes Historie«.

I disse Afhandlinger saavel som i E. Pontoppidans Fejekost, oversat og forsynet med Forord af Jørgen Olrik, ser man tilfulde, hvilket Besvær Kirken havde med at udrydde gamle hedenske Forestillinger, hvis Rester sammen med kristelige Legender af Folkepoesien sammenvævedes til Billeder, hvis Udredning i Nutiden sætter saa mange Forskere i Bevægelse. Evald Tang Kristensens Æresbog i Udvalg ved Hans Ellekilde bringer et Udvalg af den Samling af Originaloptegnelser af Folkeminder, der samledes fra 223 Bidragydere og af »Danmarks Folkeminder« blev overrakt Evald Tang Kristensen paa hans 80aarige Fødselsdag 24. Januar 1923 som Tak for hans Virksomhed som Folkemindesamler (i 56 Aar). Læsøfolk i gamle Dage, ved H. Grüner Nielsen, giver en fængslende Folkelivsskildring af det lille Øfolk, der midt ude i Kattegat langt ned i Tiden har ført sit eget Liv, og Danske Bøndergaardene af H. Zangenberg giver en instruktiv Oversigt over gammel Bygningsskik i det gamle danske Rige fra Tiveden til Ejderen ledsaget af oplysende Fotografier og Tegninger. Endelig finder vi forskellige Festsikke og Sædvaner nærmere belyst i Aarets og Livets Højtider af Henrik Ussing, alt i alt Værker, der giver os Midler i Hænde til at kende den Rod, vi er rundet af.

Andre af Foreningens Skrifter er paa Grund af deres kulturhistoriske Betydning og ved det stigende Medlemsantal hurtigt bleven udsolgt, saa derfor tilraades det at melde sig i Tide.

Knud Kannik.

Ingeborg Maria Sick: Minnesang.

Som alt, hvad I. M. Sick har skrevet, er ogsaa denne ny Bog »Minnesang« poesifuld, følelsesfuld og stræbende mod høje Idealer. Milieuet er de tyrolske Ridderborges

Tidsalder, som Forf. ogsaa i »Der ringer Klokker« har gjort saa levende for os.

For at begynde med en lille Anke skal det bemærkes, at Bogen vistnok kun vilde have vundet derved, dersom den mindre pæne Klosterhistorie var udeladt, som »Vaganten« (en afsat, omstrefjende og forfløjen Præst) disker op med under et Drikkelag. Noget saadant havde man ikke ventet i en Bog af I. M. Sick. Forf. har personligt forsikret mig om, at det ikke skal være noget Angreb paa Klosterlivet, men snarere som hele Kapitlet om Vaganten skal hævde Præstevielsens Hellighed selv gennem dyb Fornedrelse. Forøvrigt opvejes dette mindre gode Intryk rigeligt ved den belagende Skildring af, hvorledes samme Vagant med Harne og Indignation afviser Opfordringen om at bryde Skriftestolet og fortælle, hvad han tidligere har hørt i Skriftestolen — hvilket bevæger Borgherren til trygt at betro sig til den ellers aandeligt havarede Præst, der trods sin Fornedrelse giver ham virkelig kloge Raad og god Vejledning.

Men dette er jo ogsaa kun noget, som forbigaaende er indflettet i Bogen ligesom mange andre virkelig smukke Ting, som atter en Gang vidner om Forf.s dybe Kendskab til og Ærbødighed for den katholske Kirke, Alterets Sakramente, Messeofret og dettes forskellige Dele. Hovedemnet er den unge Borgfrue Elsebeths Liv og Udvikling. Man følger hende lige fra Barndommen af indtil hendes nærmest paatvungne og vel derfor ogsaa ugyldige Ægteskab med en af Faderens Standsfæller, Borgherren Hartmann — hendes Møde med og første virkelige Kærlighed til Ridder Sigmund Falkenstein — deres Brøde, fint og diskret skildret — deres Bod og Lutring gennem frivilligt Savn og mange Lidelser, — indtil de stiger og stiger højere og højere, næsten saa højt som til Frans af Assisis og Klaras Højder, saa at de begge efterhaanden bedre og bedre forstaa, at den egentlige og rette Kærlighed, det er den, som *i det mindste ogsaa* — om ikke endda først og fremmest — omfatter *Sjælen* og dens Egenskaber fremfor det ydre tiltrækkende; — og at det bedste, man kan ønske den, som man elsker, det er Dyd og Gudvelbehagelighed: »Thi vel ønsker vort Hjerte, at den, det har kær, er i Sundhed, i Velgaaende, i Ære og Lykke — men mest af alt i Hellighed. Ikkun det bedste er godt nok for den elskede.«

Han, den forhen forfløjne Ridder og Damejæger, naar først til denne Erkendelse, — og netop fordi han nu endelig har fundet den, som virkelig er værd at elske, kæmper han for at bibringe ogsaa hende den samme Forstaaelse. Denne Kamp, og hvorledes de tilsidst begge sejrer i denne Kamp, er det, der er skildret paa en vidunderlig

smuk Maade paa Bogens sidste Sider, — saa smukt og gribende, at man, hvis man blot har et en lille Smule følsomt Hjerte, næsten uundgaaeligt bliver rørt til Taarer og i hvert Fald absolut maa beundre den Rigdom paa høje Idealer og det Væld af ædle Følelser, som Forf. har til sin Raadighed og har øst af for at kredense for os.

Man kunde være fristet til at citere Side op og Side ned. Men det er jo ikke en Anmelders Opgave. Tag hellere selv og læs! F.

En ny bog vil i nær fremtid se lyset. Pastor Ortved arbejder nu i adskillige år på

»Cistercieordenens historie i Norden«

og har særlig ved afgaaede rigsarkivar prof. Kr. Erlevs interesse for arbejdet havt Støtte dertil fra Carlsbergfondet, ved hvis hjælp ligeledes 1ste bind nu bliver trykt. Da biskop v. Euch i sin tid gennemlæste den da foreliggende, siden betydelig udarbejdede, part af værket, skrev han, at det vilde blive et monument i den danske kirke, og at han længtes efter fortsættelsen.

»Carlsbergfondet« er som bekendt stiftet af gamle brygger Jacobsen til fremme af videnskabelige formål (som komplement dertil kom Ny Carlsbergfondet til fremme af kunst) og bestyres af »Videnskabernes Selskab« ved en direktion på fem lærde; den nylig afgaaede formand var prof. Erslev, den nuværende er prof. A. B. Drachmann.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved Sakramentskirken har der ved Nytaarstid fundet *Organist- og Kantorskifte* Sted. Den hidtidige Kantor eller Kordirigent, Hr. *Albert Husson*, som lige siden Kirkens Indvielse i Sommeren 1917, altsaa i 9^{1/2} Aar, utrættelig og selvopofrende har røgtet sit Hverv uden Godtgørelse, udelukkende af Interesse for Kirkekoret og saaledes har indlagt sig stor Fortjeneste af Menigheden, har nu med Rette ment, at Koret var tilstrækkelig indarbejdet til, at han under Paaberaabelsen af Alder og Træthed med Ære kunde trække sig tilbage og overlade Koret til yngre Kræfter. Kantor eller Kordirigentposten overtages af Sønnen, den hidtidige Organist *Bernard Husson*, medens Hr. Organist *Carl Vorm* fremtidig vil ledsage Sangen og opbygge Menigheden ved sit Orgelspil. N.

— »De gamle Drenges Julefest« — alene Ordene er nok til at forstaa, at her kan kun være Tale om Sukces — fandt Sted den 28. December i Skolens Lokaler i Boyesgade og var besøgt af ca. 125 forhenværende Elever. Kl. 8¹/₄ gik man til Bords, hvor der blandt Gæsterne bemærkedes Hans Højærværdighed Biskoppen, Pastor Bernh. Jensen og Pastor Messerschmidt. — Formanden, Johs. Lomholdt-Pedersen, bød paa Styrelsens Vegne de tilstedeværende Velkommen og takkede særlig Biskoppen, der paa Trods af, at han endnu ikke havde overvundet en heftig Forkølelse, ikke vilde give Afkald paa at feste med »de gamle Dreng«. Man sang to Julesalmer, og da Chokoladen var drukket, begyndte Underholdningen. En gammel Artist, Hr. Gundersen, viste, hvad han kunde faa ud af ilurevet Papir, og fastslog herigennem, at han endnu ikke havde glemt sit gamle Haandværk. Mest Lykke gjorde dog Verdens mindste Komiker, »Little Harry«. Han var saa lille, saa han maatte anbringes paa et Bord i Lokalet for at kunne ses. Herfra sang han Bondeviser og dansede dertil. — Derefter tog man fat paa at rasere Tombolaen, der var meget righoldig. Her fandtes alle mulige Ting, der var noget for enhver Smag, kun ikke for den daarlige. — Saa satte man sig atter til Bords og nød en Kop Kaffe med Berliner-Boller. Det vekslede nu med Taler og Sang, og lidt senere skiltes man ved et Glas Portvin, ønskende hinanden »Godt Nytaar«.

Sekr.

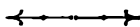
— Styrelsen for »S. M. D. M.« bringer herved en op-
rigtig Tak til alle, der ved Gaver har hjulpet med til at
gøre vor Jule-Tombola saa righoldig.

— Mandag den 3die Januar fejrede St. Michaels
Klub sin Nytaarsfest. Klubben har vokset sig stor i det
forløbne Aar. Den tæller 98 Medlemmer, saa det var ikke
saa underligt, at tresindstyve var mødt til Festen. Efter
at alle var samlede, placerede de sig under Talerstolen,
forrest Klubbens Protektor Pastor v. Kettenburg og dens
Raadgiver Pater Sialm. Henne fra Flygelet, hvor Frk.
Saabye sad, gled Tonerne af Forspillet til Adeste fidelis ud
over Salen, og den skønneste af alle Julesalmer blev sun-
get. Derpaa talte Pater Sialm om Klubben i det forløbne
Aar og ønskede den en fortsat Fremgang under sin stærke
Skytspatron St. Michaels Vagt. Efter Talen rejste alle sig,
og Klubbens St. Michaelssang blev sunget staaende. Her-
med var den højtidelige Del af Festen forbi, og de festlig
pyntede Borde kaldte alle til sig. Frøken Anker holdt sin
Formandstale, der kvikt deltes af et Vers, alle sang. Si-
den blev en morsom Vise sunget, skrevet af Frk. Saabye,
og Stemningen steg og steg. Efter Bordet deltes man i

muntre Klynger, og de ny Konvertitter gjorde Bekendtskab med deres store katholske Slægt. C. T.

Svendborg. Som tidligere annonceret afgik Lærer Frederik Holst ved Døden den 19. December. Den afdøde, der blev 69 Aar gammel, har virket den største Del af sit Liv i Kirkens Tjeneste som Lærer og Organist først i Horsens, senere i Svendborg, og begge Steder vandt han sig mange Venner. I Horsens var han ansat fra 1879 —1902 og derefter i Svendborg; i de sidste Aar underviste Lærer Holst dog ikke mere, Alderen havde gjort sig for stærkt gældende. Men derfor var han dog lige ivrig og interesseret i Kirkens og Menighedens Liv, og Svendborgs Katholikker vil i høj Grad savne den gamle Lærer. Et langt Arbejdsliv i den gode Sags Tjeneste er blevet afsluttet.

R. I. P.

Brevkasse.

Det er kun noget meget lidt, jeg gerne vil henlede læsernes opmærksomhed på. Nogle vil måske finde, det er så lidt, at det ikke var umagen værd at ofre papir og frimærke på sagen. Kan være — men her er det nu alligevel. I det store, fortrinlige engelske blad »The Universe« læste jeg i nummeret fra 3. December i fjor om den Apostoliske Vikar i Kap det gode Håbs vestlige vikariat, Mgr. Bernard O' Riley; at han var Biskop af Anastasiopolis. Jeg mindes den gamle Biskop fra den ukendte oldtidsby, hvem vi kendte så godt, og mangen læser vil måske også med et vemodigt erindringsmil høre, at nu residerer biskoppen af Anastasiopolis i Syd-Afrika. Niels Hansen.

Meddelelse fra Rosenkranssognet.

De endnu resterende Menighedsbidrag for 1926 (Kirkeskat, Præstepenge m. m.) bedes *snarest* indbetalt til Menighedskontoret eller til dets Inkassator eller til Præsterne ved Rosenkranskirken. Forvaltningsraadet.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos Ekspeditionen, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. Ansgariusforeningen.

Sakramentssogets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdag undt. Mandag Kl. 5—7.

Kirkelig Kalender.

16. Jan. 2. Søndag eft. Epifani.	23. Jan. 3. Søndag eft. Epifani.
17. — M. Antonius, Abbed.	24. — M. Timotheus, Biskop og Martyr.
18. — Ti. Petri Stol i Rom.	25. — Ti. Pauli Omvendelse.
19. — O. Kong Knud, Martyr.	26. — O. Polykarp, Biskop og Martyr.
20. — To. Fabian og Sebastian. Martyrer.	27. — To. Johannes Chryostomus, Biskop og Kirkelærer.
21. — F. Agnes, Jomfru og Martyr.	28. — F. Agnes, Jomfru og Martyr.
22. — L. Vincentius og Anastasius, Martyrer.	29. — L. Frans af Sales, Biskop og Kirkelærer.

Katholsk Højskole.

Tirsdag den 18. Jan. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B
Godslæge Sven Aage Rasmussen: Valfarten til Assisi 1926—
(m. Lysbilleder).

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medtaget.

UNIO. Herved indvarsles til Generalforsamling
Tirsdag den 25. ds Kl. 8 i Hotel Phønix. Dags-
ordenen og Adgangskortet bliver tilsendt Medlemmerne. Til Sam-
menkomsten efter Generalforsamlingen med Smørrebordsbord
(ca. Kl. 9) har Besøgende Adgang. Billetter à Kr 7,00 faas
hos Fuldm. A u g. H u s s o n, Stenosg. 5, Vester 787 x (Kl. 5¹/₂—7¹/₂).

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 21. Januar
Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel (der meddeles apostolisk Velsignelse).

Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn indbragte 1122 Kr., som
uddeltes i Pengegaver til 121 Familier og Enligtstillede.
Vor hjerteligste Tak til alle Bidragydere. Komitéen.

Set Michaels Klub. Medlemmerne underrettes om, at
Lehns greve Holstein-Ledreborg taler i Klubben Mandag den 17.
Januar Kl. 8.

Findes der

en blandt Ugebladets Læsere, der kan og vil laane en ung
katholsk Familie 6000 Kr. — Tilbagebetaling i ugentlig eller mdl.
Afdrag — god Kaution —. Nærmere ved Billet mrk. »Laan« som
modtages af Nordisk Ugeblads Redaktion.

De udlovede 100 Kroner for sønderjydske katholske Kirkers
Indsamlingsbøsser tilfalder Bøsse Nr. 37. som, indsendt 5 Gange,
indeholdt 5779 En-Ører, og bedes Indsenderen af denne Bøsse af-
hente Beløbet hos Sognepræst Bernh. Jensen, Boyesgade 8, hos
hvem fyldte Bøsser modtages, og fra hvem nye iorsendes efter
skriftligt Ønske derom.

Ialt indkom i 1926 32,248 En-Ører. En hellig Messe er læst
for alle Giverne.

En Enke i 40aars Alderen ønsker Plads som Husbestyrerinde
hos en katholsk Præst. Billet, mrk. »M« tilsendes Bladets Kontor.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

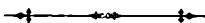
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 4.

Søndag den 23. Januar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Pave Pius XIs Missionsencyklika (sluttet). — Videnskab og Religion. — Nye Bøger. — Katholsk Kunstner-Klub. — Basar paa Nørrebro. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Holbæk. Aabenraa. Frankrig. Meksiko. — Brevkasse. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3.

4. Tale: Vidsommens gavnlige Virkninger. 21—35.

Den vise staar under Guds særlige Beskyttelse. 21—26.

Min Søn, lad følgende Ord ikke slippe dig af Syne: »Overhold Loven og (følg) Raadet; da skal de være Liv for din Sjæl og et yndigt Smykke for din Hals.«

Saa kan du trygt vandre din Vej, og din Fod skal ikke støde mod noget; har du lagt dig til Hvile, behøver du ikke at være bange; du faar din Ro, og din Søvn bliver sød. Frygt ikke for en uventet Rædsel, ej heller for ugudelige Menneskers voldsomme Overfald. Thi Herren skal staa ved din Side og bevare din Fod for at hildes (i Snarer).

Thi Gud væmmes ved Synderne, men elsker de gode. 27—35.

Læg ikke Hindringer i Vejen for nogen, der vil gøre godt; er du i Stand dertil, gør selv noget godt. Sig ikke til din Næste: »Gaa nu og kom igen, i Morgen skal du faa,« hvis du kan give ham med det samme. Pøns ikke

paa ondt mod din Næste, naar han fæster sin Lid til dig. Strid ikke med nogen uden Grund, hvis han ikke selv har gjort dig Fortræd. Vær ikke misundelig paa et uretfærdigt Menneske og efterlign ikke hans Færd. Thi en Vederstyggelighed er for Herren hver den, der haaner ham, medens han plejer fortrolig Omgang med den retskafne. Herren skal ramme den ugudeliges Hus med Nød, de godes Boliger derimod skal velsignes. Han spotter dem, der spotter ham, men de sagsmodige giver han sin Naade. De vise vil opnaa Ære, men Daarernes Ophøjelse ender med Skam.

Pave Pius X's Missionsencyklika.

(Sluttet)

Forøgelse af Kateketernes Antal.

En anden Ting, som bidrager overordentlig meget til Evangeliets Udbredelse, vil Vi ikke forbigaa i Tavshed: nemlig hvilken rig Nytte det bringer, at Kateketernes Antal bliver forøget saa meget som muligt, hvad enten de bliver taget blandt Europæerne eller endnu bedre blandt de indfødte. De skal ved deres Arbejde understøtte Missionærerne, særlig ved Undervisningen og Forberedelsen af Katekumenerne til Daaben. Vi behøver næppe at sige, hvilke Egenskaber disse Kateketer maa have, for at de ikke saa meget ved deres Ord som ved deres eget Livs Eksempel vinder de vantro for Christus. Men for Eder, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, skal det være en aldeles urokkelig Grundsætning at undervise disse grundigt, for at de er nøje kendte med den katholske Lære, og for at de, ved at undervise i den og forklare samme, forstaar at tilpasse sig efter deres Tilhøreres Tænkemaade og Faltsevne. Det vil de saa meget lettere kunne gøre, jo dybere de har gennemskuet de indfødtes Karakter.

Betydningen af det kontemplative Liv for Missionerne.

Hidtil har Vi talt om de Medarbejdere, som I har udvalgt Eder eller skal udvælge i Fremtiden. Endnu er der

noget angaaende dette Punkt, som Vi gerne vilde anbefale til Eders Opmærksomhed og Interesse. Hvis det gennemføres, saa bliver det efter Vor Mening nok til ikke ringe Nytte for en hurtigere Udbredelse af Troen. Hvor højt Vi værdsætter det saakaldte kontemplative Ordensliv, det beviser mere end tilstrækkeligt den apostoliske Konstitution, ved hvilken Vi med Glæde for godt to Aar siden har stadfæstet og bekræftet den allerede fra Begyndelsen af af Paverne godkendte og nu efter den kirkelige Lovbogs Retsnormer forbedrede Regel for Kartheuserordenen. Ganske vist er det kontemplative Liv en ret streng Levemaade. Men den maa indføres i Missionsomraaderne ved Grundlæggelse af Klostre og stedse videre udbredes. Hertil formaner Vi baade de øverste Ledere af disse Ordener; og ogsaa I maa sørge derfor, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, ved i Tide og Utide at anmode derom. Disse Eneboere vil paa en vidunderlig Maade neddrage en Fylde af himmelsk Naade over Eder og Eders Arbejde. Der er heller ingen Tvivl om, at disse Munke hos Eder vil være paa den rette Plads. Thi de indfødte er særlig i bestemte Egne — endskønt for Størstedelen Hedninger — fra Naturens Side anlagt for Ensomhed, Bøn og Betragtning. Her loresvæver Os det store Kloster, som Trappisterne har grundet i det apostoliske Vikariat Peking; hvor omtrent hundrede Munke, af hvilke Størstedelen er Kinesere, ved Udøvelsen af de mest fuldkomne Dyder, ved uafbrudt Bøn, ved et selvfor nægtende Liv og taalmodigt Arbejde vinder den gode Gud saavel for sig selv som for de vantro, fordi de gør Sonebod, ligesom de ogsaa ved deres virksomme Eksempel vinder disse Hedninger for Christus. Heraf fremgaar med al Klarhed, at vore Eneboere til daglig kan tage en ikke ringe Del i Missionsarbejdets lykkelige Udfoldelse, skønt de, i fuld Overensstemmelse med deres Stifters Regel og Aand, ikke udøver nogen som helst ydre Virksomhed. Naar Lederne af disse Ordener efterkommer Eders Anmodninger og grunder en af deres Filialer, hvor som helst det efter fælles Overenskomst findes passende, da vil de fuldbringe et Værk, som for det uhyre store Antal af Hedninger vil bringe den største Velsignelse, og som ogsaa for Os er overmaade kærkomment og behageligt.

Praktiske Vink for Missionsarbejdet.

2. Vi vender Os nu, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, endnu til nogle andre Punkter, hvilke angaar en bedre Ordning af Missionsvæsenet. Vor umiddelbare Forgænger har ganske vist allerede forlængst givet lignende Belæringer og Formaninger om disse Ting; alligevel skal disse gentages, fordi Vi med Føje og med Ret antager, at de vil være af stor Betydning for en frugtbar Udøvelse af Missionsarbejdet.

Da Udfaldet af det katholske Apostolat i Hedningeverdenen for en stor Del afhænger af Eder, saa ønsker Vi, at Missionsarbejdet af Eder bliver ordnet saa formaalstjengligt, at Udbredelsen af den kristelige Sandhed i Fremtiden bliver lettere, og Tallet paa dem, som Kristendommens Lys til deres Lykke lyser i Møde, bliver større. I skal derfor drage Omsorg for at fordele Troens Sendebud saaledes, at ingen Del af Eders Omraade bliver uden Evangeliets Forkyndelse og forbeholdt en senere Tids Arbejde. Derfor ryk Stationerne længere frem, idet I anviser Missionærerne deres Sæde paa et bestemt Sted som paa et Midtpunkt. Udenom dette Midtpunkt til alle Sider skal ligge mindre Stationer, som i det mindste bliver betroet til en Kateket og forsynet med et lille Kapel til Gudstjeneste. Fra deres Midtpunkt kommer saa Missionærerne fra Tid til anden d. v. s. paa fastsatte Dage og besøger disse fremskudte Pladser for at holde Gudstjeneste.

Imidlertid bør vore Tros-Sendebud betænke, at de maa nærme sig de indfødte paa samme Maade, som vor guddommelige Lærer omgikkes Folket her paa Jorden. Forinden han lærte Folket, plejede han at helbrede de syge: »Og han helbredte alle syge« (Matth. 8, 16); »Mange fulgte ham, og han helbredte dem alle« (Matth. 12, 15); »Han ynkedes over dem og helbredte deres syge« (Matth. 14, 14). Det samme Hverv overdrog han til sine Apostle og gav dem Magt dertil: »Og hvor I kommer ind i en By . . . saa helbred de syge i den, og siger til dem; Guds Rige er kommet Eder nær« (Luk. 10, 8—9); »Men de gik ud og gennemvandrede Byerne, prædikede Evangeliet og helbredte alle Vegne« (Luk. 9, 6). Missionærerne bør hel-

ler ikke glemme, hvor mild og elskværdig Jesus viste sig overfor smaa og større Børn; da hans Disciple havde behandlet dem haardt, befalede han, man skulde ikke hindre dem i at komme til ham (Matth. 19, 13—14). Her vil Vi endnu omtale noget, som Vi allerede har udtalt andetsteds: Missionærerne, som forkynder Gud for de vantro, maa vel vide, at ogsaa i hine Egne — som jo overhovedet Menneskehjerterne let vindes ved Kærlighedsgerninger — enhver, der arbejder for Folkets Sundhed og helbreder de syge; enhver, der er venlig mod smaa og større Børn, erhverver sig Menneskenes Velvilje og Hengivenhed.

For nu atter at komme tilbage til det, hvorom Vi lige talte: selvom der ogsaa paa de Steder, hvor I har opslaaet Eders eget Sæde og Eders egen Bolig, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, og ligeledes paa de Stationer, hvor for det større Indhyggerantals Skyld Gudshuset og de øvrige Missionsbygninger maa have et større Omfang, saa bør det dog undgaas, at pragtfulde og kostbare Kirker eller Bygninger opføres, saasom Kathedraaler og biskoppelige Boliger for fremtidige Bispedømmer. Det sker bedre senere til sin Tid. Det undgaar dog sikkert ikke Eders Kendskab, at i bestemte Bispedømmer, som allerede forlængst er kanonisk oprettede, disse Kirker og Boliger først fornylig blev byggede, eller endog først nu er under Opførelse? Ligeledes er det ikke rigtigt eller betænksomt, at alle Missionsinstitutioner og Foretagender, som tjener til Sjælenes og Legemets Vel, lægges sammen og ligesom ophobes enten ved en Hovedstation eller paa det Sted, hvor I selv bor. Er de af stor Betydning, og medfører de en stor Arbejdslast, da vil de i en saadan Grad lægge Beslag paa Eders og Eders Missionærers Nærværelse og Omsorg, at den saa gavnlige Gennemvandring af hele Eders Distrikt til Forkyndelse af Evangeliet lidt efter lidt forsømmes og efterhaanden helt op-hører.

Da Vi netop her omtaler disse Missionsinstitutioner, saa bør I aldrig tillade, at større eller mindre Sygehuse med Uddeling af Medicin eller ogsaa Folkeskoler mangler. Desuden er det af Nytte at give dem, som er kommet ud over Ungdomsaarene, og som ikke gaar over til Land-

bruget, Mulighed for og Adgang til højere Studier eller til at lære et Haandværk i de af Eder grundede Skoler.

Her formaner Vi Eder til ikke at forsømme de fornemme i Landet og deres Børn. Vel er det sandt, at Guds Ord og Troens Sendebud lettere finder Lydhørhed hos det jævne Folk; og det er sandt, at ogsaa Jesus Christus om sig selv bevidner: »Herrens Aand . . . sendte mig, for at forkynde de fattige et glædeligt Budskab« (Luk. 4, 18). Men vi maa ogsaa have den hl. Paulus's Ord for Øje: »Vise og uforstandige er jeg en Skyldner« (Rom. 1, 14). Erfaringsmæssigt staar det ogsaa fast, at, naar engang de ansete i en By er førte til Christus, følger de fattigere i Folket meget lettere deres Eksempel.

Hvad Vi nu tilsidst vil sige, Ærværdige Brødre, elskede Sønner, det er af den største Betydning. Derfor tag da imod det med den velkendte Iver for Religionen og Sjælens Frelse, som brænder i Eders Hjerter, med gode Søners Sindelag og Beredvillighed til punktlig Lydighed.

De Omraader, som den apostoliske Stol har betroet Eders Energi, for at I kan vinde dem for Christus Herren, er i de fleste Tilfælde overordentlig vidt udstrakte. Saaledes kan det let forekomme, at Missionærernes Antal i Eders eget Ordenssamfund er langt ringere, end Fornødenhederne kræver det. Derfor skal I ikke nære Betæneligheder ved følgende: ligesom i et kanonisk oprettet Bispedømme Ordensmænd af de forskellige Samfund, Præster og Lægfolk og ogsaa Søstre fra forskellige Kongregationer staar ved Biskoppens Side og yder Hjælp, saaledes maa I ogsaa til den kristelige Tros Udbredelse, til Undervisning af den indfødte Ungdom og til alle de øvrige gavnlige Arbejder, som endnu maa gøres, hidkalde og ansætte Ordensmænd og Missionærer som Medarbejdere, ogsaa naar de ikke er af Eders Samfund; maatte det nu være Præster, eller maatte de tilhøre de saakaldte læge Institutioner.

I hellig Stolthed tør rigtignok Ordener og religiøse Institutioner rose sig af de dem betroede Missioner hos Hedningefolkene og af de Erobringer, som de indtil nu har gjort for Christi Rige. Men de maa betænke, at Missions-

omraaderne ikke er overdraget dem med Udclukkelse af andre og for bestandig, men efter den apostoliske Stols Skøn. Denne har som Følge deraf den Ret og den Pligt at sørge for en formaalstjenlig og fyldestgørende Missionering af samme. Men denne Pligt opfylder Paven ikke ene og alene derved, at han fordeler de enkelte Omraader af større eller mindre Udstrækning til de forskellige Samfund. Han maa meget snarere — og det er langt vigtigere — til enhver Tid med al Omsorg vaage over, at de enkelte Samfund sender saa mange og ganske særligt saaledes kvalificerede Missionærer til de dem betroede Omraader, at de er fuldtud i Stand til at oplyse samme i deres fulde Udstrækning med den kristelige Sandheds Lys og til at gøre et effektivt Arbejde. Fra Vor Haand vil jo den guddommelige Hyrde engang fordre sin Hjord. Derfor vil Vi aldrig nøle, saa ofte det er nødvendigt eller blot nyttigere og bedre for en stedse videre Udbredelse af den hellige Kirke, med at overdrage Missionsomraaderne fra et Samfund til et andet eller med stadig at dele dem paa ny, eller med at overgive den indfødte Klerus eller andre Samfund nye Vikariater eller Præfekturer.

Nu bliver endnu kun tilbage, at Vi, Ærværdige Brødre, paa ny formaner Eder alle, som paa den katholske Jordkreds deler Hyrdeembedets Byrde og Trøst med Os, at fremme de hellige Missioner ved de af Os anviste Metoder og Hjælpekilder, for at de ligesom med fornyet Kraft i Fremtiden kan bringe meget rigere Frugt.

Men gid Maria, Apostlenes hellige Dronning, naadig maatte staa ved vor Side og kærligt skue ned paa vore fælles Anstrengelser. Hun fik jo paa Kalvaria alle Mennesker betroet til sin Moderkærlighed, og hun elsker og bekymrer sig ikke mindre for dem, som endnu ikke ved, at de er forløste af Christus Jesus, end for dem, som lykkeligt nyder denne Forløsnings Velgerninger.

Som Pant paa den himmelske Velsignelse og som Bevis paa Vor faderlige Velvilje tildeler vi imidlertid Eder, Ærværdige Brødre, Eders Klerus og Eders Folk af kærlighedsfuldt Hjerte den apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom, ved St. Peter, den 28. Februar 1926, i Vort Pontifikats femte Aar.

PAVE PIUS XI,

Videnskab og Religion.

Af *Holger Baadslund.*

Den berømte amerikanske Naturforsker, Nobelpristageren Dr. Robert Andrews Milliken, der, foruden Edison-Medaillen, har erhvervet sig en anselig Række Udmærkelser ved sine Arbejder paa Elektricitetslærens Omraade, slutter sig til den store Mængde af Lærde fra gammel og nyere Tid, der ikke har forstaaet og ikke kan forstaa, hvorledes man bærer sig ad med at bekæmpe Religionen »i Videnskabens Navn«. Han skriver bl. a. i det bekendte Collier'ske Tidsskrift:

»Der gives ingen videnskabelig Grund til at fornægte den kristne Tro. Den, der ikke kan forene Tro og Videnskab, maa søge Skylden hos sig selv alene. Jeg kan ikke give nogen videnskabelig Forklaring paa, hvorfor jeg lever, og hvorfor jeg dør. Fysiologien kan vel fortælle mig en hel Del om de mekaniske og kemiske Processer i mit Legeme; men den kan ikke sige mig noget om, hvorfor og ved hvad jeg er levende; og det vilde dog være højst uvidenskabeligt at tvivle om, at Livet i mig dog er noget ganske andet.«

»Vor videnskabelige Indsigt er visselig stor i Modsætning til, hvad vi vidste for omtrent hundrede Aar siden. Men i Sammenligning med, hvad vi endnu ikke ved, er vor Indsigt forsvindende ringe. Vor Globus viste tidligere for flere Dele af Jordens Vedkommende store hvide Pletter, der bar Overskriften: »Uopdaget«. Disse hvide Pletter er bleven sjældnere i vore Dage. Men vor Naturvidenskabs Landkort er endnu stadig en ensartet stor Plet, som det hidtil kun er lykkedes Naturforskerne at oplyse enkelte smaa Dele af. Jo mere vi forsker, des større viser det Rige sig at være, som endnu er ukendt Land for os; og medens vi nødvendigvis maa indse vor Videns Begrænsning, tvinges vi til at anerkende en Højestes Magt og en Højestes Væren, vort Livs og vor Tilværelses Urgrund — — vor Skaber — eller hvad vi iøvrigt vil kalde ham.«

Dr. Milliken fordyber sig nu i Gudsbegrebet. Det ma-

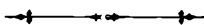
terialistiske Gudsbegreb forkaster han uden Betænkning. »Den gængse Materialisme,« skriver han, »er en fuldstændig meningsløs og yderst selvmodsigende Filosofi og bliver ogsaa betragtet som saadan af alle dybere tænkende Mennesker.«

Den uoverstigelige Kløft, som ifølge mange moderne Videnskabsmænd findes mellem Videnskab og Religion, paastaar han, eksisterer ikke. Han siger: »Saa meget tør jeg med Bestemthed hævde, at en Fornægtelse af Troen savner ethvert videnskabeligt Grundlag. Og der kan efter min Mening ikke være nogen Undskyldning for en Modsigelse. Folk, der kun kender lidt til Videnskab, og Folk, der kun forstaar sig lidt paa Religion, maa nu engang strides; og Tilskuerne maa tænke: nu strides Videnskaben og Religionen; medens det i Virkeligheden kun drejer sig om en Tvedragt mellem to Arter af Uvidenhed.«

Dette er maaske sagt før; men jeg tror aldrig, det er sagt bedre. Og Doktoren har uden Tvivl Ret. For at indse, at han har Ret, behøver vi kun at tænke paa Mænd som Newton, Maxwell, Lord Kelvin og Pasteur — for at holde os til Naturvidenskabens allerstørste Navne paa Fysikens og Kemiens Omraade. De var alle meget gudfrygtige Mænd — Pasteurs Arbejdsdag begyndte altid med en h. Messe — men de blev sikkert først ved Troen de Aandskæmper, de var. Det er værd at lægge Mærke til, at det sjældent er de virkelig store Videnskabsmænd, der taler om den uoverstigelige Kløft imellem Videnskab og Religion; det er langt hyppigere de smaa Navne og Pseudovidenskabsmændene, som vi kender godt nok her hjemme fra (og vi kan se mange flere, naar vi lukker Vinduet op ud til den store Verden). De kan i deres storskrydende Selvglæde, blændet af deres egen overordentlig store »Viden«, ikke se, at de end ikke har naaet det Lavmaal af Viden, der er nødvendigt for at bekende: »Jeg ved, at jeg intet ved.« En Bekendelse, der næsten altid lyder fra de virkelig Stores Læber. Derfor har Doktoren Ret, naar han siger, at naar Folk, der kun kender lidt til Videnskab, og Folk, der kun forstaar sig lidt paa Religion, strides, saa drejer det sig kun om en Tvedragt mellem to Arter af Uvidenhed.

For Aar og Dag siden fortalte en Mand mig følgende lille Historie om en af disse Pseudovidenskabsmænds Besøg hos den berømte franske Kemiker og Gæringsfysiolog Louis Pasteur. Da den store Lærde havde vist ham omkring i de store Laboratorier, og de atter stod i Pasteurs Arbejds-værelse, spurgte Gæsten den gamle Videnskabsmand, hvorledes han dog har sig ad med at forene saa stor Viden med saa naiv og og barnlig en Tro, som han vidste, han besad. Pasteur svarede: Jeg kan kun sige Dem, at mine Studier til Datum vel saa omtrent har bragt mig til at tro som en bretonnisk Bonde; men jeg er ikke i Tvivl om, at mine Studier, hvis jeg lever, kan bringe mig til at tro som en bretonnisk Bondkone.

Hvad den lille »Videnskabsmand« sagde, melder Historien ikke noget om. Og om Pasteur fik lært ham, at Fornægtelse af Troen savner ethvert videnskabeligt Grundlag, ved jeg heller ikke noget om.

Nye Bøger.

Peter Schindler: Petrus — Paven og Rom. (Schultz's Forlag, 1926.)

Hvad Robert Hugh Benson har udført i en Bog: Kristus i Kirken — det har Pastor Schindler givet os i en Skizze: Petrus — Paven og Rom, nemlig Paaavisningen af, hvorledes Christus og Christi Liv og Gerning projiceres ned gennem Tiderne i Kirkehistorien. Dette er en saa overordentlig skøn og tillige trøsterig Tanke, at det langt fra er for meget, at denne Tanke paa een Gang gøres til Genstand for to Behandlinger, især ikke naar Behandlingsmaaden er saa vidt forskellig: hos Benson er Synspunktet gjort gældende ud i dets yderste Konsekvenser, Fremstillingen vrimler af Enkeltheder, og dog er der stor Ro og Objektivitet i Formen; hos Schindler er det en enkelt af Faserne, der behandles: Petrus som den evige Petrus, og Fremstillingen er stærkt personlig og impulsiv — en og anden kunde måske mene: endog for personlig — for impulsiv — og føle sig stødt, naar f. Eks. Schindler, for at gennemføre det »maritime« Billede, lader Peter i Jesus se en »Landkrabbe« i Forhold til hans egne erfarne Sømandsskab (i Scenen ved Genesareth Sø), men ingen vil forblive uberørt af den Varme og Iver,

der præger Fremstillingen. Det stærkeste Indtryk gør Bogen ved i Sammenhæng at vise, hvilken dominerende Plads Petruskikkelsen indtager i Evangeliernes Beretninger, der ellers ofte synes at gaa let hen over andre i og for sig store og betydningsfulde Skikkelser. Og Petrus var jo dog ikke særlig den af Apostlene, som »Christus elskede«, han var heller ikke den største Begavelse blandt de Tolv, og vel var han paa enhver Vis en Judas's Mod-sætning, men nærmede sig dog denne — mere end nogen af de andre gjorde det — ved sin Fornægtelse i Forgaarden — men i een Ting var han saa aldeles og ubestridt den ypperste: han var Bekendelsens Apostel — Trosbenedelsens Apostel par excellence —, og med intet andet staar og falder Kristendommen som med det kristne Credo.

Denne samme dominerende Plads indtager nu den evige Petrus i Kirkehistorien. Ogsaa her er der Skikkelser, som Frelseren næppe kunde elske særlig, ogsaa her er der ofte en Svigten, der minder om Scenen i Ypperstepræstens Palads omkring den varmende Ild, og ikke alle Paver har været fremragende Begavelse hverken intellektuelt eller ethisk, men desmere underfuldt er det, at Embedet aldrig er blevet besmittet, saa det gik ud over Kirkens Credo: »Gud har ikke garanteret Petri Sæder, men hans Tro,« siger Pastor Schindler kort og fyndigt.

Bogens sidste — det tolvte — Kapitel er et ægte Peter Schindler-Kapitel. Han spørger: Hvad betyder nu Paven i Rom for mig i Rudkjøbing? Og han besvarer dette Spørgsmaal paa følgende Maade, hvori vi har hele Manden:

Først betyder Paven i Rom dette for mig, at jeg ved, hvad jeg har at holde mig til, naar de diskuterer Barne-daab i Ryslinge, Bøn for de afdøde i Roskilde og Nadverrens Væsen i København. —

Saa fritages jeg for Samvittighedskvaler angaaende Embedet. Jeg er ordineret i ret Form og ret Hensigt af Ærkebiskop Prosper i Siena, og han kan lede sit Embedes Rækkefølge tilbage til Apostlene og disse til Jesus Kristus; saaledes ved jeg, paa hvad og paa hvem jeg bygger Kirke og Menighed. —

Jeg slipper for nattelange Kampe med Skriften ved Studerekamrets sene Lampe. —

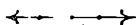
Jeg slipper for at forkynde det modsatte af, hvad min Nabopræst forkynder — jeg slipper for at diskutere med min Menighed — jeg slipper for Frygt for, at min Kirke skal opløses og splittes i lokale Frimenigheder, thi jeg ved, at Petrus har Uforgængelighedsprivilegiet. —

Saa skylder jeg Paven dette, at jeg ikke blot føler mig, men at jeg er i Samfund med ca. 400 Millioner Trosfæl-

ler i hele Verden, og rører jeg mig blot udenfor Dagliglivets Kreds og rejser, er jeg overalt mellem Brødre, overalt kan jeg forvalte og selv modtage de samme Sakramenter; overalt er vi eet, selv om vi langt fra er ens.

Og kommer jeg til Rom, er det mig, som naar en Israels Søn kom til Jerusalem; saa er jeg paa Sion, saa er jeg hjemme, der bor min Fader, der kan Apostlen Petri Skygge falde over mig, der kan jeg se Kefas. Og før visne min højre Haand, end jeg skulde svigte min Troskab til ham.

P. H. P.

Katholsk Kunstner-Klub.

Fredag den 28. Januar vil Offentligheden blive forestillet for en ny kunstnerisk Sammenslutning, der i al Stilhed er blevet til for ganske kort Tid siden, og hvortil man har Lov til at sætte store Forhaabninger.

»Katholsk Kunstner-Klub« (K. K-K) har sat sig til Formaal at samle alle skabende og udøvende katholske Kunstnere af alle Kunstarter i en fælles Centralorganisation, der i ethvert kunstnerisk Foretagende kan staa til Tjeneste baade med Raad og Daad.

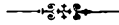
For at opnaa sit Formaal stiller K. K-K derfor det Krav til sine Medlemmer, at de baade skal være Katholikker og dygtige Kunstnere. Da Antallet af virkelige Kunstnere blandt vore hjemlige Katholikker nu er stort nok til at Klubben kan stille visse Krav, kan ingen blive Medlem, som ikke skønnes at kunne yde noget til at opnaa det Formaal, man har sat sig, nemlig at fremme og støtte sand Kunst indenfor katholske Kredse.

Klubben vil ogsaa samle sine Medlemmer til selskabeligt Samvær for at fremme Forstaaelsen mellem Kunstnerne og en gensidig Befrugtning af de forskellige Kunstarter.

Klubbens første offentlige Fremtræden former sig som en Koncert i St. Knuds Sal. Senere haaber den at kunne foranstalte Udstillinger af Maler- og Billedhuggerkunst, Opførelse af Operaer o. l. Den 28. Januar ser Klubben sig som sagt i Stand til at indbyde Publikum til en første Rangs kunstnerisk Nydelse. De medvirkende er Koncertsangerinde Frk. Gagga Lund, som blandt andet synger Sange af Schubert, Violinisten, Koncertmester i Københavns filharmoniske Orkester, Polycarp Andersen og Pianisten Carl Vorm (Klubbens Formand), der samarbejder i Fremførelsen af de to betydeligste Violinsonater, Beethovens Kreutzer-Sonate og Cesar Franks A Dur-Sonate.

Enhver kunstinteresseret Katholik vil derfor sikkert skynde sig med at sikre sig en Billet til Koncerten, der iøvrigt ikke alene henvender sig til et katholsk Publikum. Billetsalget finder Sted hos Wilhelm Hansen, i Nordisk Musikforlag og hos de katholske Boghandlere.

Hubert Messerschmidt.

Basar paa Nørrebro.

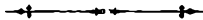
Det er denne Gang til Fordel for St. Antoni Kapel, at der skal holdes Basar i Sakraments sognet. Sidste Aar gjaldt det noget mere specielt, nemlig Spejdertroppen, denne Gang gælder det et Formaal, som maa interessere alle. Som man let indser, kan de Bidrag, vi indtil nu har modtaget til Fordel for St. Antoni Kapel, paa ingen Maade slaa til. Vi mangler adskillige Tusinder for at kunne fuldføre den nødvendige Ombygning og udstyre Rummet saaledes, som det sømmer sig et Guds Hus. Basaren skulde da gerne hjælpe os godt fremad mod dette Maal.

Vi opfordrer derfor enhver, der har Hjerte for Kirkens Sag, til paa en eller anden Maade at hjælpe os til at stille en helst bugnende Basar paa Benene. Der er den Fordel ved en Basar, at om man ellers ikke er økonomisk velstillet, saa kan man dog næsten altid hjælpe lidt med, om ikke andet saa ved at give en Bagatel, der kan gaa ind i en Tombola.

Vi ønsker at give denne Basar større Dimensioner end den sidste, men det afhænger jo af Gavernes Mængde og Størrelse.

Basaren skal afholdes til Fastelavn (Slutningen af Februar). Der er derfor ikke lang Tid til, hvorfor man venligst og indtrængende opfordres til ikke at løve med at sende en Strøm af milde Gaver til

Cay Benzon,
Nørrebrogade 27 C.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Holbæk. Som de foregaaende Aar afholdtes der ogsaa i Aar Juletræs fest for den katholske Menighed i Holbæk og Omegn. Ca. 60 Katholikker, danske og polske, samledes Nytaarsdag Kl. 7 paa Nicolajsens Hotel, hvor Festen skulde holdes. Juletræet straaledes omkap med alle de glade Barneøjne. I et Hjørne af Salen var der med

megen Smag opstillet en Masse dejlige Gevinster til Tombolaen. Festen indlededes med, at vor Sognepræst, Hr. Pastor Wijnen, bød alle hjerteligt Velkommen, især Børnene og Katholikerne fra Landet, og talte om Juletræets Betydning — derefter gik alle, store og smaa, polske og danske, omkring Juletræet og sang de dejlige danske og polske Julesalmer. Efter at Tombolagevinsterne var udleveret til alle de heldige Vindere og Juletræet berøvet alle de dejlige Kurve, Knalderter m. m. m., blev alle anbragt ved fint dækkede Borde, paa hvilke prangede danske, polske og Pavellag. Hr. Pastor Wijnen forklarede Hensigten med Anbringelsen af de tre Flag — at minde os om, hvad vi skyldte vort Fædreland og vor Kirke — og saa indtoges der under munter Passiar Chokolade og Kager, medens fire unge Piger, under Ledelse af vor dygtige Organist Hr. Christiansen, sang nogle Smaasange. — Hr. Christiansen tog derpaa Ordet for at minde om Aaret 1926, der for Holbæk Menighed havde været et Mærkeaar, idet Kirken var bleven ombygget og udvidet — og takkede i varmtføjte Ord vor gode Sognepræst, som havde forestaaet denne Ombygning og skaffet Midlerne dertil. Han opfordrede Menigheden til at besøge den smukke Kirke ofte, da det var det, Sognepræsten satte mest Pris paa. En polsk Katholik udtrykte Polakkernes Glæde over, at de altid blev indbudt til at overvære Festen i Holbæk Menighed, og takkede derfor Pastoren og hans Hjælper. Henimod 10^{1/2}, da Togene gaar i de forskellige Retninger, sluttede den vellykkede Sammenkomst med Afsyngelsen af »Dejlig er Jorden« — og store og smaa drog hver til sit, glade over de Timer, de havde tilbragt i Samvær med Trosfæller, paa Aarets første Dag. X Varder.

Aabenraa. Her i Aabenraa er i al Stilhed paabegyndt en ny Station, idet Hedvigssøstrene afvigte Efteraar har købt en Privatklinik og begyndt at drive den under Navn af St. Ansgars Klinik; Klinikken benyttes af 2 indlæggende Læger, hvoraf den ene er Specialist i Hals-, Øre- og Næsesygdomme. Samtidig med Søstrene kom Hr. Pastor May hertil og begyndte sin Virksomhed her, saa nu kan Byens og Omegnens Katholikker glæde sig over hver Søndag at kunne overvære den hl. Messe. Ved Julehøjtiden havde hverken Præsten eller Søstrene sparet sig, Kapellet var smukt pyntet med Julegran, og Præsten havde indøvet et lille tostemmigt Kor, saaledes at Kirkegængerne Julemorgen overraskedes ved, at der blev sunget tostemmigt, og da en Velgører her har skænket et Harmonium til Kapellet, forøgede dette ogsaa Højtideligholdelsen af Julefesten; Kapellet var fuldt af kirkebesøgende. E-v.

Frankrig. For nogen Tid siden meddelte vi, at den Hellige Fader i et Brev til Ærkebiskoppen af Bordeaux havde fordømt den yderliggaaende franske Royalistbevægelse, der slutter sig til »*L'action française*«. Nu er Paven gaaet et Skridt videre, idet selve dette Blad er blevet sat paa Index, saa at det er forbudt Katholikkerne at læse det; Grunden er bl. a. Bladets Angreb paa den Hellige Stol og paa Paven selv. Samtidig er fire Bøger af Charles Maurras, Bladets kendte Redaktør, sat paa Index.

Meksiko. I dette Land fortsættes Forfølgelsen mod Kirken paa det kraftigste. Den 10. Januar blev atter en Del Biskopper arresterede, saa at kun nogle faa, der holder sig skjult, endnu var i Frihed. Dog er to Biskopper atter blevet løsladt. Biskoppen af Tabasco, Mgr. Diaz, er blevet landsforvist.

Brevkasse.

Vi har modtaget: »*Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn.*« Nej, nu maa der virkelig en Gang for Alvor protesteres her i Bladet, naar hverken mundtlig, skriftlig eller telefonisk gentagen Henvendelse viser sig at have hjulpet det ringeste. Det er en *usandferdig* og misvisende Meddelelse at sætte i Bladet: »Juleindsamlingen i St. Ansgars Sogn indbragte 1122 Kr.« De 1122 Kr. er ikke indsamlede i St. Ansgars Sogn alene og ikke uddelte i St. Ansgars Sogn alene; de er indsamlede og uddelte i alle de tre Sogne: St. Ansgars, Sakraments, St. Andreas.

Paa flere Bidragyderes Vegne.

En fra et af de andre Sogne.

Lærerne er formodentlig klare over, at det fejlagtige ikke skyldes Redaktionen, men Komitéen, der har indsendt Meddelelsen.

UNIO. Paa Grund af Epidemien er Unios Generalforsamling, der var indvarslet til den 25. ds., blevet udsat.

Grundet paa stor Nød

ønskes bortsolgt: et ca. 1 Meter stort Krucifiks, en Madonnastatue og et stort Madonnabillede. Billet mrk. »Køb« modtager Redakt.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Husk **St. Ansgars Vincents- og Sognebibliothek**, Bredgade 67 2den Sal over Gaarden. Udlaan Tirsd. og Lørd. Kl. 7—8.

Kirkelig Kalender.

23. Jan. 3. Søndag eft. Epifani.	30. Jan. 4. Søndag eft. Epifani. I Messen: Ansgar.
24. — M. Timotheus, Biskop og Martyr.	31. — M. Petrus Nolasco, Bekender.
25. — Ti. Pauli Omvendelse.	1. Febr. Ti. Ignatius, Biskop og Martyr.
26. — O. Polykarp, Biskop og Martyr.	2. — O. Kyndelmisse.
27. — To. Johannes Chrysostomus, Biskop og Kirkelærer.	3. — To. Ansgar, Nordens Apostel.
28. — F. Agnes, Jomfru og Martyr.	4. — F. Andreas Korsini, Bekender og Biskop.
29. — L. Frans af Sales, Biskop og Kirkelærer.	5. — L. Agatha, Jomfru og Martyr.

Katholsk Højskole.

Paa Grund af Influenza-Epidemien afholdes intet Møde.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 23. Januar i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

A.C. Onsdag den 26. Jan. Møde i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115⁴. Cand. mag. Frk. R. Blicher-Simonsen indleder Diskussion om »Psykisk Analyse«. Ikke-Medlemmer har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Formanden A. Menzinger, Stenosgade 4.

NB! Opmærksomheden henledes paa, at A. C. holder sine Møder Kl. 8 $\frac{1}{4}$, og det akademiske Kvarter kun varer til Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Administratores.

Kvindelig katholsk Ungdoms Fællesmøde i Vesterhus Torsd. den 27. ds. aflyses herved.

Katolik ønsker Hjemmereparation af al Slags Linned og Damegarderobe. Afhentes og bringes efter skriftlig Henvendelse. Fru Mikkelsen Thorupsgade 12^a.

ST. KNUDS SAL, STENOSGADE 4

Fredag den 28. Januar Kl. 8

KATHOLSK KUNSTNER KLUB

Koncertsangerinde Frk. *Gagga Lund*. Violinisten *Polycarp Andersen*. Pianisten *Carl Vorm*.

Bill. à Kr. 3, 2 og 1,50 + Skat. Wilhelm Hansen & Nord. Musikforlag. Kath. Boghandel, Stenosgade 3. St. Ansgar Boghandel, H. C. Ørstedesvej 10.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvu. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 5.

Søndag den 30. Januar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Ved Indvielsen af St. Marie Kirke i Aalborg. — St. Marie Kirke i Aalborg. — Benedictinere — Vulgata — Liturgi. — Ærkebiskop Albert Bitter †. — Observationer. — Børne- og Ungdomsarbejde i Nakskov. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Maribo. Rom. Kina. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 4.

5. Tale: Salomons Ungdomsminder bekræfter hans egne Formaninger. 1-27.

Salomon sine Forældres kære Barn. 1-3.

Hør, Børn, paa en Faders Belæring og lyt til, for at I kan lære Klogskab. En god Gave giver jeg eder, giv ikke Slip paa mit Bud. Thi ogsaa jeg var min Faders Søn, ham inderlig kær, og elsket af min Moder som et Enebarn.

Dauids Formaninger til Salomon. 4-27.

1. *Søg Visdommens dyrebare Skat. 4-9.*

Han belærte mig og sagde til mig: »Gid dit Hjerte maatte tage imod mine Ord; bevar mine Bud, og du vil leve. Erhverv dig Visdom, erhverv dig Klogskab. Glem den ikke, og vend dig ikke bort fra min Munds Ord. Op-giv den (Visdom) ikke, saa vil den bevogte dig; elsk den, saa vil den bevare dig. Begyndelsen til Visdom bestaar i

dette: søg at forskaffe dig Visdom, og for alt dit Gods køb dig Klogskab. Grib den, saa vil den ophøje dig; naar du favner den, vil den bringe dig Ære. Den vil omgive dit Hoved med forøget Ynde, og en pragtfuld Krone vil være dets Værn.«

2. *Vær god og fly daarlig Omgang. 10—19.*

»Hør, min Søn, og modtag mine Ord, for at dine Leveaar kan blive mange. Visdommens Vej vil jeg vise dig; jeg vil føre dig ad Relfærdighedens Stier. Vandrer du dem, skal dine Skridt ikke sinkes, og løber du, skal du ikke snuble. Hold fast ved Tugten, slip den ikke; bevar den, thi den er dit Liv. Søg ikke din Glæde paa de ugudeliges Veje og find ikke Behag i at gaa de ondes Sti. Fly den, gaa den ikke, vend dig bort og forlad den. Thi de (ugudelige) lægger sig ikke til Hvile, før de har gjort noget ondt, og Sønnen skræmmes bort fra dem, hvis de ikke har spændt Ben for nogen. De spiser Ondskabens Brød og drikker Uretfærdighedens Vin. De godes Færd derimod er som et Lysskær, der vokser sig stort, til den højlyse Dag er inde.«

3. *Vogt Hjerte, Mund, Øjne, Fod. 20—27.*

»Min Søn, hør paa mine Taler og bøj dit Øre til mine Ord. Lad dem ikke slippe dig af Syne og bevar dem inde i dit Hjerte. Thi de er Liv for dem, der finder dem, og Lægedom for alt Kød. Anvend al Omhu for at bevogte dit Hjerte, thi dette er Kilden til Livet. Svigagtig Mund skal være fjern fra dig og falske Læber langt borte. Lad dine Øjne se lige ud og dine Øjenlaag være Fører for dine Skridt. Jævn Stien for dine Fødder, saa er al din Færd betrygget. Bøj ikke af, hverken til højre eller til venstre, hold din Fod borte fra det onde. Thi Herren kender Vejene til højre; men slette er de, der findes til venstre. Han selv vil rette din Løbebane og give dine Veje Fremgang i Fred.«

Ved Indvielsen af St. Marie Kirke i Aalborg.

Prædiken af M. Osterhammel.

Deres Højærværdighed Biskop Brems,
velærværdige Kamillianere, kære Kristne!

Endelig har Katholikerne her i Byen faaet en stilfuld og efter de nuværende Forhold rummelig Kirke. De kunde i Længden ikke nøjes med den først opførte af Hensyn til deres Kirkesamfunds Ælde, Størrelse og Historie; ja, bare de vendte deres Blik mod den katholske Kirkes Fortid her i Danmark, paalaa det dem at være værdigt repræsenteret blandt Kirkebygningernes Mængde her i Byen og dens Omegn.

Vi er derfor i Dag ogsaa glade over at være naaet saa vidt, og vore Hjerter svulmer af Taknemmelighed, idet vi mindes, hvorledes denne Kirke voksede frem af Jorden, op mod Sky, og nu staar fiks og lærdig til Brug. Vi retter derfor med Rette en Tak til Bygherren og hans Fæller, der ikke uden store personlige Ofre, men ogsaa med saa megen kunstnerisk Forstaaelse har arbejdet hen imod dette Maal; vi takker Bygmestrene, Kunstnerne og Haandværksmestrene for, hvad de har ydet af smukt og skønt; vi takker Arbejderne, der har vist deres Evner og Interesse under Opførelsen; vi takker alle, der har fulgt Arbejdet, fra det begyndte, til det endte, med Kærlighed og ydet deres Bidrag til Planens Virkeliggørelse. Vi takker Dem, Herr Biskop, der ved Indvielsen har afført Kirken Verdslighedens Dragt og højtidelig bestemt, at denne Bygning kun skal tjene Gud til hans Ære og Forherligelse og være Sjælene til Frelse. Vi er dybt rørte, naar vi tænker paa, hvad der skete efter Indvielsen eller, om I vil, satte Kronen paa den, idet Pater Provincial under den hellige Messe nedkaldte paa Alteret Jesus, der nu herefter under det sakramentale Slør af Brød vil fortsætte sin Nærværelse her i Kirken til sene Tider. Men først og sidst skal her fra dette Sted lyde en hjertelig Tak til ham, uden hvem ingen Planer fattes, intet Arbejde gaar og fuldføres; thi Skabningens Afmagt bestaar ikke blot i, at den modtager

alt fra Skaberen, men ogsaa deri, at den kun kan virke, naar han tager dens Kræfter i sin Haand, idet han vækker, fører og leder den.

Byen Aalborg har nu en Seværdighed til, en Kirke mere. Det første vil alle vide at skatte. Men hvorfor bygge en katholsk Kirke? Er der maaske ikke Forkyndelser nok, hvorfor da forøge deres Tal? I vil tillade mig at svare paa dette Spørgsmaal, og jeg tænker, at I, naar I har hørt mig til Ende, ikke vil have fortrudt eders Overbærenhed med mig. Enten er nemlig den religiøse Sandhed relativ eller absolut. Det første forudsat, vilde det saa ikke være sært, om det ældste og største kristelige Samfund ikke havde noget saa værdifuldt at forkynde, at det vilde være velgørende for Sjæle at lytte til og tære paa? Men vi mener, at Sandheden overhovedet — og navnlig den religiøse Sandhed — ikke er relativ, men absolut. Efter Christi Komme kan i alt Fald ingen Kristen være i Tvivl derom, naar det gælder Christi personlige Forkyndelse. Han kalder sig derfor selv »Sandheden« og »Sandhedens Konge«. Endvidere maa man vel tilstaa, at han som den gode, vise og almægtige desuden maa have sørget for, at alle Mennesker med god Vilje maatte kunne komme i Besiddelse af den Sandhed, han bragte fra Himmelen, ellers havde han været partisk og kun daarligt løst den gordiske Knude af forvirrede Begreber om de guddommelige Ting.

Men netop her i denne Kirke mener vi at kunne tilbyde enhver, der ønsker det, den absolute religiøse Sandhed, ikke Dele af den, men den ubeskaarne Sandhed, som kom fra Himmelen.

Er dette nu drabelig Tale uden Bevis, eller er det virkelig saa? Dog netop ved Forkyndelsen her i denne Kirke vil der gives eder Lejlighed til at undersøge Sagen. Og i en Tid, da man sætter sin Ære i at undersøge alt, skulde man saa vægre sig ved denne Undersøgelse, som dog er af saa stor og vidtrækkende Betydning? Jeg kan næppe tro det, og om man kom til Erkendelse af, at det virkelig forholdt sig saaledes, mon saa Byen ikke maatte prise sig ykkelig ved at være bleven denne Erkendelse rigere?

Denne Kirke mener vi imidlertid byder langt mere. Her bor nemlig sandelig, virkelig og væsentlig den samme Je-

stus, som vandrede omkring i Jødelandet og sagde: »Kom til mig alle, som arbejder og er besværet, og jeg vil give eder Hvile.« Aa, hvis I engang kom til denne salige Erkendelse, ja, saa først vilde I rigtig forstaa, hvorfor vi er kommet her hen, med hvilket Hjertelag vi arbejder, og hvorfor vi til de mange Forkyndelser har vovet at føje vor. Nej, sandelig havde vi ikke til Hensigt yderligere at forvirre eder, men at give eder Del i al den overvætted Rigdom, Jesus har tiltænkt enhver, der bærer og tror paa hans Navn.

Forresten har mangen en en dunkel Anelse om, at der ved vore Kirker er noget ejendommeligt, noget særligt dragende, at der i dem selv udenfor Gudstjenestetid altid er Højtid, altid Liv, og navnlig vil de, der har forsøgt at bede i dem, sande, at Bønnen der faar usynlige Vinger, en Kraft og Styrke som inlet andet Sted. Den hele Forklaring ligger deri, »at her er i Sandhed Guds Bolig blandt Menneskene«, som Følge af den gyldige Præstevielse, med Samvittighedsfuldhed bevaret af den katolske Kirke.

Og hermed mener jeg tilstrækkeligt at have besvaret Spørgsmaalet, hvorfor vi har bygget en katolsk Kirke i Aalborg.

Men jeg synes ogsaa, at Dagen i Dag maner mig til at gøre Rede for, af hvad Grund man mente, at denne Kirke skulde bære Guds Moders hellige Navn.

Kirker har Titler eller Navne. Kirker med Titler er f. Eks. Trefoldigheds Kirke, Jesu Hjertes Kirke. Kirker med Navne er saadanne, der bærer en Helgens Navn. Denne Kirke fører Navnet: Skt. Marie Kirke.

Det er navnlig Marias Navn, de Kristne, omend ikke fra først af, saa dog ret snart og meget ofte valgte og endnu den Dag i Dag vælger til Kirkenavn. Den ældste Mariekirke, vi kender, er »*Maria antiqua*« i Rom. Den laa nær ved Vestas Tempel og er fra Begyndelsen af fjerde Aarhundrede. Antagelig blev den lagt just i Nærheden af Vestas Helligdom for at modarbejde Vestadyrkelsen, der var saare stærkt rodfæstet i Hedenskabet, da man troede, at Staten og Riget stod og faldt med den. Som Kirken nu overhovedet ikke gik voldsomt til Værks, saaledes heller ikke, naar det gjaldt om at faa Bugt med hedenske

Skikke eller indgroede Ideer, kun blæste den ny Aand ind i meget af den Slags. Jomfru Maria skulde fortrænge den jomfruelige Vesta; og Maria antiqua skulde være Hjælpe-midlet. Den næste Kirke, bygget i Rom til Marias Ære, blev den herlige »S. Maria maggiore«, der fra det femte Aarhundrede paaviseligt bærer dette Navn. Men baade før og navnlig efter dette Mindesmærke rejstes der rundt om i Verden talrige Kirker, indviet til Maria. Hvor mange »Vor Frue« Kirker, der fandtes og findes i Danmark, er saa bekendt, at jeg blot behøver at udtale det. Ja, i selve Aalborg er jo en af Kirkerne en Frue Kirke. Da vi nu ønskede at knytte den historiske Traad til Fortiden og træde i vore katholske Forfædres Spor, tog vi ikke i Betænkning at give den herværende Kirke Marias Navn, dog for ikke at træde nogen for nær gav vi vore Ønsker Udtryk ved at kalde den »St. Marie Kirke« i Modsætning til »Vor Frue« her i Staden.

Meningen med dette Navn er imidlertid for det første at stille denne Menighed under Marias særlige Beskyttelse og anbefale den til hendes Varetægt og Omsorg. Men staar hun i aandelig Forbindelse med os Mennesker, og kender hun noget til vore Fornødenheder og Tarv? Ubetinget ja! Det er en Følge af det Trosled, vi alle beder i Trosbekendelsen: »Jeg tror paa de helliges Samfund«, Ord, som Katakombernes talrige Indskrifter tolker som en Forbindelse mellem de salige i Himmelen, Sjælene i Skærsilden og os troende hernede. Men at de salige i Himmelen ved Besked om, hvad der sker hernede, indestaar Christus for, naar han siger, at »der er større Glæde i Himmelen over én Synders Omvendelse end over 99 retfærdige, som ikke har Behov at gøre Bod.«

Dog ogsaa andre Grunde har bevæget Præsterne til at vælge Marias Navn til Kirkenavn. Maria er nemlig Troens Pant. Saa længe hun staar for de Kristnes Øje, kan de ikke andet end møde Troens vigtigste Sandheder. Hun minder os eftertrykkeligt om den helligste Trefoldigheds Hemmelighed, den Hemmelighed, der forkynder os, at tre Personer fuldstændigt og fra Evighed af hersker over alle guddommelige Kræfter og Egenskaber, omend paa forskellig Maade. Hun er jo Guds Søns Moder, der undfangede

og fødte den »Allerhøjestes Søn«, idet »Helligaanden kom over hende og den Allerhøjestes Kraft overskyggede hende«. — Guds Søns Menneskevordelse forkynder hun selvfølgelig. »Da nemlig Tidens Fylde kom, sendte Gud sin Søn, født af en Kvinde«, og denne Kvinde er Maria, om hvem en af hendes Køn talte, da hun udbrød: »Saligt det Liv, der bar dig, og de Bryster, som du diede.« Ved at tænke paa Maria mindes vi derfor stadig Christi Ord: »Saa højt har Gud elsket Verden, at han hengav sin enbaarne Søn, for at alle, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.« — Hun er ogsaa den anden Adams, Forløserens, Moder. Ved hende blev Jesus et Led i Menneskekæden, stillet saa at sige i dens Midte, men med sin Skabermagt herskende over alle, som kom før ham, og som kom efter ham, og uden selv at trænge til Forløsning kunde han lade Forløsningens Strøm vælde tilbage og frem i Tiden. De gammeltestamentlige Bøger, Profetiernes om Forløseren, og de nytestamentlige Bøger, Profetiernes Opfyldelse, holder Maria i sin Haand, samler hun i sit Skød. — Hun erindrer os om Forløsningens Rigdom; hun laa jo, som Aabenbaringen tydeligt hævder, ikke i Syndens Baand i sin Tilværelses første Øjeblik, men havde allerede dengang Naadens kostbare Bryllupsklædning; hun begik ej heller personlige Synder og Fejltrin; den onde Begærlighed var bastet og bundet i hende; hun er den altid naadefulde, forløst af sin Søn paa den fuldkomneste Maade. Sandelig, hun har Ret, naar hun udbryder: »Min Sjæl højlover Herren, og min Aand fryder sig i Gud, min Frelser; han har set ned til sin Tjenerindes Ringhed og gjort store Ting imod mig.« — For Gud er intet umuligt: hun undfangede og fødte som Jomfru. Sikkert Mirakler! Men vi tror ogsaa paa, at Gud er Miraklernes Gud. Og desuden, var det ikke i sin Orden, at Maria i Undfangelsens Øjeblik kunde midtsamle sin Sjæls Kræfter om ham, den vidunderlige, som hun undfangede; skulde en værdig Repræsentant for Menneskeheden ikke tage imod ham, da han fødtes, og hylde ham med den største Tro, det sikreste Haab og den mest brændende Kærlighed? — Hun er endelig Lidelsernes Moder! Troslæren om Lidelsernes Værdi, og navnlig at Gud tugter dem, han elsker, denue

vanskelige Troslære holder hun os altsaa ogsaa levende for Øje.

Er Maria imidlertid et Troens Pant — hun er ogsaa en Vejviser for os i Taarernes Dal ved sine straalende Dyder, og det formoder jeg med Rette var en tredje Grund, hvorfor man vilde have, at Kirken skulde bære Gudsmoders Navn. Det vilde naturligvis tage for megen Tid at udvikle denne Tanke; det behøves heller ikke. Thi bare vi lærer hendes Sindelag at kende, ved vi Besked om hendes Dyd. Og dette tilkendegiver hun i sit Livs største Øjeblik, da hun udbrød: »Se, jeg er Herrens Tjenerinde, det ske mig efter dit Ord.« Gudsmoderen betragter sig altsaa som Herrens Tjenerinde og handlede i Overensstemmelse hermed hele sit Liv. Af dette Sindelag hele Livet igennem flød Dydens svulmende Strøm. Men I, som hører til Marias Menighed, I ganske særligt skal gaa den Vej, hun viser eder. Altsaa Herrens Tjenere og Tjenerinder skal alle I Børn være, Herrens Tjenere og Tjenerinder skal alle I unge Mennesker være, Herrens Tjenere og Tjenerinder skal alle I voksne være. Dette frem for alt, alt andet underordnet dette ene, saa gaar I den rigtige Vej, Dydens Vej, den Vej, eders Vejviser peger paa, Vejen til Himmelen.

Til Slut henvender jeg mig særlig til eder, kære Kamillianere. I var ikke de første, der virkede blandt Katholikkerne her paa Egnen. Før eder mindes jeg vor afdøde Biskop Johannes von Euch, der som ung Præst før Jernbanernes Tid paa Vogn gennem Jylland ogsaa tog sig af Sjælene heroppe. Jeg mindes Præsterne i Randers, navnlig den nuværende Provikar Pastor Helmke, der ikke blot i mange Aar havde at sørge for de aalborgske Katholikkers sjælelige Røgt og Pleje, men ogsaa blev den Præst, der husede og underviste de første Kamillianere, der kom til Danmark, noget, han fortrinligt egnede sig til paa Grund af sit grundige Kendskab til Sproget, Litteraturen, Folkets Historie, dets Vaner og Ejendommeligheder. Nu pastorerer I Katholikkerne i Aalborg og Omegnen og har gjort det i 27 Aar. I de mange Aar, jeg har kendt eder, er jeg kun bleven opbygget ved eders Færd og Virke. Bevar nu dette virkelig apostoliske Sindelag og bliv ved med at for.

kynde den religiøse Sandhed i hele dens Sammenhæng og Stortalenbed, saa vil Sandheden som en Sol skinne, varme, drage og overbevise.

Men I, kære Menighedsmedlemmer, vis endnu mere end hidtil eders Taknemmelighed mod dem, der i saa mange Aar har sørget for eders Sjæle og nu gav eder en prægtig Kirke til at samles i. Øs af den katholske Kirkes rige Sandheds og Naades Væld med Iver og uden at trættes, saa vil den nye Kirke blive eder og mange til Lykke og Velsignelse her i Livet og i Evigheden. Amen.

St. Marie Kirke i Aalborg.

Om St. Marie Kirke, dens Forhistorie og dens Bygmester har »Aalborg Amtstidende« bragt en Artikel, som vi gengiver i dens Helhed:

Det mægtige Opsving, Aalborg By tog i Slutningen af det forrige Aarhundrede paa Grund af sin oplomstrende Handel og Industri, medførte, at mange fremmede fra Ind- og Udlandet flyttede hertil for at søge Arbejde. Det var især Tekstilfabrikkerne, der beskæftigede fremmede Arbejdere, og blandt dem var der en Del Katholikker. I kirkelig Henseende var disse ilde stædte, de tilhørte den katholske Menighed i Randers, hvorfra der blev holdt periodisk Guds-tjeneste for Katholikkerne i Aalborg; den blev holdt forskellige Steder i Byen, blandt andet ogsaa paa Jens Bangs Stenhus hos daværende Herredsfoged Ahlmann, hvis Hustru var Katholik.

I Begyndelsen af 1899 bosatte Kamillianerordenen sig i Aalborg, og Ordenens Præfekt blev samtidig Sognepræst for den katholske Menighed i Byen og det store Opland. Der købtes Aron Jacobsens Villa paa Kastetvej med tilhørende Have, og den 19. April flyttede de første Kamillianerpræster og Brødre ind. Allerede 1900 byggedes den nuværende Klinik og den lille Kirke, der skulde tjene den katholske Menighed i mange Aar.

Katholikkernes Antal forøgedes imidlertid stærkt, Kirken viste sig snart at være for lille, og der maatte tænkes paa at opføre en større. 1914 købtes af Hr. Schultz en Byggegrund paa Hjørnet af Kastetvej-Korsgade, og det var Menigheden, at den ny Kirke skulde have været paabegyndt samme Aar, men da kom Krigen og standsede Arbejdet. —

Først i 1924 blev Planen om at bygge en ny Kirke genoptaget. — Efter lange Konferencer antog man i November 1924 en af den tyske Professor Buchkremer i Aachen udarbejdet Plan, og i Begyndelsen af 1925 blev Arbejdet udbudt i Licitation og overdraget følgende Mestre: Murermester Thomsen Støtt, Tømrermester Færch, Blikkenslager Nielsen (Pers' Eftflg.), Snedkermester Mørch, Stenhugger C. C. Thomsen, Malermester Chr. Petersen, Smedemester Krøyer, Smedemester C. E. Nielsen og Installatør Mangor.

Piloteringsarbejdet paabegyndtes den 3. April, men afbrødes den 28. s. M. paa Grund af den store Lockout; først den 8. Juni kom man atter i Gang. En Maaned efter paabegyndtes Murerarbejdet, og i Løbet af tre Maaneder var man naaet saa vidt, at man kunde foretage Rejsningen. Kransen blev i Oktober hejst paa den smukke Bygning. I Efteraars- og Vintermaanederne blev det uvendige Arbejde udført, og sidst i Februar paabegyndtes det vanskelige Arbejde at mure Kirkens store Hvælvinger. Opførelsen af disse Hvælvinger fordrede en meget stor Akkuratesse og en nøjagtig Beregning, men Kirkens energiske Bygmester Thomsen Støtt klarede i Forening med sine dygtige Folk dette Arbejde til Professor Buchkremers fulde Tilfredshed; det var lutter Lovord, der faldt, da han senere tog Arbejdet i Øjesyn. Hvælvingerne blev færdige først i April Maaned, og straks efter blev de meget smukke Vinduer indsat; de er udført af Firmaet Wagener & Heinersdorf i Berlin efter Tegning af den tyske Kunstmaler Heffels, der ligeledes har malet det store Alfresco Maleri paa Væggen bag Alteret; dette Billede forestiller Christus som Konge.

Gulvet er i Kirken af sorte Marmorfliser, i Koret af hvidt Marmor; Trinene, som fører fra Kirken til Koret, er rødt Marmor. Kirkens Hovedalter er helt af Marmor; alene Alterbordspladen vejer 800 kg; Tabernaklet er af forgyldt Messing, og over Tabernaklet er en Gruppe, Christi Korsfæstelse, udskaaret i Egetræ. Kirkens Døbefont er ligesom Alteret udført af forskellig farvet Marmor. Kommunionbænk, Skriftestole og alle Kirkestolene er udført i massivt Egetræ med ualmindelig smukke Udskæringer. Alt det her nævnte Marmor og Træarbejde er leveret af den for Kirkeinventar bekendte Kunsthaandværker Gustave Goethein i Gent, alt efter Tegning af Kirkens Arkitekt, Professor Buchkremer. Nedlægningen af Marmorfliserne i Gulvet og Opsætningen af de øvrige Marmorarbejder er ogsaa foretaget af Murermester Thomsen Støtt.

Billedskærerarbejdet ved Sidealtrene samt den meget smukke Josefstatue er udført af den fornylig afdøde unge Kunstner Hans Eick fra Neuss.

Kirkens store nye Orgel med fyldige og smukke Toner er leveret af Orgelbygger Frobenius i København.

I de Taarne, som flankerer Hovedindgangen, er ophængt tre Klokker, den ene fra den gamle Kirke og to nye, som er støbt af de Smithske Støberier i Aalborg under nu afdøde Direktør Sørensens Ledelse.

Kirken oplyses af otte mindre Lysekroner ophængt i hver af Sidebuerne og af en meget stor Lysekrone i Korsform ophængt i den store Midterhvælving, alene denne Krone har en Lysstyrke paa 4000 Lys; ved hver Side af Højalteret er to store syvarmede Lysestager af forgyldt Messing.

Kirken fremtræder udefra som en monumental og meget smuk Bygning, der er holdt i gammel romersk Stil, opført af røde haandstrøgne Sten; Taget er rødt Tegl. Indgangsportalen bæres af to Granitsøjler og flankeres som ovenfor nævnt af de to ottokantede Taarne; selve Murerarbejdet er udført med stor Akkuratess og er ualmindelig smukt. Professor Buchkremer, der har bygget 43 katholske Kirker, har udtalt, at han ikke før har set saa smukt og godt et Arbejde udført i Virkeligheden; det var ellers kun i Teori og paa en Tegning, at Linierne kunde fremtræde saa nøjagtige og rene; det er meget rosende Ord, der er faldet om det danske Murerhaandværk, og her er disse Ord jo specielt sagt om Murermester Thomsen Støtt, der af Professoren blev betegnet som en Kunstner i sit Fag. Disse Udtalelser af Professor Buchkremer gjaldt Murerarbejdet i det hele taget og faar endnu mere Vægt, naar der tages Hensyn til, at Arbejdet ved Indfatningen om Vinduerne og ved de store Buer indvendig med dertil hørende Konsoller og Kapitæler krævede en overordentlig stor Nøjagtighed.

I det hele taget har alle Haandværkerne saavel Mestre som Svende udvist en enestaaende Interesse for at udføre Arbejdet saa fuldkomment som muligt, og derved er der bleven skabt en Bygning, der i alle Maader er en Pryd for Aalborg By.

Benedictinere — Vulgata — Liturgi.

Aaret 1880, 1400-Aaret for den hellige Benedicts Fødsel, der fejredes som et Jubelaar af hele Benedictinerordenen, betegner Begyndelsen til en vældig Fremgang for

denne Orden, som Størstedelen af Europa skylder sin Kristendom; spørger man, hvem der bragte den kristne Tro til England — Tyskland — Danmark — — —, er Svaret jo altid: en Benedictinermunk; og selv i de Lande, der var kristnede, da St. Benedict traadte frem, bragte først hans Orden Fasthed og Styrke i Kampen mod Hæresi og mod det endnu lurende Hedenskab. Denne Orden er altsaa værd at lægge mere Mærke til, end vi har for Skik her i Benedictineren Ansgars Land.

I 1880 var der i Ordenen 2765 Munke; nu er der ca. 8170, fordelt i de 15 Kongregationers 180 Klostre; det er en grundig Fremgang. Tallet paa Benedictinerinderne er endnu større: 13000 nu, — fra 1880 opgives intet Tal i den foreliggende Statistik. Tilsammen bliver det en anselig Mængde Ordensfolk, som lever efter St. Benedicts Regel — og bærer hans Navn; der er jo nemlig andre Ordenssamfund, som lever efter hans Regel, men ikke hører til »den benedictinske Familie«.

Aaret 1926 bragte som bekendt Ordenen den Glæde, at det første Bind af den reviderede Udgave af den latinske Bibel, Vulgata, som er betroet Benedictinerne, endelig kunde overrækkes den Hellige Fader.

Den 82aarige engelske Benedictiner Kardinal Gasquet, som er Præsident for Vulgatakommissionen, foretog Overrækkelsen sammen med Franskmanden Pater Henri Quentin, der — med en stor Stab af Medarbejdere — har ofret mange Aar paa det mægtige Arbejde, som dette første Bind er.

Paa forskellig Maade har Paven i Aar hædret Ordenen; vi lægger særlig Mærke til det, som gælder Beuronerkongregationen, den Gren af det store Træ, som — takket være Johs. Jørgensens Skildringer fra Beuron i Bogen af samme Navn og i »Mit Livs Legende« — forekommer os mest bekendt.

I August rettedes en pavelig Skrivelse til selve Ærkeabbediet Beuron med Tak for Pater Anselm Schotts liturgiske Bøger. Anselm Schott lever jo ikke mere; men hans Arbejde fortsættes under hans Navn af hans Brødre i Beuron — til Gavn ogsaa for os, idet mange herhjemme

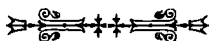
har maattet ty til hans Messebøger, fordi vi siden Krigen ingen danske har haft.

Ligeledes har Paven vist sin store Interesse for det liturgiske Arbejde, der udøves i det af alle danske Rhin-rejsende kendte Abbedi Maria-Laach, først ved af Klostersrets Prior personlig at lade sig forelægge en udførlig Beretning om Arbejdets Metoder og Formaal, dernæst ved en officiel Takkeskrivelse til Abbed Ildefons Herwegen for dette Arbejde, og endelig ved at udnævne den pragtfulde gamle Abbedikirke — Tysklands skønneste romanske Kirke — til pavelig Basilika.

Abbed Ildefons er Lederen af den tyske liturgiske Bevægelse, som ved at føre de troende rigtigt ind i den kirkelige Liturgi vil faa dem til at leve inderligere med Kirken fra Dag til Dag, Et af det »liturgiske Apostolats« Midler er de »liturgiske Uger« i Maria-Laach, hvortil Læg-mænd — Kunstnere af alle Slags, Videnskabsmænd o. a. — samles for under Munkenes Ledelse at sætte sig ind i Liturgien; et andet er Samlingen »Ecclesia Orans«, kortfattede liturgiske Skrifter, der udgives af Abbed Ildefons og vist ogsaa kendes her i Danmark ligesom Maria-Laachs smaa »Liturgiske Folkebøger«.

Naar Paven saaledes har hædret Benedictinerne som Førere paa det liturgiske Omraade, har han derved vist dem, der ikke ønskede, at den benedictinske Aand skulde være den fremherskende i denne Bevægelse, at Kirken bestandig regner St. Benedicts Orden for en af sine bedste Hjælpere, saadan som den har været det i 1400 Aar.

T. F.

Ærkebiskop Albert Bitter †.

Den 19. December er den tidligere Apostoliske Vikar for Sverige, Mgr. Albert Bitter afgaaet ved Døden i Hannover.

Den afdøde Prælat var født i Melle i Hannover i 1848 og blev saaledes over 78 Aar gammel. Straks efter sin

Præstevielse i Osnabrück i 1874 kom Pastor Bitter til Sverige, hvor han i 10 Aar virkede i Göteborg. I 1885 blev han kaldt tilbage til Tyskland, men kort efter af Pave Leo XIII udnævnt til Apostolisk Præfekt for Sverige. I 1893 blev han Apostolisk Vikar og Biskop, og den danske Biskop von Euch var Medkonsekrator ved Bispevielsen i Osnabrück.

I 36 Aar ledede Mgr. Bitter den katolske Kirke i Sverige, og det var et haardt og træls Arbejde. Medens vi her i Danmark i disse Aartier har haft en glædelig Frem-

gang, har Forholdene i Sverige været langt vanskeligere. Kun meget smaat er det gaet. Fordomme og intolerante Love har stillet sig i Vejen som vel næppe i noget andet Land i Nutiden. Biskop Bitter har sikkert haft den vanskeligste Arbejdsmark blandt alle Apostoliske Vikarer. Den rige Frugt er det forbeholdt Fremtiden og kommende Generationer at høste, hans Lod var Pionerarbejdet.

Elsket var Biskop Bitter af alle Katholikkerne i Sverige og af mange andre, ogsaa af mange her i Danmark, hvor han jo ofte kom paa Gennemrejse. Stor var Sorgen, da han i Sommeren 1922 tog sin Afsked paa Grund af Alder og Svagelighed. Ofte gæstede han endnu Sverige, men

havde taget fast Ophold i sin Fødeby i Hannover. Af Paven var han blevet hædret med Titel af Ærkebiskop. Hans Minde vil blive bevaret i Kærlighed af nordiske Katholikker.

R. I. P.

Observationer.

1.

Maa jeg først takke alle, der har haft den venlige Tanke at sende mig Ud klip til Observationer. Disse *scraps* bør altid være forsynede med Navn og Dato paa Bladet, der har bragt Artiklen — og helst ogsaa med Afsenderens Navn. Jeg beder mig dispenseret fra at takke hver enkelt.

Fra flere Sider har jeg faaet en Artikel i et jydsk Blad om »Pavinden Johanne«; jeg skal senere aflive Damen i en særlig Studie; hun synes mig lige saa sejglivet som ækel.

2.

Biskop Gleditsch i Norge har paa en Visitats i Molde, hvor Katholicismen synes at have sin Højborg, udtalt:

»Overgang til Katolicismen er ofte dikteret af Længsel efter ordnede Kirkeforhold. Og Arbejdet mod Katolicismen bør ikke først og fremmest drives som Arbejde mod selve den katolske Kirke, men som et Arbejde for Styrkelse af vor egen Kirke.«

I saa Fald har det vist lange Udsigter, eftersom netop i Norge Striden mellem »Liberale« og »Gammeldags-Troende« har foraarsaget et fuldstændigt Skisma med gensidige Anathema. Men iøvrigt har Mgr. Gleditsch ganske Ret!

3.

Ungdomslederen Gunner Engberg, hvis idelige Propaganda for Stiftelsen af kristne Hjem og hvis Lovsange til Hjemmet i Guds Naade ofte har glædet mig, skriver i et Julehæfte (om Dansk-Luthersk Hjemliv) bl. a.:

»I gamle Præstegaarde finder man ikke sjældent et Billede, som viser *Morten Luther* ved Juletræet sammen med Kone og glade Børn. Rigtignok havde man paa Luthers Tid ingen Juletræer; men Billedet har alligevel paa sin Vis historisk Værdi, fordi det minder om den ædlere Opfattelse af *Hjemlivet*, som den lutherske Kristendom bragte med sig, og som først og tydeligst bragte Vel-signelse til Præstegaardene.

Præstehjemmene havde jo i den katolske Tid ingen Husmoder, men derimod ikke sjældent en Husholderske, med hvem Præsten mere eller mindre aabenlyst levede i uviet Ægteskab. Det er vistnok rigtigt, at det gamle Ord om, at »Præstebørn er de værste«, skriver sig fra Katholicismens Dage, da Præstebørn gik for Lud og koldt Vand, og ingen rigtig vilde kendes ved dem.

Med *Hans Tavsens* og de øvrige Luther-Disciple fik vi hertilands det Præstegaardsliv, hvis Betydning for hine grove og fattige Tidens Hjemliv næppe kan værdsættes for højt.

Mon man ikke stod sig ved at holde sig til det Historiske og mindre til det Symbolske med Juletræ, Gyngehest og Tromme . . . det gjorde Debatten nemmere.

Og mon Hr. Engberg har nogen Statistik over Konkubinater og uægte Børn fra før Reformationen? Hvad Tiden efter Reformationen angaar, har *Troels Lund* skildret dens ægteskabelige Moralitet i alt andet end lyse Farver — ogsaa i Præstekredse.

Ordsprogets Oprindelse er næppe saa gammel, som G. E. gør den til — men var den det end, saa er Tanken *still going strong* og bliver selv i 1927 hyppigt belagt med Eksempler af aktuel Art.

Endelig maa det erindres, at Præstegaardenes store Indflydelse i det religiøse og kulturelle Liv i Danmark er forbi, forbi — da den hyggelige Gaard med Dannebrog i Plænen, Croquet, Aftenklokker og snurrende Themaskine forsvandt for den kedelige Murstensvilla — og »Vor Far« i Studereværelsets Bogstøv, Piberøg og Tænkerstilhed forsvandt for Manden i Sixpence, Cykleklemmer og Mis-sionshus — og da Præsten holdt op med at være Præst for hele Sognet og blev Fører for en Kreds alene. —

Og Lutheranismen er hørt op med at være Hjemmets Vogter, da den tillod Skilsmisse og Fraskiltes Vielse.

4.

Thomas a Kempis har nydt en usigelig Ære — han er udkommet med Forord af Olfert Ricard.

Men før han kunde præsenteres for »danske Nutidskristne« blev han grundig beklippet . . . for sin katholske Munketonsur. Han blev helt skaldet!

5.

Maa jeg advare imod de Blade og Smaaskrifter, som sælges og omdes ved Dørene — de er ofte halvt eller helt adventistiske. Lægfolk bør altid putte alt Tryk, der handler om »De sidste Ting« i Kakkelovnen — selvom det nok saa meget citerer Daniels Bog og Aabenbaringen. Naar Adventisterne diskuterer mundtligt, er de Faar i Ulveklæder og kendes paa Klo og Tand — naar de skriver, er de snarere Ulve i Faareklæder og kendes paa Brægen og ulden Vadmæl.

6.

Der Löwe kommer! I Indre Missions Tidende skriver Pastor Moe (i en Prædiken!) — det drejer sig om Herodes:

»Dræb ham! hviskede Djævelen, der bliver aldrig Fred, førend han er slaaet ihjel. Og saa umaadelig snedig var Djævelen, at da de romerske Kejsere var døde, uden at det var lykkedes at »omkomme Barnet«, og en Kirkens Mand var bleven Herre og havde sat sig paa *Pavestolen*, saa indskød han ham den samme Tanke: Dræb Jesus! Dræb Livet i alle hans Disciple, slaa de hellige ihjel, dersom du selv vil bevare Magten. Og saa blev det Pavernes Gerning gennem mange Aarhundreder at søge efter Barnets Liv for at omkomme det.«

Bortset fra at en saadan Udtalelse er strafbar efter dansk Lov (Pius XI klarer sig vel dog uden Politiet), er den betegnende for Hr. Moes Idé om 400 Millioner Medkristnes og disses Ypperstepræsts Intentioner overfor »de Hellige«. Hr. Moe kan være rolig, hans Liv er ikke i Fare; han vil næppe blive anset for værdig til Martyrdøden for . . . Sandhedens Skyld; hans Kærlighed til Modstanderen, der er med ham paa Vejen, er i hvert Fald ét ubibelsk Punkt hos den ellers saa skriftstærke

Mand. Maa jeg henvise ham til St. Matth. 5, 25. Det hjælper, naar man er vred.

Og hvis han har Humør, bør han hos Holberg læse en kostelig Replik i Jacob von Tyboe (den kan ogsaa dæmpe Vrede):

Jacob: Giv nu Agt paa mit Ansigt, nu vil jeg gøre mig vred.

Jesper: A . . . a . . . nok, Herre! Ingen Iislandsk Løve kand see mere forbandet ud. Der gik slige Ildstrimler fra Herrens Øyen, at man kunde stikke an en Pibe Tobak dermed.

(Fodnote: Iislandsk Løve: Hermed menes et Faar).

7.

Professor i Kirkehistorie J. O. Andersen advarer mod

»de rosenfarvede Billeder af (St.) Ansgar som »Apostel« og Kirkegrundlægger, der endnu er gængse hos os og udbredes i kritikløse Foredrag«.

Nu ved jeg godt, at St. Ansgar »var ingen mægtig Aand« — og jeg var tilfreds, at han var saare uanselig som Kirkemand.

Men jeg tilraader Professoren, naar han skal holde et kritikfuldt Foredrag, da først at lade afsynge »Foragter ej de ringe Dage«, derpaa som Epistel at oplæse »Ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand, siger den Herre Zabaoth« — endelig som Tekst at vælge mellem »Sennepskornet« eller »Hvedekornet«, som maa dø uanseeligt, før Akset spirer . . . og saa at gennembegle disse Tekster kritisk, til det bliver »rosenrødt« for Auditoriets Øjne.

8.

Holger Begtrup siger om den romersk-katholske Ærkebiskop og Kirkeudbreder St. Ansgar:

»Det er sandt nok, at det ikke lykkedes for Ansgar at bygge en ny Fløj til Romerkirken i Norden. Han fik kun dannet en ganske lille fri Menighed*) ved vor sydlige Landegrænse.«

*) Udh. af Obs.

Tænk, at man allerede havde Frimenigheder i Sønderjylland i 8—900. Naa, det kom vel af, at Askov og Rødding Højskoler laa saa nær, at der blev lidt at gøre for Frimenighedspræst Ansgarius O. S. B.

9.

Nationaltidendes Søndagssides Huskapellan tager mig i Skole for min Observation om Protestanter, der knæler for Paven.

Det er Forskellen mellem os, siger han — I lægger ikke Betydning i Knælen, det gør vi . . .

Pro primo: maaske det kommer af den store Uvant-
hed med denne Øvelse.

Pro secundo: Hvilken Mening lægger da Protestanter deri, naar de (som alle skal det) ved Audienser knæler for den engelske Konge?

Pro tertio: Eller naar en forliebt Protestant knæler for sin Tilbedte og anmoder om at turde kysse hendes Haand (som var hun en Biskop) eller endog tilbyder at kysse hendes lille Fod (som var hun Paven selv i gamle Dage)?

Han har ganske Ret: vi kan gøre Forskel paa religiøs Knælen og paa en skyldig Ceremoni!

10.

Professor Geismar udtaler:

»M. H. t. Ordets Forkyndelse er der i vor Tid den Vanskelighed, at Forkynderne ikke som i gamle Dage er Førstemænd i Kulturudviklingen, det synes umuligt at skaffe saa mange Talere, som der maatte kræves, hvis Menigheden Søndag efter Søndag skulde kunne være tjent med at næres ved den kirkelige Forkyndelse. Man bliver nødt til at overveje alvorligt, om den lutherske Kirke ikke er kommet ind paa en Afvej, naar den har gjort Prædikenen til Gudstjenestens vigtigste Del.«

Og han har Ret. Herren selv har kun indstiftet een Ihukommelses-Fejrelse: »Gører dette (fejre Nadveren) til min Ihukommelse« — som vi gør det i Messen — uden dærfor at forsømme »Ordet«.

Pastor Severinsen forsyner p. l. den ganske kirkelige Presse med *Tavseniana* — og i den Sammenhæng faar vi følgende Mundfuld:

»Hans Tavsens skaffede sig Lov til at nedrive de mange urødvendige Sognekirker. Paa Arkæologiens Vegne beklager vi deres Forsvinden, men ellers maa det jo siges, at de var ganske overflødige og en urimelig Byrde.«

Hvortil bemærkes:

A. Havde denne Tale været ført om Bolchevikernes Nedriven af Kirker i Rusland, var den bleven stemplet som usømmelig — men hær drejer det sig jo om danske Protestanters Hærværk mod katholske Gudshuse.

B. Den Idé, at Kirker kan være »overflødige«, stammer fra de Folk, som gjorde »Bedehuset« (*oratorium*) til en »Høresal« (*auditorium*) — og som gjorde »Guds Hus« til et »Menighedshus«.

Den ganske Tale er af den Art, man ellers kun ser i »Politiken« og »Socialen«. Saa langt kan altsaa Fanatisme drive en Kristen, at hans eneste Beklagelse over et skændet, plyndret, hærget og sløjft Gudshus er . . . arkæologisk og økonomisk.

(Fortsættes.)

Børne- og Ungdomsarbejde i Nakskov.

Efter at have indsendt Regnskabet for Aaret 1926 til Biskoppen har vi ogsaa for dette Aar opnaaet Hans Højærværdigheds Tilladelse til at fortsætte Indsamlingen.

Det er ogsaa ganske nødvendigt, da Udgifterne i det forløbne Aar oversteg Indtægterne med 1411.05 Kr.

Man skal huske paa, at vi tager mod Børn fra hele Landet, at vi tager dem i enhver Alder og paatager os at sørge for dem indtil deres 18. Aar.

Dertil kommer, at Pengespørgsmaalet aldrig er det afgørende. Naar et Barn er i Fare, saa tager vi det, omend hverken Forældrene eller Kommunen betaler noget som helst. Men samtidig paatager vi os den Pligt at sørge for Barnets første Opdragelse og den videre Uddannelse i Haandværk, Forretning eller Husgerning. Da vi

ikke ejer noget Fond, er vi fuldstændig afhængige af vore Velgørere, men stoler fast paa deres trofaste Hjælp ogsaa i den kommende Tid; ellers kan vi ikke opfylde de Forpligtelser, vi allerede har paataget os, og som vi paatager os, hver Gang et Barn er i Fare for at miste sin Tro.

For et Par Uger siden optog vi igen to Børn, en Dreng paa 2 Aar og en Pige paa 6 Aar. Moderen, der var Katholik, døde; Faderen er Protestant og tænkte paa at bortadoptere dem begge to.

Nu har vi altsaa taget os af disse Børn, og Faderen har lovet at betale 10 Kr. pr. Maaned for hvert Barn.

I November skrev en Præst fra Sjælland, om vi ikke kunde tage tre Børn gratis? Vi svarede, omgaaende, at han kunde sende dem alle tre, da der ogsaa i dette Tilfælde var Fare for, at de moderløse Børn vilde blive bortadoptet.

Vi har endnu ikke faaet dem, men kan vente dem en skønne Dag.

Som sagt, stoler vi fuldstændig paa vore Velgørere, at de ikke vil svigte os, saa at vi ikke bliver nødt til at ud-sætte de Børn, vi har taget os af, for Fare, før de selv, naar de er 18 Aar gamle, vælger at forlade det Hjem, som har værnet om dem i deres Barndom og i Ungdomsaarene. Vi roser os ikke af vort Arbejde, da vi har den Overbevisning, at vi skylder vore Velgørere alt; ved deres Bidrag sløtter de vore Bestræbelser for at opdrage disse Børn til fromme Kristne og bevare dem for den katholske Kirke.

En hjertelig Tak til alle dem, som har hjulpet os i det forløbne Aar, og en inderlig Bøn om ikke at glemme os i Fremtiden.

Nakskov, Januar 1927.

Pater A. Smitz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Maribo. Birgittakredsen for Lolland-Falster holdt Søndag den 16. Januar Møde hos Dr. Kofoed, Maribo, hvor op mod 40 Deltagere, der var fra saa godt som alle Købstæder paa Lolland-Falster, havde givet Møde. Trafik-assistent Simonsen, Nykøbing F., holdt et udmærket Foredrag om Katakomberne, de til dem knyttede Begravelsesskikke, og hvad de iøvrigt beretter om de første Kristnes Liv. Taleren benyttede Lejligheden til at pege paa den interessante Skildring af Oldkirkens Forhold, som

Kardinal Wiseman giver i »Fabiola«. Efter Foredraget, der hilstes med stærkt Bifald, gav Fru Postmester Pedersen, Stubbekøbing, en livfuld Skildring af en Dag mellem Roms Antikviteter. Fruen fremviste bl. a. Brudstykker fra St. Agnes Katakomberne, der havde maattet afgive Fyld til et Jernbaneanlæg. Ved Mødet valgtes en Bestyrelse, der skal varetage Kredsens Interesser. Slutningen af Dagen tilbragtes i et hyggeligt Samvær i det gæstfrie Hjem.

Rom. Det er nu to Aar, siden den pavelige Nuntius forlod Prag paa Grund af Huss-Festerne, og den ordinære Forbindelse mellem den Hellige Stol og Czekoslovakiet har siden været afbrudt. Imidlertid har de politiske Forhold jo ændret sig i høj Grad i denne Republik, og man venter nu i en nær Fremtid Forhandlinger om et Konkordat

— I Slutningen af Maj vil der blive afholdt store Festligheder i Anledning af Propagandakollegiets 300 Aars Jubilæum. Man vil huske, at for faa Aar siden fejrede Kongregationen sit Jubilæum, nu er det Kollegiet.

Kina. Fra Kina kommer Efterretninger meget uregelmæssigt, men der hersker megen Bekymring i kirkelige Kredse. Der findes ca. 1200 franske og belgiske Missionærer og 500 af anden Nationalitet i Landet. Jesu Barndomsforening har mange Børnehjem med ca. 400,000 Børn. Parisermissionens Seminarium i King-Chow-Fu er blevet plyndret, Juledag er Kirken i Hsin-Kuo-Ciau blevet brændt. Netop i Landet omkring Hankow er der mange Katholikker, saa den kommende Tid vil sikkert bringe adskillige triste Efterretninger.

Ædle Velgørere

mod Børne- og Ungdomshjemmene i Nakskov meddeles herved, at der i 1926 er afsendt dertil: 27 Collis Inventar, 1 Seng, 37 Sække og Kasser med Gaver. Indkommet kontant Kr. 270,97, ved Salg af Gaver Kr. 255,46. Gaver, især brugte Frimærker, og alle andre Sager modtages eller afhentes med Tak af Diemar. Tlf. **Byen 6555**, Kl. 10—2, Skindergade 32. K.

En hellig Messe bliver læst for alle Giverne.

Pater A. Smitzes Nakskov Post Giro Conto Nr. er **6511**.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kalenderen for 1927 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Musikforeningen „Stringendo“
PRIVAT-KONCERT

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

Søndag den 6. Februar 1927 Kl. 7¹/₄ præcis

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solister: Kgl. Kammermusikus FINI HENRIQUES

Kgl. Operasanger M. JØRN NIELSEN

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos:
 Lauritz Hansen, Chr. Richardsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega).
 Augustin Husson, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—
 7¹/₂. Rudolf Buddenhagen, Lyneborggade 24. St. Ansgars Bog-
 handel, H. C. Ørstedsvvej 10 (Telef. Vester 9632 extra).

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 1. Febr.
 Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og An-
 liggender.

Paa Komitéens Vegne beklager jeg den fejlagtige Meddelelse
 angaaende Juleindsamlingen (som desværre er sket ved Forglem-
 melse) og beder alle Bidragyderne i Sakraments og Andreas Sogn
 modtage vor Undskyldning og samtidig vor bedste Tak.

Alma Osterhammel.

Skolebørnenes Bespisning i St. Ansgars Kirkeskole er nu be-
 gyndt, og den bringes ligesom i de foregaaende Aar i velvillig
 Erindring. Bidrag hertil modtages med Taknemlighed baade af
 St. Josefs-Søstrene (Østerbrogade 7 D) og af Pastor v. Kellenburg,
 Bredgade 64.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme træn-
 gende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Skemaer,
 som de ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos
 undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4), maa ligeledes ud-
 fyldes og afleveres af dem inden Mandag d. 7. Febr. enten hos
 Fru Mariboe (Istedgade 3) eller hos undertegnede.
 D. 24. Januar 1927.

Pastor v. Kellenburg, Sognepræst
 Bredgade 64.

Regnskab for Syforeningen
 for St. Ansgars og Sakramentsogn
 for Januar 1926 til Januar 1927.

Uddelt til Piger og Dreng: 13 Livstykker — 48 Chemiser —
 37 Par Benklæder — 17 Skørter — 20 Huer — 34 Par Strømper
 — 23 Forklæder — 59 Kjoler — 3 Værkl. — 62 Skjorter — 34
 Dreng Bluser — 42 Par Benklæder — 8 Uldtrøjer — 11 Par
 Underbenkl. — 13 Overstykker — 6 Par Muffediser — 4 uldne
 Trøjer — 1 Vest — 8 Par Sko — 2 Par Støvler — 3 Par Kapsko.
 Til Voksne: 25 forskellige Beklædningsgenstande — 2 Lagner
 og 2 Dynebetræk.

Ialt uddelt 460 Stk. Tøj — 2 Lagner — 2 Dynebetræk — 2
 Par Galoscher — 8 Par Sko — 2 Par Støvler — 3 Par Kapsko.

Af Gaver har Foreningen modtaget: 216 forskellige Beklæd-
 ningsstykker — 7 Lagner — 2 Dynebetræk — 1 Pakke Klædes-
 prøver — 2 Pakker Dowlas. Alle, der har støttet Systemen med
 deres Gaver, bringes hermed en hjertelig Tak.

Kirkelig Kalender.

30. Jan. 4. Søndag eft. Epifani I Messen: Ansgar	6. Febr. 5. Søndag eft. Epifani. I Højmessen: Kyndelmisse.
31. — M. Petrus Nolasco, Bekender.	7. — M. Romuald, Abbed.
1. Febr. Ti. Ignatius, Biskop og Martyr.	8. — Ti. Johannes af Matha. Bekender.
2. — O. Kyndelmisse.	9. — O. Cyrillus af Alexan- dria, Biskop og Kirkelærer.
3. — To. Ansgar, Nordens Apostel.	10. — To. Oktav af Ansgar.
4. — F. Andreas Korsini, Bekender og Biskop.	11. — F. Vor Frue af Lourdes.
5. — L. Agatha, Jomfru og Martyr.	12. — L. Officium og Messe af 6. Sønd. eft. Epifani.

Katholsk Højskole.

Paa Grund af Influenza-Epidemien afholdes intet Møde.

St. Ansgars Kirke. Søndag d. 30. Januar fejres St. Ansgars Fest med Levitmesse Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Festandagt med Prædiken og højtidelig Procession med den hl. Ansgars Relikvier.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 30. Januar holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Sakramentskirken. Den første Søndag i Februar (den 6.) og, saafremt det viser sig gennemførligt, hver første Søndag i Maanedens, vil Sakramentet efter Højmessens blive udstillet og forblive udstillet indtil Aftenandagten. For at sikre, at Tilbedelsen gennemføres, opfordres man til at indskrive sig samt opgive Tid hos Pastor Benzon, Præsteboligen ved Sakramentskirken.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. Februar)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt; det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂ Efterm.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Den eukaristiske Forening. Medlemmerne bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke Fredag d. 4. Februar, til de aftalte Tider.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

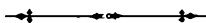
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions-kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 6.

Søndag den 6. Februar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Observationer (sluttet). St. Franciskus Kirke i Nalskov. — Sankt Antoni Kapel. — Efterretninger fra Ind- og Umland: København, Rom. Kina. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5.

6. Tale: *Fly syndig Kærlighed.* 1—23.

I. *Den smager som Honning, men er en livsfarlig Gift.* 1—6.

Min Søn, giv Agt paa min vise Tale, og bøj dit Øre til mit kloge Ord, for at du kan huske mine Tanker og dine Læber bevare min Leveregel.

Bryd dig ikke om Kvindens listige Kunstgreb. Thi som en Bikage, der drypper med Honning, er den ukyske Kvindes Læber, og glattere end Olje er hendes Gane. Men til sidst er hun bitter som Malurt og skarp som et tveægget Sværd. Hendes Fødder stiger ned til Døden, og hendes Skridt fører lige til Dødsriget. De følger ikke Livets Vej, usikker og planløs er hendes Gang.

II. *Den stjæler Ære, Kraft og Gods fra dig.* 7—14.

Og nu, min Søn, hør paa mig og vig ikke fra min Munds Ord. Hold din Vej langt borte fra hende og kom

ikke hendes Husdør nær. Sæt ikke din Ære over Styr for fremmede og dine Leveaar for en grusom Kvinde, for at ikke andre skal mættes af din Formue og Frugten af dit Arbejde findes i et fremmed Hus, og du til Slut, naar du har brugt dit Legemes Friskhed og Kraft, angerfuldt sukker og siger: »Hvorfor badede jeg dog Selvtugt, og hvorfor vilde mit Hjerte ikke tage mod Advarsler; hvorfor hørte jeg ikke paa mine Læreres Røst og lyttede ikke til mine Opdragere? Nær var jeg kommen i den største Ulykke midt i Folkets og de Ældstes Forsamling.«

III. Den rette Kærlighed finder du i dit eget Hjem. 15—20.

Drik Vand af din egen Cisterne, og hvad der vælder frem af din egen Brønd. Lad dine egne Kilder strømme ud paa Gaden og fordel dit eget Vand paa Torvene. Dig alene skal de høre til, og fremmede skal ikke dele dem med dig. Velsignet være din Kilde, og glæd dig sammen med din Ungdoms Hustru. Hun er som en yndig Hind og som et elskeligt Daakid. Hendes Ynde skal glæde dig til alle Tider, og hendes Kærlighed skal være din Fryd. Hvorfor, min Søn, skal du da lade dig forføre af en fremmed og søge Hvile i en andens Favn?

IV. Syndig Kærlighed straffes haardt. 21—23.

Herrens Øjne ser Menneskets Veje, og han iagttager al dets Færd. Den ugudelige fanges i sine egen Misgerninger og lænkebindes af sine egne Synders Reb. Han skal dø, fordi han ikke vilde vide af Selvtugt, og han skal blive narret af sin egen store Daarskab.

Observationer.

(Sluttet.)

12.

Den, der en Morgen Kl. 8 $\frac{1}{2}$ gaar ind i »Frue Kirke« i København, vil dær kunne opleve den Glæde at se vor »stille Messe« optaget af troende Protestanter. De tilstedeværende 1 à 200 deltager i kort Salmesang, Læsning

af bægge Testamenter, Morgenbøn, Taksigelse, Vekselsvar, Velsignelse og Tilbedelse i »Forening med alle Engle og Helgen« — og dyb, stille Andagt.

Der mangler kun (hvilket er det væsentlige) N a d v e r e n, saa var det en hel Messe ... hvis ...! Dette ganske Nye kan dybt glæde os — det er et Træk af »den stille Reformation«, en Tilbagevenden til katholsk Tankegang og Skik.

13.

Folkekirken har siden 1920 faaet 67 Mænd uden Embedseksamen fra Universitetet til Præster.

Ved Nytaar 1927 stod 68 Embeder ledige.

14.

I Roskilde Domkirke skal en Dame holde »Husmoderforedrag« om kristelige Mødres Pligter overfor Børnene. Selvom det ikke er et rent Kursus i Barnepleje med Experimenter, er det dog (ligesom Lysbilledforedrag i Kirken) egnet til at udslette Menigmands Begreb om Kirkens Hellighed. »Hvortil have I Huse« — ogsaa Menighedshuse.

Og hvorfor saa forarget, fordi Rationalisterne prækede om Staldfordring og lignende *materia domestica* i Kirkerne omkring 1800.

15.

Atter Pastor Severinsen! Han anker i en Anmeldelse over, at en Kirkekalender, som anfører Mindedage, opgiver Dødsdagen og ikke Fødselsdagen. »Dette Laan fra det katholske Helgendagssystem er ikke heldigt«.

Men har da den Dag, hvor dette Støv saa Lyset, større Betydning end hin Dag, da den frigjorte Sjæl gik hjem til Herligheden?

Var der nogen Mening i at forlade Dødsdagen, som er Fødselsdagen til det evige Liv, burde man slaa sig paa at fejre Daabsdagen, da disse i Verden satte Atomere med en Sjæl i blev et Guds Barn.

Men ikkesandt — bare væk fra det Katholske — lige meget hvor vi saa ellers kommer hen!

16.

Det samme siger Pastor Even Marstrand, som vil bevare Ritualernes Fasthed i Folkekirken — thi

»hvis den lutherske Kirke ved ikke at værne om Ritualerne og Gudstjenesteordenen forsømmer den faste Del af Gudstjenesten, arbejder den utvivlsomt den katholske Kirke i Hænderne. Ogsaa derfor bør der ikke være Ritualfrihed, men saa megen Fasthed som muligt.«

Jo, tænk om mange fandt tilbage til Oldkirkens Ritualer og til en Fasthed i Daab og Nadver, som ikke kan rokkes!

Samme Præst ønsker ikke Fasthed i Læren, thi

ingen Præst kan ved Tiltrædelsen af sin Gerning love at forkynde noget ganske bestemt og afgrænset, med mindre han da allerede er gaaet i Staa og saaledes mindst af alt egner sig til Forkynder.

Saa maa vi ca. 350 000 katholske Præster være »gaaet i Staa«, da vi fandt den evige, uforanderlige, urokkelige objektive Sandhed.

For Resten misunder vi ikke den Menighed, der skal følge en saadan ufærdig Præsts Volter, efterhaanden som han faar læst sig kritisk paa tyske Bøger og svinger fra det ene Standpunkt til det andet. Eller at de skal spekulere paa, hvad for en Tro han mon idag lægger ind i de faste Ritualer. Desuden gør Pastor E. M. sig skyldig i en uhyre Fejltagelse: Man tror, at man »gaar i Staa«, naar man finder Sandheden. Alt andet! Saa først begynder et livslangt Arbejde med at uddybe den, tilegne sig den og prøve at efterleve den i alle Konsekvenser.

Men Troen paa, at der er en endelig, objektiv Sandhed, synes død mellem Protestanter. De lever og holder sig i Stedet levende i en evig Søgen — og saaledes forveksler de Higen efter det Endelige med Vækst i det endeligt Givne.

17.

Luthers Idé om »Det almindelige Præstedømme« begynder at vise sin Ubrugbarhed gennem sine Konsekvenser.

Pastor Kure indvier Kro- og Hotelsale til midlertidige Kirker — i Kraft af »sit hellige Embede« og »i den treenige Guds Navn«.

Det er statsligt baade ulovligt og ugyldigt. Men gør han det i Kraft af det Embede, han hævder at have fra Christus (og ikke sit Stats-Tjenestemand-Embede, han har fra Biskoppen), ses det ikke at være angribeligt. Thi enhver Protestant indrømmer, at »Menigheden«, at den sande »Kirke« ikke i sin inderste Grund er afhængig af Staten, skønt den p. t. bor (og bor ret behageligt) i Folkekirken sammen med den store Hob af Ukirkelige (hvor Uroen ikke saa meget stammer fra Værten, Staten, som fra Beboernes Splid).

Ingen vil — selvom Hr. Kure faar Afsked og »dømmes fra Kjole og Krave« — kunne forhindre ham i at indvie hvilke Lokaler, han vil — i disse baade præke, døbe og og holde Nadver for sine Tilhængere — og det endda i Kjole og Krave (med en blot minimal og usynlig Ændring) og i fuld Alterdragt. Man kan nok (som opsætsig Tjenestemand) faa ham ud af Folkekirken, men man har intet Organ, hvorved man kan frigøre sig for hans Paa-stand om at være luthersk-evangelisk Kristen — fra at være i Samfund med ham.

At han vil danne en egen Menighed, har han jo selv sagt — at den vil faa Thit Jensen i Spidsen, har hun selv sagt — at de kan leje Reformationens gamle Højborg »Nikolaj Kirkesal«, siger sig selv — og at dette er en Konsekvens af et ulykkeligt Janus-Princip, hvis ene Hovede hedder »almindeligt Præstedømme«, mens det andet hedder »dog alligevel Embede«, siger Logikken.

Men hvad siger Menigmand til stadig at blive ført længere ud i Taage?

Vorherre siger: »Faar uden Hyrde«! Og nu, som den Gang, siger han vist: »Mig ynkes over Folket«!

De kan ikke takke Fremmede for det; thi hvordan skal Menigmand finde sig tilrette, naar han nu faar fire Slags Præster:

- a. De af Menighedsraadet valgte, af Kongen udnævnte og af Bispen ordinerede og af Staten betalte.
- b. De af Valgmenigheden valgte, af Kongen bekræftede, af Bispen ordinerede og af Menigheden betalte.
- c. De af en fri Kreds valgte, af Lægfolk (alene eller i Fællig med en biskoppelig viet eller en blot af Lægfolk viet Præst) ordinerede, af ingen udnævnte og af Kredsen betalte.
- d. Og Kure-Slagsen: Af løse Tilhængere søgte, af Bispen ordinerede og atter afskedigede, af Kongen ansatte og atter afsatte og med private Tilhøreres Honorar betalte.

Udenfor disse Grupper igen: alle Sekterne, »Solstraalen«, Unitarerne og alle —isterne. Ikke saa sært, at mange siger: Tak for mig, er Religion blot Kævl og Vrøvl og Uklarhed, saa klarer jeg mig hellere med Gud paa egen Haand.

Havde disse blot Gran af Logik og et lille Lod Kundskab, vilde de finde Vejen hjem til den ene Moderkirke med den ene Tro, den ene Forkyndelse, det ene Embede, den ene Autoritet . . . selvom til en Begyndelse mangt og meget vilde synes dem sært og stødende.

19.

Biskop Rud i Odense skildrer i et Tidsskrift, hvorledes Djævelen huserer i Rusland gennem Kommunisternes Kirkefølgelse; denne har dog ikke naaet sit Maal og lukker nu de hidtil forseglede Porte op for alle Sekter, thi:

»Sovjet synes at have erkendt, at den ikke kan knuse Kristendommen, hvis Styrke netop er vokset faretruende for Sovjet. Man forsøger derfor nu at gaa den Vej at lade den ene Fraktion ødelægge den anden.«

Mon dette ikke er en *lapsus calami* af den biskoppelige Fyldepen; thi hans »Retning« hævder ellers, at det er Protestantismens Styrke, at den har kunnet danne en Fraktion for hver Aands- og Tidstype.

Og nu hører vi, at Djævelen, der blev skuffet over sit Vanheld med de blodige Vaaben, har fundet paa det allersnedigste: at lade Religionen ødelægge af dens egne splidagtige Tilhængere i de forskellige Sekter,

Jeg vover slet ikke at udføre Konsekvenserne af denne Biskop Ruds Tankegang, som ogsaa er min egen.

20,

I Italien har Religionen atter faaet sin Plads i Skolen.

I Folkeskolen er den obligatorisk, men enhver Lærer og Lærerinde kan fordre sig fritaget for at undervise i Religion; og Forældrene har Ret til at fordre deres Børn fritaget.

I den højere Skole er Faget fakultativt. Selvfølgelig deltager det store Flertal — skønt Faget er ganske nyt.

21.

Frans af Assisi bliver ved med at stifte Fred. I sin egen By oplevede han paa Jubelfesten at se Den hellige Faders Repræsentant modtaget med skyldig Honnør — og at se sin Bys Borgmester dekoreret med et paveligt Kommandørkors; og det havde han aldrig set siden 1870.

Han faar ogsaa en Statue i Rom — paa Lateranpladsen — endda en moderne Statue; den bliver nok fæl. Selv havde han vist ønsket sig et Børnehjem.

Et saadant har han i Nakskov (hvad »ædle Velgørere« vil have bemærket); dær har han ogsaa en Kirke; og den Kirke har paa Façaden en Niche — og i den ønsker han sig en Statue; den første og eneste Franciskus-Statue i Danmark siden Graabrødrenes Uddrivelse. Den er allerede færdig — mangler blot en Giver; en saadan »ædel Giver« behøver blot at skrive til mig, saa ordner jeg Sagen med Kunstneren — baade St. Frans, Nichen og Kunstneren fortjener det!

22.

I England har Parlamentet ophævet de sidste Rester af Reformationstidens Barbari og af Oplysningsperiodens Mørke: de Love, som indskrænkede Katholikkernes borgerlige Rettigheder.

Hvornaar mon Danmark, Norge og Sverige kommer saa vidt?

Hos os er vi endnu saa langt borte fra Religionsfrihed, at en Hedning kan være Lærer i Religion i Folkeskolen, blot han forstaar at kamuflere sine Ideer og at sno Provsten og Kommissionens Genier; men en Katholik kan ikke blive Regnelærer sammesteds — han kan slet ikke faa Eksamen paa Seminarierne — han maa nøjes med Universitetet!

Og bliver en Lærer i Folkeskolen Katholik, koster det ham Embedet, o: Brødet til ham selv, Kone og Børn.

Skade blot, at ærligt bekendt katholsk Tro straffes — mens gedulgt og snedigt fjælet Vantro belønnes — med Folkekirkens Billigelse.

23.

I Exmouth i England har Biskoppen indviet et Karmeliter-Kloster (hvad et saadant er, kan læses i Dr. Perchs Bog: En dansk Karmelit). Kardinal Bourne fortalte ved den Lejlighed, at det var det 21de klausurerede Kloster med evig Indesluttethed, Talegitter og anden Rædsel for Verdsligheden, han i 19 Aar har indviet. Det viser, at engelsk Katholicisme ikke er »Frøpropaganda«, men aandeligt Liv — ellers var Kaldelserne ikke saa talrige til en saa speciel Livsform.

24.

Dr. Fett, norsk Rigsantikvar, Arkæolog og Kunsthistoriker, siger i et Essay om »Fattiggutten fra Assisi« følgende (efter »St. Olav«, Udh. af Obs.):

»Grunden til at Frans's gjerning eier sin eiendommelige makt og skjønhed den dag idag, at han virker forenende paa tusener, er netop den at sterke, gode og fine hænder fik bygget hans personlighet og indsats ind i den store og mæktige bygning som heter den katholske kirke. Det reddet hans verk for forgjængelse. Alle de forskjellige bevægelser som var oppe i tiden — albigen-serne, valdenserne og hvad de heter, er forsvundet. Den hellige Frans's gjerning ligger som et kapel ved den store katedral, Kirken har rejst, og har endnu sin levende charme og sin levende gjerning at gøre Men uten Kirkens og paven's forstaaelsesfulde og sunde kompromisser hadde ikke de kræfter han vakte i sindene kommet til nytte eller faat utfolde sig. Nu blev han og den bevægelse han reiste noget av det sterkeste i hele middelalderens aandsliv.«

St. Franciskus Kirke i Nakskov.

Kun een Kirke i Danmark bærer den hellige Frans's Navn, og denne Kirke har kirke- og kunstglåde Velgørere taget sig for at smykke i det Aar, der bærer Mindenavn af den elskede Helgen fra Assisi. Sankt Franciskus Kirke

Birgitte West: St. Villehad.

hedder den — hvorfor ikke Hellig Frans Kirke, vi siger dog alle den hellige Frans og ikke Sankt Franciskus — og ligger i Nakskov, den fjerneste og største af Byerne i det katholske Danmarks franciskanske Landsdel, Maribo Amt, Lolland og Falster.

Det er den unge Kunstnerinde Frøken Birgitte West, som har faaet Opgaven i Nakskov betroet; og de, der har set, hvad hun har præsteret af Evne og Opgave-Forstaaelse

andetsteds (f. Eks. St. Bendts Kapel i Rudkøbing), vil forstaa, hvorfor Frk. West har faaet Hvervet betroet, og hvorfor det er sandsynligt, at hun vil skille sig fra det saaledes, at Danmark derved har faaet endnu et Kirkerum, der kalder paa Andagten samtidig med, at det taler Skønhedens Sag — saaledes som den gamle Kirke altid gjorde det, stræbte at give sine Børn Kirkehuse, hvor Andagten kunde gro af Fred og Harmoni, og Øjet ikke møde Uro og Flitterpragt, men alvorsfuld, afstemt Skønhed, bærende Vidne tillige om den Kunst og Kultur, som Kirken i Aarhundreder var faktisk ene om at løfte.

Og det er da ogsaa dette Formaal, som Frk. West har sat sig, da hun tog fat paa dette Arbejde i Nakskov. Hun fik til Arbejdsplads en Kirke, hvis ydre Arkitektur er næsten uden Lyde, og hvis Rum fra Bygherrens Haand er ædelt og skønt. Arkitekt Glahn i Nykøbing Falster regne sig roligt dette til Ære. Men det kræver jo desto mere af den Kunstner, som skal tage Arbejdet og Ansvar for Rummets Udsmykning. Og her er hendes Plan: ved den gennemførte Udsmykning at skabe et harmonisk og andagt-vækkende Kirkerum!

Færdig staar Halvdelen, nemlig de seks franciskanske Helgener paa Pillerne, der bærer Kirkeskibets Tøndehvælvning, og noget af Dekorationen af Koret.

De seks Helgener, som Kunstnerinden har stræbt at særpræge efter deres Karakter og Historie, er fra nedentop imod Alteret følgende:

Paa venste Side:

St. Birgitta, Tertiær, som modtog Aabenbaringer og skrev dem ned til Efterslægtens Gavn og Støtte,

St. Elisabeth, der øvede Barmhertighed (symboliseret af Roserne, hun bærer i sine Hænder), og

St. Clara, som i urokkelig Tillid til Christus i Sakramentet bortjog Saracenerne,

og paa højre Side de mandlige:

St. Villehad, den danske Helgen, som blev Martyr i Gorkum, fordi han ikke vilde fornægte sin Tro paa Alterets allerhelligste Sakramente.

St. Ludvig, den asketiske franske Konge, der havde særlig Andagt til Christi Lidelse, og som fik Torne-

kronen sat paa sit Hoved, det, Guldkronen før havde prydet, samt

St. Antonius, med Bogen i Haanden som Symbol paa hans Lærdom, og den anden Haand løftet til Tegn, for at vi skal erindres om hans ildfuldt vækkende Prædiken, den ingen Bog og intet Billede formaar at gengive os.

Helgenerne er alle afbildede staaende oprejst, deres Skikkelser træder paa een Gang festligt og dog dæmpet frem mod den kornblaa Bund, og Glorierne over deres Hoveder lyser af gylden Farve som Stjerner paa Him-melen.

Paa Korvæggen over Alteret er Korsfæstelsesbilledet færdigt.

Christus har hævet sig i sine gennemstungne Hænder som for endnu engang at favne den Verden, der tog ham saa ilde imod. Maria og Johannes staar i dyb og sorg-tung Alvor ved Korsets Fod, og fra dette rinder ned paa Golgatas haarde Klippegrund syv Strømme Blod, de syv Sakramenters Symbol. I Baggrunden hæver sig til den ene Side Jerusalems Mure og Porte og til den anden Side Oliebjergets Klippe og Lund, men trods denne Baggrund er Billedet uden virkeligt Perspektiv, saaledes at Vægfladen bevares hel.

Endelig er Frisen af de to Engle øverst paa hver Side-væg i Koret færdig.

Alle Billeder har en fast Ramme af Ornamentsstriber, og saadanne er — og bliver yderligere — anbragte rundt i Rummet, understregende og understøttende Arkitekturen

Endnu mangler følgende Billeder:

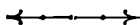
I Koret to Scener af den hellige Frans's Liv, Stigmati-sationen og Synet i Peterskirken (efter Fioretti), samt over Sakristidøren St. Mikael og St. Gabriel, og i Skibet Triumf-buen, paa hvis ene Side — over Mariaalteret — der skal males en Madonna, paa den anden Side — over Prædike-stolen — den hellige Frans, samt i Midten de fire »levende Væsener« omkring Tronen med Treenighedssymbolet.

For den, der kendte Kirkens hvide, lidt kolde eller i hvert Fald kølige Ro, før dette Arbejde blev begyndt, er

allerede stor Forandring at se. En helt ny, en helt anden Stemning møder en, de mange Enkeltheder taler til Sind og Øje med et fuldkommen anderledes Maal, end Rummet gjorde tilforn. Der er bleven lunere derinde, naturligt kalder Farvernes Varme paa andre Følelser end den hvide, hidtil herskende Kalkflade, og Kunstens Sprog, dette Sprog, der ikke som andre er fæstnet i faste Former, men talende paa tusinde Maader til de enkelte, forstaaeligt ogsaa uden »Grammatik« — Kunstens Sprog har Kunstnerinden fra disse Vægge ladet tale, med enhver Kunstners Kalden efter dem, hos hvem hans Udtryksform giver Genklang.

Dømme om Helhedsindtrykket nu, da kun Halvdelen er færdig, vil ikke være paa sin Plads. Ydermere mangler ogsaa — hvad højst fornødent er netop til Opnaaelsen af en Helhed — at Kirkens Inventar, Alterbænk, Prædikestol, Orgel, Stolestader m. v., afstemmes med Rummets helt nye Virkning. Men man tør tale om og glæde sig over en Stræben, sat i Gang af Mænd med Hjerte og Sans for Kirke og Kirkekunst, og man tør give Frøken Birgitte West det lille Rygstød med paa Arbejdsvejen mod Udsmykningens Fuldendelse: at holder hun, hvad hun ved det hidtil udførte Arbejde har givet Løfte om, saa bliver her ikke blot en Seværdighed, som den katholske Kirke i Danmark og Nakskov By kan glæde sig over som saadan, men, hvad vigtigere er: et Kirkerum, som i sig selv ejer den Skønhed, den Harmoni og den Fred, der stemmer Sindene til Andagt og hjælper til at løfte Hjerter og Tankerne mod de himmelske Højder.

G. W—d.

Sankt Antoni Kapel.

Der plejer at være Velgørere, der hellere end at give et Pengebeløb ønsker at skænke et eller andet, der hører med til et Kapels Udstyr. Jeg vil da gøre opmærksom paa, at der til St. Antoni Kapel bliver Lejlighed til at skænke en lille Klokke til Klokketaarnet, en Korsvej (der kan skaffes for 100 Kr.), en Prædikestol, en Kommunionbænk, en lille Glasmosaik over Døren i Portalen og kulørte Ruder til 9 store og et lille Vindu, et Tæppe til Altertrinene.

Det er Meningen, at Kapellet skal tages i Brug til Foraaaret. Det er derfor, at disse Ting allerede nævnes nu. Enhver, der bidrager til at gøre det lille Kapel smukt og værdigt, vil derved ogsaa have Andel i den aandelige Indsats, som dette Kapel gerne skulde blive under de særdeles gunstige Forhold i Brønshøj.

I denne Forbindelse tillader jeg mig paany at minde om Bazaren, der til Fastelavn skal holdes i St. Josefs Skole. Jeg har allerede modtaget mange Gaver, for hvilke jeg benytter Lejligheden til at sige en hjertelig Tak, men der er rigelig Plads til mere. Vi har i det hele taget glimrende Plads.

Vort Foretagende er knyttet til St. Antoni Navn. Husk paa, hvor mange Ting St. Antonius har fundet til Dem. Prøv, om De nu ikke kunde finde nogle Ting til ham.

Cay Benzon,
Nørrebrogade 27 C.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C.'s Møde Onsdag d. 26. Jan. Skønt Emnet »Psykoanalyse« nærmest maatte virke afskrækkende, garanterede dog Indlederens Navn cand. mag. Frk. Blicher-Simonsen for, at det vilde blive en interessant Aften. Lokalet var da ogsaa fyldt til Trængsel. — Indlederen gjorde med stor faglig Viden og ikke uden Varme Rede for Freuds Opdagelse: »Psykoanalysen«, der har vakt saa meget Røre blandt Psykologer, Læger og Pædagoger. For Øjeblikket er den et Stridens Æble, hævet til Skyerne af fanatisk be gejstrede Tilhængere, fordømt i Bund og Grund af Modstanderne. Det nye hos Freud er først og fremmest, at han til Udforskningen og Helbredelsen af patologiske Bevidsthedstilstande ikke længer bruger Hypnosen, men har indført »Vaagen-Methoden«. Hos den vaagne Patient undersøges — enten af ham selv eller afPsyko-Analytikeren — det, der i ubevogtede Øjeblikke, under Adspredthed, ved Fortælelser — navnlig i Drømme kommer op i Bevidstheden. Derigennem faar vi — langt bedre end ved de fuldt bevidste, kontrollerede Tanker og Handlinger — fat i Roden til vort egentlige Væsen. Disse uvilkaarlige Ytringer skal forklares ud fra psykiske Forudsætninger. — For Indlederen var Hovedsagen dog ikke saa meget Freuds Theorier, endside deres Udskejelser. Hun tog mere praktisk paa Sagen og dvælede ved Freuds Methode, anvendt

paa Drømme. Det blev et veritabelt Kursus i Drømmetydning, morsomt illustreret ved et rigt Materiale af egne og fremmøde Drømme. Skønt Indlederens Drømmetydninger fordelagtigt adskilte sig fra Spaakællingens, idet de i Stedet for at drage Sløret fra Fremtiden skulde give en dybere Selverkendelse, følte Tilskuerne sig dog ikke altid overbeviste om Tydningens Berettigelse. Diskussionen blev derfor meget livlig og varede til Kl. 12. Den fastslog i øvrigt med al mulig Klarhed og Enighet, at Freuds Psykoanalyse ikke er antagelig for os Katholikker. En spurgte, om Indlederen, der dog havde taget Afstand fra netop de Punkter i Systemet, der for Freud og hans Tilhængere er de vigtigste og væsentligste, havde Ret til endnu at kalde sig for Freudianer.

A. Menzinger, S. J.

— Paa Grund af Influenza-Faren blev det henstillet til Katholsk Kunstner-Klub ikke at afholde sin Koncertaften Fredag den 28. Januar. Desto værre var det for sent at aflyse den her i Bladet. Udsættelsen har haft til Følge, at Programmet delvis har maattet ændres, idet Sangerinde Frk. Gaggia Lund imidlertid har faaet Engagement i Udlandet. Klubben vil derfor i Stedet for byde paa en Kammermusikaften. Se iøvrigt Annoncen i Bladet i næste Nummer.

Rom. Gennem det hollandske Blad »De Maasbode Avondblad« for 21. Januar kommer der følgende interessant Meddelelse fra Rom: »De nordamerikanske Katholikker har skænket Den hellige Fader et Beløb paa 1 Million 300,000 Lire for i Rom at grundlægge et skandinavisk Præsteseminarium.« — Formodentlig maa dette sammenholdes med »Berl. Tidende«s Meddelelse for et Aars Tid siden, at man agtede at indrette St. Birgittas Kirke i Rom til Kirke for Skandinaver. Hvis det er Tilfældet, drejer det sig om et meget stort Komplex, det gamle Casa di S. Brigida paa Piazza Farnese. Det omfatter ikke mindre end fem Søjlegaarde og ca. 150 Værelser. Nogen officiel Bekræftelse har det dog hidtil ikke været muligt at faa.

Kina. Om Plyndringen af Dominikanernonnernes Børnehjem i Foochow har Dagspressen allerede bragt Meddelelse. »The Universe« bringer en Række Telegrammer fra de kinesiske Havnebyer, der fortæller om, hvorledes Missionærerne fra det indre Kina bliver jaget ud. Deres Bygninger og Kirker er taget og plyndret og de selv jaget af Sted. Livet lader man dem beholde, men alt Arbejdet bliver saaledes standset. — De seks kinesiske Biskopper, der for kort Tid siden blev konsekreret af Paven, har den 14. Jan. forladt Marseille paa Vej til deres Fædreland. Det bliver et haardt Arbejde, der forestaar dem.

Musikforeningen „Stringendo“
PRIVAT-KONCERT

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

Søndag den 6. Februar 1927 Kl. 7³/₄ præcis

»BORGERNES HUS«

Rosenborggade 1 (Hjørnet af Frederiksborggade).

Solister: *Kgl. Kammermusikus FINI HENRIQUES*

Kgl. Operasanger M. JØRN NIELSEN

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50 faas hos:
Lauritz Hansen, Chr. Richardtsvej 6 (Telef. Nora 1597 vega).
Augustin Husson, Stenosgade 5 (Telf. Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—
 7¹/₂. *Rudolf Buddenhagen*, Lyneborggade 24. *St. Ansgars Bog-*
handel, H. C. Ørstedsvaj 10 (Telef. Vester 9632 extra).

UNIO. Herved indvarsles til Generalforsamling
 Tirsdag den 8. ds. Kl. 8 i Hotel Phønix med
 efterfølgende Smørrebrødsbord, hvortil Medlemmerne indbydes.
 Dagsordenen og Adgangskortet er tilsendt Medlemmerne.

Til Fællesspisningen (ca. Kl. 9) kan Besøgende faa Bil-
 letter à Kr 7,00 incl. Skat og Drikkepenge hos Fuldm. Aug.
 Husson, Stenosg. 5, Vester 787 x (Kl. 5¹/₂—7¹/₂).

Selskabelig Forening „Absalon“

indbyder atter i Aar sine Medlemmer med Venner og Bekendte
 til at deltage i dens **Fastelavnsfest** som afholdes i

Sass Selskabslokaler Linnésgade 25

Søndag den 6. Februar, Kl. 7¹/₂—2,

Billetter faas hos: *P. Langkjær*, Küchlersgade 4², *A. Wiehe*,
 Forchammersvej 13, Telf. Vester 1889 v. *O. Petersen*, Cort Ade-
 lersgade 9 St., Telf. Byen 2130 x. *Frydy Hansen*, Amagerbrogade
 68 A, Amager-Importøren, Telf. Amg. 2527 y. *S. Hansen*, Stenløse-
 vej 29, Vanløse.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867

anmoder de Medlemmer, som er i Restance, om at indbetale
 denne omgaaende. Forslag, som ønskes behandlet paa den kom-
 mende aarlige Generalforsamling, bedes sendt til Formanden,
 G. Læse-Riise, Sct. Jørgens Allé 11¹. Bestyrelsen.

Husholdningslærerinde.

En god og varig Plads søges til 1. April el. Maj som Lærer-
 inde, Assistent, Økonoma el. lign. i et katholsk Hjem. Billet
 bedes under Mærket »Plads« sendt til »Ugebladets« Kontor.

Mariaforeningen vil ogsaa i Aar efter Evne komme træn-
 gende Førstkommunikanter og Konfirmander til Hjælp. Skemaer,
 som de ansøgendes Forældre eller Værger selv maa afhente hos
 undertegnede (Form. 9—10 eller Eftm. 3—4), maa ligeledes ud-
 fyldes og alleveres af dem inden Mandag d. 7. Febr. enten hos
Fru Mariboe (Istedgade 3) eller hos undertegnede.

D. 24. Januar 1927.

Pastor v. *Kellenburg*, Sognepræst
 Bredgade 64.

Kirkelig Kalender.

<p>6. Febr. 5. Søndag eft. Epifani. I Højmessen: Kyndelmisse.</p> <p>7. — M. Romuald, Abbed.</p> <p>8. — Ti. Johannes af Matha. Bekender.</p> <p>9. — O. Cyrillus af Alexan- dria, Biskop og Kirkelærer.</p> <p>10. — To. Oklav af Ansgar.</p> <p>11. — F. Vor Frue af Lourdes.</p> <p>12. — L. Officium og Messe af 6. Sønd. eft. Epifani.</p>	<p>13. Febr. Søndag Septuagesima.</p> <p>14. — M. Valentin, Martyr.</p> <p>15. — Ti. Faustinus og Jovita, Martyrer.</p> <p>16. — O. Ferialdag.</p> <p>17. — To. Ferialdag.</p> <p>18. — F. Simeon, Biskop og Martyr.</p> <p>19. — L. Marias Officium.</p>
--	--

Katholsk Højskole.

Paa Grund af Influenza-Epidemien afholdes intet Møde.

Sakramentskirken. Den første Søndag i Februar (den 6.) og, saafremt det viser sig gennemførligt, hver første Søndag i Maanedens, vil Sakramentet efter Højmessens blive udstillet og forblive udstillet indtil Aftenandagten. For at sikre, at Tilbedelsen gennemføres, opfordres man til at indskrive sig samt opgive Tid hos Pastor Benzou, Præsteboligen ved Sakramentskirken.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 9. Februar Kl. 8 Aften. Søndag den 13. Februar Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 6. Februar i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8^{1/2}.

Aarsberetning for Elisabeth-Vincentiskonferencen F. 1. Januar—31. December 1926.

Konferencen tæller 30 Medlemmer, 21 passive og 9 aktive. 36 Familier og enligstillede er blevet understøttet og besøgt. Paa Systuen forfærdigedes 78 Klædningsstykker. Som Gaver er der modtaget 126 Beklædningsgenstande, 12 Stykker Stof til Drengeshabitter og Pigekjoler, 1 Pakke Stofrester og 1 Pakke Foerrester. — Alle, der har ydet Konferencen aktiv eller passiv Hjælp, bringes herved en hjertelig Tak.

Pengegaver, brugte Klædningsstykker, Fodtøj og lign. modtages med Tak paa Systuen, Boyesg. 8¹ Torsdag fra 1^{1/2}—4.

Indtægter.	Udgifter.
Kassebeholdn. 1. Jan. 1926 0,00	Indkøb til Systuen 85,96
Aarlige Bidrag 379,00	Kontant Hjælp 246,00
Ekstra Gaver 34,60	Mælkebilletter 54,00
	Fødevarer 27,64
	Kassebeholdn. 1. Jan. 1927 0,00
Kr. 413,60	Kr. 413,60

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

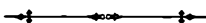
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglænder og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbuand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 7.

Søndag den 13. Februar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Kyndelmisse. — Jyllandspostens Paver. — St. Franciskus. — Et Hjem. — Gaudentias »Vandrekurve«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Rom. Mexiko. Chile. Ægypten. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 6.

7. Tale: Noogle vigtige Leverejler. 1—19.

I. Vær om dig, naar du er gaaet i Borgen for nogen. 1—5.

Min Søn, hvis du er gaaet i Borgen for din Ven og har forpligtet dig hos en anden ved Haandslag, saa er du bundet ved din egen Munds Ord og fanget ved dine egne Løfter. Saa gør nu, min Søn, hvad jeg siger dig, og udfri dig selv, siden du er kommen i en andens Vold. Tag af Sted, løb og skynd paa din Ven, (for at han skal betale); und dine Øjne ingen Søvn og lad dine Øjenlaag ikke faa Hvile. Riv dig løs, som et Raadyr (river sig løs) af (Jægerens) Haand og som en lille Fugl af Fangerens Haand.

II. Vær ikke doven. 6—11.

Gaa hen til Myren, du dovene, og betragt dens Færd og lær Visdom, Skønt den ikke kender til Foged eller Lærer eller Fyrste, sørger den dog for sin Føde om Sommeren og

samler i Høsten, hvad den skal leve af. Hvor længe, du dovne, vil du hvile, og hvornaar skal du rejse dig af din Søvn? Ja, sov lidt endnu, blund lidt endnu, fold Hænderne lidt endnu for at hvile, og saa kommer Fattigdommen til dig som en Landløber og Armoden som en bevæbnet Røver. Hvis du derimod er flittig, bliver din Høst som en rislende Kilde, og Nøden flygter langt bort fra dig.

III. Vær ikke falsk. 12—15.

En svigagtig Mand er til ingen Verdens Nytte. Han gaar og bruger sin falske Tunge, blinker med Øjnene, skraber med Foden, gør Tegn med Fingrene, pønser paa ondt i sit lumske Hjerte og ypper Kiv til hver en Tid. Over slig en kommer den (fortjente) Undergang i et Nu, og uformodet sønderknuses han, og han skal ikke længere finde Lægedom.

*IV. Vogt dig for syv Vederstyggeligheder i Guds Øjne.
16—19.*

Der er seks Ting, som Herren hader, og den syvende væmmes han ved: Stolte Øjne, en løgnagtig Tunge, Hænder, der udgyder uskyldigt Blod, et Hjerte, der smeder grumme Rænker, og Fødder, der skynder sig at gøre Fortræd; et falsk Vidne, der farer med Løgn, og den, der udsaar Tvedragt mellem Brødre.

Kyndelmisse.

Af *Heinrich Mohr*.

Paa Dansk ved *Sv. Aa. R.*

Da den bedagede Simeon tog Barnet i sine Arme, da det blev fremstillet i Templet, profeterede han om det: »Et Lys til Aabenbarelse for Hedningerne« (Luk. 2, 32).

Nu Du sidder ganske alene i Din søndagsstille Stue med en Bog, Testamentet eller et opbyggeligt Værk, brydes Stilheden i Værelset kun af Urets Tikken. Og hvis Du hæver Blikket fra Bogen og ser paa Uret, er der næ-

sten gaaet en hel Time, og det er snart paa Tide at se til Ilden eller tage fat paa en anden huslig Syssel. Men i denne korte Time, der er gaaet, uden at Du har lagt Mærke til det, er der sket grumme meget ude omkring i Verden, baade Godt og Ondt, og Døden har heller ikke ligget paa den lade Side, som en ugidelig, pligtforsømmende Karl, der midt under Høstarbejdet lægger sig til at sove i Skyggen under et Træ — nej, i den korte Time har Dødens skarpe Le mejet ustandseligt — afmejet en vidtstrakt Eng af Menneskeliv. Hvert Sekund farer en udødelig Sjæl fra Jord og gaar ind i Evigheden! Og hvor er Døden dog tit svær! Mangen Gang strider Legemet af al sin Magt med Sjælen, for at holde paa den, saa Sveden hagler i tunge Draaer ned ad Ansigtet, saa voldsomt, at man knap kan naa at tørre den bort med et Tørklæde. Men al Stritten-imod, al den Klamren-sig til Sjælen frugler intet; Sjælen faar Overtaget, og et sidste Skrig, der gaar de Omstaaende gennem Marv og Ben, en smertelig Fordrejning af Ansigtet viser, hvor Legemet maa lide, naar det skilles fra Sjælen. Give Gud, at Sjælen er gaaet bort uden at være tynget af svar Skyld, og at den nu dvæler paa gode Steder! Det hellige Vandringsbrød og den sidste Salvelse har den døende jo rimeligvis modtaget, naar han er troende Medlem af den katholske Kirke, og Præsten har vel staaet i sin violette Stola ved Sengen og ydet Sjælen Bistand ved den tunge Bortgang under Bønnen: »Saa far da hen, Du kristne Sjæl, i Navnet Gud Faders, den Almægtiges, hans, som har skabt Dig — i Navnet Jesu Christi, den levende Guds Søns, hans, der har gjort Fyldest for Dig — i Navnet Helligaandens, hans, der er udgydt over Dig! Gid Du alt denne Dag maa fæste Bo paa Fredens Sted og finde Hjem i Sions Helligdom!« — Forsøm ikke at sørge for, at den, der er alvorlig syg, retlidig bliver berettet med Dødssakramenterne! Det er en alvorsfuld Pligt, som paahviler alle og enhver af de nærmeste, den sidste og den vigtigste Kærlighedsgerning, I endnu kan vise Jeres Kære. Og naar det stunder mod Døden, tøv da ikke med at sende Bud efter Jeres Sjælesørger, at han kan komme at berette den Døende og staa ham bi! Han lægger alt til Side og kommer ufortøvet.

Sørg ogsaa altid for at have en Kærte i Huset, indviet ved Kyndelmisse. Flammen, der skinner ved den Døendes Hovedgærde, er et Sindbillede paa det Sjælens Skær, hvormed vi skal træde Christus i Møde.

Saa vil vi da haabe, at de afdøde troende Kristnes Sjæle er gaaet ind til den evige Hvile, om vi end ikke i hvert enkelt Tilfælde kan være sikre herpaa, kan vide det bestemt. Men hvordan gaar det med Hedningerne, der med deres tredive Millioner Døde om Aaret udgør dobbelt saa mange som vi? Tredive Millioner — det er en svær Mængde Mennesker, omtrent ti Gange saa mange som hele vort Lands Indbyggerantal. Og det vilde jo være over alle Grænser frygteligt at mene, at alle disse Hedninger var hjemfaldne til den evige Ild, hvor der er Graad og Tændersgnidse, efter et Liv, der for mange ikke har været andet end kummerfulde Dage her paa Jord — retsløse Slaver, pinte og plagede Hustruer eller hjemløse og omstrejfende nøgne og sultende Tiggere. Hver Bid Brød vilde jo vende sig i Munden paa En, hvis der ikke var Redning, var Frelse i det Hinsides for de stakkels Hedninger, der udgør to Tredjedel af hele Jordens Befolkning! Hvordan har det sig da med de Udøbtes Skæbne efter Døden? Apostlen Paulus giver forskellige Steder i sine Breve tydeligt Svar herpaa. Han siger, at »der er ikke Persons Anseelse hos Gud« (Rom. 2, 11), og at Gud derfor ogsaa »vil, at alle Mennesker skal frelses og komme til Sandhedens Erkendelse, thi« — saaledes begrundet han det nærmere — »der er (kun) een Gud, een er ogsaa Mægler mellem Gud og Mennesker, (nemlig) Mennesket Christus Jesus, han, som gav sig selv til Løsepenge for alle« (1. Tim. 2, 4—6). Se, den Hellige, Retfærdige og Algode i Himlen har maget det saa, at Hedningerne ogsaa uden Katekismus og Bibelhistorie véd, hvad der er fornødent for at indgaa til det evige Liv. Gud har skænket ham en Fornuft, der er klar nok til, at han, naar han betragter Naturen om sig, Stjernehimlen foroven og den myldrende Jord heneden kan slutte sig til en almægtig Guds Eksistens og Virke. Gud har fjælet en Måner dybt i hans Hjærte; en Måner, der leder ham til at skælne mellem Godt og Ondt, der foreholder ham de ti Bud, og denne

manende Røst er Samvittighedens Stemme. Hvis et Hedningebarn faar Lyst at bryde gennem Hegnet ind i en fremmed Have for at rapse Frugt, hvisker denne Stemme det syvende Bud i Barnets Øre: »Du skal ikke stjæle!« Og sniger den unge Mand og Kvinde sig ad lønlige Stier, hvor Uskylds hvide Lilie brydes sønder og trædes under Fod, da fornemmer det bankende Hjærte et: »Du skal ikke bedrive Hor!« Og paa lignende Vis stilles Hedningen overfor Stentavlernes andre Bud, som Gud Herren gav paa Sinai. »Saaledes er disse (Hedningerne) sig selv en Lov,« skriver Apostlen Paulus i Brevet til de Romere, »de udviser nemlig, at Lovens Gærninger staar skrevet i deres Hjærter, naar deres egen Samvittighed vidner, og deres Tanker indbyrdes fører Anklage eller Forsvar.« (Rom. 4, 14—16). Af en Kristen fordres der mere; thi gennem Bjærgprædiken og Jesu Christi levende Vidnesbyrd kender han Budenes Opfyldelse og Fuldkommengørelse, ligesom han ogsaa modtager større Naadegaver af det Væld, der springer ved Korssets Fod. Paa den yderste Dag dømmes Hedningen kun efter de ti Bud; dem kender han i sin Samvittighed, og til deres Overholdelse modtager han tilstrækkelig overnaturlig Hjælp. Hvor stor en Skare Udøbte vil vi dog med Undren se Englene lede hen til højre paa Dommens Dag! Og stille vil vi bøje os dybt i Støvet og prise og love Skaberens, Frelserens og Helligaandens hemmelighedsfulde Førelse med Menneskesjælen. »Et Lys til Aabenbarelse for Hedningerne.«

For saa vidt vilde alt derfor være godt. Dog som en mørk Sky, der ved Solens Opgang breder sig over Himlen og atter formørker Solens Skær, stiger en tungsindig Bekymring for Hedningernes evige Frelse op i mit Sind. Sig mig, har Du maaske bevaret Barnets Uskyld og aldrig plettet Din hvide Daabskjortel? Ogsaa Du har jo en Samvittighed, og dens Stemme har tonet højt og varet Dig mod Mørkets Gærning. Men Du har holdt Dig for begge Øren for at undgaa at høre de kedelige Advarsler, og imod Din bedre Viden har Du bedrevet Synder, hvis Sold er evig Død. Ak, mangen en Hedning var ogsaa engang ren og ufordærvet, Uskyldigheden lyste ud af hans Øje — for saa vidt man kan sige saadan om et Menneske, der er be-

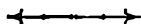
fængt med Arvesynd —, og enhver, der saa ham, maatte faa ham kær for hans skønne, ukunstlede og ærlige Væsens Skyld. Da vaagnede hans Drifter, eller Forførelsen sang sine daarende Lokketoner; vel lød Samvittighedens Varselraab, men det blev overdøvet, og tilsidst tav det, da Synd, efter første Fald, hobedes paa Synd. Ogsaa i Kristnes Hjærter kan Samvittigheden forstumme og blive tavs; men ydre Forhold kan atter mane dem frem: Synet af Korset, Kirkeklokkens Kalden, et Ord i en Prædiken, Mindet om Barndommens første Altergang kan vække Samvittigheden og drive til Anger og Bod.

Og derfor vil jeg istemme en Klagesang, mørk og alvorfuld, over de mange af Hedningernes tredive Millioner, der aarlig gaar til Grunde, fordi de maa undvære Kristendommens Hjælp.

Ved Kyndelmissen drager Processionen med brændende Kærter fra Højkoret ned i Kirkens Skib: det er Sindbillede paa, hvorledes Evangeliets Lys skal trænge dybere og dybere ind i Hedningeverdenen.

Yder Du en Skærv til Troens Udbredelse, er det, som købte Du en Kærte, en Missionær kan bære brændende ind i Hedenskabets Mørke, for dér at lyse over et Menneskes Livsvej og lede hans Fod mod det evige Lys. Har Du de Penge, en saadan Kærte koster, kærere end en udødelig Sjæl, som higer mod evigt Liv? Holder Du Din Pung lukket for Missionsarbejdet? For den Almægtige og Albarmhjærtige staar der tusinde Midler og Veje aabne for i det fjerne Japan eller i det mørkeste Afrika at fylde en Sjæl med Kærlighed til Gud og Syndsbevidsthed og Anger, saa den i Stedet for Daabens Vand modtager Vilje-Daab. Men der maa bedes for den arme Sjæl. Vil Du ikke gærne bede for en enkelt Hedning, at Gud vil forunde netop ham sin Naade? Hvor vil en saadan Frelst ikke være fyldt af Taknemmelighed gennem hele Evigheden, naar I engang mødes i Guds Herlighed!

Jesus Christus, Du Lys til Aabenbarelse for Hedningerne, skin vidt, skin stærkt ud over de Folkeslag, der sidder i Mørket og Dødens Skygger!

Jyllandspostens Paver. *)

„Den kvindelige Pave“ og „Jødepaven“.

Af
Forfatteren Pastor Peter Schindler.

1.

Det er ret vanskeligt at forstaa, hvilket Formaal et dansk Provinsblad kan have med at lancere Artikler som de to, »Jyllandsposten« har bragt om »Pavinden Johanne« og om Anakletus II.

Opbyggeligt virker den Slags jo ikke — forenende paa Kristne af forskellig Konfession virker det heller ikke — ejheller fremmende paa Kærligheden til Sandhed eller befordrende for den historiske Sandhed.

Den bitre, spotske, næsten hadske Tone i de to Artikler lader ane, at ikke Bladet men Artiklernes Forfatter har en Hensigt.

Det er ganske tydeligt for den Kyndige, at bægge er oversat (og endda slet oversat) fra Fransk.

Der er to Kilder hær i Landet, der rinder med oversat antikatholsk Skandalestof: den adventistiske Propaganda — og det saakaldede »Kristeligt Pressebureau«, som bl. a. har den Opgave at bekæmpe Catholicismens Position i den frisindede danske Presse.

Det har jeg intet imod, men vær saa venlig, mine Herre, at slaa Vesiret op og læg Navn til; kæmper I for en ærlig Sag, saa lad være at »dølge Aasyn og Navn«. —

Jeg skal nu i det følgende — overfor de Læsere, som er af Sandhed, og som ikke har mistet Sansen for Renlighed i Omtalen af Verdens største kristne Kirke — paa- vise Værdien af det om de to »Paver« fremsatte.

De to Artiklers Forf. maa gjerne (hvis Red. tillader det) svare mig — men jeg raader ham til at bevæbne sig med *facta* og ikke hverken med Fraser, Pikanterier eller Smuds!

*) Dette Svar kunde ikke finde Optagelse i »Jyllandsposten«.

Jeg tager Jødepaven først og benytter straks Lejligheden til at paavise, at de to Artiklers Forf. ikke arbejder med Kundskab — men blot som Oversætter — og at hans Fransk endda er til *g*?

»Etienne« hedder paa Dansk »Pave Stefan«, »Anaklet« hedder uafkortet »Anakletus«. Pave »Pascal« hedder »Pascalis« (til Forskel tra Tænkeren Pascal): Man »indvier« en Bygning eller en Genstand, men man »vier« en Person til et Embede. Paven »messer« ikke men »læser el. synger el. holder Messe i Lateranen (Fransk: chanter el. dire el. célèbre la sainte Messe — misforstaaet af Overs). »St. Angelo in Pascari« hedder »St. Angelo in Pescheria«. »Innocent« hedder »Innocents« ... Efter Paavisning af Forfs. mangelfulde Kvalifikationer blot som Oversætter gaar jeg over til *facta*.

A. Modpaver i Almindelighed. Forf. meddeler, at Romerkirken i sin »officielle Paverække« opfører Innocents for hele det Tidsrum, hvori Anakletus huserede. Dette sker med Rette — aldeles som vi Danske vilde opføre den lovligt valgte Konge selv for et Tidsrum, da en Oprører huserede og usurperede Kongenavn og regerede *de facto*. Regenten *de jure* er jo ganske uafhængig i sin Ret og Lovlighed af den anden.

Dette er Tilfældet med »Modpaverne«. Den lovligt valgte Pave maatte i visse Tider se en Usurpator tiltage sig den faktiske Magt, støttet af nogle Kardinaler, Bisper, Fyrster og Lande — men det kan da aldrig afficere hans Lovlighed; det kan overhovedet ikke vedkomme Kirke-regeringen og Paverækken, at en Oprører har taget Magten *de facto*, da hans Handlinger er komplet ugyldige.

Forf. insinuerer, at vi ikke holder af at tale om »de slette Paver«. Ih jo, jeg har endda selv viet dem et helt Afsnit i mit Skrift: »Petrus, Paven & Rom« — og han kan finde Modpaverne i enhver Kirkehistorie, hvor de spiller samme Rolle, som Oprørerne gør i Fædrelandshistorien. Rom har i det hele taget intet at frygte af Sandhedens Lys — naar blot ikke Forfattere af *chroniques scandaleuses* holder et Pikanteriets og Insinuationens Slør for Lyset.

B. Modpaven Anakletus II.

Vi befinder os i en Periode af Uro i Kirkehistorien; mellem 1125, da den sidste Frankerkejser, Henrik V, dør, og 1152, da den berømteste Hohenstauffer, Frederik Barbarossa, faar Magten, følger 5 Paver efter hinanden paa Petri Stol. Alt imens afholdes et Korstog og et Koncilium; Kætterier og Skismaer dukker op og bekæmpes; adelige og fyrstelige Slægter kæmper om Indflydelsen i Stat og Kirke — ikke mindst i Rom.

Det synes, som om det fasteste Punkt i denne Periode var den store St. Bernhard af Clairvaux (længe formodet som Forf. til »Hil dig, Frelser og Forsoner«): Pavernes Raadgiver, Konciliets Lys, Korstogsprædikant, Kæterbekæmper i Ord og Skrift, Salmedigter, Theolog og Helgen — en af Historiens største og lyseste Figurer (om hvem min Modpart hellere skulde skrive end om grumseede Personer).

Kirken har en dobbelt Opgave i denne Tid: at virke for Fred mellem de rivaliserende Magter og at holde sig selv fri for verdslig Indblanding eller for Angreb paa sine Rettigheder.

Midt under disse Intriger og Kampe dør saa Pave Honorius II i 1130.

I Begyndelsen af Februar føler han sig sløj og frygter Afslutningen; han lader sig derfor flytte fra Pavepaladset ved Lateranen til Klostret ved San Gregorio Magno for saa vidt muligt at drage Efterfølgerens Valg bort fra de romerske Adelsætters Stridigheder.

Disse ligger dog ikke paa den lade Side, mens Døden nærmer sig Honorius. Frangipani'erne og Pierleoni'erne er hver for sig besluttet paa at sætte deres Kandidat igennem ved Konklavet; jo mere Pavens Sygdom skrider frem, des mere tager Gæringen til i Rom.

Kardinals-Kollegiet frygter, at Valget skal komme til at lide under Vold og Pres, og benytter sig af Kirkeloven til at overgive Valgretten til et Udvalg paa 8 Kardinaler, som, da Paven dør, samles i Stilhed i Kirken Sant'Adriano. De sender Bud til de stridende Slægters Overhoveder og fordrer ðisses Ed paa: betingelsesløst at ville anerkende den

lovligt valgte Pave. Samtidig befæstes Kirken, hvor de skal stemme, mod Voldsmænds Angreb.

Alt dette formaar dog intet mod Pierleoni'ernes Planer. De opvækker Oprør og Angreb paa Sant' Adriano, og de var (fra deres jødiske Forlid) saa rige, at de nemt kunde hverve en Hær. Nu gjaldt det at afværge, at de med Vold satte deres Kandidat ind *de facto*, skønt det blotte Faktum af Vold gjorde ham ugyldig *de jure*.

Honorius dør Natten mellem 13. og 14. Februar, og ved Morgengry bisætter man ham i Hast i en Krypt, før Rygtet naar ud over Rom, og straks skrides der til Valg af Efterfølgeren.

Med alle Stemmer vælger de tilstedeværende Kardinaler samt 4 Bisper og 5 Præster Kardinal-Diakonen Gregorius af Sant' Angelo, som efter et Øjeblikks Tøven accepterer Valget og tager Navnet Innocents II.

[Kilderne til dette Valg kan søges i Hefele-Leclercq's Kirkehistorie V, 676—680 og hos Vacandard: Vie de St. Bernard, I, 280 sq. samt i Fernand Mourret's Kirkehist. IV, 343 sq.]

Men samme Eftermiddag (14. Febr. 1130) samledes de 20 Kardinaler, Tilhængere af Pierleoni'erne, og valgte Kardinal-Præsten Pierleoni til Pave, under Navn af Anakletus II. Han støttedes (takket være Slægtens Penge) af store Dele af Folket og Adelen.

Innocents følte sig i Fare og maatte samme Middag fly hen i et Kloster. Kun to Adelsslægter stod paa hans Side: Frangipani'erne og Corsi'erne (de første faldt endda fra). Imidlertid har Folkets og Adelens Bifald intet at sige ved Bedømmelsen af et Pavevalgs Gyldighed.

Pierleoni-Partiets »Valg« var intet som helst Valg, idet de omtalte 20 Kardinaler forud legalt havde fraskrevet sig direkte Valgret og overgivet den til de 8 i Sant' Angelo forsamlede.

For nu ogsaa *de facto* at indtræde i sit lovlige Embede maa Innocents tage sin Tilflugt til Ludvig den Store i Frankrig — og saa følger den aarelange Kamp mod Kirkeoprørerne. Kirkemødet (Konciliet) i Pisa (Maj 1135) udtalte sig ogsaa med al ønskelig Klarhed til Fordel for den rette Pave og lyste Anakletus i Band. Omsider mobilise-

rer Paven med Held den verdslige Magt, bliver endeligt installeret i Rom (Oktober 1137) — og pludselig 25. Jan. 1138 dør Anakletus.

End ikke Nederlaget og Anakletus's Død kunde bringe hans Forbundsfølge Roger af Sicilien til Underkastelse. Han lod en Kardinal, Gregorius, »udvælge« til ny Modpave og Efterfølger af Anakletus, under Navn af Viktor IV; men denne nedlagde ret snart (paa Forestilling fra Clairvaux) sit falske Embede — og baade han og Pierleoni'erne underkastede sig Innocents II.

Paa Konciliet i Lateranet udtalte han bl. a.: »Vi siger med Taarer, at vi har levet længe nok til at se Retten blive traadt under Fod og erstattet med Magten; Mænd har rejst mod Helligaanden og mod Hans Hellige deres Hovmod som et Babelstaarn, men vi griber til Guds Lov som vort Glavind ...«

3.

Man skulde synes, at Historien er klar nok i dette Kapitel, naar man blot gaar til Kilderne. Der er to Ting, jeg ikke forstaar i min Modparts skæve Fremstilling af denne Sag, hvis Detaljer han jo (som paavist) er uvildende om.

A. Hvad Ansvar har Kirken for en Modpave? Ikke mere end Dynastiet for en Oprører. Og hvorfor skulde vi sætte en Mand ind i »Paverækken«, naar han aldrig har været Pave?

Endelig, hvorfor skulde vi »undgaa at omtale« ham, naar han ikke kan genere os og vor Tro?

Hvis Hr. *Grosjean* ikke var Afskriver og Oversætter men Kyndig, vilde han vide, at baade Anakletus II, alle Modpaver og Spøgelset »Pavinden Johanne« omtales i alle fyldige Kirkehistorier til videnskabelig Brug — at Damen ikke figurerer i Skolebøger, skyldes Renlighedsgrunde ...!

B. Hvorfor er det Hr. *Grosjean* saa afskyeligt, om en Mand af Jødeæt blev Pave?

Var ikke den første Pave af Jødeæt — Petrus fra Bethsaida i Galilæa? Staar ikke Israel Den nye Pagt nærmere, end Hedningerne staar os?

Og hvad kommer det en Mands Kvaliteter og Kvalifikationer ved, om hans Fader, Bedstefader eller Oldefader har været Aagerkarle og Slyngler — kan han derfor?

Hvad kommer i det hele taget Anakletus II os ved? Er Forf.s Hensigt som »Kirkehistoriker« ikke tydelig nok den: at kaste Smuds paa Moderkirken?

Jeg vilde være glad, om han kunde overbevise mig om en renere Hensigt — og om sit Navn. Det kunde ellers være, jeg gav mig til at gætte højt!

Rudkøbing, St. Bendts Præstegaard,
Jan. 1927.

Peter Schindler.

St. Franciskus.

Naar der i sidste Nummer af Ugebladets Side III siges, at der i Nakskov skal være »den første og eneste Franciskus-Statue i Danmark siden Graabrødrenes Uddrivelse«, skal der for en Fuldstændigheds Skyld kun henvises til:

- 1.) at der paa Holmegaard Glasværk eksisterer et St. Franciskus Kapel med en Statue af samme Helgen.
- 2.) at der i St. Knuds Kapel i København, hvor de københavnske Tertiärer har deres Møder, ligeledes findes en saadan Statue.

Vistnok kan disse Statuer ikke maale sig med Statuen fra Nakskov, men jeg vil kun fremhæve dette ene Punkt, at saadanne Statuer virkelig findes.

P. D. Steidl,

Direktør for III. Orden i København.

Et Hjem.

Vi har modtaget:

Odense 17.-1.-27.

Hr. Redaktør!

Vilde De have den Godhed i katolsk Ugeblad at give Plads for følgende:

Findes der ikke blandt katolske Kristne nogen, der har Lyst og Mod at aabne et Hjem, et Pensionat i København for enligt stillede Mennesker?

Jeg er vis paa, det vilde blive et lønnende Foretagende, da vi er mange, der sukker efter et saadant.

Undertegnede har været saa heldig at dumpe ind i et protestantisk kristeligt Hjem i Provinsen.

Vi er ca. 25 Damer, har en fælles Daglig- og Spise-stue og ellers naturligvis hver sit Værelse, nogle med Møbler, andre har egne Møbler. Vi har en elskelig Bestyrerinde, der altid modtager enhver med et venligt Smil, og i det hele føler man sig her i et Hjem.

Det er, hvad jeg af mit ganske Hjerte ønsker og haaber paa at finde i København, naar jeg til April bliver nødt til at forlade min dejlige Hyben her og flytte med Forretningen (hvor jeg er ansat) til Hovedstaden.

Altsaa, kære Læser, tænk over det, hvem der har Evne.

Med Tak for Optagelsen

Ellen Christensen.

Gaudentias „Vandrekurve“.

Ved Juletid omtaltes i en Artikel her i Ugebladet, at Foreningen »Gaudentia« havde forarbejdet 3 »Kurve« Baby-Udstyr og skænket dem til Sct. Ansgars Sogn til Udlaan til eventuelle i dette Sogn boende, mindre bemidlede Mødre. Da vi til at begynde med kun havde 3 »Kurve«, maatte vi indskrænke os til kun at lade Sct. Ansgars Sogn komme i Betragtning; men nu er flere »Kurve« under Forarbejdning, og derfor kan endnu et Sogn komme med, det bliver denne Gang Sakramentskirkens. For deres Skyld, som ikke har læst eller hørt om disse »Vandrekurve«, skal det her gentages, at hver »Kurv« indeholder alt, som hører til et Baby-Udstyr, og kan laanes af mindre bemidlede Mødre i ovennævnte Sogne. »Kurven« maa beholdes, til Barnet er et halvt Aar, og skal da leveres tilbage. Eventuelle opslidte Stykker vil da blive erstattet med nye, saa »Kurven« kan blive, som den skal være til næste Tur. Ogsaa Daabstøj kan Mødrene laane; dog maa dette tilbageleveres Dagen efter Daaben. Det kan ogsaa laanes af Mødre i de øvrige Sogne.

De, som ønsker at komme i Betragtning ved det her omtalte, kan blot henvende sig hos Sognepræsten i Sct. Ansgars og Sakramentskirkens Sogne, som vil sørge derfor. »Kurvene« afhentes og tilbageleveres hos Søstrene paa Østerbro, hos hvem Foreningen har hjemme.

»Gaudentia« afholder til Fordel for sine »Vandrekurve« en Koncert paa Skolen, Østerbrogade 7 D, Søndag d. 20. Februar Kl. 8.

Elisabeth Hansen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. I Sakramentssognet er der med Biskoppens Tilladelse blevet indført den Skik, at der den første Søndag i Maaneden holdes Tilbedelse foran det udstillede Sakramente fra Højmassen indtil Aftenandagten. Det første Forsøg i Søndags (6. Februar) var meget glædeligt, idet der Dagen over altid var en 20—30 Personer til Stede.

Frankrig. Pavens Fordømmelse af de yderliggaaende franske Royalister og deres Blad »L'Action Française« er stadig Genstand for megen Omtale i Frankrig. Naturligvis er der nogle, der ikke vil adlyde Forbudet mod at læse Bladet, og de har endda demonstreret ved at bringe det med i Kirke. I den Anledning har Ærkebiskoppen af Paris og hans ni Suffraganbiskopper udstedt et Brev, hvori de paany viser hen til Katholikernes Pligt at adlyde det Forbud, der er kommet.

Rom. Den kendte engelske Minister Winston Churchill har gæstet Rom og er blevet modtaget i Privataudiens af Den hellige Fader. Audiensen varede en halv Time, og Paven benyttede Lejligheden til at udtrykke sin Glæde over, at de sidste antikatholske Love i England nu er blevet ophævede.

— I den nærmeste Fremtid paabegyndes der Forhandlinger med Polen om et Konkordat. Den polske Forhandlingskommission er nedsat og har fuldendt sine forberedende Arbejder.

Mexiko. Det ser ud til, at Forholdene nærmer sig en Krise i Mexiko. Næsten alle de Biskopper, der endnu opholder sig i Landet er arresterede i Mexiko City. Meningen er sikkert at bruge dem som Gidsler i Tilfælde af en Opstand, der synes at nærme sig. Biskopperne har stadig advaret imod væbnet Modstand, men Uroen i Landet er meget stor.

Chile. I December Maaned har der i denne sydamerikanske Republik fundet store religiøse Festligheder Sted, idet hele Landet blev indviet til Vor Frue af Carmel. Festens Højdepunkt var den 19. December, da den pavelege Legat i Santiago højtideligt kronede Vor Frues Statue.

Ægypten. Den apostoliske Delegat i Ægypten, Mgr. Cassulo, har konsekreret to koptiske katholske Biskopper. Kopterne er de kristne Indbyggere i Ægypten. De fleste er Monophysiter, men en Del er blevet uneret med Rom, ca, 25000, og de har en Patriark i Alexandrien som Overhoved. Der er stadig mange Konversioner fra Skismaet tilbage til Moderkirken.

St. Knuds Sal, Stenosgade 4

Onsdag den 23. Februar Kl. 8

Katholsk Kunstner-Klub

Kammermusikaften

Violinisten *Polycarp Andersen*, Pianisten *Carl Vorm*

PROGRAM:

Mozart — César Franck — Beethoven
(Kreutzer)

Billetter à Kr. 3, 2 og 1½ + Skat faas i Wilhelm Hansens Musikhandeler, Nordisk Musikforlag, Katholsk Boghandel, St. Ansgar Boghandel, og Koncertaftenen fra Kl. 7 ved Indgangen.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Fastelavnsfest

afholdes Mandag d. 28. Febr. i Charl. Palmehave Kl. 8. Oplæsning, Sangforedrag m. Kor, Dilettantforestilling.

Program og Billetter (Medlemmer Kr. 1.50 — Besøgende Kr. 2.00) faaes hos *Grugni* Tlf. O. 1197 — *Hylleholt* Tlf. O. 425 — *Brems Bredgade* 63 Tlf. 13354.

Besøgende fra andre kath. Foreninger er hjertelig velkomne.

Bestyrelsen.

Den haandbroderede Kaffedug, som blev bortloddet til Fordel for Elisabethforeningen, blev vundet paa Nr. 135.

Husholdningslærerinde.

En god og varig Plads søges til 1. April el. Maj som Lærerinde, Assistent, Økonoma el. lign. i et katholsk Hjem. Billet bedes under Mærket »Plads« sendt til »Ugebladets« Kontor.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Foredrag om den katholske Kirkes Lære ved Pastor Benzon i St. Josefs Skoles Forsamlingssal, Nørrebrogade 27 A, 1. Sal (bag Sakramentskirken). *Hver 2. og 4. Mandag i Maanedens* Kl. 8 Aften. Der er Adgang baade for Katholikker og for Ikke-Katholikker.

Pastor Messerschmidt taler hver Fredag Aften Kl. 8 i Rosenkranskirken om »**Den hellige Skrift i den katholske Kirke**«.

Kirkelig Kalender.

13. Febr. Søndag Septuagesima.	20. Febr. Søndag Sexagesima.
14. — M. Valentin, Martyr.	21. — M. Ferialdag.
15. — Ti. Faustinus og Jovita, Martyrer.	22. — Ti. Petri Stol i Antiokia.
16. — O. Ferialdag.	23. — O. Petrus Damian, Biskop og Kirke- lærer.
17. — To. Ferialdag.	24. — To. Matthias, Apostel.
18. — F. Simeon, Biskop og Martyr.	25. — F. Ferialdag.
19. — L. Marias Officium.	26. — L. Marias Officium.

Katholsk Højskole.

15. Febr. Pater Menzinger: Den katholske Kirke og Spiritismen.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag den 13. Februar i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 13. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerte Kirke.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 18. Februar Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel.

S.M.D.M. Fastelavnsfest afholdes Tirsdag den 1. Marts Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Alle »gamle Dreng« indbydes. *Styrelsen.*

Danske Kvinders Katholske Forbund

Fredag den 25. Februar Kl. 8 i Hotel Phønix, Dr. Tværgade 1.

Foredrag. Frøken cand. mag. Blicher Simonsen: »Kend dig selv«. Efter Foredraget fælles Kaffebord à 75 Øre for samtlige tilsluttede Foreninger og Enkelt-Medlemmer.

Skoleforeningen „Sankt Knud“

ønsker at samle alle tidligere Elever af »Sct. Knuds Skole«. Indmeldelse modtages paa Skolen eller hos en af Bestyrelsen.

Mandag d. 28. Febr. Kl. 8 pr. Fastelavnsfest. Der bydes paa Underholdning, Smørrebrød, Øl og Kaffe à Kr. 1,25 Øre pr. Deltager. Anmeldelse senest d. 26. til Skolen eller til en af under tegnede Bestyrelse.

G. Heggum,
Mathæusgade 22⁴.

H. A. Holler,
Jernbanevej 2 Chl.

Kjeld Olsen,
Sdr. Fasanvej 98. Valby.

Mogens Preister,
Puggaardsgade 14⁴.

Til **St. Antoni Kapel** har jeg endvidere modtaget Kr. 20 — 5 — 5 — 10 — 5 — 3 — 5 — 5 — 20 — 8,30 — 1 — 1 — 100 ialt Kr. 188,30. Med det tidligere indkomne bliver det Kr. 5382,14. Desuden er der skænket 100 Kr. til en Korsvej. Hjertelig Tak!

Cay Benzon,
Nørrebrogade 27 C.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8³, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 8.

Søndag den 20. Februar.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Forstaar du den hellige Messe. — Jyllandspostens Paver (sluttet). — Forbøn. — Brønshøj. — Forholdet mellem katholske og protestantiske Missioner i Kina. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. — Brevkasse. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 6 og 7.

8. Tale: Hold Ægtepagten hellig. 6, 20—7, 27.

I. En vigtig Pligt. 6, 20—23.

Overhold, min Søn, din Faders Bud og forkast ikke din Moders Lov. Bind dem for altid fast om dit Hjerte og læg dem (som et Baand) om din Hals. Gaar du ud, skal de følge dig; sover du, skal de bevogte dig; vaagner du, skal du tale med dem. Thi Budet er en Lygte og Loven et Lys og Tugtens Advarsel en Vej til Liv for at bevare dig for en daarlig Kvinde og en fremmeds lokkende Tunge.

II. Vogt dig for den store Fare. 6, 24—29.

Nægt dit Hjerte at begære hendes Skønhed og lad dig ikke fange af hendes (Øjnes) Vink. Thi en ukysk Kvinde er næppe et Brød værd, og dog fanger hun en Mands dyrebare Sjæl. Mon nogen kan skjule Ild i sin Barm, uden at hans Klæder begynder at brænde, eller træde paa

glødende Kul, uden at hans Fødder svides? Saadan kan den ikke længere være ren, der gaar til sin Næstes Hustru og rører ved hende.

III. Vogt dig for den store Skam. 6, 30—35.

Ikke saa stor er en Mands Brøde, der stjæler, naar han gør det for at stille sin Sult. Men gribes han, skal han alligevel bøde syvfold og give alt, hvad der findes i Huset. En Ægteskabsbryder mister sin egen Sjæl ved sine Begæringers Taabeligheder. Han paafører sig Vanære og Skændsel, og hans Skam udslettes aldrig. Thi (den anden) Mands Skinsyge og Harme skaaner ikke paa Hævnens Dag, ej heller formildes han ved Bønner eller tager mod Løsepenge, selv om de er meget store.

IV. Lad dig advare. 7, 1—5.

Min Søn, bevar mine Ord og gem mine Befalinger hos dig. Min Søn, hold mine Bud, saa skal du leve, og (hold) min Lov som din Øjensten. Bind dem om dine Fingre, skriv dem paa dit Hjertes Tavler. Sig til Visdommen: »Du er min Søster,« og kald Klogskaben din Veninde, for at de maa bevare dig fra anden Mands Hustru og fra den fremmede, der bruger lokkende Ord.

V. Ellers faar du en sørgelig Skæbne. 7, 24—27.

Altsaa, min Søn, hør nu paa mig og lyt til min Munds Ord. Lad dit Hjerte ikke drages til hendes Veje, og lad dig ikke forlede paa hendes Stier. Thi hun har gennem-boret mange og strakt dem til Jorden, og netop de stærkeste blev dræbt af hende. Hendes Hus er en Vej til Underverdenen, en Vej, der fører lige ind i Dødens Kamre.

Forstaar du den hellige Messe?

Af *P. Peter Gebler*, Dillingen a. D.

Paa Dansk ved Holger Baadslund.

Denne Forklaring af den hellige Messe støtter sig — især for anden Dels Vedkommende — til Jesuitpateren Joseph Kramps Forskningsresultater. Den turde vel være den

bedste, der findes, da den holder sig ganske nær til den liturgiske Tekst.

I.

Den hellige Messes Bygning.

Den hellige Messe falder i to Hoveddele:

A. Læsestykker og indledende Bønner.

Denne Del, der ogsaa kaldes Katekumenmessen eller Formessen, er i Hovedsagen en videre Udvikling af den gammeljødiske Synagogegudstjeneste og bestaar — ligesom den — væsentlig af Salmer, Lovprisningsbønner, Anmodningsbønner, Læsning af den hellige Skrift og en Prædiken, der ofte former sig som en Udlægning af det oplæste Stykke.

Læsestykkerne og Bønnerne har til Hensigt at belære os og forberede os til det kommende Offertorium.

Da der endnu ikke er Tale om Offer, havde Katekumenenerne i den oldkristne Tid Lov til at bivaane denne første Del af Messen; deraf kommer Navnet: »Katekumenmesse«.

B. Offertorium.

Denne Del kaldes ogsaa de Troendes Messe eller Hovedmessen og er hovedsagelig en videre Udformning af Paaske-maaltidet — den h. Nadverfest. Heri turde kun de Troende deltage; deraf kommer Navnet: »de Troendes Messe«.

Offertorium falder atter i to store Dele:

1. Det egentlige Offer (fra Offertoriumvers til Amen før Fadervor). Dette deles atter i tre Underafdelinger:
 - a) Beredelse og Frembærelse af de *uforvandlede* Offergaver (fra Offertoriumvers til Stillebøn indbefattet), hvorunder Offergaverne — Brød og Vin — bliver frembaaret, beredt og forebragt Gud.
 - b) Offergavernes Forvandling — ogsaa kaldet Offergavernes Konsekration, Helligelse eller Indvielse (fra Præfation til Konsekrationsordene indbefattet); herunder bliver Offergaverne fra deres op-

rindelige Tilstand bragt i den endelige, Gud velbehagelige Skikkelse.

- c) Frembærelse af de *forvandlede* Offergaver (fra Bønnen efter Forvandlingen til Amen før Fadervor, særlig Bønnen Supplices — Bønligen beder vi dig, almægtige Gud ...), hvorunder de forvandlede Offergaver bliver bragt Gud som Gave.

2. Offermaaltidet (fra Fadervor til den hellige Messes Slutning), der inddeler sig i fire Underafdelinger efter et kristeligt Maaltids Forbillede:

- a) Bøn før Offermaaltidet (Fadervor);
 b) Offerspisens Sønderdeling (Brødets Brydels.);
 c) Kærlighedsmaaltidet (Kommunionen);
 d) Bøn efter Offermaaltidet (Postkommunio).

II.

Forklaring af den hellige Messes — især Offertoriums — Bygning.

Den, der vil forstaa den hellige Messes — i Særdeleshed Offertoriums — Indhold, maa først og fremmest holde sig følgende Betragtning over Offeret for Øje.

Ved ethvert Offer drejer det sig om *en synlig Gave*, der bliver frembaaret for Gud for at ære ham (Mod sætning til gudstjenstlige Andagter). Det fortæller Katekismen os.

Denne Gave maa, hvis den skal behage Gud, fra sin oprindelige Form bringes i — eller forvandles til — en Gud velbehagelig Skikkelse. Lad os for Eksempel tænke paa Lammet, som Hedningen vil frembære for Gud; skal det efter menneskelig Anskuelse kunne gælde for Gud som et velkomment, velbehageligt Offer, saa maa det være slagtet og bragt i spiselig Form. Paa ganske tilsvarende Maade gaar det med Røgelseofferet. Røgelsen maa forbrændes for at kunne bringes Gud som en velbehagelig, liflig Duft.

Altsaa — for at sige det med simple Ord; *den oprindelige Offergave maa, hvis den skal finde Naade for Guds*

Trone, forvandles til en i sin endelige Tilstand gudvelbehagelig Offergave.

Naar denne Gud helt værdige og velkomne Offergave er blevet frembaaret, saa synes det for os Menneskebørn, som om Gud selv indbyder os, der ofrer, til at sætte os til Bords med ham — indbyder os til at spise med af de frembaarne Gaver. Derfor finder der ved de fleste hedske og jødiske Ofre et Offermaaltid Sted i Tilknytning til Offerakten.

Denne almindelig menneskelige Betragtning af Offeret maa man holde sig for Øje, hvis man vil forstaa de enkelte Dele af den hellige Messes Offertorium. Den Offergave, der ligger paa Alteret ved Offerhandlingens Begyndelse — altsaa ved Offertorium, er Brød og Vin. Men disse Offergaver er endnu ikke de fuldgyldige Gud helt værdige Offergaver. Det nye Testamente anerkender kun Korsoffergaverne, Jesu Offerlegeme og Jesu Offerblod, som gudvelbehagelige Offergaver. Derfor maa Gaverne — Brødet og Vinen — forvandles til Jesu Offerlegeme og Offerblod, hvis vi skal nære Forvisning om, at Offeret bliver Gud velkomment og til Behag.

Denne Forvandling af Offergaverne fra den oprindelige til den endelige Tilstand, som Gud har Velbehag i, sker ved Kanons Indvielsesbønner, der begynder med Præfationen og i Konsekrationsordene finder deres afgørende Kulminationspunkt og Afslutning.

Naar saa de for Gud uomstødeligt lydeløse Offergaver ligger paa Alterbordet, efter at Konsekrationsordene er udtalte, saa tilbydes de ved Præstens Haand — i hans Egenkab af Jesu Christi Stedfortræder — den himmelske Fader (særlig under Bønnen: *Supplices* — Bønligen beder vi dig, almægtige Gud . . .); og Præsten siger derved den himmelske Fader den mest fuldkomne Tak per Christum Dominum nostrum — ved Christus, vor Herre og beviser ham den højeste Ære per ipsum, et cum ipso, et in ipso omnis honor et gloria — ved ham, og med ham, og i ham al Ære og Herlighed. Han opfylder her Præfationens Løfte — dét, hvortil han højtidelig har opfordret alle Medofrende; han virkeliggør det *gratias agere, Domino Deo*

nostro, per Christum Dominum nostrum — vi takker dig, Herre vor Gud, ved Christus vor Herre. Dermed er samtidig Korsofferet fornyet, fordi Præsten jo her har ofret de samme Gaver, som dengang blev frembaaret paa Korsets Træ, og fordi det jo er den Samme, der ofrer, under Præstens viede Haand, som dengang paa Korset: Vor Herre Jesus Christus selv. Kun er Adskillelsen af Legeme og Blod i Messen blot *antydte* ved Offerelementernes adskilte Skikkelser, mens den ved Korsofferet *virkelig var tilstede*; derfor kalder vi ogsaa den hellige Messe for *Korsofferets ublodige Fornyelse*.

Saaledes er der i det hellige Offer bragt den himmelske Fader den mest fuldkomne Gave. Vi har æret Gud paa samme Maade, som et Barn ærer sin Fader ved at skænke ham det dyreste, det ejer. Og Gud gengælder os det straks, han giver os hundred Fold igen, idet han indbyder den Ofrende — til med ham at tage af hine af alle mest fuldkomne Gaver ved at sætte sig til Bords med ham — eller med dem — i den hellige Kommunion. Og saa følger nu Offermaaltidet, der er bygget efter et kristeligt Maaltids Forbillde. Derfor bliver Fader vor bedt først, som Bordbøn, ved Offermaaltidet. Med Bønnen: Giv os i Dag vort daglige Brød, egner Fadervor sig særdeles godt. Derefter bliver Offerspisen sønderbrudt. Denne Brødets Brydelse er ledsaget af et Fredsønske og ligger tillige indflettet i en Krans af Bønner om Fred. Nydelsen af Offerspisen, der nu følger, maa ligeledes ske under Fredens Segl: den Ofrende maa nyde fuld ydre Fred (smlg. *Libera nos, quaesumus* — Frels os, bede vi dig . . .), nyde fuld Fred med sine Medmennesker (smlg. *Pax Domini sit semper vobiscum* — Herrens Fred være altid med eder), og den Ofrende skal have fuld Fred med Gud, hvilket vil sige, at han maa være fri for Synder (smlg. *Agnus Dei* — Guds Lam, . . . og de tre Bønner, der kommer umiddelbart før Nydelsen af Offergaverne). Kommunionens Slutningstone klinger ud i Bønnen efter »Bordet« — i *Postcommunio* — Slutningsbønnen. Sluttelig lyder: *Ite, missa est* — Gaar bort, Messen er til Ende.

III.

Hvorledes deltager jeg paa bedste Maade
i den hellige Messe?**A. Formessen.**

Formessen bestaar i Hovedsagen af Bønner og Belæringer, der har til Hensigt at forberede Præsten og den Menighed, der ofrer sammen med ham, til det kommende Offer.

Da jeg ogsaa hører til den med ofrende Menighed, vil jeg andægtig bede disse Bønner med, gøre mine Betragtninger over Læsestykkerne og opmærksomt bivaane Prædikenen for saaledes paa bedste Maade at forberede mig til Offeret. Ved Trinbønnen, Introitus og Kyrie vil jeg i Betragtning af den tilstundende Offerhandling og Kommunion først og fremmest opvække fortrøstningsfuld Tillid (Trinbønnens 42. Salme og Introitus) og dyb Anger (Confiteor — Jeg bekender for Gud ...). Ved Gloria vil jeg lovprise den treenige Gud af mit ganske Hjerte, den samme Gud, for hvem jeg senere under Offertorium vil frembære den mest fuldkomne Hyldest. Ved Kirkebønnerne vil jeg atter, medens jeg tænker paa Offerlammet, med fuld Tillid løfte mit Hjerte i Bøn til Gud. Ved Læsningen af den hellige Skrift og under Prædikenen vil jeg søge at lære Jesus Christus at kende — ham, ved hvem jeg ved Offeret vil takke den himmelske Fader; Jesus Christus, der i den hellige Kommunion skal blive Næring for min Sjæl. Ved Credo vil jeg af et glad Hjerte forny min Tro, for at jeg kan være værdig til at tage Del i »de Troendes Messe«.

B. Offermesse.

I. Det egentlige Offer.

- a) Beredelse og Frembærelse af de uforvandlede Offergaver:

Naar Offergaverne (Brød og Vin) bliver frembaaret, beredt og forebragt Gud, slutter jeg mig opmærksom til den Offerbøn, hvori Præsten tilbyder den himmelske Fader Offergaverne. Da Offergaverne symboliserer — eller betyder — Menneskene, altsaa ogsaa mig selv, tilbyder jeg

ined dem ogsaa Herren vor Gud mig selv, naar jeg med et ydmygt Sind lægger hele mit »Jeg« paa Præstens Patene som en Gave til Gud.

b) Offergavernes Forvandling.

Naar Offergaverne forvandles og helliggøres ved Kanons Bønner og i Særdeleshed ved Konsekrationsordene, forretter jeg andægtig disse Indvielsesbønner, hvorved denne Helligelse indledes (Præfationen), nedbedes og begrundes (fra Te igitur, clementissime Pater, — Dig, mildeste Fader, beder og bønfaller vi . . . til Forvandlingsordene). Da Konsekrationsordene kun har Betydning i den viede Præsts Mund, hilser jeg med frydefuld Sind Jesu højhellige Offerlegeme og højhellige Offerblod ved for Eksempel at bede: »Vær hilset min Frelser«. Da disse Offergaver, der skal helliges, ogsaa betyder mig selv, ved jeg, at det ved alle disse Indvielsesbønner ogsaa drejer sig om min egen Helliggørelse.

c) Frembærelse af de forvandlede Offergaver.

Naar Præsten efter Forvandlingen tilbyder den himmelske Fader de helligede, nu gudvelbehagelige, Offergaver (Jesu Offerlegeme og Jesu Offerblod), beder jeg disse herlige Frembærelsesbønner med. Da ogsaa disse Offergaver betyder mig selv, bringer jeg i Forening med dem ogsaa den himmelske Fader mit eget helligede »Jeg« som Offergave. Og med mig gør alle de Medofrende det, saaledes at Jesus Kristus med hele Menigheden udgør een eneste stor Offergave, en herlighedsfuld Virkeliggørelse af gratias agere Domino Deo nostro per Christum Domimum nostrum — vi takker dig, Herre vor Gud, ved Christus vor Herre. Gud være priset!

Efter at have tilbødt den almægtige Gud fra disse Takigelsens naadefulde Tinder, der tillige er Golgatha's naaderige Høj, tænker den ofrende Præst paa de afdøde, troende Kristne (Memento-Ihukommelse af de Hedengangne), paa de Med-

kristne, der endnu lever her paa Jorden i Synd eller i Fare for at synde (Nobis quoque peccatoribus — Ogsaa os Syndere . . .) og paa de forskellige Livsgoder, der er nødvendige for Menneskeheden (Per quem haec omnia, Domine — Ved hvem du, Herre . . .). Jeg beder fortrøstningsfuld alle disse Velsignelsesønsker med og frembærer endnu en Gang sammen med Præsten, (som Afslutning paa det egentlige Offer), min fulde Hyldest til den himmelske Fader og den Helligaand i det herlige: Per ipsum, et cum ipso, et in ipso, est tibi Deo Patri omnipotenti, in unitate Spiritus sancti omnis honor et gloria — Ved ham, og med ham, og i ham ejer du Gud Fader den Almægtige i den Helligaands Enhed al Ære og Herlighed.

Efter at dette er sket, vil Gud række den Ofrende, der har skænket ham en Gave, en Gave til Gengæld; derfor indbyder han mig og dem, der har ofret med mig, til sammen med ham at tage af Offergaverne — af Jesu Offerlegeme og Jesu Offerblod — og sammen med ham spise Offerlammet.

II. Offermaaltidet.

a) Bøn før Offermaaltidet:

Den Ofrende — eller de Ofrende beder — som Forberedelse til Offermaaltidet Bordbønnen, Fadervor. Ogsaa jeg beder med af Hjertet, da jeg jo ogsaa hører til dem, der tør og skal deltage i dette Offermaaltid.

b) Offerspisens Sønderdeling:

Præsten bryder den hellige Hostie, saaledes at den kan nydes, og udtaler Fredsønsket over Menigheden, der ofrer med ham. Jeg ønsker i mit Svar, at Præsten ogsaa maa nyde Guds Fred, og glæder mig over, at der ogsaa bliver beredt — eller er blevet beredt — en Del af Offerspisen for mig.

c) Nydelsen af Offerspisen (Kommunionen):

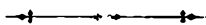
Præsten nyder nu af Offerspisen efter i For-

vejen at have bedt nogle Forberedelsesbønner, som jeg slutter mig til for derefter sammen med Præsten at nyde af Offerspisen.

d) Bøn efter Offermaaltidet (Postcommunio):

Naar Præsten har afsluttet Offermaaltidet, glæder han sig i Kommunionverset og takker og beder i Postkommunio. Jeg gør det samme; ogsaa jeg opløfter i Glæde mit Hjerte i Kommunionverset og takker med ham min himmelske Fader.

Ledsaget af Afskedshilsenen (dét Dominus vobiscum — Herren være med eder, der udtales før Velsignelsen) og af Præstens Velsignelse forlader jeg styrket Offeralteret i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn.

Jyllandspostens Paver.

„Den kvindelige Pave“ og „Jødepaven“.

Af

Forfatteren Pastor Peter Schindler.

(Sluttet.)

4.

Jeg gaar nu over til en meget lang Opsats om »Kvinden paa Pavestolen« af en formummet Hr. Ast. i Jyllandsposten for 30. December 1926. En meget lang og meget »pikant« Artikel, hvis uanstændige Mødding er egnet til at faa Anti-Katholicismens Krog til at gaa ned i en vis Slags Fisk.

Ogsaa denne Artikel er oversat (og slet oversat) fra Fransk. Jeg skal begynde med at pille nogle af de værste Ubehjælpsomheder frem.

- a. »Katholikkernes Præsteskab« (altsaa f. Eks. jeg) vil nu gerne benægte »Pavindens« Eksistens, skønt vi forhen beundrede hendes Regering og roste den højt.

Min Herre! »Præsteskabet« vil kun eet eneste Sandhed — og atter Sandhed, hele Sandheden og

Sandheden alene! Vi har inlet at skjule i Historien, og vi bøjer os kun for beviselige Kendsgærninger, naar vi taler om Kirkehistorie. Deres Insinuation skænker jeg Dem, skønt De fejgt skjuler Dem under et Mærke (mens Deres Form forraader Dem som = *Grosjean*) — og vi møder Dem med Navn og Aabenhed.

- b. De kalder *Baronius* en »Fanatiker« — behag at dokumentere den Titel paa Grundlæggeren af den kirkehistoriske Videnskab!
- c. *Labbé*, Jesuiten (!) *Labbé* — kender De jo slet ikke og hans Skriff endnu mindre — det er fra 1648 eller 1657 (hvilket af hans Værker citerer De?) og kommer ikke moderne Forskning ved.
- d. Og *Marianus* fra Fulda? Maa vi ikke faa at vide, hvem han er — hvis De selv ved det? Er det hin *Marianus Scotus*, som døde i Fulda 22. Dec. 1086 og efterlod sig det Manuskript til en Verdenskrønike, som afviger 22 Aar fra *Dionysius's* i Tidsregning, og som opbevares i Vatikaner-Arkivet under *MGSS* V 481/568. I saa Fald maa De have større Respekt end jeg for gamle Papirer, naar De kan regne hans Beretning for paalidelig.
- e. Som Kilde nævner De hverken *Grisar*, *Ranke* eller *Pastor*, som dog er de i vore Dage af alle (ogsaa Protestanter) anerkendte første Autoriteter — men *Lachâtre*, der atter citerer et *MSS* fra Bibliotheket i Dôme (?), mens dog *Marianus Scotus's* ovenfor nævnte *MSS* er i Rom. Maa vi ikke faa lidt Oplysning i denne Forvirring. *Lachâtre's* »*Histoire des Papes*« kan jeg — trods over en *Times* energisk Søgen i de bedste Kilder, *Lexica* og *Nomenclaturer*, der findes paa 5 Sprog — intetsteds finde; men jeg er villig til at lade mig oplyse baade om hans Eksistens og om hans Autoritet som Historiker.
- f. De fortæller, at Pavinden *J.* blev Pave under Navnet *Johannes VIII* fra 853—55 (eller 855—57). Men hvorledes kan da *Hadrian VII's* Efterfølger ogsaa hedde *Johannes VIII*? Og Aarstallet (-tallene), De an-

giver? Jeg skal rekonstruere Paverækken i de omliggende 30 à 40 Aar:

Pave	valgt	dør	Interregnum
Eugen II ...	5. Juni 824.	27. Aug. 827.	15 Dage.
Valentinus ..	12. Sept. 827.	Okt. 827.	faa Dage.
Gregorius IV	Okt. 827.	11. Jan. 844.	15 Dage.
Sergius II ..	26. Jan. 844.	27. Jan. 847.	72 Dage.
St. Leo IV...	10. April 847.	15. Juli 855.	46 Dage.
Benedikt III.	1. Sept. 855.)*	17. Aug. 858.	ca. 15 à 20 Dage.
St. Nikolaus I	Sept. 858.	867 osv. osv.	

Hvordan vil De faa et Pavedom paa mere end 2 samfulde Aar ind i disse Data. Man vil se, at Interregnerne er saare korte — saa korte, at ingen *intruse* kan faa Plads dær. Naar jeg har mærket Benedikt III med en *), er det for at pointere, at han endda blev valgt længe før 1. Sept. 855 — allerede i Juli — men først kunde blive kronet i Sept., paa Grund af Uroligheder i Rom.

- g. »Klostret Prunn« faar, siger De, »100 Aars Syndsforladelse«. Dette er jo det rene Vrøvl; De tager fejl af »Syndsforladelse« og »Aflad« — og De kan i et paalideligt Leksikon selv se Forskellen (eller i mit Skrift »Katholicisme«). Den Slags Brølere har man ikke Lov at begaa paa Tryk i 1927.
- h. Hvad er »Metropolitaner« for noget? Hvis De mener »Metropoliter«, er jeg med.
- j. De erklærer selv, at »det ikke er let at udtale sig om, hvor meget Sagn og hvor meget Sandhed der er i Beretningen. Men hvorfor debiterer De den da, Hr. Ast? Ser De ikke, at hvis den er Løgn, gør De Dem selv til Løgner — hvis den er sand (blot delvis), gør De Jyllandsposten til et Smudsblad mod Bladets egen Vilje.
- k. Sluttelig spørger jeg Dem, om Artiklens sidste Afsnit er Bebudelse af en fortsat Række uappetillige Opsatser om Alexander VI, Bonifacius VI, Stephan (ikke Etienne, *s'il vous plaît*) VII og Sylvester II — thi i saa Fald maa Bladet hellere optrykke *Boccaccio* — og umuliggøre sig i Hjem, hvor der er Børn og Unge.

Saa gaar vi over til selve Sagen: »Hvem var »Pavinden Johanne«? Eller: Var hun overhovedet?

Den første Mistanke mod hende vækkes ved hendes Navnes Forskellighed. Snart hedder hun Johanne, snart Agnes, Gilberta, Jutta eller Theodora . . .

Og vor Mistanke bestyrkes ved, at intet MSS, der fortæller hendes Saga, er ældre end fra det XII Aarh., medens hun selv skal have levet i det IX — en Afstand og en Periode i Historien, der lader vid Plads aaben til Legendedannelse.

A. Hvad kan der siges til Fordel for Legendens Sandhed? Den eneste nyere Historiker, som har anset hende for andet end en Sagnfigur, *Kraus*, anfører som Forsvar:

- a. To Dominikaner-Patre, *Martin* fra Polen og *Stephan* fra Bourbon, som levede i det XII Aarh., fortæller Historien som sand.
- b. Flere MSS til *Liber pontificalis* indeholder hendes Historie.
- c. Der findes to Pave-Kataloger, redigerede omkring det XII Aarh., som har disse Ord: *Papissa Johanna non numeratur*, »Pavinden Johanne tælles ikke med«.
- d. At der i Rom, Siena og Bologna har existeret Statter, rejst til Ære for hende. I det XV Aarh. erklærer en pavelig Sekretær *Dietrich* fra Niem at have set en saadan i Rom; paa Soklen stod: *Pa. P. P. P. P. P.*, hvilket Folket oversatte: *Parce, Pater Patrum, paruit Papissa Papellum*, »Forbarm Dig, himmelske Fader, Pavinden har født et Pavebarn«.
- e. Pavernes egen Tilstaaelse, særlig i det XIII Aarh., idet Pave Johannes XX flyttede sit Nummer fremad for at give Plads for Pavinden i Rækken — og kaldte sig Johannes XXI.

B. Hvad kan der nu siges imod disse Argumenter?

ad a: Disse tos Vidnesbyrd er mere end tvivlsomt, idet de staar ganske ene med det. Selv de østerlandske Kejsere, selv *Photius* bruger det aldrig som Argument — end ikke hvor Latinerne (som *Leo IX*, dog med *Urelle*) bebrejder dem at have

gjort en Kvinde til Patriark. Disse Mestre i Re-torsionens Kunst kendte slet ikke »Historien«, som altsaa er en flere Hundrede Aar yngre Skandale-kronike. Et Vidnesbyrd, der er 400 Aar yngre, duer kun, hvis der ogsaa er samtidige Vidnes-byrd. Men alt, hvad der findes af Breve, Akter, Diplomer, Kronikker og Medaljer viser, at Bene-dikt III succederede Leo IV ganske umiddelbart — endog Datoen har vi!

ad b: Der findes i Kristenheden ingen større Kender af *Liber pontificalis* end den lærde Mgr. Duchesne, Direkløren for det franske Akademi i Rom (Pa-lazzo Medici). Han garanterer med hele sin uimod-sagte Autoritet for, at den nævnte Sætning er et Indskud (*intercalation*) fra det XIV Aarh. i et MSS fra det XII. (Duchesne: *Lib. pontif. t. II, préf. p. XXVI*).

ad c: Disse to Katalogers Autenticitet er ganske usikker — desuden kan Texten lige saa godt for-staas som en Afvisning af Legendens.

ad d: Statuerne i Siena og Bologna har vi ikke Øjenvidners Udsagn for — ej heller Garanti for, at de ikke maa bedømmes som den i Rom — den var nemlig (siger Øjenvidner) en antik Statue af en Gudinde med et Barn; og den famøse Indskrift skal læses: *Papa P. P. propria pecunia posuit*, »Pave P. (Paskalis?) opstillede den paa egen Bekostning«. Der er i Rom Hundreder af saadanne antikke Sta-tuer, rejst paa Sokkel af Paver og med Mæcenens Navn paa Soklen; det kan jeg selv bevidne som Øjenvidne.

ad e: Duchesne belærer os om, at Johannes XX lod sig kalde den XXI, fordi der var Tvivl om Tallet ved Johannes XV; han forekommer nemlig i visse MSS til *Lib. pont.* to Gange. Havde ende-lig Johannes XXI ændret Tallet af Hensyn til Pavinden, betyder det jo kun, at han har delt sin Tids Overtro paa Legendens.

Endelig er Pavernes Ordenstal i flere Til-fælde sjuskede og unøjagtige; saaledes har Marti-

nus IV (i det XIII Aarh.) kun een Forgænger ved Navn Martin; Fejlen skyldtes hans Fejllæsning af Navnene Marinus I & II (fra det IX & X Aarh.).

C. Et saare interessant Problem er: hvordan kan en saadan Legende dannes og blive troet?

Baronius mener, at det hele har været en bedsk Satire over Johannes VIII.

Döllinger holder for, at det skyldes en liderlig Ud-lægning af Indskriften paa den nævnte Gudindestatue i Rom.

Blasco og Döderlin tror, et det er en Mythe, som skulde spotte over, at Pavestolen lod sig narre til at acceptere de »falske Dekretaler«, Dokumenter, der stammede fra Mainz (hvor Johanne skulde være født), og som først blev udbredt i Grækenland (hvor hun skulde have studeret, før hun blev Pave).

Lapôtre anser den for at være en af de sædvanlige grisede Historier, som Folket fostrer (cfr. danske Historier om Wessel).

Det sandsynligste er vel nok den Antagelse, at Folkefantasiens har fundet to Elementer: Gudindestatuen med den mystiske Indskrift og Historien med de »falske Dekretaler«, som man fik narret Paven paa — af disse Elementer plus Forargelsen over Kvinden Marozia's skændige Indflydelse over Paven og over sin egen Søn, Pave Johannes XI, er saa Historien opstaaet som et Spottedigt, en folkelig Persiflage.

Hvis dette er rigtigt, kan vi sætte Historiens første Opkomst til ca. 935.

6.

Jeg skal slutte med at konstatere, at Legenden nu — baade af katholske og protestantiske Lærde — betragtes som idel Sagn; man kan trygt sige, at det er historisk bevist, at »Pavinden Johanne« aldrig har eksisteret.

Men hun vil sikkert — ligesom Idéerne om Aflad som Syndsforladelse, Pavens Alvidenhed og Syndfrihed (i Stedet for dogmatiske Ufejlbarehed), Maria- og Helgentilbedelse, Jesuiternes Snedighed og Skændighed, Inkquisitionens Gud-

velbehagelighed og Klostrenes Lastefuldhød . . . — gaa igen som Spøgelser, der skal gøres katholske, men som aldrig har været det, ikke er det og aldrig vil blive det.

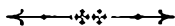
Nu er Ordet til D'Hrr. *Ast & Grosjean* — enten til Fremlæggelse af Beviser — til Tilbagekaldelse af falskt Vidnesbyrd mod Moderkirken — eller til Nedlæggelse af Bestillingen som kirkehistoriske Skribenter . . . selv under andet Navn og gennem et andet Bureau.

Først og fremmest maa D'Hrr. slaa Vesiret op og bekende Navn og Kulør.

Gør de det ikke, har de deres Grunde, og saa har de stemplet sig selv med Frygtagtighedens, Underfundighedens og Usandfærdighedens Stempel.

Rudkøbing, St. Bendts Præstegaard,
Jan. 1927.

Peter Schindler.

Forbøn.

Anima naturaliter christiana, anima naturaliter catholica.

Tre gamle Venner discuterede under en Mørkningspassiar religiøse Spørgsmaal. Den ene af dem var Oberst, den anden Forfatter og den tredje Læge.

Jeg antager alligevel, at Steffen (det var Lægen) har Ret, sagde Obersten. Flere Gange i mit Liv har jeg hos modne, tænkende Mennesker mødt en barnlig Tro paa Jomfru Maria som Moder til Jesu menneskelige Natur, og da han er ét med Gud, finder jeg det ogsaa rimeligt at kalde hende Gudsmoder.

Forfatteren mente, at dette var en temmelig vidt ført Slutning og angreb tillige ret skarpt »Tilbedelsen« af Jomfru Maria.

Dette gav Steffen Anledning til at imødegaa den Tilsnigelse, at Moderkirkens Medlemmer tilbøder Jomfru Maria. »Vi paakalder hende, fordi vi mener, at hun vedblivenøe er den velsignede blandt Kvinder, af hvem Guds énbaarne Søn er født, og at hun altid vil staa i det inderligste Forhold til ham. I Troen paa ham er vi blevne hans Brødre, følgelig tør vi ogsaa betragte os som hendes

aandelige Børn, og som saadan anraabe om hendes Forbøn hos vor Gud, Han, som ene tilkommer Tilbedelse.«

Det er mærkeligt, sagde Obersten, at vi er komne saa langt ind paa det religiøse Omraade, thi jeg har, siden vi sidst saaes i forrige Maaned haft en Oplevelse, som just berører den sidste Del af Spørgsmaalet, og det er saa meget mere mærkeligt, som næppe nogen af Jer vil antage mig for genegen til religiøs Propaganda. Det gik saaledes til uden mindste digterisk Udsmykning.

Jeg var paa Vej til en Tur i Charlottenlund Skov, da en midaldrende Herre traadte frem fra en Sidevej. Han saa genkendende paa mig, hilste høfligt med militærisk Tilsnit og ytrede: Ja, Hr. Obersten husker mig nok ikke? — Nej, tilvisse, svarede jeg, jo lad mig se, De er vist en af mine gamle Soldater. — Ja, jeg var Elev paa Officersskolen paa Kronborg, medens Hr. Obersten som Kaptajn var Lærer ved den. — Naa, er De saa glad ved at tænke paa den Tid, spurgte jeg. — Ja, baade glad og taknemlig thi den indeholdt et Vendepunkt i mit Liv. — Aah, udbrød jeg, nu erindrer jeg, det var Dem, som Deres Kammerater kaldte »Magisteren«, ikke sandt, og De havde nok en Sløjhedsperiode, som De lykkeligt overvandt, saa De fik en særdeles smuk Afgang; jeg tror virkelig, De blev Nr. 1 og tog siden »næstældste« med Bravour, vistsaa husker jeg Dem, De blev jo Kaptajn og Kompagnichef ovre i Jylland, og nu? — Ja, nu er jeg efter Hærens Reduktion gaaet over til civilt Erhverv. — Og kan finde Dem tilrette deri, spurgte jeg. — Aa jo, men let var det selvfølgelig ikke at slippe sin Ungdoms Ideal og lægge Livsbanen helt om. — Men, bemærkede jeg, De sagde ogsaa, at De tænkte med Taknemlighed paa Officersskolen. — Ja, svarede han, thi under Opholdet der kom jeg til det, jeg kaldte Vendepunktet i mit Liv, og det gik saaledes til. Den første Halvdel af Skoletiden var forløbet særdeles godt; jeg havde endog hørt rosende Ord af mine Foresatte, da der indtraf meget sørgelige Forhold i mit Hjem: min Moder, som var Enke, blev haabløs syg af Tuberkulose. Jeg var hendes eneste Søn, og jeg havde alt fra min Barndom følt mig mest knyttet til hende. Brev efter Brev bragte stedse sørgeligere Efterretninger om, hvor det bar hen, og min Sindstilstand paavirkedes i høj Grad deraf. Jeg kunde ikke sove for Bekymring og Frygt for at miste hende, og om Dagen var det mig umuligt at samle mine Tanker til det theoretiske Arbejde. En uovervindelig Træthed hæmmede mig tillige i de praktiske Øvelser. Jeg havde ingen at betro mig til, og det gjorde maaske ogsaa Sorgen tungere at bære.

En Morgen blev jeg saa, efter at have haft Orlov et Par Dage, kaldt op til Kaptajnen og modtog en yderst alvorlig Tilrettevisning, der var begrundet i gentagne Klager fra flere af Skolens Lærere for mangelfuld Forberedelse og Adspredthed un'er Timerne samt Ugidelighed under Øvelserne. Hvis jeg, der forhen havde hørt til Skolens mest lovende Elever, ikke tog mig sammen, indbenede det forsømte og lagde Flid og Iver for Dagen, kunde jeg ganske opgive Haabet om at blive Officer. Har De forstaaet mig? — Ja vell! — Træd af! Stop, det anstaar en Soldat bedre at modtage en Tilrettevisning med mandig Alvor end med Taarer; hvad er der i Vejen med Dem, er De syg? — Nej, det tror jeg ikke! — Hvad da? — Medens jeg i Gaar var hjemme i Orlov, døde min Moder. — Saah, udbrod Kaptajnen med meget forandret Tonefald, det gør mig hjertelig ondt for Dem. Hvad var Dødsaaarsagen? — Mor havde lidt saa meget i flere Maaneder af ondartet Brystsygge; vi holdt saa meget af hinanden, det var saa svært at skilles! — Har det været Aarsagen til, at De i den senere Tid har udført Deres Tjeneste saa mangelfuldt? — Ja! —

Idet De saa tog min Haand, sagde De: Tror De, at Deres Mor nu har det godt? — Ja, svarede jeg, hun var et saa inderlig godt og kærligt Menneske, at jeg ikke kan tvivle derom! Med bevæget Stemme tilføjede De da: Jeg er saa langt fra at være, hvad man kalder en barnligt troende Kristen, men jeg tror paa et højere Væsen og et Liv efter dette. Var jeg Dem, vilde jeg bede min Mor bede med mig og anraabe Vorherre om at tilbagegive mig min aandelige og legemlige Sundhed og Kraft, og Bønnen vil næppe være forgæves! Og saa lod De mig træde af.

— Jeg fulgte Deres Raad, og det blev for mig, som min Mor var hos mig paa alle mine Veje. Jeg følte mig som beskyttet derved og styrket deraf. Modgang har aldrig siden gjort mig modløs, thi jeg delte den i Bønnen med min Mor.

Nu ved Hr. Obersten altsaa, hvorfor jeg tillige tænker paa Dem med Taknemmelighed.«

Under Slutningen af sin Beretning var den gamle Soldats Stemme præget af stærk Sindsbevægelse. Vi talte næsten ikke mere den Aften, men hengav os til det dybe Indtryk, hans Ord havde gjort paa os.

Faa Dage senere meddelte Forfatteren Steffen, at Obersten var bleven ramt af Apopleksi, og inden Ugen var omme, stod vi ved hans Dødsleje.

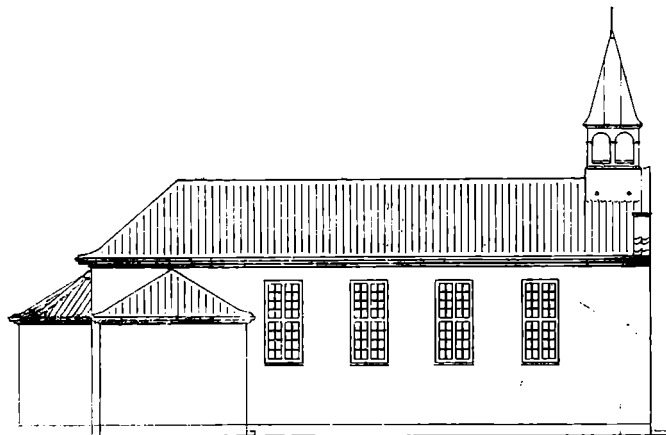
Man, der ogsaa var sin Mors eneste Søn, havde sikkert søgt den samme Vej, som han havde anvist den unge Mand, og vi tør da haabe, at Guds Moder har sluttet sig til deres Bøn, og at det evige Lys lyser for ham, og at hans Sjæl ved Guds Barmhjertighed hviler i Fred.

E—Steph—W.

Brønshøj.

Saaledes vil St. Antoni Kapel komme til at se ud. Tegningerne er udført af Arkitekt Emil Jørgensen. Det drejer sig om en Ombygning. Der tilføjes et lille Sakristi paa Siden og en lille Apsis i Forlængelse af Bygningen.

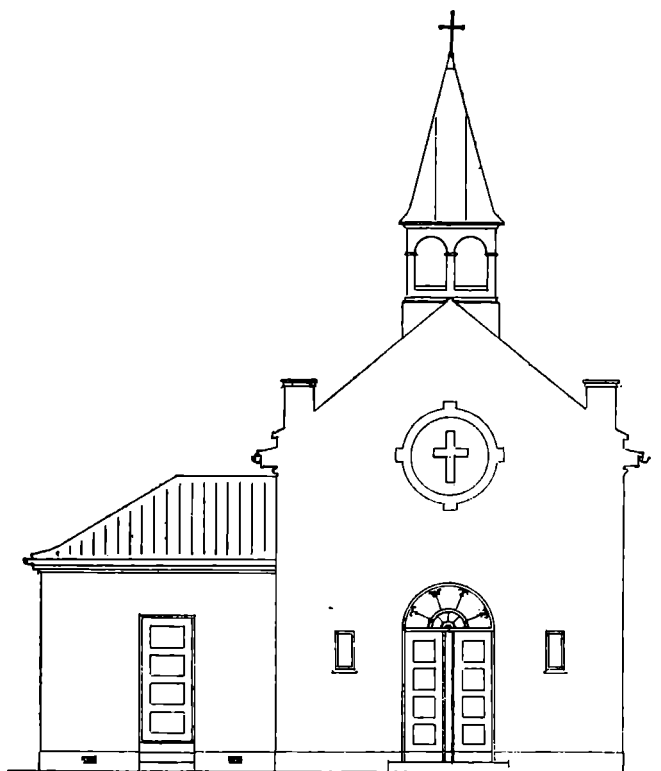

Taget udbygges til den paa Tegningen viste Façade. Over denne ses et Klokketaarn. Det er et kønt rødt Teglstens-tag, som vil staa godt til Murene, der bliver hvide. Over Døren i Portalen vil der kunne anbringes en lille halv-rund Glasmosaik. Der bliver et lille Vaabenhus og en lille »Orgeltribune«.

Flere Hemmeligheder bliver ikke røbet denne Gang. Der skal blot tilføjes — hvad der ikke er nogen Hemmelighed — at det netop er til Fordel for dette Kapel, hvortil endnu langtfrå haves alle Midler — at der holdes Bazar i St. Josefs Skole, Nørrebrogade 27, Fastelavnssøndag og Mandag den 27. og 28. Februar.

Jeg ved godt, at der er en stor Skavank ved vor Bazar,

nemlig at den er lige i Slutningen af Maanedens. Hvor kan man forlange, at Folk skal have Penge paa et saadant Tidspunkt? For nogle er det maaske svært nok at have Penge i Kassen, naar man er naaet udover den 15. i Maanedens. Jeg beklager af ganske Hjerte, at Tidspunktet er saa uheldigt, men skynder mig med at tilføje, at det har været ganske umuligt at finde nogen bedre Dato, thi naar ikke

det ene vilde være i Vejen, saa vilde der straks præsentere sig andre Vanskeligheder.

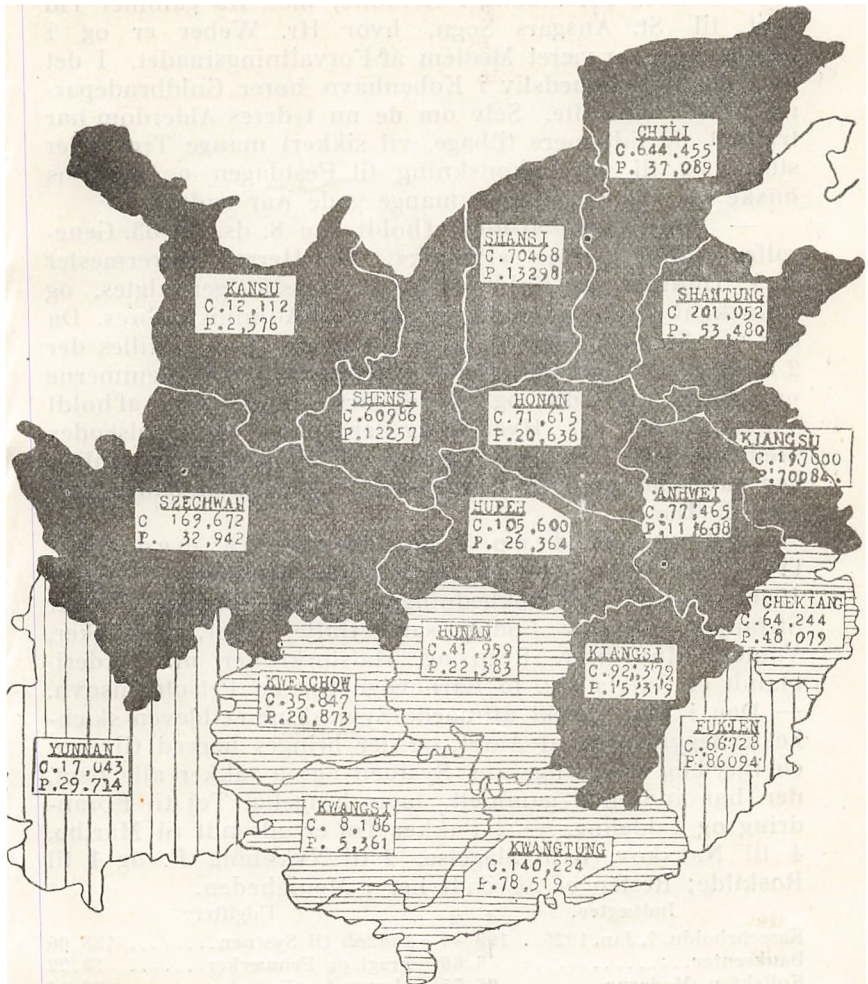
Men naturligvis maa det ikke ske, at Pengepungene er tomme den 27. og 28. ds. Der findes en genial Udvej, og den bestaar deri, at man simpelthen i Tide lægger Penge til Side til Anvendelse paa Bazaren.

Ved en Bazar som denne vil Fornøjelsen være dobbel paa Grund af den umaadelig gode Samvittighed, man har, naar man bidrager til et saa godt Formaal.

*Cay Benzon,
Nørrebrogade 27 C.*

Forholdet mellem katolske og protestantiske Missioner i Kina.

(Efter *The Month*. Auckland. Ny Zealand).

- Katholikker i overvældende Flertal.
- Katholikker i absolut Flertal.
- Protestanter i Flertal.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 17. ds. fejrer kgl. Hofforgylder F. E. Weber og Hustru Guldbryllup. Guldrudeparret har nu deres Privatbolig i Gentofte, men fra gammel Tid hørt til St. Ansgars Sogn, hvor Hr. Weber er og i mange Aar har været Medlem af Forvaltningsraadet. I det katholske Menighedsliv i København hører Guldrudeparret til de velkendte. Selv om de nu i deres Alderdom har trukket sig lidt mere tilbage, vil sikkert mange Trosfæller slutte sig til vor Lykønskning til Festdagen og med os ønske Hr. og Fru Weber mange gode Aar endnu.

— Foreningen »Unio« afholdt den 8. ds. sin 63. Generalforsamling i Hotel »Phønix«. De Herrer Murermester A. V. Günther og Fuldmægtig A. Husson genvalgtes, og Fabrikant Jos. Hoffmann nyvalgtes til Administratores. Da der var Stemning for at holde 14 Dages Møder, stilles der 2 Lokaler til Disposition i Hotel »Phønix« for Medlemmerne med deres Bekendte, og vil det første Møde blive afholdt Tirsdag d. 22. ds. Hver Gang der holdes Møde, tilsendes Medlemmerne Meddelelse herom. Efter Generalforsamlingen samledes man til Smørrebrød, og Aftenen endte med en lille Daus.

Ordrup. Ordrup Mødreforening med Sektion for Menighedspleje. Fra Systuen er i Aaret 1926 udsendt 464 Beklædningsgenstande foruden 73 Par Strømper, 23 Par Fodtøj samt Hatte, Huer, Handsker, Vanter, Muffediser, Regnslag, Halstørklæder m. m. deriblandt et Gulvtæppe, to Barnevogne og en Petroleumsovn. — Den i Fjor stærkt attraaede Symaskine er bleven skænket i Begyndelsen af Aaret, og der bringes herved Giveren en hjertelig Tak, ligesom Systuen ogsaa takker alle dem, der har indsendt gammelt, men brugeligt Tøj til Forandring og Uddeling. — 2 Pakker Tøj er udsendt til Maribo, 4 til Nakskov, 3 til Slagelse, 2 til Nykøbing F. og 1 til Roskilde; Resten er anvendt her i Menigheden.

Indtægter:

Udgifter:

Kassebeholdn. 1. Jan. 1926..	199.44	Indkøb til Systuen.....	138.06
Bankrenter.....	6.66	Fragt og Frimærker.....	13.22
Kollekt v. Møderne.....	95.75	Messer for Foreningen...	36.00
Gaver.....	60.23	Kontant.....	60.00
Monikafesten.....	18.75	Kontingent til D. K. K. F....	10.00
		Kassebeholdn. 1. Jan. 1927..	123.55

Kr. 380.83

Kr. 380.83

C.

Brevkasse.

Et Hjem. Hr. Red. I Anledning af det lille Indlæg i sidste Nummer »Et Hjem« tillader jeg mig at spørge, om De mener, at der kan ventes større Tilslutning til et saadant katholsk Hjem.

For en enkelt kan det jo ikke indrettes, men hvis der var en Del, som vilde bo der, skulde Tanken nok blive til Virkelighed.
X.

Det er jo umuligt at vide, hvordan det vil gaa til at begynde med. Men bliver Hjemmet ledet godt, vil det sikkert have en Fremtid for sig. Skulde der være Reflektanter allerede nu, inden det er oprettet, vil Redaktionen gerne modtage Henvendelser.
Red.

TINGLÆSTE ÆGTESKABER.

Hr. Red. Under denne Overskrift saa jeg forleden i Avisen ogsaa forskellige Katholikkers Navne, hvad der forbavtede mig meget. Vil det sige, at de har indgaaet borgerligt Ægteskab?
L.

Nej aldeles ikke. Hvis De ser rigtig til, vil De se, at der under den lidt misvisende Overskrift staar, at følgende Personer har ladet tinglæse, at de agter at indgaa Ægteskab. Vielsen kan derefter være kirkelig eller borgerlig. Tinglæsningen træder i Stedet for Lysning og sker altid, naar Bruden ikke er Katholik, mens Vielsen derefter finder Sted i Kirken.
Red.

St. Knuds Sal, Stenosgade 4

Onsdag den 23. Februar Kl. 8

Katholsk Kunstner-Klub

Kammermusikaften

Violinisten *Polycarp Andersen*, Pianisten *Carl Vorm*

PROGRAM:

Mozart — César Franck — Beethoven
(Kreutzer)

Billetter à Kr. 3, 2 og 1½ + Skat faas i Wilhelm Hansens Musikhandeler, Nordisk Musikforlag, Katholsk Boghandel, St. Ansgar Boghandel, og Koncertaftenen fra Kl. 7 ved Indgangen.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Fastelavnsfest

afholdes Mandag d. 28. Febr. i Charl. Palmehave Kl. 8. Oplæsning, Sangforedrag m. Kor, Dilettantforestilling.

Program og Billetter (Medlemmer Kr. 1.50 — Besøgende Kr. 2.00) faaes hos *Grugni* Tlf. O. 1197 — *Hyllholt* Tlf. O. 425 — *Brems Bredgade* 63 Tlf. 13354.

Besøgende fra andre kath. Foreninger er hjertelig velkomne.
Beslyrelsen.

Proper, paalidelig Kone ønsker nogle Dage besat med Husgerning. Samme søger Lære til en rask Dreng. Billet, mrkt. »Arbejde«, modtager Redaktionen.

Ledigt Legat. En Portion af van Hurck's Legat, som kan søges af katholske Mænd og Kvinder i København, er bleven ledigt. Skemaer til Legatansøgning faas paa Katholsk Menigheds-kontor, Bredgade 64 (1—4, undtagen Mandag), hvor Ansøgningerne igen maa afleveres inden 1. Marts.
Ph. v. Kellenburg,
Sognepræst v. St. Ansgars Kirke.

Kirkelig Kalender.

20. Febr. Søndag Sexagesima.	27. Febr. Sønd. Quinquagesima.
21. — M. Ferialdag.	28. — M. Ferialdag.
22. — Ti. Petri Stol i Antiokia.	1. Marts Ti. Ferialdag.
23. — O. Petrus Damian, Biskop og Kirke- lærer.	2. — O. Askeonsdag.
24. — To. Matthias, Apostel.	3. — To. Ferialdag.
25. — F. Ferialdag.	4. — F. Kasimir, Bekender.
26. — L. Marias Officium.	5. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 22. Februar Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Schindler: Danmark i dansk Digtning.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

S.M.D.M. Fastelavnsfest afholdes Tirsdag den 1. Marts
Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A.
Alle »gamle Dreng« indbydes. *Styrelsen.*

Danske Kvinders Katholske Forbund

Fredag den 25. Februar Kl. 8 i Hotel Phønix, Dr. Tværgade 1.
Foredrag. Frøken cand. mag. Blicher Simonsen: »Kend dig selv«. Efter Foredraget sættes Kaffebord à 75 Øre for samtlige tilsluttede Foreninger og Enkelt-Medlemmer.

A.C. Onsdag 23. Februar. Møde i »Vesterhus«, Vestervoldg. 115⁴.
Folketingsmand Dr. phil. Axel Dam indleder Diskussion om »Retsidéerne«. Ikke-Medlemmer har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Formanden (A. Menzinger, Stenosgade 4. Telf. Vester 2628).

NB! Det akademiske Kvarter varer kun til Kl. 8 $\frac{1}{2}$.
Administratores.

Skt. Michaels Klub Mandag d. 21. Febr. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Fastelavnsfest med Komædie. Kaffe, Boller, Konfekt. Alle Medlemmer indbydes. Entré 75 Øre.

Obs. Konvertitfesten udsættes til Mandag d. 25. April Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der agter nu til Sommer at sætte deres Sønner i Skolens 1. Underklasse, anmodes herved om at indmelde dem saa snart som muligt.
St. Knuds Stiftelses Rektor.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Menighedskontor, Bredgade 64 St.

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—8. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

Katholsk Menighedskontor,

Bredgade 64, er i Fremtiden lukket Mandag hele Dagen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 9.

Søndag den 27. Februar.

1927.

INDHOLD: Fastemandat. — Georg Brandes og Voltaire. — To nye Kirker. — Palestrinaaften i A. C. — Katholsk Lytterforening. — Qvo vadis? — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Holbæk. Horsens. — Avertissementer.

FASTEMANDAT

FOR DANMARKS APOSTOLISKE VIKARIAT.

I. Fastebudet — som kun tillader een fuldstændig Mættelse, eet mindre Maaltid og om Morgenen en Smule Brød*), men udelukker al anden Spise — gælder for alle Dage af den 40 Dages Fastetid med Undtagelse af Søndagene, desuden for alle Tamperdagene og for Vigilie-Fastedagene før Pinse, før Marias Optagelse (3: den Søndag, hvor Festen fejres offentlig), før Alle Helgen og før Jul. For Vigilierne før Paaske og Jul (3: Paaskelørdag og Juleaftensdag) gælder den Bestemmelse, at baade Faste- og Abstinenspligten paa disse to Dage ophører fra Kl. 12 Mid- dag. Forpligtede til at faste paa disse Dage er alle, som er fyldt 21 Aar, men endnu ikke har begyndt det 60. Aar. Fastedagene skal hver Gang Søndagen forud forkyndes fra Prædikestolen.

II. Abstinensbudet, som forpligter alle, der er fyldt 7 Aar, til at afholde sig fra at spise Kød, men ikke Kød- suppe, gælder for Askeonsdag, Onsdagene i Fastetiden,

*) Theologerne regner indtil 60 Gram.

alle Tamperdage, alle Vigilie-Fastedage (jfr. dog Nr. I) og Aarets samtlige Fredage (jfr. dog Nr. III). De øvrige Dage tillades Nydelsen af Kødspiser, med den Indskrænkning, at paa samtlige paabudte Fastedage tillades Nydelsen af Kød kun een Gang, nemlig ved Hovedmaaltidet. De, som paa Grund af deres Alder eller formedelst Dispens er fritagne for at faste, er ogsaa fritagne for Abstinenspligten paa de Fastedage, som ikke tillige er Abstinensdage.

III. Abstinenspligten bortfalder paa alle paabudte Festdage.

IV. Spiser, der er tilberedte med Flæsk, Fedt eller Blod, for saa vidt de enten slet ikke eller kun i uvæsentlig Grad indeholder Køddele, kan nydes hver Dag, med Undtagelse af den hellige Langfredag. Paa denne Dag kan heller ikke spises Kødsuppe.

V. Følgende Personer er — undtagen paa Langfredag — aldeles fritagne for Abstinensen: a) De i aktiv Tjeneste staaende Militærpersoner og, hvis disse fører egen Husholdning, ogsaa deres Hus- og Bordfæller. b) Gæstgivere og Spiseværter og deres Gæster samt alle de, der jævnlig faar deres Mad fra et offentlig Spisested, Handelsbetjente, Svende, Lærlinge, Arbejdere og andre, som holdes med Kost af Ikke-Katholikker. d) de af Ikke-Katholikker indbudte Gæster. e) Medlemmer af og Tjenestefolk i Familier, hvor enten Mand eller Hustru ikke er Katholik. f) Fattige, rejsende og de paa offentlige Bade- eller Kuranstalter under Kur værende Personer.

VI. Alle Sognepræster har, og alle øvrige af Os approberede Skriftefædre meddeles der herved Myndighed til i paatrængende Tilfælde — hvor der nemlig foreligger vægtigere Grunde end blot overdrevent Hensyn til det legemlige Velvære — at forandre Faste- og Abstinensbudet for enkelte troende til en eller anden from Gerning; dog kan kun Sognepræsterne eller Rektorerne gøre Brug af denne Fuldmagt udenfor Skriftemaalet. Sognepræsterne har ydermere Ret til at dispensere en hel Familie ad Gangen.

VII. Af Hensyn til, at Faste- og Abstinensbudets oprindelige Strenghed for alles Vedkommende er bleven mildnet, skal alle troende, som er i Stand dertil, i Fastetiden nedlægge en Almisse i de Bøsser, som i denne Hensigt bliver at anbringe i alle Kirker og Kapeller med Paaskrift: Faste-Almisse. Bøsserne skal anbringes paa et bekvemt og let synligt Sted. Disse Fastealmitter, som anvendes til Bedste for Vikariatets kirkelige Anstalter, skal indsendes til Vikariatet straks efter Fastetidens Afslutning. Den, som ikke er i Stand til at give en saadan Al-

misse, skal paa Søndagene i den hellige Fastetid bede den smertefulde Rosenkrans for Kirkens Anliggender.

VIII. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 1346 og det hellige Tridentiner-Koncil's Bestemmelser (S. XXIV de ref. c. 4) forordner Vi, at der i samtlige Sognekirker i den hellige Fastetid skal holdes en særlig Fasteandagt, bestaaende af en Prædiken, Salmer og Bønner, hvorom vi overlader Sognepræsterne at træffe nærmere Bestemmelse. Disse Andagter skal slutte med den sakramentale Velsignelse og Prædikenerne have Menneskets sidste Ting eller Frelserens Lidelse og Død eller et andet dermed i nær Forbindelse staaende Emne til Genstand. — Paa Søgnedagene i Fastetiden bliver under eller efter Skolemessen den smertefulde Rosenkrans eller andre passende Bønner at forebede for Kirkens Anliggender.

IX. I de saakaldte lukkede Tider, d. e. fra Askeonsdag indtil Første Paaskedag og fra den første Adventsøndag indtil Første Juledag inkl., maa ingen højtidelige Bryllupper — d. v. s. Messebryllupper — finde Sted. I Faste- og Adventstiden bør de troende ogsaa afholde sig fra alle Danse og andre støjende offentlige Forlystelser.

X. Tiden for Opfyldelsen af det kirkelige Bud om Paaske-Kommunionen fastsættes i Medfør af en paveleg Tilladelse at skulle være fra Palmesøndag indtil Kristi Himmelfart og for de Katholikker, som bor langt borte fra en Kirke, indtil Anden Pinsedag. I Overensstemmelse med Den kirkelige Lovbogs Canon 850 § 3 tilraades det de troende at opfylde deres nævnte Paaskepligt hver i sin Sognekirke, og de, der har opfyldt den i et fremmed Sogn, bør sørge for at underrette deres egen Sognepræst om, at de har opfyldt Kirkens Bud.

Nærværende Fastemandat og Hyrdebrev oplæses i alle Vikariatets Kirker og Kapeller paa Søndagen *Quinquagesima*.

København, den 10. Februar 1927.

† JOSEPH,
Titular-Biskop af Roskilde,
Apostolisk Vikar for Danmark.

Georg Brandes og Voltaire.

For mange Aar siden stod Georg Brandes, den nys afdøde og af hele Pressen fejrede Litterat, paa en Talerstol i Køge og talte om Voltaire — aandrigt, viltigt og — upaalideligt.

Man lagde Mærke til, at her talte en Aandsfrænde om sin Ligemand, og jeg blev overrasket over den Lighed, der fandtes imellem de to Skikkelser. Ikke en ydre Lighed, skønt det sidste Maleri af Brandes, ophængt i Studentergaarden (af H. Vedel) viser Oldingens Træk i forbavsende Grad lig Voltaires afmagrede Ansigt med den store brede Næse. Kun gnistrer Voltaires Øjne, medens Oldingen Brandes's Fysiognomi nærmest er præget af Skuffelse og Livs- eller Menneskelede.

At begge har baaret et Navn, der ikke tilkom dem fra Fødselen af — den ene hed Cohen, den anden Franz Arouet, men sidstnævnte lavede sig selv det adelige Navn de Voltaire — at begge fik et langt Liv, stor Berømmelse og mange Venner og Fjender, — er kun en tilfældig, men ikke uinteressant Lighed. . . .

Større er den aandelige Lighed, Ligheden mellem disse to Mænds hele Livsgerning.

Begge, Voltaire som Brandes, udmærkede sig ved en uhyre Interesse for Litteratur i Særdeleshed og for alt andet i Verden i Almindelighed. Begge var Bogelskere og havde en ualmindelig Hukommelse for de læste Ting. De kunde begge gemme paa disse Læsefrugter og senere bruge dem i den brogede Mosaik af Udtalelser om de Emner, de ønskede at skrive eller holde Foredrag om.

Begge gnistrede de af Aand, begge var de uhyre belæste, begge hadede de Kristendommen, og begge var de upaalidelige i deres historiske Fremstillinger.

I de mange Udtalelser om den afdøde Georg Brandes har jeg forgæves set mig om efter en ærlig Forkastelse af denne Mands ukristelige og skadelige Indflydelse paa sin Samtid (altsaa Aarene fra 1870—1900). Ganske vist levede B. jo endnu en Menneskealder længere og udgav den ene Bog efter den anden, men da var hans besnærende »Fri-

lænkeri« allerede mindre farligt, og en ny Generation havde fundet Tomheden under Aandrihedens Dække.

Kun Undervisningsminister Byskov har aabent vedgaaet, at han ikke ansaa G. B. for en Fører og ikke regnede ham for sin Lærer, men ... og saa kommer der alligevel Komplimenter.

Ja, retfærdige skal vi være og anerkende G. Brandes's store Talenter, hans uforglemmelige Indsats i den danske Litteraturhistorie, ja i Verdenslitteraturens Historie, og vi kan være ham taknemmelige for mange fine Studier over danske Digtere som Carsten Hauch, Chr. Winther, H. C. Andersen m. fl.

Men Hovedsagen er og bliver Hovedsagen. Og den røde Traad, som gaar igennem hele Georg Brandes's Virksomhed, er den samme, som gaar igennem Voltaires Liv, og som bedst udtrykkes i Voltaires Ord: »*Écrasez l'infâme!*« Væk med Christi Kirke! som gentages af hans Venner »i Beelzebub«¹⁾, deriblandt Kong Frederik af Prøjsen og d'Alembert som de mest fremstaaende. Hvorvidt det var et specielt jødisk Had, der opflammede Georg Brandes imod Christi Kors og Christi Kirke, ved jeg ikke. Andre som Frederik den Store og Goethe havde hver paa sin Vis en lignende Antipathi imod Christi Krav om Selvfornægtelse og Ydmyghed, Renhed og Fromhed.

Begge, Voltaire som Brandes, elskede de morsomme helst lidt slibrige Vitser og gottede sig saa ret ved Rococo-Tidens Umoralitet.

Ja, Rococotiden, den, Voltaire levede i og ligefrem satte sit aandelige Stempel paa, den er G. Brandes's egentlige Atmosfære; dens Rationalisme, dens Letbenethed, dens besnærende Ynde og Livsglæde²⁾

»Après nous le déluge« (Efter os lad Syndfloden saa komme) skal den letfærdige Ludvig XV have sagt, og det samme tænker vel som Brandes ogsaa adskillige Professorer, der fornægler Troen og helt lever for deres »Viden-

¹⁾ Saaledes underskriver de sig af og til.

²⁾ I en Nekrolog om Brandes siges der, at han mindre hørte til Klasicismen, den græske Oldtid, end til Renæssancetiden. Nej, han hører nærmest til Rococotiden, hvis man da vil sætte hans Tankeliv i Forbindelse med en Tidsperiode.

skab«, deres Laboratorier og Øjeblikkets Glæder. *Menneskeheden kan ikke leve paa disse Litteraters, disse Professorers Vantro.* Thi de kan sagtens leve under betryggede Forhold, især saa længe de er raske og berømte — men Menneskeheden kan det ikke. Den spørger paa en Maade dybere end Litteraterne og Professorerne: Hvortil alt det Slid, al den Elendighed her paa Jorden?

Og Svaret giver os ene og alene Christus den Korsfæstede.

Men han er den Dag i Dag Daarskaab for mange moderne videnskabelige Størrelser og »Forargelse« for Jøderne og alle verdsligt tænkende . . .

Ogsaa paa et andet Omraade var Voltaire og Brandes af samme Støbning. Begge tog de sig gerne af undertrykte Folk og Mennesker og raabte højt imod Tyranni og Uretfærdighed, saa det gav Genlyd i Europa. Hvorvidt dette har været Kærlighed til vedkommende Mennesker eller Lyst til at protestere og være »Frihedens og Uskylighedens« Talsmænd maa staa hen. Voltaires berømte Calas-Affære har ved nærmere Undersøgelse vist, at Voltaire ikke helt var inde i Sagen. Men paa den anden Side vil vi gerne anerkende deres Indlæg mod alt, hvad der var forældet, og hvad der virkelig trængte til Forbedring.

Men har den Kærlighed, Christus lærte os at øve, den, der bunder i Ydmyghed og Forstaaelse af Menneskesjælens Værd — har den opflammet Voltaire eller Brandes? *Begge var de umaadelig forføngelige Aands-Aristokrater,* begge saa de ned paa »Pøbelen«, paa Mængden, der jo ikke havde deres Aandskultur.

Og Georg Brandes snærrede snart ad den ene snart ad den anden af sine Modstandere, ligesom Voltaire ligefrem overøste sine Modstandere, med Haan og Injurier af groveste Slags. Nej, Hadet var det fremherskende hos dem til Trods for adskillige gode Egenskaber, som navnlig Brandes i privat Samvær viste sig at være i Besiddelse af. Det er det mærkelige ved en hedensk og ved en kristelig Livsførelse, at den første elsker og tilbeder Naturen, og hvad der er »Übermensch« (Nietzsche), men ender med Menneskeforagt og Tomhed, medens den sidste lærer at forsage og ikke at give sig hen til Menneskedyrkelse, men

i altid stigende Grad virkelig elsker Menneskene, navnlig de skrøbelige og nødlidende, og søger at gøre godt, bevidst eller ubevidst i Christi Navn.

Nu staar begge, Voltaire som Brandes for deres Dommer, for ham Menneskets Søn, der vil dømme de levende og de døde, ham, som de har ført Krig imod her paa Jorden. »*Ergo erravimus*« *altsaa har vi taget fejl!* staar der i Visdommens Bog, at de vantro vil udbryde. »Og de første vil blive de sidste, og de sidste vil blive de første.« »Sandelig, en ydmyg Bonde, der tjener Gud, er mere værd end en stolt Vismand, der beregner Stjernernes Løb, men forsømmer sin Sjæl.« — siger Thomas af Kempis i Christi Efterfølgelses 1. Bog 2. Kap.

Skt. Josefs Hospital 21. 2. 27.

F. F. M.

To nye Kirker.

St. Norbert i Vejle og St. Marie i Aalborg

ved Pastor *Peter Schindler.*

1.

Hvor er det spændende, naar man har hørt og læst om en ny katolsk Kirke, saa at tage hen og se den.

Maaske man paa Forhaand har set enhver Mulighed i Øjnene: Hospitalsgothik, Støbejærns Søjler, forlorent Marmor, Statuer med Sukkerfarve, Blikstager, Tæppemaleri, Fyrretræ malet som Eg, udenlandske Billeder . . . man er forberedt paa det værste.

Man véd, at det ikke drejer sig om et af disse Rum, der er en uværdig Ynk udover det første Aars Nødhjælp; et Stuekapel paa en fjærn Villavej — men man frygter et af disse Rum, som er os saa inderlig fremmed og uvedkommende . . .

Og saa kommer man til Vejle og Aalborg paa en kort Ferie — og man kommer hjem, dybt taknemlig over disse tvende Kirker; taknemlig mod Vorherre, fra hvem al god Gave er — og taknemlig mod Præsterne A. d. B. r. e. m. s. O. Præm. og M. e. r. x., O. S. Cam., gennem hvis Hænder vi danske Katholikker har faaet Gaven saa ganske ufortjent.

Her er to Kirker, vi kan være bekendt, baade hvad Format, Materiale, Stil og Indtryk angaar. Sammenligner vi dem med moderne københavnsk Kirkebyggeri, kan vi være stolte: der bygges intetsteds bedre, end vi har gjort det hær. —

Nu maa jeg fortælle lidt om de to nye Gudshuse.

St. Norbert i Vejle. Façaden.

2.

St. Norbert ligger godt — lige bag Raadhuset i Vejle, ikke 2 Minutter fra Strøget, let tilgængelig og saaledes, at dens Eksistens vil indarbejde sig i Byens Bevidsthed. I Forhold til Omgivelserne har den baade det rette Format og det rette Ydre; det Imponerende ved Fronten støttes yderligere ved Rækken af Hospitals- og Skolebygninger.

Arkitekten har ikke været nogen Mester — han har i

mange Detaljer forsyndet sig mod visse Love — og dog har han naaet et godt Maal i det Ydre: at imponere. Hans Idé med at anbringe de to taarnagtige Fløje paa Hjørnerne af Façaden, Stræbepillerne i Terrasser, Porthvalvets Dybde (ikke forloren!), Materialets Soliditet og Harmonien mellem Mur og Tag har skabt en Façade, man bøjer sig for, skønt der var Detaljer at kritisere.

Kirkens Flanker virker store og rolige i deres Regelmæssighed — og med nogen Frygt nærmer man sig til

St. Norbert. Korsiden.

Apsis: hvis han fortsætter Længdesidens Ensformighed, bliver Bagsiden baade fersk og fløv.

Atter overraskes man: en Arkitekt, der synes at være upaavirket af Uddannelsens Belæring om Stil og om det Lovlige og Ulovlige i visse Linjers og Fladers Forhold, har her skabt, hvad mangan en Mester ikke havde formaet: det absolut interessante.

Overfor denne Kombination af Bagside paa Skib, Apsis og »Kor-Omgang«, Indgangshus og Præstegaard — med gotiske, romanske og firkantede Vinduer *pêlemêle*

... giver enhver Kritik op. Man morer sig, man forfriskes, man finder det interessant og levende — man er længe med Velbehag optaget af denne Ende af Kirken, som ogsaa er det første, der falder i Øjnene, naar man kommer fra Hovedgaden.

Tagdelingen og Opspidsningen af Indgangshus, Kortag, Bagvæg og Tagrytter, Terrasseringen og Stræbepillerne virker spillevende, mangfoldigt og meget, meget større end Virkeligheden. Man havde Lyst at tage sin Hat af for Arkitekten — og saa at trække ham i Ørerne, saadan har han narret En til at tro, at det er et Mesterværk:

Naar man nu blot ikke ødelægger Værket med at klistre et Taarn paa, har vi en stor og dejlig ny Kirke i Vejle.

3.

Vi gaar ind i Kirken. Man skal dømme en Kirke nede fra Porten. Hvad fanger Blikket?

Hær er det Altret, som sig hør og bør; alt andet er underordnet under Hovedsagen — Korsvej, Billeder, Statuer, Sidealtre, ja selv Altertavlen . . . man føler, at hver af disse Detaljer vil sige En noget, naar man besøger dem, men først gælder det Højaltret og Tabernaklet.

Dette er opnaaet ved et Kontrastforhold, som er yderst heldigt — saa heldigt, at det ophæver det stødende i runde Søjler til Gothik. Man har holdt selve Kirken i stor Strængthed, i denne velgørende kyske Hvidhed, Murrenhed, Materialnøgtternhed og Soberhed i Linjer, som for os Danske lige siden Middelalderen har været Idealet af et Kirkerum (tænk paa St. Knud i Odense og St. Birgitta i Maribo); samtidig har man ofret alt paa Koret, paa Helligdommen.

Arkitekturens Linjer er rigere hær; Materialet i Gulv, Ruder og Vægge er rigere hinsides Korsranken; og selve Altret staar dær med al sin Vægt af Marmor, Malm og Egetræ — dejlig frit for Kruseduller, Dikkedarer, Palmefifter og forstyrrende Detaljer.

Det første Blik fra Døren siger En: Det er hær, det foregaar, hær er Helligdommen, hær er Guds Hus — Resten er Menighedens. Denne harmoniske Spænding frem hæver Kirkens liturgiske Princip paa det glædeligste.

Lad der saa være baade dette og hint, der kan kritiseres, Hovedsagen — det Liturgiske — er i Orden. Og det støttes af Genørlindtrykket: vi kommer ind i en stor, køn, lys og ren Kirke, der ikke virker fremmed, og som har sit Tyngdepunkt paa rette Sted: i Altret.

Dette er meget rigt i Henseende til Stof og Arbejde; selve Altret af Marmor, beslaaet med Malm, Tabernaklet af Malm og Tavlen (en dejlig enkel og sober Form for Tavle) skaaret i Eg.

Gulvet er tavlede Marmorfliser og Altersoklen Marmor.

St. Norbert. Det Indre.

Pastor A. d. Brems er endnu ikke tilfreds; han beder om at faa Lysekroner og Sidealtre samt Alterskranke — og han har Ret: de nuværende Lamper er ikke heldige; Sidealtrene kan sletikke passere, de maa afløses af noget værdigt, og Nadverskamlen er værre end intet. Mon ikke »ædle Velgørere«, som plejer at skænke sligt, vilde betænke St. Norberts; hvor Fremmede har skænket os saa meget, bør vi ogsaa selv ofre til det Yderste — og jeg véd noget om yngre danske Kunstnere, der brænder efter at sætte en dansk Prik over et skønt »i«.

Mit første Indtryk, da jeg traadte ind i St. Mariæ i Aalborg, var: Kathedral!

Den er større end nogen anden af vore Kirker i Provinsen (maaske ogsaa end de københavnske), den er rigere i Stil, i Materiale, i Tanker og i Virkning end nogen anden katolsk Kirke, jeg har set i Danmark.

Allerede det Ydre virker grandioست. Den ottekantede Bygning med sine kobbertækkede Apsider, sine Granitsøjler i Forhallen, sine skønne Tagflader og livlige Tvillingetaarne . . . Beliggenheden paa en fri Plads, hvor fire befærdede Gadearme krydses . . . dens heldige Forbindelse med Kamillianerklostret . . . og frem for alt dens gedigne Gods af røde Munkesten og skønne Tegl — alt virker stort, støt og ægte.

Arkitekten er en Mester, det ser man straks; med stor Kyndighed har han benyttet Spændingen mellem »Kærrens« lige Linjer og Apsidernes sikre Buer, mellem Murværkets Massevirkning og Taglinjernes og Taarnenes Letthed; som den sande Kunstner har han gennemprøvet sin Tankes Konsekvens til det Yderste; intet er farligere end en fritliggende Kirke, som kan ses fra alle Synsvinkler — og endda en ottekantet (eller rund) Kirke, der er dømt til at gentage sig selv . . . og dog er det lykkedes: ikke fra noget Hold virker den fersk og fad, ikke fra noget Punkt savner man Anelsen om Overraskelser i Eenheden, hvis man flytter sig.

Dansk, kan man ikke sige, den virker — men den virker lige saa lidt fremmed — den virker simpelthen som Kirke; og dens Materiale: de røde Munkesten, Tegl, Granit og Kobber, gør den hjemlig, formæler den med vor Bevidsthed om nordisk Kirketype.

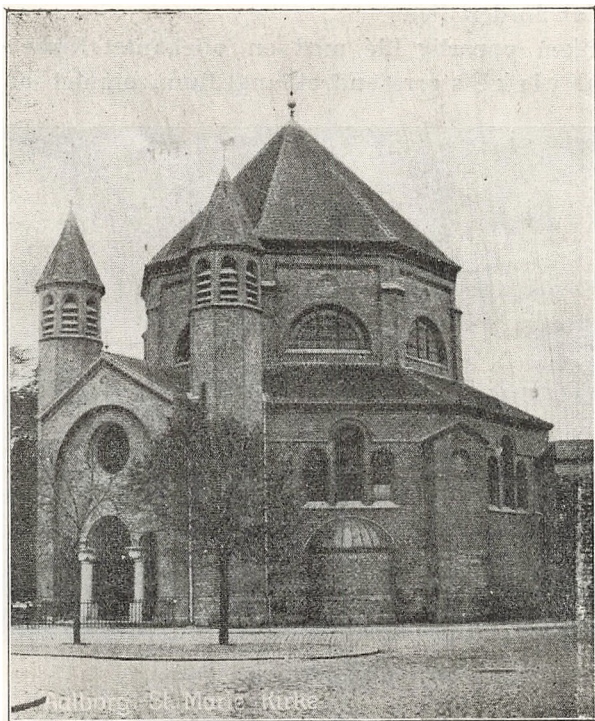
Dens Format (som indvendig synes det dobbelte af Indtrykket af det Ydre) giver den Rang imellem vore store Kirker.

Den behøver visselig ikke Overgroning med Vedbend eller Raadhusvin, men ad Aare vil lidt Grønt, som holdes i Ave, gøre den godt — det vil mildne den Bitone af Strængthed, som dens Ydre kan have, indtil Alderens Patina mildner Murenes Linjer og Irr grønnes paa de dejlige

Apsiders Kobbertage; og dog vil Murværkets Tykkelse og Soliditet ikke synes mindre.

5.

Katedral — var det første, jeg sagde til mig selv, da jeg kom ind og fik tørret mine Brilleglas for en Glædens Dugg.

St. Mariæ i Aalborg.

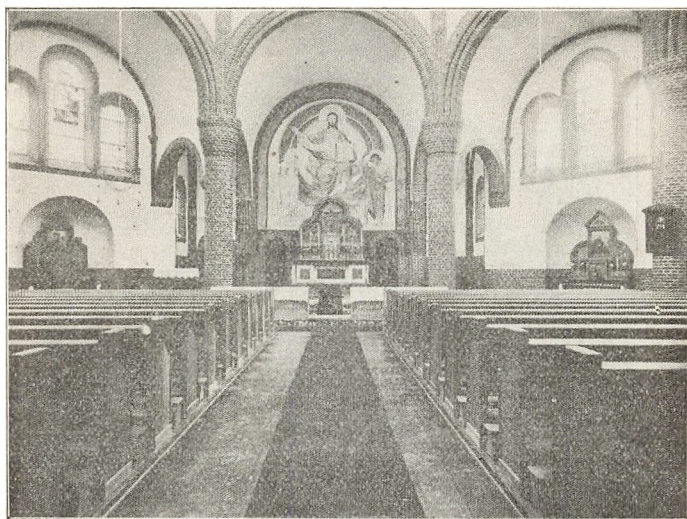
Helligdom, Tempel — er det næste Indtryk; og saa fører Arkitekturen Tanken hen paa to Minder; en Sol-faldstime i Hagia Sophia, Bysanzes Perle — og en Morgenstund i Karl den Stores Dôme i Aachen. Og dette er (heldigvis!) hverken Konstantinopel eller Aachen — ingen Kopi, ikke »synes« men »være« — den er helt »noget for sig selv«, helt ægte!

Eet, mægtigt Rum — intet, der forstyrrer fra Gulv til Kuppel, fra Port til Alter. Eet, stort, stille, højtidsfuldt

Rum med fint og klart Lys fra de høje Vinduer, med hvide, tykke Mures skærmende Tysthed, med interessante Skygger bag de svære Søjler i Omgangen — og med alt samlet i det prægtige Kors dejlige Alter — og paa dette i det alt beherskende Tabernakel.

Man nødes paa Knæ i Tilbedelse — af Sakramentet og af Ham, der bor i sit Tempels Hellighed, og for hvis Aasyn al Jorden tier.

Hvilken ypperlig Idé med en ottekantet Kirke — den vil altid virke større end et langt Rum, om det saa havde

St. Mariæ. Blik mod Alteret.

fem Skibe, som Hagia Sophia virker større end San Pietro ved første Besøg.

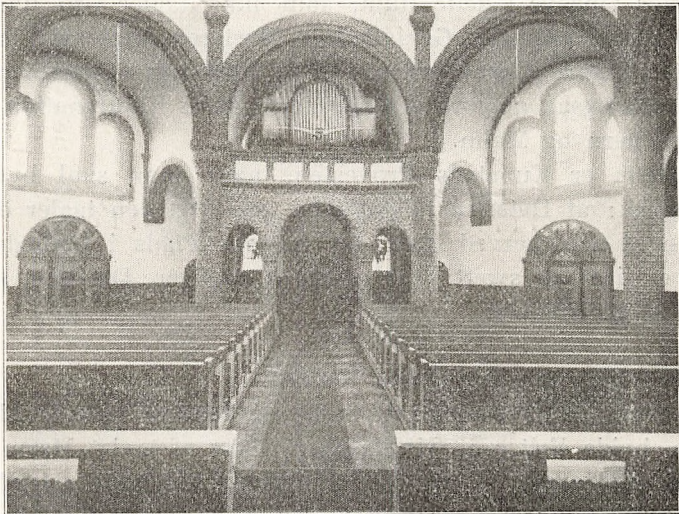
Og hvilken ypperlig Idé at forlade Aachens Tuf (som vi kender fra Ribe) og bygge af det os saa kære og kendte hvide, svære Murværk med røde Munkestens Baand, Spanter, Sokkel og Søjler.

Det, der imponerer mest, er Rummets Eenhed og dets Højde, dets lyse Renhed og den Eenfold og Soberhed, der gaar igennem baade Flader og Linjer. — Alt som man skuer, begynder Detaljerne at melde sig, og man foretager en Rundgang til Enkelthederne.

Se nu disse enkle, rene Bænkerader af skrabet og tør Eg — graa som Moseeg og uden en Knast — samme Gods i Skriftestolenes rige Bygninger (de er lagt ind i Apsiderne!).

Se disse Fliser og disse ru, strøgne Sten — se Vor Frues Alter, helt af Munkesten og med Tavle af Eg i sin Apsis, se Knæfaldet foran det af sort og hvidt Marmor . . .

Og Ruderne — skimrende som Metal, som Søvand — og dog rene og klare — og midt i dem et kunstnerisk

St. Mariæ. Blik mod Orgelet.

upaaklageligt, sobert og liturgisk Glasmaleri, som ikke dominerer men tjener.

Eller Orglet, det prægtigt brusende, det stille nynnende, som Pater Merx lader en Lægbroder spille paa for os — hvor er det heldigt tegnet ind i hele Arkitekturen; det maser sig ikke paa, men staar pænt paa sit Pulpitur og gør sin Gærning . . .

Dær har vi St. Josef — ikke paa en snoet Piedestal af forloren Mahogany, og ikke i kulørt Gips — men i Træ, djærv og mandig, og paa sin svære Sokkel af Munkesten (med Doktorens to tunge Malmstager foran — dem

han ikke kunde nægte den energisk indsamlede Sognepræst). Modsat, nær Døren, Døbefonten: en Drøm i sort og hvidt Marmor med Malm — saa enkel som rig — og helt Pater Merx's egen Idé.

Hvor er der kostet paa den Kirke — hær nøjes man ikke med at tale om, at det bedste er ikke for godt til Herren, hær køber man det til ham. Og hvor hjalp de rigeste Stoffer intet, hvis ikke det hele var disponeret med Kunst, aandede Kultur og Tradition, vidnede om hellig Opfindsomhed og inspireret Snille.

Som nu Belysningens Anbringelse — en næsten halsløs Opgave i dette Rum, som ikke taaler Uro under den store Kuppel. Genialt har Mesteren forstaaet: ikke blot at gøre Lysekronerne til de 6000 Lys upaafaldende — men ogsaa at gøre dem dejlige i deres Kombination af Smedejærn og Malm.

Dette er Kunstens Prøvesten, naar man skal bygge liturgisk: at Detaljen udsmykkes, saa rigt den taaler det, uden at den dæved gaar ud fra sin Plads i Helheden; det er lige saa svært som: ikke at negligere Detaljen, saa den bliver pauver.

6.

Jeg maa tale særlig om Koret.

Svære Munkestensmure, Søjler og Buer af røde Munkesten, hvide Felter og Hvælvinger, Gulv af tavlet Marmor, Trin af Marmor — og ude til Siderne veritable »Munkestole« til Brug, Stader af graa Eg — og saa selve Altret!

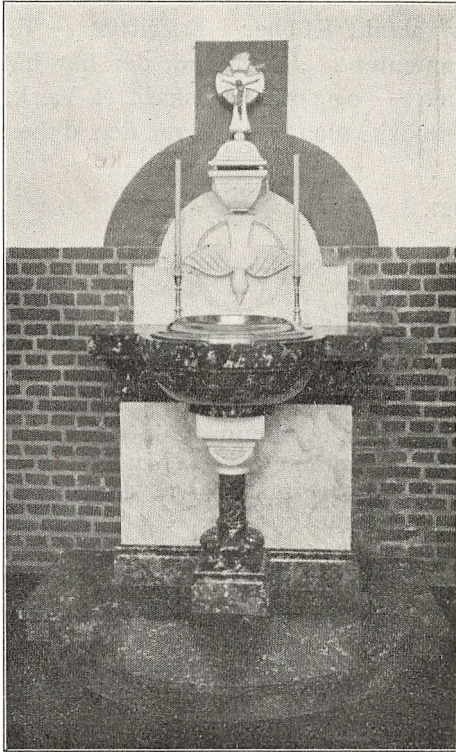
Belgisk Marmor i arkitektoniske Rammer om Felter af marokkansk Marmor (flammei, saa det ligner Felterne af ældgammelt Mahogny i patriciske Skatoller).

Tavlen . . . er der nogen, jeg husker det ikke (hvad der er dens Dyd, hvis der er nogen), for jeg husker (fra en Messe og fire Besøg) blot Tabernaklet, som er drevet i tykt, gediegent Malm — enkelt, rent, uden Dikedarer, sin Gæst værdigt. (Det er bygget ind i Bagvæggen, som skiller Kirken fra Patrenes Oratorium; dær er dets Bagside synlig — lige saa enkel og med Indskriften *Ego sum*: Jeg er den, som er!).

Alt indordner sig under Tabernaklet: den enkle Dug, de rene Stager, den evige Lampe — intet blot prøver paa

at sprede Opmærksomheden fra Herren selv i hans jordiske Bolig.

Paa den høje Mur bag Altret har en Maler *al fresco* malet en *maestà*: en tronende Kristus med Maria og Døberen lidt lavere ved Siden; Frelseren selv i den traditionelle byzantinske Stilling som *Christus Rex* (saa mo-

St. Mariæ. Døbefonten.

derne var de i Byzanz — eller saa lykkeligt er vi ført hjem til det Centrale) paa Verdenstronen.

Et højst ejendommeligt Kalkmaleri i lyse, lette Farver — i hypermoderne Farver . . . og dog saa ægte katholsk; ikke slavisk kopieret men rodfæstet i vor bedste Tradition. Det dominerer Kirken, men det sætter intet andet Væsentligt i Skygge — og det bortleder ikke Opmærksomheden fra Tabernaklet.

Paa Søjlerne bag Altret har Pater Merx — med en fin

Symbolik til det Allerhelligste i Den gamle Pagt — ladet fæste to kæmpemæssige syvarmede Lysestager, ganske nye og friske i Tegningen, og imponerende i Malmets Sværhed; de skal tændes til Fest! —

I over fire Timer har jeg ledt efter blot een lille Detalje, der kunde kritiseres; jeg fandt intet. Alt er gennemført til det Mindste — om det saa er et allerdejlige »Lavabo« af blankt Kobber i Sakristiet — om det saa er de nye Paramenter . . . en Mand, der har haft baade Viljen og Ævnen — og som har skabt et Værk, alle Katholikker i Danmark maa være ham den dybeste Tak skyldige for.

Jan. 1927.

St. Bendt.

Palestrinaforedrag i A. C.

I Academicum Catholicum talte den 9. Febr. Dr. phil. Knud Jeppesen om Palestrina. Næstefter Magister Wøldikes er der vel intet Navn, der er mere knyttet til Palestrina herhjemme end Dr. Knud Jeppesens. Gennem Wøldikes Koncerter og Jeppesens Fortolkning er Palestrina blevet folkelig Musik. I Interessen for Palestrina ser vi et nyt Bindeled mellem Dansk og Katholsk. A. C. havde som rimeligt indbudt de katholske Kirkekor til Mødet. De var ogsaa godt repræsenteret.

Derimod var A. C.s Medlemmer i forsvindende Mindretal. Dette skyldtes dog ikke Mangel paa Interesse, men den sørgelige Omstændighed, at der ikke havde staaet nogen Bekendtgørelse om Mødet i Ugebladet. Ved et hændeligt Uheld maa Meddelelsen herom, der var sendt at Sted, være gaaet tabt. Administratores levede i den gode Tro, at Bekendtgørelsen havde staaet i Bladet, og foretog sig derfor intet for at underrette Medlemmerne paa anden Maade.

Dr. Knud Jeppesen gav først en interessant Skildring af Palestrinas bevægede »Karriere«, navnlig hans Optagelse i det »Pavelige Kapel«, det altbeherskende Sangerlav i Datidens Rom, og hans senere Udstødelse deraf. Med Hensyn til Legendens om Palestrina som den polyfone Kirkes musiks »Redningsmand« fulgte Dr. Jeppesen L. Pastor

(Geschichte der Päpste VII), hvorefter Pave Marcellus II.s alvorlige Irettesættelse af de pavelige Sangere Langfredag 1555 har foranlediget Komponisten til at skrive sine berømte Improperier og Lamentationer — til Brug for den »stille Uge« — og sandsynligvis ogsaa Marcellusmessen. Ved disse Mesterværker viste Palestrina til Fulde, at der kunde skrives polyfon Musik, der helt igennem svarede til Pavens og Tridentinerkonciliets strenge kirkemusikalske Reformkrav. I hvert Fald har Palestrinas Kunst afvæbnet de altfor ivrige, der med Conciliets Autoritet i Ryggen truede med helt at banlyse den vanartede flerstemmige Musik fra Kirken.

Som skabende Musiker var Palestrina absolut sikker og maalbevidst, uden Spor af Eksperimenteren og Famlen sig frem. Hans Stil er mere end nogen andens helt igennem behersket. Han undgaar de stærke melodiske og rytmiske Accenter; alt paagaende er ham fremmed. Derved er han i Slægt med den gregorianske Sang, bortset fra at han ogsaa bruger dennes Tonesystem, de otte gamle Kirketonearter, og henter sine Hovedmotiver og sin »Cantus firmus« fra Koralelsens udtømmelige Rigdom paa Melodier. Palestrinas Kunst er ikke Renæssancens, men er Slutstenen og Kronen paa den middelalderlige Musiks Udvikling. Naar Palestrina forekommer os ensformig og lidt langstrakt, er det, fordi vore Øren er forgrovede af de voldsomme, anstrængte Effekter, den nyere Musik arbejder med. Vi er ikke i Stand til at opfatte de fine Nuancer og føle den tilbageholdte Kraft, med hvilken han udtrykker sine Følelser. Hvad især Melodien angaar, kan vi bogstaveligt ikke se Skoven for lutter Træer: Palestrinas Musik er nemlig ikke blot en Melodi, men lige saa mange Melodier, som der er Stemmer, der er flettet sammen. Palestrina burde egentlig synges af et Kor, der bestod af lutter virkelige Musikere, Mestre i Kontrapunkt, som de gamle Sangere jo ogsaa var det; af et Kor, der ikke søger at begejstre, men selv er begejstret.

I Diskussionen gav Organist Hammermüller en begejstret Skildring af det store Arbejde, som Cæciliaforeningen, Thomas Laub, Mag. Wøldike og Dr. Knud Jeppesen har gjort for at bringe vor gamle katholske Kirkemusik til Ære igen. Desuden fik Foredragsholderen Lejlighed til at besvare en Del Spørgsmaal angaaende Tidernes skiftende Musikopfattelse, Palestrinas Forhold til den gregorianske Sang, Tridentinerkonciliets Kirkemusikreform m. m.

A. Menzinger S. J.

Katholsk Lytterforening.

I Erkendelse af Radiofoniens Betydning som Led i det almindelige Kultur- og Oplysningsarbejde og i Ønsket om at faa Del i Benyttelsen af dette Meddelelsesmiddel, har man indenfor katholske Lægkredse syslet med Tanken om Dannelsen af en katholsk Lytterforening, der kunde slutte sig til Dansk-Radio-Sende-Organisation som repræsenterer en Sammenslutning af henimod hundrede forskellige Foreninger og Forbund, alle nærmere bestemt ved deres specielle Formaal, og som alle under dette Organisationsfællesskab søger at vinde Indflydelse paa den danske Radiofonis Udsendelser.

Under den 4de ds. er der derfor dannet følgende Bestyrelse af det Udvalg, som de for Tanken interesserede havde valgt til at forberede Sagen:

Formand: Hr. Organist Hammermüller.

Næstformand: Hr. Assistent v. polyt. Lærestalt Rasmussen.

Kasserer: Hr. Toldassistent Egede-Andersen.

Sekretær: Hr. Organist Alb. Støllfeldt. — Øvrige Medlemmer af Bestyrelsen: Hr. Pastor Fr. Jaworski og Hr. Kai Jerlev.

Vi opfordrer alle, der har Forstaaelse af Sagens Betydning og Interesse for dens Fremme, til snarest at indmelde sig, idet vi bemærker, at det ikke er en Betingelse, at man er Lytter.

Indmeldelser modtages daglig gennem St. Ansgars Boghandel: H. C. Ørstedsvvej 10. Telefon Vester 9632 x.

Quo vadis?

Quo vadis — hvor gaar du hen? Saaledes kan der med god Grund spørges, naar Mennesket er ved at forlade den Rette eller følge den mindre velvalgte Vej.

Hvis imidlertid nogen skulde spørge Dem paa Søndag (den 27. ds.) Hvor gaar du hen? Saa er Svaret: Jeg skal selvfølgelig paa St. Antoni Bazar. Hvor ellers? Det er ikke altid rart at høre Selvfølgeligheder, men det

maa dog af og til siges; thi selv om noget er selvfølgelig, kan man godt glemme det. Jeg vil derfor fri Dem fra den Skuffelse, som det vilde være, om De bag efter maatte udbryde: »Næ, hvor er det dog grusomt kedeligt; jeg glemte jo ganske Bazaren paa Nørrebro!«

Skulde det imidlertid hænde Dem, at de glemte Bazaren om Søndagen, saa er det let at trøste Dem, thi der holdes ogsaa Bazar paa Fastelavnsmandag; den aabnes Kl. 3 Efterm.

Om Søndagen aabnes den straks efter Højmessens, altsaa omkring Kl. 11¹/₂. Den lukkes under Aftenandagten Kl. 6, for straks efter at genaabne. Der bliver forskellig musikalsk Underholdning bl. a. vil Sakramentskirkens flinke Kor lukke op for sine Sluser. I Restaurationen paa 1. Sal vil wivelske Herligheder fryde Ganen, medens lifligt Klaver- og Violinspil vil fryde Øre og Hjerte.

Men for den, der er løsrevet fra alt jordisk er St. Antonis Kapels Perspektiv tilstrækkeligt. Det aabner baade Hjerte og Pung.

Cay Benzon.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag d. 20. ds. Kl. 8 afholdt Foreningen »Gaudentia« paa Sankt Joseph Søstrenes Skole, Østerbrogade, en Aftenunderholdning til Fordel for Foreningens »Vandrekurve«, hvis Indhold og Anvendelse tidligere er omtalt her i Bladet. Ved Aftenunderholdningen medvirkede bl. a. Skuespillerinde ved det kgl. Teater Frk. Karen Nellemose, der overordentlig smukt oplæste flere Digte, Koncertsangerinde Fru Hjørdis Busch-Jensen, der sang danske og franske Sange akkompagneret af Frk. Else Krieger, Hr. Koncertsanger Vilhelm Michelsen samt Frk. A. Gyllendorf, der spillede Violin til Klaverledsagelse af Frk. Kamma Svendsen. Den yderst vellykkede Aftenunderholdning havde samlet fuldt Hus, saa man maa haabe, at Foreningen har faaet en god Sum Penge ind til det smukke Formaal.

En Deltager.

Holbæk. Torsdag den 17. ds. fejredes i den her-værende katolske Kirke en sjælden Højtidelighed, nemlig kgl. Hofforgylder Weber og Hustrus Guldbryllup. Af Familjehensyn havde det agtede og afholdte Guldbrudepar valgt St. Lucie Kirke (som forresten staar i Taknemmelighedsgæld til Hofforgylder Weber) til at fejre denne Højtidsdag. Ikke underligt, at Flagene vajede foran Kir-

kens Indgang. Det er jo ikke hver Dag, der fejres en Guldbryllupsfest. Heller ikke underligt, at Orgelets Toner — i Dagens Anledning ledsaget af en dygtig Violinistindes reneste Toner — lød endnu smukkere end sædvanlig. Pastor Günther fra Ordrup, Guldbrudeparrets Sognepræst, fandt i sit varme Hjerter Ord, der gik baade til Guldbrudeparrets og til de andre Tilhøreres Hjerter. Rørende var det ogsaa at se det agtværdige Guldbrudepar med Børn og Børnebørn modtage den h. Kommunion; i Fællesskab har de sikkert alle takket Gud for alt godt, som de har modtaget i de halvtreds Aar. Det var da ogsaa med Begejstring, at alle efter den h. Messe sang vor smukke Taksigelsessang »Store Gud, vi lover dig«. Maatte det være de gamle Trosfæller forundt at leve endnu mange lykkelige Aar til Glæde for deres Familje og til stadig Opbygelse for dem, som deler deres Tro. — *Gratulant.*

Horsens. Den 16. Februar havde Birgittaforeningen i Horsens den store Glæde at gæstes af Hofdame Utke Ramsing. Mange af Foreningens Medlemmer var mødt, og de Forventninger, som stod at læse i Ansigterne, blev ikke skuffede. Formanden bød Velkommen og udtrykte Foreningens Taknemmelighed over, at Foredragsholderen havde staaet her for to Aar siden og stod her nu igen. Ingen anede vel helt, hvilket kolossalt Arbejde Hofdame Utke Ramsing forud og i de to Aar havde udrettet for danske katholske Kvinder. Med dyb Interesse fulgtes Hofdame Utke Ramsings Foredrag om den borgerlige Kvindes Stilling indenfor den katholske Kirke. Klart kom Kravene frem til os katholske Kvinder, de Forpligtelser, der følger med, men det vistes ogsaa, hvor Hjælpen fandtes til Styrke og Mod. Der blev i inderlige, begejstrede Ord peget paa Kilden, vor eukaristiske Frelser. Taleren endte Foredraget med en Opfordring til de unge om at slutte sig sammen, saa der muligvis kunde opstaa en Studiekreds i Horsens. Hr. Pastor Schreiber takkede i hjertelige Ord Taleren og fremhævede, at et Arbejde, der var baseret paa og udført med en saa glødende Kærlighed til den hellige Eukaristi, maatte blive til Velsignelse. Medlemmerne sluttede sig til denne Tak, og ligesom det første Foredrag, holdt af Hofdame Utke Ramsing for to Aar siden, blev Stødet til Oprettelsen af Birgittaforeningen her, vil dette blive os en fortsat Hjælp fremad. *K.*

Tyske Fasteprædikener i St. Knuds Kapel.

I Fastetiden vil der hver Tirsdag Aften Kl. 8 blive holdt Fasteprædikener paa Tysk ved P. R. Freitag. Derefter er en kort Andagt. Den første Prædiken holdes Tirsdag den 8. Marts Kl. 8.

Ledigt Legat. En Portion af van Hurek's Legat, som kan søges af katholske Mænd og Kvinder i København, er bleven ledigt. Skemaer til Legatansøgning faas paa Katholsk Menigheds-kontor, Bredgade 64 (1—4, undtagen Mandag), hvor Ansøgningerne igen maa afleveres inden 1. Marts.

Ph. v. Kellenburg,
Sognepræst v. St. Ansgars Kirke.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Fastelavnsfest

afholdes Mandag d. 28. Febr. i Charl. Palmehave Kl. 8. Oplæsning, Sangforedrag m. Kor, Dilettantforestilling.

Program og Billetter (Medlemmer Kr. 1.50 — Besøgende Kr. 2.00) faaes hos *Grugni* Tlf. O. 1197 — *Hylleholt* Tlf. O. 425 — *Brems* Bredgade 63 Tlf. 13354.

Besøgende fra andre kath. Foreninger er hjertelig velkomne.

Bestyrelsen.

Beskæftigelse søges.

af en lidt ældre, men særdeles rask og virkelysten Mand, handels-, regnskabs- og sprogkyndig. Kan undervise Begyndere og Viderekomne i Fransk og Engelsk, og udføre Oversættelser og Korrespondancer. Har ogsaa nogen Kendskab til Husdyr og Havebrug, er udmærket anbefalet fra mangeaarig Virksomhed i ansvarsfulde Stillinger, og tager meget gerne fat paa et hvilket som helst Arbejde. Yderst beskedne Lønprætentioner.

Tilbud udbedes i Billet mrkt: 5 til Bladets Kontor.

Rosenkranskirken.

Damer, der ønsker at være Medlemmer af den eukaristiske Forening og vil overtage en Times Tilbedelse den første Fredag i hver Maaned, bedes melde sig hos Sognepræsten.

Sakraments sognet. Postgirokonto er aabnet af Hr. Sognepræst *F. Ronge*: Nr. 329. Af Hr. Pastor *C. Benzon*: Nr. 1087.

Jesubarndoms Forening. Idet jeg høfligst beder om de resterende Beløb, gør jeg opmærksom paa, at alle Bidrag til Jesubarndoms Forening for Fremtiden kan indbetales paa Postgirokonto Nr. 1087.

Cay Benzon.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 27. Februar i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling afholdes Søndag d. 6 Marts Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i Skolen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2. Baade aktive og bidragydende Medlemmer er velkomne.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 1. Marts Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for afd. Pastor Braun.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

27. Febr. Sønd. Quinquagesima.	6. Marts 1. Søndag i Fasten.
28. — M. Ferialdag.	7. — M. Thomas af Aquino, Bekender og Kirke- lærer.
1. Marts Ti. Ferialdag.	8. — Ti. Johannes af Gud, Bekender og Kirke- lærer.
2. — O. Askeonsdag.	9. — O. Franciska, Enke. Tamperdag.
3. — To. Ferialdag.	10. — To. De 40 Martyrer fra Sebaste.
4. — F. Kasimir, Bekender,	11. — F. Tamperdag.
5. — L. Ferialdag.	12. — L. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer. Tamperdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 1. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Joh. Hansen: Det skønne Danmark.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. Marts)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt; det allerhelligste udstilles allerede Kl. 5¹/₂
Efterm.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

S.M.D.M. Fastelavnsfest afholdes Tirsdag den 1. Marts
Kl. 7¹/₂ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A.
Alle »gamle Dreng« indbydes. *Styrelsen.*

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der agter nu til Sommer at sætte deres Sønner i
Skolens 1. Underklasse, anmodes herved om at indmelde dem
saa snart som muligt. St. Knuds Stiftelses Rektor.

**St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Me-
nighedskontor, Bredgade 64 St.**

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen —
fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—8. Udlaanet er gratis, men Bi-
drag modtages med Taknemmelighed.

Katholsk Menighedskontor,

Bredgade 64, er i Fremtiden lukket Mandag hele Dagen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbånd (i Konvolut) til Udlændet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 10.

Søndag den 6. Marts.

1927.

INDHOLD: Biskoppeligt Hyrdebrev. — Georg Brandes og Kristendommen. — Katholsk Lytterforening. — Valfart til Lourdes. — Folketingsmand, Dr. phil, Axel Dam i »Academicum Catholicum«. — St. Antoni Bazar. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nakskov. — Avertissementer.

Biskoppeligt Hyrdebrev.

Josef

ved Guds Barmhjertighed

og

den Apostoliske Stols Naade

Titular-Biskop af Roskilde,

Apostolisk Vikar for Danmark.

Til det Apostoliske Vikariats Klerus og Troende.
Hilsen og Velsignelse i Vor Herre Jesus Christus.

Højtelskede i Herren!

PAA den første Søndag i Fasten minder Messens Evangelium os atter om Frelserens Fristelse. »Da gik Fristeren til ham . . . tog ham med sig op paa et saare højt

Bjerg og viste ham alle Verdens Riger og deres Herlighed og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig.« Men saa kom Frelserens ydmyge, men bestemte Svar: »Vig bort Satan; thi der staar skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« I femte Mosebog siger Gud til den gamle Pagts Troende: »Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjærte, af din ganske Sjæl og af alle dine Kræfter. Og disse Befalinger, som jeg giver eder idag, skal stedse være i eders Hjerte. I skal meddele eders Børn dem, og I skal tale om dem, naar I sidder i eders Hus, naar I er ude paa Rejse, naar I lægger eder ned, og naar I staar op . . . du skal frygte Herren din Gud, og du skal tjene ham . . . Naar din Søn en Dag spørger dig: Hvad betyder disse Forskrifter, som Gud Herren har givet os? Da skal du sige til din Søn: Vi var Faraos Slaver i Ægypten, og Herren har med stærk Haand ført os ud af Ægypten . . . og han har ført os bort derfra for at føre os til det Land, som han havde lovet vore Fædre. Herren har befaleet os at overholde alle disse Forskrifter og at frygte ham, for at vi altid skulde være lykkelige, og han skulde bevare os i Live, som han gør det indtil nu. Og han vil være barmhjærtig imod os, hvis vi nøjagtigt overholder disse Bud« (Deut. VI, 5-25.)

Højtelskede i Herren, vi ser altsaa, at den samme Lov er lagt som Grundlov baade for det gamle og det nye Testamente: Mennesket maa ikke være en Slave af lutter jordiske Nydelser, og det maa ikke lade sig beherske af Hovmod; Gud alene er hans Herre, han skal tilbede ham og maa ikke tjene nogen anden Herre.

Hvert Menneske tror paa Existensen af et højeste Væsen, som det er underkastet, og som det er afhængigt af. Allerede før Fornuften er i Stand til at øve sig ved personlig Eftertanke, uden at afvente de filosofiske Beviser for en første Aarsag, vil Mennesket tro paa Gud. Alle Folkeslag, kultiverede og uciviliserede, tror paa Gud, saaledes at alle uhildede Ethnografer betragter Religionen, d. v. s. de anerkendte Forhold mellem Gud og Mennesket, som et eksklusivt Kendetegn paa Menneskeslægten.

Derfor er Atheisterne, eller rettere sagt de, der ved at antage denne Benævnelse søger at overbevise sig selv om Atheisme, nødte til at indrømme, at de kun udgør en ganske lille Minoritet.

Af egen Drift hæver Sjælen sig til Gud, ligesom Luften hæver de lette Legemer, eller som smaa Jernspaaner flyver hen til den dragende Magnet. Gud er det absolut højeste Gode, til hvilket Viljen nødvendigvis henfører alle andre Goder. Denne Gud er Genstanden for vor Længsel efter

Lykke. Vi behøver blot at undersøge os selv, naar alt er roligt inde i os og omkring os, og ingen ophidset Stemning bevæger os, da vil vi kunne mærke, at vore Længsler gaar direkte mod et Gode, som helt og holdent kan tilfredsstille os, og dette Gode, som kan gøre os fuldtud lykkelige, det er Gud.

Gud er den, som er. Alt, hvad der ikke er Gud, har Existensen, men Gud har ikke Existensen, han er Existensen selv. Naar Israels Børn spørger dig, hvem jeg er, skal du gentage mit Ord: Jeg er den, hvis hele Definition udtrykkes ved det ene Ord: »Jeg er«, Ego sum qui sum.

Apostelen Paulus kendte ogsaa disse opblæste Aander, som for det meste sætter Skabningen istedenfor Skaberen og bytter den uendelige Visdom med en fantastisk Opfattelse, ene og alene fordi de er bange for de moralske Forpligtelser, som Anerkendelsen af Guddommen kræver. »Evanuerunt in cogitationibus suis et obscuratum est insipiens cor eorum. De blev forfængelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjærte blev formørket. De udgav sig for vise og blev Daarer . . . Og eftersom de ikke satte Pris paa at kende Gud, overgav Gud dem til et forkasteligt Sind, saa de gør det usømmelige: opfyldte med al Uretfærdighed, Ondskab, Utugt, Gerrighed, Slethed, fulde af Misundelse, Mord, Kivagtighed, Svig, Skadelyst, Øretudere, Bagtalere, vederstyggelige for Gud, kaadmundede, overmodige, opblæste, Udaads Opfindere, Forældre udydige, ufornuftige, ustyrlige, ukærlige, troløse, ubarmhæjrtige, hvilke, endog de kende Guds Retfærdighed, ikke have forstaaet, at de, som gøre saadanne Ting, have fortjent Døden, og det ikke blot de, som gøre saadan, men ogsaa de, som bifalde dem, der gøre det.« (Rom. I, 22; 28-32.)

Denne Apostelen Paulus's moralske Beskrivelse er ram-mende, og den gælder som almindelig Lov. Fra det Øjeblik af, da Mennesket vender sig bort fra Gud, er det nær ved at synke ned i Lastens Dynd eller lade sig rive med af en ubændig Nydelseslyst eller en voldsom Trang til ved List eller Vold at knuse alle, som staar i Vejen.

Den logiske Følge af et atheistisk Samfund er Op-hævelse af den moralske Samvittighed, Tilintetgørelse af Pligtfølelsen mod Næsten og tilsidst Modløshed, Livslede og Sevmord.

Højtelskede, Gud ske Lov! Vi er ikke kommen til disse yderste Konsekvenser, og vi skal søge at forebygge dem.

Derfor maa vi til Stadighed have Tanken om Gud ved vort Livs Horisont. Vi skal tænke paa Gud, vi skal bede til ham, vi skal give ham den Kultus, den Ære, som til-

kommer ham, og stadig anerkende vor Afhængighed af ham.

1) Vi skal lænke paa Gud og aldrig glemme ham. Det være langt fra os at misbillige de prisværdige Anstrængelser for at forbedre eders materielle Livsvilkaar, tværtimod, jeg priser disse energiske Anstrængelser. Formuen er ikke noget ondt, den er et Middel til at handle, og hvert Middel, som kan anvendes i det Godes Tjeneste, er selv et Gode. Men den overdrevne Bekymring for de materielle Goder kan let blive en Fare og give Anledning til det Onde. Over de jordiske Goder skal man altid sætte Sjælens højere Interesser. »Thi hvad gavner det Mennesket, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjæl? Eller hvad vil et Menneske vel give i Løsepenge for sin Sjæl? Thi Menneskets Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han gengælde enhver efter hans Gerninger.« (Math. XVI, 26, 27.)

Livet gaar saa hurtigt, for alle uden Undtagelse svinde det hurtigt hen, og naar I er kommet til Enden af denne kortvarige Tilværelse, da vil den højeste Dommer kalde eder for sin Domstol, og I skal da aflægge Regnskab ikke for den Formue, I har samlet, heller ikke for de Savn, I har maattet lide, men for Brugen af Formuen eller for den Taalmodighed, hvormed I har baaret Savnene, for at forblive tro imod ham og frelse eders Sjæl.

Overflod og Savn varer kun en Tid: En Ting bliver og vil ledsage eder ind i Evigheden: Den moralske Værdi af eders Gerninger, opera enim illorum sequuntur illos. (Apoc. XIV, 13.)

2) Derefter skal vi bede til Gud.

Mine kære Brødre! Mennesket er ikke i Stand til længe og trofast at bevare et Minde, hvis det ikke til bestemte Tider fæster Tankerne ved det. Derfor skal I have bestemte Tider til at tænke paa Gud. Bed om Morgenens, inden I begynder Dagens Dont. Hver Morgen lægger Kirken følgende Bøn paa Præstens Læber, og den anbefaler den ogsaa til de Troende: »Herre, almægtige Gud, du som har tilladt os at se Morgenrøden til denne nye Dag, giv os idag din Kraft, for at vi intet Øjeblik lader os forføre til at gøre det Onde, men at alle vore Ord, alle vore Tanker og alle vore Handlinger maa bidrage til, at din Retfærdighed bliver fyldestgjort, ved Vor Herre Jesus Kristus, som lever og regerer med dig i al Evighed.« (Ad primam.)

Kære Forældre! Tillad, at eders Børn ser, at I bøjer Knæ for ham, som I selv kalder »Vor Herre«, tillad, at de kan mærke, at I selv anbefaler eder til hans faderlige Forsyn. Har I Lov til at beklage eder over, at eders Børn

undlader deres kristelige Pligter, at de ikke længere beder, naar I selv ikke giver dem det belærende og opmuntrende Eksempel?

Bed om Morgenens. Ligesom Lærken ved den første Solstraale hæver sig jublende mod Himmelens Blaa, saaledes skal vor Bøn ved Dagens første Time stige op til Guds Trone, til den himmelske Faders Aasyn: Fader vor, du som er i Himmelen. Da er vi som Børn hos vor Fader, vi taler med ham, vi beder, thi at bede er at tale med Gud. Hvad skal vi først sige til ham? Frelseren har lært os det: helliget worde dit Navn — til os komme dit Rige — ske din Vilje som i Himmelen saa og paa Jorden . . . Guds Navn — Guds Rige — Guds Vilje, det er det højeste, det største, vi kan bede om, derfor er det ogsaa det første, vi skal bede om. Derefter anbefaler vi vor daglige Nød, Bekymringen for det daglige Brød, Bekymringen for det daglige Brød! — hvor tungt tynger ikke denne Bekymring paa det store Flertal af Menneskenel! Som socialt Spørgsmaal hviler den som et Mareridt paa den nuværende Slægt! Giv os idag vort daglige Brød er det sociale Spørgsmaals hele Katechismus, hvert Ord er et helt Kapitel.

Fader vor, giv os Brød, thi du er vor Plejefader, som ene og alene kan pleje os, som ene og alene kan give os Brød, thi det er dig, som bespiser Himmelens Fugle og klæder Markens Liljer. Giv os Brød: vi beder ikke alene for os, men for alle vore Brødre og Søstre, særligt for dem, som er endnu fattigere end vi, for de allerfattigste, som selv ikke længere beder. Giv os alle vort daglige Brød, ikke alene for Legemet, men ogsaa for Sjælen, ikke den forgængelige Føde, men den Føde, som varer til et evigt Liv, hvilket Menneskets Søn alene kan give os. (Joh. VI, 27.) Giv os idag vort daglige Brød, saaledes beder vi stakkels faltige Mennesker om Ernæring for Legeme og Sjæl. Men saa kommer en endnu mere indtrængende Bøn, Bønnen om Tilgivelse, Bekendelsen af Skyld og Synd. O de usalige Stunder i vort Liv, o Sjælens mørke Nat, da Dødssynden fik Indpas i vort Liv. Husker du? Husker du, raaber Samvittighedens gnavende Orm. Barndommens Synder, Ungdommens Synder, den modne Alderdoms Synder, den sidste Tids Synder, husker du? husker du? raaber vor skadefro Fjende. Kendte og skjulte Synder, strafbare Forsømmelser af de helligste Pligter, Letsindighedens Skyld, Ondskabens Skyld: Kender du os endnu? Vi er dine; ved du endnu hvor, hvornaar og hvorledes? Ak ja, vi ved. Min Gud, Barmhjærtighed! Fader, forlad os vor Skyld, vi er rede til ogsaa at forlade vore Skyldnere. Til-

giv os, at vi faldt, giv os Naade og Styrke til ikke mere at falde; led os ikke i Fristelse, men frels os fra det Onde.

Ja, højtelskede, bed hver Morgen, bed sammen med ham, som har lært os, at vi skal bede med ham, gennem ham og i ham, per ipsum, et cum ipso et in ipso, med hele eders Sjæl, med stærk Vilje, med Hjærtet opfyldt af Kærlighed og grænseløs Tillid. Og vid da, at naar I hver Morgen trofast, aldrig svigtende, begynder Dagen med Bøn, da svarer alle Himmelens Engle og Helgener Amen, og hele den stridende Kirke med de Millioner af Troende svarer Amen, og Himmel og Jord svarer Amen!

Bed om Morgenene, bed om Aftenen, bed ved Maaltiderne, men bed særligt om Søndagen.

3) Søndagen er Hvilens og Bønnens Dag. Denne Hviledag er absolut nødvendig, alle Socialøkonomer er enige om det. Men vi maa ikke udelukkende søge denne Hvile i profane Adspredelser, selv om de er udadlige. Thi Søndagen er først og fremmest Herrens Dag. Lad den i Sandhed være en Herrens Dag. Kom da i store Skarer til vore Kirker, kom derhen med hele Familien; bliv der forenede uden Hensyn til Forskel i Alder eller social Stilling, alle forsamlede omkring eders Præst, som frembærer det hellige Messeoffer for eder, i eders Intention. Og jeg henvender mig til eder, kristne Kvinder, kom til Kirken i en sømmelig Paaklædning. Hvilken skrigende og forargelig Modsætning ser man ikke sommetider, selv i denne Arbejdsløsheds og Dyrtids Elendighed, mellem Stedets Hellighed, den indre nødvendige Ydmyghed, det indre fromme Sind, og den ydre usømmelige, ofte forargelige Paaklædning. Er det opbyggeligt, kan det stemme til Andagt, naar man ser eder knæle ned ved Kommunionbænken eller modtage Kirkens Sakramenter i en mere end verdslig Paaklædning?

Højtelskede i Herren, det vilde være et herligt Skue at se den gensidige Opbyggelse, ved hvilken de Troende »lærer og formaner hverandre med Psalmer og Loysange og aandelige Sange, i Naade lovsyngende Gud i deres Hjærter« (Colo. III, 16). Det vilde være smukt at høre eder synge i det mindste Messens faste Dele og lade eders Sognekirkes Hvælving genlyde af eders Tros opløftende Toner, Credo in Deum Patrem omnipotentem, Creatorem Cæli et terræ, jeg tror paa Gud Fader den almægtige, Himmelens og Jordens Skaber! At høre eder svare paa Præstens Opfordring til at opløfte Sindet og Hjærtets Længsler over de jordiske Interesser — sursum corda, Hjærterne opad! Hvilken Glæde at høre eder alle svare med begejstret Stemme: Vi holder dem opløftede og stadig orienterede imod Gud, vor ypperste Herre: habemus ad Domi-

num, og istemmende Præstens Opmuntring til Taknemmelighed, gratias agamus Domino Deo nostro, at synge i Kor: Dignum et justum est, ja sandelig, det er værdigt og ret, rigtigt og frelsebringende, at vi altid og overalt takke dig, o Herre!

Denne Skik er allerede indført i flere af vore Kirker, gid den snart maa blive almindelig!

Kom da regelmæssigt til vore Kirker, Søndag efter Søndag, og tillader eders Stilling det, saa kom ogsaa paa Hverdagene. Kom særligt i den Hensigt, at tilbede Gud: At tilbede ham, det er at erkende, at Gud er Gud, at han er Gud vor Herre, som vi skylder Lydighed. Foren eder med Præsten, som staar ved Alteret, ikke alene ved at bede mere eller mindre tilsvarende Bønner, men ved aktivt at tage Del i Offerhandlingen. Thi I er ogsaa Præster. Apostelen Johannes siger i Apocalypsen: At vor Herres Jesu Christi Blod har salvet eder til Konger og Præster. Apostelen Petrus udtaler det samme: »Christus er den levende Sten, paa hvilken Kirken er bygget — siger han — vorder selv som levende Stene, opbyggede paa ham til et aandeligt Hus, et helligt Præstedømme, som frembærer aandelige Ofre, der er Gud velbehagelige ved Christus Jesus.« (I Petri II, 5.)

Vi skal være inderligt forenede med Præsten, naar han udstrækker Hænderne over de hellige Gaver og siger: »Modtag, o Gud, denne Gave, som hele din Menighed bringer dig til Vidnesbyrd om, at den skatter sig lykkelig ved at tjene dig og høre dig til. Skænk os her i Livet din Fred, bevar os for din Vrede og tæl os blandt dine udvalgte. Ved Jesus Christus vor Herre. Amen. (Messens Canon.)

Og medens Præsten i dybeste Andagt forener eder med sig i denne særligt fromme Handling, skal I i Kor med Himmels Engle tiljuble Gud: Sanctus sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth; hellig, hellig, hellig er du, o Gud, Hærskarernes Herre. . . Pleni sunt Cæli et terra gloria tua, hosanna in excelsis, Himmel og Jord er fulde af din Herlighed. Hosanna i det høje! Benedictus qui venit in nomine Domini, hosanna in excelsis. Velsignet være den som kommer i Herrens Navn. Hosanna i det høje!

Ja mine Brødre, Ære være Christus Jesus, som har villet stige ned blandt os; som har villet bo iblandt os i Bethlehem, i Nazareth, i Nadversalen, i Gethsemane, paa Golgatha; som forbliver hos os, paa vore Altre, i vore Tabernakler, for at lære os paa en mere sikker Maade, end vor Fornuft kan gøre det, hvem der er vor himmelske Fader, hvorledes vi skal mindes ham, bede til ham og tilbede ham.

Thi Jesus Christus er Vejen, Sandheden og Livet.

Kom olte til Kirken, kom i Sorg og Glæde, kom særligt naar Stormen raser, thi Gud fører an i Stormen, han prøver os i Stormen, og han hjælper os i Stormen. Kom trofast i Kirken for der at hente den sande Glæde. I Verden hører man ofte den Klage, at Glæden er bleven saa sjælden i Menneskenes, ja ogsaa i Ungdommens Liv. Man kan sige, at Uro, Mangel paa Fred, Mangel paa Glæde er karakteristisk for den moderne Kultur; det er et Tegn paa en sygelig Febertilstand, som kun frembringer Feberdrømme af berusende Kaadhed, men ingen sand Glæde. Den religiøse Alvor forkynder ikke Glæden, men den giver og sikrer den. Hvor Sjælen er i Ro, er alt i Ro, hvor Hjertet har Fred, hersker Fred, og hvor der er Ro og Fred, der er Glæde. Hvor Sjælen er i Naadens Stand, hvor Hjerterne er frie for Lidenskab og rene, der risler Glædens Kilder, baade den naturlige og den overnaturlige.

Denne Fred, denne Glæde ønsker jeg eder alle af ganske Hjærte til den tilstundende Paaskefest. Paaskefred! Paaskeglæde! Amen.

København paa St. Ansgars Fest 1927.

† JOSEPH,

Biskop, Apostolisk Vikar.

Georg Brandes og Kristendommen.

Der er for den, der skriver disse Linier, ingen Tvivl om, at Georg Brandes, der nys døde i en Alder af 85 Aar, i en ikke ringe Brøkdæl af disse 85 Aar har været den mest indflydelsesrige Mand i Danmark. I den sidste Periode af sit Liv var han det ikke mere; hans personlige Indflydelse var de senere Aar af hans Liv ret ubetydelig; han var bleven en berømt Mand, men en Mand, hvis Mening ingen spurgte om, og, naar han alligevel sagde den, vakte det kun den Opsigt, som en Udtalelse fra en Mand, der tidligere havde haft stor Indflydelse, nødvendigvis maatte vække. Man refererede, at han havde udtalt sig saaledes eller saaledes, men en virkelig Diskussion, om hans Meninger var rigtige eller urigtige, opstod der ikke mere.

Naar man spørger om, hvad der i sin Tid gav Georg Brandes en saa stor Anseelse og Indflydelse her i Landet, saa er det meget vanskeligt at give et nøjagtigt eller udtømmende Svar paa dette Spørgsmaal. Man skal ikke lade sig forvirre af de mange lovprisende Udtalelser, der lyder om ham i disse Dage lige efter hans Død; de skyldes for en ikke ringe Dels Vedkommende den danske Godmodighed og Ulyst til at tale ondt om de Døde; dels skyldes de den Omstændighed, at det endnu er Mode og hører med til god Tone i Danmark ikke at lægge Skjul paa, at man sidder inde med en Del af den Dannelse og det Frisind, som Georg Brandes siges at have fremtryllet her i Landet.

Hvad der i disse Dage skrives i Bladene i ret højstemte Toner, har for de ni Tiendedeles Vedkommende kun ringe Betydning. Georg Brandes var i Virkeligheden blevet Offentligheden en besværlig Mand; man var træt af ham; man længtes kun efter, at hans Tid skulde faa en Ende, men det skulde helst være en Afslutning med et vist sømmeligt Præg, som naar man sender Krans til ens afdød Slægtning, fordi han har være ens Slægtning, om man end i Aarevis ikke har set til ham eller opsøgt ham.

Hvad der siges eller skrives i disse Dage om Georg Brandes, har ingen dybere Betydning. Ligeledes maa det siges, at meget af det, der tidligere er blevet sagt om ham, heller ikke har haft større Betydning; de, der beundrede ham, var ofte blinde af Beundring; de, der bekæmpede ham, var ofte blindede af Had.

Naar man spørger hans Beundrere, hvad det var, som de saa i ham og beundrede, faar man en endeløs Svada at høre; men undersøger man nøje, hvad der er Kærnen i alle disse lyriske og højstemte Udtalelser, saa ender det altid med, at man faar at vide, at Georg Brandes var beundringsværdig paa Grund af sin store Intelligens og sit store Mod. At Georg Brandes var en uhyre intelligent Mand, og at han desuden ogsaa var en modig Mand, kan der ikke være den allermindste Tvivl om. Han har sikkert været et af de mest begavede Mennesker og samtidig et af de modigste Mennesker, der har levet i vor Tid. Men

for det første er hverken Intelligens eller Mod noget, der udelukkende findes hos gode Mennesker, og for det andet har selv den største menneskelige Intelligens og det største Mandemod sin Begrænsning, sin ret snævre Begrænsning.

Hvad kan det nytte, at en Mand er uhyre intelligent, hvis han ikke bruger sin Begavelse til at naa et Maal, der i sig selv har Værdi? De store Forbrydere er ofte store Begavelser. Og hvad kan det nytte, at man ikke er bange af sig, hvis man ikke sætter sit Mod ind for en Sag, der i sig selv har Betydning? Det vilde være naivt at mene, at det kun er de store Helte, men aldrig de store Bandidter, der er dristige til at gaa paa.

Og selv om Georg Brandes var uhyre intelligent, saa var der dog en Masse Ting, som han aldeles ikke forstod sig paa. Man priste ham altid som den store Psykolog, og dog har man hos en af hans nærmeste Venner kunnet læse i disse Dage, at han i Virkeligheden var en daarlig Menneskekender.

Og forstod han sig i visse Henseender daarligt paa menneskelige Forhold, saa forstod han sig først uhyre slet paa guddommelige Forhold; Kristendommen i sig selv var en lukket Bog for ham, og udtalte han sig om Religionen inde i Menneskene, om kristne Menneskers religiøse Følelser og Tanker, saa var det som oftest de mest morsomme Fejltagelser og Misforstaaelser, der kom for Dagen. Det dybeste i Menneskene og det dybeste i Tilværelsen var ikke blot en Gaade for ham; nej, hans intellektuelle Begrænsning var saa stor, at det overhovedet ikke eksisterede for ham.

Og var der Grænser for hans Indsigt, var der ogsaa Grænser for hans Mod. Han havde det Mod, der udkræves for at kritisere andre, men han havde ikke det Mod, der kræves for at kritisere sig selv. Han savnede Selvkritik, den guddommelige Gave, som er det danske Folks Svaghed og dets uendelige Styrke, den Gave, som det skyldes, at dette lille værgeløse Folk har kunnet bevare sin Frihed og Uafhængighed gennem Aarhundreder og Aartusinder.

Naar Georg Brandes gjorde Nar ad sig selv, fordi det nu engang hører med til god Tone i Danmark, at man

ikke tager sig selv for højtideligt, saa lød det altid hult og uægte. — Og naar han undertiden gik saa grundigt i Vandet, at der ikke var andet at gøre end at le med af sin egen Fadæse, saa valgte han den fejgste Udvej af alle; han brugte en eller anden Udflugt for ikke at skulle indrømme, at han havde soleklar Uret. I Alfred Ipsens Levnedsskildring af Brandes berettes der om den Rencontre, som han havde med en af vore hjemlige katholske Præster angaaende Missionen i Kina; Georg Brandes havde som Bevis paaberaabt sig et Øjebliksfotografi i et parisisk Tidsskrift; hans Modstander, den katholske Præst, lod Tidsskriftet komme fra Paris og konstaterede overfor Brandes, der aabenbart ikke havde set Tidsskriftet, men kun hørt tale om det, at det aldeles ikke drejede sig om et Øjebliksfotografi, der var taget i Kina, men om en farvelagt Tegning, der var lavet i Paris. Den katholske Præst meddelte i et af de største Hovedstadsblade, at Tidsskriftet, som Brandes havde henvist til, laa til Eftersyn paa hans, Præstens, Bopæl, og at enhver kunde komme for at tage det i Øjesyn. Brandes havde ikke det Mod at indfinde sig paa Præstens Bopæl for at undersøge den Kilde, som han havde paaberaabt sig uden nogensinde at have set den, og som han havde benyttet til et hadefuldt Angreb paa de kristne Missioner i Kina. Hvis han saa endda havde haft Mod nok til at tie stille, saa havde det til Nød kunnet gaa an; men han svarede Præsten med nogle forvirrede og forvirrende Sætninger om, at han ganske vist ikke var i Besiddelse af det paagældende franske Tidsskrift, men han vilde alligevel fastholde, hvad han havde paa-staaet.

Nej, Georg Brandes's Mod var ikke af den rette Art. Hans Mod var snarere af den Slags, der maa kaldes »Dristighed«, og underligt er det at se, at hans største Ydmygelse stammede fra, at da der endelig en Gang blev Kamp for Alvor og der ikke mere blev kæmpet med Penneskafter, men med Bajonetter, saa vilde han, Kampens Mand, Modets Mand, ikke længere være ned; ja, selv da havde han ikke Mod nok til at tie stille, hvad der havde været det eneste rigtige, naar han ikke vilde sige noget; han maatte

vide sit »Mod« ved at udtale sig til den ene af Parterne i Striden og derved saare denne Part paa det dybeste, samtidig med at han snakkede løs om sin fuldkomne Neutralitet.

Georg Brandes's Intelligens og hans Mod havde, hvor store de end var, dog deres Begrænsning, som Alt hvad der er menneskeligt og kun menneskeligt.

Og naar vi nu kommer til det Omraade, som for ham var det allervigtigste, Litteraturen, saa kan man ikke, hvor gjerne man end vil, komme udenom, at hans Ævner var meget, meget begrænsede. Georg Brandes vil aldrig blive et af Litteraturens store Navne, fordi han ganske simpelt hen aldrig har frembragt noget. Han var jo kun Kritiker, ikke andet. Han var en udmærket Kritiker, men han var kun Kritiker, og naar han aldrig blev andet, saa var det, fordi hans Ævner ikke slog til for at blive andet. Han kunde udmærket tale om andre Forfattere eller om andre Digtere, men han manglede fuldstændig den Ævne og den Gave, der hører til for selv at blive Forfatter eller Digter. Det var med ham som med den, der udmærket forstaar at bedømme et Kunstværk, men ikke har de Gaver, der kræves for selv at kunne frembringe et Kunstværk. Og derfor kommer Brandes til at staa ligesaa langt under en Digter som Oehlenschläger, som den Mand, der skriver en Afhandling om Thorvaldsen, staar under Thorvaldsen.

Brandes, der var saa klog, vidste det udmærket godt selv. Og det var den Orm, der hemmeligt nagede ham hele Livet. Behændig som han var, forstod han at bringe Godtfolk den Indbildning, at litterær Kritik er noget umaadelig fornemt noget; men sig selv har han ikke kunnet bilde noget saadant ind, og det pinte ham i hans umaadelige Ærgærrighed. Han har selv udtalt, at han var klar over, at den Litteratur, der kun bestaar i at undersøge, om de, der virkelig frembringer Litteratur, duer eller ikke, ikke kan gøre en Mand »udødelig«, og at den Kritiker, der ønskede at blive »udødelig«, derfor maa digte videre, hvor de virkelige Digtere hører op. Det er let at se, at dette kun er en tarvelig Selvtrøst; havde Georg Bran-

des haft Ævner til at blive en virkelig Forfatter eller Digter, saa havde han ikke ladet sig nøje med at synge anden Stemme, hvor vore virkelig store Digttere synger Melodien, den af dem selv komponerede Melodi, af fulden Bryst.

Brandes vilde kun være »Menneske«, og som Menneske var han i mange Henseender ret begrænset. Han yndede at tale om de »store« Mennesker, og Meningen var selvfølgelig den, at var der nogen, der hørte med til de »store« Mennesker, Overmenneskene, saa var det ham selv. Men spørger man om, hvad han da, det store Menneske, har betydet for de andre Mennesker, hvad han har bragt dem og ydet dem, saa bliver det uhyre svært at svare noget positivt. Hans litteraturkritiske Oplysninger kan være uhyre interessante, men Menneskesjælen kan nu engang ligesaa lidt leve af Litteraturkritik, som Menneskelegemet kan leve af Konditorkager. Det er klart, at naar Brandes blev den indflydelsesrige Mand, han blev, saa var det ikke som litterær Kritiker, men som Filosof og Sandhedsforkynder, han blev det. — Han lærte den franske Kritiker Taine Kunsten af; ligesom denne benyttede han den litterære Kritik, der inderst inde er de fleste ret ligegyldig, som et Skalkeskjul for at forkynde sine filosofiske Meninger og derved vinde Indflydelse paa Aandslivet.

Saa kommer vi til det allervigtigste Punkt: Hvad betød Brandes som Filosof eller som Sandhedsforkynder? Hvilke Sandheder har Brandes forkyndt for Folket i Danmark?

Her vilde jeg gjerne bede en af Brandes's Beundrere om at besvare Spørgsmaalet. Jeg ved godt, at der er en Mængde Sandheder eller Meninger, som Brandes har bekæmpet; men jeg paastaar, at der ikke er en eneste Sandhed eller Mening, som Brandes har kæmpet for. Dette giver Forklaringen paa, at Brandes en Overgang kunde faa en saa umaadelig Indflydelse, men at denne Indflydelse dog ikke kunde holde i Længden, saa at han endte som en saare ensom og isoleret Mand. Dette er Forklaringen paa hans Ungdoms og hans Manddoms uhyre Ævne til at vække Menneskers Begejstring og hans egen senere grænseløse Bitterhed imod disse samme Mennesker, der en Tid havde forgudet ham. Brandes var en Mester til at bevise, at dette eller hint er Løgn; men han var aldrig den Mand,

der vilde eller kunde bevise, at noget er Sandhed. Man ved, at Brandes i Politik ikke var Demokrat; man ved ogsaa, at han ikke var Tilhænger af Kongedømmet; han var heller ikke Socialist eller Kommunist, langt mindre Højremand; man ved saa udmærket, hvad Brandes ikke var; men er der nogen i hele Landet, der ved, hvad han var?

Og hvad nu angaar Religionen, saa har han som ingen anden angrebet Kristendommen; men han har selv prælet med, at han aldrig med et Ord har røbet, hvad hans egen religiøse Opfattelse gik ud paa. Brandes har paa det religiøse Omraade angrebet alt muligt; han har aldrig forsvaret noget som helst.

Nu vil en eller anden snedig Sjæl sige, at dette var, fordi han overhovedet ingen Religion havde. Nej, saa simpel er Sagen aldeles ikke. Thi naar jeg ovenfor angav, at Brandes paa det religiøse Omraade har angrebet alt muligt, saa maa der i Virkeligheden gøres et meget vigtigt Forbehold. Der er nemlig een Religionsform, som Brandes aldrig har angrebet, og som det havde været hans Pligt at angribe allerførst, hvis han ingen Religion havde, og denne Religionsform er **Jødedommen**.

Vi har her i Landet haft det Særsyn, at en Mand, der var Jøde, har angrebet Befolkningens kristelige Overbevisning som ingen anden, og at han samtidig har forstaaet at bibringe den samme Befolkning den Mening, at det gjorde han, fordi han overhovedet hadede alt, hvad der hedder Religion. Det besynderlige er nu paa den ene Side, at denne Befolkning ikke fandt paa at sige til ham, hvad der skulde synes at ligge ret nær: Hvis du hader Religionen, fordi du mener, at den er Løgn og Bedrag, saa undrer det os, at du ikke begynder med at frigøre dem, der staar dig nærmest, Jøderne; det undrer os, at du ikke har saa meget tilovers for Jøderne, der staar dig nærmest, at du gør, hvad du kan, for at rive dem ud af det Fordummelsens Mørke, som den jødiske Religion er. Og besynderligt er det paa den anden Side, at den danske Godmodighed kunde gaa saa vidt, at man fandt sig i, at en Jøde hudflettede og forhaanede os med al sin salte Satire, fordi vi hyldede den kristne Religion, men at han ikke

havde et eneste spottende Ord og ikke et Gram Salt tilovers til dem, der hyldede den jødiske Religion.

Jeg ved godt, at det er meget formasteligt at sige dette, skønt et Barn kan indse, at det er rigtigt.

Jeg har i mange Aar grublet over dette besynderlige Forhold, og jeg er kommet til den Overbevisning, at naar Georg Brandes ikke angreb de andre Jøder paa Grund af deres Tro, medens han jo aldrig kunde blive træt af at angribe de Kristne paa Grund af deres Tro, saa var det aldeles ikke, fordi han manglede Sandhedskærlighed eller Retfærdighedsfølelse; nej, Grunden var simpelthen den, at han i religiøs Henseende altid var og med Alderen mere og mere blev overbevist Jøde. Jeg siger med Vilje »overbevist Jøde« og ikke »rettroende Jøde«. Der er iblandt Jøderne, ligesom blandt Protestanterne, mange forskellige Standpunkter i religiøs Henseende, og jeg føler mig overbevist om, at naar Brandes aldrig angreb Jødedommen, men tværtimod oftere forsvarede den, saa var det, fordi han stadig, men særlig i sin senere Alder følte sig grebet af sine Forfædres Religion og til en vis Grad kunde føle med i det, der dybest rører sig i dette ulykkelige Folk.

Hele Brandes's tilsyneladende saa tvetydige Stilling overfor Religionen er mig et Bevis for, at det forholder sig, som jeg ovenfor har fremsat; en Slags Bekræftelse finder jeg deri, at Georg Brandes fornylig til en Bekendt af mig har ytret, at han ofte om Aftenen sad hjemme og læste de gamle Profeter.

Herved mener jeg, at den mærkelige Stilling, som Brandes har indtaget overfor Kristendommen i Danmark, finder sin virkelige Forklaring. At han ved enkelte Lejligheder har udtalt en vis Sympathi og Respekt for den katolske Kirke, skal man ikke lægge for meget i. Ingen herhjemme har som han forsvaret den Kamp, der i Frankrig fra fritænkerisk Side blev ført imod den katolske Kirke. Den, der skriver disse Linier, har en hel Aften disputeret med Georg Brandes i hans Hjem og søgt at faa ham til i det mindste at fordømme, at man landsforviste franske Borgere paa Grund af deres kristne Overbevisning; trods al den Elskværdighed, som han lagde for Dagen under Diskussionen, fik jeg dog ikke det Indtryk,

at han følte nogen Harmen imod dem, der brugte saadanne Midler imod den katholske Kirke i Frankrig.

Naar Georg Brandes er død, saa er det en Modstander af al Kristendom, der er død, og naar Kaarden er faldet ud af hans Haand, saa var det en Kaarde, der var rettet imod vort Hjerte. Hans Indflydelse har været overmaade stor, og der er ogsaa dem, der takket være hans Skrifter har forladt den katholske Kirke og den katholske Tro. Vi vil ved hans Død hverken overvurdere eller undervurdere ham; han har været en farlig Modstander paa Grund af de Aandsævner og de Karakteregenskaber, som han sad inde med. Alligevel kan der ikke være Tvivl om, at det, som blev hans Livs store Skuffelse, var netop, at den Skade, som han kunde tilføje os, ikke blev større, end den blev. Hvis han har været ærlig mod sig selv i sin sidste Levetid, har han alligevel maattet gaa til den Bekendelse, der gennem Aarhundrederne tilsidst har lydt fra dem, der bekæmpede Kristendommen: Det blev dog Dig, Christus, der sejrede! *H. Gamél.*

Katholsk Lytterforening.

I forrige Nr. af »Ugebladet« fremkom en Opfordring til Dannelsen af en katholsk Lytterforening, som jeg synes, man fra alle Sider bør modtage med den største Opmærksomhed, og som jeg gerne med disse Linier vil give en hjertelig Anbefaling. Vi modtog i sin Tid til »Katholsk Klub« et Forslag i den Retning fra Pastor Wolff i Haderslev, der saaledes er Tankens Fader — og jeg mærkede, da jeg forelagde den for Klubben, at den straks vakte stor Interesse.

I Virkeligheden er denne Sag af ganske overordentlig Vigtighed, da Radioen i saa høj en Grad er blevet »Landets Øre«. Vi er endnu ikke vænnet til at tillægge den samme Betydning som Pressen, medens det faktiske Forhold er det, at en Radioudsendelse naar langt videre omkring end noget Dagblad — og bliver hørt af hele den store Del af Folket, der lytter, medens en Dagbladsartikel langt lettere springes over.

Det lover godt for Tankens heldige Gennemførelse, at den foreløbige Bestyrelse har faaet en saa energisk og

dygtig Formand som Organist Hammermüller, der netop var den, der i Katholsk Klub tog ivrig Del i disse Drøftelser. Den Maade, Sagen nu er grebet an paa, nemlig som et ganske selvstændigt Initiativ udenfor de bestaaende Institutioners Rammer — er den rette Vej. Men de bestaaende Foreninger bør efter min Mening slutte op om Idéen og hver for sig gøre deres til at forplante Tanken videre i deres Virkekreds. Hos os i »Katholsk Klub« har den fundet levende Interesse, som jeg vil haabe giver sig Udslag i talrige Indmeldelser.

København den 26 — 2 — 27.

S. P. Fornjotur.

p. t. Formand i »Katholsk Klub«.

Valfart til Lourdes.

De katholske Valfarter har hidtil ført nordiske Pilegrimme til Rom (i Jubelaaret) og til Assisi (i Franciscus-Mindeaaret) — nu byder Ledelsen op til at drage til Lourdes.

For en rimelig Pris og under vore Valfarters sædvanlige Ledelse drages der til Mirakelstaden i Pyrenæerne fra 17. til 31. Juli. Vejen lægges om ad Strassbourg (hvor vi ser Domkirken), Avignon (med det prægtige Pavepalads), gennem det skønne Provence, over Paris (med Besøg i Notre Dame og Sacré Coeur), og som en særlig cadeau til Sainte Thérèses mange Venner, afslutter vi Færden med en Valfart til Lisieux.

Mon denne Rejse, som har den kirkelige Øvrigheds Anbefaling, og som ledes af en Gejstlig, egentlig behøver nogen Anbefaling!

Lourdes og Lisieux er Maalet for saa mange Katholikkers Tanker, at mange vil glæde sig over nu at kunne naa deres Ønskers Maal: at besøge Maria-Helligdommenes herligste Valfartssted og at bede ved den lille Søsters Helgenskrin.

Ugebladet vil i de følgende Numre bringe Nyt om Færden. Nu gælder det blot, at vi bliver en anseelig Flok til Forøgelse af de ca. 800, som tidligere har været paa Valfart under Ledelse af Kath. Klubs Rejsebureau i Samarbejde med det forfræffelige Bennetts Bureau, som i Fællig vil sørge for, at denne Rejses Deltagere vil blive lige saa tilfredse som de mange, vi hidtil har ført ud til Kirkens store Steder.

Program for Rejsen til Lourdes 1927.

17. Juli	Afr. København	10,10	
	Ank. Gedser	13,50	Middag paa Færge.
	Ank. Hamburg	20,10	Aften
	Afr. Hamburg	22,41	
18. »	Ank. Frankfurt	9,10	Morgenkaffe.
	Afr. Frankfurt	9,38	
	Ank. Appenweier	13,28	Frokost. Togskifte.
	Afr. Appenweier	14,55	
	Ank. Strassbourg	14,55	V. E. T.
			Indkvartering paa Hotel. Domkirken vil blive forevist, og der vil blive afholdt et historisk-arkitektonisk Foredrag om den. Middag.
19. »	Afr. Strassbourg	6,20	Efter Morgenkaffen. Frokost medbringes.
	Ank. Lyon	15,24	
	Afr. Lyon	16,40	
	Ank. Avignon	19,69	
			Indkvartering paa Hotel. Middag.
20. »			Efter Morgenkaffen besøges Pavepaladset, hvor der vil blive holdt et kirkehistorisk Foredrag om Pavernes babyloniske Udlændighed. Frokost Kl. 11,30.
	Afr. Avignon	12,43	
	Ank. Nimes	14,50	
			Indkvartering. Bybesigligelse. Middag.
21. »	Afr. Nimes	5,40	
	Ank. Carcassonne	10,40	
			Besøg i den gamle By. Lunch.
	Afr. Carcassonne	14,18	
	Ank. Toulouse	15,38	Togskifte.
	Afr. Toulouse	15,57	
	Ank. Lourdes	19,36	Indkvartering.
			Efter Aften en privat Spadseretur til Grotten.
22. »			Kl. 8 Messe med Altergang i Grotten. Prædiken. Efter Morgenkaffen: Omvisning i de tre over hinanden byggede Kirker. Kors-

vej opad Bjerget. Efter Middag: Overværelse af Processionen med Sakramentet til de Syge. Aften fri.

23. Juli

24. »

Kl. 8 Messe og Altergang (i Basilikaen). Efter Kaffen: Besøg i Pisciner (Badene) og i Bureau de constatations (Lægekontrollen). Efter Middag: Udflugt i Omegnen. Efter Aften: Fakkelloget fra Grotten til Basilikaen. Vigilie med Prædiken, Salmesang, Rosenkrans og Litanier ved alle deltagende gejstlige. Midnatsmesse. Forbønner.

25. »

Messe og Altergang i Grotten. Fælles Andagt. Efter Kaffe: Private Besøg i Kirkerne m. m. Efter Middag Frihed. Efter Aften: Fakkelloget.

26. »

Afr. Lourdes	6,59	Efter Morgenkaffen.
Ank. Dax	8,59	
Afr. Dax	9,14	
Ank. Bordeaux	11,49	Middag. Togskifte.
Afr. Bordeaux	12,45	Aften i Toget.
Ank. Paris		

27. »

Kl. 8^{1/2} Messe i Sacré Coeur paa Mont Martre. Efter Kaffe: Notre Dame de Paris med la Cité (Ste Chapelle). Efter Middag: Invalidedomen. Frihed.

28. »

Afr. Paris	7,00	
Ank. Lisieux	10,39	

Messe ved St. Thérèses Relikvier, Andagt og Prædiken. Efter Middag: Besøg paa Helgenindens Mindesteder og i Karmeliterklostret. Frihed. Før Afrejsen: Samlet Afskedsbesøg i Kirken.

Afr. Lisieux	20,08
Ank. Paris	23,45

29. »

Afr. Paris	8,20	Frokost i Toget.
Ank. Køln	18,22	

Efter Middagen Omvisning i Domen.

30. »

Afr. Køln	21,59	
Ank. Hamburg	6,24	Morgenkaffe.
Afr. Hainburg	8,45	Middag paa Færgen.
Ank. København	19,05	

Prisen for Rejsen vil være:

III Kl. Jernbane hele Vejen	Kr. 615.—
III Kl. Danmark og Tyskland,	
II Kl. Frankrig og Belgien	Kr. 680.—
II Kl. hele Vejen med Sovevogn Ham-	
burg-Frankfurt og Køl'n-Hamburg	Kr. 790.—

Indtegningen til Rejsen slutter 1. Maj, og der betales ved Indtegningen Kr. 100,— i Depositum, og Restbeløbet betales i 2 Rater, henholdsvis 1. Juni og 1. Juli med Halvdelen hver Gang.

Folketingsmand Dr. phil. Axel Dam

i „Academicum Catholicum“, Onsdag den 23. Februar.

Da Dr. Axel Dam i Julen lovede A. C. at holde Foredrag om »Retsforbundets Idéer«, anede han ikke, at det skulde falde midt i Nedskæringsdebatten i Rigsdagen, hvor han for Øjeblikket er ene om at varetage sit Partis Interesser. Saa meget mere maa A. C. takke Folketingsmanden, at han ikke sendte Afbud. Skønt A. C. ikke er nogen politisk Forening, mente den alligevel at skulle sætte »Retsforbundets Idéer« paa sin Emneliste, idet det nye Partis Program jo ikke har saa faa Berøringspunkter med Principspørgsmaal, der ligger os Katholikker paa Hjerte.

Indlederen tog sit Udgangspunkt fra den Dobbeltmoral, der behærsker Samfundet: Statens Moral er en anden end Borgernes. Staten tør tillade sig, hvad der i det borgerlige Liv vil stemples som Rov, Tyveri og anden Uretfærdighed. Den knebler paa mangfoldig Maade Aandsfriheden, den politiske og den økonomiske Frihed, som er Rettigheder, der hører til Menneskets Natur. Taleren dvælede især ved det Offentliges Indgreb i den økonomiske Frihed. Han forkastede det nuværende Skattesystem. Bl. a. kritiserede han skarpt Skatternes Anvendelse til Formaal, som mange Skatteydere vilde protestere imod: paa Finansloven opførtes Friseurfagskolen (til Indførelse af Pagehaar), Tith-Jensen, m. fl. I Stedet for Skatter foreslog Indlederen Jordrenten. Alle samfundsgavnige Foranstaltninger og Anlæg, som det Offentlige opfører for de private Skattepenge, vilde betale sig af sig selv, hvis blot de skabte Værdier, der »synker ned i Jorden«, ikke gik i Jordejernes Lomme. Denne Jordens Værditilvækst, som paa in-

gen Maade skyldes Jordejernes Arbejde, kan ikke blive Privateje, men maa gives tilbage til Samfundet. Jorden er Fælleseje; Enkeltmanden kan kun være Forpagter. Menneskehedens Fællesret til Jorden kan realiseres ved, at den, der tager Jord i Besiddelse, svarer Jordrenten til Samfundet, alt efter som dens »Beliggenhedsværdi« forøges. Det forholder sig her ligesom ved Teaterpladser.

Indlederen havde ikke noget imod, at man kaldte Statsmagten i Retssamfundet for en Natvægterstat. Menneskenes Erhvervsliv vil regulere sig selv, blot det stilles paa et sundt, naturligt Grundlag. Alligevel overlod han til Staten ikke blot Retsplejen, men en hel Del andre »Væsen«: Jernbaner, Hospitaller, Belysning og hvad ellers hører til Livsnerverne i Samfundets Økonomi.

Retsforbundets Indførelse vilde ogsaa gøre Ende paa internationale Forviklinger: Krige. Ligesom den religiøse Tolerance har umuliggjort Religionskrige, vil Retsidéernes Sejr bevirke, at nationale Krige hører Historien til. I denne Sammenhæng forlangte Indlederen Toldgrænserne sløffet. De er latent økonomisk Krig. Mellem »Retsstater« er der ingen økonomisk Konkurrence.

Der udspandt sig en livlig Diskussion, der, da man gik fra hinanden ved Tolvtiden, langtfra kunde siges at være afsluttet. Mange af Retsforbundets Krav lød temmeligt yderliggaaende, og deres Rækkevidde lod sig ikke altid overskue. »Georgismen«, som »Retsidéerne« øjensynligt er i Slægtskab med, trænger efter vor Mening paa adskillige Punkter til Revision. Men dens Grundkrav kan vi gaa med med til: nemlig at Jorden, Grundlaget for al Samfundøkonomi og Urkilden til al Velstand, maa blive stillet under en Ret, der fører den tilbage til dens Bestemmelse: at tjene til Beboelse og Dyrkning; der udelukker enhver Misbrug af Jorden (Jordspekulation); og der gør Jordens Værditilvækst, som ikke skyldes privat Arbejde, frugthar for Samfundet. Saavidt disse Krav kan gennemføres uden absolutistisk og statssocialistisk Krænkelser af Ejendomsretten, kan de kun have vor fulde Billigelse. Ligeledes afviser vi med Indlederen enhver Dobbeltmoral i Samfundet. Hans Anerkendelse af Naturretten som Udgangspunkt for al Lovgivning falder ganske i Traad med den katholske Kirkes Retslære. Alle Deltagere i Mødet havde vist det Indtryk, at Retsforbundets Program er velgørende frit for Partiegoisme og Klassepolitik, og at det ikke vil sy en ny Lap paa Samfundets slidte Klædning, men skabe et nyt og bedre Samfund.

A. Menzinger S. J.

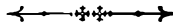
St. Antoni Bazar afsluttes paa Søndag den 6. Marts.

Man har bebrejdet os, at vi har holdt Bazar i Slutningen af Maaneden. Vi vil derfor vise os lærvillige og ogsaa holde Bazar i Begyndelsen af Maaneden. Det vil sige, at Bazaren til Fordel for St. Antoni Kapel først finder sin Afslutning paa Søndag. Der var ganske vist naaet et rigtig pænt Resultat, men paa Grund af den uhyre Tilstrømning af Gaver var det ikke muligt at faa alt solgt ud paa de to Dage.

Bazaren vil *Søndag den 6. Marts være aaben fra Kl. 11¹/₂ (Højmessens Slutning) til Kl. 2 Efterm. og fra Kl. 7 Aften (Andagtens Slutning) indtil Auktionens Slutning*, som forhaabentlig ikke bliver alt for sildig.

Der er endnu mange smukke og værdifulde Ting. Den 6. Dag i Maaneden er et ypperligt Tidspunkt for Bazarbesøg. Lad os derfor faa gjort rent Bord!

Cay Benzon.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Katholsk Kunstner-Klub. Violinisten Polycarp Andersen og Pianisten Carl Vorm havde kun et sparsomt Besøg til deres Kammermusikafte i St. Knuds Sal. Hvad der for Tiden er vanskeligt at opnå for de store, kendte Kunstnere, maa blive endnu vanskeligere for de unge, mindre kendte. Det vægtige Program: Mozarts Sonate i B-dur for Violin og Klaver, César Francks berømte Violin-Sonate og Beethovens ikke mindre berømte Kreutzer-Sonate fik en musikalsk dygtig Udførelse, bag hvilken laa et energisk, alvorligt Arbejde, saa Aftenens stærke Bifald var forsaavidt velfortjent. Naar den Intimitet, der er Kammermusikens Hemmelighed, for en Del savnedes, maa dette søges i de to Musikers forskellige musikalske Anlæg. Polycarp Andersen er noget af en Digter og Drømmer paa sit Instrument, hans ikke særlig store, men charmefyldte Tone staar i Modsætningsforhold til Carl Vorms dygtige, mere nøgterne Klaverspil. Mangler den rent umiddelbare Vekselvirkning, bliver 3 Sonater i Rækkefølge et noget tungt Program. A. E.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling, som afholdes Søndag d. 6. Marts Kl. 11¹/₂ i Skolen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2, Sundby, og hvortil baade aktive og passive Medlemmer indbydes.

Nakskov. Birgittakredsen for Lolland-Falster holdt forrige Søndag Møde i Nakskov. I den katholske

Skolebygning, der var fyldt til sidste Plads, holdt cand. polyt. Frk. Berrit Fiehn, Nykøbing, et overordentlig interessant Foredrag om den af Abbed Ildefons ledede liturgiske Bevægelse i Tyskland og »Ecclesia Orans«. Det velformede tankevægtige Foredrag paaviste, hvilke næsten uendelige Værdier den katholske Kirke besidder i sin harmonisk udbyggede Liturgi, hvis enkelte Dele bliver skønnere, jo mere man fordyber sig i dem. Foredraget hilstes med meget og saare velfortjent Bifald. Efter Foredraget i Skolen samledes man til nogle Timers hyggeligt Samvær i Præstegaarden, hvor Pastor Smitz og Pastor Hendrix var de elskværdige Værter. Under Pastor Hendrix's Ledelse sang de unge Piger fra Ungdomshjemmet en Række af vore kendte Fædrelandssange og aandelige Sange.

Randers. Pastor Osterhammel, der for kort Tid siden fejrede sit 25-Aars Jubilæum som Sognepræst i Randers, kan paa Lørdag den 5. Marts fejre 40-Aars Dagen for sin Præstevieelse. Det fortjener at mindes, thi det er 40 Aars ivrigt Arbejde i Kirkens Tjeneste i Danmark og paa Island. Gid mange Aar maa føjes til endnu!

St. Antoni Bazar.

Søndag den 6 Marts Afslutning.

Den er aaben fra Kl. 11½ til 2 og fra Kl. 7 indtil ca. 11.

Endnu en hel Del smukke og billige Sager. Lodtrækning og Auktion. Nørrebrogade 27 Opgang A (Ved Sakramentskirken.)

800 Aars Passionsjubilæet

for

Salige Karl den Gode,

fejres ved en Festandagt med Prædiken i St. Knuds Kapel, Vestervoldgade 115,

Søndag den 6. Marts 1927 Kl. 3 Eftm.

Hymnen (fra Festen i Brügge 1884) til Ære for den salige Karl den Gode vil blive sunget. Salmebog bedes medbragt.

A.C. Onsdag d. 9. Marts Kl. 8¼. Møde i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115. Stud. mag. Helge Thomas Kiærulff: »Gudsbeviserne hos Sankt Thomas af Aquino.« Ikke-Medlemmer har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Formanden (A. Menzinger, Stenosgade 4.)

NB! Det akademiske Kvarter varer kun til Kl. 8½.

Administratores.

Katholsk Forening »**Absalon**«. Møde 1. Mandag i hver Maaned Kl. 7½ i Columbus, Aaboulevarden 21.

Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling afholdes Søndag d. 6 Marts Kl. 11½ i Skolen ved St. Annæ Kirke, Hans Bogbinders Allé 2. Baade aktive og bidragydende Medlemmer er velkomne.

St. Knuds Skole, (Kbhvn.) Stenosgade 4.

Trosfæller, der agter nu til Sommer at sætte deres Sønner i Skolens 1. Underklasse, anmodes herved om at indmelde dem saa snart som muligt. St. Knuds Stiftelses Rektor.

Kirkelig Kalender.

6. Marts 1. Søndag i Fasten.	13. Marts 2. Søndag i Fasten.
7. — M. Thomas af Aquino, Bekender og Kirke- lærer.	14. — M. Ferialdag.
8. — Ti. Johannes af Gud, Bekender og Kirke- lærer.	15. — Ti. Ferialdag.
9. — O. Franciska, Enke. Tamperdag.	16. — O. Ferialdag.
10. — To. De 40 Martyrer fra Sebaste.	17. — To. Patrik, Biskop og Bekender.
11. — F. Tamperdag.	18. — F. Cyrillus af Jerusa- lem, Biskop og Kirkelærer.
12. — L. Gregor den Store, Pave og Kirkelærer. Tamperdag.	19. — L. Josef, Jesu Plejefader.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 8. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Redaktør N. P. Nielsen: Folkeliv og Kirkeskik efter 1536.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl.
6 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
af Pastor Günther hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Messerschmidt. Første Prædiken:
Hellighed, uden hvilken ingen kan se Herren.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver
Søndag Aften Kl. 6.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken
Kl. 7 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$. St. Jo-
sefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Ons-
dag den 9. Marts Kl. 8 Aften. Søndag den 13. Marts Fælleskom-
munion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion
Søndag den 6. Marts i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Katholsk Menighedskontor,

Bredgade 64, er i Fremtiden lukket Mandag hele Dagen.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 11.

Søndag den 13. Marts.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (sluttet). — Kors og Dom. — Observation. — Sigrid Undset om »En nonnes brever til sin søn«. — Nye Bøger. — »Nadversalen«. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 31, 10-31.

Lovtale over den stærke Kvinde. 10-32.

I. Tro mod sin Mand. 10-12.

Hvo kan finde en stærk Kvinde? Hendes Værd er som Ting, der kommer langt borte fra fjerne Lande. Hendes Mands Hjerte forlader sig paa hende, og Rigdom skal ikke mangle. Hun gør ham godt og intet ondt alle sit Livs Dage.

II. Omsorgsfuld for sine Husfæller og god mod de fattige. 13-23.

Hun søger efter Uld og Hør og arbejder gerne med sine Hænder. Hun er som en Købmands Skib, der bringer Brød langvejsfra. Hun står op, medens det endnu er Nat, og giver sine Husfolk Spise og sine Piger deres Føde. Hun ser paa en Mark og køber den; af sine Hænders Frugt planter hun en Vingaard. Hun omgjorder sine Lænder med Kraft og gør sine Arme stærke. Hun prøver og skøn-

ner, at hendes Handel er god; hendes Lampe slukkes ikke om Natten. Hun udstrækker sin Haand til store Ting, og hendes Fingre griber Tenen. Hun oplader sin Haand til den trængende og aabner sine Hænder for den fattige. Hun frygter ikke Kulde og Sne for sit Hus, thi alt hendes Hussinde er klædt i to Klædninger. Tæpper væver hun sig; fint Linned og Purpur er hendes Dragt. Hendes Mand er anset i Porten, naar han sidder blandt Landets Ældste.

III. Værdig til Ros fra alle Sider. 24—31.

Hun væver Linned og sælger det, Bælter sælger hun til den fœnikiske Købmand. Kraft og Skønhed er hendes Klædebon; hun skal le paa sin sidste Dag. Hun aabner sin Mund til at tale om Visdom, Miskundheds Lov er paa hendes Tunge. Hun ser til, hvorledes det gaar i hendes Hus, og spiser ikke sit Brød i Ladhed. Hendes Sønner staar op og priser hende sålig; hendes Mand rejser sig og lover hende: »Mange Kvinder har samlet Skatte, men du overgaar dem alle.« Ynde er bedragelig og Skønhed forfængelig; men en Kvinde, som frygter Herren, skal prises. Giv hende af hendes Hænders Frugt, og hendes Gerninger skal lovprise hende for alles Aasyn.

[Anmærkning: Med Lovtaler over den dygtige Husmoder slutter Ordsprogenes Bog. Dette Stykke sættes her, fordi det danner en lysende Kontrast til de mørke Billeder, som de sidste Taler maatte tegne.

I sig selv er denne Lovtale Kvindens gyldne Alfabet, idet nemlig hvert af dens 22 Vers begynder med et nyt Bogstav af det hebraiske Alfabet. Linierne, Farverne, Trækene i dette Idealbillede af en Kvinde er laant fra Jødernes Samfundsforhold. Men de Dyder, der lyser frem af en Kvindes Liv i en anden Kulturverden: Trofasthed mod Ægtefællen, utrættelig Moderkærlighed og Omsorg for Hjemmet, den fremskuende Intelligens og det friske Mod og Initiativ, er en Prydelse for Kvinden til alle Tider.

Hvem tænker ikke paa Herrens Moder Maria, naar han har læst om den stærke Kvindes Dyder?]

Kors og Dom.

Af *Heinrich Mohr.*

Paa Dansk ved S. Aa. R.

Folk, der drog over Havet paa Valfart til det hellige Land, er ved Hjemkomsten alle enige om eet: 'at intet har grebet dem med dybere Gru, end da de ved Grædemuren i Jerusalem blev Vidne til Jødernes Klage. Byens nuværende Jødekvarter ligger paa den sydlige Del af den tidligere Tempelplads. Midt i en Smutkrog, omgivet af faldefærdige Rønner og usle Gyder, knejser en mægtig Mur, rejst af raa Stenblokke uden Anvendelse af Mørtel, og Jøderne holder for, at dette er den sidste Rest, der er levnet af Salomons underskønne Tempelbygning. Hver Torsdag samles de her om Aftenen for at sørge over Tab af Helligdom og Arne. Der staar de nu, Mænd og Kvinder, enkeltvis eller i Flokke, ludende eller siddende paa Hug eller paa den bare Jord. Fra nogles Mund lyder mumlende Versestumper af Profeten Jeremias's Klagesange, andre presser Panden mod de haarde Stenblokke. Saa løfter Forsangeren sin Stemme og begynder: »Over Slottet, der er lagt øde, over Templet, der er brudt ned, over vor Storhed, der er vejret hen . . .« Og hundredstemmig toner Svaret i hulkende Klage: »Sidder vi forladt og jamrer.«

Er der noget andet Folk, hvis Skæbne er mere medynkvækkende? I Sandhed, nej! Israels Stilling er uden Sidestykke blandt alle Jordens Folk. Alle de andre gamle Folkeslag er uden Undtagelse forsvundne. Tag Ægypterne, Babylonerne, Perserne, Grækerne eller Romerne! Ved deres Rigers Undergang udviskedes de, opslugtes af Sejrherrenerne og svandt af Historien. Jøderne, der fra Ejenhedsfolkets Særstilling forkastedes og slængtes i Støvet, der splittedes for alle Vinde, der overalt kom ud for Ringagt, ofte ogsaa for Forfølgelser, der forstod at lempe sig efter Forholdene — lever ene af alle den Dag i Dag uden at have mistet deres nationale Bevidsthed, deres Slægtsmærke og deres Karakterejendommeligheder. De er uden Fædreland, uden Tempel og Præster og Offer; ingen Hersker, fremgaaet af deres Midte, styrer dem — og dog dan-

ner de een Nation og føler sig knyttet fast sammen, skønt de jo ikke kan nære noget grundet Haab om nogensinde mere at genvinde, hvad de har tabt. Deres sidste Plan: ved Verdenskrigens Ophør at oprette en formelig Jødestat i Palæstina, er til Trods for deres internationale Penge-magt atter strandet. Hvor finder man et Sidestykke hertil i Folkeneſ Historie? Det er en Styrelse, hvori den Højestes Forkastelse tydelig kundgøres. Og Grunden til denne enestaaende Tilskikkelse maa I søge paa Kalvariebjerget og paa Langfredag; dér finder I den. Messias drog rundt i det hellige Land fra Stad til Stad, og overalt forkyndte han Glædens Budskab om Himmerig; men fordi Israels Børn i deres Blindhed og Forstokkelse ikke vilde kende deres Besøgelses Tid, fordi de ombragte Guds Søn og ryddede den af Vejen, der var sendt dem til Frelse, derfor maa de nu flakke til Dagenes Ende paa Jord som et levende og uigendriveligt Vidnesbyrd om, at den Almægtiges Haand tugter Synden. Golgathakorset staar som et vidt og bredt synligt Tegn paa Dommen over det højt benaadede men dybt sunkne Israel.

Nu vil vi med det samme vende Blikket mod os selv. Er I ogsaa klar over, at Golgatha truer alle os Syndere med Dom, Forkastelse og Fordærv? Det er Langfredag; Solformørkelse ligger over hele Landet, og Korset hæver sig frygtindgydende mod den mørknende Himmel. Her staar vi overfor den største Udaad, som Verdenshistorien kan opvise. Thi han, som hænger paa Korset, sømmet ved Haand og Fod til Bjælken, kalder sig Guds Eenbaarne, Faderens Lige i Herlighed og Vælde. Hvor er Drabsmændene? Jeg peger paa Dig, Du syndefulde, og siger: »Du er Manden!« Studser Du over dette Ord? Det kan jo ikke komme bag paa Dig, thi dette er Troens ufejlbare Lære. Der gik det Ord i gamle Dage, at snigmyrdet Mands Vunder begyndte at bløde, naar Drabsmanden nærmede sig hans Baare. Og havde Du Langfredag, da Dagen skumrede, og Jesu nedtagne Legeme, mishandlet og ukendeligt, hvilede paa hans Moders Skød, nærmet Dig Stedet, kunde i Sandhed de fem Vunder i Hænder og Fødder og Side atter være sprunget op at bløde — thi Du er Drabsmanden! At hver den, der har været ude i Synd, er skyldig i Jesu Lidelse og Død — ja, Seglet paa denne Hemmelig-

hed er brudt, og den ligger udfoldet for vort Øje paa tal-løse Sider i den hellige Skrift: »Se det Guds-Lam, se ham, som borttager Verdens Synd« (Joh. 1, 29), udraaber Jo-hannes Døberen, da han ser Jesus nærme sig ham ved Jordan. Og den Hellige, der giver sig hen som et Slagt-offer, siger selv: »Mit Blod skal udgydes for mange til Syndernes Forladelse« (Mat. 26, 28). Og havde Du i Aar-tusinders Løb været den eneste Ene af alle Slægtens Mil-liarder, der havde syndet, da havde Frelseren dog maattet tømme den bedske Kalk; saa det er med Ret og Føje, at det foreholdes Dig, at Du er Drabsmanden — thi Guds Retfærd maa ske Fyldest: enten ved vor Straf i evig For-tabelse eller ved hans menneskevordne Søns Lidelse og Død.

Men hvad er i Grunden Meningen? Fremgaar det ikke tydeligt af disse Skriftsteder, at vi Syndere, der vel er an-svarlige for det Blod, der randt Langfredag, alligevel del-agtiggøres i og nyder godt af al den Naade, der baade her og hisset tilflyder os fra Korsets Træ? At al Frelse rin-der af Korset, er jo hele Kristendommens Marv og Saft. Og hvor kan saa jeg, en Præst, lade Guds Vredes Domme lyne og tordne fra Korset? Saa sagte, saa sagte, at I dog maa fatte, hvor det er, jeg vil hen med min Prædiken i Dag! Der er to Sider ved Synden, og svarende hertil og-saa to Sider ved Korset: en lys, saliggørende og en mørk, fordømmende.

Se, i Paradiset stillede Gud Mennesket overfor to Træer, der begge voksede midt i Haven. Det ene Træ tilsagde Mennesket Udødelighed, det andet Træ aabnede Forkastel-sens bundløse Svælg for hans Fod. Fri og frank stod han overfor Valget, Afgørelsen var hans Viljes eget Værk. Løft Øjet og se! Paa Toppen af Kalvariebjærgen knejser Korsets Træ, plantet ved Guds Haand. Baade trøsterige og gruopvækkende Tanker svæver om dets tørre Grene! Det selvsamme Træ kan give Livet, kan ogsaa give Døden, alt eftersom Menneskets Tragten er. Mod Korset rækker alle bodfærdige Syndere deres Arme fulde af Fortrøstning, og det bliver deres Værn og Tilflugt. For Dig er Kristus død; for Dig har han sonet rundelig, derfor slutter Din Fader, som er i Himmelen, Dig atter fuld af Kærlighed i

Favn, som havde Du aldrig krænket den barnlige Lydighed — dette er Kristendommens Budskab, heri kan Du finde Fred trods Din Synd! Fortvivlelse er værre end selve Synden. Let kunde Kain havde faaet Forladelse for Brodermordet. Men da han i sin Fortvivlelse stolt smædede Guds Godhed: »Min Misgærning er større, end at jeg kan finde Tilgivelse« (1. Mos. 4,13), da blev han uddrevet fra Herrens Ansigt. Ingen Synd er saa stor, Christus har betalt en endnu større Pris. Og har Du end vandret Aar for Aar i daarlig Blindhed ad onde Veje fjærnt fra Gud, han mægter dog ikke at forkaste Dig, Korset staar ham i Vejen, naar Du i Anger klynger Dig til dets Stamme. Er Du klar over, hvad Du skal gøre, naar Du har forkastet Gud, saaret og paa det groveste krænket den Høje og Hellige? Vil Du ryste den værste af al Sjælenød, Samvittighedsnaget, af Dig, ligger der en Vej for din Fod, en Vej lige til, men en Vej, Du ikke kan komme uden om, og denne Vej hedder Anger: den fører hen til Korsets Træ, under hvis Grene den fulde Tilgivelse staar i Flor. —

Men Du skal ogsaa vide, Du ubodfærdige Synder, at Korset paa den anden Side kan volde Dig Ufred og uop-hørlig Angst og Gru! Hvorledes skulde der kunne falde Ro over en Synder, naar han ser Korset hæve sig ankla-gende mod ham? Der er en Lov over os, en Lov, der er eet med Guds almægtige og højhellige Vilje, og Korset, hvorpaa en uskyldig lider grusomme Kvaler, vidner, at ustraffet krænkes denne Lov ikke. Fæst Dit Blik paa Frelseren, som han hænger der, ramt af Guds Retfærds Haand! Se, hvor hans Sjæl og hans Legeme vaander sig i ufattelig Pine! Hvad venter der dog Dig paa Gengældelsens evige Sted, hvis Du ikke her gennem Bod vil gribe Jesu Kristi Sone, ikke tilegne Dig hans Fortjenester? Gud har ikke sparet sin Søn, den Højtelskede, og derfor forpligter Korset ham til at lade Dig bøde til sidste Hvid. Dette er for hastigt gaaet Dig af Minde! Synet af Korset skal fylde Dig med Angst for Guds Straffedom og Sky for Synd, der kræver en saadan Tugtelse.

Den hellige Ærkebiskop Adalbert af Prag var Vidne til, hvorledes hans Forgænger i Embedet i Dødsstunden

blev martret af Samvittighedskvaler, fordi han havde sløset med sine gejstlige Pligter og trællet for sin verdslige Havesyge. Da Adalbert selv blev Overhyrde, døde Smilet paa hans Læbe, og da man spurgte ham om Grunden hertil, svarede han: »Det er let nok at bære Bispehue og Guld-kors, men frygteligt at staa den evige Dommer til Regnskab for et Bispedømme«. — Drag selv Lære heraf!

Observation.

Nichen paa St. Franciskus-Kirken i Nakskov faar ikke Lov at staa tom, idel en ikke-katholsk Dame, Fru Holm, har bekostet at faa Aksel Theilmanns Statue af den store Umbrer sat op i Sandsten — som et Minde om

Sommerens Valfart til Assisi, og i Tak og Beundring overfor Graabrødrenes Stifter.

Baade Franciskanerne og alle St. Franses danske Venner vil glæde sig hærover og takke Giverinden.

Observator.

Sigrid Undset om „En nonnes brever til sin søn“.

Vi har tidligere omtalt Dr. Perchs smukke Bog »En dansk Karmelit«, og formodentlig har ogsaa mange af Ugebladets Læsere fordybet sig i den. Det turde være af ikke ringe Interesse at se, hvad Fru Sigrid Undset har skrevet om denne Bog i norsk »Aftenposten«. Af den ret lange Anmeldelse gengiver vi nogle Stykker:

Men saa er det vel ogsaa ubegripelig — og oprørende — for de fleste ikke-katoliker at en mor kan gjøre noget slikt. Om en kvinde overlater det meste av morens arbeide til andre for at vie sig til et andet »arbeide« eller en »opgave« — ja saa er vi vant til at høre dette forsvaret; vi hører med nogenlunde sindsro paa drøftelsen, om det ikke skulde være fremtidens form for »moderskap« at barnene blir fostret i statsanstalter og møtes med forældrene, bare naar disse kan avse tid fra sine »opgaver« ellers. Men for en mor som gaar sin vei fra barnene er der ingen undskyldning, medmindre hun gaar fra dem med en fremmed mand.

Da maatte man vite hvad klosterliv er — eller hvad katolikkene ialfald tror det er. Og da kommer man frem til dogmet om avlادن. Ikke misforstaaelsen eller misbruket, slik som kirken har set det fra tid til anden, fordi menneskene nu engang er slik beskafne saa de gjerne vil overvurdere betydningen av ofre de yder i penger — og dette er gjerne det eneste som ikke-katolikker vet om avlad. Avladsdogmet, som er foskygget alt da Abraham bad Gud spare Sodoma for ti retfærdiges skyld, som vi møter som en hoveddrivkraft i katholsk liv fra martyrtiden til den efterkrigstid vi nu gjennomlever, det er simpelthen bekræftelsen paa barnets tillid til en fars hjerte. Han vil ikke si nei til sit barn som stræver for at vise at det elsker ham saa meget som det evner, ved at være lydig, ved at leve med sit ansikt vendt mot ham, — han vil ikke si nei, naar dette barn ber om at han vil dele

den løn som han selv har lovet det, mellem alle søskende i hjemmet, ogsaa de ulydige og trodsige.

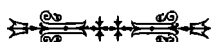
Gjennem Søster Birgittas brever til sønnen tegnes billedet av en mors liv gjennem tredve aar — i en av kirkens strengeste bodsordener. Nonne er hun med liv og sjæl; at leve med hele sin sjæl vendt opad i direkte tilbedelse av Gud er for hende den naturligste form for tilværelsen. Det er ikke det at den danske kvinde ikke fuldt ut føler indesperringens tryk, plagene av de romerske hete somrer i huset — som ligger i Roms usundeste kvarter — og vinterkulden mellem stenvurer og paa stentrappes. Og søstrelaget skal leve og maa arbeide for det daglige brød — om saa fordringene til livet er stemt ned til det lavest tænkelige minimum — de sover paa straaækken, til tider er maten næsten bare ris og poteter. Men huset skal holdes vedlike, og til klosterets kirke og til gudstjenesten skal der ikke spares. Syv ganger samles nonnene til korbøn, ensom bøn og læsning er det de skal leve paa ved siden av kirkegangen. Haandarbeidene som de skal leve av, husarbeidet som maa gjøres, levner ikke megen tid til søvn. Søster Birgitta faar lære hun som de andre søstre, hvad det vil si at være overarbeidet og underærneret i aarevis. Og under og igjennem alt som er fælles for alle søstrenes klosterliv bølger og sitrer i Søster Birgittas sjæl kjærligheten til barnene som hun har skilt sig fra, den lever i alle hendes bønner, i hvert offer hun ofrer Gud er bønnen for dem med.

Og allikevel er der ikke klage eller sorg i hendes brever. Kjærlighet er der, først og sist, kjærlighet som lider, men er lykkelig allikevel, og ikke bare lykkelig men munter, skøieraktig og frisk. Hun fortæller sønnen om alle de pussige og lystige smaa ting som hænder i en stor klosterfamilie, hvor mor og døttre bevarer aandens enhet i fredens baand — hvor mennesker som virkelig holder av hverandre lever sammen, blir der altid nok at le av og spøke med.

Det er et liv, uendelig rikt og skiftende — Søster Birgittas tredveaarige liv bak klostermuren. I det ydre blir det avbrutt et par aar derved at hun sendes op til en liten by ved Rivieraen for at grunde et datterkloster; ogsaa hendes intense lidenskap for skjøen natur har Gud hat medlidenhet med, sier hun. Saa kommer verdenskrigen og kræver endda mere selvfornektelse og bod av bodsøstrene. Sygdom, motgang, lange tider uten brev fra lægehjemmet oppe i Danmark, tilslut et besøk av søn og svigerdatter. Kort efter dør hun.

Efter de ikke saa faa, tildels høist løierlige betraktninger og formeninger om klosterliv som vi har faat os ser-

veret fra tid til anden i de senere aar, skulde vel den foreliggende bok med sine intime og spontane, ikke for offentliggjørelse bestemte, skildringer av hverdagslivet i et nonnekloster gjennom en menneskealder ogsaa være av interesse for en del ikke-katoliker. Vi katoliker i Norge og Danmark kan bare sende en inderlig tak til Søster Birgittas søn, som atter har vist sit højsind, idet han deler med os av sin rike arv efter moren.

Nye Bøger.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (17.—18.—19. Hæfte à 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1926—1927.)

I 17. hæfte fortsætter Professor Vilhelm Andersen sin gennemgang af litteraturen i det nittende århundredes anden halvdel med det ottende kapitel, der handler om halvfjerdsernes mænd. Heraf optages de første 48 sider af en udførlig med 11 billeder forsynet afhandling om nys afdøde Professor Brandes, hvis allerseneste bøger endog er nået at blive optaget til behandling. Således gennemgår Professor Andersen Brandes's lille bog fra 1925 »Sagnet om Jesus« og betegner den — med en ægte Vilhelm Andersen-vending som »den mest »kritiske« og den mindst kritiske bog, Brandes har skrevet«. — Om I. P. Jacobsen fortælles derefter på omtrent en snes sider, hvorpå hæftet slutter med skildringen af Holger Drachmanns ungdomstid og første digteriske virksomhed.

Med udsendelsen af 18. hæfte er der sket noget af en begivenhed. For 11 år siden hilste ugebladet første hæfte af denne litteraturhistorie med stor begejstring over den fyldige og upartiske behandling, den gamle danske litteratur før reformationen blev genstand for. Det var en nydelse at læse Carl S. Petersens fornøjelige og grundige skildring i det klare, rolige, helt igennem naturlige sprog og den lette, flydende stil. Desværre standsede Carl S. Petersen i 1919 fuldstændig arbejdet, og i 7—8 år har alle danske litteraturinteresserede og specielt alle danske katolikker ventet på hæftet, hvori Niels Stenos liv og virksomhed skulde findes. Det er det hæfte, som nu er kommet, og det er med interesse og glæde, nærværende anmelder har gennemlæst de 27 sider, som er viet Niels Stenos minde. Det er med undren, man atter læser, hvor genial en videnskabsmand, en af verdens allerstørste, denne

unge Dansker var, og det er med ydmygende beundring og vemod, man hører om hans liv som præst og biskop. For katholske øren findes i den lange skildring intet stødende uden måske den meget forsigtige lille bibemærkning »Skulde nogen mene, at den hele Omvendeshistorie med alt, hvad der foreligger fra hans egen og anden Side, alligevel er uforståelig paa et Tidspunkt, da han stod i sin fulde videnskabelige Kraft med Tanken klar som ingensinde, skal dette ikke modsiges.« — Også Jacob Benignus Winsløw, den berømte anatom og læge og konvertit, der døde i Paris 1760 i en alder af 91 år, får man en del at vide om, skønt han efter sin hele virksomhed — han levede de sidste 73 år af sit liv i Frankrig uden nogen sinde at besøge Danmark — ikke strengt taget kan kræve en plads i en dansk litteraturhistorie. Han erklærer i sin store anatomi, der fik verdenshistorisk anseelse et århundrede igennem, at Niels Steno har været »ledestjernen og forbilledet for hele hans anatomiske virksomhed«.

I det for ganske nylig udkomne 19. hæfte fortsættes litteraturhistoriens første bind, der hermed foreløbig er nået op på 816 sider. Heri gives en grundig skildring af det 17. århundredes historieskrivning, blandt hvis ypperste repræsentanter kan nævnes Peder Resen, Thomas Bartholin den Yngre og Islænderen Arne Magnusson.

Når der er kommen så vældig gang i arbejdet efter de mange års stilstand, er årsagen den, at Overbibliothekar Carl S. Petersen har fået Underbibliothekar R. Paulli til at indtræde i Samarbejde med sig. Forhåbentlig vil så 1ste bind af den store litteraturhistorie foreligge færdig i løbet af dette år. Carl S. Petersen udtaler sin beklagelse over, at han har maattet trække så store vekslers på læsernes og forlagets tålmodighed.

Niels Hansen.

R. H. Benson's Passionsspil „Nadversalen“.

Blandt den kendte engelske Forfatter R. H. Benson's efterladte Papirer fandt man ogsaa et Passionsspil, som han havde kaldt »The upper room«. Det var Opfyldelsen af et gammelt Løfte, han havde givet Lederen af Sangskolen ved Westminster Cathedral, og som Kardinal Bourne skrev, »kom denne Gave aldeles uventet efter Digterens Bortgang som et Kærlighedens Testamente«.

»Nadversalen« er bleven opført mange Gange og har overalt vakt stor Begejstring. Benson var jo en gudbenaadet Digter og en genial Psykolog. Det viser sig ogsaa her; for han forstaar ved faa og enkelte Midler at give en gribende Fremstilling af Vor Herres Lidelse og Død.

»The upper room« foreligger nu i en glimrende Oversættelse ved cand. phil. Holger Hafstrøm, og en Kreds af unge Katholikker agter at opføre den i St. Knuds Sal paa Passions- og Palmesøndag (maaske ogsaa Tirsdag i den stille Uge).

Vi ønsker de mange til Lykke med dette Foretagende og haaber, at Passionsspillet vil samle mange Tilskuere.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. *Vincentiskonferensernes 1. Generalforsamling* fandt Sted d. 6. Marts i Skolen ved St. Annæ Kirke. Hans Højerværdighed Biskoppen glædede som sædvanlig Forsamlingen med sin Nærværelse. Formanden, Hr. Günther, gav nogle Meddelelser fra Bibliothekerne. St. Ansgars Bibliothek var nu blevet overført til Menighedslokalet i Præstehuset. De gamle Bøger var blevet revide-rede, og der var anskaffet flere nye. For St. Mariæ Sogn havde man ikke fundet nogen Grund til at oprette et særligt Vincentsbibliothek, da der allerede fandtes et udmærket Bibliothek derude, som lededes af Skolebrødrene og tilfredsstillende ethvert rimeligt Krav. Resten af Mødet optoges af Meddelelser fra Generalraadet som Svar paa det i Januar indsendte Regnskab. Svaret var formet som en Kritik af de københavnske Konferensers Arbejdsmaade. Biskoppen fandt Kritiken noget ensidig, da den for Størstedelen var baseret paa franske Forhold og ikke tog Hensyn til de særlige Forhold i et Missionsland som Danmark, hvor der var store Vanskeligheder at overvinde, bl. a. fordi vi er de faa og er omgivet af Anderledestroende. Vi manglede en Oversættelse paa Dansk af Stifteren Ozanam's Liv. En saadan Biografi vilde virke opflammende paa Lægmand og særlig begejstre unge Mænd til at tage Del i Vincentsarbejdet. Biskoppen vilde gøre opmærksom paa Foreningen »De unge Pigers Værn«. Her laa ogsaa en Opgave for Vincentsbrødrene i at op-søge de unge Piger, som kom hertil fra Provinsen eller Udlandet, og holde dem til Kirken. De unge Mænd kunde bedre klare sig selv. Hr. Günther mente, at Vanskelighederne ved at paatage sig en saadan Opgave laa i, at man ikke havde noget Hjem at byde dem. Hr. Günther

sluttede derefter med en Tak til hans Højærværdighed Biskoppen for hans altid vaagne Interesse for Foreningen og dens Arbejde. Hr. Günther vilde samle Indholdet af Generalraadets Kritik deri, at Kravet om ugentlige Møder burde gennemføres. Mindst 36 Møder om Aaret er jo efter de kirkelige Bestemmelser Betingelsen for at vinde den særlige Aflad, der er knyttet til Vincentsforeningen. Hermed sluttede Mødet, der havde samlet 19 Deltagere.

Chr. H.

— *Danske Kvinders katholske Forbund* havde Fredag den 25. Februar samlet sine Medlemmer til et meget interessant og tankevækkende Foredrag af et af Forbundets egne Medlemmer, Frøken cand. mag. R. Blicher-Simonson. Foredraget gik ud paa at vise Betydningen af at kende sig selv saavel paa det intellektuelle Omraade som med Hensyn til Følelsesliv og Viljesretning. Evnerne bør søges der, hvor Arbejdstrangen stadig og uvilkaarlig giver sig Udslag, ikke i midlertidig Interesse, som er betinget af Udviklingsgangen i Ungdomsaarene eller i de Interesser, der er vaagnet som Følge af f. Eks. en stærk Paavirkning fra en Personlighed. Den ægte Følelse kendes ligeledes fra den suggererede og mere tilfældige ved sin Selvfølgelighed og Uvilkaarlighed, men bliver just af denne Grund saa let upaaagtet. Derfor opdages et Menneskes dybeste Følelse ogsaa ofte af andre, inden han selv er bleven sig dem bevidst, idet de var saa selvfølgelige, at Eftertanken ikke standsedes derved. — Hvad endelig Viljeslivet angaar, er det ogsaa her de uvilkaarlige Udslag, det gælder at agte paa; det er ikke Forsætterne, men Handlingerne, der karakteriserer et Menneskes Viljesretning og Viljestyrke. Det er ikke den Mand, som siger ja i Ord og nej i Handling, som Gud kan bruge, men omvendt ham, som i Erkendelsen af Modstanden i sit Sind først siger nej, men — efter Kampen — i Handling siger ja. De vigtigste Midler til at lære sig selv at kende er Ærlighed, Skriftemaal og Alterens hellige Sakramente. Gennem Sakramenterne modtages den Kraft, som Ærligheden bringer en til at søge. Foredraget, der hilstes med stærkt Bifald, gav Anledning til forskellige Spørgsmaal og en Diskussion, der gav Genlyd af at komme fra ægte katholsk Jordbund. Derpaa tilbragte man nogle Timer i fornøjeligt og hyggeligt Samvær ved de festlige Kaffeborde. Hofdame Ulke Ramsing fortalte lidt om sin lige afsluttede Foredragsrejse i Provinserne, hvor de katholske Kvinder overalt havde vist stor Glæde over Besøget og megen Forstaaelse af det, Frøken Ramsing bragte frem i sine Foredrag. Den vellykkede Aften sluttede med: »Fast skal min Daabspagt evigt staa«, og man skiltes i Haabet om snarest at mødes igen.

M. L.

— Fra Pastor Maurer, der efter sin lange Sygdom nu er rejst paa Rekreation til Tyskland, har vi modtaget: En hjertelig Tak for al Slags Opmærksomhed, der er vist mig under min lange svære Sygdom. Jeg beklager, at mange er gaaet forgæves i de sidste Uger. Nu anbefaler jeg mig til disse mine mange gode Venners Forbøn, for at jeg helt rask maa kunne vende tilbage til min Præstegerning.

F. F. Maurer.

— S. M. D. M.s Fastelavnsgilde den 1. Marts var godt besøgt. Ved 8-Tiden serveredes Smørrebrød og lidt senere Kaffe og Strutter. De nødvendige Pauser udfyldtes med Optræden af den vestindiske Komiker Mr. Bang, med Solosang, Fællessang og Masser af Taler for Foreningen, bl. a. af Hr. Pastor Messerschmidt, ligesom man ogsaa fandt Tid til et amerikansk Lotteri, inden man ved 12-Tiden afsluttede Festen.

Sekr.

Styrelsen af »S. M. D. M.« beder alle »gamle Dreng« endelig ikke undlade at give Møde ved Generalforsamlingen den 23. ds.

Katholsk Ungdomsværn

afholder ordinær Generalforsamling

Onsdag d. 30. Marts Kl. 8 Eftm. i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115².

Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

NB. Forslag, der ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, bedes indsendt til Formanden, Direktør Chr. Henrichsen, Kirsteinsgade 9, og maa være denne i Hænde senest den 18. Marts. Efter Generalforsamlingen Kaffebord. »Sursum corda« medbringes.

Katholsk Forening Absalon

Generalforsamling afholdes Mandag d. 4. April 1927 i Columbus Selskabslokaler. Eventuelle Forslag vedrørende Foreningen sendes til Formanden, Skræddermester Wiehe, Forchammersvej 13, senest 14 Dage før Mødet. Bestyrelsen.

Eksercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 13. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 17. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Møneghedskontor, Bredgade 64 St.

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—7. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

Til St. Antoni Kapel har jeg endvidere modtaget følgende Bidrag: Kr. 50 — 15 — 5 — 40 — 50 — 5 — 5 — 20 — 5 — 10 — 5 — 25 — 2 — 5 — 50 — 5 — 10 — 20 — 50 ialt Kr. 377. Med det tidligere indkomne Kr. 5759,14. Ved Bazaren indkom Kr. 3415,07. Ialt Kr. 9174,21. Hjertelig Tak!

Cay Benzon,
Nørrebrogade 27

Bekendtgørelse

angaaende Valg af St. Ansgars Menigheds Forvaltningsraad.

Onsdagen d. 30. Marts Kl. 8 Aften i Forsamlingsalen Bredgade 67, 2. Sal o. G. afholdes Valg af Forvaltningsraad (4 Medlemmer) samt af 2 Revisorer og 1 Revisor-suppleant. Alt i Henhold til *Bestemmelser vedrørende Forvaltningsraad (Forstanderskab) og Skolekommission ved St. Ansgars Menighed*, approberede af Biskoppen d. 19/3 1926.

Fortegnelse over St. Ansgars Menigheds valgbare og valgberettigede Mænd er fremlagt til Eftersyn paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Stuen (1—4, Lørdag til 2, Søndag og Mandag lukket) fra d. 14. Marts til d. 28. Marts. Eventuelle Indsigelser maa senest d. 28. Marts rettes til Formanden (Sognepræsten).

Samtidig vil sammesteds i Henhold til Bestemmelsernes § 19 det fuldstændige Aarsregnskab for St. Ansgars Menighed for Aaret 1926 være fremlagt til Eftersyn. Et kortere Ud-drag vil som sædvanlig blive tilsendt Bidragyderne.

*Forvaltningsraadet
for St. Ansgars Menighed.*

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til Eksercitier i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 12. April Kl. 7 Eft. til Paaskelørdag d. 16. April Kl. 11 Form. Dagsordenen for lukkede Eksercitier følges. Deltagere bedes meldt til Frk. Marie Wisum, Strandboulevard 33^s, Kbhvn. Ø senest d. 9. April.

Mariakongregationen	»Apostlenes Dronning«	
—	—	»Fredens Dronning«
—	—	»Maria Rosenkrandsdronning«.

St. Antoni Bazar. Ved Lodtrækningen blev følgende Numre udtrukne: Lykkeseddelen: **Serie A** 159 Dukkekommoden, 223 Præsenterbakken, 230 Kaffe-stellet, 258 Dukkestuen, 281 Raphaels »Disputa«, 421 Dukkeseng, 714 Sofapude, 793 Langsjalet, 824 Cigar- og Askebæger, 851 Visitkortskaal, 865 en Fl. Hvidvin, 880 Krucifikset, 958 Dametasken. **Serie B** 47 Fotografiapparat, 106 Chemisetten, 112 en Fl. Rødvind, 355 Kageskeen, 467 Maleriet, 656 Madonnabilledet, 840 en Sofapude.

84 (små røde) Dukke Eva, 22 (store grønne) Dukkevogn Nr. 1, D 6 Dukkevogn Nr. 2, 23 (hvide) Sølvopsats Nr. 1, K 53 Sølvopsats Nr. 2, A 53 Broderisæt, J 55 Dukke Jytte, L 94 Dagmarkors, C 94 Maleri fra Rom, H 62 Dukke Gulle, 61 (blaa) det store Billede, F 182 Haandtasken, E 150 Guldarmbaand, 93 (små grønne) Kimono, 90 (store røde) lille Have, 261 (violet) Marcipankagen, B 199 Fastelavnsris.

Gevinsterne afhentes hos Hr. Pastor Benzon indtil d. 20. Marts Nørrebrogade 27, Opgang C.

Da det har været ganske umuligt personligt at takke rundt, vil jeg gerne fra dette Sted bringe alle, der har skænket Gaver til Bazaren eller paa anden Maade har bidraget til dens smukke Resultat, ikke mindst mine trofaste og utrættelige Hjælpere, min varmtføjte Tak.

Cäy Benzon.

Kirkelig Kalender.

13. Marts 2. Søndag i Fasten.	20. Marts 3. Søndag i Fasten.
14. — M. Ferialdag.	21. — M. Benedikt, Abbed.
15. — Ti. Ferialdag.	22. — Ti. Ferialdag.
16. — O. Ferialdag.	23. — O. Ferialdag.
17. — To. Patrik, Biskop og Bekender.	24. — To. Gabriel, Ærkeengel.
18. — F. Cyrillus af Jerusa- lem, Biskop og Kirkelærer.	25. — F. Mariæ Bebudelse.
19. — L. Josef, Jesu Plejefader.	26. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 15. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Frk. cand. mag. L. Blicher-Simonsen: Kend dig selv!
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl.
6 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Kùpferle.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
af Pastor Günther hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Messerschmidt. Anden Prædiken:
Tegn og Undere intet sikkert Middel til Omvendelse.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver
Søndag Aften Kl. 6.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken
Kl. 7½, St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¼. St. Jo-
sefs Kirke Kl. 7½. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommun-
ion Søndag den 13. ds. Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen. Søndag d.
13. Marts Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 14. mensis
Martii loco ac tempore assuetis.

St. Josefs Gilde. Maanedsmøde afholdes Mandag d. 14. Marts
Kl. 8 Aften i Bredgade 67° o. G. Bestyrelsen.

Katholsk Menighedskontor,

Bredgade 64, er i Fremtiden lukket Mandag hele Dagen.

S.M.D.M. Ordinær Generalforsamling afholdes Onsdag
den 23. Marts Kl. 7½ i Skolens Lokaler,
Boyesgade 8 A. Dagsordenen vil blive tilsendt Medlemmerne.
Efter Generalforsamlingen kammeratligt Samvær og fælles Kaffe-
bord. *Styrelsen.*

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

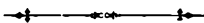
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladre og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 12.

Søndag den 20. Marts.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Kors og Præstedømme. — Liturgi. — Forskning og Religion. — Elisabethforeningens Basar. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup Assens. Horsens. Ebeltoft. Norge. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 8.

10. Tale. *Den evige Visdom, Guds Søn, indbyder til at følge sig. 1—36.*

I. De henvender sig til den store Offentlighed. 1—3.

Mon ikke Visdommen raaber højt og Klogskaben hæver sin Røst? Paa de højeste Steder ved Vejen, midt paa Stierne, ved Siden af Byporten, lige ved Indgangen staar den og taler og siger:

med indtrængende Ord. 4—6.

Til eder, I Mænd, henvender jeg min Røst og til Menneskebørnene min Tale. Lær Klogskab, I umyndige, og I uvise, hør efter. Lyt til mig, thi jeg vil tale om ophøjede Ting, og mine Læber skal aabne sig for at forkynde, hvad der er ret.

om at den bringer Sandheden. 7—11.

Sandhed taler min Mund, og mine Læber afskyr Ugu-delighed. Retfærdige er alle mine Ord, der findes ikke

noget falsk eller fordrejet i dem. De er sande for dem, der har Forstand, og rette for dem, der har fundet Indsigt. Tag imod min Tugt og (søg) ikke Penge; vælg Belæring hellere end Guld. Thi Visdom er bedre end de største Kostbarheder, og alt det, man ellers kunde ønske, kan ikke sammenlignes med den.

II. Den lover værdifulde Gaver. 12—21.

Jeg, Visdommen, bor til Huse hos det kloge Raad, og jeg findes i indsigtfulde Tanker. Herrens Frygt hader det onde; Hovmod, Stolthed, slet Vandel og en falsk Mund er mig en Gru. Jeg ejer Raad og Indsigt, Klogskab og Styrke. Ved mig hersker Konger og træffer Lovgiverne retfærdige Bestemmelser. Ved mig byder Fyrsterne, og afsiger de mægtige retfærdige Domme. Jeg elsker dem, som elsker mig, og de, der søger mig tidlig om Morgenens, vil finde mig. Hos mig er der Rigdom og Ære, herlige Skatte og Retfærd. Thi mine Frugter er bedre end Guld og Ædelstene og min Høst bedre end udsøgt Sølv. Jeg vandrer paa Retfærdighedens Veje, midt paa Klogskabens Stier, for at skænke Rigdom til dem, der elsker mig, og fylde deres Skatkamre.

III. Den antyder sit Ophav fra Gud. 22—26; og taler om sin herlige Virksomhed, da Verden blev skabt 27—31.

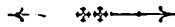
Herren besad mig fra sine Vejes Begyndelse, førend han skabte noget fra først af. Fra Evighed af er jeg indsal og fra ældgamle Dage, førend Jordan blev til. Afgrundene var endnu ikke til, og da var jeg allerede undfangen. Vandkilderne var endnu ikke brudt frem, og Klipperne stod der ikke med deres vældige Vægt; jeg blev født før Bjergene. Endnu havde han ikke skabt Jordan og Floderne og Jordkredsens Akser.

Da han dannede Himlene, var jeg til Stede; da han efter en fast Lov drog en Kreds om Afgrundene; da han befæstede Luften oventil og gav Vandkilderne deres Plads; da han indesluttede Havet i dets Grænser og gav Vandene en Lov, at de ikke maatte overskride deres Omraade; da han lagde Jordens Grundvold. Jeg var hos ham og ordnede alt, og jeg glædedes Dag for Dag og le-

gede for ham; jeg legede paa Jordens Kreds, og det var min Lyst at være blandt Menneskenes Børn.

IV. Den taler om Lykken ved at finde den. 32—36.

Men nu, Børn, hør mig: Salige de, som vogter paa mine Veje. Hør paa min Lærdom og vær vise og forkast den ikke. Saligt det Menneske, der hører mig, og som daglig vaager ved min Dør og holder Vagt ved mine Dørstolper. Den, som finder mig, skal finde Livet, og Frelsen fra Herren skal blive ham til Del. Men den, som forsynder sig mod mig, skader sin egen Sjæl; alle, som hader mig, elsker Døden.

Kors og Præstedømme.

Af Heinrich Mohr.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

Der var ikke langt igen til Paaske — den tredje Paaske efter at Herren var traadt offentlig frem og havde hæftet alle Øjne i Landet paa sig — da Herren en Dag kaldte de tolv Apostle sammen for at kundgøre dem sin Beslutning: atter at drage op til Jerusalem til Festen. Nordfra kunde man til Fods med Lethed naa Staden paa fire Dage. Palæstina havde gode Hærveje under det romerske Styre; langs dem laa der rundt om udmærkede Herberger, og Rejsen var derfor ikke besværlig. Ja, paa denne Aarstid — Overgangen mellem Foraar og Sommer — var Vejen en Skønhedsaaften for de vejfarendes Øje og Sind. Luften var fyldt med Vellugt. Hvede- og Bygmarkerne bølgede hvide; den første Høst stod for Døren. Men endnu frembød Græsgangene, hvor Kvæghjordene — Befolkningens væsentligste Rigdom — græssede, Synet af en overdaadig og broget Blomsterpragt: Roser og Markens Liljer, Anemoner, Narcisser og Nelliker. —

Men var det sin sidste Gang, en Vandringsmand gik fra Galilæa til Jerusalem, var det Dødens Gang, da maatte hvert Skridt gennem denne skønne Egn smærte som et Farvel til Livet, og Hjertet vilde ikke blive lettere men tværtimod tungere og tungere, jo nærmere han kom Maalet. Og det var jo Tilfældet med Jesus. Han vidste til Punkt og Prikke, hvad der ventede ham, og imedens hans Disciple drønte om ærefulde Stillinger og skønne Dage, naar

han nu endelig traadte frem af sin Tilbageholdenhed og lod sig hylde som Konge og Messias ved Højtiden, — blev hele hans Væsen betaget af en stor og hellig Vemodighed. Før de havde tilbagelagt det sidste Stykke Vej, da de var kommen over Jordan og stod foran Jericho, forkyndte han dem aabent de frygtelige Tildragelser, som forestod ham: »Se, vi drager op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet ved Profeterne, om Menneskesønnen, skal fuldbyrdes; thi han skal overgives til Hedningerne og spottes og mishandles og spyttes paa, og efter at de har hudstrøget ham, skal de ihjelslaa ham« (Luk. 18. 31—33). Fatter I Ordet? Det er en højtidelig Erklæring, og den aabenbarer den Stemning, hvori det er hans — Menneskehedens store Ypperstepræsts — Agt at træde hen for Alteret for at bringe Blodofret til Sone for Synden.

Evangelisten Matthæus beretter, at Christus, kort efter at have meddelt Apostlene sin nær forestaaende Offerdød, retter det Spørgsmaal til Sebedæi Sønner, Jakob og Johannes: »Kan I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?« (Mat. 20.22.) Det var en Opfordring til de to Brødre: at stille sig ved Ypperstepræstens Side og tage hans offerberedte Sindelag op. Dette selvsamme Spørgsmaal — enhver, der som Kristen gaar ud i Liv og Kald, hører det! En Kalk venter ham derude. Et eller andet Sted er der beredt ham et Jerusalem, et Golgatha: et ulykkeligt Ægteskab, et langt Sygeleje, en opslidende Gerning, Fattigdom, Tab af Formue, Tilsidesættelse, Bagvaskelse, Dødsfald blandt hans Kære. Og ved et ægte præsteligt Sindelag skal hans legemlige Lidelser og hans indre Livs Forlis frembæres som et helligt Offer. Læg mærke til eet! Vel ombragte en Bande Ugerningsmænd Langfredag Herren, voldeligt og grumt. Men de ofrede ham ikke! Selv ofrede han sig, frivilligt lagde han sig paa Alteret som et lydeløst Lam. »Jeg helliger mig selv for dem« (Joh. 17—18.), siger han i den ypperstepræstelige Bøn til sin himmelske Fader, før han bryder op og tiltræder sin Vandring til Oliebjerget. Saa vist som den himmelske Fader ikke ved Tvang har iklædt ham Kød, saa vist har Faderen ikke øvet Tvang mod ham, da han under saa stor Pine udgød sit Blod for Verden. Christus kunde endog i sidste Øjeblik have gjort sig fri af sine Bødlers Hænder. Kunde have taget dem paa Ordet, da de haanende tilraabte ham: »Stig nu ned fra Korset!« I Spidsen for Englelegioner kunde han have holdt sit Sejrstog gennem Verden og gjort sig Jordens Kreds underdanig. Han blev Præst og Offerlam, fordi han af fuld fri Vilje valgte Korset. Og saaledes maa ogsaa hver den, der vil følge Kristus efter, give sig hen i fri Vilje, hvis Gud skal finde

Behag i hans Tragten og Trængsler. Det er ikke nok, at Blodet flyder — det er ikke et Offer for Gud; ellers var der jo, for at nævne et Eksempel, kristeligt set ingen Forskel paa, om en Hedning, en Kineser eller Rifkabyler falder i Forsvar for sit Fædreland, eller en Kristen finder Martyrdøden. Det, som det kommer an paa, er, at vi nedlægger denne Offertanke i vort Liv og Virke: vi vil bære Korset sammen med Christus. Da øver vi paa aandelig Vis det hellige Pæstedømme, som Apostelen Peder taler om i sit første Brev.

Og nu er jeg naaet frem til den hl. Messe. Den hl. Messe, den katholske Kirkes Gudstjeneste, er intet mindre end en mystisk Ihukommelse af Christi Offerdød. Om Søndagen, naar Klokkeklangen toner mægtigt fra Kirke-taarnet gennem Gader og Gyder, kommer Kristenmenigheden ud af deres Huse. Hvor iler de hen? Op paa Kalvariebjerg, ind und Korset! Medens den viede Præst, iført det hl. Klædebon, forretter Gudstjenesten, staar gamle og unge under Korsets Træ — som een Gang Maria og Johannes og Jesu øvrige Venner. Og Blodet rinder ned paa den stenede Klippegrund, Solen formørkes, Jorden skælver, og den Korsfæstede opgiver med højt Raab Aanden. Dette er en hemmelighedsfuld, men sand og virkelig Begivenhed. Konciliet i Trient har erklæret herom: »Som Christus ofrede sig selv paa Korset, saaledes ofrer han sig nu ogsaa selv paa Alteret, men paa ublodig Vis, og idet han betjener sig af en Stedfortræders, Præstens, Tjeneste!« Men dette udelukker ikke, at alle troende kan tage virksom Del i denne Tjeneste med Præsten. Selv om det er udelukket, at nogen anden end en gyldig viet Præst kan frembære det hl. Messeoffer, saa ofrer dog hele Menigheden sammen med Præsten; dette er Kirkens ufejlbare Lære. — Tag Eders Messebog med den danske Oversættelse i Haand og agt paa Bønnernes Form: det er ikke blot i sit eget men i hele Kristenfolkets Navn, at Præsten taler. — Nævnedes jeg ikke før, at vi i al vor Færd og særlig i vore Trængsler burde søge Kontakt med vor Ypperstepræst, Jesus Christus, ved at hengive vort Sind som frivilligt Offer? Og hvor finder man et skønnere Sted, en mere belejlig Stund til virksomt at gøre dette end i Guds-huset under den hl. Messe? Saa mange, som bivaaner den hl. Messe, saa mange bør ofre sig selv! Sammen med Præsten frembærer du Christi Legem og Blod for vor himmelske Fader: velan, læg ogsaa dit Liv og Virke, dine Glæder og Sorger ved Siden af Hostien paa Patenen og sænk dem med ned i Kalken! Du skal selv være Offer-gave sammen med den højhellige Offergave: vor menneskefødt - guddomsbaarne Ypperstepræst.

Hvad er det dog for en jammerlig Mangel paa Omtanke, som en Mængde Katholikker lægger for Dagen overfor Messen! Mange gaar i Kirke med den Tanke: Saa vel-signer Vorherre nok til Gengæld min Bedrift eller Forretning og frier mig og mine for Sygdom! Kan man kalde det for en virkelig Gudsdyrkelse? Saadan dyrker man ikke Gud, nej, saadan tinger man med ham: »Giv mig noget til Gengæld for min Kirkegang!« — Gud er Herren, den Høje, hans er Magten og Æren, — helt maa vi give os hen til ham, om vi saa ikke fik en Øres Løn til Gengæld. »Naar I har gjort alt, hvad der er paalagt Eder, da siger: Vi er unyttige Tjenere; vi har kun gjort, hvad vi var skyldige at gøre« (Luk. 17.10.); saaledes ser Frelseren paa den Ting. Selv om Du om Søndagen og maaske ogsaa paa Hverdagene gaar til den hl. Messe, er Du ikke besjælet af nogen præstelig Aand, hvis Du straks, naar Gud sender Dig en Prøvelse, en stor eller mindre Sorg, bliver uvillig og knurrer mod ham. Se, jeg er viet til Præst; som saadan ejer jeg Magt at forvandle Brød og Vin til Herrens sande Legem og Blod og paa ublodig Vis forny Korssets frelsende Offer, en Magt som hverken Kerubim eller Serafim ejer. Men hvad gavner denne Forrettighed, denne Ophøjelse, denne Magt mig, hvis jeg ikke samtidig stræber at følge Christus efter og ved hans Haand at ofre Gud Herren alt mit Arbejde, mine Kampe og Trængsler og derved lægge for Dagen, at jeg er i Besiddelse af et aandeligt Præstedømme? Præstevielsens Olje, der ikke kan tvættes af min Sjæl, vilde da kun øge Dommens Lue. Du er døbt og konfirmeret og derved kaldet og viet »til et helligt Præstedømme, som frembærer aandelige Ofre, der er Gud velbehagelige ved Christus Jesus«. (1. Pet. 2.5). Røgt Dit aandelige Præstedømme, som det anstaar sig! Giv Dig hen i Christi Offervilje og Offerdaad ved villigt og taalmodigt at bøje Dig ind under de Prøvelser og Trængsler, som lægges paa Dig! Naar Forvandlingsklokken toner gennem Kirkens Stilhed, naar Hostien lyser hvid over Alterbordet, naar den gyldne Kalk løftes højt — indvi da Dig selv, Din Tragten og Din Vilje til Offer for Gud!

Og hver Søndag skal Klokken samle en fuldtallig Menighed i Kirken, hvor ingen mangler, men hvor alle er samlede i Samdrægtighed, alle bivaaner Christi Offer og byder sig selv frem som Offer i Fællig med den lydeløse Offergave, Jesus Christus. Og gennem Messen vil da en Styrkelse, som Kød og Blod ikke mægter at give, strømme ned over Menigheden som et evigt rindende Væld.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

FORORD.

I Forordet til mit Skrift »Katholsk Kristenliv« (I. H. Schultz 1924) bebuder jeg en Serie Skrifter om Den katholske Kirkes forskellige Forhold — til Brug for Konvertitter i Tiden før, under og efter deres Konversion. Foruden »Katholicisme« og »Katholsk Kristenliv« foreligger nu Studien »Jomfru Maria« og Skizzen »Petrus, Paven og Rom«.

Nærværende Skrift er en Fortsættelse af Serien.

Det kræver Besiddelse af en *Messebog* og forudsætter en Række Smaahæfter med Oversættelse af Ritualerne for de syv Sakramenter, for Begravelse og for Sakramentalierne. Saadanne Oversættelser vil fremkomme, og de bør have deres Plads i Reolen ved Siden af nærværende Blade (de kan ogsaa indbindes sammen med dem).

Af tidligere Skrifter om dette Æmne har vi (saa vidt jeg véd) kun *Rippel*: Den katholske Kirkes Skønhed. Der er næppe to Meninger om, at det Arbejde har overlevet sig selv — baade hvad Form, Sprog og kedeligt Udstyr angaar.

Ganske vist handler nærværende Skrift kun om det Ud vort es i Kirken — om Formen; men da Formen altid er Udtryk for et Indhold, og altid springer i Øjnene før Indholdet, er det af Vigtighed, at der gives baade Katholikker og Ikke-Katholikker (og særlig saadanne, som fra det sidste er paa Vej til det første) klar og overskuelig Besked om Formen.

Det bør føre os fra det Ud vort es til det Ind vort es — og det bør forædle vor Religøisitet, som Kunst- og Kulturhistorie forædler.

Maaske Skriftet ogsaa kunde finde Anvendelse i vore Skolers højere Klasser som en Slags Haandbog til Undervisning i Liturgi; i alt Fald har Præster ofte overfor mig klaget over, at et saadant Skrift manglede. — Maatte disse Kapitler tjene til, at Kærligheden til Kirken forøges, at Deltagelsen i det Hellige uddybes, og at Gud æres dybere ved en forøget Forstaaelse selv for Dyrkelsens Form.

KILDER.

Missale Romanum.

Rituale Romanum.

Ceremoniale Episcoporum.

Breviarium Romanum.

Dictionnaire d'Archéologie chrétienne & de Liturgie.

P. Sixte Scaglia, O. Cist.: Manuel d'Archéologie Chrétienne.
Turin 1916.

Carl Maria Kaufmann: Handbuch der christlichen Archäologie. II Ausg. Paderborn. 1913.

Thomas Laub: Musik og Kirke. G. B. N. F. 1920.

Raymond Janin, O. S. Aug.: Les églises orientales & les rites orientaux. Paris. 1922.

Fredk. Wm. Hackwood, F. R. S. L.: Christ Lore. London. 1902.

Arthur Wynen, P. F. M.: Palottis Epiphaniefeier in Rom. Rom. 1909.

Solenne Ottavario della Epiphania del' Signore &c. Roma. 1911.

Dr. Richard Stapper: Grundrisz der Liturgik. Münster i W. 1922.

Dr. Romano Guardini: Vom Geist der Liturgi. 12. Aufl. Freiburg i B. 1922.

Hermann Platz: Zeitgeist und Liturgie. M.-Gladbach. 1921.

Romano Guardini: Von heiligen Zeichen. III Aufl. Würzburg. 1925.

Maria Fuerth: Das heilige in der katholische Liturgie. Mainz. 1924.

L. A. Molien, Orat.: La prière de l'Église. Paris. 1923.

O. Casel, O. S. B.: Das Gedächtnis des Herrn in der altchristlichen Liturgie. Freiburg i B. 1922.

Dr. Anton Baumstark: Vom geschichtlichen Werden der Liturgie. Freiburg i B. 1923.

D. Ildelfons Herwegen, O. S. B.: Das Kunstprinzip, III Aufl. Paderborn. 1920.

Chresten Skikkild: To Slags Kunst, liturgisk—profan. Kbhvn. 1918.

F. Kanitz: Katechismus der Ornamentik. Leipzig. 1902.

Dr. Albert Hammerstede, O. S. B.: Die Liturgie als Erlebnis. Freiburg i B. 1922.

Dr. Odo Casel, O. S. B.: Die Liturgie als Mysterienfeier. II Aufl. *ibid.* 1922.

- Chrysostomus Panfolder, O. S. B.:* Die Kirche als liturgische Gemeinschaft. Mainz. 1924.
- id:* Christus unser Liturge. Mainz. 1924.
- Joseph Kramp, S. J.:* Eucharistia. Freiburg i B. 1924.
- L'autel, &c.* Lyon & Paris. 1889.
- Dom Prosper Guéranger, O. S. B.:* Das Kirchenjahr. Mainz. 1874.
- Joseph Kramp, S. J.:* Messliturgie und Gottesreich. Freiburg. 1921.
- Moritz Meschler, S. J.:* Aus dem katholischen Kirchenjahr. Freiburg i B. 1919.
- Dr. Paul Wilh. v. Keppler:* Die Adventsperikopen. VI Aufl. Freiburg i B. 1917.
- Keatinge, Can.:* The ceremonies of holy week &c. London. 1913.
- Herbert Thurston, S. J.:* The ceremonies of holy week. London. 1913.
- P. Daniel Feuling, O. S. B.:* Liturgie der Karwoche. Augsburg. 1921.
- Dr. Joseph Sauer:* Symbolik des Kirchengebäudes. Freiburg i B. 1902.
- Ludwig Soengen, S. J.:* Gotteshaus u. Gottesdienst. Freiburg i B. 1922.
- Oliver Merson:* Les vitraux. Paris. 1894.
- Mgr. Pierre Batiffol:* Leçons sur la Messe. V éd. Paris. 1920.
- Dr. Eugène Vandem, O. S. B.:* La sainte Messe. VII éd. Paris. 1924.
- Dr. Julius Smend:* Die römische Messe. Tübingen. 1920.
- Josef Kramp, S. J.:* Die Opferanschauungen der römischen Messliturgie. Regensburg. 1920.
- id:* Opfergedanke und Messliturgie. Regensburg. 1921.
- F. F. Maurer:* Det hellige Messeoffer. Kbhvn. 1921.
- A. Voordeckers, O. Præm.:* Het outstaan en de beteekenis der ceremoniën eener pontificale Mis. Tongerlo. 1923.
- C. Callewaert, J. C. D.:* Cœremoniale. Bruges. 1922.
- Felix Zualdi, P. C. M.:* Cœremoniale Missæ privatæ. Roma.
- Sac. Salvatore di Pietro:* Il sacerdote istruito &c. Roma. 1898.
- Dr. Adalbert Schulte:* Die Hymnen des Breviers. Paderborn. 1920.
- R. P. Charles Willi, C. SS. R.:* Le Bréviaire expliqué. II éd. Paris. 1922.
- Clemens Blume, S. J.:* Brevier u. Messe. Regensburg. 1919.

- Célestin Albin*: La poésie du Breviaire. Lyon.
Dr. Maurus Wolter, O. S. B.: Psallite sapienter. III Aufl.
 Freiburg i B. 1905.
Josef Braun, S. J.: Sakramente u. Sakramentalien. Regens-
 burg. 1922.
Dom Jules Baudot, O. S. B.: Samlingen »Liturgie«, I—VII.
 Paris.
Romano Guardini: Heilige Zeit. Rothenfels a. Main. 1925.
Hermann Jacoby: Die Liturgik der Reformatoren. Gotha.
 1871.

*

Da der ofte, hvor Talen er om Liturgi, hersker ret forskellige Anskuelse om Hjemmel for dette eller hint og om Styrken af Paabud og Forbud, anser jeg det for rigtigst at anføre de Kilder, jeg har øst af. Den Kyndige vil indrømme, at meget bedre findes ikke.

I N D H O L D.

FORORD	
KILDER	
I HELLIG OG SØGN	
II HELLIGE STEDER	
III HELLIGE PERSONER	
IV HELLIGE TING	
V HELLIGE HANDLINGER	
VI HELLIGE ORD	
VII HELLIGE TEGN	
VIII HELLIGE TIDER	
EFTERSKRIFT	
ALFABETISK REGISTER	

Sancta sancte!

I. Hellig og Søgn.

1. Hellig og Søgn i almen Bevidsthed.

Ethvert tænkende Menneske vil have en rent umiddelbar Fornemmelse af en indvortes Forskel paa en Alterkalk og en Pokal. De kan have samme Form, bægge være af Sølv og indvendig forgyldt, de kan se helt ens ud og have samme Værdi — og dog er der Forskel.

En Forskel, som ikke behøver at bunde i Genstandens Væsen, men som har sin Kilde i Kalkens Forhold til det Hellige — og Pokalens til det Profane, det Søgne.

Denne Bevidsthed om, at Hellighed ikke blot er en Kvalitet hos et sjæleligt Væsen, men at den kan findes endogsaa hos Ting og Begreber, er en Frugt af Religionen; den findes baade hos Kristne og hos Tilhængerne af andre Religioner — ja helt ned i de primitive Folkeslag.

Den er saa dybt menneskelig, saa indgroet, at vi ikke altid gør os dens Kilde og dens Omfang klart. Den ligger i selve Sproget.

Vi taler (selv uden at være Kristen) om Helligdage og Søgndage (Kalenderen er endnu kristen); og enhver kan skelne en Langfredag fra en tilfældig anden Fredag i Foraaret.

Man har en uvilkaarlig Trang til at tage Hatten af, naar man gaar ind i en Kirke; man taler sagte — man er paa et u-verdsligt, et helligt Sted.

Der er Ord, Taleformer, Navne, vi ikke taaler gjort til Genstand for Spøg eller Spot — ligesaa Handlinger, der ikke af kultiverede Personer kan omtales i lettere Stil . . .

Vi har ogsaa Begreb om, at visse Personer har Krav paa en Respekt, der ikke skyldes deres private »Jeg«, men som bunder i et Embede, de beklæder.

Og vi kender visse Tegn, som ikke kan anvendes til verdslig Brug — vi kan ikke brodere Kors paa Sofapuder eller »Tro, Haab og Kærlighed« paa Lyseduge . . .

Vor Bevidsthed om, at noget er helligt, medens Resten er profant, er uhyre omfattende; det rummer en Mængde Forhold i Tilværelsen.

Og det drager et absolut Skel mellem to Verdener;

»Guds Rige« og »denne Verden«, »Kirken« og »Dagliglivet«, »Helligt« og »Søgt« — eller hvad man nu vil kalde dem.

Et Skel, som drages baade af Forstanden og Følelsen, og som er saa absolut, at en Overgang mellem de to Verdener er utænkkelig. En Alterkalk forbliver en Alterkalk, selvom Kirkeskændere benytter den til Pokal ved et Orgie — og sker dette, føler vi, at der er sket en Van-Helligelse; ligesom vi føler, at der maa en Helligelse til, for at et blot Sølvbæger kan blive til en Alterkalk; der maa foregaa en Indvielse før Brugen.

De gamle Latinere havde Begrebet *hellig* udtrykt paa to Maader i deres Sprog.

Sanctus, vort »hellig«, brugtes om en Person, som i sig selv var hellig : Gud (eller Guderne) nær paa Grund af sine høje Egenskaber og Dyder.

Og *sacer*, vort »helliget«, som brugtes om alt, der uden selv at besidde Hellighed, blev helliget ved at anvendes i Guds (Gudernes) Tjeneste.

Modsat havde de Ordet *profanus*, sammensat af *pro* og *fanum* = udenfor Templet, verdslig, søgn, profan.

I disse sproglige Udtryk er Hellig- og Vanhellig-Begrebet saare klart udtrykt.

Det er gaaet over i vor Sprogbrug, saa vi taler om profan Historie, modsat Kirkehistorie og profane Skrifter, modsat bibelske Forfattere ... uden at »profan« har nogen nedsættende Klang — det betyder blot: ikke-hellig; medens *sacer* findes sammensat i *sacerdos* (Præst) og *sacramentum* (Sakramente), *sacrificium* (Offerhandling), *sacrarium* (Opbevaringssted for hellige Genstande), *sacellum* (Helligdom, Kapel), *sacrilegium* (Helligbrøde, Skændelse af det Hellige) og andre lignende Ord, som alle har Forhold til det Religiøse.

Ægte er denne Bevidsthed om Forskellen ganske spontan; vi tænker ikke over dens Rod, ej heller over Grænserne for, hvad den omfatter.

Den spiller en uhyre Rolle i alle Religioner — og en overordentlig stor Rolle ogsaa i katolsk Kristendom; i Protestantismen findes den ogsaa, men (af Grunde, vi senere skal pege paa) i en fortyndet Grad, og stadig i Aftagende.

(Fortsættes.)

Forskning og Religion.

I Dagbladet »Politiken«s Kronik for den 9. og 10. Marts d. A. findes aftrykt en Tale, som Professor Fr. Weis har holdt ved Landbohøjskolens Aarsfest i Overværelse af Landets Regent og talrige Notabiliteter. Dagbladet »Politiken« kalder Talen for en stor Tale og meddeler, at Professor Fr. Weis — for at undgaa Unøjagtigheder og Mistydninger — oplæste Talen fra sit medbragte Manuskript og har ønsket den, som han har holdt den, ordret aftrykt i Bladets Kronik.

Talen handler om det overmaade simple og overmaade indviklede Problem: Forskningens Forhold til Religionen. Da ethvert Menneske i en vis Forstand og til en vis Grad er Forsker, og da dernæst praktisk talt ethvert Menneske enten i positiv Forstand eller i negativ Forstand tager Stilling til Religionen, kommer Spørgsmaalet om Forskningens Forhold til Religionen til at have ikke blot almindelig, men dobbelt Interesse for saa at sige ethvert Menneske.

Hvis man i Stedet for det i og for sig lidt komiske og spidsborgerlige Ord »Videnskabsmand« vil bruge den rigtige og træffende Betegnelse »Forsker«, vil det let kunne ses, at vi alle beskæftiger os med »Forskning«, og at vi alle er »Forskere«. Professor Weis siger selv i sin Tale, at »jo dybere man er trængt ind i videnskabelig Forskning, des mere beskeden bliver man, saa Videnskabsmanden ofte, som Sokrates, ender med Tilstaelsen af, at det eneste, han véd, er, at han intet véd«. — Det være langt fra mig at drive Spot med denne overmaade smukke og sande Udtalelse af Professor Weis; dog kan jeg ikke lade være med i Logikkens Navn at gøre opmærksom paa, at, dersom Professor Weis i Udtalelsens sidste Sætning havde anvendt Ordet »Forsker« i Stedet for Ordet »Videnskabsmand«, saa havde han undgaaet den Selvmodsigelse, at en Mand, der véd en hel Del (dette maa vel være Meningen med Ordet »Videnskabsmand«), er én, som ingenting véd.

Nu vil der sikkert være dem, der vil mene, at dette er af underordnet Betydning. Men jeg vil heroverfor vove den Paastand, at det er ikke blot af stor Betydning, men af afgørende Betydning, om Tingen bærer sit rette Navn.

Professor Weises store Tale har til Formaal at virke hen til en Forsoning mellem Forskning og Tro, og derfor fortjener den den største Opmærksomhed og den mest uforbeholdne Anerkendelse.

Hans Tale er i sjælden Grad præget af Sandhedskærlighed og ridderlig Aabenhed. Men da Betingelsen for gensidig Forstaaelse ganske rigtigt er »at søge Sandheden og i alle Livets Forhold at være den tro«, maa det ogsaa være tilladt, ja en Pligt at gøre opmærksom paa, hvad der muligvis er blevet overset af Professor Weis i hans Tale.

Naar der hidtil har været Strid mellem »Videnskaben« og Religionen, saa har det ikke mindst ligget i de Overgreb, som »Videnskaben« har gjort sig skyldig i. Hvilken Misbrug er der ikke bleven drevet med selve Navnene »Videnskab« og »Videnskabsmænd«. Ordet »Videnskab« maa dog hænge sammen med Ordet at vide, og den Stand, der betegner sig selv som »Videnskabsmænd«, kan dog ikke opfattes anderledes end som en Stand, der sidder inde med en meget stor Viden. Naar man derfor opstiller Problemet saaledes: Videnskaben kontra Religionen, saa er Religionens Sag jo tabt paa Forhaand. Thi overfor det, der virkelig vides, er det haabløst, ja i Virkeligheden anmassende og frækt at ville gøre Indsigelser. Nu ser vi af Professor Weis's Tale — og det er i Virkeligheden deri, at dens Originalitet bestaar, — at »Videnskaben« i Virkeligheden véd uhyre lidt, og at den virkelige »Videnskabsmand« er den, der véd, at han véd saare lidt.

Vi, der hverken er helt gamle eller helt unge, husker endnu tydeligt de Tider, da man ventede af »Naturvidenskaben«, at den skulde kunne løse os de Problemer, der i Virkeligheden er Livets eneste virkelige Problemer, Problemerne om selve Livet, om Døden, om Tilværelsen efter Døden. Med hvilken rørende Naivitet troede man ikke paa, at, naar kun den moderne, frisindede »Videnskab«

fik Lov til at tumle med Problemerne, saa skulde den nok skaffe os en Løsning paa dem, en Løsning, der var saa simpel, at enhver kunde forstaa den.

Og nu, da der knapt er gaaet en Menneskealder, faar vi at vide fra den samme moderne »Videnskabs« Side, at Problemerne har vist sig at være langt mere indviklede, end man havde nogen Anelse om; og at den moderne »Videnskab« i Virkeligheden ikke véd det allermindste om, hvad Livet er, hvad Døden er, om der findes en Tilværelse efter Døden.

Skulde det saa ikke være paa Tide, at vi ombytter de anmassende Betegnelser »Videnskab« og »Videnskabsmænd« med de rigtige Betegnelser »Forskning« og »Forskere«. Vilde det ikke f. Eks. lyde bedre og passe bedre til Tingen, hvis vi i Stedet for at bruge den fæle Betegnelse »Naturvidenskaben«, ganske simpelt hen sagde »Naturforskningen«, og hvis vi i Stedet for det endnu fælere »Naturvidenskabsmanden« sagde »Naturforskeren«.

Det vilde have Betydning for Forskerne selv. Man kan jo blive betitlet »Deres Excellence« saa tidt og saa ihærdigt, at man tilsidst maa passe paa for ikke at tro, at man virkelig er det. Er det da ikke Synd overfor Forskerne at blive ved at betitle dem »Videnskabsmænd«, saa de tilsidst maa gøre en Kraftanstrengelse for at minde sig selv om, at de kun er Forskere.

Og det vilde have Betydning for den jævne, almindelige Befolkning. Selv for mere intelligente Mennesker er det virkelig vanskeligt altid at huske paa, at naar der tales om »Videnskabens Resultater«, saa skal det kun betyde det samme som »Forskningens foreløbige Standpunkt«. Hvorfor da gøre det saa svært for den almindelige Befolkning? Det gælder jo om »at tjene Sandheden i alle Livets Forhold«.

De Gamle var langt klogere og langt vittigere, end vi er nu til Dags. Ordet »Videnskabsmand« er en Oversættelse af det græske Ord »Sophist«, men hvad »Sophist« betød, behøver jeg vist ikke at oplyse nogen om. Hvad vilde vore nuværende »Videnskabsmænd« sige, hvis man — hvad der kun kunde være fint — oversatte deres Titel paa Græsk?

De Gamle kaldte en »Videnskabsmand« for en Philosoph, det vil sige »en Ven af Videnskaben«, altsaa en Mand, der søger at tilegne sig Viden, d. v. s. en Forsker. — Selv paa Tysk kender man ikke til noget, der svarer til det skrækelige Ord: Videnskabsmand. Skal vi saa ikke endelig opgive det paa Dansk! — —

Professor Weis har fuldstændig Ret i, at Spørgsmaalet om Udsoning mellem Forskning og Religion er et Spørgsmaal om Beskedenhed. Selvfølgelig skal denne Beskedenhed være gensidig. Men her gælder det om at være en lille Smule skarpsindig.

Forholdet er jo aldeles ikke dette, at der er to Slags Mennesker »Forskere« og »Troende«, der skal udsones med hinanden. Naar man ser paa Problemet, som det jævnlig opstilles, skulde man tro, at Menneskenes Ævner var saa uendelig begrænsede, at, hvis et Menneske giver sig af med at forske, kan han ikke give sig af med Religion. Dette er jo at stille Virkeligheden paa Hovedet; som jeg tidligere sagde, gælder det for de allerflestes Vedkommende, at de baade beskæftiger sig med Forskning og med Religion. Ja, det er en uomstridelig Kendsgerning, at ikke faa af de største Naturforskere har været gode Kristne. Professor Weis siger det selv med følgende Ord: »Adskillige fremragende Forskere har forbundet en uvigelig videnskabelig Tankegang med en dyb og inderlig religiøs Tro paa det, der ligger uden for eller over Grænserne for den videnskabelige Erkendelse.«

Altsaa Spørgsmaalet kan slet ikke være at hidføre en Udsoning mellem Forskningen paa den ene Side og Religionen paa den anden Side. Det er muligt at forene i samme Person og i samme Sind en usvigelig videnskabelig Tankegang og en dyb og inderlig religiøs Tro.

Deraf følger saa ganske simpelt, at naar der skal hidføres en Udsoning, saa kan det ikke være en Udsoning mellem Forskningen og Religionen, men det maa være en Udsoning indenfor Forskningen selv.

Det er nu ubestridt af alle, at, findes der Forskere, der ikke er Troende, saa findes der ogsaa Forskere, end-

da Forskere med en usvigelig videnskabelig Tankegang, der har en dyb og inderlig religiøs Tro.

Var det nu ikke muligt, at de Herrer kunde finde hinanden? Er det virkelig nødvendigt at drage en Tredjeperson, Kirken, ind i Sagen? Vilde det ikke være Tegn netop paa »en usvigelig videnskabelig Tankegang«, om de Herrer vantro Forskere diskuterede Spørgsmaalene med deres troende Kolleger i Stedet for at stævne Religionen og dens Forkyndere for deres Domstol?

Man faar det Indtryk, at, naar det hidtil har skortet paa Beskedenhed, saa har det væsentligst været fra de vantro Forskeres Side. Jeg vil ikke forsvare, hvad der i enkelte Tilfælde i Religionens Navn er sket af Overgreb overfor Forskningen; Kirken som saadan er Forskningens bedste Ven og dens varmeste Beundrer; har en eller anden af Kirkens Mænd gjort sig skyldig i et Misgreb overfor Forskningen, saa er det kun en Undtagelse, der bekræfter Regelen. Næstefter Kærlighed til Gud og Mennesker er der intet, som Kirken sætter saa højt som Lærdom. Den, der ikke ved det, ved ikke, hvad Kirken er.

Selv om Kirkens Hovedgave ligger paa et andet Felt, saa har Kirken dog gjort Alt, hvad den kunde, for at fremme Forskning og Viden. Hvad vilde Europas Kultur være, hvis Kirken ikke havde været til? Kirkens ledende Mænd har altid været Kunstens og Lærdommens Beskyttere.

Men Kirken godkender ikke alt, hvad der kalder sig Kunst, og heller ikke alt, hvad der giver sig ud for Lærdom. De, der er allerivrigst til at kalde sig selv Kunstnere, plejer at være Fuskere, og de, der er allermest paa-staaelige og selvsikre, er sjældent eller aldrig virkelige Forskere eller Lærde. Professor Weis har saa usigelig Ret i, at den virkelige, betydelige Forsker altid er beskeden.

Nu har Forholdet jo været det, at en endeløs Række af andenrangs Forskere har tilladt sig at angribe Kirken og overdænge den med de værste Forsmædelser. Den blev ikke blot beskyldt for at være dum, men den blev ligefrem beskyldt for at arbejde paa at holde Menneskene nede i Dumhed og Uvidenhed.

Naar man saa fra Kirkens og Religionens Side hen-

viste til, at der faktisk findes mange religiøse Mennesker, der hører med til de betydeligste blandt Forskere og Lærde, saa fik man som Svar, at det overhovedet er umuligt at være virkelig Forsker, hvis man paa Forhaand er overbevist om, at Kirkens Lære er Sandhed.

Hvorfor traadte nu de virkelige Lærde af første Rang ikke op imod disse paastaelige og selvsikre andenrangs Forskere? Hvorfor tog de ikke deres troende Kaldsbrødre, der i Viden og Kundskab stod langt over deres Angribere, i Forsvar?

Saalænge der var nogen Mulighed for, at Kirken havde Uret, lod man »Videnskaben« uforstyrret angribe den. Nu da det efterhaanden viser sig, at Kirken havde Ret, saa ønsker man en Udsoning; men man faar næsten det Indtryk, at den skal foregaa paa den Maade, at der fra Kirkens Modstanderes Side højmodigt bliver sagt til Kirken: Vi er rede til at tilgive Dig, at Du havde Ret.

Hvad man fra kirkelig og troende Side har Ret til at forvente af Forskningen, er dette, at den ikke fastslaar noget som helst som et sikkert Resultat af Forskningen, saalænge det ikke er et sikkert Resultat. Og man har fra kirkelig og religiøs Side Lov til at antage, at noget ikke kan være et sikkert og uomstødeligt Resultat, saalænge der findes Forskere, hvis Tankegang er »usvigelig videnskabelig«, og som paa det bestemteste nægter at anerkende den paagældende Opfattelse eller Hypothese som et sikkert Resultat af Forskningen,

Nu er man fra irreligiøs Forsknings Side naaet saa vidt, at man ikke længere opstiller det som et Dogme, at, hvis en Mand har en religiøs Overbevisning, er det aldeles umuligt, at han kan være en virkelig Forsker. Denne latterlige, uhyre bekvemme og uhyre anmassende Paastand har man endelig ladet falde.

Kunde det ikke tænkes, at man for en Gangs Skyld begyndte at handle logisk og konsekvent og sagde følgende til sig selv: Det er en Kendsgerning, at der findes virkelige Forskere, der tror paa Kirkens Lære; i selve Sandhedens, i selve Forskningens Interesse vil vi i Fremtiden først diskutere Problemerne med disse Lærde; det er en Kendsgerning, at de næsten alle er meget beskedne

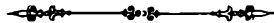
Mennesker; dette tyder jo netop paa, at de er virkelige Forskere og Lærde. I al Beskedenhed vil vi diskutere Problemerne med disse beskedne Mennesker, og saalænge det ikke lykkes os at overbevise dem om vore Meningers Rigtighed, vil vi lade være med at angribe Kirken, og vi vil ikke gøre noget for at bibringe Mennesker, der ingen Forudsætninger har for at dømme om Sagen, vore Anskuelser og Formodninger.

Det vilde være et værdigt Standpunkt for Forskningen; hvad er det for en ynkelig Sejr at vinde Tilhængere, der ikke har Forudsætninger for at dømme om Sagerne? Er det ikke langt stoltere og langt værdigere at tage en Dyst med dem, der er éns Ligemænd i Kundskab og Viden og Forskersnille?

Og hvorfor være saa ivrige for at bekæmpe Menneskenes Tro, naar man er klar over, at man selv ingenting véd angaaende disse Ting?

Kommer Forskningen saa endelig med noget, der er et sikkert Resultat, saa vil Kirken uden mindste Tvivl anerkende det. Thi Professor Weis har jo Ret i, at Religionens første Bud er »at søge Sandheden, at tjene Sandheden og i alle Livets Forhold at være den tro.«

H. Gamél.

Elisabethforeningens Basar.

Der er vel ingen, der undrer sig over at se denne Overskrift igen i Ugebladet. Nu er Aaret gaaet, og snart er det igen Palmesøndag, da alle Københavns Katholikker mødes i de altfor trange Lokaler i Bredgade 69. Men forinden — skal Arbejdet gøres, og nu er Bestyrelsen begyndt at samle ind. Lad den ikke vente forgæves!

Elisabethforeningen er en af vore ældste Foreninger, og dens Arbejde er et af de nødvendige. Den tager sig af forældrelose og daarligt stillede Børn, sørger for dem i hele deres Opvækst. Det er en Børnehjælp, som alle Katholikker bør støtte. Husk paa, det er vore katholske Børn, det gælder. Overfor dem, der staar ene og forladt,

har hele Menigheden Forsørgerpligten. Brug derfor disse Uger nu i Fastetiden til at arbejde lidt for Basaren, hvis du kan, saa at Gaverne ikke kommer til at mangle. Alle, de, der selv har Børn, og de, der ingen har, bør hjælpe de Børn, der ikke har nogen til at sørge for dem. Basaren holdes Palmesøndag.

Gaver modtages af:

Pastor von Kellenburg,
Bredgade 64^a
Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.
Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54
Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stratböcker,
Jægersborgallé 19
Tlf. Ordrup 386.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Under 7. Marts meddeler Hs. Højærværdighed Biskoppen, at der har fundet følgende Udnævnelser og Forflyttelser Sted:

Pastor A. Helmke er udnævnt til Vicarius delegatus.

Pastor Ravelli, Sognepræst i Silkeborg, er udnævnt til Sognepræst i Svendborg.

Pastor Hillebrand, Sognepræst i Svendborg, er udnævnt til Sognepræst i Silkeborg.

Pastor Flynn, Kapellan i Helsingør, er udnævnt til Sognepræst i Helsingør i Stedet for P. Wattiez, som har forladt Vikariatet.

Pastor Killy er udnævnt til Kapellan i Helsingør.

— I Referatet af Vincentskonferensernes Generalforsamling i forrige Nummer var der indløbet en Urigtighed. Der skulde staa, at Biskoppen, efter sin Omtale af »De unge Pigers Værn«, udtalte, at der laa en Opgave for Vincentsbrødrene i at opsøge de unge Mænd, som kom hertil, og derom drejede den følgende Forhandling sig.

— Vi henleder Læsernes Opmærksomhed paa, at den nye Messebog udsendes i næste Uge, hvorved et længe næret Savn bliver afhjulpet. — Iøvrigt henvises til foranstaaende Annonce.

Ordrup. St. Andreas Gilde fejrede sin Fastelavnssfest i Mandags d. 28. Febr. i Charl. Palmehave. Herr Høhling sen. havde arrangeret en meget fornøjelig Aftenunderholdning med Oplæsning og Korsang, som gjorde vel-

fortjent Lykke, til Slut opførtes en Børnekomedie af Hostrup, udført af Voksne, som skilte sig fortræffeligt fra de ingenlunde lette Roller. De optrædende fortjener Ros for deres Præstationer, som var præget af et omhyggeligt og energisk Forarbejde. Efter Aftenunderholdningen tog man sig en lille Svingom i den festligt smykkede Sal, som var omtrent fyldt.

Assens. Endelig er vi her i Assens paa Vej til Maalet: at faa vor egen Kirke. De Dage er forbi, da de faa Medlemmer af Menigheden i det mindste en Gang om Maaneden rejste til Odense for at høre Messe i St. Albani Kirke. Det var ogsaa mindre rart især for de ældre. Man maatte op, mens det endnu var Nat, og af Sted i et uopvarmet Tog, hvor man sad frysende og halvsovende. Men nu er vi som sagt godt paa Vej til vort Maal, hvad vi selvfølgelig er henrykte over, og vor Menigheds ældste Medlemmer siger ofte: »Vi havde nu aldrig drømt om, at vi selv skulde faa en Kirke.« Men Menigheden er ogsaa vokset. Det er ikke, som for faa Aar siden, da 3—4 Assensborgere kom i Kirke i Odense. Derude sagde de gerne: »Der har vi hele Assens Menighed.« »Vor Frelser's Kirke« er meget centralt beliggende paa et Sted, hvor Hovedgaden støder sammen med Faaborg- Odense- og Middelfart Landevej. Man kan ikke undgaa at lægge Mærke til den, ligegyldigt fra hvilken Side man end kommer ind i Byen. Den er bygget i romansk Stil af røde Sten. Façaden er prydet med en smuk Christusfigur i Legemshøjde. Vinduerne er Glasmalerier, der forestiller hele Jesu Liv lige fra det guddommelige Barns Fødsel til Christi Himmelfart. De er udført af en belgisk Glasmaler Van Doorne fra Gent. — Selve Kirkebygningen er fuldført; men Alteret, Stole, Prædikestol og Kommunionbænk er ikke færdig endnu, saa det varer noget, inden Kirken kan tages i Brug. Midlertidig læses den hellige Messe i et lille Kapel i Præstegaarden. Ved Siden af Kirken i et tidligere Farveri er der indrettet en smuk Sal til Afholdelse af Menighedens Sammenkomster og Korprøver.

Spectator.

Horsens. Tirsdag d. 1. Marts afholdt den herværende Birgittaforening sin aarlige Generalforsamling med Valg af Bestyrelse. Foreningens Stifterinde og Formand, Fru Krage, traadte tilbage, særlig paa Grund af svigtende Helbred. Det ikke lette Hverv at træde i den almindelig agtede og afholdte Frues Sted blev ved Afstemningen blev tildelt Fru Thora Wolff. Fruen, der er vokset op med Menigheden, er kendt og agtet som en meget rolig og retlinet Kvinde, vil efter bedste Evne og sikkert ogsaa med Hæd formaa at lede Foreningen videre i sam-

me Aand som hendes Forgænger. Til Næstformand valgte Fru Marie Møller, til Kasserer genvalgte Fru Agnes Andersen, og til Sekretær valgte Frk. Anna Hansen. Suppleanter for de sidste blev Fru Johansen, Fru Mortensen og Frk. Erna Jensen.

Ebeltoft. Tirsdag den 22. Februar d. A. holdt Pater Nøsen fra Aarhus paa Hotel »Vigen« i Ebeltoft et oplysende og vægtigt Foredrag om den hellige Frans af Assisi; Foredraget var ledsaget af Lysbilleder, som havde Tilknytning til Franses Liv. — Takket være Frk. Erichsens energiske Agitation havde Foredraget samlet en talrig Skare Tilhørere, som fulgte Pater Nøsens levende og fængslende Fremstilling med stor Interesse. H.

Norge. Norske Blade meddeler, at den pavelige Kabinetskammerherre Dahll, Molde, er blevet udnævnt til Kommandør af St. Sylvesterordenen. Det er en smuk Anerkendelse af det opofrende Arbejde og den store Hjælp, Kammerherren yder Kirken i Norge.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til Eksercitier i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 12. April Kl. 7 Eft. til Paaskelørdag d. 16. April Kl. 11 Form. Dagsordenen for lukkede Eksercitier følges. Deltagere bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø senest d. 9. April.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«
 — — — »Fredens Dronning«
 — — — »Maria Rosenkransdronning«.

Eksercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 13. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 17. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Menighedskontor, Bredgade 64 St.

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—7. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867.

Generalforsamling afholdes Mandag den 21. Marts Kl. 7^{1/2} Aften i Bredgade 67² o. G.; da der foreligger vigtige Forslag, bedes Medlemmerne i egen Interesse at give Møde.

Bestyrelsen.

Katholsk Menighedskontor,

Bredgade 64, er i Fremtiden lukket Mandag hele Dagen.

Bekendtgørelse

angaaende Valg af St. Ansgars Menigheds Forvaltningsraad.

Mandagen d. 28. Marts Kl. 8 Aften i Forsamlingsalen Bredgade 67, 2. Sal o. G. afholdes Valg af Forvaltningsraad (4 Medlemmer) samt af 2 Revisorer og 1 Revisor-suppleant. Alt i Henhold til *Bestemmelser vedrørende Forvaltningsraad (Forstanderskab) og Skolekommission ved St. Ansgars Menighed*, approberede af Biskoppen d. 19/s 1926.

Fortegnelse over St. Ansgars Menigheds valgbare og valgberettigede Mænd er fremlagt til Eftersyn paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Stuen (1—4, Lørdag til 2, Søndag og Mandag lukket) fra d. 14. Marts til d. 28. Marts. Eventuelle Indsigelser maa senest d. 28. Marts rettes til Formanden (Sognepræsten).

Samtidig vil sammesteds i Henhold til Bestemmelsernes § 19 det fuldstændige Aarsregnskab for St. Ansgars Menighed for Aaret 1926 være fremlagt til Eftersyn. Et kortere Ud-drag vil som sædvanlig blive tilsendt Bidragyderne.

Vedrørende Valgret og Valgbarhed til Forvaltningsraadet indeholder Bestemmelserne følgende:

§ 2. Valgret har enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 25. Aar, har fast Bopæl i Sognet og i det sidste Aar før Valget har betalt Kirkeskat, medmindre vedkommende:

a. ved Dom er fundet skyldig i en i det offentliges Mening vanærende Handling uden at have erholdt Æresoprejsning,

b. nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er tilbagebetalt,

c. er ude af Raadighed over sit Bo paa Grund af Konkurs eller Umyndiggørelse,

d. vitterlig forløb sin Paaskekommunion.

§ 3. Valgbar til Revisionshvervet er enhver, der har Valgret til Forvaltningsraadet.

Valgbar til Forvaltningsraadet er enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 30. Aar, mindst 5 Aar har tilhørt den katholske Kirke og i nævnte Tidsrum har betalt Kirkeskat samt iøvrigt opfylder Betingelserne efter § 2 for at have Valgret til Forvaltningsraadet, dog saaledes at Betingelsen fast Bopæl i Sognet vil kunne fraviges, saafremt den paagældende opstilles til Valg af 5 af Sognets valgberettigede Mænd.

§ 6. Valgretten kan kun udøves ved personligt Møde ved Valg-handlingen. For at kunne vælges maa man være personligt til Stede, eller, dersom man er forhindret, have givet udtrykkeligt Tilsagn om, at man vil modtage Valget.

*Forvaltningsraadet
for St. Ansgars Menighed.*

NB. I Bekendtgørelsen i Ugebladet Søndag d. 13. Marts stod, at Valget skulde være Onsdag den 30. Marts. Dagen er ændret til **Mandag den 28. Marts.**

Børnehjemmene i Nakskov

beder indtrængende om Bidrag. Pater A. Smitz Post-Giro Nr. er 6511. Gaver modtages ogsaa med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, Tlf. Byen 6555.

Kirkelig Kalender.

20. Marts 3. Søndag i Fasten.	27. Marts 4. Søndag i Fasten.
21. — M. Benedikt, Abbed.	28. — M. Johannes af Kapi- stran, Bekender.
22. — Ti. Ferialdag.	29. — Ti. Ferialdag.
23. — O. Ferialdag.	30. — O. Ferialdag.
24. — To. Gabriel, Ærkeengel.	31. — To. Ferialdag.
25. — F. Mariæ Bebudelse.	1. April F. Ferialdag.
26. — L. Ferialdag.	2. — L. Frans af Paula, Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 22. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Hr. Knud Kannik: Den salige Karl den Gode.
I Anledning af 800 Aarsdagen for hans Død.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl.
6 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Küpferle.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
af Pastor Günther hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Messerschmidt. Tredje Prædiken:
Er Selvbebrejdelse Anger.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver
Søndag Aften Kl. 6.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken
Kl. 7½, St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7¼. St. Jo-
sefs Kirke Kl. 7½. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 25. Marts
Kl. 7½ i St. Knuds Kape!. — Generalabsolution.

Torsdag den 24. Marts holder **Kvindelig Katholsk Ungdoms
Fællesmøder** i Forening med D. K. K. F. Møde i Vesterhus, hvor
Fru Tardini vil tale om den hellige Birgitta. De til D. K. K. F.
knyttede Medlemmer har Adgang, og iøvrigt er enhver katholsk
Kvinde velkommen.

A.C. Onsdag d. 23. Marts Kl. 8¼. Møde i »Vesterhus«, Vester-
voldgade 115 4. Pastor H. Messerschmidt: Mi-
rakler og Naturvidenskab. Ikke-Medlemmer har Adgang
mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Formanden (A.
Menzinger, Stenosgade 4.). Administratores.

S.M.D.M. Alle »de gamle Dreng« erindres om, at de
skal til Generalforsamling Onsdag d. 23. Marts
Kl. 7½ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Styrelsen.

Barnestuepige.

Barnestuepige, ikke under 18 Aar, søges til den 1. April.
Barneplejerske findes. Henvendelse til Grevir de Holstein Ledre-
borg, Ledreborg pr. Lejre.

FREMMESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 13.

Søndag den 27. Marts.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog (fortsat). — Kors og Familie. — Liturgi. — Fest for St. Thomas. — Meddelelser fra »Katholsk Lytterforening«. — Vincentskonferensen i København. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Lithauen. Frankrig. England. Rusland. Nordamerika. Kina. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 9.

11. Tale. To Indbydelsers: *Visdommens og Daarskabens.* 1—18.

I. *Kom til Visdommens Gæstebud.* 1—12.

Forberedelserne. 1—2.

Visdommen har bygget sig et Hus og udhugget sig syv Søjler. Den har slagtet sine Offerdyr, blandet sin Vin og dækket sit Bord.

Indbydelsen. 3—6.

Den har sendt sine Piger ud, for at de skulde raabe ved Borgen og Byens Mure: »Er nogen lille, han komme til mig.« Og til dem, der mangler Forstand, lod den sige: »Kom, spis mit Brød, drik af den Vin, som jeg har blandet for eder; giv Slip paa den barnlige Enfoldighed, og lev og gaa Klogskabens Veje.«

Den vise og den taabelige. 7—12.

Den, der belærer en Spotter, paafører sig selv Haan; og den, som irrettesætter den ugudelige, faar selv en Plet. Irrettesæt ikke en Spotter, for at han ikke skal hade dig; irrettesæt den vise, og han vil elske dig. Giv den vise Lejlighed dertil, og han tiltager i Visdom; belær den ret-

færdige, og han vil hurtigt lære mere. Herrens Frygt er Begyndelsen til Visdom, og at kende den hellige (Gud) er (den sande) Indsigt. Thi ved mig bliver dine Levedage mange, og dine Livsaar lægges der til. Er du vis, er du det til din egen Gavn; er du en Spotter, skal du alene bære Skaden derved.

II. Daarskabens Gæstebud. 13—18.

En taabelig og støjende Kvinde, fuld af forførende Tale og aldeles blottet for Forstand, har sat sig ved Døren til sit Hus paa en Stol oppe ved Byens højeste Sted for at tilraabe dem, der kommer forbi og vandrer deres Vej: »Den enfoldige henvende sig til mig.« Og den uforstandige tiltaler hun: »Stjaalet Vand er sødest, og Brød, rapset i Smug, smager bedst.« Men han ved ikke, at der bor Uhyrer hos hende, og at hendes Gæster er hjemfaldne til Dødsrigets Afgrunde.

Anmærkning: Den guddommelige Visdom er til Stadighed virksom blandt Menneskene. Denne Virksomhed fremstilles her ved Hjælp af et dejligt Billede, som vi ogsaa kender fra Evangelierne. (Mt. 22, 1—14. Lc. 14, 15—24). Visdommen bereder et Offermaaltid, hvortil Menneskene indbydes. Huset er Guds Rige paa Jorden, Kirken. Søjlerner tjener baade som Støtte for Huset og som Prydelse. Det er Sandhedens og Naadens Skatte, den Helligaands syv Gaver og de syv Sakramenter. — De smaa, d. v. s. de ydmyge Mennesker med Barnets ufordærvede Sind, er indbudt til det hellige Offer og det festlige Offermaaltid, Hovedkilden til Liv og Vækst, saa længe vi er paa Jorden.

Fru Daarskab, den støjende Visdom fra Gaden, indhyder ogsaa. Hun efteraber i sin Optræden og i sin Tale den guddommelige Visdom. Pas derfor godt paa, at du ikke bliver narret af hende.

Kors og Familie.

Af Heinrich Mohr.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

Hvis vi hæfter vort Blik ved dagligdags Foreteelser, ser vi, at der overalt raader den Lov, som adler Lidelsen. Naar Jorden i August Maaned skælver under Torden-

denbragene, kvæges da ikke baade Mennesker, Dyr og Planter, der var ved at forgaa af Tørke, atter ved Skyens Væde? Spirer Foraaret ikke frem dobbelt yndefuldt, dobbelt frisk efter Vinterens Sne og Frost og barske Vælde? Hvorledes modnes den gyldne Sæd, den søde Frugt! I Sommersolens Brand! Hvordan omdannes Kornet til godt Brød? Det bliver knust og malet mellem haarde Møllesten. Hvorledes faar vi ædel Vin af Druen? Skaanselsløst maa den mases i Persekarret. Først ved møjsommeligt Slibning vækkes det Spil til Live, der blunder sin Dvalesøvn i Diamanten. Og naar Kunstneren skal skabe en Billedstøtte til Liv og Skønhedsglæde gennem Aarhundreder, da maa han med Mejslen slaa Skaar paa Skaar, i Tusindvis af Saar i den raa Stenblok, før den Skikkelse faar Form, der foresvæver hans Tanke!

Altsaa overalt den samme Lov: kun ad trælse Veje naar man frem til høje Lysninger, kun gennem Lidelse fuldbyrdes Forædling! Og denne Lov, som raader i Naturen, gælder ogsaa fuldt ud i Menneskets overnaturlige Liv: Mennesket, der er udgaaet af Guds Haand og igenfødt ved Frelserens Hjerteblod, bliver prydet paa Sjæl og lutret gennem Lidelse, hvis han bøjer sig redebon, ja endog i Glæde, under Lidelsen.

Jeg indbyder Jær til med mig i Dag at betragte denne Lov med Henblik ikke paa den enkelte men paa Familien.

Kors og Familie!

Skal jeg nævne alt med eet Ord? Gennem Lidelsen, gennem inderlig Samfølelse med Korsets frelsende og hellige Gaade omformes ogsaa den kristne Familie og udformes som en Afglans af hin store Familie, der har Bo i det Hinsides, i Guds Himmerig, der sidder til Bords hos Gud og nyder hans Salighed.

Og hvordan maa saadan en kristen Familie se ud for at kunne svare til sin høje Bestemmelse? Først og fremmest maa alle Familiemedlemmernes Hjerter være fyldt og drevet af Guds Kærlighed — paa samme Maade som hele Verdensaltet belyses, varmes og levendegøres af Himmels mægtige Flammesol. Jeg har læst, at en from Mand altid sagde til sin Familie, naar en alvorlig Prøvelse hjemsøgte Hjemmet: »Nu banker Vorherre atter paa vor Dør; lad os se efter, om Huset er i Orden!« Vær forvissat om, at vor himmelske Fader i sin Godhed har maget det saa, at de, han bærer Omsorg for, aldrig har hvad Verden kalder »Ro« ret længe ad Gangen! Thi hvor alt gaar godt, hvor der, som man siger, er »Fred og ingen Fare«, lurer netop den største Fare. Den hellige Skrift nævner mange Eksempler herpaa. Forbrød David sig ikke svarlig — ved Ægteskabsbrud og Drab — da

han først sad tryk og uanfægtet paa Tronen? David, som Herren havde hentet fra Hjordene paa Marken, havde sat til Konge over sit Ejendomsfolk, at han skulde vogte det med sin Hyrdestav, David, der alt som Dreng fuld af Tillid til Herren stred med Filisteren og betvang ham ved Guds underfulde Hjælp, David, der var sat som Lys paa Stage at lyse for Israel og foregaa det i ægte Gudsfrygt og høje Dyder! — Og det er ikke svært at se, hvorfor Faren truer. Thi tager Lykken Bo hos et Menneske, saa følger straks den onde Aand i Lykkens Fodspor med sine Snarer: Øjnenes Lyst, Kødets Lyst og Livets Hoffærdighed; og hvem er paa Forhaand stærk nok til at modstaa disse Anslag og bevare sit Hjerte rent for hver ond Drift og hvert fornærmeligt Begær? Har alt en Tidlang staaet i Lykkens og Glædens Tegn, da bliver vi erfaringsmæssig saare letsindige og taber Gud af Syne. Nu rammer en Tilskikkelse den enkelte eller hele Hjemmet: det kommer som et Lyn, som et Tordenbrag — og i yderste Øjeblik standser vi paa Randen af den Afgrund, der gaber for vor Fod, og som vi ikke havde ænsset. En Nabo udspreder f. Eks. onde Rygter om os: der er ikke et sandt Ord deri, men Folk tror Bagvaskeren. Nu vækkes vi til Eftertanke og maa indrømme for os selv, at vi har fjernet os langt fra Guds Veje. Hvor var Din Bøn dog barnlig from, hvor var Din Altergang dog ombølget af Renheds Blomsterduft, den Gang Du endnu havde Del i Gud, og Dit Hjerte var fyldt med hans Glæde! Intet Krav tyktes Dig tungt, med Glæde havde Du bragt langt større Ofre. Og nu — hvor er Du kold og nedtrykt og forsagt, nu Verden som en fed Edderkop har spundet Dig ind i sit Blændværk! Vel aflød blide Stemmer fra en bedre Verden ikke at kalde og vare Dig hver eneste Dag uden Ophør. Du hørte dem, og Du hørte alligevel ikke efter. Men Tilskikkelsens grelle, skærende Raab — det kan Du ikke overhøre, ikke lade uænsset. Aldrig føler vi stærkere, hvor Livets Goder dog er skrøbelige, hvor Livets Glæder forgaar let, end i det Øjeblik, hvor de i eet Nu vakler og svinder under vor Fod. Sorgen er altsaa en særdeles god Læremester: Den vækker med haard Haand den Letsindige, den Forlystelsessyge, den af Mad- og Pengestræb helt bjergtagne, til Besindelse. Ja, naar en Ulykke kommer over et Hjem, staar ogsaa Gud, der har sendt Ulykken, udenfor vor Dør og banker paa og minder os om den Tro, vi har svoret ham, og den Naade, han har tilsagt os. Da gaar vi i os selv, tager os sammen, hæver os over alt jordisk og forgængeligt og føler os fri og lykkelige ved at kunne finde Hvile i den evige Trøsters Fred. Med ny Overbevisning siger vi: »Jeg og mit Hus vil tjene Herren« (Jos. 24. 15).

Det næste Krav man maa stille, til en kristen Familie, er dette, at Næstekærlighed raader, som Frelseren selv bød: »Du skal elske Din Næste som Dig selv« (Mt. 22. 29). Men hvor ofte maa Lidelsen ikke blotte sit skarpe Sværd for at forhindre den indgroede Egenkærlighed i at haandhævede sin Magt? Den gamle Adam med alle hans Unoder er i den Grad gaaet over i Blodet paa den ny Adam, der genfødtes i Daaben, at han helt har gennemsyret ham. Og saa spænder det ikke altid saa stilfærdigt og venskabeligt af blandt Familiemedlemmerne. Hvordan gaar det hjemme hos Jer? Er der ikke megen Ufordragelighed, ja til Tider Ufred? Den ene vil ikke finde sig i noget af den anden. Et ret ligegyldigt Ord, sagt i Spøg — der er slet ikke ment noget ondt med det — kan være nok til at afstedkomme hidsigt Skænderi. Mangen en Gang sidder I mutte og tavse ved Bordet, hæver ikke Blikket fra Tallerkenen og sluger Maden. Ak, Egenkærligheden staar her i fuld Blomst og Flor. Hvad sker saa? Israels Vogter sender uforudset en tung Prøvelse over Hjemmet: Moderen bliver meget syg, eller et af Børnene saarer ved en dum Streg Forældrenes Hjerte dødeligt. Der foregaar nu en forunderlig Sceneforandring! Det Hjem, som man skulde tro holdtes besat af en Afdeling af Lucifers Armé, gør nu pludselig Indtryk af at huse Fredens Engle. Alle er fulde af Deltagelse og kappes i indbyrdes Kærlighed; alle tilbyder sig til det besværligste og ubehageligste Arbejde, og naar En har paataget sig dette, staar en anden parat og rede til Hjælp, hvis det skulde knibe. Der høres ikke ét ondt Ord mere, al Ufred og Misstemning er glemt! — Eller lad os tage et ungt Hjem! Det er maaske Din Skyld, Du unge Kone, at der var Misstemning mellem Dig og Manden i Jeres Ægteskabs første Maaneder. Det er Du nu ogsaa klar over. Din Kærlighed taalte ikke Sammenligning med Din Mands, den var overfladisk og selvisk, og derfor voksede en stille, dump Utaalmodighed sig stærk i Dig, fordi Du inderst inde var Dig bevidst, at Din Kærlighed ikke stod Maal med hans. Saa sker det en Dag, at han bliver bragt tilskadekommen hjem til Dig; han er kommen galt af Sted ved sit Arbejde, ikke just noget farligt, men alligevel saa slemt, at han trænger til omhyggelig Pleje. Og nu, hvor hans Lidelser gaar Dig til Hjerter, nu Du plejer ham i hans Hjælpeløshed med stor og opofrende Kærlighed, nu føler Du ikke mere Tomhed og Lede ved Dit Ægteskab: »Al Revselse,« siger Apostlen, »synes vel i Øjeblikket ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden lønner den dem, som derigennem er øvede, med Retfærdighedens fredsæle Frugt.« (Hebr. 12.11). Saa dan forholder det sig. Ofte formaar Gud kun ved bitre

Hjemsøgelser at aabne vore Øjne for de Skavanker og Fejl, hvormed vi forbitrer Livet for hinanden i Hjemmet. Vi lærer at vaage over vore Lidenskaber, at vogte paa os selv i Omgang med vore nærmeste; vi nemmer, hvad vi ikke før har nemmet: at bære over med Næstens Svagheder, fordi de er lagt som vort Kors paa vor Skulder, og gennem Kærlighed at døde vor Egenkærlighed — denne stygge Arv efter Adam.

Et Ord til sidst!

Ved Messens Slutning siger Præsten: »Gaa bort, Messen er forbi!« Der ligger heri en Opfordring til at omsætte det i Liv og Gerning, som Korsofrets hemmelighedsfulde Fornylelse har afsløret for vort Blik til vor underfulde Styrkelse. — Ingen Lidelse smærter og tyngør saa haardt som huslige Sorger. Tag med Andagt Del i Messen, da vil det lykkes Jer i Kærlighed at pode Jeres Familiekors ind paa Golgathakorsets Stammel —

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

2. Hellig og Søgn i Religionshistorien.

Hvis man gør sig den Umage at studere den ganske nye Videnskab, som hedder Religionshistorie, og som bestaar i at forske de forskellige Religioner, drage Sammenligninger og finde Paavirkninger, »Laan« og »Vandringer« (af Navne, Begreber og Handlinger), vil man faa at se, at der er en Række Forhold, der altid og overalt findes saa konstant, at man kan sige, at en »Tro«, en »Livsanskuelse« ikke er *Religion* i egentlig Forstand, hvis disse mangler.

Jeg nævner bl. a: visse fastslaaede Trossandheder (Dogmer), visse Bud og Forbud (Moral), visse Handlinger, som anses for at ære Guddommen (Kultus), visse Personer, som skal udøve disse Handlinger (Klerus) og — Begrebet om et Skel mellem Helligt og Profant.

Det kan have de særeste, de bizarreste Former; det kan have den mærkeligste Oprindelse og de forunderligste Konsekvenser — det mangler sjældent eller aldrig. Jo

renere, mere »primitiv« en Religion er — jo mere den har holdt sig fri for Indblanding af fremmede Elementer — desto stærkere er *sacer-* og *profan-*Begrebet. Det er kendt som *Tabu*: det, der er viet til Guddommen, og som ikke maa røres af Mennesker; som Præstens Forrang blandt Mennesker, fordi han direkte tjener Guddommen; som Steder, hvor Guddommen troes at bo eller virke, og som dærfør ikke maa betrædes af de Profane; som Genstande, der har Forhold til Dyrkelsen af Guddommen, og som dærfør ikke uden Helligbrøde kan benyttes af Mennesker; som Formularer til kultisk Brug, og som ikke maa benyttes udenfor bestemte Anledninger og kun af bestemte Personer...

Religionen Verden over — fra dens ældste Spor til vore Dage — er gennemvævet med Bevidstheden om, at noget er helligt, og Resten er profant.

Det er ikke en Bevidsthed, Præsterne har indpodet Menneskene for saaledes at have det Bedste for deres egen Mund; den er hinsides det Jordiske — den er al menneskelig Religiositet medfødt.

Denne Bevidsthed kendes ikke blot i de naturlige Religioner — ogsaa i den aabenbarede. Baade i den Del af Guds egen Religion, som udfoldede sig i Israel, og i den Del, som fuldkommedes i Kristus og fortsattes i Kirken.

Fra tidlig Tid har Israel overgydt Sten med Olie og afsondret Stedet — eller »helliget Herren« baade Personer og Genstande. Og Gud Herren selv har værdiges at tage Bolig i Tabernakler og viede Templer — at give synlige Tegn paa, at han fandt Behag i det (dem), der viedes ham. Selv har han i Loven givet de mest detailleerede Forskrifter angaaende »det Hellige« og straffet ethvert profant Indgreb deri. Jesus Kristus selv har respekteret sit Folk Bevidsthed om det Hellige og har udvidet dets Hellig-Begreb. Selv har han indstiftet hellige Riter for Daab og Nadver; og han har indstiftet Handlinger (som Syndsforladelsens Sakramente, St. Johs. 20,22 ff.), hvis rituelle Form han har overladt til Kirken at bestemme.

Apostlene har udført rituelle Handlinger, naar de

foretog Haandspaalæggelser, anvendte Salve til de Syge, fejrede »Brødets Brydelse« og Daaben . . . de har haft et helligt Sted (Ap. Gærn. 1,13) at samles straks efter Herrens Himmelfart; og de har paa egen Haand og ved deres egen Myndighed fastsat en hellig Tid: »Herrens Dag«, som ret snart ophævede Den gamle Pagts hellige Tider og Fester. De har kaldt Jerusalems Tempel for »det hellige Sted«, til »Ødelæggelsens Vederstyggelighed« kom over det. De har haft et Offer-Alter (Hebr. 13,10) og har erkendt rent menneskelige Personer som hellige i Kraft af det Embede, de besad (Tit. 1,7. 1. Tim. 4,14).

Sacer-Begrebet er ikke kommet ind i Kirken ved »Laan« eller »Smitte« fra Hedenskabet, da Kirken blev romersk; det er arvet fra Israel og bekræftet, rensat og udvidet af Kristus, som har overgivet det til Apostlene, der nøje vogter over, at alt i det Hellige, »sker sømmeligt og med Orden« (1. Kor. 14,40).

Kirken havde ikke behov, selv i sin spædeste Tid, at lære Respekt af Hedningerne.

Modsætningen til alle Religioners fælles dybe Bevidsthed om, at der er noget, som er helligt, er hine »for hvem intet er helligt«.

3. Hellig-Begrebet i moderne Religiositet.

Der er Mennesker, for hvem »intet (eller da: saare lidet) er helligt. Man gør i saa Henseende pinlige Erfaringer i det moderne Liv, hvor Folk beholder Hatten paa, naar Dødens Majestæt (eller blot Ligvognen) kører forbi; hvor Folk beholder Hatten og Cigaren paa, naar de gaar ind i en stedse aaben katolsk Kirke; hvor de taler højt og profant i Gudshuset; Knælen og Korstegn er til Spot eller forkastes; hvor Krucifixet blev revet ned for fire Aarhundreder siden og nu er banlyst fra offentlig Vej; hvor det Udvortes, Formen, i privat og offentlig Gudsdyrkelse bringes i Foragt — hvor Respekten for det Hellige langsomt forsvinder, kvalt af Lavkirkelighed, mer end af Verdslighed.

Alt som Hellig-Begrebet fortyndes og forsvinder i Protestantismen, skifter den Karakter fra at være en Religion til at blive en Kristus-farvet Livsopfattelse; den

er allerede paa Vej ud af Verdensreligionernes Tal ved sin Vandring bort fra Dogme, Kultus, Sakramentalisme og Hierarki til »personlig Erfaring«, »den Enkeltes Gudsforhold«, Nadver- og Daabsfornægtelse (i højere eller lavere Grad) og »det almindelige Præstedømme«.

Den tror ofte at tjene den moderne Religiositet ved en Bortvenden fra alt, der er *sacer*; og den mener ofte at fremme den Enkeltes Vækst i at være *sanctus* ved at skille ham fra alt, der er *sacer*.

Det er en grundig Misforstaaelse.

Hellig-Begrebet har netop sin store Betydning for et moderne Menneskes Religiositet.

Hvor det svinder, svinder Tilbedelsen, den rene og absolutte Kultus.

Inderen, der kaster sig i Støvet for Gude-Vognen og lader sig knuse under dens jærnbeslagne Hjul, er mere i Kontakt med »Religion som saadan« end Protestanten, der sidder ned i sin Mødesal og hører paa en »personlig Opfattelse« af et Sted i Romerbrevet.

Den første har nemlig Bevidstheden om selv at være *Intet*, medens Guddommen er *Alt* — og han gør sit Yderste for at vise sin Underkastelse, omend Formen er forkastelig for et Guds Barn.

Den Indfødte, der kaster sig paa sit Aasyn i Støvet for Gudebilledet og tilbeder, er nærmere ved Religionens religionshistoriske Kærne, end Protestanten, der i misforstaaet Opfattelse af »Aand og Sandhed« fornægter Billeders og udvortes Dyrkelses Ret.

»Gud kan undvære Former«, vil man hævde.

Ja, men Mennesket kan ikke undvære dem, lige saa lidt som Kærligheden kan undvære Kærtegn.

»Gud er Aand«, vil man svare.

Ja, men Mennesket er ikke lutter Aand, og det er Menneskets fornemste Pligt at hylde Gud af al sin Ævne og med hele sit Væsen — baade med Kød og Aand.

»Gud er ikke knyttet til Ting«, siger man.

Jo, hvor han selv knytter sig til dem, er han knyttet til baade Mennesker, Ord, Vand, Brød og Vin ... og Mennesket paa sin Side er knyttet til Ting — og de

Ting, det bruger overfor Gud, knyttes saaledes til Gud og bliver *sacra*, helligede, u-profane, udskilte.

»Hellig-Begrebet fører til Magi«, indvendes der.

Hvis Sakramenter og alt, der har Forhold til dem, er Magi — da gjerne — men saa er det Guds Magi; ikke Overtro, men overnaturlig Tro. —

Hellig-Begrebet drejer sig om Ting og Forhold, der falder ind under Sanserne, om udvortes Ting og Forhold. Og det Udvortes bør have samme Plads i Religionen, som det har Forhold til det Indvortes.

Det baade modtager fra Religionen og yder til Religionen. Gennem Sanserne modtager vi Indtryk og Stemninger, som Intellekten og Viljen omsætter i Liv. Alt det i Religionen, som ikke kan udsiges direkte, lader sig udtrykke gennem Symboler, Billeder, Ceremonier — og ad den Vej naar det ind i os. Ordet og Tonen bærer noget Overnaturligt ned til os; Billeder, Statuer, Farver og Bevægelser taler deres Sprog om det Guddommelige; i sig selv er disse »Bærere« (*vehicula*) noget ganske jordisk og menneskeligt — men de bærer Indtryk af det paa anden Maade uudtrykkelige til vor Sjæl.

Og paa den anden Side bærer de vor Sjæl op til Gud, løfter den, opbygger. Naar jeg vil udtrykke al Tilbedelses inderste Tanke: *Te Deum laudamus*, Store Gud, vi love Dig! — kan jeg gøre det paa mange Maader.

Jeg kan sige det med Ord, synge det, tænke det . . . jeg kan »knæle saa dybt i mit Ler, at Gud kun mig ser«; jeg kan male det ved at give Guds Billede en Glorie; jeg kan sige det gennem en Procession, eller opsende en Viraksky for Altret . . . alt siger det blot det samme: Tilbedelse. Alt er det noget Udvortes, som yder mig Udtryk for noget Indvortes — og noget, som hjælper mig til Samling og til Udsigelse af det Udsigelige.

Ved at tjene til dette Formaal bliver selv det Udvortes, bliver Formen helliget.

Hellige Former bevirker, at Legemet og Sanserne, som er en væsentlig Bestanddel af Mennesket, faar Del i Guds Tjeneste — og at de samtidig gøres til Redskaber

for, til Bærere af det Guddommelige, der tilflyder os i Gudstjenesten.

Uden det Udvortes er vor Gudsdyrkelse kun halv; den mangler Legemets Tjeneste. Og ved at udelukke Legemet fra Gudstjenesten, afskærer vi os selv fra en Tilførsel af Naade.

Man taler om »blot Form« — men véd man da ikke, at Form blot er Indhold, der krystalliseres ved Kontakt med Omverdenen!

Man taler om »tomme Former« — men véd man da ikke, at Form kun kan eksistere, naar den er skabt af et Indhold, afsat af det Indvortes!

Man taler om at »stivne i Former« — men hvor let er det ikke da at fylde Forme med Indhold, at lægge Liv i Formen. Har man afskaffet Formen, vil Indholdet let flyde ud i tynd Aandighed og fordampe.

»Ceremonier« er ikke noget, »Romerkirken har opfundet«, det er dybt fælles-menneskeligt Arvegods. Vi bruger alle Former, baade som private Individier og som sociale Væsner. At »tage Hatten af«, at »bukke« eller »neje«, at »trykke i Haanden«, at »rejse sig op for nogen«, at lade den Værdigere »gaa foran« — alt er det »Former«, »Ceremonier«, »udvortes Væsen« — men alt er det uundværligt for den Enkelte, som kun ad denne Vej kan give det Indvortes Udtryk — og alt er det lige saa uundværligt for Samfundslivet, der kun ved Former kan etablere et taaleligt Samliv mellem Mennesker.

Nu kan det ske, at En hilser med Hatten paa en Mand, ja maaske bukker dybt for ham — og samtidig i sit Indre siger »Skurk!« Dærfor tænker ingen paa at afskaffe Hilsen og Buk — det ligger nærmere for: at opfordre til at hringe Overensstemmelse mellem det Udvortes og det Indvortes.

Det samme kan ske i det Religiøse: Formen er for stor til Indholdet. Da er Vejen til Harmoni ikke: at indsnævre Formen — men: at genoplive og forstærke Indholdet.

Hellig-Begrebet knytter det moderne Menneskes Religiøsitet til Realiteter og hindrer det saaledes i at blive saa interioert, saa ultra-indvortes, saa fanatisk »personligt«, at Fællesskabet, Samfundsbevidstheden forsvinder.

I kort Begreb kan det siges saaledes: Naar jeg hilser Hr. X, nøjes jeg ikke med at ønske ham en »God Dag« — jeg blotter mit Hovede og bukker ∴ jeg gør mig lille overfor Hr. X og lader min Handling bekræfte mit Ord og dem begge udtrykke mit Sindelag. Ganske ligesaa overfor Gud: jeg siger mit »Store Gud, vi love Dig!« — og samtidig knæler jeg, tænder jeg Røgelse, lader jeg Orglet bruse og Klokkeren dure ... ved Handling med mig selv og med skabte, materielle Genstande bekræfter jeg mit Ord — og ved bægge Dele udtrykker jeg mit Sindelag.

Det bliver da min Sag (og ikke Formens), at det sker »i Aand og Sandhed« — jeg har blot at fylde Formen, som mine medtilbedende Trobrødre hver for sig fylder den — saa har jeg baade selv tilbedet skønt og gjort det i skønt Fællesskab. —

Moderne Religiøsitet har to Afveje at vogte sig for: den lavkirkeligt-puritanske og den misforstaaet personlige.

Den første fører ud i Roderi, Stilløshed og religiøs Uopdragenhed, hvor hver enkelt krammer sit Sind ud i en Form, der endda ligger under, hvad man maa fordre af en rent menneskelig Samtale. Den anden fører til evige Skrupler over den personlige Redelighed og til, at Spekulanten i lutter Ængstelse overhovedet aldrig naar til at udøve Religion, men bliver staaende ved Spekulation og Theori.

Katholicismen dærimod anviser en Form, der er Kulminationen af Skønhed og religiøs Kultur — den kan den Enkelte saa øve sig op til at fylde; alle disse Enkeltes Indholds-Udtryk gennem den een Gang givne Form er da, taget tilsammen, Kirkens Tilbedelse af Gud, det eenstemmige men tusindtungede *Te Deum*.

Om den Enkelte kunde have ønsket andre Former, om hans Stil ikke helt er den romerske, maa han bøje sig for Fællesskabet, for Samfundet — og for Kirkens baade Erfaring og Kultur.

4. Hellig-Begrebet i Kirken.

Den, der kender det mindste til Katholicisme, vil have observeret, at der i Kirken er en meget udpræget Sans for det Hellige.

Den har Tider, der omgærdes af Helligdagsbud; den har hellige Steder, som kun maa bruges til Guddyrkelse; den har Personer, hvis eneste Maal og Med det er at tjene det Hellige; den har Ting, der bruges i Dyrkelsen, og som ikke maa benyttes til verdsligt Øjemed; den har Handlinger, som forvalter overnaturlige Fænomener; den har Tegn, som i Symbolsprog udtrykker det Overjordiske; den har Ord, der har en dybere Betydning end Dagligtale; og den lader alle Troende tage Del i alt dette ...

Det synes, somom disse Forhold alle modtager deres Helliggelse fra en skjult Kilde, somom der er et Væld i Lødom, af hvilket alt dette rinder.

Intet af det er i sig selv Gud, og dog har det alt et Skær af Gud, et Genskin af den Højhellige — det er somom det Himmelske havde farvet af paa disse jordiske Faktorer, saa de skinner af Paradisguld.

Dette synes at ske i forskellig Grad; uden at blive latterlig kan man vel hævde, at en Alterkalk er helligere end en Vievandskost, eller at en Biskop staar højere end en Sakristan ... Hvoraf denne Gradsforskel, uden af et nærmere eller fjærnere Forhold til Helligheds-Kilden selv — til Jesus Kristus. Alt, der æres og holdes i Hævd i Kirken, laaner sit Værd af det nærmere eller fjærnere Forhold, hvori det staar til Herren selv.

Til Jesu Kristi sande Legeme i Altrems Sakramente, under Brøds og Vins Skikkelse — og til Jesu Kristi mystiske Legeme, Kirken, hvorpaa alle Troende er Lemmer.

Jo mere intim en Funktion noget har overfor Jesus Kristus i Kirken, desto helligere er det i de Troendes Øjne. Den umiddelbare eller den fjærnere Kontakt med ham afgør Tingens (eller Personens) religiøse Værdi i vore Øjne.

Dette forklarer Aanden i hele det kunstfærdige System, der hedder Hellig-Begrebet i Kirken: Forhold, der er blevne *sacra* ved at faa meddelt Hellighed af den Allereiligste selv.

Men nu Hellig-Begrebets Maa l i Kirken.

Ogsaa det er Gud.

Alt det Hellige helliges af Gud for at bruges af Mennesker til at hellige hans Navn. For at lovsynge, dyrke og tilbede ham; for paa hellig Vis at forvalte hans hellige Hemmeligheder, og for at hellige dem, der er kaldede til at »vorde hellige, som Eders Fader i Himlen er hellig.«

I denne dobbelte Tjeneste tager Kirken alt — den ganske Skabning, alle Elementer, alle Kunstarter, Arkitektur, som Musik; Digtetekunst, som Maleri; Broderi, som Skulptur; Glasmosaik og kostelige Stene, Elfenben og Malm, Silke og Sølvs, Olie og Vand, Voks og Palmegrene, Ild og Vin og Brød — og Mennesket selv, som er Skabningens Herre.

Alt har det en dobbelt Tjeneste: at tjene Gud — og at betjene Mennesket fra Gud. Og i den Tjeneste regner Kirken intet for godt nok — det Bedste skal anvendes.

Denne Tjeneste, i dens tosidige Art, kaldes med det græske Navn *Liturgi*, som har to Rødder: *leitōs*, folkelig, offentlig — og: *ergon*, Værk, Gærning. Liturgi betyder da, i sin Grund betragtet: en offentlig Handling, en Embeds-Funktion, udført offentligt og udført paa Offentlighedens Vegne.

Liturgi er altsaa ikke den enkelte Katholiks private, personlige Gudsdyrkelse (Bøn, Bod, Sakramentsmodtagelse, Liv i Gud o. s. v.), men den fælles Dyrkelse, som endda ikke sker ved, at alle Enerne i Fællig dyrker Gud — men den Dyrkelse, som Eenheden af Enerne, som Kirken, lader udøve i alles Navn og til alles Bedste. Liturgi er en Samfundshandling, hvori de Enkelte kan have større eller mindre aktiv Del, men som de alle lader afholde i Fællesskabets Navn. Kirkens officielle, fælles, objektive Dyrkelse af Gud i alle Troendes Navn,

paa alle Troendes Vegne, og med aktiv Deltagelse fra et større eller mindre Antal af disse.

Hellig-Begrebet hører til Liturgien dærvæd, at Liturgen (den, der udfører Liturgien) benytter sig af lutter *sacra*, hellige Ting — og at han selv bliver *sacer* ved at forvalte *sacra*. Liturgi er *sacra* i Aktion, med Guds Dyrkelse som Formaal.

*

Nu er det forstaaeligt, at hvis Hellig-Begrebets og Liturgi-ens Omfang ikke nøje afgrænses, gives der Rum for Overtro og Skrupler og Fantasteri.

Dette kræver baade Løgik og Kultur, baade sund Sans og Takt.

Og det maa ske udefra — ikke fra den Enkelte — fordi Liturgi er en Samfundssag, er noget Fælles, noget upersonligt (som skal fyldes med det personlige), noget objektivt (som skal have subjektivt Indhold). Det er en prekær Sag at fastlægge Liturgien og at give Grænser for Hellig-Begrebet, thi det skal — paa Grund af Kirkens Eenhed — gøres for alle Racer, alle Kulturer, alle sociale Klasser, enhver Smag ... og samtidig for alle dem, der hverken har Kultur, Smag eller Personlighed; der skal skabes en hellig Form, hvori alle kan klæde deres Sjæles Indhold. Dærfør er Liturgi da ogsaa en hel Videnskab for sig i Kirken. Dærfør har den et helt Departement for sig i Rom, *Sacra Congregatio Rituum*, Den hellige Ritus-Kongregation, som (under Paven) er højeste kompetente Myndighed i alle Spørgsmaal om Liturgi og om Forhold, der falder ind under Hellig-Begrebet. Af samme Grund maa Liturgien ikke forsømmes, hvor det drejer sig om Undervisning af Børn eller af Konvertitter. Et katholsk Kristenmenneske, der ikke har tilstrækkelig Kendskab til Liturgi, er at ligne ved en Mand, der bydes til Hoffet uden at besidde den fornødne Opdragelse — naturlig Takt kan føre langt, men der mangler dog noget.

Kongesønnerne i den himmelske Herres Hus maa opdrages til at forstaa Hofskikken; selv om de er hjemme, kan de ikke optræde som de vil — de har endda en dobbelt Forpligtelse, fordi de er fødte baade Børn af Huset og Fyrster af Dynastiet.

Saa lad os da blive staaende ved det Udtryk for Liturgi: at den er Kongesønnernes Omgængelse med deres majestætiske Fader — og det Udtryk for Hellig-Begrebet: at det er Hoffets Husgeraad, alt mærket med Rigets Vaaben og Kongekronen.

Rigsvaabnet er Korset — og Kronen er flettet af Torne.

Fest for St. Thomas.

Huskede De at fejre Festen for St. Thomas af Aquin sammen med Kirken den 7. Marts? Vor akademiske Forening huskede det i hvert Fald. Hvert Aar paa den Mødeaften, der er nærmest ved den 7. Marts, holder »A. C.« et St. Thomas-Møde. I Aar var »Katholsk Klub« indbudt til Festligheden foruden en Række bekendte Mænd udenfor Kirken. Til Foredragsholder var — som tidligere — Hr. H. D. T. Kiærulff indkaldt, og til Emne havde Hr. Pastor Menzinger givet Taleren: »Gudsbeviserne hos St. Thomas«.

Det blev til et timelangt Foredrag, der forsøgte at lade Tilhørerne indaande den rene og karske Luft, som findes paa de Højder, hvor St. Thomas's Aand færdedes. Her er ikke Tale om at faa Mennesker overvældet ved Retorikens beregnende Angreb paa Nerverne; her er kun Tale om at overbevise dem ved Forstandens klare Grunde. Tilhørerne viste sig ogsaa taknemmelige mod Taleren, i hvert Fald som St. Thomas's Redskab. Magister Henning Kehler udtalte saaledes som sin Mening, at naar en Katholik havde forbløffet ham saa meget, som Tilfældet var, ved et Foredrag, der bevægede sig i saa høj og rolig en Luft med en saadan Orden og Sikkerhed, maatte dette være, fordi hans Lærer havde været den katholske Kirke, til hvis overlegne Visdom og uforstyrrelige Forstandens Ro han var Arving.

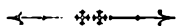
Diskussionen kom i det væsentlige til at forme sig som en Debat mellem Magister Kehler og Indlederen om katholsk og protestantisk Opfattelse af Troen. For Magister Kehler var Troens Kilde vore »religiøse Oplevelser«, hvorved man maa forstaa Summen af Tanker og Følelser om Religionen, som vi med særlig Tydelighed har oplevet. Han fandt, at St. Thomas's og Indlederens Opfattelse af Troen som en Akt af Forstanden var farlig, fordi den førte til det Resultat, at Theologens Tro var værdifuldere end Lægmandens. Han mente ogsaa i Reformationen at se

en berettiget Reaktion mod Katholicismens overdrevne Intellektualisme, som baade var udemokratisk og kvælende for det religiøse Liv, der i Virkeligheden er det værdifuldeste, nemlig Følelses- og Viljeslivet.

Indlederen svarede hertil, at Troens moralske Værdi beror paa, at den ogsaa er en Viljesakt, der sættes under Guds Naades Indflydelse. Men dette fratager den ikke Karakteren af en Forstandsakt, da Viljen tilhører Sjælens forstandsmæssige Side og sætter sine Akter i Afhængighed af Forstanden og ikke af Sanser og Fantasi saaledes som Passionerne. Det værdifuldeste Sjæleliv er Forstandens og Viljens, alle andre Sjælsevner har deres Værdi derved, at de kan bringes til at virke i Harmoni med Forstanden. Som Viljesakt kan Troen inegat vel være moralsk værdifuldest hos Lægmanden, for slet ikke at tale om Livet efter Troens Krav. Indlederen udtalte, at Protestanterne fortaber sig i psykologiske Betragtninger over, hvorledes Troen opstaar i Sjæledybene (et meget vanskeligt Studium), medens Katholikerne i deres Theologi betragter Troens logiske Grunde og Lovene for Gudsnaadens Arbejde i den Sjæl, der naar til Troen. Herved opnaas da en Troens Fasthed og Urokkelighed, som Protestanterne stedse maa savne.

Et interessant Moment i Diskussionen var dette: Hr. Pater Menzinger søgte at nærme sig Magister Kehlert's Tankebaner ved at gaa ind paa den psykologiske Undersøgelse af Troens Motiver. Men Magisteren viste i den fortsatte Debat, at hans Interesse netop var grebet af St. Thomas's Intellektualisme. Der er al Grund til at tro, at det ikke er ved at søge ind paa Protestanternes Tankebaner, men ved at fremstille Thomismen i størst mulig Klarhed, at vi aabner dem Forstaaelsen for den katholske Kirkes Aandsliv. St. Thomas er ikke alene Kirkens Tænker par excellence, men ogsaa den katholske Tænker, der altid skænker Protestanten det dybeste Indtryk af Katholicismens Væsen.

Det bør tilføjes, at Indlederen — efter Opfordring — er ansvarlig for dette Referat. fr. *Dominicus*.

Meddelelser fra »Katholsk Lytterforening«.

I Ugebladet den 27. Februar d. A. meddeltes om en Bestyrelse, der var nedsat af et Udvalg af Lægmand for at søge dannet en »Katholsk Lytterforening«. Det meddeles nu, at nævnte Forening straks ved Tankens Frem-

komst har modtaget saa mange Beviser paa sin Eksistensberettigelse, at den allerede nu er begyndt at træde i Virksomhed. Som Bevis for Tilslutningen kan anføres, at Bestyrelsen ved Henvendelse til den mandlige Maria-Kongregation i Sundby, paa een Aften fik alle Kongregationens Medlemmer, ca 80, indmeldt i Foreningen. I forrige Nr. af Ugebladet slog Formanden for Katholsk Klub ogsaa paa, at han vilde virke inden for sit Omraade paa, at hele Klubben vilde indmelde sig, og Bestyrelsen anmoder samtlige Herrer Sognepræster, Præses for mandlige og kvindelige Kongregationer og Formænd for katholske Sammenlutninger baade i København og i Provinsen om at virke for Tilslutning til Lytterforeningen. Hver Forening kan f. Eks. til Foreningens Kasserer, Hr. G. Egede Andersen, Under Elmene 18, St., S., indsende en Liste over de Medlemmer, som ønsker sig indskrevet i Lytterforeningen, og Kassereren vil derefter tilsende hver enkelt et Eksemplar af Lytterforeningens Love og en Giro-Blanket, hvorpaa Medlemskontingentet, som er een Krone aarlig, kan indsendes. Det maa alter understreges, at det vil være nødvendigt, for at vinde Indflydelse paa den danske Radiofonis Udsendelser, at Foreningens Medlemsantal er saa stort, at det omfatter alle Katholikker Landet over.

Det meddeles samtidig, at der Onsdag d. 30. Marts d. A. Kl. 8 Aften i Salen i Stenosgade vil blive afholdt et Møde for »Katholsk Lytterforening«s Medlemmer, hvortil ogsaa Medlemmernes Paarørende og andre interesserede indbydes.

Mødet har følgende Program:

- 1) Foredrag af Forfatteren Kaj Jerlev: »Radiofoni som Kulturspreder og Legetøj«.
Lytterforeningernes Indsats.
- 2) Foreningsmeddelelser.
- 3) Demonstration af Foreningens tekniske Ekspert.

R.

Vincentiskonferensen i København.

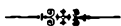
I Tilslutning til Nord. Ugeblads Referat af Vincentskonferensernes 1. Generalforsamling den 6. Marts 1927

tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at havde Mødet fundet Sted 3 Dage senere, var det sket paa Konferensens 70aarige Fødselsdag. Paa de Medlemsbreve, som i »gamle Dage« blev uddelt til ny optagne Medlemmer, staar trykt den Meddelelse, at Generalraadet i Paris har holdt Møde den 9. Marts 1857, og paa denne Dato optaget »Conferentsen i København i Selskabet af Den hellige Vincents af Paul«. Samtidig meddeles, at der er knyttet forskellig Aflad for Medlemmerne til denne Dato. Meddelelsen er sign. L. Frio, General-Secretair, og Ad. Baudan, Selskabets Præsident.

Paa Medlemsbrevet staar trykt 6 vigtige Grundsætninger, som Medlemmerne særlig maa lægge sig paa Sinde.

Det er en ærværdig Alder, Vincentskonferensen i København har naaet, og lad os haabe, at den fremdeles maa vokse og blomstre i en uoverskuelig Aarrække fremefter.

H. M.

Nye Bøger.

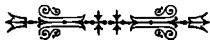
Joseph Hammermüller: Passionen i Roskilde Domkirke.
(Aarvog for Musik 1927.)

Organist Hammermüller har i denne Afhandling samlet nogle Aktstykker fra Begyndelsen af det 18. Aarhundrede, som er af ikke ringe Interesse. Det drejer sig om Afskaffelsen af Passionen i Roskilde Domkirke i 1736. Saa længe havde man nemlig bevaret den gamle katholske Skik at synge Johannes-Passionen paa Langfredag, og det blev gjort paa samme Maade som nu, at forskellige Sangere sang de forskellige Personers Ord, og Koret sang »turba«; dog blev det hele sunget paa Dansk. For specielt musikalsk interesserede gives der ogsaa nogle Sider med Noder, som det blev sunget i Roskilde, til Sammenligning med den Melodi, vi nu har.

Det var Sognepræst H. Buch, der i 1736 i en Indstilling til Kansleren, J. L. von Holstein, foreslog at afskaffe Passionen, som »synes at være en Lefning af forrige Carnevals Forretninger«, og han anmoder om Ordre til, at »denne Misbrug, der sigter til Comedier eller slige Theatraliske Spill, til Langfredags Vanhelligelse, og icke til Christi Lidelselses gudeligste eller helligste Betragtning« helt maa afskaffes, og Prædiken holdes i Stedet.

Sjællands Biskop Christen Worm, der faar Sognepræstens Indstilling til Erklæring, er aldeles ikke af dennes Mening: »Jeg kand ikke ansee sligt som en Levning af Carnevals Forretninger, men snarere som noget anordnet til at opvække Andagt i Tilhørernes Hierter, hvilket det og visseligen og virkeligen gjør, hvorudover samme Skik bruges i adskillige Evangeliske Kirker, endog nogle her i Riget.«

Men til Trods for Biskoppens Erklæring blev den gamle Skik forbudt, og en Prædiken traadte i Stedet. Der er vel nu ikke to Meninger om, at Organist Hammermøller har Ret, naar han siger: »Den kongelige Resolution paa Frederiksberg Slot den 6. April 1736 betyder altsaa et Tab i liturgisk, musikalsk, religiøs og kulturel Henseende.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den katholske Syge- og Begravelseskasse har udsendt sit Regnskab for 1926. Det fremgaar heraf, at Sygekassen i Aarets Løb har udbetalt godt 1000 Kr. i Sygepenge, Hospitalsophold og Lægehonorar. Der er en Formueforøgelse paa ca. 300 Kr. Medlemsantallet er 106; det er mærkeligt, at ikke flere Katholikker melder sig ind i Sygekassen.

Lithauen. Efter to Aars Afbrydelse er den diplomatiske Forbindelse mellem Den hellige Stol og Lithauen blevet genoprettet. Grund til Afbrydelsen var Oprettelsen af Bispedømmet Vilna under Polen, hvad der vakte megen Forbitrelse i Lithauen, som stadig gør Krav paa Vilna. Imidlertid er der i Lithauen blevet oprettet et Ærkebispesæde med fire Suffraganbiskopper. Og i de sidste Dage er den pavelige Internuntius i Holland, Mgr. Schioppa, blevet udnævnt til ogsaa at være Internuntius i Lithauen. Og om kort Tid vil Lithauen atter udnævne en Minister ved Den hellige Stol.

Frankrig. De franske Kardinaler, Ærkebiskopper og Biskopper har udsendt et fælles Hyrdebrev angaaende Stillingen til det royalistiske Blad *Action Française*. De fremhæver, at Bladet ikke er blevet forbudt, fordi det er monarkistisk, men paa Grund af falsk Lære og umoralske Methoder. Kun af religiøse, ikke af politiske Grunde er Paven gaaet frem imod det, og ingen kommer til at svigte sin Pligt overfor Fædrelandet ved at adlyde den Hellige Fader.

England. De skotske Ærkebiskopper og Biskopper har udsendt et fælles Hyrdebrev, for, som de siger, derved at fremhæve, at deres Hjord befinder sig i ualmindelig stor Fare. Hyrdebrevet omhandler »frivilligt Moderskab«, fremsætter Kirkens Lære og viser hen til de frygtelige Følger af denne Bevægelse baade paa det overnaturlige og paa det naturlige Omraade. Særligt lægger Hyrdebrevet Eftertryk paa, at de sociale Forhold maa bedres paa anden Maade, denne Vej kan umuligt føre til Bedring, men kun til Ulykke.

Rusland. Iflg. *Osservatore Romano* er der paany begyndt en Forfølgelse mod Katholikker i Rusland. I Januar Maaned er mange Præster blevet arresterede, der nævnes Navnene paa fem i Leningrad. Over 100 Lægfolk skal ligeledes være sat fast, sigtet for at være forklædte Munke og Nonner.

Nordamerika. I De forenede Stater er der oprettet en ny Kirkeprovins med Ærkebispesæde i San Antonio (Texas). Der er nu 15 Ærkebisper i Staterne.

Kina. I Shanghai, som i disse Dage er i Begivenhedernes Midtpunkt i Kina, findes mange katholske Institutioner. Først er der Jesuiternes Universitet med 400 Elever; Maristbrødrene har ikke mindre end tre Skoler med i alt ca. 2500 Elever. Kvindelige Ordener har Skoler og Børnehjem med over 1000 Elever. For Lazarister og Franciskanere er Shanghai et Hovedsæde. Vincentssøstrene og Franciskanerinderne har hvert et stort Hospital. Tæt ved Byen har Jesuiterne et Observatorium og et stort Kollegium. I alt regner man med, at der i Shanghai og nærmeste Omegn er 60 katholske Skoler med henved 9000 Elever. Der er fem Sogne i Byen.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 27. Marts i Jesu Hjerte Kirke Kl. 8^{1/2}.

Sct. Josefs Gilde.

St. 1885.

Generalmøde afholdes Mandag den 11. April 1927. Forslag, som ønskes behandlet paa dette Møde, bedes indsendt før 1. April til Formanden, G. Læsøe-Riise, Sct. Jørgens Allé 11.

Mandag den 28. ds. læses i Sct. Ansgars Kirke Kl. 7 Messe for afdøde Br. Em. Nielsen.

Onsdag den 6. April læses i Sct. Ansgars Kirke Kl. 7 Messe for afdøde Fru Hartmann Jantzen.

Tyske Fastepredikener holdes hver Tirsdag Aften Kl. 8 i St. Knuds Kapel, Vestervoldgade 115.

Katholsk Menighedskontor,

Bredgade 64, er i Fremtiden lukket Mandag hele Dagen.

Eksercitier for unge Piger.

Nedenstaaende Mariakongregationer indbyder herved unge Piger til Eksercitier i Assumptionsklostret, Mosehøjvej, Charlottenlund, fra Tirsdag d. 12. April Kl. 7 Eft. til Paaskelørdag d. 16. April Kl. 11 Form. Dagsordenen for lukkede Eksercitier følges. Deltagere bedes meldt til Frk. Marie Wissum, Strandboulevard 33^a, Kbhvn. Ø senest d. 9. April.

Mariakongregationen »Apostlenes Dronning«
 — — »Fredens Dronning«
 — — »Maria Rosenkrandsdronning«.

Eksercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 13. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 17. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vedleraget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

<i>Pastor von Kellenburg,</i> Bredgade 64 ^a Tlf. Palæ 58.	<i>Fru A. Osterhammel,</i> Frederiksborggade 54 Tlf. Byen 720 y.
<i>Frk. C. Tetzlaff,</i> Paludan Müllersvej 5. Tlf. Vester 1190 v.	<i>Frk. F. Stratböcker,</i> Jægersborgallé 19 Tlf. Ordrup 386.

Katholsk Ungdomsværn.

Ordinær Generalforsamling

afholdes Onsdag den 30. Marts Kl. 8 Eftm. i »Vesterhus«, Vester-voldgade 115^a. Adgangs- og stemmeberettigede er kun katolske Medlemmer, der er fyldt 21 Aar.

Dagsorden: 1. Formanden aflægger Beretning. 2. Kassereren aflægger Regnskab. 3. Valg af 2 Medlemmer til Bestyrelsen, 2 Suppleanter og 2 Revisorer. 4. Eventuelt.

Efter Generalforsamlingen indbydes til Kaffe bord.

»Sursum corda« medbringes.

R. H. Benson's Passionsspil

»**Nadversalen**«

opføres i Sankt Knuds Sal, Stenosgade 4 B,

Passionssøndag, den 3. April, Kl. 8 Aften.

Palmesøndag, den 10. April Kl. 8 Aften.

Under Spillet opføres gregoriansk Sang fra den stille Uge.

Adgangskort á 1.00 Kr. faas i de katolske Bogsalg og hos Portneren Stenosgade 4 A.

NB. **Intet** Billetsalg ved Indgangen.

En ung Pige fra Jylland, 22 Aar, som er kendt med daglig Madlavning og anden Husgerning, søger Plads til 1. Maj i et katolsk Hjem, helst i Sydsjælland. Gode Anbefalinger haves.

Billet mrk. »Jysk Pige« bedes sendt til Nordisk Ugeblads Redaktion.

Katolsk **Husbestyrerinde** helst over 35 Aar (et Pige barn kan eventuelt tages med) søges til 1. Maj af en katolsk Enkemand med en 12 Aars Pige. Ved Henvendelse til d. kath. Sognepræst i Roskilde. Tlf. 965.

Bekendtgørelse

angaaende Valg af St. Ansgars Menigheds Forvaltningsraad.

Mandagen d. 28. Marts Kl. 8 Aften i Forsamlings salen Bredgade 67, 2. Sal o. G. afholdes Valg af Forvaltningsraad (4 Medlemmer) samt af 2 Revisorer og 1 Revisor-suppleant. Alt i Henhold til *Bestemmelser vedrørende Forvaltningsraad (Forstanderskab) og Skolekommission ved St. Ansgars Menighed*, approberede af Biskoppen d. 19/3 1926.

Fortegnelse over St. Ansgars Menigheds valgbare og valgberettigede Mænd er fremlagt til Eftersyn paa Katholsk Menighedskontor, Bredgade 64, Stuen (1—4, Lørdag til 2, Søndag og Mandag lukket) fra d. 14. Marts til d. 28. Marts. Eventuelle Indsigelser maa senest d. 28. Marts rettes til Formanden (Sognepræsten).

Samtidig vil sammesteds i Henhold til Bestemmelsernes § 19 det fuldstændige Aarsregnskab for St. Ansgars Menighed for Aaret 1926 være fremlagt til Eftersyn. Et kortere Uddrag vil som sædvanlig blive tilsendt Bidragyderne.

Vedrørende Valgret og Valgbarhed til Forvaltningsraadet indeholder Bestemmelserne følgende:

§ 2. Valgret har enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 25. Aar, har fast Bopæl i Sognet og i det sidste Aar før Valge har betalt Kirkeskat, medmindre vedkommende:

a. ved Dom er fundet skyldig i en i det offentliges Mening vanærende Handling uden at have erholdt Æresoprejsning,

b. nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er tilbagebetalt,

c. er ude af Raadighed over sit Bo paa Grund af Konkurs eller Umyndiggørelse,

d. vitterlig forsømmer sin Paaskekommunion.

§ 3. Valgbar til Revisionshvervet er enhver, der har Valgret til Forvaltningsraadet.

Valgbar til Forvaltningsraadet er enhver katholsk Mand, som har fyldt sit 30. Aar, mindst 5 Aar har tilhørt den katholske Kirke og i nævnte Tidsrum har betalt Kirkeskat samt iøvrigt opfylder Betingelserne efter § 2 for at have Valgret til Forvaltningsraadet, dog saaledes at Betingelsen fast Bopæl i Sognet vil kunne fraviges, saafremt den paagældende opstilles til Valg af 5 af Sognets valgberettigede Mænd.

§ 6. Valgretten kan kun udøves ved personligt Møde ved Valg-handlingen. For at kunne vælges maa man være personligt til Stede, eller, dersom man er forhindret, have givet udtrykkeligt Tilsagn om, at man vil modtage Valget.

*Forvaltningsraadet
for St. Ansgars Menighed.*

NB. I Bekendtgørelsen i Ugebladet Søndag d. 13. Marts stod, at Valget skulde være Onsdag den 30. Marts. Dagen er ændret til **Mandag den 28. Marts.**

Børnehjemmene i Nakskov

beder indtrængende om Bidrag. Pater A. Smitz Post-Giro Nr. er 6511. Gaver modtages ogsaa med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, Tlf. Byen 6555.

Kirkelig Kalender.

27. Marts 4. Søndag i Fasten.	3. April Passionssøndag.
28. — M. Johannes af Kapi- stran, Bekender.	4. — M. Isidor, Biskop og Kirkelærer.
29. — Ti. Ferialdag.	5. — Ti. Vincents Ferrer, Bekender
30. — O. Ferialdag.	6. — O. Ferialdag.
31. — To. Ferialdag.	7. — To. Ferialdag.
1. April F. Ferialdag.	8. — F. Marias syv Smertes.
2. — L. Frans af Paula, Bekender.	9. — L. Ferialdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 29. Marts Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Günther: Oplæsning.
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5
Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl.
6 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften
Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Kùpferle.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
af Pastor Günther hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken
hver Søndag Kl. 5 af Pastor Messerschmidt. Fjerde Prædiken:
Er Selvbefredelse Anger.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver
Søndag Aften Kl. 6.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken
Kl. 7 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$. St. Jo-
sefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Sct. Michaels Klub er lukket fra Passionssøndag indtil Paaske.

Skoleforeningen Sankt Knud holder Sammenkomst paa Sko-
len Onsdag den 30. Marts Kl. 8. Diskussion. — Alle tidligere
Elever indbydes.

Den eukaristiske Forening. Medlemmerne bedes erindre Til-
bedelsen i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken Fredag den
1. April til de aftalte Tider.

Ung Pige, 15 Aar, ønsker Formiddagsplads i katholsk Hjem-
straks eller til 1. April. Referencer: Katholsk Værneforening,
Frk. Anker, Stenosgade 2, Tlf. Vester 972 y. Kl. 9—12.

Barnestuepige.

Barnestuepige, ikke under 18 Aar, søges til den 1. April.
Barneplejerske findes. Henvendelse til Grevinde Holstein Ledre-
borg, Ledreborg pr. Lejre.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 14.

Søndag den 3. April.

1927.

INDHOLD: Jesu Tanker og Følelser ved Passionens Begyndelse. — Maria og Korset. — Forskning og Religion. II. — Liturgi (fortsat). — Basaren. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Rom. — Avertissementer.

Jesu Tanker og Følelser ved Passionens Begyndelse.

Salme 54. Davids Klage i den lidende Frelzers Mund.

I. Jesu Bøn til den himmelske Fader om Bistand mod de mange Fjender. 2—4.

Hør, o Gud, min Bøn og ringeagt ikke min inderlige Paakaldelse. Hør mig og bønhør mig. Jeg er bedrøvet i mine Trængsler og forvirret af Fjendens Røst og Synderens Angreb. Thi de vælter Ulykke over mig og forfølger mig i deres Vrede.

Samtidig skildrer Jesus sin store Sjæleangst. 5—6.

Mit Hjerte ængstes i mig, og Dødens Rædsler er faldet over mig. Frygt og Bæven kommer over mig, og Mørke omgiver mig.

Og udtaler sit levende Ønske om, at denne Kalk maa gaa ham forbi. 7—9.

Og jeg siger: »Hvem vil give mig Vinger som Duens, saa vilde jeg flyve bort og finde et Hvilested. Se, jeg vilde

flygte langt bort og fæste Bo i Ørkenen og vente paa ham, som frelser mig fra Aandens Modløshed og Stormens Rasen.

II. Jesus føler den største Afsky for Byen Jerusalem, hvori alting er Voldsfærd. 10—12.

Styrt dem ned, Herre, split deres Tunger. Thi jeg ser Uret og Splid i Staden. Dag og Nat raser Oprøret rundt paa dens Mure, Fortræd og Uretfærdighed er i dens Indre, Aager og Bedrag viger ikke fra dens Torv.

Og den dybeste Sorg over den falske Ven, der forraader ham. 13—15.

Ja, hvis det var min Fjende, der forhaanede mig, vilde jeg jo taale det; og hvis en, som hadede mig, havde udtalt store Trusler mod mig, kunde jeg nok skjule mig for ham. Men du var eet Hjerte og een Sjæl med mig, min Raadgiver og min Ven, som sammen med mig nød søde Retter, og i Endrægtighed vandrede vi om i Guds Hus.

Disse Fjender skulde hellere dø end begaa deres Synd. 16.

Gid Døden komme over dem, og de maa stige levende ned i Dødsriget. Thi Ondskab er i deres Huse og i deres Bryst.

III. »Dog ikke som jeg vil, men som du vil«. 17—24.

Urokkelig er Jesu Tillid til Faderens Hjælp. 17—20.

Men jeg, jeg raaber til Gud, og Herren vil frelse mig. Aften, Morgen og Middag vil jeg tale og fortælle (om mine Lidelser), og han vil høre min Røst. Han vil forløse i Fred min Sjæl fra dem, som truer mig; thi i Mængde er disse omkring mig. Gud vil bønføre mig og nedbøje dem, han, som er fra Evighed. Thi for dem gives der ingen Forandring (til det bedre), og Gud frygter de ikke.

Ogsaa angaaende den falske Ven. 21—22 efter den hebr. Tekst.

Han (Forræderen) udstrækker sin Haand mod dem, der har levet i Fred med ham. Han vanhelliger sin Troskabspagt. Hans Munds Ord er glatte som Fløde, men i hans Hjerte er der Krig. Blødere end Olje er hans Taler, og dog er de som dragne Sværd.

Alt, Løn og Straf, ligger jo i Guds Haand. 23—24.

Kast din Bekymring paa Herren, og han vil opholde dig. Ikke for bestandig skal han lade den retfærdige rokkes. Ja, du min Gud vil nedstyrte (Synderen) i Fordærvsens Grav. Blodtørstige og falske Mænd skal ikke naa det halve af deres Levedage. Men jeg forlader mig paa dig, Herre.

Maria og Korset.

Af Heinrich Mohr.

Paa Dansk ved S. Aa. R.

I Dag er det Passionssøndag; Tiden for Frelserens egentlige Lidelse tager nu sin Begyndelse; og paa Fredag mindes Kirken »Mariæ syv Smerter«.

Straks man træder ind i Peterskirken i Rom, ser man i første Kapel paa højre Haand en hvid Marmorstatue af Herrens smærterige Moder. Maria sidder under Korset med sin Søns afsjælede Legeme paa Skødet og bøjer i dyb Sorg Hovedet over hans Vunder. Men dette er det skønneste, som Menneskehaand de sidste to Tusind Aar har mejslet i Sten, og Michelangelo, Kristenhedens mægtigste Kunstner, var kun 25 Aar gammel, da han huggede denne Gruppe. Der færdes Pilgrimme i Helligdommen fra tidlig Morgen, til det sidste Skær af Sydens Sol er slukket, og de dvæler længe foran Michelangelos Pietà; mange har ondt ved at rive sig løs fra Synet, saa dybt griber det deres Sjæl. — Og paa lignende Vis er Maria fremstillet paa Pøstlingberg ved Linz og i Kathedralen i Münster og i Tusinder af smaa, halvmørke Laudsbykirker, og alle Steder græder Maria varme Taarer over sin egen og elskede Jesus, som Fjenderne har ombragt. Og mange ser man knæle ved hendes Fod og blande deres Taarer med hendes og søge Trøst for deres Hjærtevunder i Bøn! Her gør det godt at aabne sit Hjærte og blotte sin skjulte Kummer i Bøn. Og naar den Kummerfulde hæver Blikket og ser, hvorledes Smærtens Glavind har gennemboret Marias Barm, saa føler han, at hun er vor Fælle i Lidelse og Sorg. Det er jo de samme Lidelser, der engang hvilede tungt paa hende, som vi nu maa kæmpe os igennem. Som hun maa ogsaa vi paa vor Vandring mod Graven følge i Herrens Fodspor. Ja, de Smærter, som Maria led, er

Ledestjærner over vor Vej, bringer Trøst til hver den, som Christus har efterladt Kors som Arv og til Efterfølgelse!

Hun var den velsignede blandt Kvinder, Kvindekønnets Foretrukne; aldrig har Syndens letteste Aandepust dugget hendes Sjæl, der i sin Renhed genspejlede Fader, Søn og Helligaand. Hende elskede Gud som ingen anden, og hun elskede som ingen anden Gud, hun, der fødte Guds Søn i Kødets. Og dog gik Lidelsen ikke hendes Dør forbi. Hendes Hjerte blev gennemboret, grusomt gennemboret af Smærtens skarpe Sværd. Hun maatte miste Jesus, sit eneste og elskede Barn, som hun hang ved med hele sin Sjæl, maatte miste ham paa den frygteligste, den mest forsmædelige Maade — paa Skampælen. Og hun blev ikke skaanet for noget ved dette grufulde Optrin. Hun maatte se paa, hvordan han langsomt forblødte sig. Maatte høre paa, hvordan han det højt Raab opgav Aanden. Maatte være Vidne til, hvordan han blev smædet og haanet, da han hang fastnaglet til Korset. Dan han kundgjorde sin Herlighed ved store Gærninger og Undere, da Mængden begejstret hyldede ham, var hun sjældent i hans Nærhed. Men hun maatte staa ved hans Side Langfredag i hans Fornedrelse. I tre endeløse Timer stod hun under Korsæt, og Afgrundens mørke Magter slog sammen over hendes Hoved — det var et bundløst Dyb af Kval! Større Ve har aldrig fyldt et Hjerte. Det var jo tusindfold værre end selv at lide Døden at se sit eget Barn hænge hjælpeløs dér for sine Øjne paa Korset og selv staa magtesløs overfor al hans Pine. Havde hun endda kunnet holde hans Haand i sin Moderhaand! Kunnet tørre Blod og Sved af hans Ansigt! Kunnet lædske hans tørre Læber, da han raabte paa Vand! Men det var hende forment. Da blødte hendes Hjerte i dybest Kummer. Da blev hun Martyrernes Dronning.

Og hvorfor skulde dette overgaa hende? Hvorfor var det tungeste Maal af Smærte tiltænkt netop hende? Svaret har I allerede hørt: Fordi hende elskede Gud som ingen anden, og hun elskede som ingen anden Gud. Selv bekendte hun, at hun var Guds Tjenerinde, dengang hun lydigt bøjede sig for Englens glade Budskab. Men hendes Kærlighed skulde staa sin Ildprøve, da hun skulde vandre Korsets Vej med sin Søn og Frelser. Thi sand Kærlighed har altid staaet sin Prøve gennem Lidelser sammen med den Elskede og for den Elskede; den der ikke har lidt for en anden, kan ikke siges at have givet denne et uigen-driveligt Bevis paa sin Kærlighed. Og derfor ved Gud ogsaa, naar han betragter Jesu Moders gennemtvungne og blødende Hjerte, at hun ejer den luende Kærlighed, den offerberedte Troskab. Og fordi hun var ham kærest af

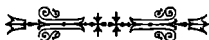
alle Frelste, gjorde han ogsaa hende mest af alle lig Frelseren, den Smertens Mand. »Maatte ikke Christus lide dette og saaledes indgaa til sin Herlighed?« (Luk. 24, 26). Menneskesønnens Vej frem til Sædet ved Faderens Højre gik over Kalvariebjerget, førte op til Korset. Maria skulde frem for nogen dele Jesu Herlighed og Glæde, hun skulde have Sæde ved hans Side som Himmeldronning, skulde som Morgenstjernen skinne skønt og trøstefuldt over Verdens Ve og Vaade. Derfor maatte hun ogsaa staa under sin Søns Kors og tømme Kalken til Bunds med ham. Sværdet maatte først gaa gennem Marias Sjæl, før Kronen kunde sættes paa hendes Hoved.

Billedet af Jesu smærterige Moder er saaledes for alle Kristne som en aaben Bog, hvori vi kan læse den Eviges Tanker og Planer med Livets Prøvelser. Hvor mange Sjæle er der dog ikke, som daglig gennembores af Smærtens Sværd! Og det er langt fra alle, der kan fatte, hvorfor de skal lide saa forfærdeligt. Som en Anklage rettes det Spørgsmaal mod Himlen, hvorfor Gud har lagt saa bitter Ve paa dem. Naar Gud har beskikket Dig en blodig Langfredag, hvor Sværdet gennemborer Dit Bryst som en Gang Marias, saa sker ogsaa dette for at prøve Din Hengivelse og lønne Din Troskab. Gud mener Dig det godt. Vis nu, at han er Din Gud og ejer Dit Hjærte fuldtud, vis det ved at bøje Din Vilje i Tro og Hengivenhed under Lidelsen! Vel er Korset tungt, tit saa tungt, at Du er ved at segne under Vægten, men det leder Dig frem mod Kronen, hvis Du bærer det uden at knurre, ja med glad Hengivenhed. Nu skuer Maria med Tak til Gud i Hjærtet tilbage paa Golgatha og paa den Plet, hvor hun en Gang stod under Korset! Der har hun gennem forgængelig Kummer vundet evig Glæde og ophøjet Salighed som Engle og Allehelgens Drouning. Intet Øjeblik undslog hun sig ved at drikke Kalken sammen med sin Søn; hun drak uden Tøven, drak i fulde Drag. Velan, øs Styrke af hendes Eksempel til mandigt at bære Sorgernes Byrde og Bitterhed! Ser Du ikke, hvor hun bøjer sig ned til Dig og opmuntrer Dig til at holde ud og vinde Sejr som hun.

En af Middelalderens Munke havde Ret, da han skrev, at vel er der mange Kristne, men kun faa, der elsker Christus og hans Kors. Jeg skal læse for Jer, hvad han skriver: »Nu til Dags har Jesus mange Disciple, der gærne vil herske med ham i hans himmelske Rige, men kun faa, der vil bære hans Kors paa Jord. Mange, der gærne vil have Del i hans Herlighed, men faa, der vil holde ud i Sorgen med ham. Mange, der gærne vil spise og drikke ved hans Bord, men faa, der vil faste sammen med ham. Alle vil følge ham i Glæde, men faa vil lide med ham.

Mange følger ham ved den sidste Nadver til Brødets Brydelse, men kun faa til Tømning af Lidelsens Kalk. Mange priser de Undere, han virkede, men kun faa deler den Forsmædelse med ham, han led paa Korset. Mange elsker Jesus, saa længe det gaar dem godt, lover og priser ham, saa længe hans Trøst bliver dem til Del. Men naar han fjæler sig for dem, naar han en kort Tid lader dem ene, klager de straks eller taber endog alt Mod. Men de, der elsker Jesus for hans egen og ikke for Trøstens Skyld, lover ham i Angstens trykkende som i Glædens svale Dage.« Saaledes siger Thomas a Cempis, der har skrevet en lille Bog »Christi Efterfølgelse«. Og hvem kan stærkere tilskynde os til at slutte os til den lille Skare af Christi Kors-Elskere end Maria, den smærterige Moder?

Herre, Jesus Christus! Da Du Langfredag hang paa Korset, opfyldtes Simeons Spaadom: Smærtens Sværd gik gennem Din Moders Sjæl. Jeg minder Dig i Dag om Din Moders Kummer. Din smærterige Moder er for os det ypperste Forbillede og Eksempel paa, hvorledes vi skal efterfølge Dig paa Din Korsvej til Ære for Din Fader og til Frelse for vor Sjæl. Præg hendes Billede dybt i vort Hjerte, at vi maa ligne hende i Lydighed og Kærlighed og blive Din Fader velbehagelig! Der skal ingen Stympere findes i vore Rækker.

Forskning og Religion.

II.

Det var i Torsdags to Hundrede Aar, siden Newton, Tyngdelovens Opdager, døde.

Voltaire, der netop opholdt sig i London, var Vidne til, at den gamle Forsker blev baaret til Graven af seks Hertuger og seks Grever, deriblandt Englands fornemste Mand, Lordkansleren.

Voltaire greb straks til Pennen for at udnytte den afdøde geniale Forsker i sin Kamp mod Kirken og Kristendommen.

Denne Foreteelse er typisk for den Stilling, som »Videnskaben« i mangfoldige Tilfælde har indtaget overfor Religionen.

Hvem var først Voltaire? Han var først og fremmest ingen Forsker. Han har aldrig opdaget noget som helst; han har ikke beriget vor Viden paa noget som helst Punkt. Han var heller ingen Filosof eller Tænkter; der findes ikke den Mand paa Jorden, der kan sige: Den eller den Sandhed har Betydning for mig, og det er Voltaire, som jeg skylder Kendskabet til denne Sandhed.

Men hvad var Voltaire da? Han var en Nødbryder i stor Stil. Han brød ned, hvad andre havde bygget; selv har han aldrig bygget noget. —

Og hvem var saa Newton? Han var den moderne Naturforsknings geniale Grundlægger. Hans Indsats i Naturforskningen har været grundlæggende og af uoverskuelig Rækkevidde. Hans Anseelse var allerede, inden han døde, saa stor, at det mægtige England ved hans Død viste ham den største Ære, der kan vises en engelsk Borger, og hans Anseelse er i vore Dage, to Hundrede Aar derefter, endnu større, end den var ved hans Død.

Men, som alle virkelige Forskere var Newton en overmaade beskeden Mand. Om sig selv som Forsker siger han: »Hvad Eftertiden vil mene om mig, véd jeg ikke. Men jeg forekommer mig selv som en Dreng, der legede ved Stranden og fandt en glat Sten eller en smuk Muslingeskal, medens Sandhedens mægtige Ocean laa udforsket foran mig.« Newton var en Mand, hvem det pinte at skulle træde frem for Offentligheden; som alle intelligente Mænd troede han, at de andre Mennesker ogsaa var intelligente, og han generede sig ved at komme frem med lagttagelser og Opdagelser, som efter hans Mening med Lethed kunde være gjorte af de fleste andre, hvis de havde haft lidt Held med sig. Newton var endelig en meget religiøs Mand; da en af hans Bekendte en Dag overfor ham talte uden Respekt om Religionen, affærdigede han ham med det korte Svar: »Jeg har studeret disse Ting — det har De ikke.«

Denne Mand, Forskeren, Opdageren, den troende Kristen, bliver efter sin Død udnyttet af Kritikerne, der intet har opdaget, og han bliver endda udnyttet til et Angreb paa Religionen, som han satte saa højt.

Dette skete for to Hundrede Aar siden. Og det slette Eksempel, som derved blev givet, er blevet efterfulgt sidenhen i utallige Tilfælde. Newton har haft sine Efterfølgere, stilsfærdige Mænd, af hvem der ikke gaar mange paa Dusinet. Men Voltaire har ogsaa haft sine Efterfølgere, og da der af dem gaar saare mange paa Dusinet, og da de som Voltaire selv er meget talende og intet har imod at træde frem for Offentligheden, er det ikke blevet Newtons Efterfølgere, men Voltaires Efterfølgere, der overfor den brede Offentlighed er kommet til at staa som de banebrydende.

Nicolaus Steno, den geniale Geolog, selve den moderne Geologis Grundlægger, var katholsk Præst og Biskop. Pasteur, Bakteriologiens Grundlægger, var en troende og from Katholik. Af Elektricitetslærens Grundlæggere, Volta og Ampère (vi bruger deres Navne daglig, naar vi ved Udmaalingen af elektriske Strømme taler om Volt og Ampèrer) var den ene katholsk Præst, den anden en ivrig Katholik. Edison, Nutidens største Opfinder, er ligeledes en troende og overbevist Kristen. — Marconi er endelig en troende Katholik.

Men, hvad nytter det, at disse Menneskeaadens Fyrster vidner til Fordel for Kirken og Religionen, naar der findes en Hærskare af Kritikere, der aldrig har fundet paa nogetsomhelst andet end den frække Løgn, at de store Opdagere er Religionens og Kristendommens Fjender?

Men der er nu Tegn til, at hele denne Svindel snart maa høre op. Folk er blevet trætte af at lade sig bedrage; Svindelen, selv den talentfulde Svindel er ikke længere paa Mode; Menneskene er ved at blive trætte af de meget talende Kritikere og begynder at foretrække Folk, der taler lidt, men handler mere. Tiden er ved at blive dem gunstig, der slægter Newton paa, og at blive dem ugunstig, der slægter Voltaire paa; Tiden er træt til Døden af det forlorne og uægte; af simpel Selvopholdelsestrang søger den hen til det, der er ægte og beskedent.

Naar en Mand som Newton taler saa beskedent om sig selv, saa var det nemlig ægte. Den kortsynede Kritiker vil anse det for en paatagen Beskedenhed eller højst

for en Beskedenhed, der viser en vis Begrænsning hos Manden.

Dette er en meget overfladisk Betragtning, der netop viser en uhyre stor Begrænsning hos Kritikeren, der ikke er i Stand til at forstaa en Mand som Newton.

Naar Newton sammenligner sin Forskning med en Leg ved Strandbredden, saa vidner det netop om Mandens uhyre vidtrækkende Intelligens. Han opdager saaledes Tyngdeloven; det vil sige, at han iagttager, hvad der foregaar om ham i den døde Natur, og han lægger saa Mærke til, at der er System i det, der foregaar. Ved at koncentrere sine Tanker, hvad Newton var en Mester i, kommer han saa til det Resultat, at Forklaringen paa en Del af disse regelmæssige Foreteelser i Naturen maa være den Naturlov, som vi populært kalder for Tyngdeloven, men som har sin virkelige Forklaring i, at det ene Legeme tiltrækker det andet, og at det tiltrækker det andet des mere, jo større det selv er i Forhold til det andet.

Denne Iagttagelse giver os saa Forklaringen paa et ret stort Antal Fænomener, der hidtil havde været gaadefulde for os.

Men nu kommer Hovedsagen. Har Newton eller vi med ham ved den af ham gjorte Iagttagelse (»Opdagelse«) faaet bedre Indsigt i det, der foregaar, end vi havde i Forvejen? Forstaar vi bedre nu end i Forvejen, hvad der foregaar, naar en Sten falder til Jorden?

Forklaringen var tidligere, at Stenen havde en Kraft i sig, dens Tyngde, der tvang den hen mod Jorden. Forklaringen er nu, at Jorden har en Kraft i sig, der trækker Stenen fra det Sted, hvor den er, ned til Jorden.

Men har Newton dog ikke fuldstændig Ret i, at det ene er ligesaa gaadefuldt som det andet, og at man stadigvæk — selv med Hensyn til dette enkelte Naturfænomen, at en Sten falder ned paa Jorden, — staar foran et mægtigt uudforsket Ocean?

Hvorledes kan et Legeme trække i et andet Legeme, som det er uden Forbindelse med? Hvori bestaar den Kraft, der trækker i Stenen? Hvorfra kommer denne Kraft? Hvem har bestemt, at denne Kraft skal virke netop paa den Maade og med den Hastighed og Styrke, som Newton

har iagttaget («opdaget»)? Ja, det Hele er saa uforstaaeligt og gaadefuldt, at det falder svært blot at formulere Spørgsmaalene om det, man gjerne vilde vide, men som man stadig væk, selv efter Newtons »Opdagelse«, intet véd om.

Alt dette indsaa Newton. Han var nemlig ikke blot en Iagttaget, han var desuden en Tænkter. De, der har lært af ham, hvad han havde iagttaget, de tager Resultaterne af hans Iagttagelser og gør sig vigtige af dem. Hvad han har tænkt videre over det, som han havde iagttaget, er de ikke i Stand til at følge med i. Og Resultatet er Voltaires bekvemme Methode: Newton udnyttes paa Svindlervis imod Religionen.

Newton forstod, at jo mere man trænger ind i Forskningen af de eksisterende Tings Væsen og Egenskaber, desto nærmere kommer man hen til det, der er absolut uforstaaeligt, og som danner den uoverskridelige Grænse for al menneskelig Viden. Jo mere vi faar at vide om de Kræfter, der virker i Naturen, desto mere ufattelig og gaadefuld bliver Naturen for os; jo mere vi lærer at kende om de Atomer, hvoraf bare en Ting som en Sten er dannet, desto mere ubegribeligt og ufatteligt bliver det for os, hvad bare en Ting som en Sten er for noget. Det hele er nemlig langt mere indviklet, end nogen af os aner, og jo flere Fremskridt, Forskningen af Naturen gør, desto mere bliver det klart for os, at det Gaadefulde ved Tingene vil blive ved at stige i stadig voksende Grad, jo mere vi naar til at kende Tingene, deres Væsen og deres Kræfter og Ævner.

Den, der »opdager« en Naturlov, vil — hvad Newton rigtigt forstod — aldrig kunne forstaa selve denne Lov; han har jo ikke givet Loven, han har kun iagttaget («opdaget») den; han har ikke frembragt den Kraft, den virker efter den Lov, han har faaet Øje paa; han kan hverken give Tingene denne Kraft eller tage den fra dem; han kan ikke forandre noget ved den Lov, hvorefter den virker, langt mindre kan han ophæve Loven. Han er kun som en lille Dreng, der foran en uhyre sindrig Maskine og gør sine smaa Iagttagelser.

Newton var ingen indbildsk Nar, og han var derfor klar over, at een Ting er at udtænke, konstruere og fremstille en sindrig Maskine, og en anden Ting er at iagttage

en saadan Maskine, naar den engang er fremstillet, og se at komme til nogenlunde at forstaa den.

Naturforskeren har i Virkeligheden en beskedent Rolle; han skal intet udtænke, han skal heller ikke konstruere noget, han skal absolut ikke frembringe noget. Han skal kun iagttage Naturen, saaledes som den nu engang er til; Naturen er uhyre indviklet, saaledes som den er til; den er samtidig uhyre sindrigt indrettet. Naturforskeren har kun den Opgave at se at komme til nogenlunde at forstaa, hvad der findes af sindrigt i Naturen, og at »opdage« de rentud sagt utallige sindrige Love, der hersker i Naturen. Dette er hans Opgave og intet andet. Han er jo kun Forsker, en Person, der iagttager, hvad han selv i hvert Tilfælde ikke har haft det allermindste med at frembringe.

Saasnaart Naturforskeren gaar over til at ville udtale sig, om alt det sindrige, der findes i Naturen, stammer fra et Væsen, der er endnu mere sindrigt end selve Naturen, eller om det ved et rent og skært Tilfælde er kommet ind i Naturen, saa er han ikke mere Naturforsker; saa er han kommet ind paa et Gebet, hvor han ikke mere er Fagmand.

Paa dette Gebet har han ikke flere eller bedre Forudsætninger for at kunne udtale sig end ethvertsomhelst andet Menneske, der har en sund Forstand. Det er ren og skær Svindel, naar andenrangs Naturforskere søger at bilde den almindelige Befolkning ind, at Naturforskningen har bevist, at der ikke findes en Gud, en Skaber. Dum er den, der lader sig dupere af en saadan dum Paastand; den er intet andet end ren og skær Bondefangeri.

Selv den, der har gjort virkelige »Opdagelser« vedrørende Naturen og dens Love, selv den, der ikke som de fleste andenrangs Naturforskere har ladet sin Forskning bestaa i at lære udenad, hvad de virkelig store Forskere har udfundet, han kan dog umulig forlange, at man skal tro paa ham som paa en Autoritet, hvis han kommer og fortæller os, at den »Naturlov«, som han har »opdaget« og er stolt af at have »opdaget«, i Virkeligheden slet ikke er en »Naturlov«, men kun en tilfældig Kraft, der tilfæl-

dig er opstaaet og tilfældigvis er kommet til at virke, som den virker.

· Det morsomme er nu, at blandt de virkelig fremragende Naturforskere, altsaa dem, der virkelig har »opdaget« Naturlove, er der ikke mange, ja maaske ikke én, der finder det mere sandsynligt, at disse Love er opstaaet tilfældigvis, end at de er givne af en Lovgiver. Derimod er det disse Naturforskernes mere eller mindre ævneløse Disciple, der frejdigt og frækt paastaar, at disse Love, som de altsaa ikke selv har kunnet »opdage«, umuligt kan stamme fra en Lovgiver, fra Gud.

Der er i vore Dage blevet drevet megen Svindel; Frækheden har domineret; den ærlige og godtroende Mand blev bedraget og samtidig foragtet, fordi han lod sig bedrage. — Men de gode Tider er vist forbi for Svindlerne; Folk er blevet trætte af at blive bedraget og samtidig set ned paa.

Det var at ønske, at de gode Tider ogsaa maatte være forbi for al den Svindel, der er blevet drevet i »Videnskabens« Navn. De store Fremskridt, som paa flere Omraader har fundet Sted i vor Tid, skyldes i Virkeligheden i aldeles væsentlig Grad Tænkere og Forskere, der aldeles ikke stillede sig fjendtligt overfor Religionen. Men disse Forskere og Tænkere var beskedne Mænd, ligesom den store Newton var det for to Aarhundreder siden. De Mennesker derimod, der paa den mest perfide Maade udnyttede dem og deres Forskerresultater til at undergrave Religionen, var ligesaa højrostedede og indbildske, som de andre var stiltfærdige og beskedne. En Daare er den, der ikke kan gennemskue Svindelen og lader sig rokke i sin religiøse Overbevisning, den største Værdi, som et Menneske ejer i Livet.

H. Gamél.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

II. Hellige Steder.

1. Lønkammer og Tempel.

Katholsk Kristendom har to Sider i sin Gudsdyrkelse: Lønkammersiden og Tempelsiden, den Enkeltes Dyrkelse af Gud og hele Kirkens fælles, omend gruppeinddelte, Gudsdyrkelse.

Vi vil ikke gøre noget Forsøg paa at undersøge, hvilken af disse to Sider der er den vigtigste — ingen af dem kan undværes, og de supplerer hinanden i den Harmoni, der overalt er Ballancen i Kirkens Mangfoldighed.

Hvis Lønkammerdyrkelsen forsømmes, vil det religiøse Liv løbe Fare for at stivne i officiel Stivhed, som medfører Individets indvortes Goldhed — og forsømmes Tempelsiden (som i visse Grene af Protestantismen), vil Gudslivet flyde ud i splittende Adspredelse og være udsat for en Formens Forfladigelse, der ogsaa vil angribe Dybden hos den Enkelte.

Ideatet er: at den Enkelte tager den rigest muligt personlige Del i den fælles Tempeltjeneste — og at Templets høje Former i Ord og Lader følger den Enkelte ind i Lønkamret; hvor det sker, er Maalet naaet: *orare cum Ecclesia*, at bede med Kirken — paa een Gang dybt personligt og samtidig dog ophøjet, samlet i Sognegruppe og forenet i et verdensomspændende Fællesskab.

Kirken som saadan lovgiver ikke for Bøn og Gudsdyrkelse i Lønkammeret — dær nøjes den med at vejlede gennem Sjælesørgerembedet og gennem Opdragelse, Undervisning og Litteratur; den har ikke Ansvar for den Enkeltes Andagt, men for sin egen officielle, fælles og offentlige Gudsdyrkelse, som foregaar i de dertil indrettede Bygninger: de offentlige Kirker, Kapeller og Oratorier — og under Ledelse af en Præst paa Embeds Vegne.

Angaaende Dyrkelses-Stedet (Kultuspladsen) gør Kirken sit stadige Skel mellem Hellig og Søgn gældende.

Den tillader ganske vist under ekstraordinære Forhold — Mission, Krig, Sørejse etc. — at Gudstjenesten undtagelsesvis kan holdes næsten hvorsomhelst: i Skyttegrav og Kahyt, i Hus eller Hule og paa aaben Mark . . .; men ordinært holdes den liturgiske Gudsdyrkelse kun i en Kirke — eller i et om Kirke mindende Lokale (Kapel, Oratorium), indviet udelukkende til dette Formaal.

Alene Kirkens Egenart mellem de omliggende Bygninger og dens ejendommelige Indre samt Forbudet mod dens Benyttelse til enhver ikke-gudstjenstlig Brug (endog-
saa religiøse Foredrag, religiøs Koncert el. Fremvisning af religiøse Lysbilleder og Films) angiver dens absolutte Afsondrethed fra det Søgne, det Verdslige og dens Karakter som et helligt Sted alene viet til hellig Brug.

Som enhver Religion har haft sit Sted for Dyrkelsen af det allerhøjeste Væsen, og som de »højere« Religioner har haft (og har) deres Tempel, ja, som Gud Herren selv i Den gamle Pagt kendtes ved Jødernes Tempel i Jerusalem, saaledes har Katholicismen sin Kirke.

Kirken har kendt en Række Stilarter gennem snart 2000 Aar, og den har aldrig bundet sig til nogen bestemt Stil (omend nok Basilikaen staar dens Hjærte nærmest); men den har nedlagt en Række Love, som skal efterleves i Kirkebyggeriet, hvis en Kirke skal siges at være efter dens Hjærte og Tanke, være liturgisk korrekt.

Nu vil vi kaste et Blik paa Kirkehusets Udvikling og Love.

2. Kirkehuset gennem Tiderne.

α Da Jesus Kristus første Gang fremtraadte som *Liturg* og »hengav« sit Legeme, »udgød« sit Blod — ved Nadverens Indstiftelse i den »store, med Hynder forsynede Spisesal« i Jerusalem (St. Luk. 22, 12) — udvalgte han et særligt Lokale til den hellige Handling, i Stedet for at lade den foregaa f. Ex, i Vennernes Hjem i *Bethania*.

Da Apostlene, efter Pintsefesten, som Kirkens ældste Liturger, fejrer den første primitive Form for »Messen« med »Undervisning« (∴ Prædiken) og »Fællesskabet i Brødets Brydelse« (Ap. Gærn. 2,42), hvortil vel ogsaa kom

»Lovsangen« (St. Mark. 14,26) og »Bønnerne« (Ap. Gærn. 1,14 — 3: Davids Salmer og de ældste liturgiske Tekster, hvorom senere) — allerede da søgte de specielle Lokaler til hellig Brug.

Først er de samlede med Urmenigheden i »Salen« (Ap. Gærn. 1,13), hvor Herren selv havde aabenbaret den Ordinationens og Messeofrets Hemmeligheder; naar Salen omtales som et Rum i et øvre Stokværk (»op i Salen«), skyldes det utvivlsomt, at Stedet valgtes saa fjærnt som muligt fra Gadens Støj og saa afsides beliggende som muligt for forstyrrende Uvedkommende.

Snart fejres Nadvermysteriet i flere Privathuse (Ap. Gærn. 2,46), og snart maa man (Ap. Gærn. 20,7—9), p. Gr. af de Troendes voksende Antal, se dig om efter »store Sale« med »mange Lamper«.

Efterhaanden som Kirken breder sig over Lande, holdes Gudstjenesten i Værelser og Sale hos Privatfolk — flere af dem kender vi fra St. Pauli Breve ved Navn: Prisca, Aquilas . . . Og i Rom vises endnu Kirken *Santa Pudenziana*, bygget over Senatoren Pudentius' Hus, hvor et af de første katholske Alterborde rejste sig i Den evige Stad, og hvor ingen ringere end Petrus selv var Liturg.

Længe varer det imidlertid ikke, før den hellige Handling maa forsvinde fra Jordens Overflade og fjæle sig i Katakombernes kølige Dunkelhed.

Roms Love garanterede Gravfreden, og i Ly af den kunde de Kristne fejre deres religiøse Mysterier, som enhver anden Religion under samme Værn kunde fejre sine, i de underjordiske Gravkammer. Hær holdtes baade Søndag med Sang, Skriftlæsning, Prædiken og Nadver, og hær fejredes ved særlige Messer over Martyrgravene Mindefester for de hellige Blodvidner.

Den der foretager en Katakombevandring, vil gribes dybt ved at staa i Smaakapeller mellem de Altre, de Søjler og de Stenbænke langs Væggene, hine »Guldkristerne« har udhugget i den sprøde Tufklippe rundt om Neros Rom. Og han vil af Kapellernes hele Præg faa et klart Billede af, at det første egentlige Kirkehus staar i Knop til at springe ud — der mangler blot Lys og Varme fra den

Sol, der ikke kan trænge ned i disse Kristendommens underjordiske Skyttegrave.

γ Næppe var Forfølgelsen saa nogenlunde drevet over, før de Kristne i Aftenland gjorde som deres lykkeligere Brødre i Morgenland: byggede særlige Kirker i Sydens og Østens klare Sol.

Man tager Formen fra »Huskirkerne« som den i Aquilas' og Priscas' Hus — det regelmæssige, firkantede, ofte søjlebaarne Rum; og nu begravnes der ikke mere i Kapellet — det tjener udelukkende til gudstjenstlig Brug.

Da Kristendommen helt har overstaaet Forfølgelsen, indretter den adskillige tidligere verdslige eller hedenske Rum til Kirker; baade Købmændenes gamle Basilikaer (Torvehaller & Børser) og forhenværende Afgudstempler ombygges til Kirker — noget der prægede de ældste selvstændige Kirkers Stil: den blev ikke en øjeblikkelig Fornyelse af Oldtidens Arkitektur, ikke en selvstændig Stil — men en let Ombygning paa det Bestaaende.

I sin hedenske Form var Basikaen et aflangt firkantet, højloftet Rum med fladt eller hvælvet Tag. Kristendommens Tilføjelse var en Apsis, en Kor-Nische paa den ene Endevæg. Selve Rummet var enten eet udelt Rum, eller to à fire Søjlerader i Længderetningen delte det i tre à fem »Skibe«. Ofte føjede man ogsaa en Forhal til — ved at bygge et søjlebaaret Halvtag over Indgangsporten paa Endevæggen, modsat Apsis.

Denne oprindelige, oldkirkelige Basilika faar nu i Tidernes Løb forskellige Udbygninger. Væggens Flader brydes af Piller, der baade støtter Murværket og inddeler Fladerne; Gulvet trinlægges, saa Apsis og Partiet dæromkring hæves over det øvrige; der bygges Sidefløje, hvor Apsis og Rum mødes, saa Tværskibet fremkommer; Apsis hæves endnu mere, den forstørres, og dens Form ændres fra det flakte runde, runde Taarn til en fem- eller syvkantet Udbygning — og i deres Flader hules atter smaa Apsider...

Men stadig staar Kirkens Hovedform fast: det store,

firkantede aflange Rum (med eller uden Søjledeling), begyndende med Forhallen og endende med Apsis, udenfor dets egen geometriske Figur.

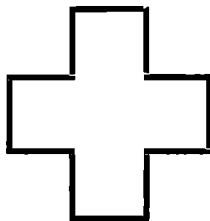
Kejser Konstantin, Roms første kristne Kejser, og hans Æt har bygget adskillige saadanne Basilikaer i Italien.

8 Da Byzants faar større Vægt end Vestrom, følger Kirkerummets Udvikling i stigende Grad den østromerske Smag; nu drejer det sig ikke mere om Tilføjelser til Basilikaens traditionelle aflange Firkant — nu ændres selve Hovedrummets Form, og en ny Kirkestil opstaar: den byzantinske.

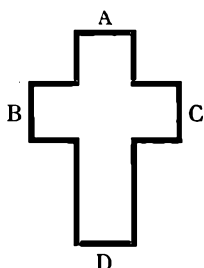
Selve Rummet bygges nu med cirkelformet eller mangekantet Grundplan og dækkes af en Kuppel. Ofte søjer man mindre Apsider til Polygonens Sider og faar derved en rig og interessant Virkning af Spænding mellem skarpe og bløde Linjer, mellem Flader og Buer, mellem Kærnsens Massivitet og Apsis-Kuplernes Sving, medens den store Kuppel giver Kirken imponerende Rejsning over de omliggende Bygninger. Indvendig imponerer disse Kirker — hvadenten de er ottekantede, apsisforsynede, eller firkantede, korsbyggede og kuppelvævede — ved Rummets Eenhed, Helhed, Samling og Højde... herligt frémhævet ved Sidekapellernes Detaljer og mystiske Dunkelhed.

Skønnest staar de byzantinske Kirker, hvor de er helt forede med farvestraalende Mosaikker paa lysende Grund af Guld. Hvor Mosaikker ikke kan faas, pryder man Væggene med Kalkmalerier (Fresker, *al fresco*, malet paa den friske Kalk) i stærke, rene Farver.

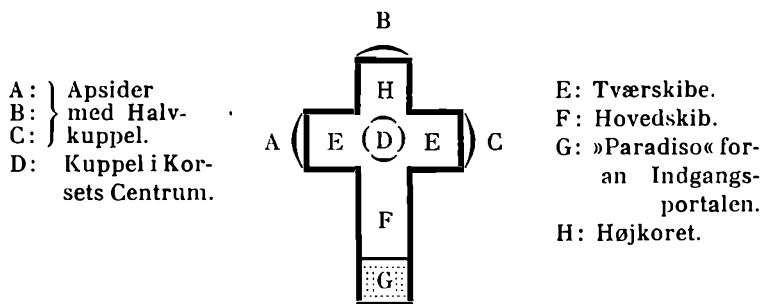
9 I den karolingiske Periode genoptages nogle Steder den gamle Basilikas Hovedtanke: det aflange, firkantede Rum; Idéen udbygges — ikke som i Østerland til et græsk Kors:

men som et latinsk Kors med et længere Hovedskib, et kortere Tværskib og en Apsis, der i Form og Maal svarer til Tværskibet:

Denne Bygning kan atter varieres med halvrunde Apsider ved A eller ved baade A, B & C. Yderligere forsyner man den ofte med et »Paradiso« foran D — en firkantet lille Have, omgivet af en overdækket Søjlegang, saa den fuldt udbyggede Form ser saaledes ud:

Denne Bygning kan nu have forskellige Kupler — en Hovedkuppel, hvor Lang- og Tværskib mødes — mindre Kupler over Tværskibe eller Apsider — taarnlignende Kupler i Antal fra tre til fem . . . i de forskelligste Variationer.

I disse Kirker er Koret gjerne hævet i hel eller dobbelt Mandshøjde ved et majestætisk Trappeparti, der begynder, hvor Langskibet gaar over i Tværskib; ogsaa Tværskibene bygges ofte i denne Højde. Saaledes fremkommer der Rum under Kor og Tværskib til pillebaarne Kryp ter, Gravkapeller eller Sale for Kapitlet.

I den romanske Periode (fra ca. 1000 til mellem 11 & 1300), hvis Stil er paaavirket af Aanden fra Cluny, begynder man at fravige de haarde Linjer i firkantede og mangelkantede Flader, Piller, Vinduer og Porte, og gaa over til Rundbuen. Kupler og Hvælvinger, der hidtil havde haft Halvcirkelens Snit, varieres nu i Krydshvælvinger, og Mestrene har frit Spil til at variere det bærende Princip og Spændingsforholdet mellem Søjler og Buer i større Mangfoldighed end hidtil. Ved rig Anvendelse af Skulptur-Friser udvendig og indvendig, ved Murstensbroderi og Udsmykning ophæves den romanske Stils Tyngde, og Faren for Klodsethed afværges. Rundbuestilen har endnu i sig mange Mindelser fra den byzantinske Tid og indeholder samtidig Spiren til Gothikken.

Den gothiske Stil, Spidsbue-Stilen, er en Reaktion mod det Lave, det Tunge og det Dystre og Dunkle i Rundbuestilen. Man vil bygge højere, lettere, lysere, mere himmelstræbende. Hvælvingerne gøres højere og dristigere og maa derfor støttes af geometriske Krydsribber. Søjlerne optræder som Bundter af slankere Søjler, som ophæver Tyngden, der blev nødvendig, fordi Søjlen skulde være højere og bære en større Byrde end forhen.

Trykket af den høje Hvælving paa de stadig højere Mure afbødes ved Stræbepiller udvendig. De forhen smaa og dybe, rundbuede Vinduer gøres høje og store, og snart inddeles de med herligt svungne Sprosser af Sten.

Udsmykningen bliver rigere; de gamle lidt massive (eller klodsede) Kapitæler udskæres i Blomster- og Dyr-motiver; overalt anvendes Udskæring og Skulptur — i Sengothikken næsten til trættende Overmaal.

Det høje, festlige og rige Kirkerum er naaet — og i Rummets fulde Lys er der ingen Grænser for, hvad »Bildsnidere« og Glaskunstnere kan udsmykke; man overgaar sig selv i kunstfærdige Detaljer — men Rummets lyse Højhed tillader næsten det Uendelige og Utrolige i Retning af Dekoration, uden at Helheden forstyrres.

§ Renaissance betyder ogsaa i Kirkehusets Kunst et Brud med Middelalderen. Den ser atter Idealet i den kuppelkronede Midterbygning. Brunelleschi (i Firenze) og Michel Angelo (i Peterskirken) har skabt Periodens skønneste og dristigste Kupler — den florentinske: ottekantet og tækt med Tegl af Lød som visnende Kastanjeblade — den romerske: blytækt med Skær af støvet Sølv.

De forrige Tidens Krydshvælvinger afløses atter af den antikke Tøndehvælving, og Sideskibe og Kapeller forsvinder; Murene dækkes af herlige Epitafier, ofte med højest ukirkelige Skulpturer.

Den forbedrede Teknik tillader at bygge Hoved- og Tværskib langt større og mere imponerende — alt indordner sig under det firkantede eller korsformede Rum, og de gamle Sideskibe reduceres (hvis de ikke helt sløjfes i Planen) til lukkede Kapeller, der aabner sig med en Gitterport ind mod Hovedbygningen.

Gavlen med Indgangsdøren prydes med antikke Piller, Søjler og Kruseduller i Retning af Amforer med flammende Ild, Blomsterskaale eller guirlandebærende, om Amoriner mindende »Englebørn«.

1 I Baroktiden gaar Renaissance-Stilen over Gevind og overgaar sig selv i — oftest ret pjankede — Paahit, hvad Dekorationen angaar: Sneglehusformede Zirater, Okse- og Vædderkranier (fra hedenske Offeraltre), Overflødighedshorn med Blomstervæld, rent »barokke« Ansamlinger af gejstlige Insignier og Sakristitilbehør og med sande Fraadserier i Retning af ægte eller imiterede Søjler.

Maleriet i Hvælving og paa Vægge slaar ud i luftigt paaklædte, ikke absolut ulegemlige, stærkt gymnasterende »Engle« i mægtige hvide Skyansamlinger og forvredent extatiske Helgener, hvis Udtryk og Attituder mere synes at vidne om Kildenhed end om overjordisk Henrykkelse, og hvis Klædebon er et sandt Orgie i clair-obscur-Kunst. Stilen har intet med Kirketanker at gøre og slaar ofte ud i profant Pjankereri.

x Barok-Stilens zirlige Datter, Rokoko'en, forfinede Rummet med Gibsstukkatur — hvidt eller forgyldt — og

opsatte pikante og fikse Dekorationer af Blomsterranker, Bladeværk og svævende, pluskæbede og velnærede Barnefigurer, der skulde forestille . . . Engle.

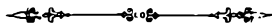
λ Der maatte komme en Rea k t i o n mod disse hedenskverdslige Perioders Kirkerum. Og allerede omkring 1800 begynder man at vende hjem til den k l a s s i s k e S t r æ n g h e d.

Empiren faar ikke gjort nogen stor Indsats i Kirkearkitekturen, men dens renere og strængere Aand virker dog til, at Strømmen vendes allerede i første Halvdel af det XIX Aarh.

Men — ak! — man formaar ikke at skabe en ny Stil, man nøjes med at vende tilbage til at kopiere eller variere Basilikaer, bysantinske, romanske og gothiske Kirker.

μ Det maa haabes, at den liturgiske Bevægelse, som Pius X har rejst (med stadig stigende Resultat) omkring Overgangen til det XX Aarhundrede, kan bringe en Fornyelse i Kirkehusets Kunst. Hist og hær er der Tegn, der peger i den Retning — ogsaa i Norden.

(Fortsættes.)

Basaren.

Med vor ærede Præsidents egne Ord — dem, Fru Osterhammel glædestraalende forkynder alle og enhver, naar Palmesøndagen nærmer sig: »Mine Damer, Herrer — jeg skal fortælle Dem en stor Nyhed! Der er Basar for vore Vajsenbørn Palmesøndag og Mandag i Bredgade 69 o. G.! Der er de dejligste Ting at købe for en billig Penge og store værdifulde Gevinster at redde! Vi skal have mange, mange Penge ind i Aar! De kommer dog, ikke sandt?«

Ja selvfølgelig kommer vi allesammen! Hvem vilde dog ikke hjælpe de stakkels Børn, der trænger til et kærligt Plejehjem, en god Opdragelse og til Tøj?

Vor Redaktør har jo allerede i forrige Nummer af Ugebladet sendt en ihærdig Opfordring til os alle om hver efter Evne at hidrage til at naa det bedste Resultat. God Gerning kan ikke gøres for tit, og derfor vil jeg, da Tiden nærmer sig, endnu en Gang slaa til Lyd for vore Vajsenbørn!

Mange Gaver er indløbet, og mange Beklædningsgenstande er syet paa Elisabethforeningens Systue, kan De tro, men der er Plads endnu paa Bordene!

Alle de Gaver, De har tænkt Dem at ville forære til Basaren, er saa inderligt velkomne, om de er nok saa smaa, alt, alt kan gøres i Penge og bliver modtaget med Glæde lige til sidste Termin.

Hvor beredvilligt blev der hjulpet paa Basarer — med de forskellige Formaal — der blev arrangeret i de sidste Aar; skulde Elisabethforeningens da staa tilbage? Nej, det kan slet ikke forenes med vor katholske Samvittighed!

Jeg ser i Aanden allerede nu Formandens Øjne straale, naar vi myldrer ind i hendes pyntede Festlokale paa Palmesøndag — Mandag med selvfølgelig — med en velfyldt Pung — det er jo endnu i Begyndelsen af Maaneden — og med Lyst til at lade Dalerne rulle!

Paa Gensyn altsaa i Bredgade 69 den 10. April!

Emmy Wissum.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. S. M. D. M. afholdt sin ordinære aarlige Generalforsamling d. 24. Marts. Regnskabet balancerede med noget over 1000 Kr. og viste et ganske pænt Overskud. Ved Valg af Styrelse nyvalgte Viggo Gleitze og en Repræsentant for de unge, Rich. de Blanch, medens Herm. Hoffmann, Rob. Nielsen og Sekretæren genvalgte. Johs. Olufsen, der trak sig tilbage efter en 2-aarig Virksomhed som Medlem af Styrelsen, bragtes en Tak for hans store og uegennyttige Arbejde i »S. M. D. M.«'s Tjeneste. *Sekr.*

Rom. Direktøren for det vatikanske Observatorium, Pater J. Hagen S. J., fyldte den 6. Marts 80 Aar. Paa Fødselsdagen fik han Besøg af den Hellige Fader, der overrakte ham en stor Guldmedalje, som Paven havde ladet fremstille i Dagens Anledning. Den berømte Astro- nom er født i Østerrig, og allerede 16 Aar gammel traadte han ind i Jesu Selskab. Da Kulturkampen fordrev ham fra Tyskland, hvor han studerede, tilbragte han en Aar- række i England og blev i 1888 Professor i Astronomi ved Georgetown Universitetet i De forenede Stater. Her begyndte han paa sit store Værk, Atlas over de foranderlige Stjerner. I 1896 vendte han tilbage til Europa og blev i 1906 af Pius X udnævnt til Direktør for Vatikanets Observatorium.

Et Hjem.

Den Dame, der i Januar Maaned sendte et Indlæg til Bladet om »et Hjem«, bedes opgive sin Adresse til Redaktionen.

Gravstedejere paa katolsk Vestre Kirkegaard, som hidtil har faaet deres Grave vedligeholdt ved afd. Graver Iversen, gøres opmærksom paa, at fremtidig Vedligeholdelse af Gravsteder besørges af Kontoret paa Vestre Kirkegaard (9—4) Telf. Vester 4304, hvortil Anmeldelse maa ske. Det bemærkes, at iflg. Takstbestemmelserne maa kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet sørge for Vedligeholdelse af Gravstederne.

Betaling for aarlig Vedligeholdelse, som iflg. Takstbestemmelserne erlægges forud, erlægges ved Anmeldelsen.

Anmeldelse og Betaling modtages ogsaa paa Begravelsesvæsenets Kontor, Løngangsstræde 28 (10—3). Første Gang vilde det være bedst at henvende sig til Kontoret paa Vestre Kirkegaard medbringende Begravelsesbrevct. En hel Del uafhængte Begravelsesbreve fra Menighedskontoret henligger iøvrigt paa Begravelsesvæsenets Kontor, Løngangsstræde 28, hvor de kan afhentes.

Angaaende Betaling for Vedligeholdelse af Gravsteder før 1. Januar 1927, som ikke er erlagt, bedes man ringe til Godthaab 1846 x, I. Iversen (afd. Graver Iversens Søn), Frederiksvej 37.

R. H. Benson's Passionsspil

»Nadversalen«

opføres i Sankt Knuds Sal, Stenosgade 4 B,

Passionssøndag, den 3. April, Kl. 8 Aften.

Palmesøndag, den 10. April Kl. 8 Aften.

Under Spillet opføres gregoriansk Sang fra den stille Uge.

Adgangskort á 1.00 Kr. faas i de katolske Bogsalg og hos Portneren Stenosgade 4 A.

NB. Intet Billetsalg ved Indgangen.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kellenburg,

Bredgade 64³

Tlf. Palæ 58.

Frk. C. Tetzlaff,

Paludan Müllersvej 5.

Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,

Frederiksborggade 54

Tlf. Byen 720 y.

Frk. F. Stralböcker,

Jægersborgallé 19

Tlf. Ordrup 386.

Eksercitier for Herrer.

De vil finde Sted i Ordrup Præstebolig i den stille Uge fra Onsd. d. 13. April Kl. 8 Aften til Paaskesøndag Morgen d. 17. April. Baade ældre og yngre kan deltage, og Vederlaget er 10 Kr. De Herrer, der er nødt til at møde paa deres Arbejdsplads Paaskelørdag Formiddag, er ikke afskaarne fra at deltage. Anmeldelse med nøjagtig Adresse bedes snarest sendt til Pastor Günther, Mosehøjvej, Charlottenlund.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for Forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar **Palmesøndag den 10. April fra 9—8 og Mandag den 11. fra 10—3** i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration.** Ved Basarens Slutning om Mandagen holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

A.C. Onsdag d. 6. April Kl. 8¹/₄. Møde for De Unges Sektion i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115⁴. Stud. jur. Poul Lachmann taler om »Frederik Ozanam, en katolsk Akademiker«. Derefter fri Diskussion.

NB. Til De Unges Sektions Møder har alle Medlemmer Adgang. Administratores.

Kirkelig Kalender.

3. April Passionssøndag.	10. April Palmesøndag
4. — M. Isidor, Biskop og Kirkelærer.	11. — M. Ferialdag.
5. — Ti. Vincents Ferrer, Bekender	12. — Ti. Ferialdag.
6. — O. Ferialdag.	13. — O. Ferialdag.
7. — To. Ferialdag.	14. — To. Skærtorsdag.
8. — F. Marias syv Smerter.	15. — F. Langfredag.
9. — L. Ferialdag.	16. — L. Paaskelørdag.

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Kùpferle.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Günther hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5 af Pastor Messerschmidt. Femte Prædiken:

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Tysk Fasteprædiken hver Tirsdag Aften Kl. 8.

Korsvejsandagt.

Fredag Aften: St. Ansgars Kirke Kl. 8. Rosenkranskirken Kl. 7 $\frac{1}{2}$, St. Annæ Kirke Kl. 8. St. Andreas Kirke Kl. 7 $\frac{1}{4}$. St. Josefs Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Sakramentskirken Kl. 8.

Torsdag Aften: Jesu Hjertes Kirke Kl. 8 (med Prædiken).

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 3. April i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 6. April Kl. 8 Aften. Søndag den 10. April Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 8. April Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Onsdag den 6. April Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggende.

Husk Eksorcitier for unge Piger i Assumptionsklostret Tirsdag d. 12. ds. Efterm. — Paaskelørdag d. 16. ds. Form.

Foreningen »Absalon« holder Møde Mandag den 4. April Kl. 8 i »Columbus«, Aaboulevarden 21.

St. Josefs Gilde. Generalmøde afholdes Mandag d. 11. April 1927 Kl. 8 Aften i Bredgade 67 $\frac{1}{2}$ o. G. Bestyrelsen.

Barnestuepige.

Barnestuepige, ikke under 18 Aar, søges til den 1. April. Barneplejerske findes. Henvendelse til Grevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 15.

Søndag den 10. April.

1927.

INDHOLD: Vor Frelser paa Korset. — Langfredagsstemning. — Forsmaaet Kærlighed. — Liturgi (fortsat). — Gunnar Einarsson. — Sygekassens Generalforsamling. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. England. Frankrig. — Avertissementer.

Vor Frelser paa Korset.

21. Davidsalme

I. Den lidende Frelser's Klage. 1—12.

Af Gud føler han sig forladt trods Bøn og Raab, 2—4

Gud, min Gud, se paa mig! Hvorfor har du forladt mig? Langt borte fra min Frelse er Syndeskylden, (som jeg har taget paa mig). Min Gud! Jeg raaber om Dagen, men du hører ikke; om Natten, og ingen kan anse dette for Uforstand. Og du bor dog i Helligdommen, du Israels Pris!

medens andres Bøn og Haab ikke blev til Skamme. 5—6.

Paa dig forlod vore Fædre sig; de forlod sig paa dig, og du udfriede dem. Til dig raabte de, og de blev frelste; de forlod sig paa dig og blev ikke til Skamme.

Af Menneskene haanes han, navnlig for sin Tillids Skyld.

7—9.

Men jeg er en Orm og ikke et Menneske, Menneskers Spot og Folks Foragt. Alle, som ser mig, haaner mig; de

haaner med Munden og ryster paa Hovedet: »Han stolede jo paa Herren, saa redde han ham nu; han hjælpe ham, hvis han har Velbehag i ham!«

Men denne Tillid giver han ikke Slip paa. 10—12.

Og alligevel, du er den, der drog mig frem af Moders Skød. Fra min Moders Liv er du min Gud. Forlad mig ikke; thi Trængselen er nær, og dør er ingen, som hjælper.

II. Den lidende Frelzers Billede. 13—22.

Fjender rundt omkring. 13—14.

Mange Kalve omgiver mig, fede Tyre omringer mig. De opspærrer deres Gab imod mig som en rovgridsk og brølende Løve.

Hans egne Kræfter svigter. 15—16.

Som Vand er jeg udøst, og alle mine Ben forstrakte; mit Hjerte er blevet som Voks, der smelter i mit Indre. Udtørret som et Potteskaar er min Kraft, og min Tunge klæber til min Gane. I Dødens Støv lægger du mig.

Hans Legeme er en Ynk at se til, hans Klæder tilfalder fremmede. 17—19.

Mange Hunde omringer mig jo; en Skare af Niddinger omgiver mig. De har gennemboret mine Hænder og Fødder, talt alle mine Ben. De staar og nyder Skuet af mig; de deler mine Klæder imellem sig og kaster Lod om min Kjortel.

Men hans Sjæl beder tillidsfuldt til Gud. 20—22.

Men du, Herre, fjern dig ikke fra mig med din Hjælp; tænk paa mit Forsvar! Red, min Gud, min Sjæl fra Sværdet og mit Liv fra Hundes Kløer. Frels mig fra Løvens Gab og min Ringhed fra Enhjørningernes Horn.

III. Lidelsens herlige Frugt. 23—32.

Fælles Jubel og Tak i Israel for Forløsningen. 23—25.

Forkynde vil jeg dit Navn blandt mine Brødre, i Forsamlingens Midte vil jeg prise dig. »I, som frygter Herren, lovpris ham! Al Jakobs Æt, ær ham! Ham frygte al

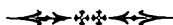
Israels Sæd! Thi han forsmaaede ikke og foragtede ikke den fattiges Bøn. Ej heller vendte han sit Aasyn fra mig. Da jeg raabte til ham, bønhørte han mig.«

Livets Brød, de frommes Iver, Hedningeverdenens Omvendelse. 26—30.

Hos dig er min Lovsang i den store Forsamling. Mine Løfter vil jeg indfri i deres Paasyn, som frygter ham. De fattige skal faa Føde og blive mætte; og de, som søger Herreu, skal lovprise ham; deres Hjerter skal leve til evig Tid. Komme det ihu og vende tilbage til Herren skal alle Jordens Riger. Alle hedenske Slægter skal tilbede for hans Aasyn. Thi Herren hører Herredømmet til, og han skal herske over Folkene. De spiser og tilbeder, alle Jordens Rigmænd; for hans Aasyn skal nedbøje sig alle de, som stiger ned i Støvet.

Guds Forherligelse ved Christus og Christi Disciple. 31—32.

Men min Sjæl skal leve for ham, og mit Afkom skal tjene ham. Fortælle skal man Herren om en ny Slægt, og Himlene skal forkynde hans Retfærdighed for det Folk, som skal fødes, og som Herren skaber.

Langfredagsstemning*).

Af Dr. K. A. Vögele.

Paa Dansk ved Holger Baadslund.

I Foraaret 1857 skuede en stor Kunstner — den største Musiker efter Beethoven — fra sin Altan i en lille Villa ikke langt fra Zürichersøen ud i det blomstrende Foraar. Og det var Langfredag.

Da skele det, at denne stormombruste Vandringsmand, der hidtil havde tømt Sorgens, Misundelsens og Hadets Bæger til Bunds, der havde søgt Lykken og Freden snart

*) »Langfredagsstemning« er et af de æsthetisk-ethiske Essays, som Dr. Vögele har samlet og udgivet paa det Herderske Forlag i Freiburg under Titelen: »Höhenblicke«.

her og snart der (i Teateret, i Kærligheden, i Schopenhauers Filofi), saa fuldstændig blev grebet af den mystiske Langfredagsstemning, at Korsets underbare Velsignelsesmagt, som ved en indre Vision, pludselig blev ham bevidst. Han lagde for nogen Tid sit »Tristan«-Partitur til Side og digtede eller rettere komponerede hine Vers, hvori Gurnemanz forklarer »Parsifal« Langfredagsstemningen: hvorledes denne Verdens største Smertensdag ogsaa er Tilgivelsens og Forklarelsens Dag, hvor hvert Straa, hver Blomsterstand, hver lille Blomst, hvor hele Naturen anede Forløsningens guddommelige Mysterium og lykkelig og smilende skuede op paa de angrende, rensede og forløste Mennesker. Dermed havde Richard Wagner fundet Hovedtanken, Idéen til sin Kunsts skønneste og mest ophøjede Mesterværk: »Parsifal«; heri lagde han paa sin Livsaften Berømmelsens Laurbærkrans ved Foden af Christi Kors, og heri gav han tillige Udtryk for sin højeste religiøse og moralske Overbevisning.

En saa harmonisk stemt Sjæl, et saa dybt tænkende og saa ædelt anlagt Kunstnergeni som Richard Wagner kunde i Længden ikke finde Behag eller Befrielse i Schopenhauers pessimistiske Filosofi, selv om han ogsaa forbigaaende havde følt sig bestukket af den.

Hans Aand, der var opfyldt af de mest ophøjede Tanker, Følelser og Idealer, førte ham over den pessimistiske Viljes- og Livsfornægtelsesklippe, over paa den anden Side — for dér i Kristendommen at sige det store Ja til Livet og dets Værdi. Det blev ham klart, at den mest rystende og mest rørende Tragedie paa Kalvariebjerget ogsaa var Begyndelsen til den himmelske Glæde og Salighed (divina commedia). Det stod nu klart for den dybe Tænkner og ophøjede Kunstner, der saa længe havde beskæftiget sig med Forløsningsproblemet, at kun Christus har løst det.

Christi Korsplanke var den Skillevej, hvor to fejrede, moderne Store skiltes for stedse: den ene en Filosof, den anden en Kunstner.

Friedrich Nietzsche og Richard Wagner havde længe været begejstrede Venner. Men efter at Wagner med sin »Parsifal« tilbudende var sunken i Knæ ved Korsets Fod, vendte den stolte Nietzsche, der paa samme Tid havde

skrevet sin forfærdelige Bog: »Menschliches, Allzumenschliches«, sig fra ham i Vrede. Skrev ikke Nietzsche i denne Bog (S. 126): »Naar vi Søndagmorgen hører den gamle Klokke brumme, spørger vi os selv: »Hvor er det dog muligt? Den gælder en for to Aartusinder siden korsfæstet Jøde, der sagde, at han er Guds Søn« ... »En, der byder sine Disciple at drikke hans Blod — Synder, øvet mod en Gud, sonet ved en Gud Frygt for et Hinsides —«; »Korsets Tegn som Symbol i en Tid, der ikke mere kender Korsets Bestemmelse og Forhaanelse — hvor rædselsfuldt staar ikke alt dette for os som et fjernt Fortidsspøgelse, der manes op af Graven!«

Altsaa staar Nadveren, det Hinsides og Korsets Tegn for Nietzsche som skrækkelige, lidet hyggelige, opgravede Antikviteter. Det grufulde Ord: »Gud er død, Overmennesket level« gentager han utallige Gange i »Zarathustra«. Men vi tror: Nietzsche var ikke blevet saa alvorlig syg paa Sjæl og Legeme, han havde ikke raset og skreget op som en Gal, saa snart Vinden blæste fra en anden Kant, han var vel ikke død med et saa formørket Sind, hvis han ikke havde stødt Christi Kors fra sig, hvis han kærlig og troende havde omfavnet det. Men nu taler han om Ensomhedens Kulde og Angst, fordi han ikke kendte den Korsfæstedes Kærlighed. Og fordi Himmel og Hinsides var afskaffede Verdener for ham, lyste ingen Troens eller Haabets lille Stjerne for ham under Sygdom og i Dødsangst. Besynderligt er det, at Nietzsche under sin senere aandelige Letargi blev særlig urolig og ophidset, hver Gang han hørte Kirkeklokker ringe. Men han faldt atter til Ro, naar hans Moder sagde: »Kom, Fritzchen, saa gaar vi i Kirke.« Hans sidste Ord, det, han skælvende skrev — eller rettere kradsede ned — før sin Død, lød: »Den Korsfæstede«.

Hvor ganske anderledes gaar det ikke Wagner! Han lader i Gralstempelet sin Ridder Parsifal skue Gralen, den hellige Skaal, hvori Christus har ofret Nadveren for sine Disciple, og hvori Joseph fra Arimathæa har opfanget Blodet fra Christi Kors. Parsifal ser, hvorledes en blændende Lysstraale fra oven falder paa den hellige Kalk, ser, hvor

den gløder — stadig stærkere — i lysende Purpur; medens et usynligt Kor fra det Høje istemmer denne mystiske Sang:

»Nehmet hin mein Blut
Um unsrer Liebe willen!
Nehmet hin meinen Leib,
Auf dass Ihr mein gedenket.«

Parsifal overværer, hensunken i from Henrykkelse, Gralsriddernes hellige Kærlighedsmaaltid, og ser, hvorledes de nyder Herrens Brød og Vin og tildrikker sig Udødelighed. Efter at Wagner havde ladet sin hellige Daare, Parsifal, se Gralsborgen med dens guddommelige Mysterier, lader han ham ogsaa lære Syndens Rige, Klingsors Slot, der ligger midt i den hedenske Verden, at kende. I Klingsors Rige træffer han først Blomsterpigerne paa sin Vej — den forfængelige Lysts Sindbilleder. Men i den kyske Parsifals Sjel vaagner in'et sanseligt Begær. Da viser sig pludseligt et Blomsterkrat, og Forførerinden Kundry bliver synlig, liggende rigt smykket paa et Leje af Blomster. Kundry bøjer sig over Parsifal og vil forføre ham, den Rene, til Synd. Men pludselig springer Helten op og frigør sig i Rædsel fra hendes Omfavnelse. Kundrys forsmaaede Kærlighed forvandler sig til Had, og hun kalder Troldmanden, Klingsor, til Hjælp. Denne slynger den hellige Lanse efter ham, den, han har taget fra den forførte Gralsridder Amfortas; men Vaabnet holder sig ved et Under svævende over den Renes Hovede. Parsifal griber det i sin Haand, tegner med Spidsen Korsets Tegn, og straks blegner Klingsors Trylleborgs falske Pragt, Tryllehaven visner hen til en frygtelig Ørken, og Blomsterpigerne ligger spredt paa Jorden som visne Blomster. De sanselige Glæder, Venus's Tjenerinder, hele det Ondes Rige er demaskeret som bedragerisk Skin, afsløret og gjort til intet ved Korsets Tegn.

I Virkelighed blegner alle Verdens sanselige Glæder foran Kristi Kors, al Skønheds forkrænkelige Børn, al falsk, blot udvortes, Skinkultur.

Foran Kristi Korsens blodige Alvor synes mangt og meget, af hvad Verden begærer og beder om, kun tomt Blændværk, forgængelig Tant — kun værdiløs Illusion. Ansigt

til Ansigt med det korsfæstede Gudmenneske maa vi væmmes ved den saa yppigt blomstrende Erotik, der møder os i Livet, i Teateret, i Kunst og Litteratur, og fyldes med Vrede og Afsky.

Men Wagner, den gudbenaadede Kunstner, ser i sin Parsifal ikke blot Syndens Ødelægger, men ogsaa Grundlæggeren af en ny Ordning. Derfor skildrer han (i tredie Akt af »Parsifal«) sin rene Helts Himmelfart til Lyset og lader ved sin Kunsts uforlignelige Tryllemagt en ny Dags Morgenrøde lue. I Virkelighed er Langfredag og Paaske-morgen, Langfredagssmerter og et nyt Livs Morgenrøde uadskillelige for den kristne Verdensanskuelse; de hører paa det nøjeste sammen. Kristi største Smertensdag er for Verden tillige den store Tilgivelsens og Forsoningens Dag.

Forsmaaet Kærlighed.

*Trods vaandefuld Pine paa Korsets Pæl
Og Dødens Angest trindt i sin Sjæl
Var dybt i Bøn hensunket det helligste Paaskelam:
Mens — man spotted ham!*

*Ud bredte han ømt sine Arme mod
De blinde Skarer ved Korsets Fod;
Han var Messias, Kongernes Konge den sande Gud:
Men — de lo ham ud!*

*Aartusinder svinder, og Slægt paa Slægt
Han ser ustandselig vandre kækt
Hans Kors forbi; han bødede al deres Skyld og Skam:
Og de — haaner ham!*

*Han spørger fra Korset: Mit Folk, o svar,
Hvormed, hvormed jeg dig krænket har!
Mit Hjærte bløder, brister for dig, ja mit Folk, for dig:
Og du — svigter mig!*

*Det smerter mig, Jesus, at alle lod
Dig fange UtaK for Gerning god.
Dit Ord, dit Værk, din Kærligheds Lue vi ænsed ej:
Men — forglemte dig!*

*Korsfæstede Kærlighed! Jesus kær!
Min Bøn du høre: min Frelser vær!
Om end vi høster bidende Spot, baade du og jeg:
Elsker jeg — dog dig!*

N. N.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

3. Kirkehusets Symbolik.

Det hedenske Tempel var kun »Gudens Bolig«; bag Søjleraderne stod *cella*, det Allerhelligste med Gudebilledet, Offeraltret og netop lige Plads for den ofrende Præst — »Menighedens« Plads var udenfor.

Den katholske Kirke er paa een Gang Guds Bolig, hvor han dvæler i Sakramentet — Offerstedet, hvor Folk i Fællig udøver den liturgiske Dyrkelse gennem Messeofret — og Menighedens Hus, hvor den samles til Opbyggelse. Dærfor maa Kirkens Stil og Pryd klart udtrykke dette trefoldige Hensyn og Formaal — ved Prædominans af Guds-Billedet, ved Koncentration i Altret og ved gode Rumforhold i Skibet.

Selve Navnet »Kirke« (om den ydre Bygning) er Græsk: *Kyriakæ*, Herrens, ☩ Herrens Hus; det gaar saa over i *Kirche* (Tysk), *church* (Engelsk) og vort *Kirke* — medens det italienske *chiesa* og det dæraf afledede franske *église* stammer fra det græske *Ekklæsía* (Latinernes *Ecclesia*), der mere betegner Kirkefolket, Menigheden, end Bygningen, men som nu ogsaa anvendes om denne.

Gudshuset kan enten staa nøgent i sin korrekte Stræng-
hed til liturgisk Brug — eller det kan tale sit Billed-
sprog til dem, der deltager i Gudsyndelsen. Meget tid-
lig kom man ind paa at »lade Stenene tale«.

Og denne Forkyndelse kan ske paa to Maader: enten ved »direkte Tale«, ved klare Billeder af Herrens Liv og Troens Mysterier, samt ved Indskrifter — eller indirekte, gennem Symboler, i Billedtale.

Den sidste Form er i gamle Tider blevet stærkt dyrket — næsten til Overdrivelse og Overtro — ofte til dunkel Mystik.*)

Man lagde Symbolik baade i Tal, Verdenshjørner, Materiale og i Kirkens enkelte Dele som ogsaa i de kirkelige Brugsgenstande.

Hvorfor ikke oplyse om denne Symbolik — den kan gøre Stenene levende og lære Læseren at lytte til Husets Tale, til Kirkens dybe Billedsprog.

a. Talsymbolikken finder man anvendt i Inddelingen i Skibe, i Taarnes, Søjlers, Altres og Kapellers Antal og i Formerne for Dekoration — foruden i en Del Ceremonier.

1-Tallet betegner den ene Gud; saaledes kan en Kirke, der er eet udelt Rum, vidne om, hvem der bebor det. Samme Betydning ligger i Ringen (Cirklen), der hverken har Begyndelse eller Ende.

2-Tallet kan baade symbolisere Kristi to Naturer (Gud og Menneske), de to Testamenter (det gamle og det nye), Kirke og Synagoge (Jødedom og Kristendom), denne Verden og det Hinsidige, Lægstand og Gejstlighed, det Aandelige og det Materielle, Budene om Kærlighed til Gud og til Næsten, Sol og Maane (som Typer paa Kristus og Kirken), Rakel og Lea, Martha og Maria, det kontemplative Liv og det aktive, Lovens to Tavler . . .

3-Tallet betegner den treenige Gud, Abrahams tre Gæster, Noahs Sønner, de tre Ynglinge i Ildovnen, de tre Maria'er i Evangeliet, de hellig tre Konger, Kristus som Gud, Menneske og Gud-Menneske, den trefoldige Attraa (»Kødets Lyst, Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed«), Bodens tre Stadier (Anger, Bekendelse og Genoprettelse), Menneskets Sammensætning af Legeme, Sjæl og Aand,

*) Vi mindes at have set et af Figurer og Bogstaver (Abbreviatur) bestaaende Symbol paa et Kirkeloft nær Subiaco — hverken vi selv eller andre har kunnet tyde dets Mening.

Frelshusholdningens tre Perioder (Tiden før Loven, Lovens Tid og Naadens Tid) ...

Tretallet blev af de Gamle betragtet som Fuldkommenhedens Symbol, som et helligt Tal.

4 - Tallet symboliserede de fire Strømme i Paradiset, de fire store Profeter, de fire Evangelister, de fire Livsvæsner i Skriften, de fire Verdenhjørner og de fire Elementer (hele Universet), de fire store Kirkefædre, Dagens og Aarets fire Tider (Tiden som saadan), Livsaldrene, forskellige Grupper af Dyder og Laster, de fire oprindelige Helgengrupper (Apostle, Martyrer, Bekendere og Jomfruer) ...

5 - Tallet, som ofte findes i Skriften, anvendes paa Naturen og det overnaturlige Liv: De fem Mose-Bøger, Davids fem Slyngestene mod Goliath, Israels fem Styrelser (Patriarker, Dommere, Konger, Profeter og Præster), de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer, de fem Talenter i Lignelsen, de fem mangfoldiggjorte Brød, Frelserens fem Vunder, Kristi fem store Mysterier (Menneskevordelse, Lidelse, Opstandelse, Himmelfart og Genkomst). De fem Konsekrationskors paa Altret og de fem Røgelsekorn i Paaskekærten er Rester heraf ...

6 - Tallet bliver til de seks Skabelsesdage, Menneskeheden og Individets Livsperioder, Stenkarrene ved Brylluppet i Kana, Barmhjertighedens seks Gærninger, Gejstlighedens Vielsestrin, de seks Hovedfristelser, Fastetidens seks Uger, Breviarets og Alterklædernes (Paramenternes) Sekstal ...

7 - Tallet var i Oldkirken opfattet som Forbindelsen af $3 + 4$ og kunde saaledes symbolisere den treenige Guds (3) Forhold til Verden (4 Verdenhjørner &c.); Syvendedagens Hvile for Skaberen og Mennesket, Kajns Udslettelse i syvende Slægtled, den syvarmede Lysestage, de syv Kvinder hos Jesajas (4, 1), de syv Diakoner (Ap. Gærn. 6, 3), de syv Søjler i Visdommens Hus, de syv Bud angaaende Forholdet til Næsten fra den II Lovtavle (de tre angaaende Gud fra den første Tavle anvendes i 3-Tallets Symbolik), de mange Nævnelser af syv i Johannes Aabenbaring (Kap. 1, 5, 7, 8, 10 &c.), de syv Bønner i Fadervor, Herrens syv Lidelser, Mariæ syv Smærter, Hellig-

aandens syv Gaver, de syv »Kardinaldyder«, Kanaans Lands syv Stammer, de syv Sakramenter, de syv Bods-salmer, de syv Tidebønner, de syv *Dominus vobiscum* i Messen, Pavemessens syv Diakoner, ... er allesammen ældgamle Udlægninger af 7.

8-Tallet mindede Fædrene om Dagen for Kristi Opstandelse*), og saaledes blev 8-Tallet Afløseren i Den nye Pagt af 7-Tallet i Den gamle. Det gaar igen i Begrebet »Oktav« (hvorom senere) i Festdagsordningen. Desuden symboliserer det de otte Saligprisninger, de otte Personer i Arken, de otte Salmer til »Laudes« og otte Klasser af Frelste (de af Urkirken i Jødekristendommen, de første Hedningekristne, de første kristnede Hedninge-Folkeslag, de Omvendte af Israel, de Frelste i Antikrists Dage og de Frelste fra senere Tidens Missionsmarker).

9-Tallet har en dyster Symbolik: ni Pinsler i Helvede (som nævnes forskellige Steder i Skriften) og de ni Timer i Kristi Lidelse. Men ogsaa de ni Englekor, de ni *Kyrie* og *Christe eleison* i Messen og de ni biskoppelige Paranter, o. s. v.

10-Tallet opfattedes som rummende al Fuldkommenhed; af dets Symbolik skal nævnes: de ti Bud, de ti Dage fra Himmelfarten til Pentecost, de ti Plager over Gudsfolkets Fjender, en Tideling af Kirkens Udviklingshistorie, o. s. v.

Endnu skal kun kortelig nævnes enkelte andre Tal, i hvilke de Gamle lagde symbolsk Betydning:

15 opløste man af Symbolikken i 3×5 , $6 + 8$ og $10 + 5$ (se dærunder).

16 angav Kærlighedens Egenskaber fra 1 Kor. 13, 4 ff.
40 blev Bodens Symbol (de 40 Dages Faste).

50 har sin symbolske Rod i Det gamle Testaments Jubelaars-Anordning.

70 fik Relief fra det babyloniske Fangenskab.

72 betegnede Kristi Disciples Tal ...

Det kan ikke stærkt nok fremhæves, at Kirken som saadan ikke har noget med Talsymbolikken at gøre —

*) regnet efter oldromersk Tællemaade.

den er enkelte oldkirkelige og middelalderlige Fædres og Theologers private Spekulation. Naar vi dog har nævnt den saa udførligt, er det af to Grunde:

Baade kan man ad denne Vej lære at læse den dybe Betydning, Fortidens Bygmestre ofte har nedlagt i Kirkehusene (ikke mindst i de gothiske), og Husets løndomsfulde Tale kan saaledes blive En aabenbar.

Ogsaa kan moderne Kirkekunstnere (fra Arkitekt, Maler og Billedhugger til Damerne, der broderer Paramenter) benytte disse ærværdige Idèer til at redde deres Ornamentik fra den tilfældige og tomme Dekorering over i en talende og dybt betydningsfuld Udsmykning.

b. Symbolik i Vindretningen.

Mennesket har altid haft en stærk Følelse for Universets Tale om Højde og Dybde, Øst og Vest, Lys og Mørke — jo primitivere man er, desto stærkere føler man disse Forhold.

Paa dette Omraade har Kirken selv understreget en ønskelig (omend ikke obligatorisk) Symbolik.

Allerede i Hedenskabet vendte man sig mod Øst, naar man tilbad Solguden; mod Øst vendte man Gravene, thi i Øster troede man at ane de Saliges Land.

Syd blev ogsaa for den oprindelige Bevidsthed Lysets Land, hvorfra Guddommen kom.

Nord dærimod var Kuldens, Mørkets, Dæmonernes og Rædselens Egn.

Vest, Solnedgangens Retning, var de Dødes Hjørne.

Disse Begreber gaar igen i Jødedommen (cfr. Habak. 3, 3, Jerem. 6, 1, Jesajas 14, 13, Malak. 4, 2), og Det nye Testamente taler i samme Billeder (Efes. 6, 11, St. Luk. 1, 78, St. Matth. 2, 2). Der er altsaa en saare god bibelsk Hjælp til at orientere Kirkehuset og sig selv efter Himmelhjørner og Vindretning.

Tidligt vendte man sig mod Øster under Bønnen. Mod Øst vendte man Apsis med Altret; med Ansigtet skuende mod Øst begrov man sine Døde.

Man skuede mod Morgenland under Bøn og Gudstjeneste allerede paa Origenes' Tid, fordi dær laa Jøde-

land, dær havde det tabte Paradis ligget, dærfra var »Verdens Lys« og »Retfærds Sol« oprunden.

Den Fare, der laa i Sammenblanding med hedensk Soldyrkelse, advarede Fædrene ofte og indtrængende imod — og snart lærte de Troende at give Tegnet, hvad Tegnets var, og Gud, hvad Guds var.

Selv i Adskillelsen (fra efterapostolisk Tid) mellem »Sværd siden« (Mændenes) og »Spindesiden« (Kvindernes) i Kirken laa der Symbolik.

Det stærke Køn holdt til i Sydsiden, de svagere og vagere Kvinder mod Nord.

Naar Præsten i Messen læser Epistlen paa »Epistlesiden« og Evangeliet paa »Evangeliesiden«, tilskreves det lignende Grunde.

Indtil det XII Aarh. var Evangeliet bleven læst udimod Mændene paa Sydsiden — med den Motivering, at dem tilkom den aandelige Forkyndelse. Nu læses det mod Nord, hvor Kvinderne sidder, og man symboliserede det med, at hine kødeligt Sindede netop trængte til at høre Guds Ord . . . og med at Nord var Mørkets og Kuldens Hjørne, Djævelens Bolig, som nok kunde have behov, at Guds Ord lyste og varmede i den Retning. Senere endnu lod man Nordsiden betyde Hedenskabets Mørke, som trængte til Evangeliets Lys.

Ud fra lignende Betragtninger blev den højre Side ærefuldere end den venstre (»den pæne Haand«), og man saa en Bekræftelse deraf i Opstillingen af Frelste og Fortabte paa Dommens Dag (St. Matth. 25, 33 ff.).

Paa »Kalvaria-Grupper« (Korsfæstelsesscener) grupperede man ogsaa efter højre og venstre — de Gode (Maria, Johannes, Lansdrageren Longinus og Solen) omkring den gode Røver til højre — Krigsfolkene, Manden med Svampen paa den Isop Stængel og den formørkede Maane til venstre — eller man anbragte Personerne efter Køn, som i Kirken.

Af dette Virvar har Kirken beholdt eet: Ønsket om, at Kor og Alter (af de nævnte Grunde) vender mod Øst.

c. Symbolik i Materialet.

Kirken som saadan stiller ingen Fordringer til det Materiale, hvoraf Gudshuset bygges, naar det blot er solidt, varigt og værdigt; indtil vi kommer til selve Altret og Altertilbehøret, er der Frihed.

Men Kirkens Mænd har i gamle Dage set Betydning i Materialet — og vi kan lære af deres Syn.

De enkelte Stene opfattedes som de enkelte Individer, der føjes sammen ved Troen til en fælles Kirke, hvor den indbyrdes Kærlighed er Bindemidlet. Nogle er bærende Piller, andre ranke, om Himlens Højhed vidnende Søjler, nogle er ganske smaa og skjulte Kvadre, andre igen Hovedhjørnestein . . .

Grundstenens Sprog er talt 1. Kor. 3, 10—11 og Efes. 2, 19. Den sydende og kogende Kalk er Kærligheden, som indgaar Forbindelse med Sandet (det Jordiske) ved Blanding med Vandet (Helligaanden) og binder Stenene sammen.

Rummets Længde skulde prædike Langmodighed, Bredden den altomfattende Kærlighed og Højden det himmelvejende Sind.

Tag og Hvælving betød Prædikanten, som løfter i Højden og fuldender den aandelige Bygning.

Portalen tydes efter St. Johs. 10, 7 og 14, 16 som Sindbilledet paa Kristus som »Porten« og Adgangen til Faderen.

Ruderne, som skærmer mod Vind og Vejr, samtidig med at de lader Lys ind, bliver til Den hellige Skrift, som forjager Forargelsen og skænker Oplysning om Evighedslevet. Derfor males og brændes de med himmelske Billeder.

Gulvet symboliserer Troens faste Fundament.

Skriftestole, Font og Prædikestol forklarer sig selv; om Altrets Symbolik taler vi senere.

Taarnet bliver til Biskoppen, der rager op over Menigheden som Samlingsmærke og Vejviser, og Klokkeren til Præsten, der kalder og formaner.

Kuglen, man endnu ser paa Spirets Spids, udlægges

som Kristentroens afsluttede Fuldkommenhed — kronet af Korsets Mysterium.

Omkring det X Aarh. ser man ofte en Hane paa Kirkespiret. Den er godt kendt fra Oldkirkens Billedsprog og betyder hele tre Ting: den maner til ikke at fornægte Herren som Petrus ved Hanegal — den er Vækkeren af Sydens Søvn — og den er Forkynderen af Morgengry (Opstandelsen).

Uhret paa Taarnet og i Kirken er af saare gammel Dato; det maner til Punktighed i Herrens Tjeneste, ligesom Klokkeslagene gentagne Gange i Dagens Løb er Guds Stemme; der kalder ind i Livets Tummel og minder om det, som er oventil.

Denne Indlæggelse af Symbolik i Ting, der har en rent praktisk Oprindelse, blev udført i de minutiosede Detaljer af Middelalderens Kirkemænd. Kirken selv staar ikke inde for den.

Efter nu at have ladet Stenene tale, vil vi høre, hvad Kirken selv foreskriver i Retning af liturgiske Love for Gudshusets enkelte Dele: Døbefont, Skriftestol, Altre, Prædikestol, Alter-Tilbehør, Sakristi, Klokker, Billeder, o. s. v.

4. Døbefont og Daabskapel.

Ikke alle Kirker har en Døbefont, en saadan tilkommer ordinært kun Sognekirken, ikke Ordenskirker, Oratorier og Kapeller (som kun i særlige Tilfælde og med Biskoppens specielle Tilladelse kan have Daab),

Barnet indlemmes nemlig ved Daaben ikke alene i Guds Rige, men ogsaa i den synlige Kirke — og denne bestaar af Bispedømmer, disse igen af Sogne, medens Ordensfolkenes Opgave (hvor de overhovedet har en Gærning udenfor deres eget Hus) er at hjælpe Biskopperne og Sognegejstligheden i Prædiketjenesten og Sjælesorgen. Til Gengæld skal i vore Dage alle Sognekirker have en Døbefont, hvis Opstilling og Indretning har at følge Kirkens Forskrifter.

Dens Plads er nær Indgangsdøren i Kirkens nederste Ende (ikke i Kør eller Sideskib).

Fontens Hellighed og dens Karakter sem Guds Huses Husgeraad i samme Grad som Altret gør det ønskeligt, at man giver den et særligt Kapel, der ogsaa kan bevare Traditionen om Oldkirkens prægtige Baptisterier (Daabskapeller).

Er en saadan Anbringelse udelukket, fordres der i det mindste en særlig Indhegning (Gitter eller Søjler med Snore) omkring den, saa den særpræges som »noget for sig selv« og ikke let berøres.

Selve Fonten kan være af hvilkensomhelst Størrelse og Materiale, blot den er bekvem til Brug. Det fordres, at Stedet, hvor Daabsvandet rinder (den hule Sten, Daabsfadet), er af Sten eller ikke irrende Metal og er til at lukke og dække med et Laag, der kan laases. Dette Laag udsmykkes ofte med Skulpturer.

Vi skal senere tale om Daabshandling — hær vil vi blot indprente de tre Regler for Fonten: Anbringelse ved Kirkens Indgang (fordi Daaben er Indgangen i Guds Rige — og fordi den første Del af Ritualiet efter oldkirkelig Skik foregaar uden for Kirkens Tærskel) — Afsondring ved Kapel eller Gitter — og Aflukkelighed.

Der er intet, der forbyder at benytte Kapellet, hvor Fonten staar, til Maria- eller Helgenkapel; dærsteds at have et lille Alter er anbefaleligt — baade til Henstilling af de til Daaben nødvendige Sager — og til Opbevaring af Sakramentet Skærtorsdag.

Om Baptisteriets Udsmykning skal vi senere tale.

(Fortsættes.)

Gunnar Einarsson,

I »La Croix« for den 3. Marts har en gammel Kending af Ugebladets Læsere, Pater Jon Svensson, skrevet en Artikel om sin Landsmand Gunnar Einarsson, som mange sikkert ogsaa kender, i hvert Fald af Omtale. Pater Svensson skriver bl. a.:

Jeg traf Gunnar Einarsson for første Gang paa Island for 57 Aar siden. Jeg var kommet for at tage Afsked med ham og hans Familje, før jeg i September 1870 skulde rejse til Frankrig for at studere. Men det gik saaledes, at

vi blev to om den lange Rejse, Gunnar Einarsson fulgte med. Efter nogle Dages Ophold i København skulde vi videre til Frankrig. Men den fransk-tyske Krig holdt os tilbage i den danske Hovedstad et helt Aar. Saa blev imidlertid Gunnar kaldt hjem igen til Island, mens jeg fortsatte Rejsen til Frankrig. Fra Opholdet i København har jeg de bedste Minder om min Kammerat. Han var i alt et Mønster paa en ung Mand.

Der fandtes dengang paa Island kun en eneste Katholik, og det var Gunnar. Hvordan var han blevet Katholik, mens alle hans Landsmænd, endog hele hans Familje, var Protestanter? Nogle Aar før vor Afrejse til København var en ung fransk Præst fra Reims, J. B. de Beaudoin kommet til Island for der at begynde et katholsk Arbejde. Paa Grund af stærk Modstand fra Autoriteternes Side maatte han forlade Reykjavik, hvor han havde bosat sig, og han flyttede saa til Øfjord, hvor Gunnar Einarssons Familje boede. Gunnars Fader, Einar Asmundsson paa Nesø, indbød den franske Præst til at bo hos sig, og i lang Tid opholdt han sig der og underviste Familjens Børn. Dette førte til, at Gunnar vilde være Katholik, og da Forældrene ikke havde noget imod det, blev han optaget i Kirken. Under vort Ophold i København fik han mig til at følge sit Eksempel, saa at ogsaa jeg havde den Lykke at blive Medlem af den hellige Kirke.

Da Gunnar vendte tilbage til Island, havde Pastor Beaudoin atter bosat sig i Reykjavik, og fire Aar senere vendte han hjem til Frankrig, hvor han kort efter døde, 1876. I tyve Aar var der nu ingen katholsk Præst paa Island. Den unge Konverlit var saaledes uden nogen religiøs Hjælp, men han vedblev trods alt at være en overbevist og ivrig Katholik. Da saa endelig en Mission igen blev paabegyndt, flyttede Gunnar Einarsson med Familje til Reykjavik, og her stillede han sig ganske i Kirkens Tjeneste og var til stor Nytte for Præsterne lige siden.

Da Kardinal van Rossum i 1923 besøgte Island, traf han ogsaa den nu 70-aarige Gunnar Einarsson, og hans Person og hele Livshistorie gjorde et stærkt Indtryk paa Kardinalen. Saa fik selve Paven at høre om denne Islands første Katholik i Nutiden og udtalte Ønsket om engang at se ham, og i 1925 ledsagede Gunnar Einarsson Mgr. Meulenbergh paa Valfarten til Rom og fik en hjertelig Modtagelse af Den hellige Fader. Kort efter sin Hjemkomst modtog han en Haandskrivelse fra Paven, som gav Udtryk for sin Højagtelse og faderlige Kærlighed og udnævnte Gunnar Einarsson til Ridder af St. Gregorius-Ordenen.

Det er et interessant Afsnit af Kirkens Historie i Norden, der knytter sig til Gunnar Einarssons Person.

Sygekassens Generalforsamling.

Mandag den 21. ds. afholdt den katholske Syge- og Begravelseskasse af 1867 sin aarlige Generalforsamling. Deltagelsen var ret ringe, hvilket maaske tør betragtes som et Tillidsvotum til Bestyrelsen. Naar man ser det aarlige Regnskab, som atter i Aar viser en Formuefremgang, maa man, som den ærede Redaktion bemærker i Ugebladets Nr. 13, forbavses over, at ikke flere slutter sig til Sygekassen. Hvis Sygekassen boede til Leje eller havde sin egen Ejendom paa en flot Hovedgade med et moderne Kontor o. lign., vilde den vel nok dupere en Del, men skulde den det, kunde den ikke arbejde med saa billig en Administration og et saa lavt Kontingent.

Sygekassen vil i indeværende Aar den 1. Juli kunne fejre sit 60 Aars Jubilæum, og en smuk Paaskønnelse vilde det være, om et betydeligt Antal nye Medlemmer vilde lykønske Jubilæren ved at indtræde enten som aktive eller passive Medlemmer.

Fra Generalforsamlingen kan meddeles, at et Medlem skriftligt motiverede en eventuel Standsning af Tilgang af nye Medlemmer som Følge af den ringe Tilslutning, Sygekassen nød. Dette Forslags Vedtagelse blev dog udsat til næste Aars Generalforsamling, for at man i Ro kan iagttage de absolut forbedrede Forhold, Sygekassen vil komme til at arbejde under, naar Nedskæringen af de statsanerkendte Sygekasser er en fuldbyrdet Kendsgerning.

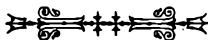
Derimod blev et andet Forslag vedtaget, nemlig at overholde Lovens Paragraf 3

at Kontingentet skal betales forud og senest 6 Uger efter Forfaldsdagen, da Medlemmet ellers vil blive slettet.

Det er overflødigt at bemærke, at det stærkt nedsatte Kontingent, som blev vedtaget paa forrige Aars Generalforsamling, glimrende har bestaaet sin Prøve. Endvidere kan meddeles at Hr. G. Læsøe-Riise genvalgtes til Formand og Kasserer, Fuldmægtig H. Messerschmidt til Sekretær, Bygningskonduktør Poul Günther til Repræsentant, og Grosserer Soph. Diemar og Skrædermester Albrechtsen til Revisorer.

Frøken Uttenthal valgtes til Suppleant, første Gang en Dame er blevet valgt.

Sophus Diemar.

Nye Bøger.

T. Fd.: Tabernaklet. Aarhus 1926. (Faas hos Budbringerens Redaktion og i St. Ansgars Boghandel.)

Det er lidt uforstaaeligt, at denne lille Bog bærer Aars-tallet 1926, da den først er kommet i Aar; man plejer da snarere at antedatere. Men ellers kan der vist kun siges godt om den. Den er en fri Bearbejdelse af »eucharistische Funken«, den tyske Udgave af »Scintille Eucharistique«, og bringer, som Titlen siger, Læsninger til Brug ved Besøg hos Alterens Sakramente. En Del af dem har været offentliggjort i »Jesu Hjertes Budbringer«,

I disse Læsninger eller Betragtninger er der en fuldstændig Vejledning til et godt religiøst Liv, og det er en Glæde at læse dem og fordybe sig i dem. Dertil bidrager i høj Grad det fortrinlige Sprog, der er ganske frit for Superlativer, for »o« og »ak«, maaske lidt vel nøgternt, men hellere det. Enkelte Gange staar der »aah« i Stedet for det gamle »o«, og det virker ikke den mindste Smule mærkeligt; en enkelt Ting synes jeg ikke om, nemlig Sammenstillingen: Gud Fader, Guds Søn og Gud Helligaand, de tre Personers Lighed udtrykkes bedre ved Udeladelsen af det lille s. Men iøvrigt skal Bogen anbefales paa det bedste. Den vil nok blive brugt meget, ogsaa som Gave paa Hvide Søndag og ved Firmelsen. B. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. En stor Forsamling havde Søndag Aften fyldt Salen i Stenosgade til sidste Plads; Hs. Højærværdighed Biskoppen og en Del Præster saas paa første Række. Der var næppe nogen af de mange, der kom til at fortryde, at de var gaaet derhen. Opførelsen af R. H. Bensons »Nadversalen« virkede overordentlig gribende. I Nadversalen foregaar hele Stykket, Skærtorsdag Aften og Langfredag Formiddag, Eftermiddag og Aften. Fra Nadversalen er der Udsigt til Gaden, hvor Herren gaar forbi med Korset, til Golgatha i det fjerne. Christus viser sig ikke paa Scenen, men Maria, der blev meget smukt fremstillet. er til Stede, men hun er fuldstændig tavs, kun til allersidst taler hun. Og Maria var den, som i sin tavse Sorg gjorde det stærkeste Indtryk. Skuespillet ledsages af

Korsang, de kendte latinske Koraler, Pange lingua, Crux fidelis, Popule meus o. a. I Pauserne blev der sunget danske Salmer, som Forsamlingen desværre ikke fik Lov at synge helt. Paa Søndag er der endnu Lejlighed til at se »Nadversalen«, og de mange, der ikke fik Billetter første Gang, vil sikkert fylde Salen.

— Billedhugger Chresten Skikkilds Buste af Johannes Jørgensen, der af danske Katholikker skænkedes Digterens Fødeby paa hans 60 Aars Fødselsdag er for Tiden udstillet paa »Den frie Udstilling«. Enhver, der ønsker det, har her Lejlighed til at tage den i Øjesyn.

— Katholsk Lytterforening afholdt Onsdag d. 30. f. M. sit første Møde. Til den desværre ikke fyldte Sal rettede Formanden, Hr. Organist Hammermüller, en hjertelig Velkomsthilsen. Derpaa blev Ordet givet til Aftenens Taler, Forfatteren Hr. Kai Jerlev, der i et fængslende Foredrag skildrede Radiospredningens Udvikling og Opgaver. Taleren understregede Radioens kulturelle Opgave, men advarede samtidig mod den Fare, den illusionsmæssige Tilegnelse af det udsendte Kundskabs- og Kulturstof frembød, idet selve den korte Tid, der var til de enkelte Foredragsholderes Tid, trak en Grænse for Ydelsen, der gennemgaaende blev en For- eller Mundsmag. — Taleren fremhævede det uheldige i, at det private Initiativ var blevet udelukket og omtalte »Katholsk Lytterforenings« Tilslutning til »Dansk Radio-Sende-Organisation« og dennes maalbevidste Kamp for atter at genindsætte det private Initiativ. Derigennem var det muligt at faa en Andel i Udsendelserne og for »Katholsk Lytterforening« en Chance for et katholsk Kultur- og Oplysningsarbejde. Tilslut bemærkede Taleren, at den store Tilslutning var nødvendig for at kunne begrunde sit Krav om Indflydelse paa Radiospredningen. Efter Foredraget, der hilstes med stærkt Bifald, foretog Hr. Ingeniør Endrid Rasmussen en Radio-demonstration, der ledsagedes af en særdeles klar og levende Fremstilling af Radioaktivitetens Principper. Et Par fornøjelige og instruktive Lysbilleder var et ekstra Plus. Paa forskellige Højtalere lod Ingeniør Rasmussen nu diverse europæiske Stationer spille. For Bestyrelse og Medlemmer var det en Glæde at notere Pater Koch, Pater Menzinger og Pater Schalk blandt Tilhørerne. Fra Pastor Wolff i Haderslev indløb nogle Forslag, som Bestyrelsen med Glæde tager op til Drøftelse. V.

— Onsdag den 23. Marts talte Pastor Messerschmidt i A. C. om »Mirakler og Naturvidenskab«. Taleren begyndte med at fremlægge Ingeniør Vogts Opfattelse, at man ud fra den moderne Atomteori kan forstaa de i Skriften omtalte Vidundere. At man til Eksempel

kan forklare Vidunderet i Kana dermed, at Engle paa Kristi Bud ændrede Beliggenheden af Elektronerne i Vandet, saa de kom til at ligge som i Vin. Pastor Messerschmidt tog bestemt Afstand fra denne Opfattelse ud fra den Betragtning, at man ifølge Sagens Natur ikke kan tale om en naturvidenskabelig Forstaaelse af en Foreteelse, medmindre denne kan udtrykkes i matematiske Funktioner. Efter at have gjort indgaaende Rede for denne Opfattelse gik Taleren over til at vise, at de forskellige Naturvidenskaber alligevel kan yde Theologien stor Støtte ved at gøre nøje Rede for, hvad naturlige Kræfter kan antages at formaa. Han illustrerede sin Opfattelse med Fjernsyn og Ophævelse af Tyngdeloven. Næste Del af Foredraget, der nærmest formede sig som et Svar paa Professor Weises kendte Tale paa Landbohøjskolen den 9. Marts, gik ud paa at vise, at Naturvidenskabens Repræsentanter ikke havde nogen Hjemmel i deres Videnskab til altid at henvise til Muligheden af ukendte Kræfters Virken, naar der er Tale om Mirakler. Foredragsholderen gjorde udtømmende Rede herfor ved at vise, hvad vi med fuld Sikkerhed ved om Forskellen imellem Liv og Død. Efter saaledes at have afvist Professor Weises Paastand, »at de Kræfter, der driver Livsmaskineriet, er — efter hvad vi hidtil ved — ganske de samme som de, der ogsaa rører sig i den livløse Natur«, sluttede Foredragsholderen med kort at sammenfatte Hovedpunkterne i sit Foredrag og at udtale Ønsket om en snarlig Forstaaelse mellem Theologien og Naturvidenskaberne til Gavn for begge og Glæde for alle. *Ham.*

England. Det engelske »Catholic Directory« fastslaar, at Katholikkernes Antal i Europa i det sidste Aar er tiltaget med 9,576,615. Ved Slutningen af 1925 var der 185,265,194, og ved Slutningen af 1926 — 194,841,809. — Antallet af Katholikker over hele Verden er vokset med 10,336,383. Det samlede Antal er 334,664,791.

Frankrig. Antallet af Pilgrimme til Lourdes var i 1926 279,060; af disse var 78,645 fra 14 fremmede Lande. 12.000 Syge havde sluttet sig til Pilgrimmen. Alle disse er kommet med Pilgrimstog; og man regner, at mindst lige saa mange private Rejsende har besøgt Lourdes. Ca. 1 Million hellige Kommunioner er uddelt. I Valfartskirken og i Byens forskellige Kapeller er der læst i det hele 51.000 Messer. Lægernes Kommission har fastslaaet 15 mirakuløse Helbredelser i 1925 og 1 for 1926.

Gudstjenesten i den stille Uge.

St. Ansgars Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9^{1/2} højtidelig Pontifikal-Palmevielse og Procession, derefter Højmesse og Oplæsning af Lidelseshistorien efter Matthæus. — *Skærtorsdag* Kl. 9 Pontifikal-messe, de hl. Oliers Indvielse og derefter Procession. Kl. 3 foretager Biskoppen den højtidelige Fodlvætning. Kl. 6 Aften Andagt til det allerh. Sakramente med Prædiken. — *Langfredag* Kl. 10 Pontifikal-Gudstjeneste. Ved denne synges Lidelseshistorien efter St. Johannes, Forbønner, Korsets Afhylling og Hylding, Procession og Præsantificatmesse. Kl. 6 Andagt m. Prædiken. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Ildens og Paaskelysets Indvielse, de tolv Profetiers Læsning, Døbevandets Indvielse, Litani til alle Helgener og Kl. henved 8^{1/2} Højmesse med Vesper.

Jesu Hjertes Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9^{1/2} Palmevielse og Procession; Kl. 10 Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Levitmese og Procession. Tilbedelse hele Dagen. Kl. 6 Aften Prædiken og Andagt. — *Langfredag* begynder den højtidelige Gudstjeneste Kl. 10. Om Aftenen Kl. 6 Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmese henved Kl. 8.

St. Knuds Kapel. *Palmesøndag* Kl. 8^{1/2} Højmesse. — *Skærtorsdag*, *Langfredag* og *Paaskelørdag* ingen Gudstjeneste.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). *Palmesøndag* Kl. 8 Palmevielse, Sangmesse med Prædiken. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Højmesse Kl. 7^{1/2}. — *Langfredag* Kl. 7^{1/2} Gudstjeneste. Kl. 6 Aften Korsvejsandagt. — *Paaskelørdag* Kl. 6^{1/2} begynder Ceremonierne, Kl. 7^{1/2} Højmesse. Kl. 6 Aften Festandagt med sakr. Velsignelse.

Immaculatakirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe, Kl. 9^{1/2} Palmevielse og Procession, derefter Højmesse med Prædiken. Kl. 2^{1/2} Vesperandagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 6 Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 7 Gudstjeneste. Kl. 2^{1/2} Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Gudstjeneste.

Sakramentskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 9^{1/2} Palmevielse og Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 6 Aften Fasteandagt m. Prædiken. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 6 Aften Sakraments- og Gethsemanc-Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 6 Aften Andagt med Præd. — *Paaskelørdag* Kl. 7 Paaskelysets og Døbevandets Indvielse og henved Kl. 8^{1/2} Højmesse med Vesper.

St. Josefs Kirke. *Palmesøndag* Kl. 9 Palmevielse og Højmesse. Kl. 3 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 6^{1/2} Messe og Tilbedelse af det Allerhelligste hele Dagen. Kl. 7^{1/2} Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 9 Præsantificatmesse. Kl. 3 Korsvej. — *Paaskelørdag* Kl. 6 Ildens og Paaskelysets Indvielse, Litani og Messe.

Rosenkranskirken. *Palmesøndag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Palmeindvielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Prædiken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 Højmesse. Kl. 5 Prædiken og Andagt til det allerh. Sakramente. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 5 Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder Gudstjenesten Kl. 7, Højmassen ca. Kl. 8^{1/2}.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj) *Onsdag* Kl. 4^{1/2} Eftm. Matutin (ingen Velsignelse). — *Skærtorsdag* Kl. 6^{1/2} stille Messe. Kl.

4 $\frac{1}{2}$ Matutin. — *Langfredag* Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Form. Gudstjeneste. Kl. 2 fransk Prædiken. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftm. Matutin. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7 $\frac{1}{2}$, derefter Messe.

St. Annæ Kirke. *Palmesøndag* Kl. 6 og 8 stille Messe. Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Palmevielse og Højmesse m. Lidelseshistorien. Kl. 6 Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 7 stille Messe. Kl. 6 Aft. Andagt til det allerh. Sakramente m. Præd. — *Langfredag* Kl. 10 Gudstjeneste. Kl. 6 Aft. Korsvej m. Præd. — *Paaskelørdag* begynder de kirkelige Ceremonier Kl. 7 og Højmesse ca. 8 $\frac{1}{2}$.

St. Andreas Kirke (Ordrup). *Palmesøndag* Kl. 9 $\frac{3}{4}$ Palmevielse, derefter Højmesse med Oplæsning af Lidelseshistorien. Kl. 5 Fasteprediken og Andagt. — *Skærtorsdag* Kl. 8 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — *Langfredag* Kl. 10 højtidelig Gudstjeneste med Korssets Hylding og Præsanctificatmesse. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Aften Prædiken og Andagt. — *Paaskelørdag* begynder Ceremonierne Kl. 7, Levitmesse henved Kl. 8 $\frac{1}{4}$.

St Hans Kapel (Hørsholm). *Skærtorsdag* Kl. 9.

Husk Elisabethforeningens Basar!

Gaver modtages af:

Pastor von Kettenburg,
Bredgade 64^a
Tlf. Palæ 58.
Frk. C. Tetzlaff,
Paludan Müllersvej 5.
Tlf. Vester 1190 v.

Fru A. Osterhammel,
Frederiksborggade 54
Tlf. Byen 720 y.
Frk. F. Stratböcker,
Jægersborgallé 19
Tlf. Ordrup 386.

Gravstedejere paa katolsk Vestre Kirkegaard, som hidtil har faaet deres Grave vedligeholdt ved afd. Graver Iversen, gøres opmærksom paa, at fremtidig Vedligeholdelse af Gravsteder besørges af Kontoret paa Vestre Kirkegaard (9—4) Telf. Vester 4304, hvortil Anmeldelse maa ske. Det bemærkes, at iflg. Takstbestemmelserne maa kun Gravstedejerne eller Begravelsesvæsenet sørge for Vedligeholdelse af Gravstederne.

Betaling for aarlig Vedligeholdelse, som iflg. Takstbestemmelserne erlægges forud, erlægges ved Anmeldelsen.

Anmeldelse og Betaling modtages ogsaa paa Begravelsesvæsenets Kontor, Løngangsstræde 28 (10—3). Første Gang vilde det være bedst at henvende sig til Kontoret paa Vestre Kirkegaard medbringende Begravelsesbrevet. En hel Del uafhængte Begravelsesbreve fra Menighedskontoret henligger iøvrigt paa Begravelsesvæsenets Kontor, Løngangsstræde 28, hvor de kan afhentes.

Angaaende Betaling for Vedligeholdelse af Gravsteder før 1. Januar 1927, som ikke er erlagt, bedes man ringe til Godthaab 1846 x, I. Iversen (afd. Graver Iversens Søn), Frederiksvej 37.

Elisabethforeningens Basar

til Fordel for Forældreløse Børn.

Under Protektion af Hs. Højærværdighed Biskoppen afholdes Basar **Palmesøndag** den 10. April fra 9—8 og **Mandag** den 11. fra 10—3 i Bredgade 69 o. G. **Salg af de indkomne Gaver, Tombola, Restauration.** Ved Basarens Slutning om Mandagen holdes **Auktion.** Lotterierne trækkes paa Basaren Mandag Kl. 3. Hertil indbydes alle, der har taget Lodsedler.

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

10. April Palmesøndag 11. — M. Ferialdag. 12. — Ti. Ferialdag. 13. — O. Ferialdag. 14. — To. Skærtorsdag. 15. — F. Langfredag. 16. — L. Paaskelørdag.	17. April Paaskesøndag . 18. — M. 2. Paaskedag. 19. — Ti. 3. Paaskedag. 20. — O. Oktavdag. 21. — To. Oktavdag. 22. — F. Oktavdag. 23. — L. Oktavdag.
--	---

St. Andreas Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Kl. 5 Fasteprædiken.

St. Annæ Kirke. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken.

Sakramentskirken. I Fastetiden holdes hver Søndag Aften Kl. 6 Fasteprædiken af Pastor Kùpferle.

St. Ansgars Kirke. I Fastetiden holdes Fasteprædiken af Pastor Günther hver Søndag Kl. 6.

Rosenkranskirken. I Fastetiden holdes Fasteprædiken hver Søndag Kl. 5 af Pastor Messerschmidt. Sjette Prædiken: Kristen Modenhed.

Jesu Hjerter Kirke. Fasteprædikener om Christi Lidelse, hver Søndag Aften Kl. 6.

St. Knuds Kapel. Tysk Fasteprædiken hver Tirsdag Aften Kl. 8.

Palæstina-Kollekt. Den aarlige Kollekt for de hellige Steder i Palæstina finder Sted Langfredag i samtlige Sognekirker.

Paaskekommunionen. Med Palmesøndag begynder Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af den hellige Kommunion.

Den stille Uge. Vor Herres og Frelseres *Lidelseshistorie* oplæses i denne Uge ved Morgengudstjenesterne i Kirkerne Palmesøndag, Tirsdag, Onsdag og Langfredag henholdsvis efter Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

Husk Eksercitier for unge Piger i Assumptionsklostret Tirsdag d. 12. ds. Efterm. — Paaskelørdag d. 16. ds. Form.

St. Josefs Gilde. Generalmøde afholdes Mandag d. 11. April 1927 Kl. 8 Aften i Bredgade 67² o. G. Bestyrelsen.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen. Søndag d. 10. April Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 10. ds. Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

NB. Mandag den 11. og Mandag den 18. bortfalder Mødet.

St. Knuds-Kapel.

I Anledning af 25 Aars Jubilæum for St. Knuds-Kapels Indvielse holdes der 2. Paaskedag Kl. 10 en Festgudstjeneste med Levitmesse og Prædiken af Pater G. Schmider.

Passionsspillet „Nadversalen“

opføres for anden Gang i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B, *Palmesøndag, den 10. April, Kl. 8 Aften.*

NB. Da Nummeret for den 17. April ønskes udsendt en Dag tidligere end sædvanlig, bedes alt St of til Bladet ogsaa indsendt en Dag tidligere end ellers, senest Søndag den 10. April.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

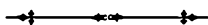
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 16.

Søndag den 17. April.

1927.

INDHOLD: En liturgisk Jubel- og Takkesalme til Paaskefesten. — Sankt Knud. — Mariahjemmet. — Liturgi (fortsat). — Valfarten til Lourdes. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Noramerika. — Avertissementer.

En liturgisk Jubel- og Takkesalme til Paaskefesten.

Ps. 117 (Vulgata).

*Israels Vekselsang under Processionen paa de store Højtider.
Processionsførerens Opfordring. 1—4.*

Alleluja! Lovpris Herren; thi han er god, ja, hans Miskundhed varer evindelig. Lad Israel sige: »Ja, hans Miskundhed varer evindelig.« Lad Arons Slægt sige: »Ja, hans Miskundhed varer evindelig.« Lad de gudfrygtige sige: »Ja, hans Miskundhed varer evindelig.«

Processionens Lov- og Takkesang.

1. for Bønhørelse og Hjælp, 5—9.

I min Trængsel kaldte jeg paa Herren, og Herren hørte mig og befriede mig. Herren er min Hjælper, jeg frygter ikke. Hvad skulde et Menneske kunne gøre mig? Herren er min Hjælper, jeg skal se ned paa mine Fjender. Det er bedre at sætte sin Lid til Herren end at stole paa et Menneske; det er bedre at haabe paa Herren end at forlade sig paa Fyrster.

2. *for Sejr over Fjenderne 10—18.*

Alle Folkeslag omringede mig, men i Herrens Navn skaffede jeg mig Oprejsning. De omringede mig som Bier og blussede op som Ild i Tjørnekrat, men i Herrens Navn skaffede jeg mig Oprejsning. Jeg blev stødt og bragt til Fald, men Herren tog sig af mig og rejste mig.

Herren er min Styrke og min Pris, han blev mig til Frelse. Jubelskrig og Frelsesraab høres i de retfærdiges Telte. Herrens Højre øvede Magt; Herrens Højre løftede mig op; Herrens Højre øvede Magt. Jeg skal ikke dø, men leve og forkynde Herrens Gerninger. Ganske vist tugtede Herren mig strengt, men til Døden hengav han mig ikke.

Føreren ved Ankomsten til Tempets Port. 19.

Aabn for mig Retfærdighedens Porte; jeg vil drage derind og lovsynge Herren!

Præsterne indefra. 20.

Dette er Herrens Port, de retfærdige kan drage ind igennem den.

Føreren. 21—22.

Jeg vil lovprise dig, fordi du bønhørte mig og blev mig til Frelse. Den Sten, som Bygningsmændene vragede, den er blevet til Hovedhjørnестenen.

Præsterne. 23.

Af Herren er dette sket, og det er underfuldt i vore Øjne.

Processionen, der drager ind. 24—25.

Det er den Dag, som Herren har skabt; lad os juble og glæde os over den. Ak Herre, skænk dog Frelse; ak Herre, skænk dog Lykke!

Præsterne til Føreren. 26—27 a.

Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn. Vi velsigner jer fra Herrens Hus. Herren er Gud, og han lyste for os.

Præsterne til Processionen. 27 b.

Højtidelighold Festdagen med grønne Grene lige op til Alterets Horn.

Processionen. 28.

Min Gud er du, og jeg vil lovprise dig; min Gud er du, og jeg vil ophøje dig. Jeg vil prise dig, fordi du bøn-hørte mig og blev mig til Frelse.

Alle i Fællesskab. 29.

Lovpris Herren; thi han er god, og hans Miskundhed varer evindeligt.

Anmærkning: Denne Salme er messiansk, d. v. s. den handler, naar alt kommer til alt, om Christus. Dette antyder Herren og hans Apostle i det Ny Testamente gængs Gange. Den Sejr, Processionen takker for, er et Forbillede paa Christi Paaskesejr. Scenen ved Indgangen til Templet minder om Christi og de af Forhelvedet udfriede Sjæles Himmelfart; de modtages af Guds Engle.

Sankt Knud.

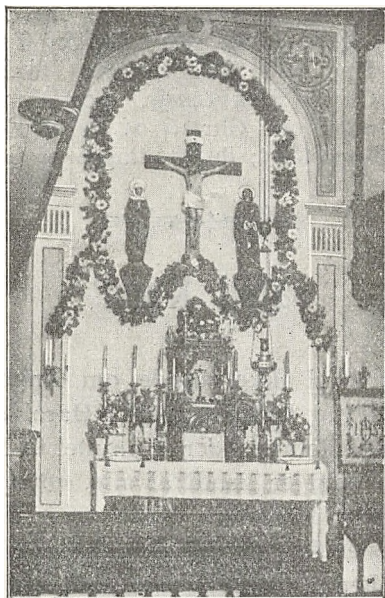
Disse Linier skal ikke minde om Knud Konges Personlighed eller Knud Lavards Død i Haraldsted, men om en af de faa Helligdomme, der er knyttet til Martyrkongens Navn, en Kirke, som er kendt af alle, en Kirke, der kan fejre sit 25 Aars Jubilæum. Naar man fejrer Præstens Jubilæum og fester for Menigheden, hvorfor saa ikke fejre en Kirkes Jubilæum, tilmed naar det drejer sig om et Gudshus, som er saa rigt paa Minder? St. Knuds Kapel i København fejrede den 7. April sit 25 Aars Jubilæum.

Det er rejst paa historisk Grund. Her laa det gamle St. Knuds Kapel, og i Skolen ved Siden af udførte Pastor Niehaus og Pastor Heiden deres Skolegerning. Man maa have hørt det af Pastor Heidens egens Mund for at forstaa den Kærlighed, der knyttede ham til dette Sted. Men Tiderne skifter. Pastor Heiden forflyttedes, og Præsterne af Jesu Selskab overtog Kirke og Skole. Dog, Pladsen blev snart for lille, og en ny St. Knuds Skole og en prægtig Jesu Hjerter Kirke rejstes i Stenogade.

De gamle Skolestuer stod nu tomme og levede af de gamle Minder. Lensbaron og Lensbaronesse Stampe Chari-

sus købte saa den gamle Ejendom af den katholske Menighed. De vilde først bevare det gamle Kapel i den oprindelige Form; men Bygningerne var for gamle og kunde ikke svare til deres nye Bestemmelse. Saa sank det gamle St. Knud i Grus, og paa dets Grund opførtes det nuværende St. Knuds Kapel med tilhørende Bygning.

Den 7. April 1902 indviede Biskop Johannes von Euch, assisteret af 14 Præster, det nye Gudshus. Ogsaa Prinsesse

Det gamle Kapel.

Marie havde indfundet sig til den sjældne Fest. Tre Dage efter, den 10. April, blev Altret konsekreret.

To Aar senere, den 10. Marts 1904, døde Lensbaronen, og hans Begravelse faldt netop paa den Dag, paa hvilken han 8 Aar før — den 15. Marts 1896 — i Meran var blevet optaget i Kirken. Men Baronessen fortsatte med vant Energi sin Gerning i Mariahjemmet.

Mange Minder knytter sig til St. Knud. »Hvad der end maatte ske,« saaledes gentog Baronessen flere Gange til Skriveren af disse Linier, »saa haaber jeg, at i det mind-

ste Kapellet altid bliver staaende og benyttet som Guds-
hus.« Hendes Ønske er hidtil gaaet i Opfyldelse, og Pie-
teten kræver, at man ogsaa i Fremtiden tager tilbørligt
Hensyn dertil. Og paa den Side truer St. Knud vel næppe
nogen Fare; vi har ikke for mange Kirker i Hovedstaden,
men altfor faa, og for Øjeblikket holdes Gudstjenesten
endog i to Sprog.

Lidt efter lidt sluttede en lille Skare sig om det nye
St. Knud og mødte trofast til Gudstjenesten med Kammer-
herreinde Krag i Spidsen, der ikke blot i Solskin og Som-

Det ny Kapel.

mervarme, men ogsaa i Storm og Snevejr fandt Vejen til
St. Knud. Denne trofaste Skare formindskedes heller ikke,
naar den blev ramt af et lille Uheld. Saaledes fortalte
afdøde Kontorchef d'Auchamp ofte med et Smil, hvorledes
det var gaaet ham den Søndag, da der fra alle Prædike-
stole oplæses Bestemmelser om Ægteskabet. At en gam-
mel Mand, der lever i Fred med sin Hustru, mere tænker
paa Graven end paa Giftermaal, kan man jo tilgive
ham. Derfor vilde han helst opsøge de Kirker, der
ikke var Sognekirker; her haabede han at finde Fred. Om
Morgenen tog han — hvis jeg husker rigtig — til St. Jo-
sefskirke og om Formiddagen til Jesu Hjerter Kirke. Men

begge Steder kom han netop i det heldige Øjeblik, da disse Bestemmelser læstes op. Men saa kunde han jo om Eftermiddagen høre en dejlig Prædiken i St. Knud. Men ak! Her maatte han for tredje Gang paa samme Dag høre paa samme Oplæsning.

Tillige med St. Knuds Kapel kan ogsaa den III Orden i København holde sit Jubilæum, thi alle disse 25 Aar har St. Knud været dens Hjem. Den 4. Oktober 1883 var nemlig Baronessen og Hr. d'Auchamp i Assisi blevet optaget i den III Orden, og saa snart St. Knuds Kapel var indviet, blev det den III Ordens Vugge her i Landet, først med Pastor Frederiksen som Leder, senere med Præsterne fra St. Annæ Kirke. Baronessen og Hr. d'Auchamp udgav ogsaa i Fællesskab den III Ordens Bønnebog.

St. Knuds Kapel findes i en Bygning, der allerede ved sin Stil forkynder, at den er Midtpunktet for en social Gerning. Og som en saadan blev Mariahjemmet stiftet. »Kvindernes Blad« skriver derom den 22. Juni 1902:

»Den smukke og anseelige røde Bygning, der i Løbet af det sidste Aars Tid er rejst i Vestervoldgade 115, har mange Betingelser for at blive en af de Grundpiller, der bærer Fremtidens Tjenestepiger frem til en mere anset og menneskeværdig Stilling i Samfundet . . . I toaarige Kursus vil her blive givet Eleverne et saa godt Grundlag i alt, hvad der vedrører Hjemmets Gerning, at de dels vil kunne gøre god Fyldest straks i deres Plads og dels arbejde sig opad og fremad ved egen Hjælp, naar de er udgaaede derfra.« Med Rette kunde »Ugebladet« skrive: »Det var en betydningsfuld Dag for Danmarks Katholikker. Foruden at der herved blev dannet et nyt Centrum for Menighedslivet i Hovedstaden og afhjulpet et længe følt, virkeligt Savn, blev der paa samme Tid og i Forbindelse med det kaldt en Institution i Live, som i Henseende til sin Oprindelse og Bestemmelse er enestaaende i hele Norden.«

Mariahjemmet har frembragt meget godt. Særlig vil jeg fremhæve den hjertensgode, fromme Marie Jensen fra Haslev, der døde som en lille Helgeninde. Og af andre Elever, jeg personlig kendte, blev en stor Del flinke Piger og gode Husmødre, der ofte og gerne taler om Mariahjem-

met og de Spilopper, de drev der. Saaledes lød jo en af Paragraferne, at Eleverne selvfølgelig aldrig maatte ryge hverken gaaende eller staaende eller siddende. Lille Agnes var en meget samvittighedsfuld Elev. Overtræde Paragrafen turde hun ikke; men opgive Cigaretten, hun havde faaet foræret, kunde hun heller ikke. Men Kvindesnilde finder altid paa Raad: hun kunde jo ryge Cigaretten liggende; derom stod der ikke noget i Paragrafen. Som tænkt, saa gjort. Brandfaren skænkede hun ikke en Tanke, og snart steg de smukkeste Røgskyer op af Sengen. Desværre fik Paradisets Herlighed en brat Ende; lille Agnes fik mange Skænd og maatte undertegne et stort Dokument om, at hun havde været uartig.

Man har rettet Bebrejdelser imod Hjemmet, fordi forskellige Elever skuffede Forventningerne og senere faldt fra. Men de var gennemgaaende Børn af daarlige Forældre. Mariahjemmet prøvede at forbedre deres Vaner og Karakterer, men det lykkedes ikke altid.

Desværre blev Hjemmet lukket. Aarsagen kan ikke drøftes her. En af Grundene var den altfor ringe Efterspørgsel og Tilgang under Krigen. Men denne Grund eksisterer ikke mere. Mange Forældre, især i Provinsen, spørger efter en saadan Husholdningsskole og venter med Længsel paa det Øjeblik, da Hjemmet atter aabner sine Porte. For Øjeblikket ligner Vestervoldgade 115 nærmest Manden hos Lukas XIX 20: »Men en anden kom og sagde: Herre, her er dit Pund, som jeg har haft liggende i et Tørklæde.« — Der er Kræfter nok til, at man kunde vove Forsøget, og som de gamle Romere raabte: »Panem et Circenses«, høres atter og atter Raabet: »Op med Mariahjemmet igen.«

Man skal nu alligevel ikke tro, at Mariahjemmet i denne sidste Periode ikke har gavnet noget, det har aabnet sine Porte for mange katholske Foretagender, A. C., Højskolen, Spejderne, forskellige Klubber og Foreninger, som alle kan bede en Bøn for Stifterne ved Festgudstjenesten, der af forskellige Grunde er lagt til anden Paaskedag. Tak for alt, hvad Mariahjemmet har gjort, men maatte det ikke vare alt for længe, inden det i fornyet Skikkelse kan føres tilbage til sin oprindelige Bestemmelse.

P. D. Steidl.

Mariahjemmet

skrevet af Baronesse Stampe Charisius i 1904.

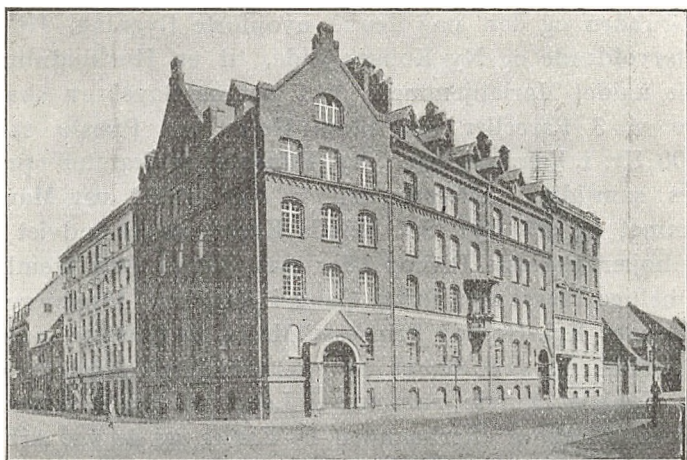
En fast Grund fik Planen om et Mariahjem, idet min Ægtefælle og jeg i Foraaret 1898 den 24. Maj underskrev et Gavebrev, i hvilken vi skænkede Ejendomme (Kalkbrænderivej 57 i København, Viufgaard i Jylland samt en lille Ejendom ved Præstø), Værdipapirer 70000 Kr. samt Løsøre (Indbo) til et Mariahjem, hvilket foreløbig skulde

Baronesse Stampe Charisius.

indlemmes under Ansgarsstiftelsen. Denne Gaves samlede Værdi androg excl. Løsøret 146000 Kr. Samtidig underskrev vi en Fundats og Statuter for det vordende Mariahjem, hvilke dog senere er blevne en Del omredigerede. Samme Aar købte vi af Sct. Ansgars Menighed en den tilhørende Grund paa Hjørnet af Vestervoldgade og Ny Kongensgade med de paa denne Grund staaende Bygninger for en Købesum af 80000 Kr. Bygningerne bestod af et Kapel, Sct. Knuds Kapel, indviet i Aaret 1867 af den apostoliske Præfekt Monseigneur Grüder, et stort Beboelseshus

samt et mindre do. Kapellet var imidlertid i Aaret 1886 nedlagt. Paa den Tid, da Købet fandt Sted, benyttedes Kapellet som Oplagssted for Pianofabrikant Ehlers, der ligeledes havde lejet det i umiddelbar Forbindelse med Kapellet staaende mindre Hus, hvor Stuen benyttedes til Udsalg af Pianoer og de andre Lejligheder til Værksteder. Det store Hus med Façade til Vestervoldgade og Ny Kongensgade benyttedes til Udleje til Familier, men var i høj Grad forfaldent og meget gammelt. Stuelejligheden mod Ny Kongensgade var udlejet til en Beværtning. Kapellet

Marialhjemmet i København.

var ligeledes en Del forfaldent, som rimeligt var, da det ikke mere benyttedes til Gudstjeneste.

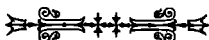
Sct. Knuds Skole, som havde haft sine Lokaler ovenover Kapellet var blevet flyttet og henlagt til Jesu Hjerter Kirke. Den mindre Bygning, der ligesom Kapellet var blevet opført af Msgr. Grüder var forholdsvis i god Stand. Det paatænkte først at nedrive kun den gamle Bygning og opføre en Bygning i Tilslutning til Kapellet og det mindre Hus. Men denne Plan maatte opgives som upraktisk, bl. a. fordi det viste sig, at Kapellet ikke var solidt nok til at taale den nødvendige gennemgribende Reparation, der maatte foretages, før det atter kunde tages i Brug til Gudstjeneste,

Udkastet fra Hr. Arkitekt Friedrichsen til et Mariahjem med tilhørende Kapel gik derfor ud paa at nedrive samtlige Bygninger og opføre det hele nyt. Men Bekostningerne derved vilde blive saa betydelige, at Planens Udførelse maatte opsættes, og Lejerne beholdt derfor foreløbig deres Lokaler, dog kun i 2 Aar, da blev alle opsagte, Bygningerne nedrevne og den 25. Marts 1901, Maria Bebudelsesdag, blev Grundstenen til Mariahjemmet nedlagt af Biskopen med megen Højtidelighed. I Aaret 1902 var Bygningen, hvis Opførelsessum (excl. Inventar) androg Kr. 211457,37 færdig, og ved et nyt Gavebrev af 24. Maj 1902 skænkede vi Grunden og den paa denne nyopførte Bygning, Hj. af Vestervoldgade og Ny Kongensgade, til en Husholdningsskole kaldet Mariahjemmet. Ved samme Gavebrev skænkede vi 3 Parceller paa Store Holm ved Præstø samt 15000 Kr. i Værdipapirer. Ny Fundats og Statuter oprettedes samtidig. Allerede den 7. April 1902 var Mariahjemmet og det nye Sct. Knuds Kapel blevet indviet af vor højærværdigste Biskop, der paa denne Dag frembar det hellige Messeoffer første Gang i Kapellet i Overværelse af Hendes Kgl. Højhed Prinsesse Maria, 14 Præster, mange Ordensfolk og saa mange af vor Menigheds Medlemmer, som Kapellet kunde rumme. I Løbet af de 2 følgende Maaneder ankom efterhaanden 16 Elever og de ved Arbejdet ansatte Medhjælpere. Den 1. Juni blev det i Forbindelse med Husgerningsskolen staaende Pensionat Vesterhus aabnet, og fra den Dag har Mariahjemmet været i stadig uafbrudt voksende Virksomhed, og har i de 10 henrundne Aar til Dels og helt uddannet 120 Elever.

Grundstenen til Bygningen var blevet nedlagt i den allerhelligste Trefoldigheds, Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, Kapellet var sat under Kong Knud, Danmarks Skytshelgens Beskyttelse, Mariahjemmet var stillet under vor Frue Guds Moders Beskyttelse sub titulo Auxilium christianorum, og saavel Kapellet som Mariahjemmet var blevet indviet til Christo Conservator og til Jesu allerhelligste Hjerte.

Den 10. Marts 1904 døde Mariahjemmets Velgører og Stifter Lensbaron Stampe Charisius efter at have boet 2 Aar i Mariahjemmet. Dette stod jo nu pekuniært sikret,

men der var dog endnu mange Sager at revidere og ordne. Der var saaledes i Aarenes Løb sket forskellige Forandringer ved Mariahjemmets Aktiver, idet Ejendommen paa Kalkbrænderivej var blevet exproprieret, Viufgaard solgt, hvorved blev indvundet kontant 12000 Kr, medens der over den lille Ejendom ved Præstø (Trehjørneejendommen) og de 3 Parceller ved Store Holm ved Præstø er disponeret paa anden Maade og Provenuet heraf, 8000 Kr., er indgaaet i Kassen.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

5. Skriftestolene.

I Oldkirken stod det private (hemmelige) Skriftemaal i den Grad i Skygge af Kirkens offentlige Bodspraxis, at vi kun véd saare lidet om Form og Maade for de ældste Skriftemaal; Usikkerheden i Fædrenes Sprogbrug paa dette Omraade gør det yderligere vanskeligt for os at danne os et klart Billede. Saa meget véd vi dog, at vi skal helt op til Middelalderen, før vi finder egentlige Skriftestole — førend den Tid foregik Skriftemaalet under friere Former, f. Ex. i Sakristiet eller i en Klostercelle.*)

Om dette — altsaa ret nye og traditionsløse — Kirke-tilbehør har Kirken kun givet faa (men saare klare) Forskrifter.

Mænd kan skrifte i Sakristiet eller i Præstens Stue, men Kvinder maa — udenfor Tilfælde af Nødvendighed — kun høres i Skriftestolen.

Denne skal være anbragt, siger Forskriften, bekvemt, iøjnefaldende og fast.

Det vil sige, at Adgangen skal være fri, og der skal være frit Rum rundt om den, saa Faren for, at nogen skal lytte, eller at Skriftefader og Skriftebarn skal bane

*) I Middelalderen var det næsten udelukkende Kloster-Præster, der havde Jurisdiktion til at høre Skriftemaal.

sig Vej mellem Bænke eller gennem en snæver Korridor, er udelukket.

Skriftestolen skal desuden være let synlig, saa Skriftebarnet kan finde den, selvom han er i den betræffende Kirke for første Gang — og saa enhver Idé hos Udenforstaaende om mystisk Hemmelighedskræmmeri er udelukket. Anbringelse bag Altret er saaledes forbudt.

Endelig skal den være en blivende Indretning — ikke en tilfældig Stol med en Knæeskammel.

Selve Sakramentets Væsen som hemmeligt Skriftemaal gør det selvfølgelig, at den skal være lydtæt og lukket for andres Indblik.

Det foreskrives, at den skal have et Gitter, som adskiller Præst og Skriftebarn.

Naar dette iagttages (samt at den oplyses i Mørke), staar det frit at give den den arkitektoniske Form, man mener mest passende med Kirkens Stil.

Motiverne for dens Dekoration taler vi senere om.

6. Altret.

Nu kommer vi ind paa et Gebét, der baade har en rig Historie, og som er omgærdet med de nøjagtigste Forskrifter.

a. Altrets Udvikling.

α Det Alter, hvorpaa Herren frembar Nadverofret Skærtorsdag Aften har sikkert været et almindeligt Spisebord af Træ med den i Jødernes Paaskeritual foreskrevne linnede Dug.

Denne Form for Altre har Apostlene og Urkirken i Østerland uden Tvivl beholdt i lang Tid; det var da Diakonernes Sag at berede Bordet til Messe. Er Traditionen ægte, har vi Beviset herfor i den i Lateranen opbevarede Træplade, der angives som Herrens eget Nadverbord.

Det synes, at hvor Messen læstes i private Huse i de første Aarhundreder, har man nøjedes med at berede et særligt Bord — om faste Altre var der endnu ikke Tale.

At disse »Nadverborde« ikke blot betragtedes som Alttergangsborde men som Offeraltre, har vi et saa gammelt Vidnesbyrd om som St. Pauli Ord i Hebr. 13,10.

Man havde et Alter (i jødisk-græsk Forstand), men det havde endnu Form af et Spisebord — mens det fuldkomne Alter har bægge Begreber udtrykt i sin Form.

β Egentlige Altre finder vi straks i Katakombene. I den ældste Tid har men stillet Messebordet saa nær som muligt hen til en Martyrgrav — og snart bliver Bordet et rigtigt Alter, hvis Stil laanes fra de hedenske Romere.

Eller selve Stendækket paa Martyrgraven bliver Alterplade, og i Altrets Forside brydes Gravpladen af et Gitter, saa man kan kige ind til Relikvierne.

Bægge Former viser, at man i Forfølgelsestiden nøje knyttede Messeofret sammen med Ihukommelsen og Paakaldelsen af de Hellige.

γ Da Kristendommen faar Friheden og flytter op i Basilikaerne, flytter man samtidig de berømteste Martyrrelikvier derop — og nu opstaar der to Former for Altre.

Et, der er en simpel Alterblok rejst over Relikvierne, som gemtes i Krypten (*confessio*) — og et, som var en firkantet, bordhøj Kiste af Marmor (højere end bred og dyb); denne Kiste dækkedes da med en Alterplade af Marmor, der ragede noget ud over Stenkistens Sider, saa denne nærmest blev en hul Støtte (Stele) under Pladen. Kistens Sider gennembrødes i Gitterværk, saa man havde Indblik til Relikvierne. Hele Altret hævedes nogle Trin over Gulvet, og snart byggede man en Baldakin (*ciborium*) af ædle Stensorter over det: fire Søjler med et hvælvet Tag — og mellem Søjlerne hængte man skønne Tøjer (*tetrala*) for ligesom at afsondre det hellige Sted.

Andre Basilika-Altre (de blokformede) prydedes med Intarsier af ædle Marmor-Arter eller med Indlæg af Ædelstene, Graving, Reliefkunst og nu og da endog med paa lagte hamrede Plader af Guld og Sølv, ofte besat med Klenodier.

Endnu stod Præsten bag Altret med Ansigtet ud mod Folket.

Bysantinismen arbejder videre paa det hidtidige Alter,

og dens Indsats er blot en stadig rigere Udsmykning af Altrets Sider og af Baldakinen.

δ Den romanske Periode gør ogsaa sin Indsats, bestaaende i Tilføjelsen af en begyndende Altertavle,

Præsten staar ikke mere bagved men foran Altret, der af arkitektoniske Hensyn rykkes tilbage mod Apsidens Væg; for at give Plads for Opstillinger af Relikvieskrin bag Altret — og fordi Pladsen var for snæver i Apsis — forsvinder Baldakinen, og paa Alterpladens Bagkant anbringes i hele Længden en Slags Skammel (*predella*) til Anbringelse af Kors, Kærter og Relikvieskrin. Denne *Predella* vokser i Højden og bliver til en Plade (*retabulum*, af *retro tabulum*, »bagved Bordet«), som dekoreres — den være sig i Træ, Sten eller Metal. Sluttelig antager den Form af en stor flad Kasse med fremstaaende Kanter og giver god Plads for Relieffer i dyb Ramme.

ε I Gothikken udvikles Tavlen til de store kunstfærdige og sammensatte Fløj-Altre af overordentlig Rigdom, hvadenten berømte »Bildsnidere« taalmodigt skar de Hundreder, ja Tusinder af Figurer og satte dem i Ramme af de mest udviklede Taarne og Pinakler, eller de store Flamlændere malede deres tunge, rige Billeder og Aar for Aar føjede nye Fløje til (som Altret i Gent).

Selve Alterblokken forblev under alt dette, som den altid havde været, kun smykkedes den i Tidens Stil.

ζ Renaissanceen fordrister sig til »at sætte Sving paa« de ærværdige Alterblokke — de bliver forzirede efter den nye Manér, pyntede og ofte snittet til i mindre strænge Former.

Men særlig tog man fat paa Baggrunden.

Bag Alterblokken (op ad Væggen) byggedes en enorm Portal af Søjler — glatte eller snoede, ofte behængt med Løvværk i Skulptur — øverst oppe forbandtes Søjlerne med Buer og Tympaner, hele eller brudte; og hvor der var Plads, anbragte Billedhugger og Arkitekt deres Marmorskyer, Engle, Straalebundter, Glorier og Apotheoser, Snørkler, Guirlander og dekorative Dikkedarer . . . alt omkring en Skulptur eller et Maleri, der (hvor højt vi end takserer det kunstnerisk) ikke har meget med Altrets Væsen at skaffe,

Samtidig med, at man beundrer den artistiske Færdighed og Helhedsindtrykkets overvældende Rigdom, ærgrer man sig over at se Kirkehensynet helt tilsidesat.

η Barokken og Rokokkoen fortsatte. Nu var Altret ikke godt nok mere, man lukkede det inde bag brogede Silketøjer, spændt ud i snørkløde Rammer, der holdtes sammen af Kroge i Hjørnerne. Den lige Forkant, den reelle Blok, forsvinder under en Salon-agtig Camouflage, hvis Forlorenhed var iøjnefaldende.

Man var faldet fra Bysantses hellige og strænge Højhed til Paryktidens Dekadence og Hulhed. Dybere kunde Altret ikke mishandles af Kunsten, thi nu indskærpede Kirken, at et Alter er et Alter, som skal opfylde visse hellige Formaal, og ikke en Kastebold for vekslende Modeluner hos Kirkedekoratørerne.

b. Altrets liturgiske Love.

α Højaltret. Enhver Kirke skal have mindst eet Alter, og det skal staa paa Hæderspladsen; dets Hovedbestanddel er en Plade, som skal være af Natursten (ikke støbt i Cement el. lign.); den kan enten hvile paa en muret Blok af Kvadre (Iblanding af Mursten eller Støbeværk er tilladt — ogsaa en Blok af Mursten alene), eller paa Søjler, der er muret fast ned i Gulvet. Hovedsagen er, at Altret er fast forbundet med Kirken og ikke flytteligt. Det skal være et eller flere Trin hævet over den øvrige Kirke.

I denne Plade eller i Blokken skal der indemures tre Ting: Relikvier af mindst to Martyrer — nogle Røgelseskorn — og et i en veltilloddet Kapsel af Tin indesluttet Dokument fra Biskoppen om Altrets rette Indvielse.

Relikvierne som et Minde om Oldkirkens Altre over Katakombernes Martyrgrave — og som et Tegn paa »de Helliges Samfund«. Røgelseskornene, som et Tilbedelsens Tegn — og en Mindelse om Røgefret i Israels Tempel. Dokumentet som Beviselighed og historisk Kilde.

Iagtages dette, kan man frit dekorere Altrets Forside (og Ender) i Kirkens Stil — enten ved at lade Materialet (Munkesten, Kvadre, Marmor) staa i sin egen Værdi —

eller ved at smykke det med indlagt Arbejde, paasat Metal, Relieffer — eller ved at forsyne det med Søjler og Nischer — ogsaa (og korrektest!) kan man lade Materialet staa, saa Blokken kommer til sin Ret og saa omhænge Altret med Forhæng (*antependia*), der bør skiftes i de liturgiske Farver.

Højaltret indvies til samme Navn, som hele Kirken bærer.

Om Tilbehøret paa Altret tales senere — hær vil vi blot atter fremhæve, at et Alter ikke er en større eller mindre Opstilling af Kærter, Blomster og Billeder, af Træskærerarbejde paa Bagvæggen i Kirken, af mægtige Stager og prangende Skrin . . . med Tilføjelse af et lille Bord til Messebrug. Det er en Offerblok, hvor *Agnus Dei*, det Guds Lam, som bærer Verdens Synder, ofres til den himmelske Fader — en Offerblok med en indviet Plade — og samtidig en »Grav« for Martyrrester. Hele Resten er underordnet! Vi maa tilbage til denne rene liturgiske Idé, hvis vi ret vil forstaa Grundtanken i Messen!

β Sakramentsaltret. Ogsaa dette har sin Historie og sine Love.

Allerede i allerældste Tid opbevarede man en vis Mængde af Alterbrødet efter Messen (før man kendte Hostier), for at kunne kommunikere de Syge. Sakramentet opbevarede i et lille lukket Alterkar, som atter hylledes i et Klæde og nedsattes i et Skrin, hvis Form giver sig af Navnene *turris*, Taarn. og *arca*, Ark (eller Skrin). Dette Skrin havde saa sin Plads i et Rum i Sakristiet eller i de til Kirken stødende Bygninger; Rummet kaldtes »Brudekammer«, »Helligdom« (*sacrarium*) eller »Løndom« (*secretarium*). Ved Begyndelsen af hver Messe hentede Diakonen eller (de den Gang viede) Ministranter Skrinet ind paa Altret, og bragte det atter tilbage efter Messen.

Næste Trin blev, at man lod Skrinet blive staaende paa Altret, idet det befæstigedes mod Ran — og nu sker der en dobbelt Udvikling.

I de nordligere Lande indretter man Opbevaringsstedet for Sakramentet paa to Maader: enten som en hul Sølv-Due, hvori det inderste Kar kunde nedsættes, og som anbragtes hængende i Kæder (til at hejse op og ned) over Altret. Denne Brug er i vore Dage kun tilladt i Dom-

kirken i Amiens, men Museerne rummer mange saadanne »eukaristiske Duer« (der ofte omhylledes med et Klæde).

Eller man gik — for større Sikkerheds Skyld — over til at anbringe Skrinet med det Allereiligste i et fast Skab (foreskrevet af IV Laterankoncil i 1215); dette Skab var enten anbragt paa Bagsiden af Altret, i Korvæggen eller i Sakristiet. I den gothiske Tid gør man Sakraments-Skabet fritstaaende og snitter det (i Sten eller Træ) som et Taarn med Spir og Tinder. Mangfoldige saadanne skønne Taarne er opbevarede (vi har et i Haraldsted Kirke) — ofte var de meget store og rige og naaede fra Gulv til Loft, fulde af Figurer og Allegorier.

I de sydlige Lande dærimod vilde man ikke flytte Offerspisen bort fra Offerbordet og udviklede derfor det faste Tabernakel, som blev uløselig sammenbygget med Alterbordet, i Form af et Skab eller et lille Taarn, der dækkedes med et Telt-agtigt Klæde, hvoraf Navnet *tabernaculum*, Telt.

I 1614 blev denne Methode fastslaaet for hele Kirken og har sejret overalt i Vesterland.

Lovene for Tabernaklet er klare nok.

Det skal staa paa Højaltret — undtagen i Domkirker, Klosterkirker og andre, der har Kortjeneste, som vil blive hæmmet ved det stadige Hensyn til Sakramentet (saadanne Steder er et Sidekapel benyttet).

Sakraments-Altret skal prydes fremfor alle andre Altre i Kirken, og en evig Lampe skal brænde foran det (det er ikke foreskrevet, at den skal hænge i Midten, hvor den let kan forstyrre Billedet, ej heller at Glasset skal være rødt).

Tabernaklet skal være solidt, brand- og dirkfrit, staa midt for Altret, være til at naa uden Stige eller Skammel og skal være uløselig forbundet med Altret (ikke et løst Skab!).

Dets Udsmykning taler vi senere om.

Det skal indvendig være silkefaret og have et Silkeforhæng (bægge Dele i Hvidt) indenfor Døren — og kun en kunstnerisk prydet Dør (*porta pretiosa*) fritager for at

dække det med et tellignende Klæde (at skifte i de liturgiske Farver).

Det maa selvfølgelig ikke være Stæde for Blomster, Relikvieskrin eller noget andet end Altrets store Krucifix. Ej heller maa noget Billede af andre end Guddommen smykke det (ikke Maria- og Helgebilleder, ej heller bibelske Scener, hvor ikke Gud er Hovedpersonen og Eukaristien Motivet). Man kan — i Kirker, der ikke over Sakramentsaltret har en Baldakin eller Hvælving — ved Udstilling af Sakramentet benytte en »Trone«, en søjlebaaren, overhvælvet lille Baldakin med Straaler eller Glorie, der da bør være forgyldt og foret med hvid Silke. Denne maa dog ikke være mekanisk (til at hæve og sænke eller dreje) og skal tages bort efter endt Udstilling, hvorpaa Korset atter anbringes oven paa Tabernaklet. Der er meget strænge Regler for Opbevaringen af Tabernakel-Nøglen paa et sikkert Sted (Hovedet paa denne bør være passende dekoreret til Forskel fra alle andre Nøgler —). Ogsaa skal Tabernaklet ved indvendig Beklædning med Træ være beskyttet mod Fugtighed — særlig hvor det er af Sten eller Metal.

Foran Tabernaklet maa intet anbringes — Kánontavlerne skal tages bort efter Messen (selv hvor de er dekorative), saa Tabernaklet alene er Genstand for Beskuerens Blik.

Alle disse Forskrifter viser med stor Tydelighed Kirkens Tanker om dette Helligdommens Allerhelligste, som kroner Altret og skal være det absolutte Midtpunkt — ikke en uskelnelig Detalje i en pragtfuld Alterbaggrund.

γ Sidealtrene.

Sakramentsaltret behøver ikke at være saa solidt som Højaltret (Blok og Stenplade), men det skal i alle Fald følge Lovene for Sidealtre.

Allerede Middelalderen kendte flyttelige Altre og Rejsealtre — det var enten en Plade blot, eller et fladt Skrin af ædelt Metal eller Elfenben med rige Udskæringer, hvori man opbevarede Relikvier, og som kunde sættes paa et hvilket som helst Bord, naar man vilde læse Messe. Nu er et Rejsealter en Stenplade med Relikvier indemuret og af Biskoppen viet, som kun er en Tomme tyk og i Om-

fang lige stor nok til, at Hostie og Kalk kan anbringes paa den.

Sidealtrene kan være af Træ men skal have en Stenplade med de nysnævnte Egenskaber nedfældet i Alterpladen, om de da skal benyttes til Messelæsen. Iøvrigt skal de følge de almindelige Love for Altre og maa ikke bortlede Opmærksomheden fra Sakraments- og Højaltret. De kan indvies til Guds Moder og Helgener, hvorom senere.

(Fortsættes.)

Valfarten til Lourdes.

Ledelsen af Pilgrimsfærden til Lourdes og Lisieux har ladet fremstille en smuk og iøjnefaldende Plakat, som i nærmeste Fremtid vil blive opslaaet paa Kirkeportene. Den vil, som saadanne Plakater gør det over hele den katolske Kristenhed, opfordre til snarlig Indtegning.

Rejsen varer fra 17. Juli Morgen til 29. Juli Aften, og giver Ophold i Strasbourg, Avignon, Nîmes og Carcassonne, hvor der overalt vil blive holdt kirkehistorisk Omvisning for Deltagerne.

Opholdet i Lourdes bliver 4 Dage, i Lisieux 10 Timer; i Paris faar vi Notre Dame, Sacré Cœur og La sainte Chapelle samt Napoleons Grav at se. Valfartslederen sørger for Messe og Prædiken paa de hellige Steder.

Der bliver kun to Nætters Jærnbane kørsel, og Deltagerne bor og spiser paa gode Hoteller.

Prisen er 615 Kr. (III Kl. hele Vejen), 680 Kr. (III Kl. i Danmark og Tyskland, II Kl. i Frankrig og Belgien) og 790 Kr. (II Kl. og Sovevogn hele Vejen).

Indtegning maa ske snarest hos BENNETT, Raadhuspladsen, København K., hvor ogsaa alle Oplysninger og Program faas.

Ugebladet vil lige efter Paaske bringe et Par Artikler om Lourdes.

Nye Bøger.

Alice Gardiner: Konvertittens Rosenkrans. Overs. af Lilla Irgens. Oslo 1926. 64 Sider.

Rosenkransen er ofte et svært Punkt for Konvertitter; nogle faar den sletikke med, andre svinger fra Begejstring til Forargelse over den; de fleste accepterer den som Tradition — men hvor mange trænger ind i dens Væsen og faar den kær. Jeg tror, at Føjlen ofte skyldes manglende Vejledning — men hær er en, og den duer, for den er skrevet af en Konvertit for Konvertitter.

Den forstaar Vanskelighederne, og den løser dem.

Jeg fremhæver den fremfor mange andre »Ledetraade« af disse Grunde:

Den er kort, klar og grej; Sproget er saa »dansk«, at jeg kun fandt eet svært norsk Ord i den.

Udstyret er kultiveret, Formen fri for Sentimentalitet og Lyrik.

Hvert »Mysterium« har en bibelsk Begrundelse og en praktisk Anvendelse — denne sidste ogsaa stadig baseret paa Skriften.

Den holder sig til Realiteter og svæver ikke frit om i Luftigheder, og den er fri for overflødige Ord.

En lille Prøve af dens Idé.

Bebudelsen — At bøje os for Guds Vilje.

Fremstillingen — Selvopofrelse.

Genfindelsen — At finde Gud.

Dødsangsten — Aandelige Anfægtelser.

Hudstrygningen — Fysisk Smærte.

Tornekroningen — Ydmygelser.

Opstandelsen — Overstaaede Onder

Vi bør være glade for den Bog, og den bør ogsaa i Danmark finde baade Købere og Brugere i Hobetal.

Peter Schindler.

Jakob B. Bull: Barnet. En Nutidsroman. Gyldendal Norsk Forlag. Oslo 1927.

Det er sjældent, at man træffer en Bog, der har saa mange gode Sider som denne Roman. Den er fængslende, frisk og fuld af Ynde; den er snart munter, snart dybt alvorlig; den rummer fin Menneskeskildring og skønne Naturbilleder. Det er en inspireret Bog. Man føler, at Forfatteren har skrevet den ud fra sin dybe Overbevisning. Der er en bærende Idé i denne Bog, som smelter alt sammen til et Hele. Forfatteren vil nemlig noget med dette Arbejde. Det er en Kampbog, og Kampen er rettet imod den kun-

stige Børnebegrænsning, som i de sidste Aar har faaet en saa forfærdende stor Udbredelse.

Allerede Skildringen af Hovedpersonernes gensidige Kærlighed har stor Værdi, fordi den er ægte, saa oprindelig, saa sund og saa ren. Men den faar forøget Betydning ved at stilles overfor de føromtalle moderne Theorier. Man føler, hvor falsk det lyder, naar den danske Foredragsholderske (som desværre ikke er nogen digtet Person, men kendt af alle, som udmærker sig ved sit Vid og sin letsindige Leg med Menneskeskæbner) taler om »Kvindens Frigørelse fra det erotiske Tyranni, som Mændene gennem Aartusinder har udøvet over os Kvinder«. Og der tales om Kvindens Ret og Krav i Ægteskabet, og de stakels Kvinder, der maa sætte mere end et eller to Børn i Verden, ynkes, som om de ikke var andet end Mændenes Slavinder. Forfatteren viser, hvorledes dette ukvindelige Udslag af Kvindebevægelsen er kunstigt og frastødende i Sammenligning med selve den ægte Kærligheds Væsen, som han forstaar saa ypperligt at skildre.

I misforstaaet Hensyn til hinanden prøver Kunstmaler Heltberg og Hustru, der er Bogens Hovedpersoner, at leve efter de moderne Theorier, men det viser sig, hvor dræbende denne Goldhed er i mere end een Betydning. Hustruens Helbred trues, selve deres Kærlighed trues, Kunstnerens aandelige Frugtbarhed trues. De lærer af selve Livet, hvorledes man ikke ustraffet handler imod Livets Love. Ved et Diskussionsmøde, hvor den før omtalte Forkæmper for det »frivillige Moderskab« er Indleder, faar Forfatteren Lejlighed til igennem forskellige Repræsentanter for det »stærke Køn« — at fremføre en ogsaa theoretisk Gendrivelse Punkt for Punkt af Modstandernes Argumenter. Det er nøgternt og logisk. Han har ikke mindst Ret, naar han viser, hvorledes de moderne Metoder aabner Vej for en uoverskuelig Flod af Umoralskhed, og hvorledes selve disse Metoder fortjener at kaldes umoralske.

Hvad der for os Katholikker er Hovedargumentet, nemlig at man modarbejder Guds Vilje, saaledes som den fremgaar af Naturen, og som vi kender den fra Aabenbaringen, nævnes ikke direkte i Bogen, men det anes bag det øvrige; i hvert Fald staar hans Argumenter i meget god Overensstemmelse dermed.

Det er bemærkelsesværdigt, at Italien skildres som Landet, hvor man forstaar at leve Livet i hele sin Fylde, frugtbart og rigt, og hvor Barnet indtager en Hovedplads.

Da Ægteparret har indset, hvorledes de har forgrebet sig paa Livet, anbefales det dem af deres kloge Læge netop at tage til Italien for at lære at leve Livet paa rette Vis. Det er da ogsaa der, at ikke blot Hustruen genvinder

sin legemlige Sundhed, men de begge deres Sjæles Karskhed, saa at deres Kærlighed fra nu af faar Lov til at udfolde sig sund og hel, hvorved iøvrigt hans Kunst beaandes og beriges, og han bliver den store Mester, han ellers ikke var blevet.

C. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mandag d. 28. Marts afholdtes Valg af Forvaltningsraad (Forstanderskab) for Sct. Ansgars Menighed. Som Medlemmer af Forvaltningsraadet genvalgtes de Herrer Muremester A. V. Günther, Direktør Chr. Henrichsen, cann. phil. Jos. L. M. Hoffmann og cand. jur. F. Kyhse. Hr. kgl. Hofforgylder F. Weber havde ikke ønsket Genvalg og fratraadte dermed Forvaltningsraadet efter 14 Aars Virksomhed. Som Suppleanter til Forvaltningsraadet nyvalgtes de Herrer Grosserer H. Melskens og Snedkermester Fr. Svendsen. Der blev hurtig Anvendelse for den ene Suppleant, idet Hr. cand. Kyhse umiddelbart efter Valget modtog Udnævnelse som Politimester i Lemvig, hvorfor Melskens i hans Sted indtraadte som Medlem af Forvaltningsraadet. Hr. Kyhse har siddet i Forvaltningsraadet i 12 Aar og har som dygtig Jurist ved flere Lejligheder været til stor Støtte for Forvaltningsraadet. Som Revisorer genvalgtes de Herrer Fabrikant A. Haas og Korrespondent S. Diemar, medens Hr. Forgylder A. Weber nyvalgtes som Revisorsuppleant. Valget er stadfæstet af Hans Højærværdighed Biskoppen. Sct. Ansgars Menighed retter hermed en Tak til de Herrer Kyhse og Weber, som nu efter mange Aars trofast og interesseret Virksomhed i Sognets Anliggender forlader Forvaltningsraadet og knytter for den nye Politimesters Vedkommende hertil Ønsket om alt godt i det fremtidige Embede.

Nordamerika. I U. S. A., Stiftet Seattle, er der dannet en Komité af Lægfolk, der opfordrer alle Katholikker til at give et ugentligt Bidrag til Kirken paa mindst 4% af deres Indtægt. Samtidig opfordres enhver Katholik til at give mindst 1 Dollar hver Søndag til sin Kirke. Dette skal fortrænge den Uskik, at Folk kun lægger 5—10 Cents i Osterpungen. Kirkegængerne anmodes om, til Indsamlerne at aflevere en lukket Kuvert med det til deres Indkomster svarende Beløb, samt Navn og Adresse. Bidragydernes Navne og Bidragets Størrelse bliver offentliggjort. Ved denne energiske Fremgangsmaade vil man ikke blot søge at sikre sig det nødvendige Beløb til Kirkens Drift, men ogsaa de Penge, der er nødvendige til Oprettelse og Drift af Præsteskoler.

Gudstjenesten i Paaskedagene.

St. Ansgars Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Morgen: Korsets højtidelige Optagelse, Procession, Levitmesse og Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Jesu Hjerter Kirke. Paaskesøndag Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken og Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 6, 7, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 6 Festandagt.

St. Knuds Kapel. Paaskesøndag Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Højmesse med Prædiken. Kl. 10 Højmesse med tysk Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 10 Højmesse med Prædiken.

Den evige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Paaskesøndag Kl. 8 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 Sangmesse. Kl. 6 Aften Festandagt.

Immaculatakirken. Paaskesøndag Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Morgen Korsets højtidelige Optagelse, derefter Procession og stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Vesperandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse.

Sakramentskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Procession og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. — Kl. 10 Højmesse og sakramental Velsignelse. Aftenandagten bortfalder.

St. Josefs Kirke. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Te Deum og Messe. Kl. 9 Levitmesse og Prædiken. Kl. 3 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 9 Højmesse. Kl. 3 Festandagt.

Rosenkranskirken. Paaskesøndag Kl. 6 Korsets Optagelse, Prædiken og Højmesse. Kl. 8 stille Messe. Anden Højmesse med Prædiken Kl. 10. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse.

Assumptionskapellet (Ordrupshøj). Paaskesøndag Kl. 8 Messe (den h. Kommunion uddeles ogsaa Kl. 7). Kl. 2 Efterm. sakramental Velsignelse. — 2. *Paaskedag* Kl. 7 Messe. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Andagt.

St. Annæ Kirke. Paaskesøndag Kl. 7 Korsets Optagelse, Sangmesse og Fælleskommunion. Kl. 9 Børnegudstjeneste. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt med Prædiken. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 og 9 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). Paaskesøndag Kl. 6 Morgen Korsets højtidelige Optagelse og Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt. — 2. *Paaskedag* Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 5 Festandagt.

St. Hans Kapel (Hørsholm). Paaskesøndag og 2. *Paaskedag* Kl. 9.

NB. Ligesom i Fjor vil der Paaskesøndag under Messerne i de fem københavnske Sognekirker i Stedet for den sædvanlige Kollekt blive foranstaltet en offentlig Indsamling til Bestridelse af Kirkernes Udgifter til Lys.

Kirkelig Kalender.

17. April Paaskesøndag.	24. April Hvide Søndag.
18. — M. 2. Paaskedag.	25. — M. Markus, Evangelist. Bededag.
19. — Ti. 3. Paaskedag.	26. — Ti. Cletus og Marcellinus, Paver og Martyrer.
20. — O. Oktavdag.	27. — O. Petrus Canisius, Bekender og Kirkelærer.
21. — To. Oktavdag.	28. — To. Paul af Korset, Bekender.
22. — F. Oktavdag.	29. — F. Petrus Martyr.
23. — L. Oktavdag.	30. — L. Katharina af Siena, Jomfru

St. Annæ Kirke.

Søndag d. 24. April — Hvide Søndag — meddeles Firmelsens Sakramente i St. Annæ Kirke.

Kl. 6, 7 og 11 $\frac{1}{2}$ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsen. — Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

St. Knuds-Kapel.

I Anledning af 25 Aars Jubilæum for St. Knuds-Kapels Indvielse holdes der 2. Paaskedag Kl. 10 en Festgudstjeneste med Levitmesse og Prædiken af Pater G. Schmiderer.

St. Ansgars Kirke.

Paaskesøndag og **Paaskemandag** bortfalder Kl. 11 $\frac{1}{2}$ den stille Messe.

Hvide Søndag den 24. April og **Søndag** den 1. Maj er den sidste Messe Kl. 11.

Derefter ophører 11 $\frac{1}{2}$ Messen indtil videre.

Katholsk Lytterforening afholder Generalforsamling Fredag d. 29. ds. Kl. 8 i A. C.'s Lokaler.

Er der Nogen,

som har Lyst til at udnytte og benytte gratis i Sommermaanederne mine 2 Tdr. Land, 2 Sommerhuse, Inventar, Værktøj, Haveredskaber og alt Tilbehør oppe ved Grib Skov, bedes Vedkommende henvende sig til Diemar, Skindergade 32, K. Et lille Bondehus kan, om ønskes, købes billigt til Vinterhus.

„Ordbog over det danske Sprog“.

De hidtil udkomne 8 Bind (indb.) er til Salg for kun 75 Kr. Henvendelse til

Katholsk Boghandel, Stenogsgade 3.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til **St. Ansgar Møneghedskontor, Bredgade 64 St.**

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—7. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions-kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 17.

Søndag den 24. April.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Salig Karl den Godes 800 Aars Mindedag. — Liturgi (fortsat). — Et Rejseminde. — Mariahjemmet. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Aarhus. England. Rom. Kina. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10—22,17 i Udtog.

I. Forskel mellem Guds Børn og Verdens Børn.

1. Almindelig Karakteristik.

En Vederstyggelighed for Herren er et vanartet Hjerte, men hans Velbehag er med dem, hvis Vandel er skyldfri (11,20). — En Afsky for Herren er den ugudeliges Færd; hvem der stræber efter Retfærdighed, elskes af ham (15,9).

2. Bøn og Ofre.

Langt borte er Herren fra de ugudelige, men de retfærdiges Bønner hører han (15,29). — De ugudeliges Ofre er en Vederstyggelighed for Herren; de retfærdiges Løfter er ham velbehagelige (15,8). — De ugudeliges Slagtofre er en Vederstyggelighed, fordi de frembæres med et brødefuldt Sindelag (21,27).

3. Straf og Løn.

Hvis den retfærdige her paa Jorden faar, hvad han fortjener, hvor meget mere den ugudelige og Synderen (11,31).

Hvad den ugudelige frygter for, kommer over ham; de retfærdige faar deres Ønske opfyldt (10,24). — Den retfærdige kan ikke nedbøjes af, hvad der end hændes ham; men de ugudelige har fuldt op af Ulykke (12,21). — Synderen forfølges af Ulykke, men den retfærdige belønnes med godt (13,21).

4. *Livets Gang.*

Som Sølv prøves i Ild og Guld i en Ovn, saaledes prøver Herren Hjerterne (17,3). — Den Uskyldiges Retsheden jævner Vejen for ham selv, men den ugudelige falder ved sin egen Ugudelighed (11,5). — Retfærdigheden beskytter den uskyldiges Vej, Ugudeligheden derimod fælder Synderen (13,6). — Den taabeliges Mund bliver hans Ulykke, og hans Læber til Undergang for hans Liv (18,7).

5. *Penge og Gods.*

Ugudelighedens Skatte nytter ikke noget, Retfærdighed derimod redder fra Døden (10,2). — Den retfærdiges Gerning fører til Liv, den ugudeliges Erhverv derimod til Synd (10,16). — Den, som stoler paa sin Rigdom, staar for Fald; de retfærdige derimod skal skyde frem som det grønne Løv (11,28). — Den gode efterlader sig som Arvinger Børn og Børnebørn, og til den retfærdige gemmes Synderens Gods (13,22). — Den retfærdiges Hus er en stærk Borg, i den ugudeliges Erhverv derimod gaar der Fordærvelse (15,6).

6. *Tanker og Ønsker.*

Herren hjemsøger ikke den retfærdiges Liv ved Hungersnød, men de ugudeliges lumske Planer gør han til Skamme (10,3). — Som udsøgt Sølv er den retfærdiges Tunge, men de ugudeliges Sind rummer Tomhed (10,20). — De retfærdiges Tanker er Ret, de ugudeliges Planer er Svig (12,5). Bedrag er i deres Sind, der pønser paa ondt; men de, som raader til Fred, faar Glæden til Følgesvend (12,20). — Hykleren narrer sin Ven ved sin Munds Ord, de retfærdige derimod finder Frihed ved deres Visdom (11,9). — Det slette Menneske forlokkes sin Næste og fører ham ikke paa nogen god Vej (16,29).

7. Ord og Tale.

Herrens Velsignelse er over den retfærdiges Hoved; de ugudeliges Mund skjuler Uret (10,6). — Den retfærdiges Læber agter paa Velbehag (for Gud og Mennesker), de ugudeliges Mund paa Fordrejelser (10,32). — Den retfærdiges Sjæl tænker paa Lydighed, de ugudeliges Mund strømmer over med ondt (15,28). — Den ugudelige Mand graver Ulykke op, og paa hans Læber er en Ildebrand tændt (16,27).

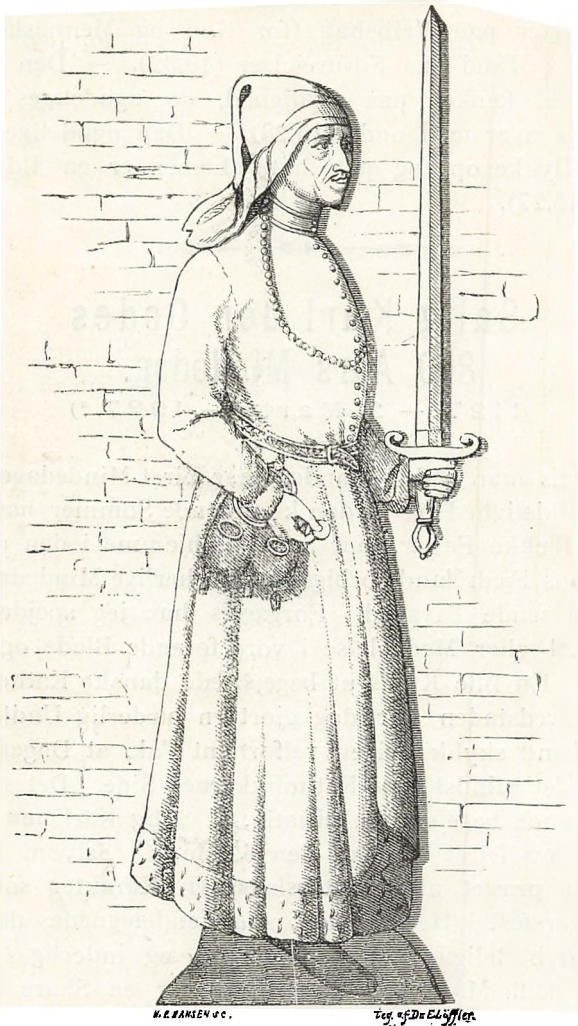
Salig Karl den Godes 800 Aars Mindedag.

1127 — 2. Marts — 1927.*)

Medens man nede i Flandern har fejret Mindedagen med stor Højtidelighed og til den kommende Sommer har planlagt en Række Fester, har man herhjemme i den danske Kongesøns Fædreland forbigaaet den herlige Mindedag med en forbavsende Tavshed. Forgæves har jeg spejdet efter en Artikel eller Meddelelse i vore førende Blade og Tidskrifter. En lille Kreds af begejstrede danske Katholikker her i Hovedstaden har dog gjort en hæderlig Undtagelse. Disse Mænd skylder vi en velfortjent Tak, at Dagen mindedes i det mindste fra Katholikkernes Side. Det skyldes disse Mænds begejstrede Initiativ, at Salig Karl den Godes Minde blev fejret Søndag den 6. Marts. Selvom Festen ikke var præget af saa storslaaet en Karakter som vor St. Ansgarsfest i Herthadalen, saa kendetegnedes den dog ved en dyb Religiositet og en smuk og inderlig Andagt. Tirsdag d. 6. Marts Kl. 3 samledes der en Skare Katholikker i St. Knuds Kapel for at hylde Salig Karl den Gode og mindes Martyrkongen Knud den Helliges Martyrsøn. Andagten blev indledet med vor herlige Hymne til Karl den Gode (Salmebog Nr. 245). Der var en særlig Feststemning over denne Sang. Ogsaa det ydre bidrog sit til at højne denne Stemning. Begge Sider af Kommunionbænken flankeredes af en flandersk og en dansk Stander,

*) Pladsmangel er Skyld i at denne Artikel fremkommer saa sent. Red,

baaret af to Drenge som Æresvagt. Efter Salmen holdt Pater Fr. Jaworski Festprædikenen, som vi vil bringe her i Uddrag*), Nede i Flandern samles i disse Dage Katholikker fra

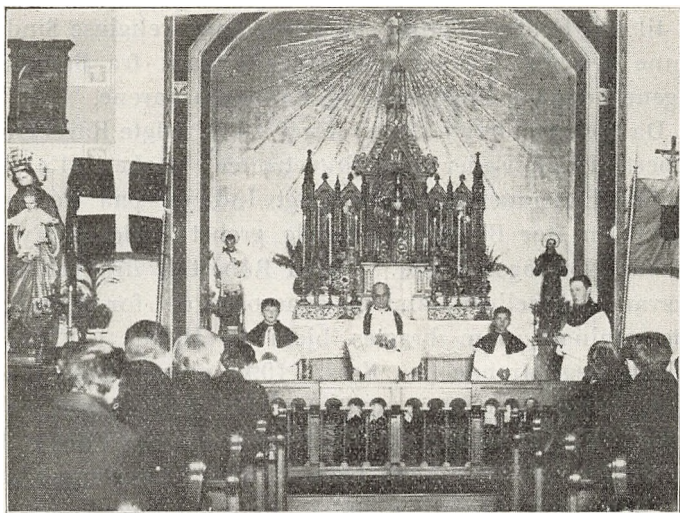
Salig Karl den Gode.

Billede fra 16. Aarh. i Salvatorkatedralen i Brügge.

hele Landet for at hylde deres store og gode Greve, den danske Kongesøn og Martyr, Salig Karl den Gode, Martyrsønnen af Martyrfaderen Kong Knud den Hellige. —

*) Det biografiske efter N. Hansen: Vore Helgener.

Her samles en lille Skare i Martyrkongens lille Kapel, medens en Verden udenfor har mistet Forstaaelsen af og Begejstringen for Martyriets herlige Krone. Desværre aner kun faa, hvem Salig Karl den Gode er, og hvilken Betydning han har haft og endnu stadig har ikke blot for det katholske Flandern, men ogsaa for os hans Brødre i Troen i den fælles Hjemstavn. Hvor virker det opildnende og begejstrende at se tilbage paa vor Fortid med dens store Skikkelser, at se den Begejstringens Glød, den Troens Iver,

Festgudstjenesten i St. Knuds Kapel.

det Standhaftighedens Mod, som lyser os i Møde gennem Aarhundreders svundne Tider. Knud den Hellige, Knud Lavard og Salig Karl den Gode er mere for os end blot historiske Skikkelser. De er Eksempler for os, der maner til Enighed og levende Begejstring for vor hellige Moder, den katholske Kirke. — Karl var kun 2 Aar gammel, da hans Fader Kong Knud faldt som Martyr for Tro og Retfærdighed i Aaret 1086. I sin Omsorg for Hustru og Barn havde Kong Knud sagt til sin Hustru Edele, at hun skulde rejse hjem til sin Fader Robert, Greve af Flandern. Hvad Knud anede, var nu sket. Edele flygtede snart hjem med

sin lille Dreng. Ved hendes Ankomst til Flandern var Faderen ikke hjemme, men Modtagelsen var hjertelig; det var Edeles Broder, som i Faderens Fravær tog imod hende. Denne Hjertelighed højnedes af en stor Ærbødighed for Martyren, hvis Hustru og Barn han med Glæde gav Husly. Da Faderen Robert med Tilnavnet Friseren vendte hjem, viste han de landflygtige den samme Kærlighed og Ærefrygt. Lykkelige var de Barndomsaar, Karl tilbragte i sin Bedstefaders Hjem. Edele fortalte ofte om Faderens store Dyder, om hans Kærlighed til Gud og Kirke og om hans heltemodige Død for Guds Sag. Med Ærbødighed saa Karl op til sin Fader. Tidligt styrkedes hans religiøse Sind, og denne religiøse Livsalvor ledsagede ham fra Barndomsdagene gennem Ungdoms- og Manddomsaarene.

Da Bedstefaderen døde i Aaret 1093, fulgte Karls Onkel, Robert II, sin Fader paa Grevetronen. Robert II's store, lysende Eksempel gjorde mægtigt Indtryk paa den unge Karl. En stor Begejstring havde grebet Datidens Fyrster, det var Korstogenes Tid. Ogsaa Robert II drog ud for at forsvare det hellige Land og generobre det for Kirken. De Efterretninger, som bragtes hjem til Hoffet i Flandern, virkede begejstrende paa Karl. 1099 vendte Robert atter hjem. Nogle Aar efter modtager Karl Ridderslaget af sin Onkel. For at udøve sin Riddergerning som Christi Ridder drager han ud til det hellige Land. Uforfærdet kæmper han mod Christi Fjender; de Saar, han modtager, vidner om en Dødsforagt, som minder om hans Fader, Martyrkongen Knud af Danmark. I 1111 faar Robert Banesaaret, og snart derefter dør han. Roberts Søn, Balduin VII, bliver nu Greve af Flandern. Karl var dengang 27 Aar gammel. Snart blev han Balduins bedste Ven og Raadgiver. Netop nu lyser Karls Karakter os i Møde i hele sin mandige Renhed og Uselviskhed. Han søger ikke Magt og Selvforherligelse, men Landets Vel. Balduin var for optaget, derfor træder Karl ofte i hans Sted som Landets Regent. Det første, han i Forening med Balduin gennemfører, er »Landefreden«. Andre Tider, andre Skikke. Vi forstaar næppe mere dette Udtryk. Det var nok en stor Tid dengang, men den personlige Ret gjordes alt for ofte gældende paa egen Haand. Hvor

ordnede Forhold savnes, øves der snart Uretfærdighed. Karl forbyder i Balduins Navn al Vaabenbrug. Streng var han mod Lovovertræderne. Det varede ikke længe, førend der var den skønneste Orden i Flanderns Rige. Balduin forfremmede Karl fra den ene Æresstilling til den anden. Tilsidst bestemmer han Karl til sin Efterfølger. Men dermed vakttes der en farlig Misundelse mod den danske Kongesøn; hans Modstandere saa i Karl »Danskeren«, Udlændingen, men ikke Roberts Dattersøn. —

Som man havde frygtet, døde Balduin 1119. Karl

Den saliges Død.

bestiger Grevetronen. Nu slaar Misundelsen ud i lys Lue. Anføreren for dette Oprør var desværre Balduins rænkefulde Moder Clementia. Hurtigt bliver Oprøret slaaget ned. »Ridderen« Karl viser her hele sit ædle Sind. Mindet om det dybe Venskab med Balduin lader ham øve den yderste Mildhed mod Balduins Moder. —

Magten og Værdigheden gør ham ikke stolt, tværtimod det er, som hans Ydmyghed og Fromhed vokser fra Dag til Dag, siden Grevekronen pryder ham. Hver eneste Dag tager han Del i den hellige Messe. Barfodet bringer han hver Morgen Almisse til de fattige inden Messetid. Hver

Dag bespiser han 13 fattige og klæder 5 andre fattige, 13 Guldstykker lægger han hver Dag ved sin Side under Messen for at give Almisse ogsaa under Gudstjenesten. Han forbyder ved Lov al Banden og Sværgeren og overtroisk Fremfærd. Med rig Haand støtter han Klostre og Kirker, saa han kaldtes »Kirkens Fader«. Hver Aften holder Karl sin Andagt. Mangen een anser den fromme for svag. Her ser vi, at den rette Fromhed gør stærk og mandig. I den Grad virker Karl i sit Grevskab, at en af hans samtidige skrev det vidunderlige om hans Styre: Hele Landet var præget af Blomstring, Smil og Velstand. — Riger bygges op paa Guds frygt. Den Elendighed, vi i vore Dage er Vidne til, har ikke sin sidste Grund i svigtende Guds frygt og manglende Fromhed.

Man bygger uden Gud — og derfor forgæves. — 2 Gange modtager Karl den Gode smigrende Tilbud: Først Kongekronen af Jerusalem, senere den tyske Kejserkrone. Karl afslaar begge Tilbud. Han forlangte ikke Hæder og Ære, men kun at virke for sit Folk og Guds Ære. Netop i det Aar, da Kejserkronen tilbødes Karl, mente han ikke at maatte forlade sit Folk; der var udbrudt en frygtelig Hungersnød som Følge af en uhørt streng Vinter 1124—25. »Dødens Bleghed kendetegnede alle,« skrev en i hine frygtelige Dage. Karl var utrættelig. Hans Godhed rygtedes snart langt udover hans Lands Grænser. Ved direkte Hjælp og yderst strenge Love søgte han at lindre Nøden. Selv havde han 113 daglige fattige Gæster ved sit Bord. Med fuld Rette erhvervede han sig Hædersnavnet »den Gode«.

Ser vi Karls gode Hjerter i al den Elendighed, saa maa vi alligevel ikke tro, at han ikke viste Strengthed i sine retfærdige Krav. For det moderne Menneske kunde han synes haard. Han var den faste, mandige Karakter, som ikke kendte Hensyn til Rang og Stand. Denne Retfærdighedssans kendte ikke til blødagtige og sødladne Betragtninger overfor Forseelser og Forbrydelser. Derfor kunde de smaa i Samfundet regne med hans Beskyttelse. Ligesom hos hans Fader Kong Knud besegles ogsaa hans Livsskæbne af den ubøjelige Retfærdighedssans. I Aaret 1126 kaldes Karl til Sydfrankrig som Kongens Lensmand for at

hjælpe denne i Stridigheder, der var udbrudt dernede. Karls Fraværelse benyttede to uværdige Mænd sig af til at plyndre og hæрге; det var Bertulf og Burchard. Da Karl kom hjem, kom de ulykkelige Mennesker, der havde mistet alt ved disse Plyndringer, for at klage ham deres Nød. Personlig undersøgte Karl Klagerne i de hærgede Egne. Karl blev grebet af Vrede over alle de Voldsgeringer, han blev Vidne til. Han maatte gribe til retfærdigt Gengæld. Da man advarede ham mod de mange Fjender, hans Retfærdighedssans skabte ham, havde han et Martyrfaderen værdigt Svar: »Det er ikke saa farligt som hæderligt at dø for Retfærdigheden.« »Hvad er mere udmærket og herligt end Martyriet?«

Medens Karl øvede retfærdig Straf, planlagdes en Sammensværgelse mod hans Liv. — Det var den 2. Marts 1127. Karl begav sig til St. Donats Kirke i Brügge for at overvære sin daglige hl. Messe. Han knæler foran Altret, beder Bodssalmérne, og i det Øjeblik, han rækker en Almisse til en fattig, kløver en af de sammensvorne hans Hoved med et Sværd. Saaledes dør Karl den Gode følgende sin hellige Fader i Martyrdøden. Ligesom Knud dør ogsaa Karl foran Altret. Han var den store Konges værdige Søn. — Indtil 1794 hvilede hans Relikvie i St. Donats Kirke; i dette Aar — Revolutionsaaret — ødelagdes den; derfor er hans hellige Levninger nu bisat i St. Sauveurkirke i Brügge.

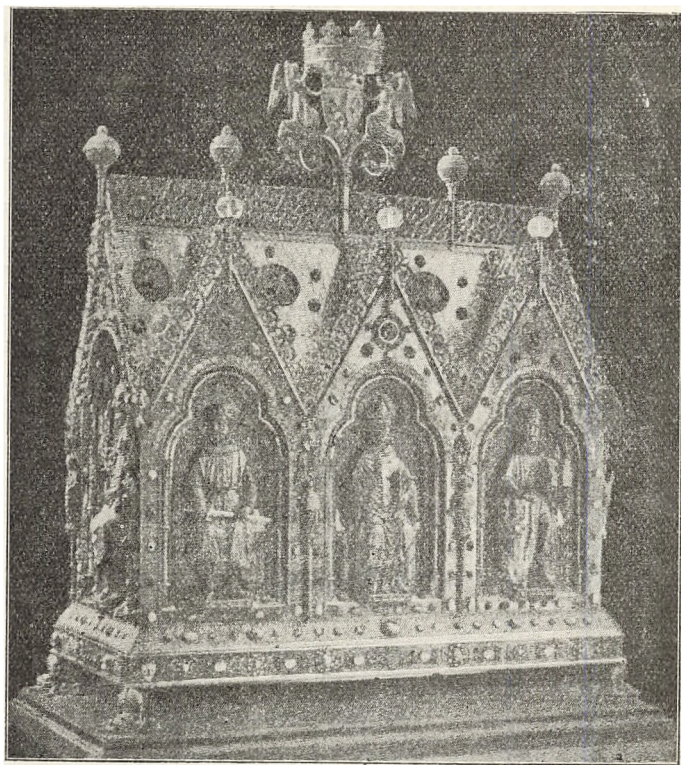
Den store Mindedag skal ogsaa vække Minderne i os om vor gamle katholske Fortid. Tro mod de gamle Minder maa vi begejstres for det store Arbejde, der venter os: at virke med til Genrejsning af vor gamle, hellige, katholske Moderkirke i vort eget Fædreland, Salig Karl den Godes Hjemstavn.

•

Efter Prædikenen var der sakramental Velsignelse. Under denne blev der sunget en fransk Hymne til Salig Karl den Gode. Baade Teksten og Melodien er udmærket og virker i sin enkle Skønhed. Derefter forrettedes en Bøn til Salig Karl den Gode. Efter den sakramentale Andagt hyldede alle Deltagerne en Relikvie af den Salige

Greve. — Denne Andagt burde gentages hvert Aar ikke blot i St. Knuds Kapel, men hele Landet over. Der kan endnu tilføjes, at vi her i Ugebladet vil offentliggøre Dagene for Festlighederne i Brügge i den kommende Sommer. Det vilde være smukt, om Repræsentanter for danske Katholikker vilde møde dernede.

Festdeltager.

Relikvieskrinet.

Efter at den hellige Fader den 9. Februar 1882 havde godkendt den Afgørelse af Rituskongregationen, der anerkendte den aarhundredgamle Andagt til Salige Karl den Gode, blev den 14. August 1883 den særlige Messe til hans Festdag, den 2. Marts, foreskrevet for de belgiske Bispedømmer. Paa Foranledning af Bispesædet i Brügge, hvis anden Patron den salige Karl den Gode var bleven, blev

der truffet store Forberedelser til en Fest til Ære for den salige Aaret efter. Ved denne vilde man hædre sin Vicepatron og bidrage til Udbredelse af Andagten til ham.

Til Opbevaring af Relikvierne havde man efter Tegning af Baron Bethune ladet fremstille det smukke gyldne Relikvieskrin, der skulde staa paa Altret i hans Kapel i St. Salvatorkatedralen, hvor endnu det ejendommelige Træbillede fra det 16. Aarhundredes Begyndelse vidnede om Andagten i gamle Dage til Salige Karl den Gode. Den 24., 26. og 28. fandt saa Festen Sted i Brügge, og i et

Kong Knuds Bryllup (i det historiske Optog).

pragtfuldt Optog, der viste hele Karl den Godes Levned og efterfulgtes af Grupper fra de forskellige Kirker og al Gejstligheden i Brügge, førtes den Saliges Relikvier gennem hele Byen og tilbage til St. Salvatorkatedralen.

Vi bringer her en Afbildning af den Gruppe, der viste Kong Knud den Helliges Bryllup. I Ærestoget deltog ogsaa vor daværende apostoliske Præfekt Mgr. von Euch, der fik udvirket, at den hellige Fader den 13. Juni 1886 ogsaa gav Tilladelse til at fejre Salige Karl den Godes Fest i Danmark den 2. Marts. Ved Dekret af 23. August 1886 har Jean-Joseph Faict, Biskop af Brügge, oprettet et Bro-

derskab til Ære for Salige Karl den Gode, hvis Medlemmer forpligter sig til daglig at bede et Pater Noster og Ave Maria med efterfølgende Paakaldelse: »Salige Karl den Gode, Greve og Martyr, bed for os,« og da Verdenskrigen nærmede sig Brügge, lod dette Broderskab og Gejstligheden sammesteds den Saliges Relikvier bære rundt om Byen under Paakaldelse om Forbøn mod Krigens Ulykker, og sandelig undgik saavel Byen som Kirkerne at lide Tab under den fjendtlige Besættelse.

For den, der som tilrejsende søger ind i San Salvator-katedralen, er det en Oplevelse at se det fromme Kirkeliv med Andagter og Kerter, der hersker her, og for en dansk er det en Glæde at blive vist til Salige Karl den Godes Kapel og se, hvilken Veneration og Ære, der dér vises vor Kongemartyrs Martyrsøn, og saa selv give sig under hans Beskyttelse.

Den 2. Marts fejredes paa Foranledning af Broderskabet den Saliges 800 Aars Passionsfest i St. Salvatorkatedralen med højtidelig Levitmesse Kl. 8 Morgen i Kapellet, der var smykket med Blomster, og Kl. 6 Aften var der Andagt med sakramental Velsignelse og Prædiken af Dom Modest van Assche, Benediktiner fra Abbediet i Steenbrugge. Da det var Askeonsdag, maatte man udsætte den større Fest, der skal fejres til Sommer under de smukke Former, som præger Kirkefesterne i Brügge.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

c. Altrets Symbolik.

Altret har et tredobbelt Formaal: at være Offerstedet i Den ny Pagt — at være Nadverbordet, hvor Herren bespiser sit Folk — og at være Trone for Himlens Majestæt, som bor i Brødet. Alle tre Formaal har Rod i Kristus selv, hvorfor da ogsaa de Gamle saa Herren symboliseret i Altret.

Det er desuden »Na a d e s t o l e n« fra Den gamle Pagts Tempel paa en ny Maade, og Mindelsen om Alterbordet i »den høje Sal« i Jerusalem. Med fuld Ret har man i Altret set det evige Golgatha, Offerstedet for det samme Offerlam, Altret for den samme Ypperstepræst — omend nu Ofret er ublodigt og frembæres ved et Menne-skes Hænder. Altret kunde ogsaa betyde Guds Kirke, der breder sig til alle Sider og staar klippefast. Relikvie-graven mindede Symbolikerne om Apostle, Martyrer og Helgener, hvis Liv, Død og evige Liv er i Kristus — og endelig saa de i Altret hver enkelt Troendes Hjærte, som skal være Herren et Offeralter til Tilbedelse, Sone og Bøn, som Kirkens Alter er det.

Men den almindeligste Tanke er dog, at Altret er »Hovedhjørneste-nen«, Kristus selv, til hvem Trin-nene som Profeter og Apostle fører op (Efes. 2,20).

7. Prædikestolen.

α Historisk set er denne ikke af ældste Dato. I Katakomberne som i Basilikaen prædikedes der fra Altret — eller, da det oftest var Biskoppen, der prædikede, fra den høje Bispestol i Baggrunden af Apsis.

Det tyske Navn *Kanzel* illustrerer godt dens Oprindelse, idet det afledes af *cancelli*, Gitter, Skranke, som skilte Kor fra Skib i Basilikaen.

I Basilikaen brødes dette Gitter paa bægge Sider af Altret ved Trappeopgange til to høje »Prædikestole« (*ambon'er*), hvorfra henholdsvis Epistel og Evangelium blev sunget ud mod Folket — til Prædikebrug anvendtes de dog ikke.

Først i den romanske Periode (og senere i Gothikken), da Ambonerne er forsvundne, rejste man særlige Prædike-stole af Træ eller Sten, hvilende paa Søjler eller Fod, med eller uden »Lydhat« — alt efter Kirkens Stil og Akustik.

β Lovgivning for Prædikestolen findes ikke i egentlig Forstand, men visse Traditioner hersker.

Den bør, rent logisk set, anbringes paa Evangelie-siden af Kirken og bør ikke (som det ofte er sket) fjærnes mere end nødvendigt fra Altret (det dær sungne Evan-

geliums Samhørighed med Prædikenen bør markeres ved Nærheden).

Ofte er der et Krucifix paa Stolen, sat fast i Brystværnet; det er ikke foreskrevet, og dets Belæstelse og Skikkelse er ofte saare uskøn og har Tilfældighedens Præg, ligesom det kan genere Prædikantens Gestus.

En Pult til Evangeliebogen (og til Manuskript!) skyes ofte — og dog er der, fra Ambonerne, den allerbedste Tradition for Anbringelsen, der ogsaa er af største praktiske Nytte.

Paa Festdage kan man pryde Prædikestolen med kostbare Tøjer, Silke og Fløjl, om man vil — eller blot lægge et smukt Klæde i Festens Farve ud over Pulten (som det sker i Rom o. a. Steder).

8. Klokker.

α Historisk.

Brugen af Klokker var kendt baade i Jødedom og Hedenskab, men disse Klokker var ganske smaa — fra Bjælder til Størrelse som vore Messeklokker. Til gudstjenstlig Sammenkaldelse brugtes de aldrig; dærtil betjente Israel sig af Basuner, og Hedningerne sig af »Klangjærn«, afstemte Metalstænger, der sloges mod hverandre fra Templets Tag (saadanne bruges endnu enkelte Steder, f. Ex. i Albanien).

Under Forfølgelsestiden var der jo ikke Tale om at bruge Klokker, og da de første Kirker kom op, brugte man Klangjærn eller Allarminstrumenter af afstemt Træ (en Slags store Xylofoner); den Slags kan endnu findes i Østerland.

Først henad Aar 500 opstaar Klokkerne. Den var først en Metalplade, der bøjedes sammen som et Kræmmerhus og nittedes i Sømmen — senere støbte man den i Pottelignende form og gik saa over til de nu kendte Tegninger.

Man opdager snart, at der kan naas Skønhedsvirkning ved at dekorere Klokkerne med Tegninger i Relief, og at den faar forøget Mening og Interesse ved Indskrifter. Der udvikler sig fra ca. 1200 en hel Klokke-Mystik og Symbolik i Retning af Dekoration, Inskriptionsdigtning, Vielser af Støbeform og Støbemasse, Bønner under Støbningen og

»Klokkedaab«, naar Værket var færdig til Ophængning — en Del heraf bestaar endnu i den katholske Folklore.

β I Nutiden er Formaalet med Klokken et flerdobbel: at forkynde Gudstjenestens Begyndelse, at mane til faste Bønner (*Angelus, Credo, De profundis*), at forskønne Festdagens Liturgi — og, gennem Bønnerne ved Vielsen af Klokken, at afvende Anslag fra Mørkets Magter og drage Guds Velsignelse ned over Menigheden, hver Gang den ringer.

Hvert Stift har sine Love for Ringningens og Kimningens Art ved daglig Messe, Fest, Dødsfald, Sejr og Ligfærd — ogsaa ved statslige og borgerlige Lejligheder lyder Klokken som Kirkens Bidrag til Folkets Manifestationer.

Der kan ikke noksom advares mod at bruge Klokkerne til politisk Brug, og Kirkelovene bestemmer, at den kirkelige Øvrighed alene har Myndighed i denne Sag (ikke Politiet!).

Der bør være Klokker (i hvert Fald een) ved hver Kirke — ophængt i Taarn, Tagrytter, Klokkestol eller Murbue (ikke i Stillads af Træ eller Jærn) — og Klokkerne skal indvies før Brugen (medens Velsignelsen af Støbeforment er frivillig).

Er der flere Klokker, bør Tonerne ikke vælges tilfældigt, men Afstemningen maa følge Harmoniens Love, ligesom Materialet bør være ædelt (Kobber & Tin, ikke Zink eller »Kobberstaal«), idet der ogsaa i Malmens Gedigenhed ligger et Symbol paa Budskabets Oprigtighed.

9. Kirkens Billeder og Indskrifter.

Allerede i Katakombetiden har man Billeder paa Kirkens (Kapellets) Vægge og over Altret og ligesaa Indskrifter paa Væggene.

Vi kan inddele Kirkens Billeder i to Klasser: Kultusbilleder og Dekorationsbilleder.

Kultusbilleder er saadanne, der anbringes som »Alterbillede« — de andre er hine, der til Belæring og Opbyggelse anbringes i Kirken, snart paa Vægge, snart i Rammer, snart selvstændige. »Alterbillederne« har til Formaal, ikke blot at pryde og at formane til Efterfølgelse, men ogsaa at tjene Dyrkelsen af den, de forestiller — idet de

Troende, beskuende Billedet, dyrker den, det fremstiller. Bægge Arter af Billeder skal lyde Kirkens Love, som kan sammenfattes i nedenstaaende.

α) Kultusbilleder maa kun forestille Guddommens tre Personer eller en af Kirken kanoniseret (Helgen, *sanctus*) eller beatificeret Person (*beatus*, Salig) — idet kun Gud maa dyrkes med Underkastelsens Dyrkelse, *cultus latriae*, og idet vi kun med *cultus hyperduliae*, en overordentlig Ærefrygtens Dyrkelse maa ære Guds Moder og med en simpel Ærefrygtens Dyrkelse (*cultus duliae*) de Helgener, som Kirken selv har erkendt som »her-skende med Kristus« (Aabenb. 20, 4). Denne Dyrkelse kan bl. a. ogsaa ske ved at have Billeder af dem, holde disse Billeder i Ære og dyrke dem gennem Billedet. Naar Dyrkelsen sker i Kirkens Navn og af dens Præst, er Kirken saare nøjeregnende med, hvem der dyrkes.

En »Helgen« (*sanctus*) kan dyrkes overalt i Kirken, og enhver Kirke kan have en hvilkensomhelst Helgen over et Alter (med Biskoppens Samtykke). En »Salig« dærimod (*beatus*) maa kun dyrkes paa det Sted og den Maade, Paven bestemmer.

Det er Kirkens Ønske, at man hovedsagelig — foruden den af Dogmatikken og Liturgien rent logisk følgende fornemste Dyrkelse af Jomfru Maria og Kirkens universelle Skytspatron, St. Josef, Kirkens Grundvold, St. Peter, Herrens Forløber, St. Johannes den Døber, Herrens Apostle og Englene — dyrker Landets, Stiftets, Landsdelens (Provinsens), Ordenens og Menighedens Patron (Patroner) — og at man altsaa ikke med Forkærlighed kaster sig over »Modehelgener«. De Helgener, som dyrkes, plejer man at forsyne med en »Glorie« — og dette Ærestegn (som ogsaa Opstilling over et Alter) maa ikke blive nogen anden tildel.

Billederne maa ikke være u-traditionelle i en Grad, saa de støder an mod det Tilvante, og ejheller saadan, at de forvirrer den uoplyste Menigmand (kunstneriske Nyskabelser har ikke Lov at gro paa Opbyggelsens Bekostning, de henvises til Museer og Privathuse). De maa ejheller støde den gode Smag eller Velanstændigheden (som visse af Barokkens).

Billederne kan indvies og velsignes, men det er ikke foreskrevet.

Er de een Gang paa Plads, maa de ikke uden højere Tilladelse fjærnes — særlig ikke, hvis de er kostbare ved Ælde, Kunst eller Folkeyndest og Dyrkelse fra Arilds Tid.

Det er ogsaa den kirkelige Øvrigheds Sag at paasé, at de er strængt korrekte i dogmatiske Henseende.

β) Dekorationen har to Formaal i Kirken: at forskønne Rummet og at være »de Uvidendes Bibel«. Deraf et dobbelt Hensyn.

Den skal i Stil svare til Kirkens Arkitektur og fremhæve, ikke kvæle denne. Ejheller maa den tildrage sig Hovedopmærksomheden, som ovenfor sagt. Og den skal følge de Love, der gælder for Kultusbilledet.

Dens Æmner bør være centrale: ikke ukendte Detaljer af ukendte Helgeners Liv, men Evangeliets store centrale Beretninger om Jesus, Maria og Apostlene (endda kun de i den Grad almenkendte, at den jævne Mand ikke behøver en Bådecker) eller Troens store Mysterier (Skabelsen, Frelsen, de sidste Ting, det kristelige Liv).*)

γ) En Kirke skal have et Navn, og samme Navn faar da Højaltret — og dette er igen afhængigt af Kirkens Dyrkelses-Love.

Man kan indvie til de tre guddommelige Personer, til et af Troens Mysterier (Hellig Kors Kirke, Sakramentskirken, Opstandelseskirken ...) eller til en kanoniseret Helgen; men til en Salig (*beatus*) kun med Forlov fra Rom.

Ligesaa kan der rejses Altre for samme efter de samme Regler.

Udenfor Altrene — paa Konsoller og Piedestaler, Repos'er og Kapitæler — kan man have andre Billeder og Statuer, men alle er de nævnte Love underkastet. Til Oplysning skal vi nævne nogle Exempler paa proskriberede Billeder fra vor egen Erfaring: Trefoldigheden som tre ensudseende Personer — halv nøgne, voksne »Engle« i naturlig Størrelse

*) Cfr. vor Opsats i »Credo« Aarg. 9 Nr. 3, Stockholm 1927: »Kirkekunst og de nordiske Missioner.«

— vildt forvredne Krucifixer — Gemma Galgani med Glorie — en af Tyskerne under Krigen i Alsace fjærnet Ste. Jehanne d'Arc — Servaes Korsvej — en *pietà* af Benediktinerindernes Arbejder i Prag (den var realistisk ligagtig) . . . osv.

Ø Traditionen fordrer absolut et Mariabillede af paafaldende Størrelse og Art i enhver Kirke, allerhelst i eget Kapel, eller i hvert Fald over eget Alter (aldrig over Sakramentsaltret!). Og den fordrer en »Korsvej« — selvom ingen af Delene kan siges at være foreskrevet absolut.

»Korsvejs-Stationerne« har deres Oprindelse fra Tiden lige efter Korstogene — de muliggjorde de Hjemmeblevnes Deltagelse i Bodsgangen langs Herrens Lidelsesvej i Jerusalem.

Paverne har knyttet Vindelse af megen Allad til denne Andagtsøvelse, og Kirken har foreskrevet et særligt Ritual for Oprettelsen af en Korsvej. Den skal ikke opfylde andre Betingelser end at være en Række paa 14 simple Trækors, naglede til Kirkevæggen — men den kan have en Tilføjelse af 14 Billeder, der illustrerer vedkommende »Stations« Indhold; dog er Billedet Bitingen og Korset den liturgiske Hovedsag (hvilket ofte glemmes!).

Da Franciskaner-Ordenen var »Den hellige Gravs Vogtere«, fik disse Ordensfolk Privilegium paa at oprette Korsveje; nu skal der ydermere biskoppelig Tilladelse til.

Indskrifter har fra Katakombetiden af været kendt i to Former: Navne og Sententser (om symbolske Tegn taler vi senere).

Navnene ristedes ind paa Gravpladerne til Minde, og Sententserne talte enten til Gud, den Afdøde eller Beskueren.

Ned igennem Tiderne finder man ofte Helgenens Navn paa hans Grav eller Billede — tidt med Tilføjelsen o. p. n. (*ora pro nobis*, bed for os); og der er god Mening i at fortælle den Andægtige, hvem Billedet forestiller, saa han ikke skal gætte det af Attributerne (Palme, Sværd, Lilje, Løve, Hjul . . .) alene. En Helgen betegnes som *S.*, *St.* eller *Sct.*, en Salig som *B* (*eatus*). Ligesaa kan der anbringes Sententser under Dekorationsbillederne — er de bibelske, da de bibelske Ord, der er Centrum i Begi-

venheden. Er de kirkehistoriske, da Bibelsprog, der kan illustrere dem. Men Sentenser, der kun har Adresse til Kirkegængerene, er uliturgiske (f. Ex. Red Din Sjæl! Gaa til Josef! Herren kalder! . . .), og de er en ynkelig Nødhjælp for et Billede eller et Symbol; deres Virkning er oftest kun forstyrrende og deres Pryd fattig. Skal der være Indskrifter, bør de følge Reglerne for Billeder og det ovenfor Sagte — foruden at de bør skrives paa Folkets Sprog (ellers er de unyttige). Det er ej heller unødvendigt at fremhæve, at om de citerer Den hellige Skrift, skal de være ordrette, og sprogligt korrekte i alle Tilfælde.

Det er imod Kirkens Ønsker, at profane Indskrifter springer i Øjnene: Skænket af . . . Til Minde om . . . I Anledning af — ligesom det er ukirkeligt at hænge Portrætter (f. Ex. af afdøde Bisper eller Præster) frem i Kirken. Efter at Begravelse inde i Kirken er ophævet, undtagen for Paver, Kardinaler, Biskopper, Kongelige og Abbeder, maa Anbringelsen af Mindesmærker (Epitafier) i Kirken for Enkeltpersoner siges at være upassende; det skulde da dreje sig om en Stormand i Guds Rige, om Kirkens Giver eller om en Person, der vil gaa over i Historien. Ogsaa er Opsættelsen af en Mindetavle for Sognets i Krig eller Ulykke omkomne tilladelig — men paa en beskedne Plads (paa en Søjles Bagside eller i Vaabenhuset).

10. Sakristiet.

Dette Rum, som tjener til Opbevaring for Paramenter og hellige Kar, til Magasin for alt Kirketilbehøret og til Paaklædningsrum for Gejstlighed og Ministranter, har sin Oprindelse i det foran omtalte *secretarium*, der ogsaa kaldtes *diaconicum*, Diakonernes Rum.

Selve Navnet (*sacristia*) angiver, at Stedet er helligt, som Forgaarden i Templet var det; men Sakristiet indvies ikke som den øvrige Kirke.

De eneste Love, der gælder for det, er de naturlige, som følger af dets Brug, om Rumlighed og Udstyr. Dog skal det paa Hæderspladsen have et Krucifix eller andet helligt Billede, for hvilket Præsten bøjer Hovedet, naar han gaar ind til eller kommer ud fra Messen. Ogsaa bør

der være et *lavabo* med Haandklæder, hvor Præsten kan tvætte Hænder før og efter den hellige Handling.

I Sakristiet skal findes opslaaet visse Dekreter og Forordninger samt bero en Journal over Kirkens Forpligtelser i Retning af stiftede Messer.

Stedet er — om ikke helligt — saa dog højtideligt og fordrer Orden og Stilhed til Samling før Gudstjenesten. Dets Karakter af Skatkammer for Gudshusets Pretiosa og Tilbehør forlener det med yderligere Værdighed og bør holde enhver Tendens til Pulterkammer fjærn.

(Fortsættes.)

Et Rejseminde.

Naar man med Jernbane mod Esbjerg har passeret Bramminge, fortoner Tjæreborg Kirke sig forude, graa og ensformig, forholdsvis lille og uanselig, men dog knejsende mod Himlen højt over det gamle og det nye Tjæreborg. Den rejsende lader maaske Blikket glide videre, thi hvem tænker vel paa, at denne Kirke er en af Landets ældste, som andre af vor hellige Kirkes gamle Huse rigt paa Minder, som Tidens Tand efterhaanden fortærer, hjulpet af Slægters Mangel paa Respekt for vore dyreste Minder.

En lykkelig Stund førte mig til Tjæreborg og til Tjæreborg Kirke, der er bygget af Kvadersten, formentlig i sidste Halvdel af det 12. Aarhundrede. Udvendig er den velbevaret, og vor hellige Kirke har vel Lov at tage de Ord til Indtægt ogsaa for denne Kirkebygning, naar der i den historiske Omtale af den skrives om Middelalderens Kirker, at »de har i særlig Forstand været under Guds Varetagt i Sammenligning med alle andre Bygninger fra Middelalderen«. —

Men indvendig er Kirken afribbet og berøvet de fleste af sine tusindaarige Prydelser, hvormed den har været smykket til Guds Ære. Stille og dødt er der, og tomt og koldt synes Kirkerummet, der genlyder af den tavse Vandrers Skridt. Med Mellemlum lyder der vel saadanne Skridt af en Trosfælle til dem, der for Hundreder af Aar siden fyldte Kirken og knælede ned her i Tilbedelse af Det Allerhelligste.

Nu er det Helligste Sakramente fjernet! — Knæleskammerne er borte. Hvor er den evige Lampe? — Ogsaa fjernet! Mon det skulde være den lille Lampe, der findes i et tykt Lag Støv bag Alteret? Foreviseren af Kirken mener det. — Velvilligst blev den fundne lille Lampe, hvis Lys er slukket, overladt mig — givet som en Kuriositet, modtaget som et Klenodie. —

Bag Alteret og bedækket med Støv ligger Rester af den gamle Altertavle: Brudstykker af store, udskaarne Figurer af Gud Fader og Den Korsfæstede. — Over den sørgeligt rekonstruerede Altertavle har Statuer af St. Clemens og af Guds hellige Moder dog faaet Lov at staa, flankeret af de tolv Apostle — Judas med Pengene yderst.

Under Alteret med Adgang til det lille Sakristi bagved forevises en stor, rusten Nøgle til et der staaende Relikvieskrin, der efter Sigende muligt endnu gemmer nogle Benstumper af Kirkens Helgen. Hvem denne er, vidste man ikke og ej heller, om der endnu skulde være saadanne Relikvier at finde der. Ved Foreviserens Mangel paa Kompetence til at lade mig undersøge Sagen nærmere maatte jeg opgive dette, selv om det gamle, ældede Relikvieskrin saa ud til at kunne aabnes uden Nøgle.

Paa Kirkens Prædikestol læses i udskaarne Bogstaver »Anno Domini« og derefter, men kun malet, Aarstallet 1551. Meget muligt er Prædikestolen dog ældre, idet det oprindelige Aarstal paa en eller anden Maade er gaaet tabt, hvorefter der er malet et andet i Stedet. Prædikestolens Hjørnesøjler er udskaarne Figurer, der symboliserer Tro, Haab, Kærlighed, Retfærdighed, Snildhed, Styrke og Gæstfrihed.

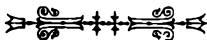
Det menes, at Kirkens østlige Del, hvor Koret nu ligger, og hvis Tag ses at være lavere end Langskibets, er tilbygget senere, idet der her er anvendt Tufsten i større Udstrækning end oprindelig.

Kirken har som bekendt senere tilhørt Slægten Rothkirch, der ejede den nærliggende og endnu eksisterende Gaard Krogsgaard, senere blev Kirken udskilt fra Gaarden, og det fortælles, at den nu ejes af tre — navngivne — Privatpersoner, hvoraf een af Ejerne er her fra København. Kirken paatænkes afhændet, eventuelt til Staten.

Maatte det lykkes mellem de Ruiner, som »Reformationen« saaledes har foraarsaget, lidt efter lidt at genrejse vor hellige Kirkes Huse, skønne og rige som før!

Frederiksberg, den $\frac{3}{8}$ — 1927.

C. Mønnike.

Mariahjemmet.

Forfatteren af Jubilæumsartiklen kendte ikke den forandrede Fundats og heller ikke Stifterens Testamente. Da Mariahjemmets nuværende Form deri stadfæstes, er enhver Diskussion om Husholdningsskolens Genaabning udelukket.

P. D. Steidl.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Aarhus. Palmesøndag og Mandag i Den stille Uge fremførte Medlemmer af Aarhus Menighed paany »Nadversalen« af Robert Hugh Benson. Aarhus er det første Sted, hvor »Nadversalen« er fremført i Danmark, og for hvert Aar har Fremførelsen vundet i Sikkerhed og Skønhed. De ydre Midler er ikke store, men indenfor den givne Ramme har man naaet noget meget smukt. Især er man naaet frem til den enkle, værdige Stemning og Tone, der gør »Nadversalen« til en Andagt og Højtidsstund, hvor alt det ydre glemmes eller glider i Baggrunden. For Menigheden i Aarhus er »Nadversalen« blevet en aarligt tilbagevendende Oplevelse og Forberedelse til Paasken, en Kilde til Tanker og Følelser, saaledes som Bensons Mening med det var. Og man haaber i Aarhus, at det Aar for Aar maa lykkes at fremføre dette Drama om Kristi Lidelse skønnere og bedre og under stadig voksende Andagt. Og der er i Menigheden en stærk Følelse af Taknemmelighed overfor dem, der har ydet en saa smuk Indsats ved Fremførelsen af »Nadversalen«.

England. I Anledning af det engelske Missionssamfunds (Catholic Missionary Society) 25 Aars Jubilæum har der i Queens Hall i London været afholdt et stort Møde, der overværedes af Kardinal Bourne og ni andre Biskopper. Ved denne Lejlighed dannedes en ny Organisation, den Apostoliske Liga (Apostolic League), som skal arbejde for Englands Omvendelse. Medlemmerne maa love fem Ting. De skal stadig udvide deres eget Kendskab til Troen baade ved at læse og ved at høre. De maa aldrig af Frygt eller Skam tie til Angreb paa Troen. De skal søge at bringe Ikke-Katholikker til katholske Prædikener og katholsk Undervisning. De skal sørge for at udbrede katholsk Litteratur blandt Ikke-Katholikker. De skal bede for Englands Omvendelse, og idet mindste een Gang om Maaneden ofre den hellige Kommunion for denne Sag.

Rom. I en nær Fremtid agter Den hellige Fader at konsekreere nogle Japanere til Biskopper.

— Den pavelige Statssekretær, Kardinal Gasparri, har den 31. Marts fejret 50-Aars Præstejubilæum. Det gav ikke Anledning til officielle Festligheder, dog var et meget stort Antal af gejstlige og verdslige Honoratiores samlede til Kardinalens Jubilæumsmesse. Den hellige Fader har skænket Jubilaren den Kalk, den afdøde Ærkebiskop af Paris, Kardinal Richard, brugte de sidste Maaneder han levede; den var senere blevet foræret til Pave Pius X. Kardinal Gasparri, der i lang Tid har opholdt sig i Paris, stod i nært Forhold til den franske Kardinal, af hvem han modtog Bispevielsen.

Kina. Blandt de myrdede i Nanking findes ogsaa to Jesuiter, en Italiener og en Franskmand. Det paastaas, at deres Henrettelse blev beordret af de katonesiske Autoriteter, og deres Lig blev frygteligt mishandlet. Kinesiske Katholikker lykkedes det omsider at faa Tilsladelse til at begrave dem.

— Samtidig kommer der Meddelelse om, at to af de nye kinesiske Biskopper, der for nylig blev konsekreerede af Paven, er ankommet til Tien-Tsin og har faaet en stor Modtagelse, baade af Kristne og Hedninger.

Sct. Andreas Kirke i Ordrup.

Torsdag den 28. April Kl. 8

Palestrina Koret

Dirigent: *Magister Mogens Wøldike.*

Giovanni Pierluigi da Palestrina: Kyrie, Credo, Agnus Dei af
»Missa Papae Marcelli«.

Korværker af Orlando di Lasso. Hans Leo Hassler.

Johannes Eccara. Johann Rosenmüller. Gaudimel.

Laub. Antonio Lotti og Antonio Caldara.

Tekstprogram, gældende som Indgangskort á 2 Kr. kan faas hos Portneren i Sct. Andreas Præstegaard, Urmager Hylleholt, Jægerborg Allé 20, Portneren i Sct. Knuds Skole, Stenosgade, samt i de katolske Boghandler Ørstedesvej 10 og Stenosgade 3.

Elisabethforeningens Basar indbragte 2718 Kr. 95 Øre. Gevinsterne faldt paa følgende Numre: Thebord med Theservise paa Nr. 10. Taske Nr. 16. Dukke Leif Nr. 340. Bilturen Nr. 133. Stor Dukkeseng Nr. 14. Lille Dukkeseng Nr. 27. Dukke Birtha Nr. 22. Babydukke Nr. 74. Sofapude Nr. 43.

En hjertelig Tak bringes alle Elisabethforeningens Venner, som Aar efter Aar mindes Basaren. En hjertelig Tak til Enhver, som ved Gaver og ved sit Besøg har støttet Basaren og derved hjulpet til at sprede Sol paa de smaa forældreløse Børns Vej.

Bestyrelsen.

Til St Antoni Kapel har jeg endvidere modtaget: Kr. 5—5—1 83.90—5—1—50—10—1—5—20—35—10—30—6—10—10, ialt Kr. 287.90. Med det tidligere indkomne Kr. 9462,11. Hjærtelig Tak!

Cay Benzon, Nørrebrogade 27.

Kirkelig Kalender.

24. April Hvide Søndag.	1. Maj 2. Søndag e. Paaske. Filip og Jakøb, Apostle.
25. — M. Markus, Evangelist. Bededag.	2. — M. Athanasius, Biskop og Kirkelærer.
26. — Ti. Cletus og Marcellinus, Paver og Martyrer.	3. — Ti. Korsets Genfindelse.
27. — O. Petrus Canisius, Beken- der og Kirkelærer.	4. — O. Josef, Jesu Pleje- fader.
28. — To. Paul af Korset, Beken- der.	5. — To. Pius V, Pave og Bekender.
29. — F. Petrus Martyr.	6. — F. Johannes Evangelists Martyrium.
30. — L. Katharina af Siena, Jomfru.	7. — L. Stanislaus, Biskop og Martyr.

Hvide Søndag.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 11 stille Messe. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Sakramentskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

Rosenkranskirken. Kl. 7 stille Messe. Kl. 8½ højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion. Kl. 5 Eftm. Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11½ stille Messe. — Kl. 9 Prælatmesse, Prædiken og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 4 Festandagt med Te Deum og Velsignelse.

St. Knuds Kapel. Kl. 8 Sangmesse.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 24. April i Jesu Hjerte Kirke Kl. 8½.

Sct. Michaels Klub Mandag den 25. April Kl. 7½ **Konvertit-fest**, hvortil alle Medlemmer indbydes venligst. Kaffe, The og Dessert. 1 Kr. 50 Øre bedes erlagt ved Indgangen.

A.C. Onsdag d. 27. April Kl. 8¼ Møde i »Vesterhus«, Vester-voldgade 115 1. *Pastor A. Menzinger:* »Vor nye Messe-bog«. Ikke-Medlemmer har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Formanden (Stenosgade 4, Telf. Vester 2628).
Administratores.

Det fattige Børnehjem i Nakskov

beder indtrængende om Hjælp. **Pater A. Smitz' P. G. Konto** er 6511. Gaver modtages eller afhentes med Tak af Diemar, Skindergade 32, K. Tlf. **Byen 6555** Kl. 10—2.

En flink katolsk Pige kan faa Plads i et katolsk Hjem paa Landet, ca. ½ Time fra København.

En ung Pige, som holder af Børn, foretrækkes. **Løn 25 Kr. Billet mrk. »1. Maj«**

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 18.

Søndag den 1. Maj.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Liturgi (fortsat). — Efterslet. — Pilatus. — Sankt Vincentsforeningen for katholske Damer. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. England. Mexiko. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,17 i Udtog. II.

Forskel mellem Guds Børn og Verdens Børn.

1. Navn og Minde.

Den retfærdiges Minde er i Ære; men de ugudeliges Navn smuldrer hen (10,7). — Som et Uvej, der farer forbi, skal den ugudelige forgaa; den retfærdige derimod er som en Grundvold for altid (10,25). — Den ugudeliges Gerning kan ikke bestaa, men den, som saar Retfærdighed, faar varig Løn (11,18).

2. Tryghed i Livet.

Herrens Vej er den uskyldiges Styrke, men en Forskrækkelse for den, der gør Uret (10,29). — Den retfærdige rokkes ikke i Evighed, de ugudelige derimod skal ikke bo i Landet (10,30). — Den retfærdiges Mund taler Visdom, den ondes Tunge derimod skal gaa til Grunde (10,31). — Ved Ugudelighed kan ingen bestaa, den retfærdiges Rod derimod er urokkelig (12,3). — Vend de ugudelige til en anden Side, og de er ikke mere til; de

retfærdiges Hus derimod skal bestaa (12,7). — Ved Læbernes Synder kommer Undergang til den onde, men den retfærdige undslipper Nøden (12,13). — De retfærdiges Lys spreder Glæde, men de ugudeliges Lampe slukkes (13,9). — De ugudeliges Hus bliver lagt øde, men de retfærdiges Boliger blomstrer (14,11). — Den ugudelige styrtes for sin Ondskabs Skyld, den retfærdige derimod er forhaabningsfuld selv ved sin Død (14,32).

3. *Fremtidsudsigter.*

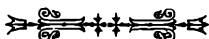
Herrens Frygt lægger Dage til, men de ugudeliges Aar skal forkortes (10,27). — De retfærdiges Forventning er Glæde, men de ugudeliges Haab forgaar (10,28). — De retfærdiges Ønske gaar kun ud paa godt, de ugudeliges Forventning bliver (Guds) Vrede (11,23).

4. *Medmennesker og Dyr.*

Ved den retfærdiges Lykke jubler Byen, og der er Glæde over de ugudeliges Undergang (11,10). — Ved de retfærdiges Velsignelse hæver Byen sig, men ved de ugudeliges Mund nedbrydes den (11,11). — De ugudeliges Ord lurar paa Blod, men de retfærdiges Mund befrier (de farestedte 12,6). — Den retfærdige kender ogsaa sit Kvægs Følelser, de ugudeliges Hjerte er grusomt (12,10). — Den retfærdige hader Løgnen, den ugudelige derimod bringer Skam over andre og sig selv (13,5). — Den onde søger altid Strid, men et skaanselsløst Bud skal udsendes imod ham (17,11).

5. *Slutresultater.*

Den retfærdiges Læber belærer mange, de ulærvillige skal dø i deres Hjertes Uforstand (10,21). — Dør den ugudelige, er alt Haab ude, og det ængstelige Begærs Forventning tilintetgøres (11,7). — Den retfærdige befries fra Nøden, men den ugudelige prisgives i hans Sted (11,8). — Mildhed forskaffer Liv, at jage efter det onde Død (11,19). — Paa Retfærd's Sti er der Liv, en Afvej derimod fører til Døden (12,28).

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

11. Kirke-Tilbehør.

Vi gaar nu over til at tale om en lang Række Genstande, som mer eller mindre ofte benyttes i Kirken, og som hver for sig har deres Historie, deres Mening og deres Love — en Betragtning, der kan vise os, hvor omhyggeligt Kirken gaar i Detaljer, naar det gælder det hellige Sted.

a. Altertilbehør.

Vi har foran talt om Altret som saadant, det nøgne Alter; nu ser vi paa de Sager, der skal til for at gøre Fejrelsen af Messen tilladt.

α) Alterkorset, Krucifixet, finder vi først i den romanske Periode. Tidligere havde man et nøgent Kors som Pryd paa Toppen af Baldakinen, mens Krucifixet brugtes som Processionskors; naar Romerne drog i Optog til den Kirke, der havde *statio*, bares dette Kors foran Skaren og stilledes op overfor Altret.

I de romanske Kirker forestillede Krucifixet den levende Kristus, der stod paa en Skammel med udbredte Arme, klædt i Kongekaabe og med kronet Hoved, *Christus Rex*; Korset var ofte et herligt Arbejde i Guld, Emalje og Elfenben.

Først den gotiske Tid fremstiller den døde Kristus, nøgen, naar undtages Lændeklædet, og smærtefortrukken — ofte, i Sengothikken, i gruelig Grad.

Renaissancen lader Korsets Stage gaa ned i en kugle- eller cylinderformet Knop, som ofte udskæres med Figurer i Nischer eller under Baldakiner. Og Barokken, som navnlig er rig paa overordentlig fine Elfenbens Krucifixer, lader Korset forsvinde, idet Alter-Overbygningen nu bliver saa voldsom, at det lille Krucifix drukner i Mængden af Omgivelser.

Kirken forlanger, at Alterkorset skal dominere, saa ikke blot Præsten, men hele Menigheden ser det som Ho-

vedprydgenstand paa Altret — som Tegnet, der forkynder, hvad hær foregaar, og hvem man hær dyrker.

Ikke blot i Størrelse skal det være anseligt og overrage Kærter, Stager og alt andet — ogsaa i Materiale og Arbejde skal det være fremragende for det øvrige Tilbehør.

Som Gudebilledet staar over det hedenske Alter, skal det staa som Guds-Billedet over vort — saa ingen kan være i Tvivl om, at i det er alt udtrykt.

Det maa kun fjærnes, naar Gud selv i Monstransen træder i dets Sted.

β) Ved dets Sider staar Kærter i Stager.

I Oldkirken stod Kærterne paa Gulvet rundt om det fritstaaende Alter (i den allerældste Tid brugtes hængende Olielamper eller Fakler, der holdtes i Haanden); først da Korset fik sin Plads paa Alterbordet, kom ogsaa Stagerne derop. De ældste, romanske, Stager var lave, svære, trefodede, ofte hvilende paa Løver eller Lindorme og dekorerede med Ranker og Løvværk; de ofte fantastiske Figurer af Dyr, Uhyrer og Fugle symboliserede Lysets Sejr over Mørket.

Den gothiske Stil udsmykker Foden i sin Manér med Tinder og Roser, gør Stagen højere og forsyner den med et Skaft, ofte leddelt ved Knapper eller Ringe.

Renaissancen skabte Stagen om til en Kandelaber med rig arkitektonisk Sokkel og en stærkt udarbejdet Skaal under Kærten.

Barokken skabte endelig store farvede og forgyldte Stager, ofte mer end mandshøje, med Snørkler og Dikkedarer.

Nutiden forsøger atter at bringe Stagerne ned fra det beherskende til det tjenende Stæde overfor Alter og Kors.

Kirken foreskriver, at de skal være af Metal, og at Stage og Kærte ikke maa rage højere op end til Korsets Tværrarm. I Antal skal de være seks, hvoraf to tændes ved stille Messe, fire ved Højmesse og alle seks ved festlig Messe (Levitmesse); naar Biskoppen holder Pontifikalmesse, tænder man en syvende Kærte, ud fra Ordene i Jesaias 11, 2 og Aabenb. 1, 12.

Kærterne selv har en rig Symbolik og maa følge bestemte Love.

Lyset er Symbol paa Lysets Gud (1. Tim. 6, 16), paa den brændende Tornebusk, hvori Moses saa Gud, paa Ildstøtten i Ørkenen; ganske særlig betyder Lyset Kristus (St. Johs. 1, 9), »Retfærds Sol« og »Lys af Lys« og Lammet, der er Lyset i det ny Jerusalem. (Den samme Symbolik gælder »den evige Lampe«). Lyset taler endvidere om Troen, der oplyser os og som en Ild varmer Hjærtet. Som Ild er Kærten Gud Helligaands Symbol og Tegnet paa Guds fortærende Nidkærlighed og brændende Kærlighed, der fortærer sig selv (som Kærten Vokset) i Jesu Offer. Ilden er ogsaa en Tale om Luttring og Renselse.

At Kirken selv godkender denne Symbolik som sin egen, ser vi af Lovene for Kærterne.

De skal absolut være af Voks, rent og bleget Bivoks, og de skal være hvide (kun i Sørgeliturcier — Langfredag og Sjælemesse — kan man bruge mørkere Kærter, medens Sløjfer af Flor er utilstedelige). Loven gælder kun for de seks liturgiske Kærter — andre, der anvendes for større Højtideligheds Skyld (f. Eks. ved Udstilling i Monstransen) kan være af Stearin, Parafin eller Kompositionsmasse. Kirken gør det Præsten til en Pligt at paase, at Vokset er ganske rent for Iblanding af dyriske Stoffer.

De flittige Bier, der skaffer Vokset, er Symbol paa kristelig Arbejdsomhed; det rene Voks, der fortæres af Flammen, paa Kristi hellige Legeme, der hengaves paa Korset og stadig hengives paa Altret. Og den rolige Flamme betegner hans Hjærtens Kærlighed.

γ) Den Skik at sætte Blomster paa Altret gaar tilbage til før Aar 300. Kirken anbefaler (men foreskriver ikke), at man pryder Altret med disse Guds skønneste jordiske Skabninger. Men Betingelsen er, at Blomsterne (hvadenten det er groende Planter eller afskaarne Blomster) ikke staar paa selve Alterbordet, men paa den Skammel, der bærer Stagerne; og at de pryder, men ikke dominerer; desuden at de hensættes i Beholdere af særligt Præg, ikke i nøgne Urtepotter (med Crêpepapir!) eller i

Glas, der minder om Dagligstue. Papirsblomster og kunstige Blomster er absolut forbudt — baade af Kirken og af den gode Smag.

δ) Kánon-Tavlerne kaldes de Paptavler, der staar, i et Antal af tre, midt for Tabernaklet og yderst ved Siderne, og hvis Indskrifter fra Messens faste Dele (*cánon*) tjener til at støtte Præstens Hukommelse, saa han ikke skal behøve at gøre ubekvemme eller uskønne og forstyrrende Bevægelser for at se i Bogen.

De er af ganske ny Dato og paa ingen Maade forekrevne; dærfør har de intet at gøre paa Altret uden for Messen og skal straks fjæernes.

Da de er en ren Nødhjælp for Hukommelsen, er det eneste Hensyn, at de er tydelige at læse, og det er meningsløst at give dem Rammer, Glas og kunstnerisk Udstyr (som Barokken); en køn og værdig samt let læselig Tryksag er nok. Deres højeste Dyd er at gøre sig saa ubemærkede som muligt mellem de liturgiske Genstande, hvortil de ikke en Gang hører.

ε) Alterdugene har baade en Historie og en Mening.

Paa Israels Festdage blev Sabbats- og Paaskebordet bredt med en hvid Linnedug, og saaledes skete det ogsaa med Oldkirkens Altre. Det fritstaaende Alter blev, til Messen, dækket med Duge, der paa alle Sider naede Jorden (som den øverste Dug i vore Dage paa Siderne naar helt ned).

De nutidige Forskrifter forlanger tre Duge af hvidt Linned, som dækker hele Alterpladen; den øverste skal (som sagt) være saa lang, at den for Enderne naar Altertrinnet. Disse Duge udtrykker Ærefrygt for Alterets hellige Hemmeligheder.

Naar der skal være tre, skyldes det vist oprindeligt, at man saaledes lettere afværgede Ulykken: at spille det kostbare Kristi Blod, hvis Præsten kom til at vælte Kalken.

Senere lagde man Symbol i Tretallet gennem en Henvisning til den stridende, den lidende og den triumferende Kirke, til Kristi Linklæder i Graven o. s. v.

Forkanten af Dugen kan være broderet eller besat

med Kniplinger — men den hvide Farve maa aldrig fraviges, og Motivet bør hverken være en, p. Gr. af Afstanden, ulæselig Indskrift, eller flere Meter aandløs Repetition af eet og samme Motiv.

(Fortsættes.)

Efterslet.

Efter »Franciscans in China« ved G. Nyholm, Aarhus.

Belejringen af Wushang er Historie. Sejrherrerne høster nu Frugterne af deres Sejr. Sejrherrene har Magt til at ødelægge, derfor er de første Frugter deres. Eftersletten bliver vor og deres, der har lidt ligesom vi, og dette vil ogsaa blive Historie. Eftersletten er ligesaa forskellig som deres Omstændigheder, der har høstet den. Den rige Mand, som engang ejede fine Huse, har kun høstet en Bunke brændte Mursten, dog er det muligt for ham at anvende dem igen og at opføre et finere Hus end det, han havde før. Den fattige Mand, hvis Bambo-Hytte gik op i Luer, har kun høstet en Bunke Aske, for hvilken han ikke har nogen jordisk Brug. Nogle samlede Bjælker, krummede og forbrændte, og sømmede dem sammen for at lave en Kiste, i hvilken de kunde begrave en Elsket. Disse er det, som har høstet Dødens Elendighed.

For os er Eftersletten dobbelt, eftersom vi betragter den fra det finansielle eller fra det missionske Standpunkt. Det er maaske overraskende, at det sidstnævnte foraarsager os den største Bekymring. Finansielt led Missionen under Belejringen. Vi bespiste omtr. 300 Mennesker hver Dag, saalænge Forraadet af Ris varede. At bispise 300, selvom det kun er med en Skaalfuld Ris, er ingen lille Opgave; dog gav vi rundeligt og ikke uvillig og regnede heller ikke med Udgiften derved. I saadanne Hjem søgestider nedlader Hjertet sig ikke til at regne med Dollars eller Cents. Hvad vi kunde give, gav vi med Glæde, saalænge vi havde noget at give af, og vi ønskede, at Forsyningen vilde vare, og at vi havde mirakuløse Evner til at bevare Forsyningen uformindsket. Vi vidste, at Gud vilde inspirere godgørende Venner til at hjælpe os siden hen.

Vor Mission i Byen Wushang led nogen Skade. En Granat banede sig Vej igennem Væggen; men nogle faa Mursten og en Spand Mørtel vil snart dække Hullet. En

anden for igennem Væggen paa Hus-Apotheket, gik ud gennem Taget og kom til at ligge paa Taget af Søstrenes Klosterkapel, men nogle faa Mursten og Teglsten og en lille Smule Mørtel vil ogsaa her bøde paa Skaden. En Bombe fra en Flyvemaskine faldt ned i Gaarden, omtr. 20 Fod fra Seminariet og Opholdsboligen, pløjede Jorden op og lavede et stort Hul men foraarsagede ingen anden Skade. Der er Mærker af Kuglerne paa de forskellige Bygninger, men dette er næppe Vidnesbyrd nok om den Kendsgerning, at Wushang udholdt en 40 Dages Belejring. Vi er taknemmelige mod Gud for hans naadige Beskyttelse. Tusinder, ja Millioner af Kugler fløj over Wushang, og een enkelt vilde have været tilstrækkelig til at dræbe.

Vor Kirke, ikke langt fra Wushangs Mure, blev alvorligt beskadiget. Det indvendige er som koparret af Kugler, men Gud være lovet, den blev skaanet for Granatilden; det indvendige derimod blev næsten ødelagt af Vandalernes tøjsløse Handlinger. Sct. Thomas's Billede, som en Gang stod over Højalteret, blev revet ud af Rammen og gennemstukket med et eller andet skarpt Instrument. Tabernaklet blev brudt op, tilsyneladende for at plyndre, men det hellige Sakramente var blevet flyttet, før Kampen begyndte. To Statuer i Legemsstørrelse, den ene af Jesu Hjerte, den anden af den hl. Jomfru blev slaet i Stykker, og Brudstykkerne blev brugte til at bombardere Korsvejsstationerne med. Krybben blev ogsaa ødelagt. Vinduerne blev knuste, Bænkene splintrede, og alt, hvad der kunde flyttes, blev endevendt og slaet i Stykker. Messeklæderne, Alterdugen og Missionærernes personlige Ejendele blev stjaalet. Vor Mission i Hsienling led en lignende Skæbne. Messeklæderne blev baaret bort, Missionærernes Bolig rædsomt tilsølet og Kapellet vanhelliget. Alteret blev afklædt og den øverste Del, paa hvilken Blomster og Lysestager sædvanligvis var anbragt, blev baaret ud i Køkkenet, for at tjene til Hylder for Potter og Pander.

Ud fra Missionens Synspunkt viser Eftersletten et sørgeligt Billede. Katastrofe efter Katastrofe har hjemsøgt Centralkina i Løbet af det sidste Aar. Hungersnød, Pest og Oversvømmelser har efterhaanden formindsket Befolkningen med en Tiendedel og hensat Folket til næsten fuldstændigt Tiggeri. Nu føjer Krigen sin Trøstesløshed til, et af Resultaterne er, at Industrien staar i Stampe, Arbejderurolighederne forøges, Købmændene lukker deres Butikker, Tusinder er uden Beskæftigelse, og under al denne Elenighed løber en Understrøm af Fjendtlighed imod Udlandene, som kan udvikle sig til Forfølgelse.

Vi, som er ude paa Missionsmarken, gennemgaar Kri- sen i vort Missionsliv, vi staar Ansigt til Ansigt med Til-

stande, som ikke føder andet end Mismod. Der er liden Trøst og liden Lykke i vort nuværende Arbejde. Overalt imellem Missionærerne hører man det samme Raab: »Hvad kan vi gøre.« At høste Eftersletten var aldrig et fornøjeligt Arbejde; men naturligvis, vi har ikke i Sinde at give tabt saa let, vi agter slet ikke at lægge Missions-Korset til Side, hvilket er symbolsk paa en Missionærs Liv; vi rejser ikke hjem, blot fordi Satan og hans Fæller har grebet Tøjlerne for Øjeblikket. For at bruge et meget almindeligt men godt Udtryk: »Vi holder Stand.« Imidlertid for at gøre dette, behøver vi Guds Naade, og Deres Hjælp. Vi henvender os derfor til Eder vore Venner: Staa os bi, nu da vor Nød er størst. Vi anmoder om Eders Bønner, at Gud maa understøtte os i de nuværende og fremtidige Prøvelser og give os den Taalmodighed, vi saa stærkt har nødig, saa at vi ved at arbejde trofast maa fuldføre det Arbejde, Gud har lagt paa vore Skuldre. Ogsaa om en Almisse maa vi bede, husk at vi er Franciskanere og fuldstændigt afhængige af vore Venners Offer. Vi har intet finansielt Fond til at understøtte os i vort apostoliske Arbejde og maa bede om det, vi trænger til. Staa os bi! Hjælp os at holde Korset højt, Frelserens Standart. Den korsfæstede Christus skal ikke undertrykkes af Helvedes Magter.

Pilatus.

»Hvad skal jeg gøre med Jesus, som kaldes Christus?« Saaledes spurgte den romerske Statholder, Pontius Pilatus, da han i sin purpurbræmmede Toga stod frem for Pretoriet, medens den aabne Plads nedenfor ham optoges af Folket med Ypperstepræsterne og de skriftlærde i Spidsen. Men han skulde ikke have spurgt disse til Raads, thi han vidste helt vel, at det var »af Avind«, at de havde ført Jesus for ham, og at deres Svar maatte blive uretfærdigt. I Stedet for at lade sig lede af Folkets Vilje, skulde han, saafremt han havde været en Mand, have raadspurgt sin Samvittighed, og da vilde han have faaet det rette Svar. Thi ogsaa Pilatus havde en Samvittighed.

Pilatus var et i højeste Grad degenereret Menneske, genemsyret af kold Skepticisme; han troede ikke paa de gamle Guder; han troede overhovedet ikke paa noget. Derfor fik Jesus, da han brød sin Tavshed for at vidne om den guddommelige Sandhed, kun det kolde og lige-

gyldige Svar: »Hvad er Sandhed?« Denne Romer var Ur-typen paa vor Tids dannede, men blaserede Kulturmenne-sker, som kun har Navnet tilbage af den Religion, som de hører til. De er tilfredse med dette og stræber ikke efter at komme til at staa paa Sandhedens Grundvold. Og den, der ikke søger, finder heller ikke.

Men en Samvittighed havde Pilatus. Og det var den, der vidnede i ham om Jesu Uskyldighed. Det var ogsaa den, der bød ham at give Jesus fri i Stedet for at dom-fælde ham. »Han søgte efter Udvej til at give Jesus fri.« Og han prøvede mange Udveje. Han vilde overgive Jesus til Synedriet, som ikke havde Ret til at fælde Dødsdomme, men kun til at idømme lettere Straffe. Da han hørte, at Jesus var en Galilæer og stod under Herodes's Myndighed, sendte han ham til denne. Han lod Folket vælge, hvem det vilde give fri, Jesus eller Barrabas, der sad fængslet for Drab. Han lod Jesus hudstryge, idet han tænkte, at denne Straf vilde formilde Sindene og stille Mængdens Blødtørst, og han førte ham frem for Jøderne, i Haab om at denne Smerternes Mand, der stod foran dem, saaret og blødende, med Tornekronen paa Hovedet og iført Pur-purkaaben, skulde vække deres Medlidenhed. Og Gang paa Gang erklærede han, at han ikke fandt nogen Skyld hos Jesus.

Alt dette gjorde Pilatus for om muligt at redde Jesus, idet han gav efter for den hemmelighedsfulde Røst i sit Indre. Tilsidst havde Pilatus kun een Udvej tilbage. Han kunde nemlig benytte sig af sin Magt og give Jesus fri mod Folkets Vilje. Derved satte han vel sin egen Interesse paa Spil, men han handlede ikke imod sin egen Samvittig-hed.

Men Pilatus var fejj og handlede stik imod sin Sam-vittighed; det var vigtigere for ham at vare sig selv end at frelse Jesus. Thi Jøderne omringede ham med høje Raab og fordrede, at han skulde dømme Jesus til Døden, og deres Raab overvandt hans Modstand, og han overgav Jesus til dem for at korsfæstes. Dette var hans Synd, hans store Synd.

Pilatus vidste dog inderst inde i sig selv, at han gjorde Uret ved saaledes at gaa paa Akkord med sin Samvittig-hed og dømme Jesus til Døden, og denne Bevidsthed tyngede ham som en Byrde, han gerne vilde kaste fra sig, saa snart han blot kunde det. Derfor tog han ogsaa umiddelbart efter Dommens Afsigelse Vand og vaskede sine Hænder for Folkets Øjne, idet han sagde: »Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod.«

Det var et Forsøg af Pilatus paa at indbilde sig selv og andre, at han var uden Skyld. Men det var et for-

gæves Forsøg. Vandet paa hans Hænder rensede ikke hans Hjerte, og Vandet fra alle Oceaner vilde ikke have været tilstrækkeligt til at rense ham for hans Skyld. Thi saa længe Verden staar, og det gamle, sorgbetyngede Ord lyder: »Pint under Pontius Pilatus«, kommer han til at staa som skyldig i at have udgydt den eneste retfærdiges Blod.

Næppe havde Pilatus fuldbyrdet sin Handling, førend alt Folket drog bort for at korsfæste Jesus. Og ensom stod han ved sit Dommersæde, ensom med sin Samvittighed. Alt var blevet stille omkring ham, stille som naar et stormfuldt Hav har lagt sig til Ro. Kanske kunde man høre en Fugls Kvidren i Træerne og Vindens sagte Susen i deres Kroner, et Barns Latter eller Graad og den sidste hændende Lyd af Folkets Fodtrin. Ellers intet. Men i Pilati Indre lod den hemmelighedsfulde Røst sig stadig høre, og nu højere end forhen.

Guds Kværn maler langsomt, siger et gammelt Ord. Men Guds Kværn kan ogsaa stundom male hurtigt. Det ser vi af Pilati Skæbne. Thi blot tre Aar efter Jesu Død blev han af Præfekten over Syrien sendt til Rom, for at forsvare sig for Kejser Tiberius mod Jødernes Anklage. Og da Kejseren døde, inden Pilatus var naaet frem til Hovedstaden, blev hans Sag taget op af Caligula, der dømte ham til at miste Ære og Embede og gaa i Landflygtighed. Saaledes skete just det, han havde frygtet, og som han havde troet at kunne undgaa ved at opofre Jesus.

Men dette var ikke det værste for Pilatus.

Det værste var, at hans onde Samvittighed fulgte ham i Landflygtigheden. Aldrig kunde han glemme den torne-kronede, hvis blege og blodige Ansigt han havde skuet Langfredag. Og hvis vi kan fæste Lid til de gamle Sagn, var det hans stingende Samvittighedskvaler, der tilsidst drev ham til at søge Døden ved at kaste sig ned ad det Bjerg, der endnu bærer hans Navn.

... Man kan dræbe sig selv, som Pilatus gjorde det, men man kan ikke dræbe sin Samvittighed, thi den overlever alt andet. Og efter Døden maa Sjælen stedes for dens Domstol, for at faa sin Dom, den Dom, som kun den undgaar, der har bekendt sin Synd og faaet den forladt.

Staar du tvivlende i Valget mellem godt og ondt, lyt da til din Samvittigheds Røst, der byder dig at gøre, hvad der er ret. Thi den er Sandhedens Røst; den er hans Røst, som vil dit evige Vel og ikke kan vildlede dig. Og spørger du med Pontius Pilatus: »Hvad skal jeg gøre med Jesus, som kaldes Kristus?« denne Jesus, der endnu

den Dag i Dag anklages af uforsonlige Fjender, der vil korsfæste ham paa ny, lad da aldrig din Handlemaade bestemmes af Ønsket om at undgaa Kristi Fjenders Mishag eller af Ønsket om at vinde deres Bifald.

... Lyt blot til din Samvittigheds Røst, der byder dig at befri Jesus og at hylde ham som den Konge, han i Virkeligheden er. Kron ham til din Konge, om du end for hans Skyld skal miste alt, hvad du ejer, ja endog dit Liv. Da har du bevaret din gode Samvittighed og valgt den gode Del, som ingen skal tage fra dig.

Niels Beskow.

Oversat af E. Wahl.

Sankt Vincentsforeningen for katholske Damer

afholdt d. 22. ds. sin aarlige Generalforsamling, der fandt Sted hos de altid saa gæstfrie St. Josefs søstre i Skolen paa Østerbro. Kort før Paaske havde de ogsaa givet Foreningen Husly under den 3 Dages Retraite, som Hr. Pater Scherz fra Amager denne Gang venligst havde paataget sig at lede, og som stillede store Fordringer til Paterens Udholdenhed, idet Retraiten iaar var udvidet til at omfatte 3 daglige Foredrag — Morgen, Eftermiddag og Aften — for at give saa mange optagne Husmødre som muligt Lejlighed til at deltage.

Formanden, Hofdame A. Utke Ramsing bød velkommen til de tilstedeværende Sognepræster, Hr. Pastor von Kettenburg og Hr. Pater Flynn, og til Hr. Pater Scherz, der var mødt istedetfor Sognepræst Hr. Pater Klar, der var forhindret, og takkede for den Forstaaelse, Foreningen mødte hos Sognepræsterne i alle Sogne. —

Iøvrigt lød Formandens Beretning paa god Fremgang i Foreningens Arbejde, ligesom et nyt Skud var fremkommet, idet der i Aarets Løb nu igen er oprettet en Vincentsforening for katholske Damer paa Amager. —

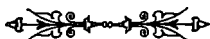
Formanden henviste til, at Foreningen havde som Undertitel »Katholsk Menighedspleje« et Navn, der kort og træffende karakteriserer Arten af det Arbejde, der præsteres. — Men her, som overalt hvor det gror og vokser, trænges der til Røgt og Pleje, og dette fordrer baade for-

øget personligt Arbejde og større Bidrag fra Medlemmernes Side, og mange er de Damer fra de forskellige Sogne, Foreningen længes efter at byde velkommen i hver sin Kreds. — Og her er Brug for alle, passive som aktive Medlemmer, den, der kan give lidt, og den, der kan give meget saavel af personligt Arbejde som af pekuniære Bidrag. —

Det vedtoges paa Generalforsamlingen at afholde en Skovtur for de gamle og for de travle Husmødre, der kunde trænge til en fornøjelig Dag i frisk Luft — og forhaabentlig Sol! — Og man lyser efter en eller flere gavmilde Ejere af Lastautomobiler til dette Brug. —

Ligeledes udtalte man Ønsket om, at de lykkelige Ejere af en Villa eller et Sommerhus vilde indbyde 1 Gang i Sommerens Løb 4 gamle Damer som deres Gæster for 1 Dag. — Nogle af de tilstedeværende Medlemmer meldte sig straks, men Foreningen haaber, at endnu flere af saadanne kærkomne Tilbud i en nær Fremtid vil indgaa til Formanden, Kastelsvej 19, Ø. Telefon Øbro 6108. —

M. S.

Nye Bøger.

Niels Beskow: Inför Guds Ansikte. Stockholm 1923.

Denne Bog, som er blevet os tilsendt, er af stor Værdi. Den indeholder en Række afsluttede Kapitler, hvoraf det var meget fristende at gengive nogle her i Ugebladet, så levende og alvorligt er det religiøse Indhold, og så udsøgt er Sproget. Skulde et enkelt Kapitel fremhæves, skulde det måske være »Guds klokker«. Hjærtevarme, fin poetisk Sans er forenet med en så gennemkatolsk Tankegang, at man næppe tør tro sine egne Øjne, når man læser, at Forfatteren er protestantisk Præst i Sverige. Mødte vi blot almindeligt en sådan Kærlighed og Forståelse, stod det vel til for den hellige Kirke i Norden. Men Bogen vil sikkert opfylde en dobbelt Mission — at drage anderledes troende til den hellige Kirke og i høj Grad glæde og opbygge dem, som allerede nyder den Lykke at tilhøre den.

H. K.-H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Anden Paaskedag fejredes St. Knuds Kapels 25 Aars Jubilæum. Naturligvis var Kapellet fyldt til sidste Plads til den højtidelige Gudstjeneste, som overværedes af Hs. Højærværdighed Biskoppen og en Del københavnske Præster. Pastor Schmiderer holdt Levitmessen, assisteret af Præsterne Steidl og Koch. Festprædikenen holdtes ogsaa af Pastor Schmiderer, som fremhævede det betydningsfulde i at bygge Gud et Hus, og hvor megen Tak vi skyldte for hvert Sted, hvor Herren er til Stede i Alterens Sakramente. Han mindedes de afdøde Stiftere, Baron og Baronesse Stampe Charisius, og sluttede med Bøn for dem. Gudstjenesten sluttede med Te Deum.

Ringsted. Den 21. April fik Hr. Klint Pavens Billede og apostoliske Velsignelse tilsendt fra Rom. I hvilken Anledning? Den Dag fejrede Hr. Klint nemlig sin 70aarige Fødselsdag. Der er ganske vist ikke noget usædvanligt i, at en Mand, der er rask og altid har levet som en hæderlig Kristen, naar op til 70erne. Men det, der skulde anerkendes, og som Paven vilde anerkende, var, at Hr. Klint i mange af de 70 Aar har tjent Kirken med usædvanlig Kærlighed og Iver. Selv blev han den første Katholik i Ringsted og derved Grundlaget for Byens katholske Menighed. Efter hans Optagelse og ved hans Indflydelse voksede og udviklede den sig, omend nok saa langsomt. Ringsted fik da ogsaa, takket være Hr. Klints Stræben, den smukke lille Kirke, som Danmarks Katholikker kender saa godt fra Valfarten til Haraldsted. Det var da ganske naturligt, at Mgr. von Euch, da Kirken var færdig, udnævnte Hr. Klint til første Kirkeforstander, en Stilling, som han uafbrudt har beklædt indtil nu. Alt det, Hr. Klint har været for Kirken i Ringsted, kan umuligt nævnes her. Det er alt sammen skrevet i Livets Bog. Lønnen vil sikkert ikke udeblive, og Velsignelsen fra Mesterens Stedfortræder skal være et Pant derpaa. Vi andre ønsker, at en Del af denne Løn skal blive, at Hr. Klint maa leve endnu mange lykkelige Aar iblandt os og blive Vidne til Menighedens snarlige Vækst. — Paa selve Fødselsdagen omtalte »Ringsted Folketidende« Hr. Klint i smukke, anerkendende Ord og fremhævede hans »stilfærdige, men derfor ikke mindre kraftige Energi«, som det skyldtes, at Ringsted fik sin katholske Kirke. — Ved Aftenfesten i Hjemmet takkede Sognepræsten, Pastor Houben, i en hjertelig Tale for alt, hvad Hr. Klint har været for vor Menighed.

England. Det meddeles, at den store Film, der blev optaget ved den eukaristiske Kongres i Chicago nu er ankommet til England. Som alt, hvad der havde Forbindelse med denne Kongres, er Filmen et Værk af kæmpe-mæssige Dimensioner, den maaler 36 000 Fod. Den begynder med den pavelige Legats Afrejse fra Rom og viser hans Rejse over Paris og Cherbourg og over Atlanten. Saa kommer Ankomsten til New York og alt, hvad der hændte.

Mexiko. Det meddeles, at en nær Ven af Præsident Calles, General Ohegon, har henvendt sig til Biskopperne for at stemme dem til at slutte Fred med Regeringen. Hvad hans Forslag gik ud paa, vides ikke, men et Telegram fra Ærkebiskoppen af Mexiko meddeler, at Forslagene var ganske utilstrækkelige. Straks efter blev en af de Biskopper, der var forhandlet med, fængslet. — Det store Tog-røveri giver et godt Billede af, hvorledes Forholdene er i Mexiko. De officielle Meddelelser om Røveriet giver Katholikkerne Skylden og fortæller, at Røverne var anførte af katolske Præster. Og denne Krønike bringes kritikløst videre af danske Blade og finder vel ogsaa sine godtroende Læsere!

Bøger til Maj Maaned

Steidl: Vor Frues Sange.

- Legenderoser.
- Vor Frues Billedbog.
- Vor Frues Psalterbog.

Schindler: Jomfru Mariæ Rosenkrans.

Esser: Lourdes og dets Mirakler.

Kardinal Newman: Majbog.

Menzinger: Født af Jomfru Maria.

Johnsen: Vor Frue Psalter.

Lauritzen: Rosenkransbønnen.

Johs. Jørgensen: Lourdes.

Den eukaristiske Forenings Medaljer faas paa Menigheds-kontoret, Bredgade 64, og hos Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8.

Det fattige Børnehjem i Nakskov

beder indtrængende om Hjælp. **Pater A. Smitz' P. G. Konto** er 6511. Gaver modtages eller afhentes med Tak af Diemar, Skindergade 32, K. Tlf. **Byen 6555** Kl. 10—2.

Indsamlingsbøsser til sønderjydske katolske Kirker forsendes overalt ved skriftlig Henvendelse til Sognepræst B. Jensen. Boyesgade 8³, V.

Den eukaristiske Forening. Medlemmerne bedes erindre Tilbedelsen i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken Fredag den 6. Maj til de aftalte Tider. Det allerhelligste Sakramente er udstillet hele Dagen.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 3. Maj Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Kirkelig Kalender.

1. Maj	2. Søndag e. Paaske.
Filip og Jakob, Apostle.	8. Maj	3. Søndag e. Paaske.
I Messen: J o s e f.
2. —	M. Athanasius, Biskop
og Kirkelærer.	9. —	M. Gregor af Nazianz,
Biskop og Kirkelærer.
3. —	Ti. Korsets Genfindelse.	10. —	Ti. Antoninus, Biskop
og Bekender.
4. —	O. Josef, Jesu Pleje-
fader.	11. —	O. Oktav af Josef,
5. —	To. Pius V, Pave og
Bekender.	12. —	To. Nercus og Fæller,
Martyrer.
6. —	F. JohannesEvangelists
Martyrium.	13. —	F. Ferialdag. I Messen:
Mariæ Bebudelse.
7. —	L. Stanislaus, Biskop
og Martyr.	14. —	L. Marias Officium.

2. Søndag efter Paaske.

St. Ansgars Kirke. Kl. 7 stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 11 stille Messe. Kl. 4 Festandagt med Prædiken.

St. Annæ Kirke. Kl. 6, 7 og 11½ stille Messe. — Kl. 9 højtidelig Messe med Børnenes første h. Kommunion og Fornyelsen af deres Daabsløfter. Kl. 5 Festandagt med Te Deum.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fes	Hvørdag
	og Fes	
	tdage	
	Kl. 6	Kl. 8
St. Ansgars Kirke	- 7½	- 7½
Jesu Hjertes Kirke	- 3	- 7½
St. Josefs Kirke	- 2½	- 7½
Immaculatakirken	- 5	- 7½
Rosenkranskirken	- 4½	- 4½
Assumptionskapellet	- 8	- 8
St. Annæ Kirke	- 7	- 8
St. Andreas Kirke	- 6	Mandag, Ons-
Sakramentskirken	dag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.	
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Rosenkranskirken. *Mariakongregationens Medlemmer* bedes deltage i Majandagten Onsdag den 4. Maj Kl. 7½ Aften. Søndag den 8. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Sakramentskirken. Søndag den 1. Maj aabnes Majandagterne med Prædiken Kl. 6.

Min kære Hustru

Johanne Rasmussen

er afgaaet ved Døden Mandag den 25. April.

V. S. Rasmussen, Kirkebetjent.

R. I. P.

Begravelsen finder Sted Lørdag den 30. April Kl. 11 fra Kapellet paa Kath. Vestre Kirkegaard.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN).
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvarlalel (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 19.

Søndag den 8. Maj.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Lourdes. — Liturgi (fortsat). — Palestrina-Koret i St. Andreas Kirke. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Roskilde. Frankrig. Spanien. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,17 i Udtog. III.

Visdom og Daarskab.

1. Hvad de er værd.

Skaf dig Visdom, thi den er bedre end Guld; erhverv dig Kløgt, thi den er kosteligere end Sølv (16,16). — Selv om der er Guld og Perler i Mængde til Stede, en kostelig Skat er dog forstandige Læber (20,15).

2. Hvordan de virker.

Den, der ejer Forstand, elsker sin Sjæl; og den, der bevarer Klogskaben, finder Lykke (19,8). — En taabelig Søn er sin Faders Pine, en trættekær Kvinde er et ustandseligt Tagdryp (19,13). — En klog Tjener bliver taabelige Sønners Herre og deler Arven mellem Brødre (17,2). — Kongens Vrede ligner Dødens Bude, men den vises Mund forstaar at dæmpe den (16,14).

3. Hvad de forudsætter.

Den taabeliges Vej er den rigtige i hans egne Øjne, men den vise hører paa Raad (12,15). — Den kloge gør

alting efter Overvejelse, men den taabelige lægger sin Daarskab for Dagen (13,16). — Den kloge tager mod Belæringer, den taabelige ødelægger sig selv ved sin Snak (10,8). — Den, der elsker Selvtugt, elsker Indsigt; men den, der hader Bebrejdelser, er en Taabe (12,1). — Den taabelige haaner sin Faders Tugt, den, der agter paa Bebrejdelser, bliver klogere (15,5). — Et Øre, der hører paa Livets Irettesættelser, vil faa Ophold blandt de vise (15,31). — Den, der vrager Tugt, foragter sin egen Sjæl, men den, der giver Advarsler Medhold, vinder Indsigt (15,32). — Een Irettesættelse virker mere paa en klog end hundrede Slag paa en Taabe (17,10). — Slaar man Spotteren, bliver ikke han, men den enfoldige (der ser det) klogere; men irettesætter man den vise, vil han (selv) vinde frem i Indsigt (19,25).

4. *Hvordan de tager til.*

Den kloges Hjerte søger Belæring; men den taabeliges Mund nærer sig af Daarskab (15,14). — Daarskab er den taabelige en Glæde, den kloge Mand gaar besindigt lige frem (15,21). — Den taabelige tager ikke mod Klogskabens Ord, med mindre du siger noget, der er efter hans Behag (18,2). — Det kloge Hjerte vinder Indsigt, de vises Øre søger Belæring (18,15). — De enfoldige faar Daarskab i Eje, men de kloge kan vente sig Visdom (14,18).

5. *Hvad de opnaar.*

Ved sin Indsigt bliver en Mand kendt, den forfængelige og taabelige bliver Genstand for Spot (12,8). — Paa den kloges Læber findes Visdom, men Riset er for den uforstandiges Ryg (10,8). — De vise skjuler deres Indsigt, men den taabeliges Mund er Beskæmmelsen nær (10,14). — Den, som taler nedsættende om sin Ven, er uden Forstand; den kloge Mand forstaar at tie (11,12). — Den taabelige lader sig straks mærke med sin Vrede, hvem der kan se bort fra en Fornærmelse, er klog (12,16). — Den kloge Mand lægger Skjul paa sin Viden, men de taabeliges Hjerte kalder sin egen Daarskab frem (12,23). — Mangen en giver (ubesindige) Løfter og føler dem som et Sværdhug i Samvittigheden, men de vises Tunge er (som) Lægedom (12,18).

Lourdes.

I Anledning af den forestaaende Valfart til Lourdes bringer vi et
Par Artikler om det berømte Valfartsted.

Bernadette Soubirous.

Taget efter de rent ydre Kaar, var hun kun en almindelig Bondepige fra en stille, begivenhedsfattig By i Pyrenæerne. Udtalelserne fra hendes Samtidige lyder paa, at Bernadette var god, mild, ligefrem og naiv, hun var en Opbyggelse gennem sin Fromhed, men vakte ikke Forventning. Hendes Forstand var uden Smidighed, hendes Indbildningskraft uden Forandringer, hun havde ingen Evne til at skildre malende eller interessant, hendes Maade at berette paa var kortfattet, farveløs, kold, man maatte stadig udspørge hende for at faa en fuldstændig Forklaring. Hun talte uden Tegn paa indre Rørelse, lidt efter lidt kunde hun nok rives med, men der kom aldrig nogen Glød over hendes Fremstilling.

Hun var virkelig ubetydelig (*Annales de La Grotte*, 2 Bind 30. April 1869). »Hun var virkelig ubetydelig« — med disse Ord vilde hendes Dom være fældet i Verden, — og dog skulde hun bringe Verden et Budskab, der har faaet selv de skarpeste Intelligenser til at forundres ... dog skulde hun give Menneskene et Bud, der blev til Baade for Tusinder af lidende Stakler.

Hun, der var saa ubetydelig ...

Netop hun, der var saa ubetydelig, hun, der ejede den Hjerlets Enfold og Renhed, der gjorde, at hun stod det Allershøjeste nærmere end selv den viseste og mægtigste »af denne Verden«. Bernadette Soubirous voksede op i den ukendte, unanseelige Bjergby, som Lourdes var, inden det, der skete ved hende, samlede en Verdens Opmærksomhed om den. I den fattige Familie passede hun ubemærket sin Dont, afholdt af de faa, der bemærkede hendes ringe Eksistens — et Liv, fattigt paa ydre Begivenheder — men rigt paa indre Oplevelser i Bønnens Verden. Tillidsfuld og ligefrem — uden nogen ydre Paafaldenhed, passede hun sine religiøse Pligter og fandt især sin Glæde og Opbyggelse i Rosenkransbønnen, som hun skattede særlig højt. Og saa en Dag skete det underfulde, hun udvalgte til at være en Herrens Tjenerinde. Beretningen er gengivet saa ofte paa alle Sprog, Beretningen, der i al sin Enkelthed gaar ud paa følgende:

En Dag — det var i Februar 1858 — var hun sammen med sin Søster Toninette og Veninde Jeanne Aadie gaaet ud for at samle Brænde, og de to efterlod hende i Nær-

heden af den siden saa navnkundige Grotte. Hun kunde ikke følge dem over Gave-Floden, Vandet var for koldt til at hun turde vove at vade ud i det, da hun led af en slem Astma, der længe havde pint hende. Hun blev da en Stund ensom tilbage ved Grotten Massabielle-Klippen — men besluttede dog omsider at vove Forsøget, da det ikke lykkedes hende at danne en Slags Bro over ved at kaste Stene i Vandet og gaa fra Sten til Sten. Hvad der siden skete, fortæller hun selv med følgende Ord: »Jeg havde allerede taget min ene Strømpe af, da jeg pludselig hørte en stærk Lyd, som af et Uvejr. Jeg saa mig om til højre og venstre paa Træerne langs Floden, men alt var roligt, jeg tænkte da, at jeg havde taget fejl og fortsatte med at trække min Strømpe af, da jeg paany hørte en Lyd som den første. Da blev jeg bange og rejste mig op. Jeg kunde ikke raabe og vidste ikke, hvad jeg skulde tro, da jeg saa hen mod Grotten og blev vaer, at en af Buskene deroppe i en af Aabningerne rørte sig som ved heftige Vindstød. Næsten samtidig kom en gylden Sky ud fra Grotten, og kort derefter viste en ung, smuk Dame sig, smukkere end nogen anden jeg tidligere havde set, og stillede sig i Aabningen ovenfor Busken. Hun saa hen paa mig og smilede til mig og gjorde Tegn til, at jeg skulde komme hen til hende — ligesom hun havde været min Mor. Jeg var ikke bange længere, men det var, ligesom jeg ikke vidste, hvor jeg var. Jeg gned mine Øjne, jeg lukkede dem og lukkede dem op igen, men Damen var der stadig og blev ved at smile til mig og vilde tydeligvis lade mig forstaa, at det ikke var noget Synsbedrag. Uden at vide rigtigt af det tog jeg min Rosenkrans frem og lagde mig paa Knæ. Damen nikkede bifaldende og tog selv en Rosenkrans frem, som hun bar over højre Arm . . . Damen lod mig bede alene, hun lod nok Perlerne paa sin Rosenkrans glide mellem sine Fingre, men hun sagde intet. Kun ved Slutningen af hvert Afsnit sagde hun sammen med mig: »Ære være Fader, Søn og Helligaand.« (J. B. Estrade: Les apparations de Lourdes, souvenirs intimes d'un témoin).

Saa følger Beretningen om, at Damen forsvandt i Klippens Indre, og den gyldne Sky svandt bort med hende. Kort efter kom de to andre tilbage og fandt Bernadette knælende og harcellerede over hendes Fromhed; hun spurgte, om de havde set noget — og sluttelig fortalte hun, hvad hun havde oplevet. Denne Beretning og Beretningen om de følgende Syner gentog hun siden Gang paa Gang, baade overfor den verdslige Øvrighed, der efter Instruks fra Paris for at sætte en Stopper for »Overtroen« tog hende meget haardt for, og overfor den stedlige Præst, der ogsaa gik strengt i Rette med hende fordi han troede,

det drejede sig enten om Hysteri eller om det, som værre var — overfor sine Forældre, der trængte hende haardt, fordi de var bange for Øvrighedens Trusler, og hvad man sagde i Byen — og til Slut paa sit Dødsleje, lige før hun skulde stedes for den højeste Dommer. Ingen Dommers Snedighed, ingen Bønner eller Trusler kunde faa hende til at vakle eller komme med afvigende Forklaringer. Dette var, hvad hun havde oplevet. En enkelt Ting er særlig værd at bemærke: »Damen« — som hun selv stadig siger — bad ikke med i Rosenkransbønnen i Paakaldelserne til den hellige Jomfru — kun Lovprisningen af Fader, Søn og Helligaand deltog hun i. En saadan Detaille vilde selv en skarp Begavelse vanskeligt have Aandsnærværelse nok til at faa med, hvis det drejede sig om et Falsum — saa meget desto mindre denne Bondepige, der af alle skildres som kun middelmadig begavet. Det er netop den Slags indre Sandsynligheder, Skeptikerne saa ofte overser. Disse Begivenheder blev skæbnesvangre for Bernadette. Da hendes Oplevelse ude ved Grotten rygtedes, samledes Nysgerigheden og Tvivlen om hende. Nogle fulgte hende paa hendes nu daglige Valfarter derud, flere kom til — og alle blev betaget af den overjordiske Forklarelse og Fryd, der lyste af hendes Træk, naar hun knælede derude og samtalede med »Damen«, som kun hun kunde se. Gejstligheden tog hende strengt og den verdslige Øvrighed ligesaa. Hendes Forældre var ulykkelige. Man forbød hende at besøge Grotten, men hun havde lovet at komme — og alt var forgæves. Tiltro og Skepsis kæmpede i den lille By. Man begærede et Tegn. Præsten sagde: »Hvis denne Dame vil lade Buskene blomstre nu midt om Vinteren, skal jeg tro Dig — men ikke før«. Hun bragte Bud fra »Damen« om, at hun ønskede, at man skulde bygge et Kapel — og blev afvist med Haan. Men saa kom Tegnet. Skatteopkræveren Estrades, der befandt sig blandt den Folkeskare, der fulgte den lille Bernadettes Vandring til Grotten den 25. Februar beretter følgende derom:

»Hun havde bedt et eller to Led af Rosenkransen, da hun atter rejste sig og saa ud, som om hun befandt sig i fuldkommen Forvirring. Først vendte hun sig mod Gavefloden og tog et Par Skridt i den Retning. Saa standsede hun pludselig, saa sig tilbage, som om der blev kaldt paa hende, og stod i lyttende Stilling. Derpaa nikkede hun og begyndte at gaa igen, men denne Gang op mod Grottens venstre Hjørne. Da hun havde tilbagelagt tre Fjerdedele af Vejen, standsede hun og saa sig tvivlende omkring. Hun saa op — ligesom for at spørge Damen om noget, derpaa bøjede hun sig ned og begyndte beslutsomt at grave i Jorden. Den lille Fordybning, der opstod,

fyldtes med Vand. Efter at have ventet et Øjeblik, drak hun af Vandet og vaskede sit Ansigt deri. Hun tog ogsaa noget Græs, som voksede ved Siden af og førte det til Munden. Alle de tilstedeværende fulgte hendes Bevægelser med den største Forundring og en Følelse af Ubehag. Da Bernadette til Slut rejste sig og viste sit Ansigt, der var tilsølet af det grumsede Vand, hørtes som fra een Mund Raabet: »Bernadette er blevet vanvittig.« Bernadette selv syntes intet at bemærke. Man tørrede hendes Ansigt, der straaled som før. Men nu var det forbi med Beundringen for hende, kun Medlidenheden var tilbage, og Skuffelsen fyldte alles Sind. Skamfulde og slukørede begav de sig bort og efterlod Bernadette omirent ensom.«

Selv fortalte hun bagefter følgende om Dagens Oplevelse:

»Medens jeg bad, sagde Damen venligt, men alvorligt til mig — »Gaa til Kilden, drik af den og tvæt Dit Ansigt i den«. Da jeg ikke vidste om nogen Kilde, troede jeg, at Damen mente Floden, og gik derfor i den Retning. Men Damen kaldte paa mig og pegede for at tilkendegive, at jeg skulde gaa ind i Grotten. Der saa jeg imidlertid ikke noget Vand, og da jeg ikke vidste bedre Raad, skrabede jeg i Jorden — og saa kom Vandet. Jeg lod det blive lidt klart, og saa drak jeg af det og vaskede mig i det.« Den Kilde, der sprang op af Jorden i Grotten den Dag, voksede hurtigt. Dagen efter var Vandstraalen som en Finger i Tykkelse og nogle Dage senere som en Arms Tykkelse. Nu leverer den over 120000 Liter Vand i Døgnet. Vandet fra denne Kilde, der sprang frem, medens en stor Menneskemasse saa derpaa, blev den store Bekræftelse paa, hvad den lille Bondepige havde berettet. Den har siden bragt Helse og Lægedom til Tusinder for organiske Sygdomme, som Lægerne havde opgivet som haabløse — og pludselig Helbredelse, om hvis Uoverensstemmelse med alle Erfaringens Love der ikke kan herske Tvivl — Helbredelse ikke blot til de Troende, men ogsaa Tvivlerne, der kom for at gøre et sidste Eksperiment, om hvis Udfald de endda selv tvivlede stærkt.

Talrige Skribenter har paa alle Verdens Sprog berettet om disse Helbredelser, der i hvert Tilfælde nøje undersøges i et Bureau, hvortil enhver Læge uanset Nationalitet og Tro har Adgang. I den Henseende kan ingen Tvivl rejses: de skarpeste Sceptikere har deltaget i disse Undersøgelser. Et Par Eksempler — hentede fra Johannes Jørgensens Bog »Lourdes« vil tale deres tydelige Sprog. En Tildragelse endnu skal nævnes fra den lille Helgenindes Liv.

Paa Mariæ Undfangelses Fest i Aaret 1854 havde Pius

IX forkyndt Dogmet om Mariæ ubesmittede Undfangelse. Fire Aar senere paa samme Festdag viste den hellige Jomfru sig for Bernadette og besvarede hendes ofte gentagne og inderlige Bøn om at sige, hvem hun var, med Ordene: »*Qué soy è Immaculada Conception*«, »Jeg er Den ubesmittede Undfangelse«. Paa Hjemvejen fra Besøget i Grotten den Dag gentog Bernadette stadig Ordene »*Immaculada Conception*«, hvis Betydning hun overhovedet ikke fattede — hun spurgte senere om deres Betydning. Hun vidste blot, at det var det, »Damen« havde meddelt hende som sit Navn. Lasserre har knyttet nogle Betragtninger til dette, som Johannes Jørgensen ogsaa gengiver i »*Lourdes*«: Herrens Moder sagde ikke: »Jeg er ubesmittet« — Hun sagde ordret: »Jeg er den ubesmittede Undfangelse« — ligesom for at betone den væsentlige Karakter af det Privilegium, hun alene har besiddet blandt alle Adams og Evas Børn. Det er, som om hun ikke blot vilde betone »Jeg er den Rene« — men »Jeg er Renheden«, ikke: »Jeg er Jomfru«, men »Jeg er den levende, legemliggjorte Jomfruelighed«. Det er ikke en Egenskab, det er selve hendes Væsen.

Netop dette, at der ligger saa meget i de Ord, saa megen Visdom i dette Ordvalg, der var meget paafaldende i og for sig — og som Bernadette forøvrigt ikke forstod og savnede enhver Forudsætning for at forstaa — er atter et af disse lige saa vægtige, saa slaaende indre Beviser for Beretningens Sandhed.

Om Resten af Bernadettes Liv er kun lidet at sige. Hun tog Sløret blandt »Søstrene fra Neves«, der havde været hendes Lærerinder i Skolen, og levede et fromt og stille Liv i Klosteret, hvor hun søgte at undfly al Opmærksomhed, der samledes om hendes Person, da Tusinder begyndte at valfarte til Lourdes, hvor Mirakler nu skete hver eneste Dag. I Klosteret havde hun Sygeplejegerning — og af og til var hun Klosterkirkens Sakristan. Der fortsatte hun det stille, ubemærkede Liv, som blev hendes Lod efter de store, vidunderlige Begivenheder, der blev til Velsignelse, aandeligt og timeligt, for Millioner af Medmennesker. Hun døde Onsdag den 16. April 1879. Hendes sidste Ord var det, der havde lyst over hendes Liv: »Hellige Maria, Guds Moder . . .«

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

2) Kalk og Disk er de to vigtigste Brugsgenstande ved det nys med alt Tilbehør prydede Alter. De gaar tilbage til selve Nadverens Indstiftelse.

I Aposteltiden har man brugt et almindeligt Bæger fra det Hus, hvor Messen læstes; men snart opstaar der strænge Regler for disse to ærværdigste Alterkar, der har direkte Kontakt med Herrens Legeme og Blod.

Oldtidens Kalke (som vi kender dem fra Katakomberne) var snart af Glas, snart af Metal, men Metallet sejrer hurtigt; Kirken er ikke bleven gammel, før vi ser den udskille Kalken fra enhver profan Brug.

De ældste Kalke var bredmavede Bægre paa en lav Fod og med to Hanke. Disken var (da Alterbrødene var større end vore Hostier) meget stor, ofte $\frac{1}{2}$ Meter i Gennemsnit, og maatte derfor bæres i et Klæde (se Mindelsen hærom i Subdiakonens *velum* under Levitmessen!). Baade Kalk og Disk smyktes snart med Ædelsten og prydedes med Graveringer og Relieffer.

I den tidligste Middelalder vokser Kalkens Fod til et højere, tragtformet Postament, og Bægeret slankes til et højt, ovalt Gennemsnit; Fod og Bæger adskilles ved en Knop (*nodus*), som nu, af praktiske Grunde, er forskriftsmæssig.

Den romanske Tid forlænger Foden med et Skaft, der atter kan deles ved Knopper, og Bægeret faar et halvkugleformet Gennemsnit. Dekorationen bestaar nu af Emalje, Ædelsten, Filigran, paalagte Plader og Medailloner i Sølv eller Guld og drevne Relieffer eller frie Figurer.

Gothikken slanker Bægeret opad til et spidsbuget Gennemsnit, gør Skaftet kantet (det var forhen rundt), udbygger Knoppen med Takker og Roser og fliger Foden ud i bladformige Tunger.

Renaissancen lægger Blomster- og Frugtranker paa som Udsmykning, og Barok og Rokoko lader Kalkens klare Linjer forsvinde bag Løvværk, Skyer og engle-

bassebaarne Vaabenskjolde, omgivne af Sølvstraaler. Bægeret selv fik Tulipanform og blev en Pokal.

Den nyere Tid har i Beuroner-Stilen skabt en ny Kalktype, mindende om den romanske, men med Knoppen umiddelbart under Bægeret (som en Frugtbund under en Blomsterkalk).

Størrelsen har varieret noget; Oldkirken kommunicerede under bægge Skikkelser, hvorfor Kalken maatte være betydelig større end Nutidens; fra omkring det XIII Aarh. begynder Altergang under een Skikkelse, og Kalken bliver da mindre; den normale Nutidskalk maaler mellem 18 og 24 cm. i Højden og 8 à 10 cm. i Bægerets Rand.

Kirken foreskriver, at Bægeret (som ogsaa Patenaen, Disken) skal være af Guld eller Sølv og i alle Fald forgyldt paa Indersiden. Bægge Dele skal indvies af Bisoppen, og ingen af Delene maa af Lægmand berøres paa Indersiden (skal en Lægmand, f. Ex. en Sakristan, berøre Karrene, maa det ske med et rent Linklæde).

Kalkens Symbolik er aabenbar. Den og Disken minder om den hellige Grav, hvori Disciplene lagde Jesu Legeme — en Mindelse hærom har vi i »Graven« paa Skærtorsdag. Kalken kan ogsaa betyde Jesu hellige Hjærte, hvori hans frelsende Blod samles, og som er Sædet for hans Kærlighed til Syndere. Det er Kirkens Ønske, at Menigheden efter Ævne ofrer det Yderste paa Kalken, baade i Henseende til Stof (Guld, forgyldt Sølv), Arbejde (Emaljer, Figurer) og Udsmykning (ædle Stene) — dog skal Bægerets og Diskens Inderside altid være fuldkommen glatte.

η) To smaa Kander og en Skaal hører til ved Altret; de tjener til at rumme Vin og Vand og til Præstens Haandtvætning. Kirken forlanger dem af Glas (for Renligheds Skyld og for ikke at tage fejl af Indholdet, hvis der benyttes hvid Vin i Messen); hvis man til Festdage har Kander, der er bemalede med Farver og Guld eller belagte med Metal, maa de ikke være helt skjulte, af nævnte sidste Grund. Haandtvætnings-Skaalen maa gærne paa Festdage være af Metal (Sølv eller Tin). Udenfor Messen har disse Kander deres Plads i Sakristiet. En

Ske til at blande Vand i Vinen med har ingen liturgisk Hjemmel, men er ej heller forbudt.

i) Den evige Lampe har en lignende Symbolik som Kærterne og betyder desuden en stadig, aarvaagen Tilbedelse af Herren paa Altret. Den er sikkert en kirkelig Arv fra Israels Tempel, hvor den syvarmede Stage brændte i Rummet foran det Allerhelligste. Den skal brænde med Olie (ikke elektrisk Lys!), og det er uliturgisk at have Olielamper andre Steder end foran Tabernaklet (Helgenaltre, Statuer, Standbilleder). Endelig skal den være saa frit hængende og aabenbar, at den i Kirken Indtrædende straks kan opdage, hvor Sakramentet opbevares.

x) Relikvieskrin paa Altret er en Rest fra hine Dage, da Messen læstes over Helgengravene og er en levende Realisation af »de Helliges Samfund«.

Vi har allerede ovenfor talt om Relikvierne i Altret, som ikke bør udelukke, at man til sin Kirke forskaffer sig en yderligere Skat af Helgenlevninger.

Efter Forfølgelsestiden flyttede Romerne mange af de berømteste Martyrers Relikvier fra Katakombegravene ind under Altrene i de store Basilikaer; Altret blev da samtidig Sarkofag.

Mindre Relikvier opbevarede man i Æsker (Custodier) af Elfenben eller Metal. Den romanske Tid begynder at bygge særlige hellige Kar til Relikvierne — snart var det hele Monstranser, snart en Buste til et Hovede, en Sølvarm i Guldærme til en Haandknogle, eller skønne Skrin i Guld, Sølv og Emalje med ædle Stene. Fra det XII Aarh. faar Relikvariet sin Plads paa Altret (ikke paa Bordet, men mellem Stagerne).

Gothikken bygger Relikvarier som hele smaa Kirker med Spir og Tinder — og disse Skrin er i det hele taget nogle af de skønneste Frembringelser, gamle Tidens Kirkekunst og Kunsthaandværk har skabt (sammen med Kalke og Monstranser).

Paa Grund af Fortidens Uforsigtigheder og den altid bestaaende Fare, har Kirken skrevet ret strænge Love i denne Sag.

Først og fremmest skal Relikvier, der udstilles til of-

fentlig Dyrkelse, være ægte, og have Dokumenter, der beviser, at de er, hvad de giver sig ud for; saadanne kan kun udfærdiges af Kardinaler, Biskopper eller særlige gejstlige Embedsmænd i Rom. Hvis en Biskop ikke har Beviseligheder for en Relikvies Ægthed, skal han stilfærdigt unddrage den fra offentlig Dyrkelse. Men er en Relikvie blevet dyrket konstant fra Arilds Tid, men mangler Beviseligheder for Ægtheden, tages den ubrudte Tradition for Dokument, hvis den da ikke kan bevises som positiv falsk.

Relikvier skal være indesluttede i lukkede og forseglede Gemmer, der kan have et Glaslaag, men forseglede Traade skal hindre, at dette kan fjærnes. Dette Gemme kan da indsættes i Relikvariet.

Relikvier maa aldrig sælges -- en saadan Handel straffer Kirken strængt som Simoni; og de skal opbevares med Ærbødighed og paa sikkert Sted (i Sakristi eller Kirke).

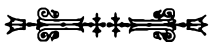
Man skelner mellem Hovedrelikvier og Smaarelikvier. De første er et Hovede, Hjærte, Tunge eller Lem (Arm, Ben) af en Helgen -- eller den Del af Legemet, hvor et Blodvidne blev martret; saadanne maa aldrig besiddes af private Personer, kun af Kirker.

Smaarelikvier er en lille Knoglesplint eller nogle Haar, højest et Fingerled; saadanne har Lov til at eje til privat Andagt, men man har samtidig Pligt til at værne dem mod Profanation og til at passe paa Autenticitets-Dokumenterne.

Kirken giver Relikvierne en stor Plads i sin Liturgi.

De i Altret gemte Rester ihukkommes i den Bøn, Præsten beder efter Trinbønnen, naar han gaar op for Altret (se Messebogen!). Har Kirken en Hovedrelikvie, kan vedkommende Helgens Fest fejres med særlig Pomp; Overførelsen af Relikvier (*translatio*) kan mindes i en særlig Messe; og paa Relikviefesten, 5. Nov., dyrkes alle vedkommende Kirkes Relikvier (nogle Kirker har en stor Samling i et særligt Kapel).

(Fortsættes.)

Palestrina-Koret i St. Andreas Kirke.

Med Palestrinas »Missa Papæ Marcelli« lagdes Grunden til det Kor-Foretagende, der nu, berømt i Ind- og Udland, har sat saa smuk en Blomst i dansk Musiks Historie. Fra Kirkemusikens store Reformator tog Koret sit Navn, og naar det synger hans Værker, føler Palestrina-Koret og dets geniale Dirigent, Magister Mogens Wøldike, sig paa hellig Grund. Det er denne dybe Forstaaelse af og Kærlighed til den katholske Kirkes Musik, der giver Korets stilsikre, klangskønne Sang en egen Renhed og Højhed.

For alle tilstedeværende Katholikker blev det en stor Oplevelse, en sjælden Glæde, da Koret den 28. April sang i Sankt Andreas Kirke i Ordrup, Korets første Koncert i en katholsk Kirke. Frygten for, at Kirkens Akustik skulde være utilstrækkelig for et større Kor, viste sig ganske overflødig. I den festlig oplyste, med Blomster og Faner smykkede yndige Kirke klang Palestrinakorets Sang foran Højaltret skønnere end nogensinde. Hver Stemme i Marcellus-Messens rene Tonevæv traadte klart og distinkt frem. Hvor forunderligt forstod ikke dette Kor med alle sine fint skolede Stemmer at forlene Credoets Slutningsord »et vitam venturi saeculi« med katholsk Mystik og lade det efterfølgende »Amen« klinge som en opadstigende mægtig Jubelhymne.

Blandt Aftenens mange rige Indtryk var den stille, fine Tone over Haszlers »Dixit Maria« noget af det skønneste, og med mesterlig Kunst fremhævedes gennem de vanskelige, saa sikkert sunge Dissonanser, den skærende Smærte i Lottis gribende »Crucifixus«.

Som en for Paasketiden passende Afslutning sang Koret tilsidst Caldaras »Regina coeli«, hvis »Hallelujaer« tonede med let og yndig Sopranklang.

For den Tilhørerskare, der fyldte Kirken til sidste Plads, maatte denne stemningsfulde, skønhedsfyldte Aften blive uforglemmelig.

A. E.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Mandag den 25. April havde St. Michaels Klub arrangeret en Konvertitfest for Konvertitterne blandt sine Medlemmer, særlig for dem, der i 25 Aar havde tilbørt Kirken, og som i den Anledning var Foreningens Æresgæster. Ca. 60 Medlemmer havde givet Møde tilligemed tre af de københavnske Sognepræster og Foreningens gejstlige Leder Pastor Si alm, der holdt den ind-

ledende Tale om Kirkens store Gaver til os alle og den Taknemmelighed og Troskab, der maatte være en naturlig Følge deraf. Senere samledes man ved de festligt smykkede Borde til Vin og Kransekage, og Timerne gik under Taler og Sang. Af særlig Interesse var en versificeret Tale af Foreningens Formand Frk. A. Anker, og en Tale af Pastor von Kettenburg, der fortalte sin Slægts Konversionshistorie. Det var baade en fornøjelig og en opbyggelig Fest.

Roskilde. En gammel Dame, der i sin Tid hørte til Hovedstadens kendte Katholikker, Frk. Muus, fylder Lørdag den 7. ds. 80 Aar. Hun har nu i flere Aar boet i Roskilde, men huskes endnu godt af mange i København fra den Tid, da hun tog ivrigt Del i Menighedslivet derinde, hun var bl. a. i en Aarrække Forstanderinde for Den tredje Orden. Frk. Muus er Datter af en af vore berømte Konvertitter, Kirkehistoriken Carl Augustin Høffding Muus. Mange gode Ønsker om en smuk Livsaften vil sikkert naa Frk. Muus paa Lørdag, og til dem slutter ogsaa Ugebladet sig.

Frankrig. Præstemanglen i Frankrig er ifl. »Nouvelles Religieuses« (1. 3. 27) stadigt meget stor. F. Eks. har Dioceset Amiens siden Krigens Slutning mistet 156 Præster, medens der kun er kommet 60 nye til. Følgen af dette Misforhold er, at et stort Antal af Gejstlige paa Landet maa tilse 4 — 5 — 6, ja endog flere Sogne. I Dioceset Grenoble døde i 1927 29 Gejstlige, af hvilke 21 havde aktiv Tjeneste; der blev kun ordineret 13. Dog sporer man væsentlige Tegn til Bedring, ikke mindst ved den ivrige Virksomhed, der udfoldes for at vække Præstekaldet hos de unge. I Grenoble har Præsteseminarieret 318 Kandidater, deraf 97 Seminarister, der allerede har modtaget de første Vielser; i Dioceset Versailles er der i et Seminarium 205 Kandidater, i et andet 129 og i to andre 92. De Indtægter, som indkommer ved Bidrag og Indsamlinger, vokser stadig.

Spanien. Den katholske Ungdom har holdt Kongres i Madrid under Forsæde af flere spanske Biskopper. Spaniens samlede katholske Ungdom blev organiseret og stillet under Ledelse af de respektive Sognegejstlige. Som »Osservatore Romano« meddeler d. 19. og 23. Febr., blev der paa Kongressen bebudet Udgivelse af en »Haandbog for Katholsk Ungdom«. Spaniens katholske Ungdom danner en Del af »den katholske Aktion« (Propaganda, Fremstød (?) Indre Mission (?)) og indenfor denne har Ungdommen en ganske særlig Opgave, nemlig at opdrage Mænd til den katholske Aktion. Deres Arbejde skal have en tredobbelt Basis: Bønnen som den overnaturlige, en

stærk aandelig Opdragelse, og Medlemmernes kulturelle og tekniske Forberedelse til Lægmandsapostolatet. Den katolske Ungdom har den Opgave at gøre den katolske Aktion til en Folkebevægelse, der udstrækker sig til alle Klasser og alle Lande. Der skal nedsættes et særligt Propaganda-Udvalg og oprettes en Propaganda-Central; ved den katolske Presse, ved Akademier, offentlige Ceremonier, ved Filmen etc. skal den katolske Aktions Tanker spredes i videste Kredse. Der skal oprettes »Studiekredse« til Studium af den kristne Troslære, Encyklikerne, Apologetik, Naturet og Sociologi. Saaledes skal, lidt efter lidt, Samfundet igen vende tilbage til Kristendommen. Fordringen lyder paa: katolske Sagførere, Læger, Ingeniører, Statsembedsmænd, Borgmestre, Guvernører, Generaler, Bankierer og Arbejdere! Ved Kongressens Afslutning talte Biskoppen af Oviedo om »Regnum Christi«, Kristi Kongedømme, som Maalet for alle Bestræbelser. Efter at have kritiseret og domfældt det 19. Aarhundredes Vildfarelser: Evolutionismen, Positivismen og Socialismen, talte Biskoppen om »Kristi Rige«, som var ensbetydende med Fred mellem Folkeslagene, Retfærdighed hos de Regerende, Retskaffenhed hos Embedsmændene, Sandhed i Videnskaben, Kunstens Udvikling, Poesiens Inspiration, og tilsidst alsidig Fuldkommengørelse af den Enkelte. Under mægtig Begejstring opfordrede Biskoppen til at grundlægge et katolsk Universitet, i Lighed med hvad der er sket i Belgien, Frankrig og Italien. Efter Kongressen rejste ca. 400 Deltagere til Toledo, Regeringssædet for Spaniens Kardinalprimas. Denne holdt en Tale, hvori han betegnede den nuværende Tid som overordentlig gunstig for den katolske Aktion, da hele Verden baade i det ydre og det indre befandt sig i en Krisetilstand, og Folkenes Regeringer begyndte at forstaa, at den blivende Sandhed ligger begrundet i den katolske Kirkes Lære og Dogmer.

Ugens Messebønner.

8. Maj. 3. Søndag efter Paaske: Den hellige Josefs Værnefest fejres offentlig i Stedet for i Onsdags (N-M. 891, G-M. 422). Søndagens Messe ihukommes (med Evangeliet som Slutningsevangelium, N-M. 583). I alle stille Messer ihukommes desuden Erkeenglen Mikael's Aabenbaring (Bønnerne tages af Messen den 29. September N-M. 1089, G-M. 931).
9. Maj. Gregor af Nazianz. Alt tages af Messen for en Kirkelærer (N-M. [41], G-M. [42]) undtagen Læsningen, som er særlig (N-M. [45], G-M. [46]). Ihukommelse af den hellige Josefs Værnefest.
10. Maj. Antoninus. Alt tages af Messen for en Bekender-Biskop (N-M. [34], G-M. [34]) undtagen Kirkebønnen, der er særlig (N-M. 908, G-M. 738). Ihukommelse af den hellige Josefs Værnefest og Martyrerne Gordian og Epimachus (N-M. 908, G-M. 738).

11. Maj. Oktavdag for den hellige Josefs Værnefest. Alt som paa selve Festen (N-M. 891, G-M. 422).
12. Maj. Nereus, Achilles, Domitilla og Panchratius. 2. Gudsmoder (af E-Messen N-M. [90], G-M. [94]), 3. for Kirken eller for Paven (N-M. [122—123], G-M. [107—108]).
13. Maj. Mariæ Bebudelse fejres offentlig (N-M. 858, G-M. 697).
14. Maj. Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [89—90], G-M. [93—94]), Ihukommelse af Bonifacius Martyr (Kirkebønnen: N-M. 911, G-M. 742, Stillebøn: N-M. [15], G-M. [15], Slutningsbønnen: N-M. [8], G-M. [8]), 3. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]).

Ann. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

S.M.D.M. Onsdag d. 18. Maj Kl. 7^{1/2} i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, det aarlige F est m ø d e for de Unge, der med dette Skoleaar forlader Skolen. Smørrebrød, Øl, Kaffe à Kr. 1,75. Alle forhenværende Elever bedes møde og agitere for Tilslutning. Styrelsen.

Den eukaristiske Forenings Medaljer faas paa Menigheds-kontoret, Bredgade 64, og hos Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8.

St. Josefs Gilde, st. 1885. *Fælleskommunion* afholdes Søndag den 8. Maj Kl. 8 i Sct. Ansgars Kirke. Mandag Aften den 9. Maj afholdes efter Majandagten i Sct. Ansgars Kirke Maanedsmøde i Bredgade 67² o. G. Bestyrelsen.

Regnskab

over

Indsamlingen til Professor Johannes Jørgensens Buste.

Indtægter	Udgifter.
Indkomne Bidrag Kr. 2285,98	Betalt Hr. Billedhugger C. Skikkild Kr. 2000,00
	Omkostninger ved Pengesendelser » 27,45
	Giroblanketter & Gebyrer..... » 16,22
	Telegrammer, Porto, etc. » 91,95
	Tryksager, Papir & Kuverter » 28,75
	Fragt » 92,06
	Omk. v. Forsend. til Svendborg » 29,55
<u>Kr. 2285,98</u>	<u>Kr. 2285,98</u>

D. Beck Hansen,
Kasserer.

Revideret.

København, den 27. April 1927.

F. H. Messerschmidt. J. L. M. Hoffmann.

Kirkelig Kalender.

8. Maj 3. Søndag e. Paaske. I Messen: Josef.	15. Maj 4. Søndag e. Paaske.
9. — M. Gregor af Nazianz. Biskop og Kirkelærer.	16. — M. Ubaldus, Biskop og Bekender.
10. — Ti. Antoninus, Biskop og Bekender.	17. — Ti. Kong Erik, Martyr.
11. — O. Oktav af Josef,	18. — O. Venantius, Martyr.
12. — To. Nereus og Fæller, Martyrer.	19. — To. Petrus Coelestin, Pave og Bekender.
13. — F. Ferialdag. I Messen: Mariæ Behudelse.	20. — F. Bernardin af Siena, Bekender.
14. — L. Marias Officium.	21. — L. Marias Officium.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Festedage	Hverdug
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 $\frac{1}{2}$
Immaculatakirken	- 2 $\frac{1}{2}$	- 7 $\frac{1}{2}$
Rosenkranskirken	- 5	- 7 $\frac{1}{2}$
Assumptionskapellet	- 4 $\frac{1}{2}$	- 4 $\frac{1}{2}$
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6 Mandag, Ons- dag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen.	
	Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.	

Store Bededag (13. Maj).

Rosenkranskirken. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ og 7 $\frac{1}{2}$ stille Messe. Kl. 9 højtidelig Messe og Meddelelse af Firmelsens h. Sakramente. Kl. 5 Festandagt.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 8. ds. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

NB. Mandagsmøderne begynder i Maj Maaned Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen. Søndag d. 8. Maj Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 9. hujus loco ac tempore assuetis.

UNIO. Lørdag den 14. ds. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ lader Foreningen læse en Sjælemesse i St. Ansgars Kirke for afdøde Kammerherreinde Krag.

Sct. Michaels Klub.

Søndag den 8. Maj, Sct. Michaels Fest, læses der en hellig Messe for alle Medlemmer af Sct. Michaels Klub i Jesu Hjerter Kirke Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Torsdag den 12. Maj læses Sjælemesse i Sct. Ansgars Kirke Kl. 8 $\frac{1}{4}$ for Klubbens Ærespræsident, Kammerherreinde Krag.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 8. Maj holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne Ansgarius-Bonifacius Kollekt i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 3, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 20.

Søndag den 15. Maj.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Lourdes. — Liturgi (fortsat). — Kammerherreinde Frederikke Louise Krag †. — En Hilsen fra Provin- sen. — Messebogen. — Danske Kvinders Katholske Forbund. — Val- farten til Lourdes. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Tyskland. England. Frankrig. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. IV.

Visdom og Daarskab.

1. Hver især har sin Vej.

Som for Spøg gør den taabelige sin Skændselsgerning, Visdom derimod gør Manden betænksom (10,23). — Den, som elsker Tugt, elsker Kundskab; men den, der hader Revselse, er en Taabe (12,1). — Den kloges Visdom be- staar i at kende sin Vej; de taabeliges Daarskab farer vild (14,8). — Den enfoldige tror hvert Ord, den kloge over- vejer sine Skridt. En rænkefuld Søn har intet godt at vente, men den kloge Tjener faar Held med sig, og hans Vej gaar lige frem (14,15). — Daarskab er Glæde for den taabelige, men den kloge Mand gaar den lige Vej (15,21).

2. Hver har sit Standpunkt.

Den vise skyr og undgaar det onde, Taaben glider hen over det og føler sig tryk (14,16). — Hellere møde en Bjørn, hvis Unger er taget, end en Taabe, der stoler paa sin Daarskab (17,12). — Taabens Mund bliver hans Ulykke,

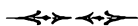
og hans Læber bliver til Undergang for hans Liv (18,7). — Hvor en Sjæl mangler Indsigt, er der intet godt, og den, der har Hastværk, støder an (19,2). — Menneskets Daarskab faar hans Fødder til at snuble, og hans Sind vredes paa Gud (19,3). — Den kloge ser Ulykken og skjuler sig, den tankeløse gaar videre og lider Tab (22,3).

3. *Hver har sin Betydning for Samfundet.*

I den kloges Hjerte bor Visdom, og den kan undervise alle ulærde (14,33). — De vises Tunge giver Kundskab et smukt Udtryk, Taabens Mund udgyder Daarskab (15,2). — Den vises Læber udstrør Kundskab, men de taabeliges Hjerte er helt anderledes (15,7). — En klog Hustru bygger et Hus op, en taabelig river et færdigbygget med egne Hænder ned (14,1). — Den taabeliges Læber blander sig i Trætte, og hans Mund ypper Kiv (18,6). — Som dybt Vand er Raad i Mands Hjerte, men det kloge Menneske faar det draget op (20,5). — Den vise Mand erobrer Heltes By og tilintetgør den Styrke, som den stolede paa (21,22).

4. *Hver har sin Skæbne.*

Den vises Lov er en Kilde til Liv for at undgaa den hærgende Død (13,14). — En Kilde til Liv er Klogskab for den, der ejer den; for Taaber bliver Daarskab til Belæring (16,22). — Livets Vej gaar opad for den kloge, saa at han undslipper Helvede (15,24). — En Mand, der farer vild fra Visdommens Vej, skal bo i (de fortabte) Kæmpers Forsamling (21,16).

Lourdes.

II. *Helbredelserne.*

Utallige er Beretningerne om de store Undere, der daglig sker i Lourdes. Hvert eneste er nøje og grundigt undersøgt af de Læger fra alle Lande, som samles i »Bureau des Constatations«, det officielle Kontor, hvortil enhver Læge og andre Videnskabsmænd har Adgang. Alt foregaar i Videnskabens fulde Dagslys, for Alverdens Øjne — man har intet at skjule. Her skal nævnes nogle af de Helbredelser, Johannes Jørgensen under de Undersøgelser, han personlig har anstillet i Lourdes, har fremdraget, og som findes omtalt i »Lourdes«.

Den første Helbredelse skete kort efter den undergørende Kildes Fremkomst. En gammel Stenhugger, *Bouriette*, havde for Aar tilbage faaet det ene Øje beskadiget af en Skærve. Ogsaa Synet paa det andet Øje aftog stærkt — han var næsten ganske blind. Da han hørte Tale om den mærkelige Kilde i Grotten og alt det, der tildrog sig dér, lod han hente lidt Vand fra Kilden for at prøve, om det muligvis kunde bringe ham hans Syn tilbage.

Da han Dagen derpaa mødte den Læge, *Dr. Dozous*, der havde behandlet ham, kunde han glædestraalende raabe: »Jeg er helbredet.« »Det er umuligt,« svarede Lægen, »De lider af en organisk Læsion af Øjet.« Men den gamle Stenhugger blev ved sit. Til sidst tog Lægen saa en Notitsbog frem — og skrev nogle Ord ned. Han lagde Haanden over det raske Øje og holdt Bogen frem foran den blinde. Under Ordskiftet havde der samlet sig en hel Del Mennesker om dem. Lægen vidste fra de tidligere Synsprøver, at det var aldeles udelukket, at *Bouriette* kunde skimte et eneste Bogstav. Stor var derfor Forundringen hos ham og alle, der var til Stede, da den hidtil blinde uden Tøven læste op af Bogen: »*Bouriette* lider af uhelbredelig sort Stær og kan aldrig blive rask.« Det første store Under var sket. Der foreligger en senere Attest fra 17. Nov. 1858, der fastslaar som Resultat af en Undersøgelse, at det læderede Øje var ligesaa rask som det andet. Helbredelsen holdt sig gennem Aarene. Det er jo ikke saa let at anbringe Ordet »*Suggestion*« overfor en pludselig Helbredelse af en organisk Øjenlæsion, der var erklæret uhelbredelig. Eller — for at tage et andet, der fulgte kort efter: Et Barn paa to Aar, *Justin Bouhohorst*, der var dødende, og som ikke have kunnet støtte paa Benene, blev badet i det iskolde Kildevand. Efter al menneskelig Beregning skulde det være ensbetydende med Døden. Men se — Barnet blev pludselig helbredet og kunde straks støtte paa Benene. Lægen, der konstaterede Tilfældet, var aldeles overvældet og siger, at det ikke var nok med, at Barnet blev helbredet, men: »Det er en øjeblikkelig Helbredelse uden nogen Rekonvalescens.« Om religiøs *Suggestion* hos et toaarigt Barn vil vel end ikke ikke den mest haardkogle Skeptiker vove at tale.

Det er ikke til at forundres over, at der samledes en Mængde Mennesker om den undergørende Kilde, da Beretninger som disse spredtes over Egnen. Da *Bernadette* fjorten Dage efter det første Syn, følgende sit Løfte, kom for at holde sin Andagt derude for sidste Gang, var der samlet henved femten til tyve Tusinde Mennesker paa Stedet. Journalerne i »*Bureau des Constatations Médicales*« fortæller i Tusindvis af Beretninger, der er langt forunder-

ligere end disse første Beretninger, der med uimodsigelig Klarhed viser, at der her sker noget, som strider mod alle menneskelige Beregninger og Erfaringer, noget, man kun kan give een Forklaring paa: *at Gud lader det ske*. Ingen anden Aarsag lader sig paavise eller blot antage. Der er ingen anden Forklaring mulig — hvis man da ikke vil nægte Kendsgerningerne — en Udvej, man ganske vist kun har saa længe, man besidder den fornødne Mangel paa Viden om det, der virkelig sker.

Men lad Kendsgerningerne tale:

Frk. *Augusta De Muynck* kommer til Lourdes næsten døende i 1908. Hendes Attest fra Dr. de Preters i Antwerpen lyder paa følgende: »Frk. *Augusta De Muynck* lider af dobbeltsidig Bughindebetændelse af tuberkuløs Natur. Sygdommen gaar tilbage til 1906. Hun blev opereret første Gang 16. Dec. 1906. Venstre Æggestok og Ægleder blev fjernet. Den 11. Maj 1907 *laparotomi*. Aabning af Abcessen og Udtømning gennem Kanyle. Den 18. Dec. 1907 tredie *laparotomi* og Tømning af Abcessen.« Ved Ankomsten til Lourdes 27. Maj 1908 havde hun en Fistel i Underlivet, hvori der var anbragt et Kautschukrør, hvormed man tømmer Abcessen. Vandet maatte stadig tages med Sonde. Patientens Føde bestod kun af Mælk, Vand og lidt Kaffe. Hun var ganske kraftesløs og udmattet. Torsdag den 28. blev hun baaret ned til Bad i Vandet fra Kilden — og Dagen derpaa fik hun to Bade. Derpaa overværede hun Velsignelsen med det allerhelligste Sakramente — og da Sakramentet blev baaret tilbage til Kirken, rejste hun sig paa sin Baare og udbrød: »Jeg er helbredet.« Og hun *var* helbredet. For første Gang i Løbet af Aar kunde hun sove uden Morfin. Næste Dag lukkede Fistelen sig, og hun kunde paa et nærliggende Hotel indtage en Middag med en Appetit, der overraskede alle. Helbredelsen var fuldstændig — og den var varig. Hun vendte senere tilbage til Lourdes med Attest fra Lægen, der havde behandlet hende, om at hun var fuldstændig rask. Det drejer sig her om en øjeblikkelig Helbredelse af en tuberkuløs Inflammation, der havde hærget hele Moderlivet og nærmede sig en Krise ved hendes Ankomst til Lourdes. Ja dette er Kendsgerningerne.

Et meget karakteristisk Eksempel paa de talrige Helbredelser, der ikke kan forklares, hverken ved Suggestion eller Hysteri, er *Marie Baillys* Sygdoms- og Helbredelses-historie. Navnlig fordi hendes Sygehistorie er saa udførlig og grundig, fulgt i alle Enkeltheder af en dygtig og ganske upartisk Læge, der endda ledsagede sin Patient til Lourdes og der fulgte hende saaledes, at han ikke et Øjeblik lod hende ude af Syne. Om hendes Helbredelse, som

hendes Læge saaledes kom til at overvære, skriver Dr. Boissue (L'oeuvre de Lourdes, Paris 1909, 10me éd.): »Det er saa at sige en Opstandelse, han faar Lejlighed til at konstatere videnskabeligt.« Hendes Familie var haardt angrebet af Tuberkulose, Forældrene døde begge af denne Sygdom, ligesom en Broder — en anden af Brødrene var stærkt inficeret. Selv var hun angrebet af Tuberkulose fra sit trettende Aar — og da hun var 17 Aar, led hun af en dobbeltsidig Brysthindeinflammation, blev indlagt paa St. Josephs Hospital i Lyon, hvor Lægen (Dr. Chabaliér) ikke turde foretage Punktur af Frygt for, at hun skulde dø i Nattens Løb. Hun fik den sidste Salvelse — men var Dagen efter mod Forventning bedre, saaledes at man nu turde gribe til operativ Indgriben, der udførtes paa to Steder. Man fik halvtredie Liter Vædske ud. Efter fem Maaneders Sengeleje blev hun udskrevet og havde det ret godt i to Aar. Derefter fulgte et svært Tilbagefald. Efter et Ophold paa samme Hospital (Dec. 1898 til April 1899) blev hun overført til Hospitalet i Sainte-Foy, hvor Dr. Roy behandler hende for Lungetuberkulose og Strubeinflammation. Alle Kure synes forgæves — Tilstanden forværres stadig. Dr. Fondet, som derefter tilser hende, vil prøve med Luftforandring, og hun overføres derfor til Chabannes i Maj 1901. Her støder en tuberkuløs Bughindeinflammation til, og Tilstanden bliver meget forværret. I Begyndelsen af November indlægges hun paany paa Hospitalet i Sainte-Foy. Foruden Bughindebetændelse, der er forbundet med stærke Smerter, støder nu yderligere en tuberkuløs Meningitis til, og Lægen gør sig en Dag rede til at skrive Dødsattesten. Dog overlever hun Meningiten, men Bughindeinflammationen gaar sin Gang. Der foreslaas en Operation, som Kirurgen Dr. Gouilloud, der bekræfter Diagnosen tuberkuløs Peritonitis, imidlertid ikke tør udføre. Saaledes stod Sagerne, da hun foretog Valfarten til Lourdes. Til trods for at baade Familien og Søstrene paa Hospitalet, der ikke mente, at hun kunde overleve Rejsen, satte sig derimod, begav hun sig i Maj 1902 paa Vej til Lourdes. Rejsen var naturligvis yderst smertefuld og hendes hele Tilstand saa slem, at hun end ikke kunde drikke saa meget som en Mundfuld The under hele Rejsen. Togets Læge har noteret følgende efter en Undersøgelse undervejs: »Min Opmærksomhed vendtes straks mod hendes stærkt opsvulmede Underliv, som jeg undersøgte. Paa venstre Side et noget mere fremspringende Sted, jeg opdager der en Masse, som gør Modstand. Ingen Vædske, ved Perkussion mat Lyd. Det synes, som om Bughulen indeholder haarde Masser adskilte med et Parti, der lettere lader sig trykke ned

Paa Grund af disse Symptomer, Patientens arvelige Anlæg og Sygdomshistorie og den dygtige Kirurg Dr. Gouillouds Diagnose holder jeg ogsaa Sygdommen for at være tuberkuløs Bughindeinflammation. Det er umuligt at danne sig nogen anden Hypotese. Venstre Side af Underlivet er meget ømt for Tryk. Aandedraget hastigt og stødvis. Puls 120. Efter at have hvilet den første Dag i Lourdes føres hun den følgende Dag til Grotten og Piscinerne, men faar ikke noget Bad i Vandet, kun Aftvætning. Hendes Tilstand er meget foruroligende. Hun er bleg, Trækkene meget udpinte, Aandedraget meget hastigt, Svag Puls, 150. Ansigtet lidt blaat i Farven . . .

Næste Dag — 28. Maj siger Journalen fra Stuegangen Kl. 1,15, at den syge kun kan svare med siort Besvær og uden rigtig Sammenhæng paa de Spørgsmaal, man stiller til hende. Underlivet meget smærtende og meget spændt, Pulsen uregelmæssig, meget svag, næsten ikke til at tælle, omkring 160, stødvis Aandedrag (90), Ligansigt, meget blegt, svagt violet, Næse, Øren, Hænder og Fødder kolde.

Dr. Geoffroy, der nu kommer til Stede, er ligesom hans Kollega paa det rene med, at det er Dødskampen. Den syge vil imidlertid til Grotten, og da man intet kan risikere yderligere ved at efterkomme hendes Ønske, føres hun derned. Videre beretter den vagthavende Læge Kl. 1,50: »Den syge ankommer til Piscinerne. Hun ligger aldeles sløvt, udstrakt paa Ryggen, med Hovedet lagt tilbage, Ansigtet farveløst, et violet Skær over Kinderne. Meget hastigt Aandedrag. Man kan se det opsvulmede Underliv under Tøjet.«

Om hvad der saa sker, beretter hun selv følgende: »Bag min Baare gik en Dame, der bar mit Liglagen. De, som bar mig, bad for mine sidste Øjeblikke. Lægerne havde forklaret, at Transporten til Piscinerne kun vilde fremskynde min Død, og at jeg vilde blive ført tilbage som Lig. Jeg kunde ikke længer bede, men trods alt tænkte jeg paa den gode, hellige Jomfru og havde den Overbevisning, at jeg skulde blive rask.« Man vilde ikke give hende et Bad — men kun Aftvætninger, der voldte hende de frygteligste Smærter, men paa hendes indtrængende Opfordringer gentages de — og Smærterne bliver endnu voldsommere. Men pludselig er alle Smærter borte. Hun rejser sig paa Baaren og raaber: »Jeg er helbredet.« »Hun er fra Forstanden,« udbryder Sygeplejersken. Man lægger hende ned og fører hende bort.

Her fortsætter den vagthavende Læges Optegnelser saaledes:

»Kl. 2,20: Marie Bailly bæres ud fra Piscinerne hen til Pladsen foran Grotten. Der er ikke mange Mennesker,

og jeg kan i Ro og Mag iagttage hende. Kl. 2,30—2,40. Aandedrættet bliver langsommere, mere regelmæssigt. Ansigtstudtrykket forandres, en let blegrød Tone farver Huden. Den syge synes at befinde sig bedre og smiler til Sygeplejersken, som bøjer sig ned over hende. Kl. 2,55 Legemets Konturer, som er synlige under Tøjet, forandres, det spændte Underliv synker. Udseendet forandres paa en iøjnefaldende Vis.

Kl. 3,10. Hænder, Øren, Næse er varme, Aandedrættet er blevet langsommere, 40 i Minuttet, Hjertefunktionen stærkere, mere regelmæssig, men endnu 140. Den Syge siger, at hun føler sig bedre. Hun faar lidt Mælk, som hun beholder.

Kl. 3,20. Den Syge rejser sig op og ser sig omkring. Dækket ligger nedsunket over Underlivet. Benene bevæger sig, hun vender sig om paa højre Side, Ansigtet er blevet roligt, svagt rødme.

Kl. 3,45. Patienten bæres bort til La Rosaire.

Kl. 4,15. Bedring er følelig. Aandedraget langsomt, Ansigtet blegrødt. Den Syge siger, at hun befinder sig vel, at hun, hvis hun blot turde, godt kunde staa op. Den Forandring, som er foregaaet, er saa tydelig, at alle lægger Mærke dertil. Hun føres til »Bureau des constatations«. Hun kommer derhen, baaret paa en Madras, hun forlader Bureauet siddende i en Sygevojn.

Kl. 7,30. Paa Sygehuset. Den Syge har et udmærket Udseende, Ansigtet er meget magert, men roligt og rødme. Aandedraget meget regelmæssigt. Jeg undersøger hende og finder, at Underlivets Væg nu er som paa hvilken som helst ung Pige i tyve Aars Alderen.

Kl. 8 Aften. Bedringen vedvarer. Stemmen er kraftigere. Aandedrættet 30, Puls 100, regelmæssig og stærk.

Torsdag d. 29. Maj Kl. 6,30. Udmærket Almenbefindende. Den Syge staar op for at spise, Aandedræt 18, Puls 88. Underlivet fuldt normalt. Den i Gaar iagttagne haarde Masse er næsten forsvundet. Der findes endnu en lille, meget haard, ganske fastsiddende, men smertefri Svulst.

Fredag d. 30. Maj. Den Syge har klædt sig paa og gaar frem og tilbage i Værelset. Hun kan gaa opad en Trappe — Kræfterne vender hurtigt tilbage. Hun kan stige op i en Vogn næsten uden Hjælp og udholde en Jernbanerejse paa 24 Timer, siddende i en 3die Klasses Kupé. Hun er meget rolig, ingen religiøs Ophidselse, undgaar saa meget som muligt Folks Nysgerrighed. Vender tilbage til Sygehuset i Sainte-Foy.

4. Juni. Marie Bailly ser ud som en frisk ung Pige. Appetiten er god, hun tiltager hurtigt i Vægt, hidtil et halvt Kilo. Underlivet ganske elastisk og Svulsten fuld-

kommen forsvundet. Intet Tegn paa Hysteri, ingen følsomme Steder, ingen Formindskning af Synsfeltet, ingen intellektuel Forvirring. Heller ikke under hendes Sygdom spores ringeste Hysteri, ingen Nerveanfald, hverken deprimeret eller exalteret Sindsstemning, en jævn rolig Karakter.

27. Juni. I Løbet af de sidste 14 Dage har M. B. taget 14 Kilo paa i Vægt. Hun befinder sig fuldstændig vel.

Juli. Fra og med anden Uge i Juli er Fødderne ikke længer opsvulmede. Den Syge er ganske helbredet. Hun tiltager et Kilo i Vægt pr. Uge. Almenbefindendet er upaaklageligt. Den unge Pige er fordringsløs og stille, ganske velbegavet, har en god Hukommelse, taler kun om sin Helbredelse, naar hun udspørges, og prøver ikke at spille Helgen.

August. Marie Bailly forlader Sygehuset og indtræder som Novice hos Vincentssøstrene.

Det er — med Lægens nøgterne Ord — Beretningen om en Helbredelse af en Patient, der var opgivet af Lægerne som fuldkommen uhelbredelig og kom døende til Lourdes, en Helbredelse, der i selve sit Forløb, denne næsten pludselige Karakter, maa gøre Indtryk paa en selv nok saa skeptisk Læge. Men saaledes skete det — saaledes sker det i utallige Tilfælde i Lourdes, Bjergbyen, hvor al Menneskets Visdom og sindrigeste Beregninger gøre til Skamme af de Undere, der sker hvert eneste Aar.

Saaledes er det Budskab, der bringes Verden fra Lourdes, Miraklernes By. A/EL.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

Hellig Korsens Relikvier fortjener særlig Omtale.

Først maa vi undlive den sejlivede Legende om, at man kan bygge tre (eller er det fem?) Linjeskibe af de bestaaende og anerkendte Rester af Kristi Kors (den gaar igen baade i Lexica og Lærebøger, ligesom Skrønerne om »Pavinden Johanne« og de 11000 Værelser i Vatikanet). For Korsets Ægthed maa Beviseligheder søges andetsteds*);

*) Johannes Jørgensen: Romerske Helgenbilleder. Gerh. Rauschen: Kirkehistorie.

hær skal kun nævnes, at vi har Vidnesbyrd om Dyrkelse af Hellig Kors-Relikvier helt tilbage fra Aar ca. 350; samler man alle de nu eksisterende Rester, kan de allerhøjest tilsammen udgøre en ubetydelig Brøkdel af et Kors paa 3 à 4 Meters Højde med en Tværbjælke paa ca. 2 m. Det hele Kors har haft et Rumfang af ca. 178 Millioner Kubik-Millimeter; de eksisterende Relikvier naar kun tilsammen 4 Millioner mm³, og saa er endda store Dele tabt ved Udstykning og Overførelse. Kirken fordrer, at en Korsrelikvie aldrig maa indsættes sammen med andre Relikvier, den skal have et Relikvar for sig selv — og den alene blandt alle dyrkes med Røgtelse og Knæfald, naar den er udstillet.

Sluttelig bør der nævnes en Række Genstande, som ofte i folkelig Brug kaldes »Relikvier« uden at være det i kirkelig Forstand.

Der er de saakaldte *toccata*, Berørings-Genstande; Stykker af Stof, der har berørt eller i nogen Tid været henlagt paa berømte Relikvier eller i Helgengrave. Med disse har Kirken intet at gøre, og kan de fremme den private Andagt, kan de ogsaa lede fra Mystik ud i Magi og Overtro.

Der er desuden de uegentlige Relikvier: Stykker af en Helgens Klædning, Ejendele og Hus, eller Støv fra hans Grav, Stykker af hans Ligklæde, Kiste o.s.v. De maa selvfølgelig ikke udstilles offentligt, da Relikvier i Kirkens Forstand kun er Dele af Legemet (*corpus*).

Endelig er der Kopier og Andagtsgenstande. Visse Steder ser man en Kirke bygt som nøje Kopi af den hellige Gravs Kirke i Jerusalem, Kopier af Grotten i Lourdes, af en romersk Martyrkrypt — og i disse Kopi-Helligdomme synes Andagten at være højere end i almindelige Kirker — de er endog Genstand for Valfart af hine, der ikke kan besøge Originalen. Det er Biskoppen underlagt at examinere saadanne Steders Karakter.

Andetsteds fremstiller man Jesu Barndomshjem i Nazareth (som Rekonstruktion efter Originalens Ruiner og med Anvendelse af Materiale fra Kildestedet), som det er sket i Loreto — eller man bygger sig en Krybbe for andægtigt at føle sig ind i Jesu fattige Fødselsgrotte

(Santa Maria Maggiore i Rom); eller atter, man rejser en Søjle for at forestille sig Herrens Hudflettelse paa mere levende Vis (Santa Prassede i Rom) ... oprindeligt uden nogen Paastand om Ægthed; men Tidens Mørke og den folkelige (NB! ikke kirkelige!) Tradition gør Genstandene ægte.

Kirken selv er uhyre taalsom i Tilfælde, hvor Genstanden fra umindelige Tider af har været og stadig er Objekt for intens Dyrkelse; der skal ligefrem videnskabelig Forargelse til, før den forbyder Dyrkelsen; dens Tolerance skyldes ikke Frygt for den historiske Kritik eller for Sandheden, men Frygt for at »forarge disse Smaa«, der jo ikke dyrker Genstanden selv men den bag Genstanden staaende Person eller bibelske Begivenhed. At dette er Motivet, viser den Omstændighed: at Kirken frit har tilladt Videnskabsmændene at skrive *pro* og *contra* Huset i Loreto, Søjlen og Krybben i Rom o. s. v. (og at nærværende Forfatter kan offentliggøre denne Theori, skønt flere af hans Embedsbrødre kalder den modsatte for sand).*)

Lad os slutte dette Afsnit med at hævde, at Kirken kun fordrer Anerkendelse af, at det er godt, trosfremmende og til Frelse at have og dyrke Relikvier i al Almindelighed — den fordrer aldrig Tro paa denne eller hin bestemte Relikvies Ægthed i Særdeleshed — og dens Praxis giver Almenheden Garanti for, at Fejltagelser angaaende Relikviers Ægthed, hvor disse garanteres af Stedets Biskop, ikke let er mulig (se Bestemmelsen i Codex, Can. 1284).

λ Paramenter kaldes de hellige Klæder, som Præsten benytter, naar Messen fejres. Vi skal senere tale om dem i Enkeltheder, hær skal kun følgende fremsættes.

Anvendelsen af Messeklæder har det Formaal at vise Ærefrygt for Gud og for den hellige Handling, saa den ikke forrettes i Hverdagsdragt — og at betegne en Sindets Omskiftelse til det Helligere, samt at være et udvortes Tegn paa den indvortes Prydelse og Værdighed. En saadan Tanke udtrykker St. Paulus i Kol. 3, 10

*) Se Bemærkningen i Peter Schindler: Petrus, Paven og Rom (1926), pag. 65 ff.

— og den findes i saa godt som alle Religioner; Israel kendte den saare godt (Salme 132,⁹*)).

I Oldkirken var Præste- (eller Biske-) Dragten simpelt- hen de adelige Romeres Fest-Klædebon; den blev hurtigt kun benyttet til liturgisk Brug, og da Romernes Dragt omkring det VI Aarh. skiftede, blev Kirken staaende ved den gamle Façon for Gejstligheden. Til den føjedes i Lø- het af Liturgiens Udviklingstid forskellige Stykker til Pryd eller Nytte. men fra ca. 1200 sker der ingen Tilføjelser i Paramenternes Antal og Art — den eneste Ændring er Stilen, der følger Periodernes Smag. Nutiden arbejder (med Roms Sympathi) paa at vende tilbage til tidligere Tiders bløde, folderige og harmonisk afstemte Dragter og kæm- per ofte en haard Kamp mod Barokkens uliturgiske For- mer og vor egen Tids aandløse Fabrikprodukter.

μ Monstransen har Navn af *monstrare* = at frem- vise, og tjener til »Udstilling« af den (store) konsekre- rede Hostie, naar der skal holdes Tilbedelse. Dens Brug er lige saa gammel som Tilbedelsen af Altrems Sakramente, og dens Form har skiftet med Tiderne.

De ældste Monstranser var et Hylster af Glas (Kry- stal) paa en Fod og forsynede med nogen Dekoration paa Laag og Ramme. De gaar over til den middelalderlige Glas-Cylinder, der flankeredes og kronedes af Taarne og Spir, og Gothikken udarbejder Foden til et Funda- ment med Helgen (Apostel-) Figurer i Nischer og under Baldakiner; ofte stilledes Maria og Johannes i Sidetaarnene som under Korset.

Renaissancen skabte Sol-Monstransen med Hostien i Centrum, omgivet af gyldne, fra Sakramentet udgaaende Straaler; ofte gjordes Foden til et enormt Postament med Figurer i hamret Arbejde eller Relief. Senere Tider har ofte frembragt Monstrans-Fødder i arkitektonisk Arbejde med hele smaa Søjletempler, hvorpaa Skaft og Sol hvilede.

Kirken stiller kun een Fordring til Monstransen: de Dele, der berøres af Sakramentet, skal være forgyldte.

Sagens Natur foreskriver to Regler: en kunstnerisk og en praktisk.

*) I Vulgata 137 9.

Den første byder, at Monstransen tjener til at *monstrare* Sakramentet — at Hostien fremhæves og ikke mer eller mindre skjules af Dekorationen; det begrænser »Solens« Størrelse (at ikke Hostien paa Afstand bliver til en Prik), og det forbyder, at anbringe Helgenfigurer over Herrens Legeme. At forsyne en Monstrans med uklare Billeder, der ikke tydeligt kan ses af Folket, er en Uting — den bedste Monstrans er den, der i kraftige Udstraalinger (kors- eller solformede) fremhæver Centrum.

Paa Foden kan man saa anbringe sine Figurer. Den praktiske Fordring er, at den hverken knuser Altret ved sin Størrelse eller forsvinder mod Baggrundens eventuelle Virvar — og at den er let at gribe, løfte og bevæge, naar man med den skal gøre Velsignelsens Korstegn over Folket; hverken bør Vægten være for stor, eller Straalerne faa Lov at stikke frit ud (saa de griber fat i Paramenterne).

Monstransen bør, som Kalken, være Genstand for Menighedens Offervillighed (Guld eller Sølv, Besætning med ædle Stene), og de moderne Fabriksuhyrer af presset og forsolvet eller forgyldt Blik bør bandlyses som [uværdige.

Kan man selv lade en Monstrans hamre, bør man lade Foden aftrappe i Forhold til Tabernaklets Tag, hvorpaa den skal staa — og har man ikke Guld og Sølv, er Tin et værdigere Materiale end Kobber og Messing (Vi mindes fra Peterskirkens Skatkammer vidunderlige Monstranser af Rav og Bjærgkrystall).

Som Kalk og Disk, skal Monstransen indvies af en Biskop (eller hans Befuldmægtigede).

Det fordres endelig, at Custodiet (*luna, capsula*), hvori Sakramentet umiddelbart indsættes, selvfølgelig skal opbevares i Tabernaklet, hvori Monstransen selv ikke maa henstilles; dens Plads er i Sakristiskabet. —

Vil man lægge nogen Symbolik i den solformede Monstrans, der er almindelig nu om Dage, kan man tænke paa Salme 18,9.

v Ciboriet er Navnet paa den med Laag dækkede Kalk, som tjener til at opbevare de konsekreerede Hostier i Tabernaklet.

Vi har foran talt om de Alterkar, der i Oldkirken

tjente til Opbevaring af Sakramentet udenfor Messen. Hær vil vi kort nævne, at den ældste Skik var at kommunikere i Messen (kun Syge udenfor) og dærtil at bruge de store Kalke og Diske, som nødvendiggjordes ved Altergang under to Skikkelser og ved Brug af større Brød for Hostier.

Da Altergang under Brødets Skikkelse alene opstaar i det XIII Aarh., og Kommunion udenfor Messen bliver almindelig, indføres en lille Bøsse eller Æske af Buxbom (*pyxis*) til Opbevaring. Dens Stof bliver snart Metal og dens Form en Kalk med Laag (*ciborium* af *cibus* = Føde).

Fortiden viser mange skønne Ciborier af Træ, Elfenben og Metal i drevet Arbejde og udvendig besat med Klenodier.

Dekorationen paa Ciboriet bortfalder ofte i vor Tid, eftersom Forskriften forlanger det dækket med et hvidt Silkeklæde (*velum*) som et Tegn paa Ærefrygt for Indholdet.

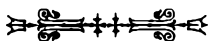
Kirken fordrer, at Ciboriet skal være af Metal (helst ædelt) og i hvert Fald forgyldt paa Indersiden.

Sagen selv fordrer, at det er let at aabne og lukke, bekvemt at gribe og bære, og i Størrelsen afpasset efter vedkommende Kirkes Behov — samt at det iøvrigt følger de almene Regler for hellige Kar.

Foruden Ciboriet i Tabernaklet har man smaa Beretelses-Ciborier af Form som en uhragtigtig Kapsel eller en Disk med en fast Kapsel i Midten. Man kan ogsaa anvende en saadan (større) Kapsel til Opbevaring af den store Hostie — bedst er det: at have en forgyldt Sølvkapsel med Glaslaag, der lige kan sættes ind i Monstransen. Disse *custodia* eller *repositoria* skal følge de for Ciboriet gældende Love og maa (som dette) være absolut glatte paa Indersiden.

Kaaben, der dækker Ciboriet, kan (og bør) være prægtig i Henseende til Stof, Stil og Arbejde — men samtidig let at haandtere.

(Fortsættes.)

Kammerherreinde Frederikke Louise Krag †

Den 26. April afgik Kammerherreinde Krag ved Døden, 71 Aar gammel. I mange Aar havde Kammerherreinden tilhørt vor hellige Kirke, og i alle disse Aar var hun i sin Fromhed og Offervilje et lysende Eksempel. Hun hørte til de stille og beskedne, man mærkede næppe hendes Virksomhed, før man kom i direkte Berøring med hende. Den afdøde var en nær Veninde af Baronesse Stampe Charisius og var derigennem knyttet til Mariahjemmet lige fra dets Grundlæggelse, og hun sad i dets Bestyrelse indtil sin Død. I mange Aar ledede hun Den eukaristiske Forening og tog med Iver Del i Arbejdet i Paramentforeningen ved St. Ansgars Kirke. Men ellers levede hun sit stille fromme Liv, der vakte Beundring hos alle, der lærte hende at kende. Godgørende var hun i højeste Grad, baade mod Kirken og mod de fattige, og hun nøjedes ikke med at give Almisse, men ledsagede altid sin Given med kærlige Ord. Utallige er de trøsterige Breve, der fra Kammerherreinden blev sendt til Mennesker i legemlig eller aandelig Nød.

Den 30. April fandt Begravelsen Sted fra St. Ansgars Kirke, og ved denne Lejlighed holdt Pastor von Kettenburg en Tale, der giver Udtryk for de Følelser, der besjæler mange af os ved dette Dødsfald. Vi skal derfor gengive en Del af Talen her:

Jeg føler Trang til at sige hende inderlig Tak for alt, hun har udrettet i vor Menighed, i første Række for det, hun med aldrig svigtende Iver og med offervillig Begejstring har gjort til Guds større Ære og Forherligelse. Hvor mange Timer har hun ikke tilbragt her i Guds Hus i from og andægtlig Bøn foran vor Herre og Frelser i Altrets allerhelligste Sakramente baade under den offentlige Gudstjeneste paa Søn- og Helligdage og ved private frivillige Andagtsøvelser. Her hentede hun Trøst og Kraft, her fandt hun overnaturlig Hjælp og aandelig Vederkvægelse især ved den hyppige sakramentale Forening med sin Gud og Frelser i den hellige Kommunion. Og var det end ellers hende imod at tildrage sig andres Opmærksomhed, saa ansaa hun det vel som sin Pligt at gøre en Undtagelse,

hvor det gjaldt Guds Ære og Næstens Opbyggelse i Henshold til vor Herres Formaning: »Lader eders Lys lyse for Menneskene for at de maa se eders gode Gerninger og prise eders Fader, som er i Himlene« (Math. 5,16). Tak, kære Kammerherreinde, for det gode, dragende, lysende, opbyggelige Eksempel! — En hjertelig Tak ogsaa paa St. Ansgars Kirkes Vegne for alt, hvad hun med saa stor Rundhaandethed har hidraget til Gudshusets Udsmykning og Forskønnelse og til Gudstjenestens Forherligelse. Det var hende et Hjerteranliggende at kunne være virksom i Paramentforeningen, til hvis ivrigste og mest trofaste Medlemmer hun hørte i en lang Aarrække. Hun virkeliggjorde Psalmistens Ord: »Herre, jeg elsker dit Huses Pragt og Stedet, hvor din Herlighed bor« (Ps. 25,8). — En mangfoldig Tak endelig for hendes utrættelige, uselviske, altid offervillige og overmaade rundhaandede Arbejde i Næstekærlighedens Tjeneste, især for den personlige værdifulde Indsats, hun i saa mange Aar har ydet til Gavn for »Mariahjemmet«. Hvor mange Gange har hun ikke Dag for Dag med beundringsværdig Energi og aldrig svigtende Udholdenhed tilbagelagt den lange Vej fra sit stille Hjem i Rosenvænget til Byens larmende Centrum i Vestervoldgade for der i Husholdningsskolen at vejlede, hjælpe og tjene. Hvad hun ellers har øvet af godt ved Velgørenhed for at lindre Nøden hos ubemidlede, det skete som oftest ubemærket og i det skjulte; der er sikkert ikke mange, som bankede forgæves paa hendes Dør. Hun havde altid en aaben Haand, og hun ikke blot gav rundelige Almisser, men hun spredte ved sin hjertevindende Godhed ogsaa Trøst og Glæde og Opmuntring i de Familier, hvor hun aflagde Besøg. Det er mange, som skylder den kære Kammerherreinde overordentlig meget; kun Gud alene, som ser i Lødom, ved det; men han har ogsaa optegnet det i Livets Bog og vil sikkert ogsaa belønne hende derfor. Een Løn har hun allerede faaet her paa Jorden, nemlig Trøst, aandelig Kraft og Vederkvægelse paa sit Sygeleje. Indtil det sidste var hun virksom og beskæftigede sig i sine Tanker endnu med det, hun ønskede at kunne udrette, dersom hun fik Lov at leve. Men Gud Herren havde besluttet det anderledes: hendes Arbejdsdag var endt, og med Beredvillighed hengav hun sig i Herrens Vilje. Og da hun selv ikke mere kunde komme i Kirken til sin Frelser, saa gengældte denne nu de talrige Besøg, hun i sunde Dage havde aflagt hos ham; nu delagtiggjorde han hende i alle Kirkens rige Naademidler: han forenede sig selv med hende som styrkende Næring og Vandringsbrød paa Rejsen ind i Evighedens Land; han trøstede hende ved Salvælsens hellige Sakramente, som han jo netop har indstiftet

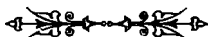
for de syges Skyld. Sin Glæde og inderlige Taknemmelighed udtrykte hun bagefter ved gentagende Gange at sige med Overbevisningens Varme: »Hvor god er dog ikke Kirken mod sine Børn!«

Naar vi nu tager Afsked med vor kære afdøde Kammerherreinde Krag, saa vil vi ikke nøjes med at sige hende en Tak; det vilde være altfor lidt, for fattigt. Vel formaar vi jo ikke at yde hende Gengæld for det, hun har gjort; men vi vil bevare hende stedse i taknemmeligt Minde og bede for hendes Sjæl. Maaske — det tør vi haabe — trænger hun ikke mere til vor Forbøn, da hun har tjent Gud med saa stor Nidkærhed og Troskab og alvorligt har bestræbt sig paa at lutre sin Sjæl og gøre den stedse mere fuldkommen. Vi vil da af ganske Hjerter bede den almægtige Gud, at han i sin uendelige Godhed vil skænke hende Delagtiggørelse i sin egen ubegrænsede Lykke, Fred og Herlighed, at han, den treenige Gud, hvem hun har bekendt, æret, elsket og tilbedet her paa Jorden, maa forunde hende det evige Livs salige Glæde.

Gid hun, der har været saa gavmild mod andre, maa høste en uforgængelig Løn, den Løn, vor Frelser har lovet alle dem, der har øvet Barmhjertighed: »Et godt, knuget, skuddet og overflødigt Maal skal man give i eders Skød« (Luk. 6,38).

»Salige ere de døde, som dø i Herren. Allerede fra nu af siger Aanden: de skulle hvile efter deres Arbejder, thi deres Gerninger følge dem.«

Ja, Herre, giv hende den evige Hvile og lad det evige Lys lyse for hende. Lad hende hvile i Fred! Amen!

En Hilsen fra Provinsen.

Det er et Hold Kommunikanter fra Børnehjemmet i Roskilde, der beder om en halv Sides Plads i Ugebladet. De maa ikke tro, at det er af bare Forfængelighed, som om de længtes efter at blive set og høundret. Naar de for en Gangs Skyld vil frem i Ugebladet, er det for at hilse paa Bladets Læsere i By og paa Land og sige alle dem hjertelig Tak, der i Aarets Løb har betænkt Børnehjemmet med en Postanvisning eller en Pakke.

»Tak for alt godt,« siger de smaa Dreng og Piger og smiler om Kap med Foraarsolen. »Vi skal nok la' være

med at glemme, at I var gode imod os. Og gode Katholikker skal vi være, det skal vi!»

Sognepræsten smiler ogsaa. Det skal han have Lov til. For det er et godt Hold, dette hans første i Roskilde.

Der skal dog antydes en Mangel ved de smilendes Billeder. Et Par Kommunikanter kom ikke med. De var rejst, inden Linsen blev indstillet. Men hvad værre er: Tital af Børn kom ikke med; Tital af Børn, der lever rundt omkring paa Landet indenfor vort Sogns Grænser, men ikke har det ringeste Begreb om, hvad katolsk Kristenliv er, fordi de aldrig eller sjældent kommer i Kirke.

Her er en Opgave, der kalder paa alle Katholikker i Danmark. En religiøs Landeværnssag, der ikke kan magtes af en enkelt, ej heller kan undvære en eneste Katholik i den danske Diaspora.

Vil nogen stille en Bil til vor Raadighed, da skal vi nok hverken spare Tid eller Møje for at opspore de spredte Faar og de intet anende Lam.

Vil de velhavende sørge for, at de, der ikke har noget, bliver i Stand til at betale en minimal Pension, da skal vi nok skaffe Undervisning i Troen foruden Kost, Logis og den anden Dannelse.

Er der ingen blandt Danmarks Katholikker, der vil gaa

med til det første, da kan vi Præster umulig naa at gøre det sidste.

Der er allerede meget forsømt paa det Omraade. Og hvad her en Gang er forsømt, kan næppe gøres godt igen.

Der er vistnok mange fromme Katholikker, der aldrig har skænket det en Tanke. Nu er det paa høje Tid, at de gør det. —

Børnene smiler, og Sognepræsten smiler med.

Men mon ikke mange Værneengle græder over de Børn, der ikke fik Lov til at smile? Hvem vil være med til at mangfoldiggøre de smilende Ansigter til næste Aar? —

Kapellan.

Messebogen.

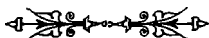
Ved Academicum Catholicums Møde Onsdag d. 27. April talte Pater Menzinger om »Missale Romanum«, den romerske Messebog, hvis danske Oversættelse nu foreligger i anden Udgave. Foreningen havde helst indbudt selve Udgiveren, cand. theol. & mag. Niels Hansen i Thisted, til at holde dette Foredrag, men maatte af nærliggende Grunde nøjes med at sende ham en telegrafisk Hilsen. — Vi trængte til en ny dansk Messebog, selv om Restoplaget af den første Udgave ikke var brændt under Verdenskrigen nede i Belgien, da efter Pius Xs indgribende liturgiske Reformers danske Messebog fra 1907 var forældet.

Det er ikke første Gang, Missale Romanum har gennemgaaet Forandringer. Utallige Gange har der i Liturgiens 1900aarige Historie været Brug for en »ny Messebog«. Messebogens Tekst — det var udelukkende denne, Foredraget drejede sig om — er blevet til ligesom de gamle Domkirker, som er Aarhundreders Værk og derfor bærer skiftende Tidens uensartede Præg. Naar vi beder Messeliturgiernes Bønner, forener vi os ikke blot med Kirken hele Verden over, men ogsaa med Fortidens bedende Kor. Der er mange Slags Stemmer, der lyder i dette Brus af liturgisk Bøn fra Middelalderens og Oldkirkens Dage. Der bedes Bønner, som er en Genlyd fra Templets og Synagogens Gudstjeneste; der hører vi Udraab og Sukke, som i deres Form og Udtryksmaade bærer den hellenistiske Hedningeverdens Accent, der sitrer endnu Martyrkirkens glødende Inderlighed; der blander sig Orientens Fantasi og Begejstring med de unge germanske Folkeslags kække og følelsedybe

Sang; Grundtonen er Roms rolige Værdighed og klassiske Formsans; og alt dette samler sig omkring den »*Vox divina*«, som er Messeliturgiens Sjæl og Kærne: Forvandlingsordene. — Ud fra denne Betragtningmaade gennemgik Foredragsholderen Messeliturgiens Historie og viste, hvad de enkelte Kulturkredse og Folkeslag havde bidraget til dens Vækst og Udvikling. Det, der giver vor Messeliturgi dens Særpræg og til Trods for alle »Fremmedelementer« dens Stilfasthed og Enhed, er Latineraanden: Roms Sprog og Folkekarakter. Vi maa se et guddommeligt Forsyn i, at det blev dette Folk, der i det væsentlige skulde være Bærer for den liturgiske Udvikling. I sin Sans for Skønhed og Højtidelighed parret med Fasthed og Beherskelse havde det en naturlig Udrustning, et Slags »*Karisma*«, der gjorde det skikket til frem for alle andre Nationer at opføre Liturgiens hellige Tempel.

Foredraget, der fulgtes af mange med den ny Messebog i Haanden, anskueliggjordes ved, at Skt. Knuds Kapels pragtfulde Missale var lagt frem, og Hr. Kurt Thomsen under Foredraget viste de omtalte Tekster. Efter en kort Diskussion gav Foredragsholderen en indgaaende Vejledning til at slaa op i Messebogen.

A. Menzinger, S. J.

Danske Kvinders Katholske Forbund.

Efter det vellykkede Forsøg, [der [ifjor blev gjort med at samle nogle unge Piger til en lukket Retræte ude i Feriehjemmet, efter at Børnenes Ophold var afsluttet, og tilskyndet dertil af Hans Højærværdighed Biskoppen har Forbundet nu taget dette paa sit Program. Der vil iaar blive afholdt en 3 Dages lukket Retræte for unge Piger, i Horserød omkring den 15. — 16. August og omkring den 25. August ligeledes en 3 Dages lukket Retræte for ældre ugifte og Husmødre. Den bestemte Dato skal senere blive meddelt. —

For de unge Pigers Vedkommende kan Opholdet forlænges til ialt at omfatte 8 Dage, saaledes at Retræten kan holdes i Forbindelse med Sommerferien.

Mange af de unge Piger, der er beskæftigede i Forretninger og paa Kontorer, hvor der netop i Paasketiden er Saisontravlhed, kan vanskeligt faa Tid til at deltage i den Retræte, der hvert Aar paa denne Tid afholdes af Maria-kongregationerne, men en Sommerferie kan de fleste unge

Piger dog som Regel disponere over, og her vil blive Anledning til en Ferie, der ikke kun vil blive forfriskende for Legemet, men ogsaa for Sjælen. —

Den Lykkefølelse, som gennemstrømmer os efter en afsluttet Retræte og den dermed saa uadskillige Samvittighedsransagelse, taber sig desværre kun altfor hurtigt, fordi vi travle Nutidsmennesker straks opluges af Arbejdet, hver i sin Myretue. — Men her ved denne lille paafølgende Ferie i de friske og rolige Omgivelser vil alle de gode Tanker og Forsætter kunne faa Tid til at bundfælde sig, og det vil sikkert blive glade og lykkelige Ferie-dage i Horserød, de unge Piger vil komme til at se tilbage paa. —

Og for det ældre Hold, der maa nøjes med de 3 Dage, vil det sikkert — og ikke mindst for Husmødrene — blive af stor Betydning, at man saa helt er »spændt fra« og udelukkende kan sammentrænge sine Tanker om det aandelige og for en Gangs Skyld overlade det materielle til de andre. —

Prisen er for Opholdet med fuld Forplejning Kr. 1,50 pr. Dag pro persona. — Man maa medbringe Lagner, Haandklæder og Serviet. —

Da der kun kan modtages et begrænset Antal, og Opfordringen gælder saavel København som Provinserne, bedes man melde sig snarest muligt inden den 10. Juni skriftligt til

Mathilde Lohrer,
Prinsessegade 26 A,
København K.

Valfarten til Lourdes.

Paa Opfordring fra flere Sider har Valfartsledelsen foretaget en let Ændring i Programmet og en stor Nedsættelse af Prisen. Vi hidsætter det nye Program og de nye Priser.

Tirsdag 19. Juli:

Afr. København 10,10. Ank. Gedser 13,50. Middag Færge. Ank. Hamburg 20,10. Aftenthe. Afr. Hamburg 22,57.

Onsdag 20. Juli:

Ank. Køln 7,50. Afr. Køln 7,53. Ank. Paris 17,05. Overnatte i Paris.

Torsdag 21. Juli:

Afr. Paris 8,08. Ank. Bordeaux 17,09. Afr. Bordeaux 17,57. Ank. Dax 20,44. Afr. Dax 21,03. Ank. Lourdes 22,57.

Fredag 22. Juli:

Kl. 8 Messe med Altergang i Grotten. Prædiken. Efter Morgenkaffen: Omvisning i de tre over hinanden byggede Kirker. Korsvej opad Bjerget. Efter Middag: Overværelse af Processionen med Sakramentet til de Syge. Aften fri.

Lørdag 23. Juli:

Fri Raadighed.

Søndag 24. Juli:

Kl. 8 Messe og Altergang (i Basilikaen). Efter Kaffen: Besøg i Pisciner (Badene) og i Bureau des constatations (Lægekontrollen). Efter Middag: Udflugt i Omegnen. Efter Aften: Fakketoget fra Grotten til Basilikaen. Vigilie med Prædiken, Salmesang, Rosenkrans og Litanier ved alle deltagende Gejstlige. Midnatsmesse. Forbønner.

Mandag 25. Juli:

Messe og Altergang i Grotten; fælles Andagt. Efter Kaffe: Private Besøg i Kirkerne m. m. Efter Middag: Frihed. Efter Aften: Fakketoget.

Tirsdag 26. Juli:

Afr. Lourdes 6,59. Efter Morgenkaffen. Ank. Dax 8,59. Ank. Bordeaux 11,49. Middag. Togskifte. Afr. Bordeaux 12,45. Aften i Toget. Ank. Paris.

Onsdag 27. Juli:

Kl. 8½ Messe i Sacré Coeur paa Montmartre. Efter Kaffe: Notre Dame de Paris med la Cité (Ste. Chapelle). Efter Middag: Invalidedømen, Frihed.

Torsdag 28. Juli:

Ophold i Paris.

Fredag 29. Juli:

Afr. Paris 8,20. Frokost i Toget. Ank. Køl'n 18,22. Efter Middag: Omvisning i Dømen. Afr. Køl'n 21,59.

Lørdag 30. Juli:

Ank. Hamburg 6,24. Morgenkaffe. Afr. Hamburg 8,45. Middag paa Færgen. Ank. København 19,05.

Prisen for Rejsen vil være:

III Kl. hele Vejen	Kr. 475,00
III Kl. Danmark, Tyskland. II Kl. Frankrig og Belgien	» 540,00
II Kl. hele Vejen med Sovevogn Hamburg- Frankfurt og Køl'n-Hamburg	» 650,00

I disse Priser er inkluderet: Jernbanebillet paa de respektive Klasser, Hotelophold og fuld Forplejning paa Rejsen ifølge Programmet samt alle Udflugter og Drikkepenge. En sprogkyndig og erfaren Rejseleder staar til Selskabets Raadighed.

Ikke indbefattet er kun Drikkevarer, Dragerpenge og andre personlige Udgifter.

Indtegningen til Rejsen slutter 15. Juni. Der betales ved Indtegningen Kr. 100,— i Depositum, og Restbeløbet betales senest den 1. Juli.

Prisen er beregnet fra København og tilbage til København.

En Gejstlig medfølger.

Program og Indtegning hos **Bennett**, Raadhuspladsen, København.

For dem, der maatte ønske det, arrangeres Torsdag d. 28. Juli et Besøg i Lisieux, som nedenstaaende:

Afrejse Paris 7,00. Ank. Lisieux Kl. 10,39.

Messe ved Ste. Thérèses Relikvier, Andagt og Prædiken. Efter Middag: Besøg paa Helgenindens Mindesteder og i Karmeliter-Klostret. Frihed.

Før Afrejse: samlet Afskedsbesøg i Kirken.

Deltagelse i denne Udflugt betales med Kr. 25.

Valfartsledelsen.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Tyskland. Katholsk Kirkemusik-»Uge« i Frankfurt a. M. bliver afholdt i Juni Maaned. Der vil blive taget Hensyn til alle Grene indenfor den katholske Kirkemusik, baade fra gammel og ny Tid. Et Kor fra Benediktinerklostret Maria-Laach skal medvirke ved Opførelserne.

England. Engelske Pressemeddelelser om Skilsmisse bliver nu betydeligt indskrænkede ved en ny Lov. Denne Lov forbyder at offentliggøre Enkeltheder fra Skilsmisseprocesserne og indskrænker Referaterne til følgende Angivelser: Navn, Bopæl og Omtale af Parterne og Vidnerne; kort Fremstilling af Klage og Modklage, den af Retten fastslaaede Stilling af Sagerne og Rettens Dom. Overtrædelser af Loven straffes med 4 Maaneders Fængsel eller en Bøde paa 2500 £.

Frankrig. Dette turde være en Sjældenhed under de nuværende Tilstande! Men paa »Place de l'Opéra« i Paris har man set Lysavisen bringe følgende Meddelelse (i Anledning af den bekendte Kunstmaler Willettes Død): »Den 2. Maarts Kl. 9 vil Kunstnerne modtage Willettes Lig i Saint Germain l'Auxerrois og bede for den iblandt dem, som skal dø i dette Aar.«

Ugens Messebønner.

15. Maj. 4. Søndag efter Paaske: Søndagsmessen (N-M. 587, G-M. 427). Ihukommelse af Johannes Baptist de la Salle (N-M. 911, G-M. 742).
16. Maj. Ubald. Messen for en Bekender-Biskop (N-M. 34, G-M. 34), undtagen Kirkebønnen, der er særlig (N-M. 912, G-M. 755). 2. Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. 90, G-M. 94), 3. for Kirken eller Paven (N-M. 122—123, G-M. 107).
17. Maj. Erik Konge (N-M.) Messen for en Martyr (N-M. 18, G-M. 19), med de Undtagelser, som er angivet (N-M. 912, G-M. 745), Ihukommelse af Paschalis Baylo (N-M. 913, G-M. 744).
18. Maj. Venantius. Messen for en Martyr (N-M. 18, G-M. 19), undtagen Kirkebøn, stille Bøn og Slutningsbøn, der er særlige (N-M. 914, G-M. 748).
19. Maj. Petrus Coelestinus. Messen for en Bekender (N-M. 34, G-M. 34), med Undtagelse af Kirkebønnen, der er særlig (N-M. 915, G-M. 746), og Evangeliet (N-M. 54, G-M. 55).
20. Maj. Bernardin af Siena. Messen for en Bekender (N-M. 46, G-M. 47), undtagen Kirkebønnen, der er særlig (N-M. 916, G-M. 746), og Evangeliet (N-M. 54, G-M. 55). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. 90, G-M. 94). 3. for Kirken eller Paven (N-M. 122—123, G-M. 107).
21. Maj. Gudsmoders Lørdagsmesse: D-Messen med de deri angivne Undtagelser (N-M. 89, G-M. 93). 2. om den Helligaand (N-M. 120, G-M. 105), 3. for Kirken eller Paven (N-M. 122—123, G-M. 107).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommers, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

S.M.D.M. Onsdag d. 18. Maj Kl. 7¹/₂ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, det aarlige Festmøde for de Unge, der med dette Skoleaar forlader Skolen. Smørrebrød, Øl, Kaffe à Kr. 1.75. Alle forhenværende Elever bedes møde og agilere for Tilslutning. *Styrelsen.*

A.C. Onsdag d. 18. Maj Kl. 8¹/₄. Møde i »Vesterhus«, Vester-voldgade 115⁴. Organist *Julius Foss* taler om *Thomas Laub*. Ikke-Medlemmer har Adgang mod Forevisning af Gæstekort, der udstedes af Formanden (Stenosgade 4, Telf. Vester 2628). *Administratores.*

Mariakongregationen i St. Annæ Sogn har Fælleskommunion Søndag den 15. Maj.

Kirkelig Kalender.

15. Maj 4. Søndag e. Paaske.	22. Maj 5. Søndag e. Paaske.
16. — M. Ubaldus, Biskop og Bekender.	23. — M. Bededag.
17. — Ti. Kong Erik, Martyr.	24. — Ti. Bededag.
18. — O. Venantius, Martyr.	25. — O. Gregor VII, Pave og Bekender. Bededag.
19. — To. Petrus Coelestin, Pave og Bekender.	26. — To. Christi Himmel- fart.
20. — F. Bernardin af Siena, Bekender.	27. — F. Beda, Bekender og Kirkelærer.
21. — L. Marias Officium.	28. — L. Augustin, Biskop og Bekender.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgen.
		Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

4. Søndag efter Paaske.

Sakramentskirken. Kl. 7 og 11¹/₂ stille Messe. Kl. 9 højtidelig **Prælatmesse** og Meddelelse af **Konfirmationens** hellige Sakramente. Kl. 5 Festandagt med Prædiken.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 20. Maj Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kape!

Danske Kvinders Katholske Forbund lader Onsdag den 18. d. M. Kl. 8¹/₄ i St. Ansgars Kirke læse en Sjælemesse for sit afdøde Medlem, Fru Kammerherreinde F. Krag.

St. Vincentsforeningen for katholske Damer lader Fredag den 20. d. M. Kl. 8¹/₄ i St. Ansgars Kirke læse en Sjælemesse for sit afdøde Medlem, Fru Kammerherreinde F. Krag.

Den eukaristiske Forenings Medaljer faas paa Mønhedskontoret, Bredgade 64, og hos Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8.

Vor kære Søster og Tante,

Frk. **Petra Lund**

er afgaaet ved Døden efter Modtagelse af vor hl. Kirkes Sakramente den 30. April 1927.

Den kære afdøde anbefales til de troendes Forbøn.

Paa Familiens Vegne

Nyborg, 3. Maj 1927.

Jørgensen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet. (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 21.

Søndag den 22. Maj.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Liturgi (fortsat). — Jesu Barn-
domsforening. — »Hvor langt er De med den nye Kirke paa Amager?«
— De aabne Kirker. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Ud-
land: Maribo. Irland. Nordamerika. — Ugens Messebønner. — Avertisse-
menter.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. V.

1. Forældre og Børn.

En viis Søn glæder sin Fader, men en taabelig Søn er sin Moders Sorg (10,1). — En viis Søn er (et Udtryk for) sin Faders Lære, men en Spotter hører ikke, naar han advares (13,1). — Den, der sparer Riset, hader sin Søn, men den, som elsker ham, holder ham bestandig i Ave (13,24). — En viis Søn glæder sin Fader, men et taabeligt Menneske foragter sin Moder (15,20). — Oldinges Krone er Børnebørn, Sønnernes Berømmelse er deres Fædre (17,6). — En Taabe er født til sin egen Skam, men heller ikke hans Fader faar Glæde af ham (17,21). — En taabelig Søn er sin Faders Harm og en Pine for den Moder, der fødte ham (17,25). — Revs din Søn og opgiv ikke Haabet; ønsk endelig ikke, (ved at forsømme Revselsen) at han skal gaa til Grunde (19,18). — Den, som gør sin Fader Fortræd og bortjager sin Moder, er et skændigt og

ulyksaligt Menneske (19,26). — Den, som forbander Fader, og Moder, hans Lampe skal slukkes i Bælgmørke (20,20).

2. *Flid og Dovenskab.*

Den lade Haand skaber Fattigdom, men de flittiges Haand skaffer Rigdom til Veje (10,4). — Den, som samler i Høsten, er en viis Søn, men den, der sover om Sommeren, er Skammens Søn (10,5). — Som Eddike for Tænderne og Røg for Øjnene, saaledes er den dovne for dem, der har sendt ham (10,26). — Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, der hengiver sig til Lediggang, er en stor Taabe (12,11). — De flittiges Haand skal herske; den lade (Haand) derimod skal svare Afgift (12,24). — Den dovne vil og vil ikke, men de flittiges Sjæl bliver mæt (13,4). — Hvor der ingen Okser er, er Krybben tom, men hvor der er stor Høst, bliver Tyrens Kraft aabenbar (14,4). — Ved hvert Arbejde fremkommer der Overflod, men hvor der er mange Ord, plejer Fattigdom at holde til (14,23). — De dovnes Vej er som en Tjørnehæk, de retfærdiges Sli er uden Hindring (15,19). — Arbejderens Hunger arbejder for ham, thi Mundens (Krav) driver paa ham (16,26). — Frygt gør den dovne modfalden, men blødagtige Menneskers Sjæle skal føle Sulten (18,8). — Dovenskab paafører Søvnighed, og den lade Sjæl kommer til at sulte (19,15). — Den dovne lægger sin Haand i Skødet og gider ikke føre den til sin Mund (19,24). — For Kuldens Skyld vilde den dovne ikke pløje, derfor kommer han til at tigge om Sommeren, men han faar ikke noget (20,4). — Elsk ikke Søvn, for at Fattigdom ikke skal overfalde dig, hold Øjnene aabne, saa faar du Brød til at mætte dig med (20,13). — Sødt smager for Mennesket Løgnens Brød, men bagefter fyldes Munden med Grus (20,17). — Den flittiges Tanker gaar ud paa at skaffe sig Forraad, men enhver doven er i bestandig Nød (21,5). — Den lade dræbes af sine Ønsker, thi hans Hænder vil ikke bestille noget (21,25). — Den dovne siger: en Løve er ude paa Gaden, jeg kunde let blive dræbt midt paa Vejen (22,13).

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

ξ Bøger og Bogpult. Der gælder meget nøje Regler for Alterbogen (*missale*) og de andre liturgiske Bøger (*rituale, cæremoniale*), og de har deres historiske Udvikling.

a. Historisk.

I den allerældste Tid havde man til gudstjenstlig Brug kun Salmernes Bog fra den gamle Pagt, et eller flere Brudstykker af den nuværende Bibel og en Afskrift af den eukaristiske Bøn (»Præfation« og »Kánon«).

Senere naar man frem til et *psalterium*, Salmerne ordnet efter Indhold og Brug — til et *lectionarium*, bibelske Læsestykker ordnede til Brug — til en hel samlet Bibel, som atter ordnes i Uddrag i *epistolarium* og *evangeliarium*; dertil kom en Ritualbog for Nadveren, *sacramentarium* — og for Koret til Brug ved Sangen: *graduale* og *antifonarium*, Bøger med Messens »bevægelige« Dele.

Omkring det IX Aarh. samles (i Aftenlandene) disse forskellige liturgiske Bøger i eet, ordnet Værk paa tre Bind: Messebog, Ritual og Bispebog.

Men Tekster og Ceremonier afveg ikke saa ganske lidt fra Sted til Sted, hvorfor man begynder at tilstræbe en Revision med liturgisk Eenhed for Øje; denne skulde krones med faste Bestemmelser af Tridentiner-Konciliet (1563), men dette naaede ikke sit Maal og overdrog saa Sagen til Den hellige Stol selv; denne har siden fastlagt det fornødne, saa vi nu — i den latinske Ritus — har følgende Bøger, der er Kirkens egne officielle liturgiske Kilder.

1) Farebogen (Breviaret), hvis nuværende Form blev approberet 1568 (med Ændringer af Pius X); den indeholder de Tekster af Salmer, Læsestykker og Bønner, som daglig læses af alle Præster (Diakoner & Subdiakoner) i hele Kirkens Navn som hele Kirkens fælles, officielle Bøn — tilligemed de fornødne Anvisninger for »Tidebønnernes« offentlige Udførelse af Kánoniker (Domkirkepræster) i Kathedralerne og af Munke (i Kloster-

kirkerne). Udgaven fra 1568 afløser langsomt alle lokale Breviarer, og i Nutiden har kun Stifter og Ordner Ret til at benytte ældre, lokale eller Ordens-traditionelle Tekster.

Til Breviaret hører Martyrologiet, som vi kender helt tilbage fra Oldkirken (i hvert Fald fra V Aarh.); det er en Fortegnelse, kalendarisk ordnet, over hver Dags Martyrer og Helgener, til hvis Navn er føjet en meget summarisk Biografi. Som de forskellige Breviarer i 1568 samledes til *Breviarium Romanum*, blev alle ældre Helgenkataloger i 1584 samlet til *Martyrologium Romanum*, der nu er det officielle.

2) Messebogen indeholder alle Messetekster med fornøden Angivelse af Ceremoniernes Udførelse (»Rubrikeret af *ruber* = rød, idet de med rødt Tryk er føjet ind i Teksten). *Missale Romanum* er den eneste nu overalt i den latinske Kirke paabudte Afløser af Fortidens varierende Messebøger og stammer fra 1570. Paven kan tillade et enkelt Stift eller en enkelt Orden at have specielle Tilføjelser.

3) Ritualet er Samlingen af alle de Riter, der anvendes i Sjælesorgen (bl. a. Forvaltningen af Sakramenterne). Efter 1614 afløste det den varierende Skik og Brug paa forskellige Steder og skabte Eenhed og Orden.

4) Bispbogen, *Pontificale Romanum*, bragte i 1596 Enhed og Orden i Udførelsen af de specielle biskoppe-lige liturgiske Funktioner. Til den slutter sig en biskoppelig Ceremonibog (*cæremoniales episcoporum*) og den pavelige Ceremonibog for de store Funktioner i Peterskirken og Sixtiner-Kapellet.

5) Som liturgiske Bøger maa ogsaa nævnes Musikværkerne *Graduale* og *Kyriale*, som endnu er Genstand for Reformbestræbelser i Retning af Udrensning for Fortidens u-liturgiske Musik.

Det skal understreges, at de ovennævnte Bøger er den latinske Kirkes officielle liturgiske Haandbøger — at Kirken er ansvarlig for dem — og kun for dem; ikke, f. Ex., for et enkelt Stifts lokale Salmebog, hvis Smag og Stil Biskoppen har Ansvar for.

Vi skal senere tale om de ikke-latinske Riter i Morgenlandene, som ogsaa falder ind under Romerkirkens Competence.

b. Lovene for de liturgiske Bøger er uhyre strænge. Det er alene Den apostoliske Stol, der kan tillade eller afskaffe i Henseende til Liturgi, og den forbeholder sig derfor at approbere (eller forbyde) enhver liturgisk Bog, der fremkommer. Rom fordrer den strængeste Revision af enhver ny Udgave af disse Værker, og kun visse bestemte Forlæggere (Herder, Pustet, Kósel, Desclé o. a.) maa udgive dem — men under behørig Kontrol.

Sagens Natur fordrer, at den enkelte Kirkes liturgiske Bøger svarer til deres Formaal og Tjeneste. De skal være smukt trykte og smukt (og solidt) indbundne — følgende Fortidens Traditioner, som kender herlige Kunstværker i kirkelig Bog- og Bogbindskunst.

De bør være forsynede med bekvemme Mærkebaand og ikke for voldsomme i Størrelsen (for Kor-drengenes Skyld); og bliver de plettede og lasede, bør de respektfuldt overgives til Ilden.

Det er ikke u-liturgisk: paa Fester at klæde Messebogen i et Hylster af Stof, naar dettes Broderi da ikke har verdsligt Præg; det bør følge Festens Farve.

Nutiden lægger oftest Messebogen paa en Pult af Metal eller Træ. Denne er ikke liturgisk — Forordningerne og Historien kender kun en Pude af Fløjl eller Silke — men den har i en saadan Grad Hævd, at dens Brug ikke kan misbilliges (dog bør en Pude anvendes paa høje Festsdage). Er der en Pult, bør den være baade beskeden og formaalstjenlig, og dens Dekoration bør være i Stil med Altrets øvrige Tilbehør (Metal virker ubehageligt, Træ er at foretrække). Som en Mindelse om Klædet paa Ambonernes Pulte (og som beskyttende Foranstaltning) kan den dækkes med et Klæde (i hvert Fald paa Festsdage, naar det bedste Missale er i Brug); dette Klæde bør vistnok holdes i Dagens liturgiske Farve (men hærom findes ikke Bestemmelser, kun Hævd).

Det er ikke urigtigt at holde alle Kirkens liturgiske Bøger indbundet i samme Stil.

o Belysningen af Altret — hvormed menes de Lys og Lamper, der ikke er liturgisk foreskrevne — bør følge baade Tradition og Bestemmelser (men gør det, ak, saa sjældent!).

Der skal være lyst paa Altret, saa Menigheden kan følge den hellige Handling; men denne Belysning maa ikke trykke de liturgiske Kærter, og den maa absolut ikke anbringes paa selve Altret — ej heller mellem Stagerne.

Oprindelig var Belysningen Olielamper og Kærter; nu er elektrisk Lys (og Gas) tilladt, men Kirken foreskriver, at Lampernes Anbringelse ikke maa øve theatralisk Effekt (altsaa ej heller biograftheatralisk Effekt!); de skal tjene til Belysning, ikke til Illumination (altsaa ikke til at trække Arkitekturens eller Billedrammernes Linjer op i Lys), og de maa ikke anbringes i Bue om Monstransen, ej heller bag denne for at lade den fremstaa af et Lyshav.

Det naturlige og traditionelle er: i Kæder ophængte Kroner nede i Skibet — og i Koret: den diskrettest mulige (helst skjulte) Anbringelse af Lyslegemer (indirekte Belysning); det siger sig selv, at Tabernaklet ikke maa være Sæde for elektriske Pærer.

π K o m m u n i o n s b æ n k e n (Altersranken) er af ret ny Dato, idet Allergæsterne i Oldkirken enten gik indenfor de forhen nævnte *cancelli* og knælede umiddelbart ved Altret, eller (i ældste Tid) Sakramentet af Diakoner bragtes ned i Kirken til de Troende.

Den maa ikke tage Udsigten væk til Altret og bør altsaa være af a a b e n t Materiale; den kan (men skal ikke) udsmykkes med eukaristiske Symboler (som dog ikke maa aflede Opmærksomheden fra Altret). Gaar den fra Side til Side, bør den have en Port midti.

Der er ingen Forskrift om at forsyne den med Tæpper af broderet Stof, Duge med Indskrifter o. s. v., som alt kun tjener til at fremhæve den paa Bekostning af Altret.

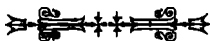
Anvendelsen af en hvid K o m m u n i o n s - D u g er ej heller obligatorisk; til Afvendelsen af det Uheld: at en Hostie kunde falde paa Gulvet, anvendes i Rom (og mange

andre Steder) en *palla*: lille Plade af Pap, overtrukket med hvidt Linned; og som gaar fra Haand til Haand; den har den Fordel, at Dugen ikke kan spærre det frie Udsyn til Altret eller virke uordentligt.

En af Delene skal anvendes — ogsaa og særlig hvor man udelader Bænken og lader Altergæsterne knæle paa Trinnet (som i mange Kapeller).

ρ Baldakinen, det kongelige Ærestegn, hører til i alle Kirker, der kan lade afholde en Procession. Den bæres over Sakramentet og over hine høje Gejstlige, hvem vi senere skal nævne som havende Ret til denne Ære. Man har stive og bløde Baldakiner, hvis Stænger er faste eller aftagelige — alt efter Stedets Behov. Det er overalt regnet for en Ære at bære Baldakinen, ofte er det et Privilegium for Adelige eller Kirkeværger. Den lille, om en orientalsk Konges Parasol mindende Baldakin med een (bøjet) Stang, der bruges ved Flytning af Ciboriet fra det ene Alter til det andet, har Hævd, men næppe Forskrift. Baldakinen (hvis Navn har Oprindelse fra Bagdad) er et østerlandsk Islæt i Aftenlandenes Liturgi. Kardinaler, pavelige Legater samt Biskopper og Abbeder (i deres egne Kirker) har Ret til at holde Indtog i Kirken under Baldakin; den bæres ogsaa over kronede Hoveder ved visse Lejligheder. Ligesaa haves der et Baldakintag af Stof over Bispers og Abbeders Tronstol i de betræffende Kirker. Om Baldakinen over Tabernaklet har vi foran talt. Ved Processioner med det Allerbelligste bæres dette altid under Baldakin.

(Fortsættes.)

Jesu Barndoms Forening.

Pastor Benzon har udsendt Jesu Barndoms Forenings Aarshefte, der indeholder nogle velskrevne Smaastykker, som skal hjælpe til at fremme Iveren hos Foreningens Medlemmer. Desuden er der mange morsomme Billeder. Regnskabet ser saaledes ud.

Medlemsbidrag i Aaret 1926.

Aalborg	15,00	
Aarhus	194,00	
Esbjerg	95,00	
Fredericia	45,00	
Helsingør og Nivaa	36,73	
Horsens	124,00	
Kolding	50,00	
København		
<i>St. Ansgars Sogn</i>		
Drengeskolen	15,00	
Pigeskolen	46,85	
Kollekt	14,28	
Den franske Skole	200,00	
St. Knuds Skole	625,00	
<i>Rosenkranssognet</i>		901,13
St. Mariæ Skole	20,00	
Den franske Skole	180,00	
Kollekt	22,13	
<i>Sakramentsognet</i>		222,13
Skolen	93,94	
Katholske Børn fra ikke		
katholske Skoler	8,08	
Kollekt	32,06	
Gaver	24,00	
Birgittaforeningen	34,00	
Unge Piger paa St. Jo-		
sefs Hospital	16,80	
		208,88
<i>St. Anna Sogn</i>		200,00
<i>St. Andreas Sogn</i>		97,56
Køge	30,00	
Maribo	30,00	
Nyborg		
Skolen	40,00	
Gave	10,00	
		50,00
Nykøbing F.		30,00
Odense		
Skolen	34,70	
Børn paa Landet	17,20	
Kollekt	29,80	
Gaver	73,30	
		155,00
Randers		60,50
Ringsted		25,00
Roskilde		300,25
Rudkjøbing		75,00
Silkeborg		
Skolen	18,00	
Kollekt	14,40	
Gave	7,00	
		39,40
Svendborg		
Skolen	21,25	
Gave	5,00	
Sunnivaforeningen	10,75	
		37,00
Vejle		28,00
		<u>3049,58</u>

Regnskab.

Indtægt:

Kassebeholdning	209,34
Medlemsbidrag	3049,58
Salg af Aarshefter	2,00
Renter	3,19
	3264,11

Udgift:

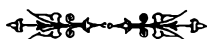
Aarsheftet for 1926	150,00
19300 Francs til Paris	2847,55
Porto	15,40
Kassebeholdning	251,16
	3264,11

Pastor Benzon knytter følgende Bemærkninger til det:

Vi har i Aar sendt nogle færre Francs til Paris end forrige Aar, men det skyldes udelukkende Francs-Kursen, der er mindre fordelagtig i Aar. Ikke blot er det i Virkeligheden ikke gaaet tilbage, men det er tværtimod gaaet godt fremad. Der er kommet henimod 200 Kr. mere ind i Aar end forrige Aar, og det maa paaskønnes ikke mindst paa Grund af de vanskelige Tider, vi lever i. Det er vel paa den anden Side det, der forklarer, at det paa ikke saa faa Steder er gaaet en Del tilbage. Der har været god Fremgang i Aarhus, Esbjerg og i Nyborg. I St. Anna Sogn i Sundby er Tallet blevet fordoblet (fra 100 til 200) og i Roskilde er det blevet mere end fordoblet (fra 125 til 300). Der maa være blevet gjort et energisk Arbejde disse Steder, ellers havde man ikke naaet saadanne Resultater. Det kommer ikke af sig selv. Det er mig en Glæde i Aar at byde Køge og Rudkøbing velkomne. Sidstnævnte har en særlig flot Start. Jeg kan ikke lade være med at hidføre Hr. Pastor Schindlers Kommentarer: »Det er 16 Børn af Landarbejder- og Husmandshjem, der paa ca. 1/2 Aar har frembragt dette overraskende Resultat (75 Kr.). De fortjener Ros, da flere har berøvet sig al Slik for at fylde Bøssen!« Maatte dette smukke Eksempel blive efterlignet af mange andre.

Hjertelig Tak til alle store og smaa, som har haft Andel i Aarets smukke Høst. Vorherre vil vide at belønne det, og de hjulplne Hedningebørn vil vise deres Taknemlighed.

Vi er denne Gang naaet frem over de tre Tusinde. Skulde vi nu se at stræbe frem imod de fire Tusinde.

»Hvor langt er De med den nye Kirke paa Amager?«

spørgeres der saa tit. — Jo, Tak det gaar godt fremad med Indsamlingen. I 1926 steg Byggefonden med rundt 3000 Kr., saa at vi nu har godt 11000 Kr. Naar man husker, at disse Penge næsten udelukkende er kommet fra St. Annæ Menighed — i Løbet af halvtredje Aar, maa man sige, det er et godt Resultat. Hvad har St. Annæ Menighed ifølge Kirkeregnskabet for 1926 ydet i dette Aar? I Kirkeskat, Præstepenge, Skolebidrag, Skolepenge, Kirkekollekter, ved kirkelige Funktioner og til den ny Kirke — i alt over 10200 Kr. Af en Befolkning, der tilhører Mellemstanden, er dette meget. Skønt der jo altid er en Del, der ikke vil, og andre, der ikke kan afse noget til Kirken, maa man dog sige, Menighedens Medlemmer har været offervillige, og det vil de blive ved med, til vi har faaet den saa haardt tiltrængte større Kike. Vel er det sandt, vi kan ikke løfte Stenen alene, men vi kan heller ikke lade den ligge. Den skal løftes, og vi haaber sikkert, at Vor Herre sender os udenforstaaende Hjælp. — Det kan jo godt være, at en eller anden Trosfælle, som slet ikke kender St. Annæ Menighed eller dens Præster, alligevel faar den Indskydelse at hjælpe med en større eller mindre Gave, ikke for Menighedens eller Præsternes, men for Guds Skyld; maatte denne gode Indskydelse da ogsaa blive til Virkelighed.

Til Støtte for Indsamlingen til en ny Kirke afholdes der de første Dage i Oktober igen en Bazar, og det er vort Haab, at mange udenfor Menigheden vil sende os et Bidrag. — Tiderne er daarlige, og derfor kan det denne Gang kun blive den store Mængde af Bidragydere og Købere, der gør Bazaren vellykket. Maatte Vor Herre sende os Velgørere udefra, at vi altid kan sige:
»Det gaar udmærket fremad med den nye Kirke paa Amager«.

Fr. Klar,
Sognepræst.

De aabne Kirker.

For kort Tid siden modtog Sognepræsten ved St. Ansgars Kirke følgende Brev:

Maa jeg ikke hede Deres Højærværdighed om at anvende medfølgende Kr. 20,00 til et Lys eller lidt Blomster til Maria-Altret i Ansgars-Kirken. Min egen Kirke var

som sædvanlig lukket og stængel, da jeg i Gaar Aftes sent trængte til i Guds Hus at bede om Hjælp og Trøst (vi Protestanter lever jo snart sagt kun i Kirken den halve Time, Præsten staar paa Prædikestolen). Deres Kirke var som sædvanlig aaben for alle — og under min uværdige, fattige Bøn var det mig, som om Guds Moder i Halvmørket smilte ned til den stakkels Synder, der anraabte hendes guddommelige Søn om Hjælp — og sendte mig Trøst og Hjælp.

I Ærbødighed og Tak for de aabne Kirker.

Nye Bøger.

The Quarterly Review of the Benediclines of Caldey. (Spring Nummer 1927. 1 sh. 6 d. Nr. 82.)

Benediktinerne fra den lille stormomsusede Ø Caldey ved Syd-Wales har atter udsendt et af de smukke numre af deres tidsskrift *Pax*. Her findes adskillige læseværdige artikler, f. ex. om middelalderlige former for andagten til Jesu helligste hjerte, om de talrige afvigelser fra den romerske liturgi, der findes i Kartheusernes ritus, om den »kristne bøn, der altid er i flertal« o. s. v. Der anføres også et interessant citat af P. Joseph Kramp, som skal gengives her: »Det er almindeligt at høre folk beklage sig over mangelen på afveksling i de bønner, der bydes dem som forberedelse til den hellige kommunion, og der kræves stadig både nye former og nyt indhold. Sådan klage lyder dog aldrig fra præster, skønt de dag efter dag gentager de samme bønner som forberedelse til deres h. kommunion. Løsningen af den nævnte vanskelighed er vel nok den, ikke at benytte nogen særlig »kommunionsandagt«, men de bønner, som kirken skænker os i liturgien, med andre ord: ikke at bede under messen, men at bede messen.«

N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Maribo. Birgittakredsen for Lolland-Falster har i Foraaret fastsat sin initiativrige Virksomhed. Ved et godt besøgt Møde hos Trafikassistent Simonsen, Nykøbing, holdt Redaktør N. P. Nielsen Foredrag om Kampsituationen i det 16. Aarhundrede, især ud fra Poul Helgesens og Peder Palladii Stridsskrifter, idet han paapegede, hvad dansk Folkeliv mistede ved Kirkeomvæltningen. St. Bede-

dag havde Kredsen sin hidtil største Oplevelse, idet Pater Menzinger den Dag glædede Kredsen med sit interessante Foredrag om Autoritet og Frihed. Mødet, der som altid var velbesøgt, holdtes hos Dr. Koføed i Maribo. Paa sin tankeklare, paa een Gang sprænglærde og dog for Tilhørerne saa letfattelige Maade gennem gik Pateren Autoritetsprincippetets Stilling til Tro og Viden. Skulde Biblen være eneste Autoritet, maatte de, der hylder den Anskuelse, kunne læse den græske og hebraiske Grundtekst, Læsefærdighed maatte være en Salighedsbetingelse, og idet de forkaster Kirkens Overleveringsautoritetet, maatte man have Bibelens nu ikke eksisterende Originalmanuskripter for sig. Bag den os vejledende Kirke har vi Jesus med Forjættelsen om Helligaandens Vejledning. Den katholske Kirke har ikke Trosfrihed, den, der spalter Protestantismen i et ødelæggende Virvar af Retninger, men vi har Trosenhed, Sandheden er højere end Friheden, og vi ved, at Sandheden altid vil føre til Himlens Port. Troen er som en negativ Norm for den videnskabelige Forskning, og Troens Vetoret betyder en Garanti for Sandheden. F. Eks. ved Kampen om det korpernikanske System var det ikke Troen; men Menneskedogmer, der bandt Samtiden, ogsaa en Mand som Tycho Brahe, til den hidtil gængse Forestilling, Beviset for, hvorledes Himmellegerne gik i deres Baner, forelaa dengang ikke. Det var endnu kun et tilfældigt rigtigt Gætteværk, der forelaa. Det var først med Newton, at Beviset begyndte at komme i Orden. Da Tro og sand Viden er fra Gud, er Kirken ikke bange for Overraskelser fra Videnskabens Side, saa sandt som den bygger sin Opfattelse paa Helligaandens Vejledning. Efter Foredraget, der hilstes med stærkt Bifald, var der et livligt Ordskifte om Emnet. Efter Birgittasangen sluttede Dagen med et hyggeligt selskabeligt Samvær. Det var i det hele en Dag, Deltagerne sent vil glemme.

Irland. Irlands Regering har nedsat en Kommission, der skal overveje, hvorledes man ad Lovens Vej kan værne Landet imod at blive oversvømmet af Skandale- og Smudsliteratur. Loven skal fremfor alt træffe Forholdsregler imod Indførelse af udenlansk usædelig Literatur, endvidere imod alle Bøger, Pjecer etc., der begunstiger Indskrænkning af Fødsler, og endelig imod de sensationelle Referater af Forbrydelser og Skilsmisprocesser.

— Dr. Bronté-Gatenby, Dublin, Præsident for det akademiske Selskab for Eksperimentalfilosofi, der er bekendt for sine Studier over Urcellerne hos Planter og Dyr, har udtalt sig saaledes om Forholdet mellem Religion og Videnskab: »De maa ikke tro, at en Videnskab nogen Sinde kan finde et Surrogat for Religionen! Jeg kan be-

vidne, at alle Videnskabens vidunderlige Fremskridt med Hensyn til at løse Livets Gaader ikke har ført os et Skridt nærmere, end Grækerne var 500 Aar før Kristus!»

Nordamerika. En Katholik kan ikke være Præsident i De forenede Stater! Dette er for Tiden den nordisk-protestantiske 100%-Amerikaners Slagord, fordi Staten New-Yorks Guvernør, Al. Smith, som er ivrig Katholik, er stillet i Forgrunden som demokratisk Kandidat til Præsidentværdigheden. Med hvilke Vaaben der kæmpes, ses af en Artikel i »America« af 5. Febr. 1927. Organet for »Frie Kirker«, »Christian Register«, har fornylig udsendt et Spørgeskema til alle protestantiske og en jødisk Bladudgiver, for at fastslaa den Stilling, som alle ikke-katholske Bekendelser i Amerika indtager til Spørgsmaalet om en katholsk Præsident. Dette Spørgsmaalsskema Art fremgaar tydeligt af følgende to Spørgsmaal: 1. Tror De, at en ivrig Katholik kan fungere som Præsident for U. S. A. uden Troskabsbrud overfor den anerkendte amerikanske Grundsætning om Iige Vilkaar for alle Bekendelser overfor Loven — og samtidig uden Troskabsbrud overfor den anerkendte katholske Lære med Hensyn til Forholdet mellem Kirke og Stat? 2. Tror De, at en offentlig Forhandling angaaende den religiøse Side af Guvernør Smiths Kandidatur for Tiden vilde være af god Virkning? De fleste Pressefolk svarede paa den Maade, som »Christian Register« havde ønsket; den enkelte Jøde gjorde derimod Bladet ikke denne Tjeneste, men svarede, at han ansaa Valg af en Katholik til Præsident for haabløst, »hvor store end Kandidatens Fortjenester og Evner maatte være«. At denne Kampmaade imod de amerikanske Katholiker ikke falder i alle Protestanters Smag, viser en Artikel af en Præst i New-York, hvori denne erklærer sig ubetinget for Guvernør Smiths Kandidatur. En Mand, der fire Gange er valgt til Guvernør over den samme Stat, og hvis Dygtighed og Karakter ikke kan bestrides af nogensomhelst, vilde upaatvivlelig blive en udmærket Præsident.

— »Extension Society« hedder et Selskab i Chikago, hvis Opgave det er at sende en katholsk Gejstlig til Egne, hvor der ingen katholsk Kirke findes; og denne Gejstlige skal da hurtigst muligt søge at faa bygget et Kapel og oprettet et Sogn. Selskabet havde Aarsmøde fornylig i Chikago. Præsident for Mødet var Kardinal Mundelein, og tilstede var 4 Ærkebiskopper, 15 Biskopper, en Mængde Præster og Lægfolk. Paa Opfordring af Biskoppen af Detroit havde man grundet en Missionsstation i en Egn, hvor der paa et Omraade af 2500 Kvadrattmile ikke fand-

tes nogen katolsk Kirke. Landbefolkningen paa dette Omraade var under saadanne Forhold meget lidt ivrige i religiøs Hensende. I det første Aar kom der 46.227 til den hellige Messe; man regnede med 8979 Kommunioner. Det andet Aar var der allerede 68.000 Besøgende i Messen og 14.400 Kommunioner; for det 3dje Aar blev de tilsvarende Tal - der giver et Begreb om Værdien af denne Missionsvirksomhed - anslaaet endnu højere. De 4 Præster, der havde faaet denne vanskelige Opgave betroet, har i Løbet af 3 Aar aflagt omtrent 8000 Besøg hos katolske Familier og har besøgt hver enkelt ca. 15 Gange! Hver Præst har i det ham tildelte Omraade oprettet kateketiske Kursus og Katekismusundervisning for Børnene. Paa Grund af de uhyre Afstande er hver Missionær tre Dage om Ugen »paa Farten«, for at kunne naa rundt til alle sine »Faar«.

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelsens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget, og at overvære det offentlige forberedende Foredrag i St. Ansgars Kirke **Christi Himmelfartsdag**.

Kirkelig Kundgørelse.

I Henhold til den H. Faders Anordning bestemmer Vi, at der atter i Aar før Pintsesøndag skal holdes en ni Dages Andagt til den Helligaand i Vikariatets samtlige Kirker og offentlige Kapeller. Som fælles Bønner foreskriver Vi:

1. Hymnen *Veni Creator Spiritus* med tilhørende *V. og Oration*, Salmebog Side 187.

2. Bønnen om *den Helligaands syv Gaver*, Salmebog Side 505.

Novenen kan holdes efter Skolemessen eller under Aftenandagten. København, den 1. Maj 1927.

Josef Brems,

Biskop, Apostolisk Vikar for Danmark.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

Sommerophold i Roskilde!

Et eller to Værelser v. Siden af den kath. Kirke, lige over for Sct. Maria Hospital er til Leje i Sommermaanederne ved Henv. til Hr. Anders Pedersen, Frederiksborgvej 11. Tlf. 965.

Plads søges af ung Mand, 20 Aar, ved hvad som helst. Uddannet som Tjener i Diplomat-Hjem i København. Gode anbefalinger. Billet mrk. »Plads« modtager Redaktionen.

Ugens Messebønner.

22. Maj. 5. Søndag efter Paaske: Søndagsmessen (N-M. 590, G-M 430), 2 af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]), 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—123], G-M. [107]).
23. Maj. Bededagene. Dagens Messe ogsaa, hvor der ikke holdes Bønprocession (N-M. 594, G-M. 434). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse. 3. for Kirken eller Paven (som ovenfor).
24. Maj. Alt som Dagen forud.
25. Maj. Vigil til Kristi Himmelfart. Gregor VII. Messen for en Bekender-Biskop (N-M. [34], G-M. [34]), med de Undtagelser, som er angivet (N-M. 917, G-M.751). Ingen Ihukommelse af den hellige Urban. 2. Ihukommelse af Vigilien. Bønnerne tages af Søndagsmessen (N-M. 590, G-M. 430). 3. Ihukommelse af Bededagen (N-M. 594, G-M. 434). Slutningsevangeliet af Messen paa Vigilien (N-M. 598, G-M. 438).
26. Maj. Kristi Himmelfart. (N-M. 600, G-M. 439). Særlig Præfation (N-M. 519, G-M. 38). Ingen Ihukommelse af den hellige Philip Neri
27. Maj. Ærværdige Beda. Messen for en Kirkelærer (N-M. [41], G-M. [42]), med Undtagelse af Kirkebønnen, der er særlig (N-M. 919, G-M. 754). 2. Ihukommelse af Kristi Himmelfart (N-M. 600, G-M. 439). 3. Ihukommelse af Johannes I. (af Messen for en Martyr-Biskop N-M. [8], G-M. [8]). Præfationen som i Gaar.
28. Maj. Augustin. Messen for en Bekender-Biskop (N-M. [38], G-M. [38]), med Undtagelse af det, der er angivet (N-M. 920, G-M. 755). Ihukommelse af Oktaven som i Gaar. Præfationen som i Torsdags.

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder.... 3. for Kirken....« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Folkestuepige.

En ikke for ung Pige, der skal hjælpe i Køkkenet, samt holde en Del Folkeværelser, søges til d. 1. Juni. Løn 360 Kr. pr. Halvaar. Henvendelse til Husfomfru Jensen, Ledreborg Slot, Lejre.

Plads søges.

Til 1. Juni søges Stuepigeplads eller Enepigeplads. Været i sidste Plads i 6½ Aar.

Billet mrk. »Stuepige« modtager Redaktionen.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzou, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Møneghedskontor, Bredgade 64 St.

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—7. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

Kirkelig Kalender.

22. Maj 5. Søndag e. Paaske.	29. Maj 6. Søndag e. Paaske.
23. — M. Bededag.	30. — M. Oktavdag.
24. — Ti. Bededag.	31. — Ti. Angela, Jomfru.
25. — O. Gregor VII, Pave og Bekender. Bededag.	1. Juni O. Oktavdag.
26. — To. Christi Himmel- fart.	2. — To. Oktav af Christi Himmelfart.
27. — F. Beda, Bekender og Kirkelærer.	3. — F. Ferialdag.
28. — L. Augustin, Biskop og Bekender.	4. — L. Vigilie, Fastedag.

MAJANDAGTEN.

	Søn- og Fesfdage	Hverdag
St. Ansgars Kirke	Kl. 6	Kl. 8
Jesu Hjertes Kirke	- 7 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
St. Josefs Kirke	- 3	- 7 ¹ / ₂
Immaculatakirken	- 2 ¹ / ₂	- 7 ¹ / ₂
Rosenkranskirken	- 5	- 7 ¹ / ₂
Assumptionskapellet	- 4 ¹ / ₂	- 4 ¹ / ₂
St. Annæ Kirke	- 8	- 8
St. Andreas Kirke	- 7	- 8
Sakramentskirken	- 6	Mandag, Onsdag, Fredag efter Messen Kl. 8 om Morgenen. Tirsdag, Torsdag, Lørdag Kl. 8 Aften.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 22. Maj i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8¹/₂.

St. Knuds Kapel. Christi Himmelfartsdag Sangmesse med Prædiken Kl. 8¹/₂.

St. Andreas Kirken, Ordrup. Søndagen den 22. Maj Kl. 6¹/₂ stille Messe, Kl. 9 Messe og *Firmelse*, Kl. 11 stille Messe. Kl. 7 Aftenandagt.

Paaskekommunionen.

Christi Himmelfarts Dag udløber Tiden for den pligtmæssige Modtagelse af **den hellige Paaskekommunion** for deres Vedkommende, som bor i Byer, hvor der findes en katolsk Kirke.

Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling afholdes Søndag den 29. Maj Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade. Saavel aktive som bidragydende Medlemmer indbydes.

Tirsdag 24. Maj Skt. Knuds Sal, Stenosgade Kl. 8¹/₄ vil Pater A. Menzinger give en *praktisk Vejledning i Brugen af den katolske Messebog*. Gratis Adgang for alle. Den nye danske Messebog bedes medbragt.

Den sædvanlige **Kirkekollekt** til Fordel for **Hedningemissionen** finder Sted ved Formiddags- og Aftengudstjenesten paa *Christi Himmelfarts Dag* i alle Vikariatets Kirker.

NB. Paa Grund af Christi Himmelfartsdag udgaar næste Nummer en Dag tidligere end sædvanlig.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 22.

Søndag den 29. Maj.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — En stor Dag i Frankrig. — Liturgi (fortsat). — Nye Bøger. — Kirkeindvielse i Assens. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. Belgien. Italien. Rom. Meksiko. Nordamerika. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. VI.

Rigdom og Fattigdom.

1. Deres Ejendommelighed.

Nogle bortgiver deres Ejendele og bliver endnu rigere; andre røver fremmed Gods og er altid i Nød (11,24). — Mangen en synes at være rig, skønt han ikke ejer noget; og mangen en synes at være fattig, skønt han sidder inde med stor Rigdom (13,7). — Med tryglende Ord taler den fattige, men med Haardhed svarer den rige (18,23). — Den rige hersker over de fattige; den, der optager et Laan, bliver Laangiverens Træl (22,7).

2. Deres Oprindelse og Vækst.

Herrens Velsignelse gør Menneskene rige, og ingen Hjem søgelser rammer dem (fra denne Side) (10,22). — Rig og fattig mødes, Herren er begges Skaber (22,2). — Rigdom samlet i Hast smuldrer hen, hvad der lidt efter

lidt er vundet ved Flid, skal øges (13,11). — Den, som elsker Vellevenet, bliver fattig, og den, der holder af Vin og Fedt, bliver ikke rig (21,17).

3. *Deres Betydning og Begrænsning.*

Rigdom nytter ikke paa Hævnens Dag, men Retfærd frelser fra Døden (11,4). — Den, som stoler paa sin Rigdom, staar for Fald; de retfærdige derimod skal skyde frem som det grønne Løv (11,28). — En Mands Rigdom bliver Løsepenge for hans Liv, den fattige kommer ikke ud for Trusler (13,8). — Den, som undertrykker den fattige, fornærmer hans Skaber; men den, som forbarmer sig over den ringe, ærer ham (Skaberen) (14,31). — Alle den fattiges Dage er onde, et roligt Sind er som et vedvarende Gæstebud (15,15). — Bedre er lidet med Herrens Frygt end store Skatte, der ikke mætter (15,16). — Bedre er det at blive indbudt til en Ret Grønt, hvor der er Kærlighed, end til Fedekalven, naar der er Had hos (15,17). — Bedre er lidet med Retfærd end mange Indtægter med Uret (16,8). — Bedre er en tør Bid (Brød) med Glæde end et Hus fuldt af Slagtofre med Trætte (17,1). — Den, der ser ned paa Fattigmand, haaner hans Skaber; og den, der glæder sig over en andens Fald, slipper ikke for Straf (17,5). — Bedre er en fattig, der vandrer i sin Uskyldighed, end en rig, der trækker paa Smilebaandet og er en Taabe (19,1). — En fattig er barmhjertig, og bedre er en fattig end en Løgner (19,22).

4. *Deres Virkninger.*

Den riges Gods er hans faste Stad, de fattiges Rædsel er deres Armod (10,15). — Den riges Gods er hans faste Stad og som en stærk Mur, der omgiver ham (18,11). — Den fattige hades ogsaa af sine nærmeste, de rige derimod har mange Venner (14,20). — Rigdom gør Venners Tal saare stort, men fra den fattige skiller sig ogsaa de, som han tidligere havde (19,4). — Den fattige hades af sine Slægtninge, og ogsaa hans Venner fjerner sig fra ham (19,7). — Den, der er gavmild mod en fattig, laaner Herren; han vil gengælde ham det (19,17).

En stor Dag i Frankrig.

Vi har oplevet en af de mest opmuntrende Dage, vi har set siden Krigen. Folkets Aand har samlet sig i en stor Følelse, Hyldesten til Jeanne d'Arc.

Søndag den 8. Maj fejrede vi Festen for Jomfruen fra Lorraine, Himmelens Sendebud og Fædrelandets Befrier, en dobbelt Fest, der baade er religiøs og national.

I Fjor blev den store Dag ødelagt af det daværende Ministerium paa en meget utiltalende Maade. Kommunerne havde truet Patrioterne med Moddemonstrationer, og skønt et godt Politiofbud vel havde været tilstrækkeligt til at hindre det, benyttede Regeringen sig af disse Trusler og forbød de sædvanlige Optog, som ellers hvert Aar drog op til Heltindens Statue. Da nogle Processioner alligevel nærmede sig, gik Politiet frem imod dem i Stedet for mod de revolutionære.

Man spurgte med nogen Ængstelse sig selv om, hvordan det vilde gaa i Aar. Det blev en fuldkommen Revanche, en straalende Oprensning for Forhaanelserne Aaret i Forvejen. Allerede Uger forud havde Indenrigsministeren truffet sine Forberedelser. Ikke blot tillod han, at den sædvanlige Demonstration frit kunde finde Sted, men han arbejdede ogsaa for, at den skulde blive endnu større og pragtfuldere end nogensinde før. Og for at naa dette arbejdede de kommunale Myndigheder i omtrent en Maaned i Fællesskab med de kirkelige Myndigheder og den katolske Nationalorganisation (Fédération Nationale catholique). Det er længe siden, man har set en saadan Enighed.

Saaledes forberedt og i denne Atmosfære af Samarbejde og Enighed kunde Demonstrationen foregaa i Ro og Orden, og den naede en Størrelse, som langt overgik alt, hvad man hidtil havde set. En stor Del af Paris blev spærret for al Færdsel i mange Timer, og det var til Dels de mest trafikerede Gader, boulevard Malesherbes, rue Royale, en Del af Concordepladsen og rue de Rivoli, som fyldtes af Demonstranter, der for langt den største Del var Katholikker. Forskellige patriotiske Foreninger havde sluttet sig til dem, men det var fremfor alt vore Sogneforeninger, Ungdoms-

foreninger og Arbejderforeninger, der dannede Toget. Processionen begyndte Kl. 9 om Formiddagen, og skønt den gik hurtigt frem i brede Rækker, varede den dog til efter Middag. Til Trods for et frygteligt Uvejr om Morgenens havde der samlet sig over 100 000 Mænd, som offentligt vidnede om deres Fædrelandskærlighed og deres Tro. Her og der i Processionen saa man Præster og Ordensfolk, adskillige af dem havde Brystet dækket med Ordener, og den store Tilskuermængde hilste dem med Leveraab. Politiet, der var opstillet langs hele Ruten for at hindre kommunistiske Angreb, havde intet at gøre. Der var ingen Forstyrrelse, men fuldstændig Harmoni.

Ved Jeanne d'Arcs Statue hobede Kransene sig op, og den høje Piedestal var efterhaanden helt skjult af Blomster. Ved Statuens Fod stod Kardinal Dubois og Byen Paris's Repræsentanter. Stor var Kardinalens Glæde over her at kunne velsigne alle Sogneforeninger, der er Medlemmer af den katholske Nationalorganisation. Ingen af dem manglede. Skønt mange Katholikker havde foretrukket at slutte sig til deres respektive Arbejderforeninger, udgjorde Sogneforeningerne dog en Tredjedel af hele Optoget. Det var virkelig i Ordets strengeste Forstand en Demonstration. Man kunde se, at den mægtige Organisation, som General Castelnau har stiftet, har en stor Skare Mænd ved enhver Kirke i Paris's Stift. Det er en national Magt, som er rede til at tjene Fædrelandet og arbejde for Frankrigs Bedste sammen med en Regering, der vil respektere Religionen; men det er ogsaa en katholsk Magt, der er rede til at tjene Kirken og klar til at forsvare den imod ethvert Angreb.

Disse Angreb haaber vi nu ikke mere at skulle kæmpe imod. Dette Haab gav Kardinalen Udtryk for i en hjertelig Tale i Notre Dame om Aftenen, da en uhyre Menneksemængde havde samlet sig for at ære Helgeninden. Om Morgenens havde han kunnet lægge sin Krans ved hendes Statue ved Siden af de Kranse, som Indenrigsministeren og Krigsministeren i Regeringens Navn havde bragt Fædrelandets Befrier. I dette Fællesskab vilde han se et Symbol og et Varsel. Jeanne havde i disse Dage ført den

kirkelige og den borgerlige Myndighed sammen. Side om Side læste man i Bladene Indenrigsministerens Cirkulære og Ærkebiskoppens Hyrdebrev, der begge opfordrede til at fejre Helgenindens Festdag. Om hende samles alle.

François Veillot.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

σ *Messeklokken* findes i to Former: en lidt større, mere kunstnerisk og stateligt ophængt Klokke ved Døren fra Sakristi til Kirke; den anvendes til at forkynde Præstens Indkomst og Messens Begyndelse — og den mindre, paa Altertrinnet staaende Klokke, hvormed Kordrengen angiver visse Afsnit af Messen. Den første er ikke obligatorisk.

Den mindre (som i gamle Dage ofte var skønt forarbejdet) bør være afpasset efter Kirkens Størrelse og altid bruges med Diskretion (faa, bestemte Klokkeslag og ikke en forstyrrende Kimen). Der gælder ingen særlige Forskrifter for den, men tro mod Traditionen siden det XII Aarh. og mod Idéen i Oldkirkens smaa Klokker, bør den være een, rigtig Klokke — ikke et Klokkespil af flere Bjælder i Stillads og ikke en indisk Gongong med Hammer (en saadan synder mod Kirkens Regel: ikke at frembringe teatralsk Effekt).

Den store Klokke kan, Traditionen tro, godt være et Bundt af Klangjærn med Knebel.

τ *Røgelse* og *Røgelsekar*.

a. *Historisk*. Det danske »Virak« afledes af det tyske *Weih-rauch* = viet Røg, hellig Røg, og fortæller straks om Meningen med Røgelsen. Symbolikken var allerede hos Israel: den opstigende Bøn (Salme 141, 2)*; saaledes steg ogsaa Abels Offerrøg op (1. Mosebog 8, 11), og overalt i det gamle Testamente finder vi Idéen om Røgelsen som Tilbedelsens Tegn.

*) Vulgata 140, 2.

Fra Israel arvede Oldkirken Røgelsen — og med den en Idé om: at Røgfret alene tilkommer Gud. Denne oprindelige Tanke bliver ikke staaende, idet Røgelsen senere betragtes ud fra et nyt Synspunkt: Luttring, som Virakskornet, der gløder i Ilden, — og som en simpel Æresbevisning eller Indvielse. I vore Dage anvendes Virak i i alle tre Betydninger. Saaledes ofres der Røgelse som ren Tilbedelse for Gud i Sakramentet, medens Korset, Billeder og Relikvier hilses med Røgskyer, og Offergaverne paa Altret, Præst og Menighed indvies med Berygelse ligesom selve Altret i Højmassen.

Ved »Absolution ved Baaren« (i Dødsliturgien) beryges Kisten med Virak i den Betydning, at Bønnen overmander Dødens Opløsning, som er Syndens Sold.

b. Røgelsekarret er inderst en lille Jærnskaal, som rummer de glødende Kul, hvorpaa Virakskornene strøes; den indsættes i et større, dekoreret Kar med Laag i Kæder til at løfte og med Huller i Laaget til Røgens Opstigen.

Tro mod Traditionen og mod Tanken om Røgfret, kan Karret være af Sølv og i ædelt Arbejde. Det bør ikke være altfor stort og tungt, men let at haandtere og godt at lukke. Det kan enten hænges paa en Krog i Sakristiet eller paa et dekorativt Stativ i selve Kirken, i Nærheden af Altret.

Til Gemmested for Røgelsen har man et lille »Skiib« (*navicula*), en gondolfomet, lukket Beholder paa Fod og af samme Metal som Røgelsekarret; med en lille dekorativ Metalske øses Røgelsen over i Ilden.

v Kredensbordet kaldes det lille Bord i Koret, der tjener til Henstilling af de ved Messen nødvendige Genstande (Vand- og Vinkander, Haandtvætnings-Dug, Kærter o. s. v. Det skal normalt staa paa Epistelsiden og bør ikke have Form af et profant Bord, snarere være et lille Alter. Det skal dækkes med en hvid Linnedug, der falder ned over Siderne, og kan bære et Krucifix. Men det kan ogsaa være en blot Nische i Væggen paa Epistelsiden; i dette Tilfælde bør det ogsaa have en Dug; der er ingen Hjemmel for at duge det i liturdiske Farver, da det bør være en ganske underordnet Genstand i Forhold til Altret.

φ Endnu skal blot nævnes to Genstande i Kirken.

Processionskorset er et Krucifix paa en Stage, som bæres forrest i Processioner (som Fanen i en Hær). Det kom op i Oldkirkens Rom, hvor man med det i Spidsen begav sig i Optog til den Kirke, der havde *statio* (se hærom senere). Det bør være af anselig Størrelse, men samtidig let at bære, og Forholdet mellem Kors og Stage bør være harmonisk (ikke med en enorm indskudt Kugle).

Ligesaa anvendes »Fakler« (*torces*) ved festlig Højmesse. Disse er blot to dekorative Stager med svære, korte Lys (eller et Bundt paa fire eller flere Lys), som Kordrengene bærer ind og holder i Hænderne fra *Sanctus* til efter Kommunionen — til Ære for den nærvævende Gud.

Disse Stager maa være store og kønne, men ikke for voldsomme, og de har ingen Fod, da de jo holdes, støttede paa Altertrinet. En stor Skaal af Metal under Lyset er at anbefale af praktiske Grunde.

Endelig skal nævnes de to Stager, der anvendes (med Kærter i) under Levitmesse. De skal være dekorative og høje, have en god Basis at staa paa, naar de hensesættes paa Trinet, og være lette at gribe, bekvemme at bære og ikke for voldsomme i Omfang, naar de bæres af Akolytter ved Evangeliets Afsyngelse (de maa ikke genere Levitterne).

b. Tilbehør i Daabskapel.

Naar Daabens Sakramente meddeles, fordrer dens Ritus forskellige Genstandes Nærværelse.

α) Salt, som indvies. Dette bør ikke opbevares i et Kar af Metal, som kan irre, men i et Lukke af Glas. Ligesaa bør der være Glasæsker med Laag til baade det ubrugte og brugte Vat, hvormed Olie og Salve aftørres; det brugte Vat forsvinder i »Sakrariet« og brændes senere.

β) Ampuller til den hellige Olie og Salve (Krisam). Disse bør være smukt forarbejdede af Sølv, indvendig forgyldte og lette at aabne og lukke.

Til Afhentelse af den af Bispen indviede Olie og Salve (Skærtorsdag) bør af Værdighedsgrunde ikke anvendes

Medicinflasker men Glas-Flaconer med Glasprop og Skrue-
laag.

Alle disse Glas bør holdes i en Stil, der ligger fjærnest
muligt fra Boudoires.

Olie- og Salve-Ampullerne skal bære tydelige Indskrif-
ter: *O. I. (oleum infirmorum, Syge-Olie)*, *O. C. (oleum cate-
cumenorum, de endnu Udøbtes Olie)* og *S. C. (sanctum
chrisma, Krisam, hellig Salve)*.

De skal opbevares i aflaaet Skab i Kirke eller Sakristi.

γ) *Daabs-Ske*, en Øseske, hvormed Vandet (hvis
man ikke døber umiddelbart med Haanden) øses over
Barnets Hovede.

Det kan være en Muslingeskal (nogle har en fra Jor-
dan!) eller en Skal-formet Indretning af Sølv, dekoreret
og forsynet med Indskrifter.

At bruge de til Messen bestemte Kander er ganske
uliturgisk.

δ) *Kærten og »den hvide Klædning«*, som sym-
bolsk overrækkes den Nydøbte, bør ikke have Tilfældig-
hedens Præg. Kærten bør tjene alene til dette Formaal
— en anden bør bruges til Indledning af »Kirkegangs-
kone« (en Skik, der ikke bør forsvinde!), og Klædebon-
net ikke være et forhenværende Korporale, men broderet
(med hvide Liljer) til dette Brug alene. — Om Døbefon-
ten har vi talt paa sit Sted.

c. Orgel.

α) Historisk.

Orgler har været kendt og yndede længe før Kristen-
dommen; man havde baade pneumatiske (Vind-) Orgler
og hydrauliske (med Vanddrift) i det hedenske Rom. De
brugtes til at forhøje Stemningen ved Fester og Gilder, og
det er dærfor egentlig ikke underligt, at Oldkirken saa et
hedensk Instrument i Orglet — ja ofte endda betragtede
Orgelspil som bakkantisk, vellystig Musik. Det varer dær-
for længe, før Orglet faar fast Plads i Kirken. Naar *St. a.
Cæcilia* afbildes som Orgelspiller, skyldes det en Mis-
forstaaelse af en antik Text; og de Meddelelser, man hid-
til har holdt sig til om Paver, der (snart ved 600, snart

senere) indførte Orgelspil i Kirker, synes ikke at kunne holde Stand for den historiske Kritik.

Medens Orglet stadig spiller en Rolle i profan og hjemlig Musik, ser vi det først som almindeligt Kirkeinventar i det XII Aarhundrede. Men saa bliver det til Gengæld Kirkens Kælebarn — og, som alle Kælebørn, snart forkælet og tyrannisk saa det vil herske i Stedet for at tjene.

Orgelbyggerkunsten har baade i Middelalder og Nutid skabt sande Mesterværker af Instrumenter.

β) Lovene for Orglet.

Pius X betyder som Reformator af Orglets Position i Liturgien en Reaktion mod Orglets Lyst til at dominere og til at føre det Søgne ind paa helligt Sted.

Orgelspil er nu tilladt som Støtte for Sangen — ikke som noget, der har sit Maal i sig selv; det maa ikke overdøve; det skal være alvorligt, værdigt og kunstnerisk; øves det udenfor de sungne Stykker i den liturgiske Gudstjeneste, skal det være dæmpet, saa det ikke bortleder Andagten; det kan være stærkt i For- og Efterspil udenfor Liturgien (ikke mindst, hvis en Biskop holder Indtog i Kirken); det skal enten helt tie eller i hvert Fald næsten helt neddæmpes under Forvandlingen i Messen og under Velsignelse med Sakramentet.

Det maa kun ledsage Menighedens (Korets) Sang, ikke Liturgens eller Levitternes.

Afbrydes f. Ex. et Gloria (for at lette Sangerne) ved at lade en Enkeltmand recitere hveranden Strofe, skal dette Recitativ være hørligt gennem Orgelspillet.

Orglet kan spilles til alle Gudstjenester udenfor Advent og Faste (Bodstiderne); dog er det i disse Tider tilladt paa de to lysere og glattere Søndage, *Gaudete* og *Lætare*.

Desuden kan i Bodstiderne dæmpet Akkompagnement tilstedes til den liturgiske Sang eller til Salmer paa Modersmaalet — undtagen fra Gloria paa Skærtorsdag til Gloria Paaske Lørdag; i den Tid skal al Musik tie absolut. Ogsaa er høje Helgenfester i Bodstiderne undtagne — ligesom Sognefester (f. Ex. Børnenes første Altergang).

Alt Profant og Theatralisk er forbudt i Orgelspillet. Foruden Orgel er det tilladt at anvende visse andre Instrumenter i Kirken; aldrig de larmende og profane som Tromme, Guitar, Kastagnetter og Pauker; gerne saadanne, som kan støtte Orglet: Strygere og Blæsere, ikke mindst de traditionelle Basuner.

Selvfølgelig er det verdslige Klaver og de mekaniske: Grammofon og Radio, forbudt.

Orglet selv bør placeres arkitektonisk og dærfor tegnes af Kirkens Arkitekt; det kan godt staa i Korets Sidevæg (hvis blot Spillebordet er skjult andetsteds). Organist og Kor skal være skjult for Menighedens Øjne, men bægge skal kunne se Altret og bekvemt kunne følge Gudstjenesten.

Om Korsang og Salmer paa Modersmaalet taler vi senere. (Fortsættes.)

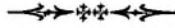

Nye Bøger.

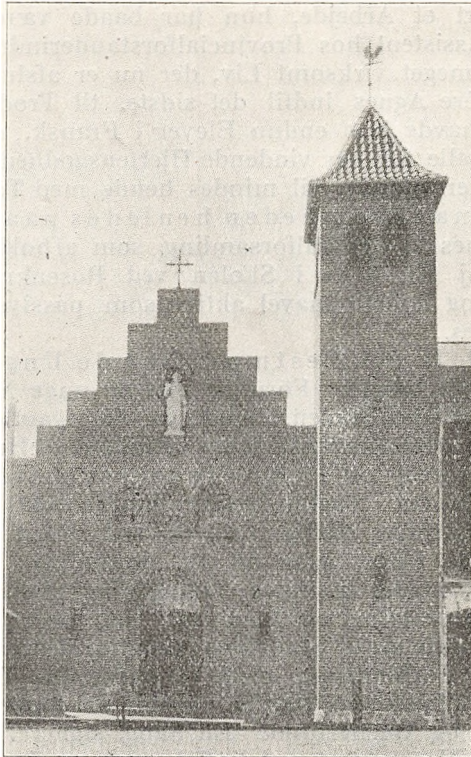
Thomas a Kempis: Fire Bøger om Kristi Efterfølgelse. (Anden gennemsete Udgave. København. Katholsk Forlag. 1926.)

I 1880 udkom første udgave af denne oversættelse af Thomas a Kempis' bog: *De imitatione Christi*, en nøjagtig, værdig og uforfalsket oversættelse af denne middelalderens — og måske alle tiders — fortrinligste andagtsbog. Nu, 46 år efter, har Pastor Ronge udsendt anden udgave af omtalte oversættelse, der synes, så lidt der end er rørt ved den gamle, ærværdige første udgave, dog i flere henseender at betyde en forbedring af denne. Sprog og stil har i de halvt hundrede år, der er gaaet, forandret sig noget, og dertil er der taget et berettiget, om end langt fra betydeligt hensyn. De mange småstykker, hvori teksten i forrige udgave var inddelt, og hvortil der ingen grund var, er her samlet i større enheder, hvorved oversigten en del lettes. Alle citater af den hellige skrift, af hvilke der findes en mængde, er her stedfæstet med forfatter, kapitel og vers, medens de i første udgave kun belednedes ved anførelsestegn. Enkelte unøjagtigheder i den gamle oversættelse er rettet i overensstemmelse med Pohls nydelige og fortrinlige udgave af værket på Latin fra 1904. Bogen selv fremkommer som en lille fiks, bekvem ting, der med sit smukke, bøjelige bind kan få plads selv i en meget

lille Lomme. Derfor fortjener baade den højærværdige udgiver og forlaget tak for det nye foretagende. Det er mærkeligt nok — maaske skyldes det en ren forglemmelse? — at det ikke nævnes, at den første oversættelse skyldtes Præfekt Grüder, Niels Hansen.

Kirkeindvielse i Assens.

Vi har modtaget:

Indvielsen af »Vor Frelzers Kirke« i Assens foretages Søndag den 29. ds. Paa Grund af Pladsmangel bliver der ikke sendt særlige Indbydelser.

Ved denne Lejlighed vilde jeg gerne takke alle dem, som har hjulpet mig paa en eller anden Maade, særlig Katholikkerne i København, Fredericia, Assens, Aarhus og Vejle.

J. v. Rijckevorsel.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 12. Maj afgik Mère Marie Agnes ved Døden 79 Aar gammel i Josefsøstrenes Kloster paa Frederiksberg. Den afdøde, der var født i Savoie, havde tilbragt ca. 50 Aar her i Landet. Hun var i sin Tid Forstanderinde paa Bülowvej, Søstrenes første Bolig paa Frederiksberg. Ogsaa i Ordrup og i Aalborg har hun en Tid lang været Forstanderinde. Ogsaa i Ledelsen har Mère Agnes udført et Arbejde, hun har baade været Novicemester og Assistent hos Provincialforstanderinden. Det er saaledes et meget virksomt Liv, der nu er afsluttet. Virksom var Mère Agnes indtil det sidste, til Trods for sin høje Alder havde hun endnu Elever i Fransk, og afholdt var hun af alle for sin vindende Hjertensgodhed. Alle, der har kendt den afdøde, vil mindes hende med Tak. R. I. P.

— Opmærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling, som afholdes Søndag den 29. Maj Kl. 11^{1/2} i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade, og hvortil saavel aktive som passive Medlemmer indbydes.

— S. M. D. M.s Festmøde for de Unge var ogsaa i Aar godt besøgt. Foruden alle de unge Mennesker, der i Aar forlader Skolen, havde ca. 50 »gamle Dreng« givet Møde. Rosenkranskirken Præster, d:Hrr. Pastor Bernh. Jensen og Pastor Messerschmidt var til Stede som Gæster. Pastor Messerschmidt holdt Festtalen, i hvilken Pastoren særlig dvælede ved, hvad det vilde betyde for de Unge, naar de nu skulde ud i Livet paa egen Hånd, stadig at have Tilknytning til deres gamle Skole, Kammeraterne og Lærerne. Han opfordrede dem derfor til at slutte sig til Skoleforeningen for derved stadig at vedligeholde Forbindelsen med Vennerne fra Barndomsaarene. Efter Pastorens Tale serveredes der Smørrebrød og senere Kaffe og Wienerbrød. En Sang, signeret R. de Bl., for de Unge blev sunget ved Kaffebordet, og Pauserne udfyldtes ved Optræden af Musikeren og Dyre-Imitatoren Cris Baldur. Skr.

— Nu er Indtegningen begyndt til den billigere Valfart til Lourdes. Paa III. Kl. hele Vejen, kun Kr. 475. III. Kl. i Danmark og Tyskland, II. Kl. i Frankrig og Belgien: Kr. 540. II. Kl. hele Vejen + Sovevogn de to Nætter: 650 Kr. (i Stedet for Kr. 615, 680 og 790). Programmer og Oplysninger faas gratis hos Bennett, Raadhuspladsen, Kbhvn., hvor Indtegning ogsaa sker inden 15. Juni. Valfartsledelsen.

Tyskland. »Bund für sittliche Volkswacht«, som tæller 100,000 Medlemmer, holdt Møde med Foredrag af Dr. med. v. Heusz om Fødslernes Tilbagegang i Bayern og det øvrige Tyskland. Han meddelte bl. a.: I 1913 var der for Bayerns Vedkommende 207,000 Fødsler for 6,900,000 Indbyggere — men nu er der for 7,380,000 Indbyggere 171,000 Fødsler. Vi har nu større Fødselstilbagegang end Frankrig. I 1871 var Fødslernes Antal 40,7 for hvert 1000 Indbyggere — nu for Tiden er der 8, det laveste Tal, der angives for europæiske Lande. I Tyskland dør hvert Aar 25,000 Kvinder ved kunstig hidførte Aborter. Efter at have gjort Rede for det samlede Antal Aborter foranlediget ved Indgreb sagde Taleren tilsidst: »Set fra et rent nationaløkonomisk Standpunkt gaar Folket sin visse Undergang imøde.« — Ved en Forespørgsel i den bayerske Landdag oplyste den bayerske Indenrigsminister, at der i Bayern i 1925 er straffet 690 Personer og i 1925 1113 Personer for Overtrædelse af Paragraferne 218—220 St. G. B. (Fosterfordrivelse).

Belgien. »Maasbode« bragte for kort Tid siden en interessant Statistik forfattet af Jesuitpateren Lemaire. Han erklærer, at intet europæisk Land har et saa ringe Fødselsantal (18.1) som Wallonisk-Belgien. Det kommer langt bag efter Flamsk-Belgien, der i 1925 havde et Fødselsoverskud af 39,497, medens det wallonske Fødselsoverskud kun androg 10,872. Dette Overskud forsvinder ganske, saa snart man ikke regner med Børn af Flamlændere, der er indvandrede til det Wallonske. Hvert femte Barn, der fødes i den wallonske Del, er af flamsk Herkomst. Der er nogle wallonske Arrondissementer, der tiltrods for den flamske Indvandring næppe har noget Fødselsoverskud — og mange, der har flere Dødsfald end Fødsler. Det er den flamske Indvandring, der tilslører Befolkningens Tilbagegang. Det vilde imidlertid være urigtigt, dersom man i dette Tilfælde kun vilde se Forskellen paa Nationerne — det er mere en Forskel paa Sindelaget, idet Flertallet af Flamlænderne er ivrige Katholikker, og Flertallet af Wallonerne er ivrige Liberale eller Socialister.

Italien. »Maasbode« 19. 3. 27 meddeler, at Første-Fremførelsen af den officielle italienske Franciskus-Film fandt Sted fornylig i Rom i Nærværelse af den kongelige Familje og Regeringen. Nu har Johannes Jørgensen skrevet et aabent Brev til Filmselskabet »Icsa« og bebrejdet dette, at de Korrekturer, som han for længe siden har afsendt til det, ikke er anvendt, og af denne Grund er der blevet indført en uhistorisk Episode, som Filmsregissøren har fundet paa, og som betyder en

Forfalskning af Helgenens Livshistorie. Filmen er forfattet efter Johannes Jørgensens bekendte Franciskusbiografi.

Rom. Vatikanets Trykkeri har nu fuldført en Udgave af »Missale Romanum« i det slaviske Sprog. Rituskongregationens Billigelse foreligger allerede. Det Kirkeslaviske er i denne Udgave trykt med latinske Bogstaver — kun Canon har den slaviske Tekst i Cyrillica og derunder den latinske Tekst. Den slaviske Tekst er en ordret Oversættelse af den latinske. Oversættelsen er foretaget af en Universitetsprofessor i Prag, Dr. Ways, — en Ekspert i Kirkeslavisk — ifølge Ordre fra Rituskongregationen. Missalet er trykt i 3000 Ekspl., og de fleste er bestemt for Jugoslavien, hvis Regering har ydet et Tilskud af 140,000 Lire til Trykningsomkostningerne. Det vatikanske Trykkeri har arbejdet paa Missalet i 14 Maaneder. Missalet er kun bestemt for de Kirker, i hvilke der i de sidste hundrede Aar er anvendt slavisk ogsaa ved de rituelle Højtideligheder.

Meksiko. Bladet »Excelsior«, der er meget udbredt i Staden Meksiko, kritiserer skarpt i en Række Artikler de ny Skolebøger. Den meksikanske Regering har lukket de katolske Skoler, og nu tvinger den Børnene i dens egne Skoler til at bruge Skolebøger, der handler om Skilsmisser, Fødsler udenfor Ægteskab og andre problematiske Themaer. Denne Læsning serveres for 10-aarige Børn! En Embedsmand, der tilhører det socialdemokratiske Parti, skal være Forfatter til disse Bøger. Bladet meddeler endvidere, at Opdragelsen i de meksikanske Skoler er atheistisk og antireligiøs, skønt det overvejende Flertal af det meksikanske Folk ikke vil have noget at gøre med disse Opdragelsesmetoder, der sættes i Scene af et Mindretal af Frimurere. Det meksikanske »Lærerforbund« har endog til Hensigt at gaa videre og at lægge Undervisningen i Hænderne paa meksikanske Revolutionære.

Nordamerika. Der indløber stadig Meddelelser fra U. S. A. om Katholikkernes store Offervillighed. Den for nylig afdøde Biskop af Richmond, Denis I. O. Connell, har skænket sit kostbare Bibliothek til St. Marys Kollegium (Emmitsburgh). Sin rørlige Formue, der beløber sig til 150,000 Doll., har han fordelt imellem katolske Institutioner. En Købmand i Baltimore testamenterede sin Formue — 58,000 Doll. — til forskellige katolske Organisationer. Frk. Pauline Burr (Washington) har skænket 100,000 Doll. til katolske Formaal. En Mand, der havde tjent sit daglige Brød som Gøgler, har testamenteret sine efterladte Midler, 3000 Doll., til Karmeliternoviciatet i Middletown til Uddannelse af Præster.

Ugens Messebønner.

29. Maj. 6. Søndag efter Paaske og 4. Dag i Kristi Himmelfarts Oktav. Søndagens Messe (N-M. 604, G-M. 444). Ihukommelse af Maria Magdalene af Pazzi (N-M. 922 og [68], G-M. 439 og [68]) og Kristi Himmelfart (N-M. 600, G-M. 439). Præfationen (N-M. 519, G-M. 38).
30. Maj. 5. Dag i Oktaven. Messen som paa Festen (N-M. 600, G-M. 439). Ihukommelse af Pave Felix (N-M. Kirkebøn [5], Stillebøn og Slutningsbøn [11], G-M. [5]). 3. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]).
31. Maj. Angela Mericia. Messen for en Jomfru, der ikke var Martyr (N-M. [66], G-M. [67]) med Undtagelserne (N-M. 923, G-M. 758). Ihukommelse af Oktaven (N-M. 519, G-M. 439) og Petronilla (Bønnerne tages af samme Messe som for en Jomfru, der ikke var Martyr).
1. Juni. 7. Dag i Oktaven. Messen som paa Festen (N-M. 600, G-M. 439). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—123], G-M. [107]).
2. Juni. Oktav af Kristi Himmelfart. Messen som paa Festen (N-M. 600, G-M. 439). Ihukommelse af Marcellinus, Petrus og Erasmus (Kirkebønnen N-M. [31], G-M. [31]), Stillebøn (N-M. 791, G-M. 624) og Slutningsbøn (N-M. 878, G-M. 711).
3. Juni. Søndagsmessen (N-M. 604, G-M. 444). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—123], G-M. [107]).
4. Juni. Vigil til Pintse (N-M. 611, G-M. 450). Præfatio (N-M. 520, G-M. 39).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder.... 3. for Kirken....« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen Fredag den 3. Juni i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken.

Skoleforeningen Sankt Knud har Sammenkomst paa Skolen Onsdag Aften den 1. Juni Kl. 8.

Dukken, der blev bortloddet af undertegnede, er vundet paa Nr. 156. *Bernh. Jensen.*

Børnehjemmet i Roskilde's

Post-Giro Konto er: Pater J. M. Quaedvlieg Nr. 12800, Roskilde.

Folkestuepige.

En ikke for ung Pige, der skal hjælpe i Køkkenet, samt holde en Del Folkeværelser, søges til d. 1. Juni. Løn 360 Kr. pr. Halvaar. Henvendelse til Husfomfru Jensen, Ledreborg Slot, Lejre.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Kirkelig Kalender.

29. Maj 6. Søndag e. Paaske.	5. Juni Pintse-Søndag.
30. — M. Oktavdag.	6. — M. Anden Pintsedag.
31. — Ti. Angela, Jomfru.	7. — Ti. Tredje Pintsedag.
1. Juni O. Oktavdag.	8. — O. Oktavdag (Tamperfastedag).
2. — To. Oktav af Christi Himmelfart.	9. — To. Oktavdag.
3. — F. Ferialdag.	10. — F. Oktavdag (Tamperfastedag).
4. — L. Vigilie, Fastedag.	11. — L. Oktavdag (Tamperfastedag).

Kirkelig Kundgørelse.

Paa 2. Pinsedag Kl. 8 Morgen agter Hs. Højærværdighed Biskoppen i St. Ansgars Kirke at meddele Firmelens hellige Sakramente til de voksne. De, som endnu ikke har modtaget dette Sakramente, anmodes om snarest muligt at melde sig der, hvor de er blevet optaget.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 3. Juni)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Ansgars Kirke. Tirsdag den 31. Maj Kl. 8 Aften slutter Majandagten med Prædiken og Procession, hvori de unge Pigers Forening deltager.

I **Pintsebogen** (2. Udgave, 1,50 Kr. indb.) findes alle Bønner til Novenen og den h. Alfons Liguoris smukke Betragtninger.

Jesu Barndomsforening.

Der er ved Forveksling sket en beklagelig Fejl i Regnskabet. Man bedes i Stedet for St. Mariæ Skole (Rosenkranssognet) 20 Kr. sætte St. Mariæ Pigeskole 20 Kr., St. Mariæ Drengeskole 30 Kr. Saaledes bliver det samlede Beløb for Rosenkranssognet 252,13 Kr. Derimod maa Maribo 30 Kr. bortfalde.

Cay Benzon.

Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling

afholdes Søndag den 29. Maj Kl. 11¹/₂ i Skolen ved Rosenkranskirken, Boyesgade. Saavel aktive som bidragydende Medlemmer indbydes.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 23.

Søndag den 5. Juni.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Da Johannes Jørgensen-Busten blev overleveret til Svendborg. — Liturgi (fortsat). — Lars Eskeland maa forlade sin Skole. — Brev fra Rom. — Academicum Catholicum. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Hørsholm. Ebeltoft. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. VII.

Gud.

1. *Gud er Verdens Herre og Styrrer.*

Mennesket kan lægge Planer i sit Hjerte, men Gud styrer Tungen (16,1). — Aabenbar dine Gerninger for Herren, saa lykkes dine Planer (16,3). — Alt skabte Herren for sin egen Skyld, ogsaa den ugudelige for Ulykkens Dag (16,4). — Naar Herren finder Behag i et Menneskes Veje, bevæger han ogsaa hans Fjender til Fred (16,7). — Menneskets Hjerte udtænker sig sin Vej, men Herren styrer hans Fod (16,9). — Den, som er oplært i (Herrens) Ord, finder Lykken, og den, der stoler paa Herren, er salig (16,20). — Lodder rystes i Skødet, men det er Herren, der styrer dem (16,33). — Herrens Navn er et stærkt Taarn, den retfærdige iler derhen og ophøjes (18,10). — I Mands Hjerte er der mange Tanker, men Herrens Vilje er det, der staar fast (19,21). — Mands Skridt styres af Herren, men hvor er det Menneske, der kan forstaa sin Vej (20,24). — Den ugudelige bliver Løsepenge for den retfærdige, og

Synderen for den retskafne (21,18). — Der er ingen Visdom, der er ingen Kløgt, der er intet Raad imod Herren (21,30). — Hesten holdes rede til Stridens Dag, men Sejren tildeles af Herren (21,31). — Herrens Øjne vogter over Indsigt, men den ugudeliges Ord kuldcastes (af ham) (22,12). — En bundløs Grav er en fremmed Kvindes Mund; den, Herren er vred paa, falder deri (22,14). — Øv ikke Vold mod den fattige, fordi han er ringe, og undertryk ikke den trængende i Porten (= for Retten), thi Herren vil føre hans Sag og ramme den, der ramte hans Sjæl (22,22—23).

2. Frygt hans Storhed og Magt.

Herrens Frygt er en Kilde til Liv for at undgaa Dødens Ødelæggelser (14,27). — Herrens Frygt er Tugt til Visdom, Ydmyghed gaar først, saa kommer Æren (15,33). — Den, som vandrer den rette Vej og frygter Herren, ringeagtes af den, som gaar en skammelig Sti (14,2). — Herrens Frygt er den stærkes Tillid, hans Sønner kan nære Haab (i deres Hjerte) (14,26). — Ved Barmhertighed og Troskab sones Uret, og ved Herrens Frygt gaar man af Vejen for Ulykke (16,6). — Herrens Frygt fører til Liv, den bor i Overflod og hjemsøges ikke af Ulykke (19,23).

3. Husk, at han ser og prøver alt.

Alle Steder ser Herrens Øjne baade paa gode og onde (15,3). — Dødsriget og Undergang ligger aabne for Herrens Øjne, hvor meget mere da Menneskebørnenes Hjerter (15,11). — Menneskets hele Færd ligger (som ren) for hans Øjne, men Herren vejer Aanderne (16,2). — Enhver synes, hans Vej var den rette, men Herren vejer Hjerterne (21,2).

4. Husk, at han gengælder efter ens Gerninger.

Godt staar op om Morgen, hvem der stræber efter det gode; men den, som jager efter det onde, skal knuses af det (onde) (11,27). — Ved sin Munds (gode) Frugt mættes enhver med godt, og der gengældes ham efter hans Hænders Gerninger (12,4). — Af sine Veje mættes den taabelige, og han overgaaes af den gode (14,14). — Onde maa bukke for gode og ugudelige for retfærdiges Porte (14,19). — Af sin Munds Frugt mættes Mands Bug,

og hans Læbers Grøde skal mætte ham (18,20). — Den, som samler Rigdom ved løgnagtig Tunge, er taabelig og uden Forstand og falder i Dødens Snarer (21,6). — Den, som lukker Øret for den fattiges Skrig, skal raabe selv, men ikke blive hørt (21,13). — En kostelig Skat og Olie findes i den retfærdiges Bolig, men det taabelige Menneske ødsler dem bort (21,20). — Den, som saar Uret, vil høste Ulykke, og han skal ødelægges af sin Vredes Ris (22,8).

Da Johannes Jørgensen-Busten blev overleveret til Svendborg.

Søndag den 22. Maj blev den Buste, som danske Katholikker har skænket Svendborg By i Anledning af Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag, ved en lille Højtidelighed overgivet til Byen. Busten har jo været paa Den frie Udstilling, der nu er sluttet, og derfor er den først nu kommet til Svendborg. »Svendborg Avis« bringer et udførligt Referat, som vi her skal gengive:

Søndag Middag samledes i Svendborg By og Amts Bibliotek en lille Kreds til Afsløring af den Johannes Jørgensen-Buste, som danske Katholikker har skænket Svendborg.

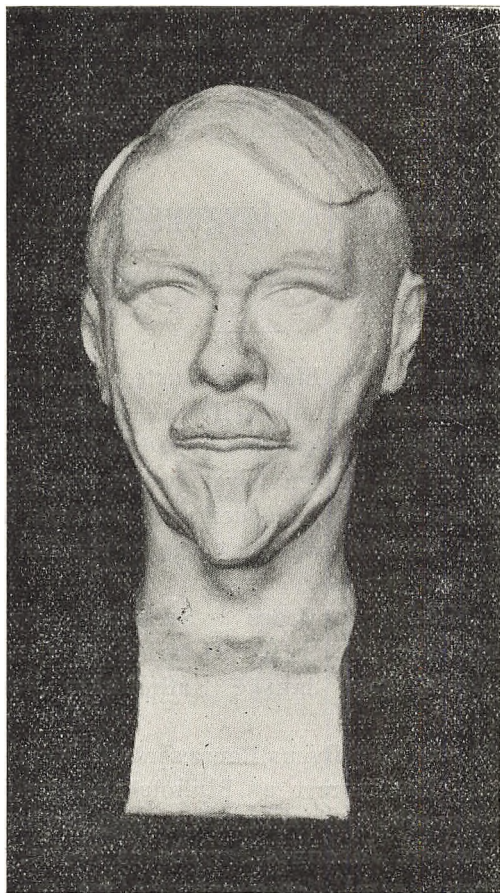
Til Stede var som Byens Repræsentant Borgm. Lacoppidan-Petersen, Medlemmer af Biblioteksbestyrelsen, Overlærer Laur. Hansen, Apoteker Lassen, Læge Barfoed, Bibliotekar Henr. Jensen, Johannes Jørgensens Søster, Frk. Ingeborg Jørgensen, samt Repræsentanter for den katholske Menigheds Komité, Arkivar Fr. Jürgensen West, Ingeniør G. Wissum og Frk. Dagmar Beck Hansen.

Man samledes i Læsesalen, hvor Busten foreløbig stod bag et Lærred paa en Sokkel mellem to Reoler.

Paa Komiteens Vegne tog Arkitekt Jürgensen West Ordet og overleverede Busten til Borgmesteren. Han udtalte:

Hr. Borgmester, mine Damer og Herrer!

Johannes Jørgensens Trosfæller var enige om at ville hædre ham i Anledning af hans 60 Aars Fødselsdag. Det blev da vedtaget at hylde ham ved en Fest, som blev holdt i København. Men mange fandt dog, at de danske Katholikkers Taknemmelighed imod Johannes

Jørgensen burde give sig et mere synligt og varigt Udtryk. Da der nu indenfor Menigheden fandtes en anerkendt Billedhugger, Medlem af »Den frie Udstilling«, Chresten Skikkild, besluttede man at henvende sig til ham og bede ham udføre en Marmorbuste af Johannes Jørgensen. Der var dem, der ikke syntes om, at en Mand, endnu medens han levede, blev hugget i Marmor; men denne Opfattelse beror paa en Misforstaaelse. Vil man

have et Billede af en Mand, bør det udføres, medens han er i Live. For at Portrættet kan lykkes, er det af allerstørste Betydning, at Kunstneren staar overfor den levende Personlighed.

Vi, som har arbejdet for og bidraget til Busten, er ikke i Tvivl om Berettigelsen. Det er vor Overbevisning, at Johannes Jørgensens Værker vil blive staaende, at hans Vers og hans Prosa vil blive læste, saa længe det danske Sprog lever.

Johannes Jørgensen er den fødte Digter, som lige straks ved sin første Fremtræden i Literaturen skriver i et ud søgt Sprog; men i Aarenes Løb har han hævet sig til stedse større Enkelthed, Klarhed og Enfold, som er den klassiske Stils Særkende. Udlandets Anerkendelse er ogsaa for os et Bevis for, at han hører til de store.

Vi hylder ham ikke blot som den store Digter han er, men ogsaa for de religiøse Værdier, han har tilført vor Literatur, og som mange af vort Folk og ikke mindst vi Katholikker staar i dybeste Taknemmelighedsgæld til ham for!

I Vurderingen af J. J.s Betydning mødes vi i Enighed med Repræsentanterne for Svendborg By. De har straks uden Vaklen lovet at opfylde de Betingelser, vi har stillet, nemlig: at Busten skal komme til at staa paa et ærefuldt Sted, paa et Sted, hvortil Almenheden har let Adgang. Da Svendborg By vil opfylde Vilkaarene for Gaven, overrækker jeg paa samtlige Bidragydere Vegne nu dette Gavebrev til Borgmesteren som Repræsentant for Svendborg By. Vi har ikke villet beholde Busten for os selv; thi vel tilhører Johannes Jørgensen os som katolsk Digter; men som dansk Digter tilhører han hele det danske Folk. Det er da naturligt, at hans Buste finder sin Plads i hans Fødeby Svendborg.

Arkivaren overrakte Borgmesteren et Gavebrev, hvori det hedder:

Undertegnede Repræsentanter for ca. 300 danske Katholikker skænker herved i Anledning af Digteren Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag en af Billedhugger Chresten Skikkild i 1926 i Assisi udført Marmorbuste af Johannes Jørgensen til hans Fødeby Svendborg til Opstilling i Svendborg By og Amts Bibliotek. En Fortegnelse over Bidragyderne overrakte Johannes Jørgensen i København 1926.

Komiteen for Festligholdelse af Johs. Jørgensens 60 Aars Fødselsdag.

I Busteudvalget:

Fr. Jürgensen West, G. Wissum, Dagmar Beck Hansen.

Borgmesteren modtog Gavebrevet og udtalte, efter at Bibliotekar Henrik Jensen havde ladet Dækket falde for Busten:

Paa Byens Vegne takker jeg for den smukke Gave, Bidragyderne, Komiteen og dens Repræsentanter, som i Dag har overgivet os den. Det er med Glæde, vi modtager Johannes Jørgensens Buste. Vi nærer her i Svendborg den største Sympathi for Johs Jørgensen og er stolte over at kunne kaldes hans Fødeby. Vi er stolte, fordi han er blevet en berømt Mand viden om, men ogsaa, og ikke mindst, fordi vi holder af Johannes Jørgensen og paa-skønner, at han aldrig glemmer denne By, men altid vender tilbage hertil og stadig giver sin Kærlighed til Svendborg saa smukke Udtryk i sin Digtning. Vi haaber, at han engang for bestandig vender tilbage hertil og tager fast Bopæl her. Fra Novemberdagene vil De huske, hvorledes Borgerne her slog Kreds omkring Johannes Jørgensen og fejrede ham.

Det er ligeledes med stor Tilfredshed, vi hører at saavel Forfatteren som Komiteen har anerkendt den Plads — Biblioteket — vi har valgt til Busten.

Jeg overgiver den herved til Bibliotekets Bestyrelse, idet jeg beder denne bevare og værne om Busten.

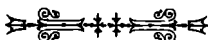
Overlærer Laur. Hansen modtog Gaven paa Bestyrelsens Vegne og rettede en hjærtelig Tak til Byen, fordi man viste Biblioteket den Ære at lade det huse Busten af Svendborgs berømte Søn indenfor sine Vægge.

Vi modtager den med Glæde — fortsatte Overlæreren — og skal søge at skaffe den den bedst mulige Plads. Anbringelsen i Dag maa betragtes som rent foreløbig. Og vi lover pietetsfuldt at værne om den. Naar Byen anbringer den her i Stue med Aandsfæller, som har ydet en Indsats i kulturel Henseende og bragt Lys over Lande og Folk, er det i passende Milieu. Men vi er ogsaa ubeskedne og forfængelige nok til at antage, at Bibliotekets Stand i nogen Maade har været medvirkende, da Byraadet tog sin Beslutning. Naar vor Stilling er saa god som den er, skyldes det forskellige Faktorer, Velvilje, Arbejdsvilje og Offervilje ikke mindst fra Byraadets Side. I Haab om at denne stadig maa være til Stede, saa vor Standard kan blive bedre Aar for Aar til Gavn og Glæde for By og Egn, udtaler jeg endnu engang til Byraadet Bibliotekets bedste Tak og beder Borgmesteren modtage den paa det samlede Byraads Vegne.

Dermed var den lille Højtidelighed til Ende, og de til-

stedeværende tog Busten i Øjesyn. Som den stod der i det fornemt hvide og kølige Marmor, ædelt og fint hugget, synes den et haade smukt og rigtigt Udtryk for den Digterpersonlighed, den afspejler.

Arkitekt Andreas Jensen tegner et Skab til Johs. Jørgensens Værker, hvorover Busten vil faa sin endelige Plads.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

d. Andet Tilbehør.

α Paaskestagen finder vi allerede ved Slutningen af det IV. Aarh. som Bærer af Paaskekærten, der symboliserer den Genopstandene. Den skal være prægtig og iøjnefaldende, naar den staar ved Siden af Altret; svundne Tider kender Paaskestager af stor Skønhed og Rigdom. Den bør dekoreres med Opstandelses-Symboler eller ud fra de Tanker, der rummes i den til Paaskekærten hørende liturgiske Text (*lumen Christi*).

β Knæleskamlerne og Kirkebænkene er af nyere Dato. I Oldkirken som i Basilikaen stod man op under Bøn og Gudstjeneste. Vi skal helt op i Nærheden af Middelalderen, før Knælen bliver almindelig; i visse Lande (f. Ex. Italien) kendes faste Bænke (Kirkestole) sletikke — man henstiller Enkeltmands Knæleskamler af Straa og (af og til) Straastole. I de gothisk-germanske Lande (og i Norden) er Bænke traditionelle. De skal kun følge Stilens og Nyttehensynets Love.

γ Offerblokken og Klingpungen (et fælt Ord paa Dansk!) er nyere Tidens Surrogater for Oldkirkens Offerskik; deres Former og Anvendelse varierer fra Land til Land. I Oldkirken var det Skik, at enhver, der vilde til Alters og saaledes modtage Messens Frugter, bragte et Offer i Naturalier (Brød og Vin); vi skal senere paapege, hvor dybt det laa i Troens Fædre, at Messen ogsaa (foruden det eukaristiske Offer) var et Naturalieoffer,

som baade bragtes som en Anerkendelse af, at al god Gave var fra Gud, som et Takoffer, og som et Bidrag til Kirkens, Gudstjenestens og Liturgens Existens. Dette Naturalie-Offer maatte, da Elementerne ikke længere var almindeligt Brød og ukontrolleret Vin, men blev Hostier (Oblater af *oblata* = Offergaver) og garanteret Druevin, forvandles til et Offer i Penge.

Dette blev til en Begyndelse afgivet samtidig med, at Præsten for Altret ofrede Hostie og Kalk, idet enhver gik frem til en dertil egnet Blok og ofrede.

Senere blev Gaverne — af Hensyn til Ro og Bekvemmelighed — indsamlede paa Metalbakker, i Skaale og nu i vore Dage i »Klingbeutel« ... hvorved Ofringen totalt har mistet sin liturgiske Karakter. Det korrekte maa være, at enhver følger Messen efter et Missale (ikke en privat Bønnebog, men Kirkens egen Text paa Latin eller i Oversættelse), og at den Troende (som Pius X saa brændende opfordrede til det) er en levende Deltager i det, der sker fra Altret — saa ogsaa i Ofringen.

Der er intet til Hinder for, at alle (som de i Orden og Andagt kan gaa op til Altergangen) kan rejse sig og foretage en »Offergang« til en Blok nær Kor og Alter. Det sker endnu ved Sjølemesser i adskillige Lande og bruges i alle Messer paa Steder, hvor den nye liturgiske Bevægelse lever. Saaledes undgaas den afskyelige Stangpose. Er den ikke til at afskaffe, bør den enkelte Troende ofre i det Sindelag, der ovenfor er angivet.

Blokken ved Døren har sin Ret som Indsamler af milde Gaver til Kirken og de Fattige fra Hverdags-Kirkegæster.

δ Ministrantdragterne har deres Berettigelse, liturgisk set, dæri, at Oldkirken kun tillod viede Personer at tjene ved Altret; til Gengæld viede man (som vi senere skal se) baade Dørvogtere, Kærtesvende og Oplæsere. Disse viede Personer, som skal tjene paa helligt Sted, bør klædes til deres Tjeneste. Der er ikke foreskrevet nogen særlig Dragt; i de fleste Kirker bærer de en »Præstekjole« (Talar) og en Korskjorte som Præsten; hos visse Munke en Ordensdragt *en miniature*; nogle Steder tilføjes et Skulderslag, Kallot (Lourdes) og hvide Traadhansker; somme

Steder er Dragten sort, andre Steder følger den Dagens Farve (dette sidste er meningsløst)... Nogen Regel kan ikke gives, men Sagens Natur fordrer, at Dragten er værdig og ikke til Pynt alene, og at det Overdrevne undgaas.

Sakristanen bør ogsaa bære en særlig Dragt (sort Kjortel med vide Ærmer eller Talar og Korskjorte), naar han er i Funktion.

(Det hører til Dragten, at Sakristanens og Kordrengenes Sko er børstede og Hænderne... naa, de kan jo skjules i hvide Handsker).

Kirkens Ivren mod det Theatraliske forbyder Anvendelsen af Ministeranter, som ikke har noget at *ministrare*, betjene, og som blot er til Pynt eller forloren Effekt (senere giver vi Reglerne for deres Antal).

ε Vievandskarret ved Kirkedøren har sin Rod i Israels Tempel, hvor Tvættekaret stod i Forgaarden. Siden det VIII Aarh. har det været Sæd at bestænke Folket med Vievand før Højmessens — man gik endda rundt om hele Kirken i Procession, ud over Kirkegaarden og ind i Kloster, Præstegaard og Nabohuse. En Rest heraf bestaar i Bestænkelsen og Velsignelsen af Privathuse med det nyindviiede Daabsvand Paaske Lørdag (som det sker i Italien og andetsteds).

Vievandskarret ved Døren og den Skik: at tegne sig med Vievand i Korsets Tegn, skal minde os om vor Daab og om aandeligt at aftvætte Døgnets Støv, før vi betræder Helligdommen. At tage Vievand ved Bortgangen fra Kirken er ikke liturgisk — men altid en Velsignelse at tage med sig, ligesom den priselige Skik: at have et (fyldt!!) Vievandskar i Hjemmet, hvorfra enhver tegner sig ved Bønnen eller før Sønnen, ved Opvaagen og ved Udgang og Hjemkomst; dets Plads er to Steder: ved Døren og over Sengen.

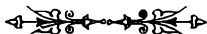
Det er en køn Skik at række hinanden Vievand fra Spidsen af sine Fingre, som man har dyppet, og som den anden berører, før man har brugt det selv — den meddeler ydermere en Aflad.

Vievandskarret bør være i Kirketilbehørets Stil og ikke hænge for højt for Børnene; det bør være sikret mod at

irre (af Saltet i Vandet) og af Renlighedshensyn ofte have Vandet fornyet (saa spares ogsaa den uskønne og næppe hygieiniske Svamp).

Vievandets dybe Symbolik og Kraft fremgaar med al ønskelig Klarhed af Ritualt for dets Indvielse.

(Fortsættes.)

Lars Eskeland maa forlade sin Skole.

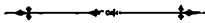
Om den kendte norske Højskoleforstander Lars Eskeland, der jo for et Par Aar siden blev Katholik, har der i den sidste Tid været stort Røre i Norge. Spørgsmaalet var, om Staten skulde blive ved med at yde Tilskud til Eskelands Højskole paa Voss. Flertallet i Stortingets Kirke- og Skolekomité var imod dette, hvis Eskeland stadig skulde have noget med Skolen at gøre, og det stillede følgende Forslag: »Stortinget samtykker i at bevilge vanlig statstilskud til Voss folkehøiskole under den forudsætning, at skolen faar en bestyrer som departementet kan godkjende.« Følgen deraf vilde blive, at Eskeland maatte gaa.

Forslaget kom til Behandling i Stortinget den 23. Maj, og ikke mindre end 30 Talere havde Ordet. Et Mindretal stillede Forslag om Tilskud til Voss Højskole som til andre Skoler uden nogen Betingelse. Arbejderpartierne stod samlede om dette Forslag, medens de øvrige Partier sprængtes. I de 30 Taler, der blev holdt, er der ikke meget, der har særlig Interesse. Fra alle Sider hyldede man Eskelands Person og erklærede sig rede til at yde ham en Statspension, saa at han ikke skulde komme til at staa blottet for Eksistensmidler. Iøvrigt drejede Debatten sig nærmest om, hvorvidt det var i Overensstemmelse med Aandsfriheden at nægte Eskeland Tilskud. Naturligvis var det vanskeligt for dem, der altid raaber paa Frihed, at forsvare et saadant Standpunkt. Det mandede nærmest ud i, at denne Frihed kunde ikke gælde den katholske Kirke. Eskeland har trukket sig tilbage fra Religionsundervisningen paa Skolen, og han har lovet ikke at gøre katholsk

Propaganda. Men det hjalp ikke, det gjaldt om »at verge norsk ungdom mot at komme ind i det aandstyrani, som den katolske kirke er«. Statsraad Magelssen gik saa vidt at erklære: »Hvis en Stortingsmand stemmer for dette bidrag til en katolik, gjør han brud paa grundloven.«

Flerialsindstillingen blev vedtaget med 83 Stemmer mod 59. De 59 var Arbejderpartierne, 7 af Venstre, 3 af Bondepartiet og 11 af Højre og Frisindede Venstre.

Det norske Storting har her taget skarpt Standpunkt mod en af Landets bedste Mænd, fordi han er blevet Katholik. Det forbavsende er kun, at man ikke finder Grund til at træde op imod dem, der nægter den kristne Tro. Først naar en Mand bliver Katholik, er der Fare paa Færde!

Brev fra Rom.

Paa Vejen ned gennem Norditalien læste jeg i en romersk Avis, at der en af de første Dage skulde foretages en højtidelig Korsafsløring i Colosseum, Roms gamle Amfiteater. Jeg var ked af, at min Rejseplan hindrede mig i at naa Rom til den Dag, saa at jeg kunde være med ved denne interessante og i mange Henseender betydningsfulde Begivenhed. Men da jeg nogle Dage efter kom til Rom, hørte jeg, at det den oprindelig fastsatte Dag havde været Regnvejr, og at Højtideligheden derfor var opsat til senere. Gennem Msgr. Noots, Præmonstratensernes Hovedrepræsentant i Rom, hvis overordentlig store Gæstfrihed jeg nyder, lykkedes det mig at opnaa et Indbydelseskort og præcis Kl. 4¹/₂ den 18. Maj indfandt jeg mig i Colosseum, som jo er det Sted, hvor mange Kristne (efter en Del Historikeres Antagelse) har lidt Martyrdøden. Derfor har man da ogsaa til forskellige Tider paa forskellig Maade prydet dette minderige Sted med kristelige Symboler som Tegn paa Kristendommens Sejr over Hedenskabet. — Saaledes blev der bl. a. i Aaret 1750 paa den h. Leonard af P. Maurizios Foranledning rejst et stort Kors midt paa Are-

naen, som fik Lov at staa der og ligesom beherske hele Colosseum og velsigne alle dem, som søgte derhen. Men da Paven mistede Rom i 1870, og den italienske Regering blev mere og mere frimurerisk og antireligiøs, saa viste den ogsaa dette sit Sindelag ved at lade Korset fjærne fra Colosseum.

For Tiden blæser der jo en ganske anden Vind fra de højere Steder i det politiske Rom. Regeringschefen har jo som bekendt genindført Krucifikset og Religionsundervisningen i Skolerne og har nu igen villet pointere sin Religionsvenlighed ved atter at rejse det omstyrtede Kors paa Colosseum. (Begge Dele, hvad der før var sket og hvad der nu blev foretaget, er med Navns Nævnelse indhugget paa Korsets Stensokkel).

Dette skete under Udfoldelsen af gribende og højtidelige Ceremonier i Dronningens og Ministrenes Nærværelse. Medens saa godt som alt, hvad der kunde erobres og besættes som Sidde- eller Staaplads var optaget af Tilskuere, skred en meget stor Procession ind paa Arenaen, Repræsentanter for alle Klostre og Ordensfolk, for alle de mange Præsteseminarier, for alle Skoler, for de mandlige og kvindelige Fascister (disse sidste i deres meget klædelige Dragt af hvide Bluser og sorte Nederdele), endelig en lang Række nydelige, smaa Dreng i hvide, rødbræmmede Kjortler og med Palmer i Hænderne, repræsenterende de hellige Martyrer.

Efter Afsyngelsen af »Vexilla Regis«, hvori de Ord forekommer, som er indhugget paa Sokkelens Forside: *Ave crux, spes unica!* (Hil dig Kors, vort eneste Haab) — blev paa et Tegn af Dronningen Korset afsløret af den højeste Militærgejstlige, en Monsignore med Mitra og Kor-kaabe, og samtidig styrtede en Regn af Blomster ned over Korset, sendt oppe fra det høje af Luftskibe og Flyvemaskiner, som kredsede oppe over Colosseum. — I det hele taget en virkelig smuk og gribende og betydningsfuld Begivenhed, som forhaabentlig ikke altfor snart igen bliver afløst af andre Tildragelser i modsat Retning. Men Vorherre og Kirken er jo vant til saa meget, baade af Medgang og Modgang og — overlever det altsammen. Men foreløbig staar Barometeret jo paa Medbør. F. R.

Academicum Catholicum.

Ved Mødet i Academicum Catholicum 18. Maj talte Organist Julius Foss om Thomas Laubs — død 4. Febr. 1927 — kirkeusikalske Gerning. Med Thomas Laub er en af de Mænd gaaet bort, der indenfor den protestantiske Musikverden har fremkaldt en Bevægelse, der fortjener alle, ogsaa mindre musikalske Katholikkers Interesse og Sympathi. Endnu for omtrent en Menneskealder siden var katholsk Kirkemusik noget ukendt i disse Kredse. Nu lyder Gregoriansk Sang ved Universitetet og Palestrina, Vittoria, Lotti o. a. høres ved de fineste Kirkekoncerter. Foredragsholderen har som bekendt været den første, der grundlagde et Kor — Dansk Mensural Cantori — med det særlige Formaal at fremføre Palestrinamusik. Denne Dyrkelse af gammel katholsk Musik danner uden Tvivl en Bro mellem de to Bekendelser. Kan være, denne Bro af himmelske Toner ikke kan bære — den er alligevel et Bindeled, en Fredens Regnbue over Afgrunden, der endnu skiller ad.

Foredragsholderen skildrede Laubs Virksomhed i fire Afsnit: Organistens, Musikhistorikerens, Komponistens og Reformatorens.

Ved Omtalen af Organisten Laub var det interessant at høre, hvordan hans Underhaandsansættelse som Organist ved Holmens Kirke dannede Udgangspunktet til den Misstemning mod hans Person, der siden skulde blive til sammenbidt Modstand mod hans Reformbestræbelser. Som Musikhistoriker kan Laub ikke vurderes for højt. Sammen med Axel Olrik har han den Fortjeneste at have ført vore Folkeviser tilbage til deres oprindelige Form. Da Foredragsholderen illustrerede Laubs Folkeviserensning paa Flygelet, blev vi glade ved i de rekonstruerede Melodier at genkende vor gamle, gode Korals frie Rhythme og ejendommelige Tonearter. Mindre højt satte Foredragsholderen, Komponisten Laub. Hans Melodier er mere konstruerede end følte. Dog er der Undtagelser. Vi alle kender og elsker i hvert Fald en af Laubs Melodier: »Vægtersangen«, som Raadhusklokkerne daglig synger ud over Byen.

Mest dvælede Foredragsholderen selvfølgelig ved Laubs Salmebogsreform, der som bekendt stadig er et Stridens Æble indenfor Folkekirken endnu. Paa Salmemelodiernes Omraade er Foredragsholderen selv begejstret Laubianer. Han paaviste Misforholdet mellem Folkekirkens herlige Salmetekster og Melodierne dertil. Baade Pietismens og Rationalismens Frembringelser betyder et Minus i Forhold til den Salmesang, der — delvis som Arv fra den kathol-

ske Tid — lød i Reformationens første Tidsalder. Heller ikke det 19. Aarhundredes store Komponister herhjemme har fundet den rigtige Vej; de har skrevet Romancemelodier til Grundtvigske Tekster. Hvor nødvendig en Udrensning er, viste Foredragsholderen ved at fremføre nogle særligt yndede Melodier, enkelte betegnende nok at amerikansk Oprindelse! Laubs Reformmelodier skulde forene kunstnerisk Lødighed med det rette Tjenersind overfor Kristendommens højeste Værdier. Foredragsholderen er sikker paa, at den Laubske Reform vil trænge igennem. Modstanden er ved at tage af; Præster og Organister begynder at interessere sig for Genfødselen af de gamle Salmer. Sejren vil dog ikke kunne ventes, førend en ny Slægt er kommet, der ikke er vokset sammen med de gamle Melodier.

Foredraget, der lønnedes med varmt Bifald, efterfulgtes af en Diskussion, i hvilken bl. a. Pastor Brenk, Præst ved Sundby Kirke, deltog. A. Menzinger, S. J.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 2. Generalforsamling fandt Sted d. 29. Maj i Rosenkranssogn. Under Formandens Sygdom lededes Mødet af Hr. Hoffmann. Da der ikke forelaa noget af Vigtighed, blev Mødet, der kun havde vundet ringe Tilslutning, meget kort. — Hr. Barfred beklagede sig over, hvor vanskeligt det var at vække Folks Interesse for Vincentsarbejdet. Der skulde mere Agitation til. At tale om Sagen Mand og Mand imellem var ikke nok. Kunde der ikke agiteres offentligt fra Prædikestolen for Vincentsforeningen hver Søndag? P. Klar oplyste, at dette var forsøgt i Sundby, men ganske vist uden nævneværdigt Resultat. Hr. Langkjær vilde foreslaa, at der opstilledes en særlig Fattigbøsse i Jesu Hjerter Kirke, og at Udbyttet fordeltes til de forskellige Sogne. Hr. Hoffmann lovede, at de enkelte Forslag skulde blive taget under Overvejelse. Da ingen flere ønskede Ordet, sluttede dermed Mødet, som kun havde samlet 12 Deltagere. Chr. H.

— I Sakramentskirken blev den 9de Koralmesse »cum júbilo« sidste Søndag ved Højmessens sunget af Koret uden Orgelledsagelse. Det er forlignelsesfuldt, at Kirkens Kantor og dens Kor ikke gaar af Vejen for det Arbejde, der er forbundet med at synge Koralen som oprindeligt tænkt, »a cappella«. Dens rene, umiddelbare Skønhed træder saa smukt frem, naar den staar alene. A. E.

Hørsholm. Kr. Himmelfartsdag var en stor Festdag for Hørsholm katholske Menighed. Fire af Menighedens Børn modtog da for første Gang Alterens Sakramente. Ved tidligere Lejligheder har Børnene altid maattet rejse til Ordrup paa Hvide Søndag, men siden Hr. Pastor Spaus har overtaget Religionsundervisningen, er det fundet rimeligt, at denne Festdag skulde være Menighedens egen. Det hyggelige Trækapel var smukt pyntet, og Danebrog vajede højt paa Kirkebakken, da Børnene holdt deres Indtog ført af Pastor Schalk. Vor Sognepræst, Pastor Günther, læste den hellige Messe og glædede os med en lille, fintfølt Tale. Om Eftermiddagen holdtes Andagt, som sluttede med Te deum. Maatte det Arbejde, som er udført med denne Festdag for Øje, blot føre til, at Hørsholm og Opland snart bliver det selvstændige Landsogn, som i saa høj Grad tiltrænges i Nordsjælland.

Ebeltoft. Søndagen den 8. Maj var Passionsspillerne af Aarhus katholske Menighed samt en Del af Kirkens Kor, ledsaget af vor Sognepræst, Pater Nøsen og Pater Staubli, i Ebeltoft, hvor de opførte Hugh Bensons »Nadversal« Eftermiddag og Aften for godt besøgt Hus, og Stykket blev modtaget med megen Forstaaelse. S...u.

Ugens Messebønner.

5. Juni. 1. Pintsedag (N-M. 616, G-M. 456). Pintsens Præfation (N-M. 520, G-M. 39).
6. Juni. 2. Pintsedag (N-M. 621, G-M. 461). Pintsepræfationen.
7. Juni. 3. Pintsedag (N-M. 624, G-M. 465). Pintsepræfationen.
8. Juni. Tamperonsdag (N-M. 627, G-M. 468). 2. for Kirken eller Paven (N-M. 122—123, G-M. 107). Pintsepræfationen.
9. Juni. 5. Dag i Pintseoktaven. Alt som paa første Pintsedag undtagen Epistel, der er særlig (N-M. 632, G-M. 470) og Evangeliet (N-M. 865, G-M. 703). 2. Ihukommelse af Primus og Felician (N-M. 934, G-M. 766). Pintsepræfationen.
10. Juni. Tamperfredag (N-M. 633, G-M. 471). Ihukommelse af Margarethe af Skotland. Kirkebønnen særlig (N-M. 936, G-M. 766), Stillebøn og Slutningsbøn som i Messen for en Jomfru, der ikke var Martyr (N-M. og G-M. 68). Pintsepræfationen.
11. Juni. Tamperlørdag (N-M. 637, G-M. 473). Ihukommelse af Apostlen Barnabas (N-M. 936, G-M. 767). Pintsepræfationen.

Med Non udløber Paasketiden.

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Kirkelig Kalender.

5. Juni Pintse-Søndag.	12. Juni Hl. Trefoldigheds Fest.
6. — M. Anden Pintsedag.	13. — M. Anton af Padua, Bekender.
7. — Ti. Tredje Pintsedag.	14. — Ti. Basilius, Biskop og Kirkelærer.
8. — O. Oktavdag (Tamperfastedag).	15. — O. Vitus og Lidelsesfæller, Martyrer.
9. — To. Oktavdag.	16. — To. Christi Legems Fest.
10. — F. Oktavdag (Tamperfastedag).	17. — F. Oktavdag.
11. — L. Oktavdag (Tamperfastedag).	18. — L. Oktavdag.

St. Knuds Kapel. *Pintsesøndag.* Sangmesse med Prædiken Kl. 8 $\frac{1}{2}$. Højmesse med tysk Prædiken Kl. 10.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 5. Juni Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde med højtidelig Optagelse Onsdag den 8. Juni Kl. 8 Aften. Søndag den 12. Juni Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 7. Juni Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Sakramentskirken. I Juni, Juli og August Maaned vil *Sakramentet ikke være udstillet til Tilbedelse den første Søndag i Maaned.* Til Gengæld holdes der Tilbedelse foran Sakramentet den første Fredag i Maaned fra Kl. 5 $\frac{1}{2}$ indtil Aftenandagten Kl. 8.

A.C. Generalforsamling Onsdag d. 8. Juni Kl. 8 $\frac{1}{4}$ i »Vestehuset«. Dagsorden: 1. Formandens Beretning. 2. Kassererens Regnskab. 3. Beretning af Sekretæren i K. U. B. 4. Valg af Administratores. Adm.

Skt. Michaels Klub.

Klubaftener 6. og 20. Juni. Lukkes Juli og August. 2. Pintsedags Aften den 6. Juni Klubbens Familjefest for de Medlemmer, som er Dagens Firmander.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Den store aarlige Skovtur i Turistbiler finder Sted Søndag den 3. Juli med Start fra Femvejen Kl. 9 til Hornbæk og Fredensborg. Nærmere i næste Nummer.

Folkestuepige.

En ikke for ung Pige, der skal hjælpe i Køkkenet, samt holde en Del Folkeværelser, søges til d. 1. Juni. Løn 360 Kr. pr. Halvaar. Henvendelse til Husfomfru Jensen, Ledreborg Slot, Lejre.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 24.

Søndag den 12. Juni.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Brev fra Rom. — Liturgi (fortsat). — Indvielse af Vor Frelsers Kirke i Assens. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: England, Irland, Jugoslavien, Nordamerika. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. VIII.

1. Advarsler og Raad.

Ophøjet Tale sømmer sig ikke for en Taabe og heller ikke løgnagtige Læber for en Fyrste (17,7.) — Den, som røber Hemmeligheder og løber med Sladder og lukker Munden for højt op, skal du ikke have med at gøre (20,19).

2. Betydning og Kraft.

En Mand bliver glad, naar han kan sige et fyndigt Ord, og et Ord i rette Tid er meget godt (15,23). — Har man en god Forstand, kaldes man forstandig, kan man tale tilpas, vinder man endnu mere (16,21). — Den vises Hjerte giver Munden Kløgt og lægger Ynde paa hans Læber (16,23). — Som Honning er velovervejede Ord, en Sødme for Sjælen og Sundhed for Legemet. (16,24). — En rænkefuld Mand fremkalder Strid, og en Øretuder skil-ler Fyrster (16,28). — Den onde hører paa ond Tunge, og en Bedrager laaner Øre til løgnagtige Læber (17,4). — Den, som kan tøjle sin Tale, er viis og klog; og (saadan)

en indsigtfuld Mand skattes højt (17,27). — Dybe Vande er Ord i Mands Mund, og en overstrømmende Bæk er Visdommens Kilde (18,4). — Den falskes Ord synes ufarlige, alligevel trænger de dybt ind i ens Indre. (18,8). — Hvis nogen svarer, før han har hørt, viser han, at han er en Taabe og fortjener Skam (18,13). — Død og Liv er i Tungens Vold; de, som elsker den (Tungen), skal nyde dens Frugt (18,21)

3. *Løn og Straf.*

Ordbram kan ikke være uden Synd, hvem der kan tøjle sin Mund, er meget klog (10,19). — Vogter man sin Mund, vogter man sit Liv; er man ubetænksom i sin Tale, kommer man til at bøde for det (13,3). — Ved al Slags Arbejde tilvejebringes der rig Fortjeneste; men hvor der er megen Snak, hersker jævnlig Mangel (14,23). — Den, som kan se bort fra en Fejl, vinder Venskab, men den, som (i sine Ord) stadig vender tilbage til den, skiller Venner (17,9). — Den, hvis Hjerte er falsk, finder ikke Lykken, og den, hvis Tunge er falsk, falder i Ulykke (17,20). — Selv en Taabe, der tier, gaar for at være viis, og forbestandig, naar han kan lukke sin Mund (17,28). — Taabens Mund hidfører Ulykke, hans egne Læber ødelægger hans Liv (18,7). — Det falske Vidne undflyr ej Straf, og den, som farer med Løgn, gaar til Grunde (19,9 [19,5]). — Den, som vogter sin Mund og sin Tunge, bevarer sit Liv for Trængsler. (21,23). —

Brev fra Rom.

Propagandakollegiet, hvor mange af de danske Præster har været Elever, fejrer i Aar sit 300aarige Jubilæum og har i den Anledning indbudt sine tidligere Elever til at deltage i dette Jubilæum, som fejres i Ugen fra 22.—29. Maj.

Fra mange Lande, ja fra alle fem Verdensdele er der mødt gamle Elever, ogsaa fra Norden, baade fra Danmark og Norge. Interessant er det at se, hvorledes Genkendel-

sen mellem gamle Studiekammerater finder Sted, mere eller mindre hurtigt, efter et kortere eller længere opmærksomt Blik paa hinanden, og saa kommer Spørgsmaalet: »Det skulde da vel ikke være den eller den?« Man har jo forandret sig en Del i Løbet af 30—40—50 Aar. Der er nogle ærværdige gamle Skikkelser, som har kendt P. Johansen, P. Ortved, P. Neuvel, P. Pohl, P. Osterhammel og P. Frederiksen og spurgte til dem, skuffede over, at de ikke traf dem her.

Men det er ikke blot Menneskene, der forandrer sig. En Bys Fysiognomi kan ogsaa forandres. Og Rom er en stor By i rivende Udvikling, med en mægtig Trafik, saa det kan være vanskeligt nok at finde sig til Rette i Virvaret, især naar det, som i mit Tilfælde, er 37 Aar siden, man forrige Gang kom til Rom. Ja, selv det gamle, underjordiske Rom udvider sig, d. v. s. Nyopdagelser og ny Udgravninger er foretagne og foretages bestandig. Ved *Forum Romanum* f. Eks., som nu forøvrigt er afspærret, saa at man maa betale 6 Lire i Entré, dér har man i de senere Aar udgravet en underjordisk Kirke, *Maria Antiqua*, med de vidunderligste, dejlige, frisk bevarede Frescomalerier, baade Calvariegruppen og andre Helgenbilleder fra det 4. Aarh., f. Eks. de tre Mødre Anna, Maria og Elisabeth staaende sammen i én Niche, hver med sit Barn. — Og ude paa *Via Appia*, lidt forbi Calixtuskatakomberne, har man under St. Sebastianokirken udgravet overordentlig betydningsfulde Monumenter og ny Katakomber, fra et af de Steder, hvor St. Peder har boet under sit Ophold i Rom. »Jeg bor,« indvendte jeg, »paa Via Urbana 158, lige klods op ad St. Pudentiana, bag St. Maria Maria Maggiore — der, hvor Ap. Peder jo allerførst boede, da han kom til Rom.« — »Ja,« svarede Munken, som var Foreviser, »St. Peder har jo boet paa flere Steder i Rom; for de fleste Steders Vedkommende eksisterer der dog nærmest kun Traditionsbeviser, medens vi her nu for nylig under Jorden har fundet Beviser indhuggede i Sten, ligesom Beviser for de allerførste Kristnes Helgenpaakaldelse: *Sancte Petre, ora pro nobis*. Her laa St. Peder ogsaa allerførst begravet, inden hans Legeme førtes andetstedshen. Derfor disse Paakaldelser indhugget i Sten netop her paa Stedet.«

Men det var jo nærmest Propagandajubilæet, jeg vilde skrive om. Det indledtes altsaa i Gaar Aftes med en Procession oppe paa *Monte Gianicolo*. Dér er nemlig Kollegiets nuværende og fremtidige Hjem. Netop i Aar, Jubilæumsaaret, er det flyttet fra sin gamle Plads, *Piazza di Spagna*, hvor det har haft til Huse i 300 Aar, — hvor vi gamle Elever har vore Minder, — hvor vi har gennemgaaet baade godt og ondt — hvor f. Eks. undertegnede for 31 Aar siden laa for Døden lige før Præstevielsen.

Kollegiets fremtidige Hjem bliver altsaa oppe paa *Monte Gianicolo*, det Højdedrag, man ser oppe til venstre, naar man staar nede paa Peterspladsen vendt imod St. Peterskirken. Det bliver lige midt imellem St. Onofrio og St. Pietro in Vaticano. Her laa tidligere et meget stort Hospital, som nu er rømmet. En Del af Grunden er købt af det amerikanske Kolleg, en Del af Propagandakongregationen. Enkelte af Bygningerne kan bevares og benyttes; forørigt maa der bygges til med Tiden, især naar selve Propagandakongregationen og Propagandakardinalen ogsaa skal flytte herop. Foreløbig er kun Eleverne flyttet derop, men de gaar endnu midlertidig til Forelæsninger i det gamle Kolleg.

Beliggenheden er vidunderlig, høj og fri og frisk, midt i en Park lignende Have og med den mest umiddelbare Udsigt til St. Peterskirken og Vatikanet, ja vis à vis — Genboer til Vatikanet; man kunde næsten faa Lyst til at begynde sit Kollegieliv forfra igen under saa vidunderlige Omgivelser.

Under den nævnte Procession havde man da ogsaa næsten hele Tiden Udsigt til Peterskirken og Vatikanet og derved Anledning til at bede den sakramentale Gud og Frelser om at sende sin guddommelige Velsignelse over til Hyrden og Stedfortræderen, som sikkert fra sine Vinduer har kunnet set Illuminationen og Processionen oppe paa Højen ovre paa den anden Side af Peterspladsen.

Processionen var egentlig ikke overvældende stor, den bestod af Kollegiets nuværende Elever og dem af de forhenværende, som har indfundet sig i Rom, henved en 2—300 ialt; men som Kollegiets *Pater spiritualis*, Msgr. Roma,

fremhævede i en Tale, selv om der andre Steder kan holdes talrigere Processioner, en interessantere og ejendommeligere kan dog næppe findes end denne; thi her finder vi alle Verdensdele, ja næsten alle Folkeslag og Nationer repræsenterede, hvide og gule, sorte og brune, — alle forenede i den samme Tro paa vor Frelser, Alterets allerhelligste Sakramente, alle forenede i den samme Kærlighed og Lydighed imod Hyrden, som han har indsat til at vogte alle sine Lam og alle sine Faar. — — —

En Ting har for Resten undret mig og glædet mig paa en Gang og det er at se den Mængde unge Mænd, som selv nu i disse Tider føler sig kaldet til Præste- eller Ordensstanden og indvie deres Liv til Guds Tjeneste og Sjælenes Frelse. Man taler jo altid saa meget om vor Tids Daarlighed og Umoral. Men mon det virkelig er saa slemt? Den Tanke er tit slaet ned i mig, at dette kun er en gammel og evig ny Vise; man rakker ned paa den Tid, man lever i, og fremhæver tidligere Tider i Modsætning til Nutiden. Altid har der været saadanne evige »*laudatores temporis acti*«. Jeg har altid smilet lidt deraf og tilladt mig at være af den Mening, at tidligere Tider har været ligesaa slemme, om ikke værre end Nutiden, baade hvad Sæder og Moder og alt den Slags angaar.*) Og naar jeg nu ser, hvorledes der, ogsaa nu i disse saakaldte »forfærdelige Tider«, fra alle Lande strømmer den mest blomstrende Ungdom til Præsteseminarier og Ordenshuse, i den Grad endogsaa, at Seminarierne er overfyldte, saa bliver min Tvivl endnu mere begrundet, Tvivlen om, at vore Tider virkelig skulde være saa forfærdelige. Og det er ingenlunde Udskuddet af Ungdommen, den, som ikke duer til andet, der vier sig til den gejstlige Stand; nej, det er den mest frodige aandelige og legemlige Sundhed, den livligste Intelligens, som straalere ud af de flestes Øjne. —

*) Hermed vil jeg nu dog ikke knæsette eller blot undskylde det dumme, blinde, upersonlige *Modeslaveri*, som altid har været mig modbydeligt. Det har været mig en glædelig Overraskelse, at jo længere man kommer sydpaa (allerede i Sydtyskland lagde jeg Mærke til det) — des færre Modeslaver ser man med kortklippet Haar og den lige Linies (»Plankeværkets«) Mode. Næsten alle bevarer: »Kvindens Pryd«, som Vorherre har givet dem.

Naar blot Guds Velsignelse fremdeles maa være med dem og bevare dem i det gode, saa er Kirkens Sag sandelig ikke ilde stedt, saa gaar den en lys Fremtid i Møde med saadanne Tjenere og Medarbejdere.

Disse og lignende Tanker paatrængte sig mig uvilkaarlig under Processionen der oppe paa Monte Gianicolo, Propagandaens nye Hjem, midt imellem St. Onofrio og St. Piedro, alt imedens Mørket begyndte at falde paa, og Lysene tændtes nede i Byen, og de første Stjerner viste sig paa den romerske Himmel.

Rom, 23. Maj 1927.

F. Ronge.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

ζ Kirkefaner er kendt langt tilbage i Historien. I ældste Tid bares en Kors-Fane sammen med Kærterne efter Processionskorset i festlige Optog; til daglig hang Fanen (Fanerne) diskret i Kirkens Sidegang eller i Sakristiet.

I Middelalderen begyndte man at tage sin Kirkes Fane med i Krig — men denne Misbrug forbød Rom senere.

Fortiden kender skønne Faner og Bannere, tegnet og malet af Mænd som Raffael og Signorelli til de Broderskaber, de var Medlemmer af. Men som alt Kirketilbehør faldt ogsaa Fanerne i Hænderne paa entreprenante Fabrikanter og blev smagløse og fade Maskinprodukter — nu begynder man atter at optage den glemte Baldyrekunst og skaber personligt Arbejde efter Kunstneres Tegning (selv om det varer længere og er dyrere), og værdigere Produkter venter blot paa, at Tidens Tand (ved Møllenes Hjælp) skal fortære Fortidens Olietryk, klæbede paa forloren Glanssilke og indræmmede i Guldresser eller Posementkvaster.

Kirkebannerets Mening er den: at være en Æresbevisning for den Person, Fanen symboliserer — at være en Bekendelse af det, Fanen udtrykker — og at være Samlingsmærke for den Menighed, det Broderskab eller den Forening, der lod den gøre.

Den egentlige Kirkefane er Kors-Banneret, der fra en Tværstang hænger ned fra Fanestagens Top som det romerske *labrum*. Dens Tegning er Korset eller Kristi Monogram. Ogsaa Vor Frue, Helgener og Sakramentet i Monstrans, Jesu Hjærte og Allegorier paa Troens Mysterier eller paa Dyder kan gengives paa Faner og Bannere.

Fanernes Anvendelse er ikke foreskrevet, blot tilladt af Kirken, og deres egentlige Brug er den: at bæres i Processioner. De kan ogsaa opstilles inde i Kirken — men dær bør de ganske underordne sig Helheden og forsvinde beskedent ud til Vægge og Hjørner. Planter de langs Midtergangen, tjener de blot til at forstyrre det frie Opblik til Altret og til at bortlede Opmærksomheden fra Messen — de fleste eksisterende Faner er desuden af en saadan Stil og Smag, at de kun kan virke distraherende paa den dannede Kirkegænger. Fanerne falder ind under baade Kirkens og Smagens Love: at Flitter og Galanterivarestof er bandlyst — og at der i en Kirke (som i en Hær) ikke bør være »flere Faner end Soldater«.

Det bør ogsaa bemærkes, at der ikke kan anvendes tilstrækkelig Diskretion med Hensyn til Opstillingen af nationale og politiske Faner i Kirken, hvor saadanne ofte har givet Anledning til Splid. Biskoppen er øverste Myndighed i saadanne Spørgsmaal.

Paa Fesdage er det mange Steder Skik at stikke et Nationalflag og et Paveflag ud gennem Taarnets Glamhuller — en Skik, der ikke bør lastes, men som bør anvendes med politisk Forsigtighed.

η Om Kirkevielsen taler vi paa egnet Sted — og har endnu tilbage kun Omtalen af Kirkegaarden som det sidste af de hellige Steder. Det, der siges hær, gælder selvfølgelig kun om en rent katholsk Kirkegaard (eller katholsk Afdeling af en kommunal saadan).

Vi kender de oldkirkelige Grave i Katakomberne — og vi ser let af dem, hvor de første Kristne satte Pris paa at hvile i hinandens Nærhed og paa viet Sted til den store Paaskemorgen. Som i Israel, saaledes i Oldkirken, var det eneraadende Skik at jorde de Døde, medens de fornemmere Hedninger lod sig brænde. De ældste Kristne satte den største Pris paa at blive begravet saa nær som

muligt ved en Martyr — og nær det Sted, hvor Ofret for Levende og Døde blev frembaaret; da man dærfør flyttede fra »Sovestederne« (*cœmeterium*) under Jorden op i Basilikaerne, ønskede man Gravpladser nær Kirken og nær Martyrlegemet, der var flyttet op under Altret — og Kirkegaarden opstod. I det XI Aarh. begyndte man endog at begrave under Kirkegulvet. Gravens Beliggenhed i eller nærved Sognekirken talte desuden om Samhørigheden i Menigheden, enten dens Medlemmer boede i den stridende, den lidende eller den triumferende Kirke.

Til Minde om Kirkegaardens Samhørighed med Sognekirken (selv nu, hvor den er flyttet ud i en Udkant af Byen eller helt udenfor samme) skal der i Kirkegaardens Midte staa et stort, monumentalt Krucifix, og Gravpladsen skal omgives med Mur eller Gitter mod Profanation fra Mennesker eller Dyr. Det er passende, at den har et Kapel, hvor der paa Alle Sjæles Dag kan læses Messe, og hvorudfra en Procession kan udgaa, naar der bedes for de Døde.

Katholske Gravmonumenter bør afholde sig fra to Udartninger: den verdslige og den uliturgiske. Den verdslige bestaar i Lovtaler over den Døde (»elskede, ædle, trofaste, uforglemmelige ...«) og i Udsagn af ukristelig Art (»Døden er Fred«, »Farvel for evigt...«). Den uliturgiske: i Anvendelse af meningsløse og Kirkens Billedsprog fremmede Figurer (Hundel). Korset og bibelske Ord om Opstandelsen bør vælges; vi giver senere i Bogen en Række Forslag hærtil.

Det hellige Sted, Kirken, er for os, hvad Templet var for Israel, ja langt mere, thi i vort Tempel bor Gud lyslevende.

Læser vi i Det gamle Testamentes IV Mosebog de indgaaende Forskrifter angaaende Templet, forstaar vi, hvor højt Gud Herren selv satte sit Hus, og hvor nidkært han vaagede over, at ikke den mindste Detalje skulde ligne Afgudstemplernes Pryd og Indretning.

Skulde da Guds Kirke være mindre omhyggelig for »det

nye Huses Herlighed« (Hagg. 2, 9)? Vi ser af alt, der foran er skizzeret, at Kirken gaar i Enkeltheder med den mest utrolige Kærlighed til det hellige Sted — og vi maa føle, hvor »Stenene taler«, hvor hver lille Ting har Stemmer — Stemmer, der synger Guds Lov i løndomsfuld Billedtale — Stemmer, der siger: »Tager dette hen« og »alt mit er Dit« (St. Luk. 22, 17. 15, 7).

Vi forstaar ydermere, at de to dybeste Strænge i Guds- husets rige Sjælemusik er disse to:

Intet af Tilfældighed — alt med dyb Sindrighed og i Troskab mod Tradition og Kirkelove ... og:

Intet, der virker profant — alting i Stil og bøjet ind under Kirkekunstens Skønhedsvirken.

Saaledes lærer vi at sige: »Nidkærhed for Dit Hus for- tærer mig« (St. Johs. 2, 17); »Jeg elsker Dit Huses Skøn- hed« (Salme 26, 8); »oh, at jeg maatte bo i Dit Hus alle mine Livsens Dage« (Salme 27, 4), thi »een Dag i Her- rens Forgaard er bedre end tusinde søgne« (Salme 84, 11 *).

(Fortsættes.)

Indvielse af Vor Frelsers Kirke i Assens.

Søndag d. 29. Maj 1927 blev atter en Mærkedag i den katholske Kirkes Historie i Danmark, idet et nyt Gudshus indviedes, denne Gang i Assens. Indvielsen af denne nye Kirke fandt Sted nøjagtig et Aar efter Grundstensnedlæg- gelsen.

Da den sidste Klokketone var ringet ud over den lille smukke By ved Lillebelt, var hver en Plads i det smukke Kirkerum optaget, ja Kirken var fyldt til Trængsel.

Nu tog Orglet fat, og Salmen »Paa Sandheds Fjeld en Bygning staar« bruste gennem Kirkerummet. Efter Salmen holdt Pastor Rijckevorsel Indvielsestalen, som var bygget

*) Vulgata 25, 8; 27, 4 og 84, 11.

over Salmen »Her er Guds Hus og Himlens Port«. Hele Forsamlingen var stærkt grebet af den smukke Prædiken. Efter Talen sang man ovennævnte Salme »Her er Guds Hus o. s. v.«.

Derefter sang Koncertsanger Fr. Ernst »Ave verum« overordentlig smukt og stemningsfuldt.

Nu fulgte Kirkens højtidelige Indvielse, som udførtes af Pastor Rijckevorsel bistaaet af fire Præster. Da den smukke Indvielsesceremoni var forbi, traadte Pastor Rijckevorsel frem foran Kommunionbænken og bragte en inderlig og smuk Tak til alle, der havde overværet Højtideligheden, først og fremmest Autoriteterne, Byraadet, alle Haandværkerne, Borgerne i Assens, Repræsentanterne for katholske Menigheder i Fredericia, Odense, Nyborg, Svendborg og Faaborg, som var kommet til Stede ved denne Fest. Endvidere rettede Pastoren en særlig Tak til Haandværksmestrene for det smukke Arbejde, her var udført, og for den elskværdige Forstaaelse og Imødekommenhed, han havde mødt allevegne.

Herefter sang man Te Deum.

Tilslidst sang igen Koncertsanger Fr. Ernst Nostra Signora del Sacro Cuore, og inden Højtideligheden var til Ende, bruste med Kraft og Styrke igennem Kirkerummet »Fast skal min Daabspagt evigt staa«.

Efter Højtideligheden samledes man ovre i Salen bag Kirken, hvor Bordene stod dækket med Vin og Kager. Her talte Pastor Rijckevorsel for Borgmesteren og Byens Øvrighed og takkede dem for den Velvilje, der stadig var vist ham under Arbejdet paa at rejse denne Kirke.

Borgmesteren rejste sig derefter og takkede paa de indbudtes Vegne for Indbydelsen til at være tilstede her ved Indvielsen af den smukke Kirke og ønskede Pastor Rijckevorsel Lykke med sin Gerning og udtalte til Slut smukke og anerkendende Ord om Pastoren.

Tømrermester Larsen takkede paa Haandværkernes Vegne for godt Samarbejde med Pastoren.

Efter endnu en Times behageligt Samvær sluttede den i alle Maader vellykkede Indvielsesfest. Alle de civile Autoriteter, der var mødt i Galla, tog nu Afsked, og lidt efter lidt tyndede det snart ud i Forsamlingen. Mange benyt-

tede endnu en Gang Lejligheden til at bese den smukke og hyggelige Kirke, hvoraf her følger en Beskrivelse.

Kirken, der ligger i Nørregade, er opført af røde haandstrøgne Sten og tækket med rødt Tegl. Paa Gavlen ud imod Gaden over den smukke Indgangsdør er i en Niche opstillet en Sandstensfigur, forestillende vor Frelser. Det tiltalende Indtryk, man faar af Kirken udefra, fornægter sig ikke, naar man træder ind i Kirkerummet, der gør et venligt og samtidig højtideligt Indtryk. Loftet er formet som en Tagstol. Bjælkerne er savskaarne og Brædderne er rupløjede. Væggene er hvide, og Lyset falder dæmpet ind ad 13 Vinduer, 5 paa hver Side og 3 i Gavlen. Alle Sidevinduerne og det ene Gavlvindue er forsynet med Glas-malerier forestillende forskellige Scener fra Jesu Liv og Virken her paa Jorden, og de to andre Gavlvinduer er Mosaikvinduer.

Korsvejsstationerne er Gibsfigurer i Relief paa begge Sider af Kirken.

Ved Koret er opstillet Figurer, forestillende Frelseren, Guds Moder og St. Josef. Ved Opgangen til Koret og uden om Alteret er Gulvet belagt med broget Marmor og i selve Koret af Mosaik.

Kirkestolene, Prædikestolen og Kommunionbænken er udført i Egetræ, alle Stolene er forsynet med Guldkors paa rød Grund.

Søjlen, som bærer Prædikestolen, er ligesom Døbefonten lavet af fransk Sandsten.

Ved Gavlen er der en Trappe, som fører op til Pulpituret, hvor Orgelet er anbragt, og her er tillige Opgangen til Taarnet, hvor Kirkeklokken, der er støbt i Hollands ældste Klokkestøberi, findes.

Paa begge Sider af det smukke Alter er der Døre, der fører ind henholdsvis til Opgangen til Prædikestolen og til den anden Side til et rummeligt Sakristi. Baade Hovedopgangen og Sidegangene er belagt med smukke hollandske Tæpper.

Der er i Kirken 100 Siddepladser, men der kan selvfølgelig skaffes Plads til mange flere dels paa Pulpituret og ved at stille Bænke op i Gangene.

Bag ved Kirken er der indrettet en stor og hyggelig

Sal, som kan benyttes som Samlingssal og til de Kirkegængere, som kommer fra Landet om Søndagene, saa at de efter Gudstjenesten kan spise der.

Tegningerne til Kirken er udført af Arkitekt I. Tide-mann-Dal, Næstved.

Brandinspektør, Murermester Vilh. Jørgensen, Assens, der har haft en væsentlig Del af Arbejdet i Entreprise, har udført Murerarbejdet og ogsaa det øvrige ved selve Bygningen er udført af Haandværkere i Assens.

Tømrerarbejdet af Tømrermester A. Larsen, Blikkenslagerarbejdet af Blikkenslager Kempf, Installationsarbejdet af Insstallatør Frederiksen, Centralvarmeanlægget af Jensen og Gross.

Maler H. Kongslev Brantsen har baade udskaaet og malet det smukke Alter.

Inventaret, Glasmalerierne og Figurerne er derimod for største Delen fra Belgien. J. O.

Nye Bøger.

John J. Horgan: Moreno, Ecuadors Præsident. Paa Dansk ved Knud Kinzi. Udgivet af »Katholsk Ungdom«. 1927.

Denne lille Bogs særlige Interesse bestaar deri, at den skildrer en Politiker, der midt i alle Omvæltninger og forvirrede Forhold aldrig glemmer Gud og sin Samvittighed. Garcia Moreno er en sjælden helstøbt Skikkelse. Han er stor ikke blot som Statsmand, men ogsaa som Menneske. Han kender ikke til smaalige Hensyn. Han er højsindet og opofrende som faa. Han er uforfærdet og altid fattet, en sand Helteskikkelse. Han dør da ogsaa en Helts Død. Han var ikke faldet for Morderhaand, hvis han ikke med ubøjelig Vilje havde fulgt sin Samvittighed i et og alt og kun havde taget Hensyn til Retfærdighedens Krav.

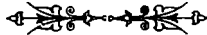
Men Forklaringen paa, hvorledes han var i Stand til altid at bevare den rene Linje i sin Politik og i al sin Færd, viser sig at være, at han var en ivrig og from Katholik. Et inderligt Forhold til Christus og hans Kirke gjorde ham til den Personlighed, han var. Statsmandskløgt og Snille var vel nødvendigt, for at han kunde løse sine Opgaver som Præsident for Ecuador under de ualmindelig urolige og indviklede Forhold, der da herskede,

men det var ikke nok. Hans Gerning havde ikke baaret den Frugt, som den bar, hvis han ikke netop samtidig var en stor Kristen. For de sociale Forhold saavel som for alle andre menneskelige Forhold gælder det, at først maa Gud tages med, hvis det skal blive godt. Den deraf følgende politiske Hæderlighed, Pligtopfyldelse og Selvopofrelse vil da ogsaa altid vise sig at være de virksomste Midler til Overvindelse af ethvert Samfundsonde. Det har Garcia Moreno bevist ved sin Politik.

Han havde Mod nok til ogsaa i det offentlige Liv at vidne om sin Tro paa Gud. Det er hans store Bedrift, at han har gennemført, at Ecuador officielt — i Statens Navn — blev indviet til Jesu allerhelligste Hjerte.

Hvis De mener, at det er Umagen værd at lære en saadan Mands Liv at kende, saa læs denne lille Bog.

C. B.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

England. »Catholic Truth Society« har som bekendt helliget sig til Udgivelse af religiøse Skrifter. I det sidste Aar har det alene ved Indgangen til Westminster-Cathedralen solgt 72,943 Brochurer. Disse koster for det meste kun 1 Penny Stk. I de sidste Maaneder af Aaret solgtes særlig mange, der omhandlede »Kristi Kongedømme«, Frans af Assisi, den hl. Aloysius, og Kommunismen.

Irland. Her gør det ovennævnte Selskab gode Fremskridt. 10,000 Medlemmer har sluttet sig til det. Der er nedsat en Kommission, der har organiseret et Felttog imod den tvivlsomme og udpræget daarlige Literatur. Endvidere arbejder en anden Kommission paa at udbrede gode Bøger og Tidsskrifter.

Jugoslavien. Der er triste Efterretninger fra Jugoslavien. »Katolicki List« meddeler, at Skismaet træder stærkt i Forgrunden i Kroatien. Staten understøtter paa alle Maader Overgangen til Ortodoxiet. Følgerne heraf viser sig ved mange Frafald indenfor Embedsstanden, fordi Overgangen til Ortodoxien bidrager til hurtigere Forfremmelse. Der forekommer ogsaa mange Frafald paa Grund af blandede Ægteskaber. Dersom en ortodox Embedsmand gifter sig med en kroatisk Pige, skal Ægteskabet indvies af en ortodox Præst. Det jugoslaviske Militær bidrager ogsaa meget til Frafaldet, idet det fører ortodoxe Skikke ind i de katholske Familier og derved umærkeligt fører

disse ind i den skismatiske Tankegang. En af disse Skikke, — der bestaar i at holde store Fødselsdagsgilder, spiller i Særdeleshed en stor Rolle; mange Familier er blevet aldeles ruinerede ved de store Udgifter hertil. Selv katholske Præster antager ortodoxe Skikke; de bruger slaviske Hostier (Hostie tilberedt med Mælk i Stedet for Vand) og brænder slaviske Lys (Lys af en anden Blanding end det i de romersk-katholske Kirker foreskrevne Voks). Det er selvfølgelig i de indifferente Kredse, at de fleste Frafald sker, thi det er meget lettere at leve som ortodox Kristen end som katholsk. Hovedsagen er, at man offentlig bekender sig til den ortodokse Kirke, at man besøger den ortodokse Kirke paa Statens Helligdage. Der lægges kun ringe Vægt paa Modtagelsen af Sakramenterne. Fra katholsk Side skorter det paa en tilsvarende Aggressivitet. Præsterne er oftest ikke paa Højde med Situationen, og Manglen paa Præster bidrager ikke til at forbedre Forholdene.

Nordamerika. Paulisterne i New-York har fra deres Radiostation (ved Redaktøren af »The Messenger of the Sacred Heart« P. John Corbett S. J.) udsendt en Række Foredrag om Biblen, med følgende Themaer: »Bibels Bøger«, »Hvad er Inspiration?«, »Ingen Vildfarelser i Bibelen«, »Hvad vi ved om de bibelske Forfatteres Inspiration?«, m. m.

— Professor Robert Howard Lord ved Harvard Universitetet, der er bekendt som en international Autoritet i Europas Historie, har for nogen Tid siden frairaadt sit Embede. Herom meddeler »Catholic Times« (11.3.27): Han var Amerikas Repræsentant i den interallierede Kommission, som rejste til Polen i 1919 og dette Ophold i Europa benyttede han til at studere ved Universiteterne i Wien, Berlin og Moskva. Han er Forfatter til en Række betydelige historiske Værker. Det var en ung kvindelig Student, en af hans Elever, der var Aarsag til en fuldstændig Forandring af hele hans Livsførelse. I en af sine Forelæsninger havde han fremført nogle af de sædvanlige Beskyldninger imod Catholicismen, men den unge Pige modsage ham i dette. Det kom til en Diskussion, og den unge Pige holdt under denne stadigt fast ved, at den historiske Sandhed ikke var paa Professorens Side, og at dette kunde bevises. Professoren blev forbløffet over denne Paastand og gav sig til at undersøge de omstridte Spørgsmaal paany, og efter en nøje kritisk Undersøgelse blev han overbevist om at den unge Pige havde Ret. Nu tog han ogsaa andre Stridspunkter op til Undersøgelse, søgte dogmatisk Belæring — og blev tilsidst optaget i den katholske Kirke. I Septbr. forrige Aar søgte han Orlov fra sit Em-

bede og begyndte at studere Theologi; dette Skridt blev imidlertid ikke offentliggjort, før han havde taget Afsked fra sit Professorat. Professor Lord studerer nu paa St. John's Seminarium i Boston.

Ugens Messebønner.

12. Juni. 1. Søndag efter Pintse, den allerhelligste Treenigheds Fest. Fstedagens Messe (N-M. 645, G-M. 477) med Ihukommelsen af Søndagens Messe samme Steds. Præfationen for den allerhelligste Treenighed (N-M. 520, G-M. 40) Ved Bestænkningen med Vievand synges fra nu af altid Asperges me Domine (N-M. 493, G-M. 1).
13. Juni. Antonius af Padua. Messen for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]), med de Undtagelser, som er opgivet (N-M. 491, G-M. 772).
14. Juni. Basilius. Messen for en Kirkelærer (N-M. [41], G-M. [42]). Kirkebøn, Offerbøn, Stillebøn og Slutningsbøn af Messen for en Bekender-Biskop (N-M. [38], G-M. [39]). Gradualet og Evangeliet særligt (N-M. 942, G-M. 773).
15. Juni. Vitus, Modestus og Crescentia (N-M. 943, G-M. 774). 2. Søndagens Messe (N-M. 645, G-M. 477). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
16. Juni. Kristi Legemes Fest (N-M. 652, G-M. 483). Julepræfationen (N-M. 514, G-M. 35).
17. Juni. 2. Dag i Oktaven. Messen som i Gaar. 2. af Gudsmoders Mørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 3. for Kirken eller for Paven N-M [122—123], G-M. [107]).
18. Juni. 3. Dag i Oktaven. Messen som paa Fstedagen. 2. Ihukommelse af Ephraem (N-M. 925, findes ikke i den gamle Messebog). Ihukommelse af Marcus og Marcellianus (N-M. 946, G-M. 776).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 17. Juni Kl. 7½ i St. Knuds Kapel.

St. Knuds Kapel. Søndag den 12. Juni Kl. 8 Gudstjeneste.

St. Josefs Gilde, st. 1885. Mandag d. 13. Juni afholdes Maanedsmøde i Bredgade 67² o. G. Bestyrelsen.

„**Gribben**“, Kagerup St., er nu beboet i Sommertiden og Trosfæller, som maatte have Lyst til at besøge denne smukke Egn, er hjertelig velkomne, baade Unge og Gamle. Madkurve og Drikkevarer maa medbringes.

Indsamlingsbøsser til sønderjydske katholske Kirker og til Børnehjemmene i Nakskov faas ved personlig eller skriftlig Henvendelse til Diemar, Skindergade 32, K. Vær venlig at forlange en Bøsse.

Kirkelig Kalender.

12. Juni Hl. Trefoldigheds Fest.	19. Juni 2. Søndag eft. Pintse.
13. — M. Anton af Padua, Bekender.	20. — M. Oktavdag.
14. — Ti. Basilius, Biskop og Kirkelærer.	21. — Ti. Oktavdag
15. — O. Vitus og Lidelsesfæller, Martyrer.	22. — O. Oktavdag.
16. — To. Christi Legems Fest.	23. — To. Oktav af Christi Legemsfest.
17. — F. Oktavdag.	24. — F. Johannes Døberens.
18. — L. Oktavdag.	25. — L. <i>Jesu Hjertes Fest.</i>

Christi Legems Fest.

St. Ansgars Kirke To. d. 16. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse og Procession. Kl. 8 Aften Andagt. — To. den 23. Juni Kl. 8 Aften Procession.

Jesu Hjertes Kirke. To. d. 16. Juni stille Messe Kl. 6, 7, 7½ og 10. Kl. 8¼ Levitmesse. Kl. 7½ Aften Festandagt. I hele Oktaven er der Andagt Kl. 7½. — Søndag d. 19. Juni Aften Kl. 7½ Andagt med Prædiken, Procession og Te Deum.

Immaculatakirken. To. d. 16. Juni Kl. 9 Højmesse. Kl. 4 Eftm. Procession i Haven. (Udsættes i Tilfælde af daarligt Vejr til følgende Søndag paa samme Tid.)

Den øvige Tilbedelseskirke (Jagtvejen). Højmesse Kl. 8. Andagt med Te Deum Kl. 6 Aften.

Sakramentskirken. To. d. 16. Juni Kl. 7 stille Messe. Kl. 8 Højmesse. Kl. 8 Aften Festandagt. — Søndagen i Oktaven udstilles det allerhelligste Sakramente efter Højmessens (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6). — Paa Hverdage i hele Oktaven sakramental Velsignelse efter 8-Messen og Aftenandagt Kl. 8.

St. Josefs Kirke. To. d. 16. Juni Kl. 6½ stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 3 Efterm. Andagt.

Rosenkranskirken. To. d. 16. Juni Kl. 7 og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7½ Aften Andagt med Prædiken. — I hele Oktaven holdes hver Morgen Kl. 8¼ Sangmesse med sakramental Velsignelse. Hver Aften Kl. 7½ holdes Andagt.

St. Annæ Kirke. To. d. 16. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 8 Aften Andagt. — Søndag den 19. Juni Kl. 6 og 7 stille Messe. Kl. 9½ Højmesse med Procession i Hospitalets Have. Kl. 8 Aften Andagt.

St. Andreas Kirke (Ordrup). To. den 16. Juni Kl. 6½ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. Kl. 7 Aften Andagt. — I hele Oktaven hver Aften Kl. 7½ Andagt med sakramental Velsignelse. — Sønd. d. 19. Juni Kl. 6½ stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken og Procession i Haven, saafremt Vejret og Føret tillader det; efter Processionen stille Messe.

Mariakongregationen for unge Mænd har Fælleskommunion Søndag den 12. ds. Kl. 8½ i Jesu Hjerter Kirke.

Mødet paa Mandag den 13. ds. begynder allerede Kl. 7½.

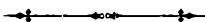
Rosenkranskirken. Maria kongregationen. Søndag d. 12. Juni Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 25.

Søndag den 19. Juni.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Propagandakollegiets 300-Aars Jubilæum. — Liturgi (fortsat). — Grundstødnedlæggelse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. IX.

Et Lands gode Styre.

1. Nødvendighed og Oprindelse.

Hvor der ingen Styrer er, staar et Folk for Fald; Tryghed hersker derimod, hvor mange giver Raad. (11,14). — Kongens Hjerte er i Guds Haand som Vandløb; han leder det hen, hvor han vil. (21,1). — (Guds) Visdom er paa Kongens Læber, hans Mund skal ikke fejle, naar han dømmes. (16,10).

2. Ære og Kraft.

Folkets Mængde er Kongens Hæder, en udtyndet Befolkning er Fyrstens Skam. (14,28). — Retfærdighed løfter et Folk, men Synden gør Folkeslagene elendige. (14,34). — En Gru for Kongen er alle, der lever ugudeligt, thi ved Retfærd grundfæstes hans Trone. (16,12). — Ophøjet Tale sømmer sig ikke for en Taabe, og løgnagtige Læber ikke for en Fyrste. (17,7) — Vellevnet sømmer sig ikke for en Taabe, ej heller for en Træl at herske over Fyrster. (19,10).

Som Løvens Brøl er Kongens Vrede, som Dug paa Græs er hans Venlighed. (19,12). — Som Løvens Brøl er Kongens Trusler, hvem der udæsker ham, synder mod sit eget Liv. (20,2). — Kongen, som sidder i sit Dommersæde, bortskræmmer med sit Blik alt ondt. (20,8). —

3. Raadgivere og Hjælpere.

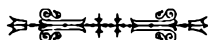
En klog Tjener er Kongen kær, en vanartet faar hans Vrede at føle. (14,35). — Planer mislykkes, hvor Overvejelsen mangler, men de lykkes, naar mange raadslaar. (15,22). — Retfærdige Læber har Kongens Yndest, den, der taler ret, er afholdt. (16,13). — Planer faar Kraft ved Raadslagning, og Krig bør føres med en god Hærledelse. (20,18). — Mildhed og Troskab beskytter Kongen, og ved Godhed støttes hans Trone. (20,28). —

4. Indflydelse og Magt.

Kongens Vrede ligner Dødens Bude, men en viis Mand forstaar at formilde ham. (16,14). — Et venligt Blik fra Kongens Øje er Liv, og hans Mildhed er som (læskende) Sommerregn. (16,15). — En viis Konge sigter de ugudelige og lader Tærskehjulet gaa over dem. (20,26). — Den, som elsker Hjertets Renhed, skal have Kongen til Ven for den Yndes Skyld, der er udbredt over hans Læber. (22,1!). —

5. Bestikkelsernes farlige Magt.

Den ugudelige tager mod Gaver fra Brystfolden og bøjer Rettens Gang. (17,23). — Mands Gave aabner en Vej for ham og forkaffer ham Adgang til Fyrster. (18,6). — Mange ærer den mægtiges Person og er hans Venner, fordi han uddeler Gaver. (19,6). — En lønlig Gave slukker Vreden, og Penge i Brystfolden den voldsomste Harmen. (21,14).

Fra Vatikanet og Kurien.

A Prof. Fr. X. Zimmermann, Rom.

Omtrent samtidig har Paven og hans daglige Medarbejder i Kirkens Styrelse, Kardinalstatssekretæren, fejret betydningsfulde Mindedage i deres Liv. Den 31. Maj fyldte Pave Pius 70 Aar*). For at kunne tilbringe Dagen i Stilhed aflyste Paven den Dag alle Audienser. Kardinal Gasparri fejrede for nylig sit 50 Aars Præstebubilæum, ogsaa i dyb Stilhed, men nu begynder man at afholde Fester til Ære for ham, og derom skal vi senere berette.

Den italienske Arkæolog Dr. Luigi Ugolini har i en Privataudiens overrakt Paven første Bind af sine arkæologiske Studier over Albanien, som den Hellige Fader har udtalt sin store Anerkendelse af. Det regnes for at være et Værk af meget stor Betydning, og det bearbejdede Materiale skyldes for en stor Del Jesuiterne og Franciskannerne i Skutari, der har været Ekspeditionens bedste Hjælpere. —

Det længe ventede Konsistorium er nu officielt fastsat: det hemmelige holdes Mandag den 20. ds. og det offentlige Torsdag den 23. Der vil da i hvert Fald blive udnævnt to nye Kardinaler, nemlig Belgiens Primas, Mgr. Enst van Roey, der er Kardinal Merciers Efterfølger som Ærkebiskop af Malines, og Mgr. August Hlond, Ærkebiskop af Gnesen og Posen. —

Blandt de mange, der har været til Audiens i den sidste Tid, bør særlig nævnes et engelsk Pilegrimstog under Ledelse af Kardinal Bourne, og som tillige Ærkebiskoppen af Glasgow, Biskopperne af Hexham og Newcastle, Northampton, Leeds, Galloway og Viebiskoppen af Middleborough deltog i. Kardinalen holdt en Tale paa Latin, og Paven svarede med at udtale Haabet om, at saa mange engelske Katholikkers Martyrdød maatte blive en Sæd for Katholicismens Blomstring. Hans Velsignelse gjaldt de tilstedeværende og hele England.

•

Den rumænske Undervisningsminister, Dr. Vasil Goldis, har forladt det pavelige Kancelli efter at have tilendebragt Forhandlingerne om et Konkordat. For den Apostolske Stol ledede Understatssekretær Duca Borgoncini

*) De københavnske Blades Fødselsdagsartikler for nogle Maaneder siden var forhastede. Red.

Forhandlingerne. Ministeren udtaler sikker Tro paa, at Konkordatet snart vil blive underskrevet. For Øjeblikket er Forslaget til Prøvelse hos Regeringen i Bukarest. Efter hvad vi erfarer, omfatter Forslaget ogsaa Udnævnelsen af Biskopperne. Den Hellige Stol skal stille Forslag til Kongen, som saa foretager Udnævnelsen og modtager Investitureden. Kirkens Ejendomme vedbliver at staa under Kirkens Forvaltning, men under Regeringskontrol. Sognepræsterne skal aflægge Ed for deres Biskop. De nye Stifters Grænser bliver fastlagt efter de nye Statsgrænser. Blaj og Bukarest skal være Hovedsæder i to Kirkeprovinser. Ærkebiskoppen af Bukarest, Mgr. Cisar, synes at være udsat til at være de rumænske Katholikkers Repræsentant i Senatet. —

I Prag, som for nylig fik en ny Nuntius i Mgr. Ciriaci, synes man endnu ikke at være naaet til det ventede Resultat. Hverken Nuntius eller Ærkebiskoppen af Prag tog Del i en Fest, som Minister Benes gav paa Slottet i Anledning af den lille Ententes Møde; alle andre Diplomater var til Stede. Det ser altsaa ud til, at man paa kirkelig Side ikke nærer Tillid til Benes og hans Politik. Sandsynligvis vil det endnu vare længe, førend man naar til Afslutningen af et Konkordat. Den kommende Hus-Fest vil vise, om det af Paven stillede Krav om Garanti mod Gentagelse af Angrebene paa Kirken bliver opfyldt. Det er for Vatikanet en øbsolut Betingelse for Forhandlingernes Begyndelse.

Propagandakollegiets 300-Aars Jubilæum.

Rejsebrev fra Rom.

(Fortsat og sluttet.)

Jubilæumshøjtideligheden, der, som fortalt, begyndte med en Procession paa Kollegiets ny Grund oppe paa Monte Gianicolo, fortsattes Tirsdag den 24. Maj med en saakaldt *Accademia polyglotta* i Vatikanets Damasus-Gaard i den Hellige Faders og henved en Snes Kardinalers og Patriarkers Nærværelse.

Accademia polyglotta betyder Foredrag eller Oplæsning af Smaastykker i Prosa, forfattet i Dagens Anledning i alle de forskellige Sprog, som Propagandakollegiet huser indenfor sine Mure. Det første Stykke var paa Latin, det sidste paa Italiensk; forøvrigt var følgende Sprog repræsenteret:

Sanscrit — Urdu — Tamil — Malabarisk — Hebraisk — Caldæisk — Syrisk — Arabisk — Japansk — Kinesisk — Anamitisk — Græsk — Albanesisk — Irsk — Tysk — Dansk — Svensk — Norsk — Hollandsk — Flamsk — Engelsk — Sydafrikansk — Polsk — Fransk — Spansk — Rumænsk og Ungarsk. — Intet Under, at Højtideligheden varede fra Kl. 5—8. Og i al den Tid holdt ikke blot den Hellige Fader selv, men ogsaa den 90aarige Kardinal Vanutelli taalmodig ud og fulgte interesseret med. De enkelte Bidrag var trykt i et Hefte med italiensk Oversættelse ved Siden af.

Det sidste Stykke, der som sagt var paa Italiensk, blev paa en vidunderlig smuk og barnlig Maade fremsagt af en ung Neger fra Jamaica, der takkede den Hellige Fader for, at han havde villet, at Kollegiet skulde flytte saa tæt hen til Peterskirken og Vatikanet, at de kunde se til hinandens Vinduer. Dersom Ugebladet faar Plads, fortjente dette næsten at blive oversat og aftrykt der som Udtryk for det barnlige, inderlige, hjertelige Forhold imellem den Hellige Fader og Propagandakollegiets Elever, der næsten minder om *Pio nonos* (den IX's) Dage, som Præsterne *Kerff* og *Johansen* kunde fortælle saa meget smukt om. Maaske kan jeg senere indsende det tilligemed det danske Bidrag, ydet af den nyviede Pastor *Niels Hansen*, der snart vender tilbage til Fædrelandet.

*

Dagen efter, den 25. Maj, holdtes en højtidelig Sjælemesse i det gamle Kollegs Kirke, ved Piazza di Spagna, for alle afdøde Foresatte og Elever af Propagandaen. Messen blev sunget af en amerikansk Biskop *Morrison*, tidligere Elev, assisteret af en kinesisk Diakon og en australsk Subdiakon, medens baade hvide, sorte og brune Elever ministrerede.

Om Eftermiddagen aflagde man et fælles Besøg paa Kirkegaarden ved San Lorenzo, i Propagandaens Gravkapel, hvor ikke saa faa af Kollegiets Foresatte, baade Kardinaler og Rektorer, ligesom af de her i Rom afdøde Elever sover deres sidste Søvn og afventer Opstandelsens Morgen, og som altsaa ikke naaede deres Maal, men midt under

Studierne langt borte fra deres Fædreland i Følge Guds uransagelige Forsyns Styrelse i en ung Alder blev kaldet hjem til det himmelske Fædreland. Blandt dem er ogsaa en dansk Elev ved Navn *Walz*, som undertegnede gennem Familjen Siegler er beslægtet med; han skal være død i Hellighedens Ry.

*

Jubilæumshøjtideligheden kulminerede med den Hellige Faders *Pontifikalmesse* den 26. Maj (Christi Himmelfart) i St. Peterskirken, hvor Propagandisterne havde reserverede Pladser, og med *Audiensen*, som tilstodes os Dagen efter.

Baade ved ovennævnte *Accademia polyglotta* om Onsdagen og ved *Audiensen* om Fredagen henvendte den *Hellige Fader* i en længere Tiltale hjertelige og opmuntrende Ord til de forsamlede og takkede dem, som langvejs fra var kommet til Rom for at fejre dette sjældne Jubilæum med ham. Ved et Sidespring berørte den Hellige Fader ogsaa de sørgelige Tilstande i Kina og opfordrede alle til sammen med ham at bede om snarlig Bedring i dette ulykkelige Lands indre Forhold.

Lørdagen tilbragtes med en fælles Tur ud i Bjergene, til *Frascati* og *Castel Gandolfo* ved Albanersøen, til Kollegiets tidligere og nuværende Sommeropholdssted. Sidstnævnte Sted gav Kollegiet en Middag, hvori foruden Propagandakardinalen 5 andre Kardinaler deltog, ogsaa den 90-aarige *Vanutelli*, som bagefter meddelte sakramental Velsignelse i Kirken og derpaa venlig og nedladende lod sig fotografere af hvem som helst og med flydende, fast Haandskrift indførte sit Navn i alle de Bøger og Hefter, som ræktes ham. Denne vidunderlig venlige og vindende Kardinal regnes, eller nu maa man vel snarere sige: regnedes blandt de »papabili« Kardinaler, d. v. s. dem, hvis Navne har været stærkt fremme ved flere Pavevalg.

*

Den egentlige *Afslutning* paa Jubilæet fandt Sted Søndag Eftermiddag den 29. Maj i Kollegiets ny Hjem her i Rom paa Monte Gianicolo, ved hvilken Lejlighed der til alle Deltagerne i Jubilæet uddeltes en mægtig stor og tung

Broncemedalje, præget i samme Anledning. Blandt Kardinalerne, som var mødt dertil, var igen den 90-aarige utrættelige *Vanutelli*, høj og rank som et Lys og frisk og interesseret følgende med i alt, hvad der foregaar omkring ham, en af de mest opmærksomme Tilhørere til den smukke, men temmelig lange Tale, som Kardinal *Laurenti* holdt, og hvori han gav et Overblik over Propaganda-Institutionens ældre og nyere Historie. Blandt de Smattræk, han indflettede i sin Tale, og som særlig interesserede Skandinaverne, var ogsaa delte, hvorledes han som daværende Foresat og Professor ved Kollegiet havde været tilstede ved den norske Elev *Julius Andersens* opbyggeligt fromme, gudhengivne Død.

Ogsaa Kardinal *van Rossum* fortalte i sin Tale et rørende Træk om en orientalsk Propagandist, som vilde have været med til Jubilæumshøjtidelighederne her i Rom. Alt var parat til Rejsen, da hans Biskop siger til ham: »Jeg har lige nu faaet Meddelelse om, at en skismatisk Menighed paa flere Tusind Sjæle ønsker at vende tilbage til Kirken, men blot mangler en Præst, som kan ordne det nødvendige for dem og forberede dem dertil.« »Godt,« svarede vor Propagandist, »send mig, jeg opgiver Rejsen til Rom; jeg staar til Deres og disse Menneskers Disposition.«

Efter et afsluttende højtideligt *Te Deum* i Kollegiets Kirke samledes man for sidste Gang ude i Haven til et fornøjeligt Samvær ved en saakaldt »Merenda« eller »Rinfresco« (Forfriskning) og sagde hinanden Tak og Farvel, da mange allerede samme Dag eller Dagen derpaa skulde rejse hjem igen.

Undertegnede var tilfældig den sidste, som forlod det ny Kolleg, idet jeg under en interessant Samtale med de nuværende skandinaviske Elever ikke lagde Mærke til, at Klokken var bleven mange, og at vi, foruden enkelte Elever, som hjalp med at rydde op, sad næsten ene tilbage i Aftenskumringen, som de høje Cypresser, ved hvis Fod vi havde slaaet os ned, gjorde endnu dybere, endnu mere stille og højtidelig.

Rom, 30. Maj 1927.

Fr. Ronge,

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

III. Hellige Personer.

1. Det hellige Embede.

I vor Indledning har vi fremsat Forskellen paa *sacer* og *sanctus*, »hellig« i dobbelt, men forskellig Forstand.

Dette vil vi nu anvende paa de Personer, der foretager hellige Handlinger paa det hellige Sted. Ogsaa hær skelner Kirken klart mellem enhver søgn (verdslig, profan) Handling og dens Udøver — og de hellige Handlinger med deres Udøvere.

De, som ikke har offentlige hellige Funktioner i Kirken, kaldes Lægfolk, af det latinske *laicus*, der atter stammer fra det græske *laikós & laós*, som betyder: det udvalgte Folk, Ejendomsfolket.

De Personer, der har officielt Embede i Kirken, hedder Gejstlige, »de Aandelige«, ɔ: dem, der udelukkende beskæftiger sig med aandelige Ting. Deres latinsk-kirkelige Fællesnavn er *clerus, clericus* = de Udskilte, Afsondrede — de, som er taget ud af Folkemassen til hellig Tjeneste (af det græske *kláeros*, Lod, Andel, ɔ: de, hvis Arvelod og Part i Livet er det Hellige). Navnene viser tydelig Kirkens Opfattelse af alle Katholikker som Guds udvalgte, hellige Ejendomsfolk — og Gejstligheden som simple Troende, der blot er skilt ud fra Flokken til en hellig Funktion.

»Mit hellige Embede« er altsaa et berettiget Udtryk for vort Syn paa Gærningen: Vi er u-verdslige Personer, *persona sacra*, som beklæder et Embede, der forlener os med Karakter af »hellig«, *sacer* — uden Hensyn til, om Bæreren selv er *sanctus*, personlig hellig — men (efter selve Sagens Natur) med Forpligtelse til at være *sanctus* i højere Grad end Folket, i en til vort hellige Embede svarende Grad.

Naar vi derfor taler om »hellige Personer«, mener vi ikke saadanne, som har naaet en saa høj Grad af Fuldkommenhed, at vi tør betegne dem som »hellige« (*sancti*) —

men saadanne, der ved at blive udskilt fra Folket og ikklædte et »helligt« (*sacer*) Embede, af Embedets Hellighed laaner hellig Karakter — den, som hedder *sacerdos*, Præst.

Embedet har sin Hellighed i sig selv, uanset dets Bærer, idet det er indstiftet af den Hellige selv, Jesus Kristus; idet dets Funktion er en Tjeneste, der har al Helligheds Kilde, Gud, til Maal — og idet dets Hensigt er at hellige hele Guds Folk.

For at udtrykke dette klart, særkender Kirken paa forskellige Maader sine Embedsmænd — ved særlig Klæde- dragt, særlig Leveform, særlig Bolig, en særlig Indvielse og særlige Forpligtelser.

Alt dette har til Maal: at hellige Bæreren af et helligt Embede, saa han ikke blot er *sacer* men bliver personlig *sanctus*.

Det tjener ogsaa til at omgærde Embedet med den Respekt og Ærefrygt, dets hellige Karakter fordrer, selv hvor Bæreren ikke maatte være det værdig.

Dette er ikke en Distinktion mellem »Præsten« og »Manden«, til Bekvemmelighed for den sidste, der saa kun behøver at ikklæde sig personlig Hellighed sammen med Embedsskrudet — men baade et Værn mod, at hellige Handlinger, udført af en ikke-hellig Præst, kan miste deres Værdi og Kraft for Folket (der jo ikke kan granske Hjærter og Nyrrer) — og en Opfordring til »Manden« om at altid hæve sig op til »Præstens« Stade og ikke trække Embedet ned paa Personens lavere Niveau.

Embedets Hellighed er uberørt af Bærerens manglende personlige Helliggjorthed, men Idealet er, at det hellige Embede beklædes af en hellig Mand — eller i hvert Fald af en, der tilstræber Hellighed... som denne Bogs Motto siger det: *sancta sancte*, at handle helligt med det Hellige.

2. Embedets Bærer.

Skønt Kirken klart hævder det hellige Embedes og Embedshandlingers Uafhængighed af Embedets Bærers personlige Hellighed, tilstræber den dog ved mangehaande Foranstaltninger at hæve Bæreren til Hellighed. Vi skal nævne en Række af disse.

α) Den iklæder kun en Mand Embedet. Ikke af Foragt for Kvinden, ikke i Uvidenhed om, at i Kristus gælder, dybest og personlig set, Mand ikke mere end Kvinde (Gal. 3,28) — men som et Udslag af Ærbødighed for Embedet, idet den, støttet paa bægge Testamenter og paa Kristi eget Eksempel og hans Udsagn, anser Manden for at have Forrang for Kvinden — en Forrang, som baade Naturen, Aabenbaringen og saa godt som alle Verdensreligionerne bekræfter.

Kirken har i dette Stykke Del i den almen-menneskelige Bevidsthed, og det i en saadan Grad, at den blotte Tanke om at ordinere en Kvinde vilde have været utænkelig, forargelig og latterlig op gennem Kirkens nitten Aarhundreder.

Hvor Kvinden har tiltaget sig et liturgisk og lærende Embede i et kristeligt Trossamfund, har dette straks sat sig udenfor Kristenhedens Almenbevidsthed og stemplet sig som en Sekt (= afskaaret Lem).

Der er Plads nok for Kvinden udenfor Alter og Lærestol, Døbefont og Skriftestol — Plads nok i Kirken, saa sandt som »Kirken« ogsaa er at finde i Hjemmet, Hospitalet, Klostret, Samfundslivet og i enhver lovlig Vandel og Næringsvej.

Ud fra denne Grundbevidsthed (som vi har fælles med alle Religioner) og ud fra Skriftens klare Ord, har Kirken bygget sin Lære om, at kun Mænd har Adgang til Embedet; medens dærfør Præsten laaner sin *sacer*-Karakter af Embedet, er Kvinden *sacrosancta* i Kraft af sin Jomfruelighed og siden sin Moderværdighed, medens Lægmanden fortjener Ærefrygt for sin Karakter som sand Mand, som Fader, Husbond, Arbejder og Troende.

β) End ikke enhver Mand kan blive Præst.

Han skal have Kald, og et Kald, som ikke skyldes jordisk Paavirkning eller Tvang, men erkendes at stamme fra Gud selv — og dette Kald skal være modnet og plejet i længere Tid og bekræftet ved en til Kaldet svarende Vandel, hvorom der skal foreligge Vidnesbyrd. Saa er det endda muligt, at Kirken yderligere ønsker at prøve dette Kald ved at lade ham vente paa Optagelse i Gejstlighed.

γ) Han skal have *Intelligens* nok til at kunne gennemgaa de lavere og højere Studier, som fordres til Forberedelse. Det vil i vore Lande sige: Forstand nok til at tage Studentereksamen og en Universitetsprøve, der er noget vanskeligere end den, der i Danmark giver Graden »Kandidat«.

Og saa skal han (om han vil være Verdenspræst) have dog noget *Talent* for at tale og undervise, have fornøden Dannelse og saa megen Menneskekundskab og psykologisk Sans, at man tør sætte ham til at være Sjælesørger — er disse Anlæg ikke til Stede, vil han ikke blive accepteret af en Biskop.

Det behøver næppe at nævnes, at han skal være døbt og konfirmeret. Er han *Konvertit*, plejer Kirken at tøve med at antage ham, til han har vist Tegn paa Stadighed i Tro og Vandel, og til hans Forældre er blevet Katholikker. Dertil kommer en *Aldersgrænse*, at ingen kan ordineres til Præst før sit fyldte 24 Aar og efter fuldendte Studier (Gymnasium + 3 Aars Filosofi + 4 Aars Theologi).

Der skal desuden, fra Biskoppens Side, være sørget for, at han kan oppebære den fornødne Gage til et anstændigt Underhold.

δ) Saa kræves det, at han er ægtefødt og af katolske Forældre; at han ikke lider af nogen *Legemsfejl*, der kan genere ham i Embedet eller vække Opsigt. En Enkemand efter to afdøde Hustruer kan ikke ordineres. Ej heller maa Ordinanden have forskyldt nogens Død som Morder, Dommer eller Bøddel — end ikke have øvet Drab i Nødværge.

En *Frafalden*, der er vendt tilbage med Anger maa, ikke præstevies; ejheller en, der har forsøgt *Selv mord*. En gift og en formelt forlovet Mand er udelukket, til Forlovelsen er lovligt hævet. Militærtjenesten skal desuden være overstaaet.

Før Ordinationen »lyses« der i Skiftet fra Prædikestolen, om nogen ved Ordinanden behæftet med disse hindrende Forhold.

ε) Før Ordinationen skal han yderligere aflægge den

højtidelige Trosbekendelse og Præsteeden samt Eden mod modernistisk (rationalistisk) Lære.

ζ) Naar Ordinanden opfylder alle Betingelser (nogle af dem kan Biskoppen eller Paven dispensere fra), stedes han til Præstevielsens Sakramente, efter behørig aandelig Forberedelse ved en Uges »Exercitier« i et Kloster. Om selve den Ritus, han gennemgaar ved Biskoppens Haands-paalæggelse, taler vi paa sit Sted.

η) Kirken leder sine Præster til Helliggørelse ad endnu tre Veje.

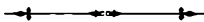
Den forpligter dem til Cølibat. Om dette siger Apostlen udtrykkelig (1. Kor, 7, 32), at den, der (frivilligt og af overnaturlige Motiver) giver Afkald paa at have en Ægtefælle, bedre kan »tænke paa at takkes Herren«*).

Den forpligter dem til visse daglige Bønner fra Breviaret (hvorom vi andetsteds taler); dette Andagtsliv tager 5 Kvarter à 1½ Time daglig, hvortil maa lægges den halve Time, Messen tager, og yderligere Forberedelsen før og Taksigelsen efter Messen samt Præstens private, personlige Bønner — alt et Værn mod at lade sig absorbere af Arbejdet eller flyde ud i Verdslighed og aandelig Dovenskab.

Endelig fordrer Kirken, at dens Præster hvert tredje Aar allermindst trækker sig nogle Dage tilbage fra Verden for at holde »Exercitier«, ene eller i Fællesskab med Embedsbrødre, i et Kloster.

De nævnte Forhold kan med al ønskelig Tydelighed vise, at Kirken selv ikke favoriserer nogen Afstand mellem *sacer* og *sanctus*, mellem Embedet og dets Bærer.

(Fortsættes.)

Grundstensnedlæggelse.

Onsdag d. 1. Juni nedlagdes Grundstenen til St. Josefs-søstrenes ny Hospital i Aalborg. Den smukke Højtidelighed overværedes af en Kreds af indbudte: de til Klinikken

*) Se iøvrigt vort Skrift: *Katholicisme*, pag. 123 ff.

knyttede Læger, Bygningens Arkitekt, Hr. H. Paludan, dens projekterende Ingeniør, Hr. Wright, de forskellige Haandværksmestre, alle med Fruer, samt Præsterne Merx, Bender og Plessner, flere Brødre fra Kamillianerklinikkens Mandsafdeling, Haandværkere, Arbejdere og enkelte andre. Blandt de Søstre, der i Dagens Anledning var kommet til Aalborg fra andre Byer, var Mère Marie Anthelma, som for 25 Aar siden kom hertil som den første Forstanderinde ved den nyoprettede Kvindeafdeling af Kamillianerklinikken.

Paa den Del af Byggegrunden, der vender ud mod Kastetvej, var der rejst en Tribune smykket med Flag og Grønt og med et Bord med Krucifiks og Lys. Foran Tribunen var Grundstenen, hvorpaa var indhugget Christusmonogram, Dato og Aarstal, anbragt paa en af Sokkelstenene. Kl. 4^{1/2} traadte Pastor Merx iført Korkaabe frem til Grundstenen, og efter at Forsamlingen havde sunget nogle Vers af Salmen: »Kom, Skaberaand, kom ned til Jord . . .«, holdt han Indvielsestalen med Salmens Ord som Udgangspunkt. Han havde ved dem følt sig hensat til Tidernes Morgen, da Gud skabte Jorden af intet, idet han udtalte sit: »Vordel«, og alt blev til, og det var alt saare godt. Her, hvor vi nu stod, var der endnu heller intet, men for Arkitektens indre Øje havde den Bygning, der skulde rejses her, længe staaet fuldt færdig. Her var det Mennesker, der nu skulde udtale et: »Vordel«, og denne Bygning vilde blive god, den blev bygget i det godes Tjeneste, ikke til verdsligt, fordærveligt Brug, men til Bedste for de syge og lidende. Til Slut nedbad han Guds Velsignelse over den ny Bygning og alle dem, der skulde huses i den: Lægerne og Søstrene, som skulde øve deres barmhjertige Gerning her, og de syge, som her skulde finde Hjælp og Lindring i deres Lidelser.

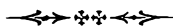
Ingeniør Wright oplæste nu det Dokument, der skulde anbringes ved Grundstenen, og Pastor Merx bestænkede Grunden med Vievand. Provincialforstanderindens Stedfortræderinde murede derefter den første Sten, Klinikken Forstanderinde den anden og Overlæge Ollivarius den tredje. Een efter een gik St. Josefssøstrene, Kamillianerne og Lægerne forbi Stenen og slog et Slag paa den med en lille Hammer; Indvielsen afsluttedes med Afsyngelsen af nogle Vers af »Store Gud, vi love dig . . .«.

Himlen havde ligesom de foregaaende Dage været overtrukket af mørke Skyer, det gjorde derfor et stærkt Indtryk paa Forsamlingen, da Solen, som saa længe havde været skjult, pludselig under Pastorens Tale brød frem.

De indbudte samledes efter Højtideligheden i den ny Vaskeribygning, hvor der var festligt smykket med Flag

og Blomster. Der blev trakteret med Vin og Kransekage og holdt mange begejstrede Taler for Søstrene, Lægerne og det ny Hospital, som forhaabentlig vil staa lærdigt om et Aars Tid.

Th. Fr.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Valfarten til Lourdes. I disse Dage slutter Indtegningen til Pilgrimsfærden. De, der tænker paa at tage med, bør snarest henvende sig til Bennett paa Raadhuspladsen om Program og Oplysninger.

— Jesu Hjerter Kirke agter Søndag den 19. Juni at højtideligholde Beatifikationen af de to Martyrer af Jesu Selskab, som blev beatificeret den 6. Juni 1926: P. Jakob Sales og Br. Vilhelm Sante-monche. Da begge led Martyrdøden for deres Tro paa Altrets helligste Sakramente, vil Aftenandagten paa Kristi Legemsfest i Aar forme sig som en Takke- og Mindefest for de to salige Martyrer. Foruden Festprædiken er der Procession i Kirken og Te Deum. De to Kongregationer for Mænd og unge Mænd gaar med i Processionen. Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at deltage i Gudstjenesten og at lyse den sakramentale Velsignelse.

Ugens Messebønner.

19. Juni. 2. Søndag efter Pintse, 4. Dag i Kristi-Legems-Oktav. Søndagens Messe (N-M. 658, G-M. 490). Ihukommelsen af Oktaven (N-M. 652, G-M. 484), af Juliane af Falconeri (Kirkebønnen (N-M. 947, G-M. 776), Stillebøn og Slutningsbøn af Messen for en Jomfru (N-M. [66], G-M. [67]), og af Gervasius og Protasius (af Messen for flere Martyrer: N-M. [30], G-M. [31]). Julens Præfation (N-M. 514, G-M. 35).
20. Juni. 5. Dag i Kristi Legems Oktaven. Messen som paa Festdagen (N-M. 652, G-M. 483). Ihukommelse af Silvester af Messen for en Martyr-Biskop (N-M. [4], G-M. [5]).
21. Juni. 6. Dag i Oktaven. Som paa Festdagen. Ihukommelse af Aloysius af Gonzaga (N-M. 948, G-M. 777).
22. Juni. 7. Dag i Oktaven. Som paa Festdagen. Ihukommelse af Paulinus (N-M. 951, findes ikke i den G-M.).
23. Juni. Oktavdag for Kristi Legems Fest. Som paa Festdagen. Ihukommelse af Vigilien til Johannes Døbers Fest (N-M. 953, G-M. 783) med Vigiliens Evangelium som Slutnings-evangelium.
24. Juni. Johannes Døbers Fødsel. (N-M. 957, G-M. 782).
25. Juni. Jesu Hjerter Fest (N-M. 924, G-M. 494). Ihukommelse af Vilhelm (N-M. 961, G-M. 785). Det hellige Korsens Præfation (N-M. 517, G-M. 37).

NB. Saafremt ikke andet siges, er Præfationen paa Søndagene nu altid »Den hellige Trefoldigheds Præfation« (N-M. 520, G-M. 40), og paa Hverdagene »Almindelig Præfation« (N-M. 525, G-M. som »Fastens Præfation« Side 36 med Udeldelse af det, der staar imellem de to Stjerner.)

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Søndag den 26. Juni Kl. 11 $\frac{1}{2}$ efter Højmessens i St. Ansgar Kirke i Forsamlings-salen Bredgade 67° o. G. — Dagsorden: 1) Formanden af-lægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

Christi Legemsfest i Roskilde.

Søndag den 19. Juni.

Kl. 7 Stille Messe.

Kl. 9 Levitmesse. (Musikmesse »In hon. B. M. V.» af Orga-nist Kerckhoffs.)

Efter Højmessens Procession ad Frederiksborgvej og rundt til tre Altre i St. Mariæ Hospitals Have. (Sangen ledsages af Musik-direktør Sørensens Orkester.)

Kl. 12 Middagspause. Forsamlingssalen staar til Raadighed for udenbys Deltagere i Festen; her kan medbragt Mad nydes, og dertil kan faas Sodavand og Kaffe eller The (20 Øre pr. Kop).

Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Møde ved Klosterkilden i Hospitalshaven (i Tilfælde af daarligt Vejr i Gymnastiksalen).

1) Foredrag af Pastor C. Benzøn om »Eukaristien og Sogne-præsten i Ars.«

2) Foredrag af Lærer E. Rønnow om »Den katholske Kirke og dansk Folkekarakter.«

Kl. 5 Festandagt i Kirken.

(Søndag den 26. Juni agter Hans Højærv. Biskoppen at med-dele Firmelsens Sakramente i St. Laurentii Kirke i Roskilde.)

Processioner paa Christi Legems Fest.

To. 16. Juni. Kl. 10 St. Ansgars Kirke. — Kl. 4 Efterm. Haven ved Immaculatakirken.

S. d. 19. Juni. Kl. 9 St. Andreas Kirke og Haven. — Kl. 9 $\frac{1}{2}$ St. Annæ Kirke og Elisabeth Hospitals Have. — Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Jesu Hjertes Kirke.

To. 23. Juni. Kl. 8 Aften St. Ansgars Kirke.

Christi Legems Procession i Ordrup

finder Sted Sønd. d. 19. Juni efter Højmessens, der er Kl. 9. Efter Processionen læses en stille Messe.

Sakramentskirken. Søndagen i Oktaven udstilles det allerh. Sakramente efter Højmessens (Kl. 10) indtil Aftenandagten (Kl. 6).

Indtil Torsdag den 23. ds. hver Morgen efter Ottemessens sakramental Velsignelse.

Lørdag den 25. ds. Jesu Hjertes Fest Kl. 7 stille Messe, Kl. 8 Højmesse, Kl. 8 Aften Andagt.

Jesu Hjerter Kirke. Paa Jesu Hjertes Fest, Lørdag d. 25. Juni er der Kl. 8 Levitmesse. Kl. 10 stille Messe. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ om Aftenen Prædiken og Festandagt.

Maria-Kongregationen for unge Mænd. Søndag den 19. ds. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Christi Legems Procession i Jesu Hjerter Kirke.

Mandag den 20. ds. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften Højtideligt Slutningsmøde, hvortil de unges Forældre og Slægtninge venligst indbydes.

NB. Adgang for alle.

St. Knuds Kapel. Søndag d. 19. Juni: Sangmesse med Præd. Kl. 8. Ingen tysk Gudstjeneste.

Kirkelig Kalender.

19. Juni 2. Søndag eft. Pintse.	26. Juni 3. Søndag eft. Pintse. I Messen: Peter og Paul.
20. — M. Oktavdag.	27. — M. Oktavdag.
21. — Ti. Oktavdag	28. — Ti. Irenæus, Biskop og Martyr.
22. — O. Oktavdag.	29. — O. Peter og Paul, Apostle.
23. — To. Oktav af Christi Legemsfest.	30. — To. Jesu eukaristiske Hjerte.
24. — F. Johannes Døberen.	1. Juli F. Jesu Blod.
25. — L. Jesu Hjertes Fest.	2. — L. Marias Besøgelse.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Den aarlige Skovtur pr. Turistbiler finder Sted Søndag den 3. Juli med Start fra Femvejen Kl. 9. — Turen gaar til Hornbæk, hvor medbragt Frokost indtages i Hotel Bondegaard og Middag i Fredensborg (Hotel Prinsen). Pris Medl. 8 Kr. og Besøgende 12 Kr. Børn uden Middag 4 Kr. Anmeldelse om Deltagelse bedes sendt Bestyrelsen inden d. 29. Juni.

Valfarten til Haraldsted

bliver den 3. Juli.

St. Ansgar Boghandel, H. C. Ørstedsvvej 10 er lukket paa Christi Legemsfesten, Torsdag den 16. Juni.

Rettelse til Direktoriet.

Juni 29. i v Cs.

30. f. 5 SS Euchar. Cord. J. dm (n. I.) C. Pauli (dm. hoc anno Simp.) Petri o Jois i L M Gl. Cr. Pr. de Nat. — iv. C. Simp. Petr. o (S Jois ut in 1. v. F.)

(C. s. bortfalder propter identitatem mysterii.)

Vor kære Fader, Svigerfader og Bedstefader
flhv. Skrædermester **Jens Nielsen**
er afgaaet ved Døden paa St. Josefs Hospital, vel
forberedt ved Kirkens Naademidler. Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

Paa Søskendes og egne Vegne
Begravelsen har fundet Sted.

Anna Kluge.

Vor kære Søster
Søster Olava, f. Schütten,
døde blidt og roligt den 9. ds.

R. I. P.

F. C. Schütten. Rud. Schütten.

Begravelsen har fundet Sted.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 26.

Søndag den 26. Juni.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Liturgi (fortsat). — Observationer. — Nye Bøger. — Valfarten til Haraldsted. — Feriehjemmet i Horserød. — Efterretninge fra Ind- og Udland: København. Stubbekøbing. Aarhus. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. X.

Drivkræfter.

1. *Hovmod og Ydmyghed.*

Hvor der findes Hovmod, findes ogsaa Skændsel; men hvor der er Ydmyghed, holder ogsaa Visdom til. (11,2). — Hellere være fattig og nøjsom end en Vigtigmager, der mangler Brød. (12,9). — Blandt de hovmodige er der altid Strid, men de, som lader sig raade, ledes af Visdom. (13,10). — I Taabens Mund bliver Hovmodsort til et Ris (for ham), medens de vises Læber er en Vagt for dem selv. (14,3). — Hovmodiges Hus river Herren ned; Enkens Skel værner han om. (15,25). — En Gru for Herren er hver hovmodig; har han end mangen en hjælpende Haand, slipper han ikke for Straf. (16,5). — Hovmod gaar forud for Fald, og Aandens Opblæsthed forud for Sammenbrud. (16,18). — Hellere ydmyges med de sagtmodige end dele Bytte med hovmodige. (16,19). — Den, som søger at sætte Splid, er en Ven af Trætte (Straf), og den, som gør sin (Munds) Dør for høj, attraar Fald. (17,19). — Mands Sind

bliver opblæst, før han staar for Fald; og før Æren kommer, ydmyger han sig. (18,12). — Hovmodige Øjne er (Tegn paa) et opblæst Sind, de ugudeliges Lygte er Synden. (21,4) — Løn for Beskedenhed er Herrens Frygt; den betyder Rigdom, Ære og Liv. (22,4).

2. *Kærlighed og Had.*

Had vækker Splid, men Kærlighed skjuler alle Synder. (10,12). — Den utaalmodige bærer sig taabeligt ad, og en rænkefuld Mand er forhadet. (14,17). — Den, der kan bære over med en Fejl, erhverver sig Venskab, men den, som ripper op i en Sag, skiller Venner. (17,9). — En Ven viser sin Kærlighed til alle Tider, og en Broder staar sin Prøve i Nød. (17,17).

3. *Glæde og Sorg.*

Sorg i Mands Hjerte bøjer ham ned til Jorden, men et venligt Ord gør ham glad. (12,25). — En, der har følt sin egen Sjæls Bitterhed, hans Glæde kan en fremmed ikke sætte sig ind i. (14,10). — Latter blandes med Graad, efter Glæden kommer Sorg. (14,13). — Glad Hjerte giver venligt Ansigt, ved Hjertesorg bliver Aanden nedbøjet. (15,13). — Øjnenes Glans fryder Sjælen, et godt Budskab vederkvæger Legemet. (15,30). — Glad Hjerte bringer en blomstrende Alder, et sørgmodigt Sind suger Marv af Knoglerne. (17,22). —

4. *Strengbed og Tugt.*

Paa Vejen til Livet er den, der vogter paa Tugt, men den, som viser Revselse fra sig, farer vild. (10,17). — Fatigdom og Skam rammer den, der afviser Tugt; tager man mod Revselse, vinder man Ære. (13,18). — Slem Revselse venter den, der forlader Livets Vej; og den, som hader Irettesættelser, skal dø. (15,10). — Den, som forsømmer Tugt, lader haant om sin egen Sjæl; men den, som hører paa Bebrejdelser, vinder Indsigt. (15,32). — Hør paa Raad og find dig i Tugt, tilsidst bliver du saa viis. (19,20). — Daarskab er knyttet til Drengens Hjerte, Tugtens Ris driver den ud. (22,15). —

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

3. Præsten.

Præstens Stilling er en dobbelt, han er vendt baade mod Gud og Menigheden.

Saaledes staar han for Altret, vendt mod Gud, og beder og ofrer for Menigheden — og bispiser og velsigner den fra Gud.

Saaledes staar han ogsaa ved Sakramenterne — og bærer Menneskets Behov frem for Gud — og Guds Naade ned til Mennesket.

Saaledes staar han endelig i Sjælesorgen, hvor han i Bøn og Arbejde bærer sin Menighed frem for Gud — og Guds Hjælp ned til Sjælene.

Han staar (som et gammelt Ord siger) som en *alter Christus*, en anden Kristus — han staar nemlig paa Kristi Vegne — Kristus, der kom fra Gud og førte os til Gud.

Kristus har overdraget sin Kirke en trefoldig Opgave*):

At lære alle Folk (det profetiske Embede) —

At samle alle i Guds Rige (det kongelige Embede)

At meddele Naaden i Sakramenterne (det ypperstepræstelige Embede).

Præsten gaar ind i alle disse tre Embedsgrene — som Prædikant, som Sjælesørger og som Liturg.

Som Prædikant henvender han sig til »alle Folkeslag«, baade til de Troende og de Vantro.

Som Sjælesørger alene til de Troende — men i bægge disse Tilfælde til Mennesker.

Som Liturg henvender han sig, paa de Troendes Vegne og i Fællesskab med dem, til Gud alene.

Vi kan altsaa tydeligen se, hvilken hans fornemste Funktion er: den direkte Gudsdyrkelse.

*) Se vort Skrift: *Katholicisme*, pag. 49 ff.

Vi vil nu betragte hans dobbelte Funktion.

a. Præstens Gærning overfor Gud.

Som Liturg beder og handler han ikke i eget Navn eller paa egne Vegne, end ikke kun i den lokale, tilstedeværende Menigheds Navn og paa dens Vegne; som Liturg — for Altret i Messen, og naar han beder sit Breviar — dyrker han Gud i hele den verdensomspændende Kirkes Navn og paa hele det katholske Fællesskabs Vegne med Kirkens officielle Gudsdyrkelse og i Kraft af det Embede, den har iklædt ham.

Vi nævner, at Præsten er Liturg i to Tilfælde.

α) I Messen, som vi senere skal udvikle det. Dær staar han som Kirkens Udsending overfor den Allerhøjeste, og det er ikke hans Sag dær at lægge personlig Grebethed eller Rørelse for Dagen, ejheller at give Udtryk for sin egen Andagts-Type eller Fromheds-Grad; dær er hans Opgave: at dyrke Gud, som Kirken vil have Gud dyrket — og selv at lægge sit »Jeg« deri, ikke saaledes, at han paa trykker Altertjenesten et personligt Stempel, men saaledes, at han staar bag Ord og Handling med hele sin tjennende Personlighed. Alt det andet maa henvises til Lønkamret, hvor han ikke er Kirkens Liturg, men et troende Guds Barn som enhver af Folket.

β) De færreste tænker paa, at Kirken lader Gud dyrke gennem sine viede Liturger, ogsaa naar Folket arbejder — nemlig ved Præstens Breviarbøn (den vi senere skal skildre som liturgisk Komposition).

Ogsaa dær er det ikke sin egen Sjæls Behov, dens Trængsel eller Jubel, han skal frembære — men hele Verdenskirkens Bøn. Maaske han netop i glade Timer maa bede de klagende Davidssalmer, eller Lovsange i tunge Stunder ... det er Kirkens *Alleluja* og *Miserere*, dens Fryd og Vaade, dens Taksigelse og Vaande Jordan over, han er den upersonlige Bærer af og Tjener for. Upersonlig dog kun til den Grad, at han ikke er forpligtet til at »føle med« men blot til at tjene.

Er han selv paa Fode, segner de maaske under Forfølgelser i Mexico eller Kina; staar han for Fald, jubler

de stærke Sjæle . . . alt igennem hans og hans Embedsbrødres Bøn som Liturger for hele Guds Kirke paa Jord.

γ) Dette kan give Messe og Breviar noget stift, højtidelig-fiernt og tørt (i Modsætning til Lavkirkelighedens selvvalgte Salmer, extemporerede Bøn og personlige Vidnesbyrd) — men saaledes maa det være, fordi Kirken er k a t h o l s k, ρ: een for hele Verden, og fordi Præsten som Liturg maa lade sine personlige Følelser vente til Lønkammertimen. Der kan (baade for Præst og for Deltagerne i Gudstjenesten) være noget af et Offer hæri, men det opvejes ved Lønnen for at tjene i Stedet for at dominere og ved Bevidstheden om den evige Liturgi, der opstiger for Guds Trone og drager hans Naade ned over Kirken — en Naade, der bliver alle dens Børn til Del, selv naar de færdes i det Søgne, medens Liturgen er gaaet ind i det Hellige.

Og det hindrer ikke Præsten i at opofre denne eller hin Del af sin Tjeneste (en Messe, en Del af Breviarret) for denne eller hin Person eller Sag, der har bedt om Forbøn — eller for sig selv.

δ) Vi kan tilføje, at naar Præsten (som Kirken foreskriver ham det) beflitter sig paa et helligere Levned, end Folket lever, er ogsaa dette en Slags Liturgi, idet han ikke blot stræber opad, som enhver Troende gør det, men ogsaa stræber udover Hverdagskristendom for at klæde sit hellige Embede og for at staa saa ulastelig som muligt i Guds Tjeneste.

Altsaa er der ikke Tale om nogen »Dobbelt moral«, én for Lægfolk og en anden og højere for Præster, men om Liturgens Stræben efter at løfte de helligst mulige viede Hænder mod Gud.

(Fortsættes.)

Observationer.

1.

Det er mig en Glæde at aftrykke denne Notits fra det grundtvigske »Menighedsbladet«:

Liturgisk Fornyelse. Fra Benediktinerklostrene Maria Laach og Beuron udgaar der for Tiden Bestræbelser

for at faa en mere levende Deltagelse i Gudstjenesten tilvejebragt indenfor den katolske Kirke. Den blotte Tilstedeværelse ved Gudstjenesten har ingen Værdi — hedder det — man maa inderligt deltage i den hellige Handling. Der tales ogsaa om »et liturgisk Liv« og om »Livet og Liturgien«.

I Maria Laach har man begyndt paa den saakaldte Offergang af dem, der gaar til Messe. Hver af dem bringer den uindviede Hostie som personlig Gave med til Alteret, ligesom det en Gang var Skik i Kirken. Derved skal Indholdet af Messeofferet træde tydeligere og anskueligere frem for Kirkegængerne, og saaledes en dybere Deltagelse vækkes.

Det er blot bemærkelsesværdigt, at man skal have Nyhederne udefra først — og at nogen af Vore endnu kan tale om »Forstyrrelse i en større Kirke, hvis man indførte Offergangen igen« — større end Beuron og Maria Laach har vi dem da ikke!

2.

Det kan nok være, der har staaet Gny om Struensees og Brandts »Relikvier«; jeg tænkte saamænd: havde det været Ansgars eller Frans af Assisis, var de ikke kommet i Avisen med saa store Bogstaver — og de var ej heller blevet kendt for ægte paa saa spinkle Beviser — hverken af Publikum eller ... af Kirken!

3.

Indre Mission har lyst Lægmandspræsten Chr. Norlev i Band for hans Bog »Dogmefri Kristendom«. Det har ført til et Brud med de »Kristelig Sociale« og deres Fløj og til drabelige Hug — saasom: »Er der Spor af virkelig Kristendom« i Norlevs Skrift? Man er i det sælsomme Tilfælde at maatte give Pastor Moe Ret, eftersom Hr. Norlev belærer os om: »Kristendommen betyder ikke, at man udendvidere skal tro paa Dogmer, der maaske synes ganske urimelige, som f. Eks. Dogmerne om Jomfrufødslen, Kødets Opstandelse og lignende.«

Det synes ikke at være nogen Gevinst for Folkekirken, at den har faaet saa kritisk en Lægmandspræst — det Arbejde, han gør, havde man dog tidligere theologiske Fagmænd til.

4.

Aalborg Venstreblad belærer os om, at Pavens Aktion mod »Action française« aabenbarer en »middelalderlig Tankegang«.

Hvor sandt! Endda en oldkirkelig do. — ja, en rent paulinsk, hvis man erindrer Pauli Ord fra Gal. 1, 8 ff.

Aktionen har »en skjult Aarsag, som for øvrigt de fleste af den katholske Kirkes Indgreb«. Atter saa sandt! Nemlig den: at holde Troen ren for alle politiske Iblandinger.

Men det var vist ikke det, den Aalborger kirkepolitiske Kandestøber mente.

5.

Missions-Tidenden bringer en Allehelgens-Prædiken. Den begynder med ... naa ja, det kan enhver gætte; saa fortsætter den: »Vi kender ingen Helgener i den Betydning ... men vi kender en anden Helgenskare, ikke nogle faa, som hæver sig op over almindelige Guds Børn ... der er ingen af dem, der er mere hellige end de andre ...« — Naa, er det nu egentlig noget at rose sig af? Denne Mangel paa Sans for Format har jeg en Gang truffet hos en theologisk Professor, der som Lutherdommens Helgener (i eet Aandedrag og af samme Format) nævnede: Paulus, Augustin, Luther og Vilh. Beck!

6.

De Reformerte i Alsace har tilstedet Kvinder Adgang til Præstembedet — i Kraft af Skriftens Ord.

Samtidig har Methodisterne i England forment dem Adgang — ogsaa i Kraft af Skriftens Ord.

7.

Sognepræsten i Assens har faaet en Kompliment; da Taarnet (med Guldhanen) rejste sig paa hans nye Kirke, uddeltes paa Gaderne og i Husene en Tryksag med hостаaende Festsang (ordret gengivet):

Guldhanen skinger højt i Sky,
 Katolikker kom nu i vor By,
 luk Øjet til og Øret i,
 her Sjælefjenden staar ham bi.

Han giver lidt til din Forstand,
 men for din Sjæl kun plumret Vand,
 og ved Protest da lyser Paven dig i Band.

Vaagn op! Vaagn op hver kristen Mand!
 og se, hvad Luther gav dit Land.
 Han løftet Pavemagtens Slør
 og gav dig Biblen ren som før. —
 Se Faren truer nu vor By,
 og Djævelen søger Magt paa ny
 og hyller sig i Løgnens Sky.

Tag vare paa din kristne Sjæl,
 bag ham staar Helvedes Hær saa fæl.

Digteren slap — paa Præstens Forbøn — med en Advarsel om ikke mere at pille ved Basunen, saa den »gav den rette Lyd«.

8.

I en Fødselsdagshilsen til Pave Pius XI (i Nationaltidende) bemærker Pastor H. G. A. Jørgensen tilslut:

— Katolicismen er i vore Dage højt oppe og Pavedømmet ikke mindst. Apostelen Peters Ord: »Gud staar de hoffærdige imod« (1. Pet. 5, 5) synes glemt af hans formentlige Efterfølgere. Den nuværende Pave ejer uden Tvivl personlig Fromhed; men han deler den gængse Tankegang om Romerkirkens Fortræffelighed, og i hans mange Taler vil man forgæves søge nogen Bekendelse af Pavedømmets Forsyndelser.

Altsaa mg? i »personlig Fromhed«. Den efterlyste »Bekendelse« kan let findes i enhver større Kirke- & Pavehistorie, f. Eks. den af Pius XI selv nylig højt roste af L. von Pastor.

Pius XI's og vor »gængse Tankegang« deltes allerede af Paulus, der kaldte Kirken »Sandhedens Støttepille og Grundvold« (1 Tim. 3, 15).

9.

I et Interview med Olfert Ricard hedder det (om »Den evige Lampe«):

— Er det ikke en særlig katholsk Skik? — Nej, det kan man ikke sige. Skikken med en brændende Lampe

kjendtes allerede af Israels Folk og i Oldkirken, og Protestanterne maa siges at staa Oldkirken nærmere end Katholikkerne. For Resten er der vist allerede et Par protestantiske Kirker her i Landet, som har en saadan brændende Lampe. Jeg har ogsaa set det i protestantiske Kirker i Norge.

Hvortil er at bemærke:

- a. Det er meget rart for Protestanterne at »staa Oldkirken nær« — men vi *er* Oldkirken!
- b. Der er ikke megen liturgisk Mening i at have en evig Lampe lysende i en Kirke, hvor intet ... oldkirkeligt Sakramente opbevares. Det vilde svare til at bruge kulørte Paramenter blot for Pynt og uden Mening med Farven.

Observer.

Nye Bøger.

C. & E. Engholm: Fem Brude til een Frier. (Woelg Forlag. 1927.)

Frkn. Engholm, som sikkert kendes af en Del af dette Blads Læsere, har allerede før optraadt som Forfatterinder. Ifjor udgav de den spændende Ungdomsbog »Oandas Hule«. Denne Gang har en Roman fra deres Penne set Lyset. Det er en morsom Bog, som man har megen Fornøjelse af at læse. Man maa ganske vist ikke vente sig dybsindige Betragtninger, men vil man have et Par fornøjelige Timer, kan Bogen anbefales. De fem Brude er skildret med god Karakteriseringsevne, og det bidrager til, at man glemmer det meget fantastiske i Bogen og glæder sig over de menneskelige Morsomheder. Til en Feriedag er den storartet.

B. J.

Cay Benson: Sognepræsten i Ars. (I Kommission hos Katholsk Forlag.)

I en lille Bog paa 100 Sider har Pastor Benzon givet en Skildring af den berømte Sognepræst i Ars, den hellige Jean Baptiste Vianney, der døde i Aaret 1859 og for to Aar siden blev kanoniseret. Det er meget interessant og opbyggeligt at læse om denne Helgens Liv. Sognepræsten i Ars hører til de Helgener, der ikke glimrer ved store opsigtsvækkende Gerninger, men ved hans store Fromhed bliver Guds Naade saa stærk i ham, at han ved sin sæd-

vanlige Præstegerning udretter det beundringsværdige. Ejenommeligt er det at læse om, hvordan Tusinder af Mennesker strømmer til den lille By for at se og høre Helgenen og skrifte for ham. Gribende er de Træk, der giver os et Indblik i hans Liv, hans Fromhed og dybe Ydmyghed, der ikke i ringeste Grad lider Skade ved de mange Menneskers Beundring.

Enhver vil have Gavn og Glæde af at læse denne Helgenbiografi. Desuden gaar Indtægten af Bogen til St. Antoni Kapel i Brønshøj. Altsaa: Køb den. *B. J.*

Valfarten til Haraldsted.

Paa næste Søndag, den 3. Juli, gaar vi igen paa Valfart til Haraldsted. De fleste, der har været med før, vil komme igen og tage flere med.

Det er altid en Bønnens Dag for os, der tager Del i Valfarten, en Dag, som vi lever næsten helt i Bøn, og hvor Bønnen indtrængende stærkt bryder frem fra vort Indre, fordi vi er paa Steder, hvor vore Fædre altid bad, hvor hele vort Folk har samledes i Bøn, baade i Sorg og i Glæde. Og det er særlig Bønnen for Danmarks Folk og Land, som den Dag bliver stærk. Thi med os beder Hellig Knud Hertug for Guds Trone.

Gid det mere og mere maatte gaa op for os alle sammen, hvilken Helligdom vi har i Haraldsted, hvilken Hjælp og Naade der bliver os til Del ved Pilgrimsgangen derud. Nogle har fattet det og erfaret det. Derom vidner de, der kommer hvert Aar, og derom vidner det store Vejkors ved lille Svendstrup og de to store Statuer: Jesu Hjerte og Guds Moder, ogsaa de vidner om Taknemmelighed fra dem, der har gaaet ad den Vej, som vi snart kender saa godt og har saa kær. Paa Søndag ser vi den igen og faar den endnu kærere.

Toget gaar fra København Søndag Morgen Kl. 7⁰² og er i Ringsted Kl. 8⁴¹. Hvis man vil rejse for halv Pris, kan man tage med det billige Søndagstog fra København allerede Kl. 6²².

Ligesom ellers bliver der Messe i Kirken i Ringsted lidt over 9, og man kan kommunicere før Messen. Efter Messen kan man spise lidt og faa Kaffe hos Søstrene. Kl. 10 samles vi i Kirken til Processionen, og ude i Ruinen læses Messe straks ved Ankomsten.

Kl. 4 begynder Hjemturen.

I Ringsted er der en Vogn, der tager Madpakkerne derud; Kaffe og Øl faas i Skoven.

Fra Ringsted gaar de billige Søndagstog tilbage til Kbhvn. Kl. 20⁴³ og 22¹⁸ (Ekspres 19³⁶ og 21³⁸). Deltagerne bedes huske det lille Hefte med Valfartssange, og bedst er det ogsaa at tage Salmebogen med.

Vi haaber paa en smuk og velsignet Dag til Hellig Knud Hertugs Ære.

Feriehjemmet i Horserød.

Nu staar Ferien for Døren, og en Mængde blege Københavnerbørn længes ud paa Landet. For de katolske Smaapiger har i de senere Aar »Prinsesse Margrethes Feriehjem« i Horserødlejren aabnet sine Døre. Det er den kvindelige Vincentsforening sammen med »Danske Kvinders katolske Forbund«, der driver Hjemmet under Ledelse af Hofdame A. Utke Ramsing.

Hele Aaret igennem arbejdes der for dette Hjem, for at sikre dets Eksistens ud i Fremtiden og for at kunne bestride de aarlige Udgifter. Endnu for kort Tid siden saa vi paa Børnehjælpsdagen Boderne paa Kongens Nytorv, hvor Tombolaen samlede ind. Og der skal jo mange Penge til for at skaffe Maden til Smaapigerne i hele Sommerferien. Maaske er der endnu en eller anden, som ikke har givet sit Bidrag til denne gode Sag, og Redaktionen vil da med Glæde modtage det og sende det videre.

Naar man engang har besøgt Feriehjemmet og set det glade og sunde Liv, dér udfolder sig, ønsker man, at rigtig mange vil støtte denne gode Gerning. Og naar man har set Børn fra fattige københavnske Hjem tumle sig derude, ønsker man, at mange maa kunne faa en Ferie i Hjemmet.

Derfor modtager Redaktionen gerne Bidrag.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som allerede omtalt i Ugebladet afholdes i Horserød to lukkede Retræter, en fra den 14. August (Aften) til den 18. August (Morgen) for unge Piger, og en fra den 25. (Aften) — 29. (Morgen) for Husmødre og ældre ugifte. Begge Retræterne prækes af Pater Flynn fra Helsingør. For de unges vedkommende er der Lejlighed til at forlænge Opholdet nogle Dage efter Retræten og saaledes nyde noget af den Ferie i den naturskønne Egn omkring Gurrelø. Da Tanken har mødt saa god Tilslutning, har vi skaffet endnu to Pladser til hvert Hold. Hvis der derfor endnu er 2 unge og 2 ældre, som skulde have Lyst til at komme med, bedes de snarest melde sig til Sekretariatet for »Danske Kvinders Katholske Forbund«, p. t. Trørødhus pr. Vedbæk. Man tager til Horserød med Tog over Helsingør og videre pr. Cycle eller med Rutebil fra Helsingør Torv.

— Onsdag den 8. Juni holdt A. C. Generalforsamling. Tilstede var 13 Medlemmer og Foreningens tidligere Formand, Adjunkt Nils Hansen. Formanden, Pastor Menzinger, aflagde Beretning. I det forløbne Aar var holdt 14 Møder. Herefter fremkom nogen Kritik af Foreningens Administration, hvorunder navnlig det gamle, men stadig mere aktuelle Gæstespørgsmaal, de vanskelige huslige Forhold og Foreningens Smertensbarn, De unges Sektion, drøftedes. Kassereren, stud. med. Frk. Jørgensen, forelagde Regnskabet, der viste en pæn lille Statusforbedring, og Forsamlingen gav Decharge uden Diskussion. Dernæst aflagde Formanden for Katholsk Underretnings-Bureau, Arkivar F. Jürgensen West, Beretning, og Forsamlingen benyttede Lejligheden til at takke Arkivaren for hans uegennyttige og værdifulde Arbejde og hylde Ideens Fader, Nils Hansen. Endelig gik man til Valg af Administratores. P. Menzinger genvalgtes, og da de to andre Administratores ikke ønskede Genvalg, valgtes i deres Sted Lærerinde Frk. Starck og Skolebestyrer Kinzi.

— sky.

Stubbekøbing. Birgittakredsen for Lolland-Falster holdt Søndag den 12. Juni en Sammenkomst i Stubbekøbing, hvor Postmester Petersen med Frue udviste en overordentlig Gæstfrihed ved at invitere hele Kredsen som Gæster i deres smukke hyggelige Hjem. I dette Hjem har der i flere Aar været læst Messe en Gang om Maanedn, og i Dagens Anledning læste Pastor Jan'ssen, Nykøbing, Messe, under hvilken en stor Del af Kredsens Medlemmer

modtog den hellige Kommunion. Efter Messen var det sakramental Velsignelse. De fleste Deltagere foretog derefter en Sejltur til Grønsund Færgegaard og besaa desuden Stubbekøbings dejlige Anlæg, en Natur, som noget nær er enestaaende i vort Land. Imidlertid havde Fru Skrumsager-Petersen dækket Middagsbordet, og efter Middagen samledes man i Haven, hvor Hofdame Frk. Utke Ramsing holdt et interessant Foredrag om den katholske Kvindebevægelse: »Union internationale des ligues catholiques féminines«, i hvis Hovedbestyrelse Frøkenen har Sæde. Taleren fortalte om Frans af Sales og Vincent af Pauls banebrydende Arbejde for at faa kristne Lægfolk, Kvinder, til at tage en Gerning op til Held og Gavn for Samfundet; men Vanskeligheder af forskellig Art dæmmede op for Bevægelsen. Nu er mere end nogensinde Tiden inde for de katholske Kvinder til at være med at løse de sociale Opgaver. Derfor kan vi samle os i den internationale katholske Kvindeliga, der med sine 20 Millioner Medlemmer arbejder for sociale Opgaver, for Ungdommens Vel, for moralske Værdier, Familielivets Udvikling og den kristne Morals Haandhævelse i det offentlige Liv og i Lovgivningen. Vi maa modarbejde Tendensen til, at Staten river den Opdragergerning ind under sig, som det er Familiens Pligt og Ret at varetage. Taleren skildrede de Opgaver, som Underafdelingen »Danske Kvinders katholske Forbund« varetager.*) Bevægelsen, der staar under Pavens og Biskoppens Beskyttelse, bør samle alle katholske Kvinder, thi da taler Foreningen ud ad til med større Autoritet. Kærlighed, Opofrelse og Enigheds Aand maa præge Sagen og skabe Samfølelse. Fromme, danske Kvinder, det er Kirkens, det er Danmarks Maal. Foredraget hilstes med levende Bifald, og blandt de tilstedeværende Damer var der et stærkt Ønske om Tilslutning til Sagen, eventuelt gennem en Sektion af Birgittakredsen. Efter at der fra Kredsens Side var udtalt en varm Tak til Frk. Ramsing for det inderlige og fængslende Foredrag og til Postmester Petersen med Frue for den store Gæstfrihed, sluttedes Samværet med en Sang. Det var en Festdag, Deltagerne sent vil glemme.

Aarhus. Christi Legemsfest fejres i Aar for anden Gang med Procession i det Frie. Det bliver forhaabentlig en Tradition, at man ogsaa herhjemme vover sig udenfor Kirkens mere beskedne Rammer, hvor Forholdene tillader det. Allerede en halv Snæs Dage før Festen tog en

*) Herom gives der Meddelelse i Forbundets interessante og velskrevne Medlemsblad, der kan faas fra Sekretariatet, Kastelsvej 19, København.

Del af Menighedens Damer pr. Bil ud til en i Oplandet liggende Plantage, hvor de forsynede sig med de fornødne Grangrene for saa Aften efter Aften at binde Guirlander, og myreflittige var de alle. Flagslang ved Flagstang rejste sig, saa der tilsidst stod en lang Allé af Dannebrog og Paveflag, smukt draperede med Guirlander. Ved Indgangen til denne Flagkolonnade, som Processionen skulde passere, var rejst Æresporte af Løv og Blomster kronede med gyldne Kors. I Skolens Gaard var rejst et Alter. Her holdtes Andagten, og den sakramentale Velsignelse meddeltes til den flere Hundreder store Forsamling. Og selve Festdagen? Jo, Solen straaledede fra Morgenstunden og kastede sin Glans i al denne Farvepragt. Fra Kirkens Taarn vajede Dannebrog og Paveflaget i smuk Forening. — Men desværre holdt Solen ikke sine gyldne Løfter. Netop som Processionen træder ud af Kirken, strømmer Regnen ned og varede Dagen ud. Messen fejredes af Pastor Wünsch, medens Sangen bruste ud over den tætfyldte Kirke fra det flerstemmige Kor. Processionen skrider nu langsomt gennem Kirken. — Under Baldakinen Corpus Christi, omgivet af mange Ministranter med Lys og Røgelsekar, blomsterstrøende hvidklædte Piger, dernæst Søstrene og saa hele den store Menighed. Foran Processionen et Hornorkester spillende *Lauda Sion Salvatorem*. Idet Processionen passerer Kirkens Portal, bruser vore smukke Klokker deres *Te Deum* ud over den store Menneskemængde, der imidlertid har samlet sig udenfor Kirken. I Skolens Gaard synger Kirkens Kor »*Tantum ergo*« med Orkesterledsagelse, ledet af Pastor Staubli, Andagt og Velsignelse, og Processionen gaar langsomt gennem den flag- og blomstersmykkede Allé tilbage til Kirken. Dagen slutter med Festandagt. En Oplevelse. En Kirkefest, der formaar at sprede Glans ud over Hverdagslivets Trivialiteter. E. S—n.

Ugens Messebønner.

26. Juni. 3. Søndag efter Pintse, Højtideligholdelse af Peter og Paul. Messen som paa Festdagen (N-M. 972, G-M. 792). Ihukommelse af Søndagen (N-M. 662, G-M. 497). Apostlenes Præfation (N-M. 524, G-M. 42).
27. Juni. 4. Dag i Oktaven for Johannes Døber. Messen som paa Festdagen (N-M. 957, G-M. 783). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—123], G-M. [107]).
28. Juni. Vigilien til Peter og Paul. Irenæus (N-M. 964, G-M. 802) med Ihukommelsen af Vigilien (N-M. 986, G-M. 790). Vigiliens Evangelium som Slutningsevangelium.
29. Juni. Peter og Paul (N-M. 972, G-M. 792). Apostlenes Præfation (N-M. 524, G-M. 42).

30. Juni. Apostlen Pauli Ihukommelse (N-M. 976, G-M.796). Ihukommelse af Apostlen Peter (N-M. 789, G-M. 622) og Johannes Døber (N-M. 957, G-M. 783). Apostlenes Præfation.
1. Juli. Vor Herre Jesu Kristi dyrebare Blod. (N-M. 978, G-M. som paa Fredagen efter 4. Søndag i Fasten S. 227). Ihukommelse af Johannes Døber (N-M. 957, G-M. 783). Det hellige Kors Præfation (N-M. 517, G-M. 37).
2. Juli. Mariæ Besøgelse. Messen som paa Mariæ Fødsel (N-M. 1069, G-M. 904) med de opgivne Undtagelser (N-M. 980, G-M. 799). Ihukommelse af Processus og Martinianus (N-M. 982, G-M. 801). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa	Kl. 8 ¹ / ₄		
Aakirkeby (Jernbanegade).....	Kl. -	Kl. 10	Kl. 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10	» polsk
Næskov (St. Franciscus Kirke) » 9 dansk ..		» 10 ¹ / ₂	» polsk » 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej) » -		» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke) » 8		» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59)	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)... » 8		» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned Kl. 10.			
Vejele (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

26. Juni 3. Søndag eft. Pintse. I Messen: Peter og Paul.	3. Juli 4. Søndag eft. Pintse.
27. — M. Oktavdag.	4. — M. Oktavdag.
28. — Ti. Irenæus, Biskop og Martyr.	5. — Ti. Anton M. Zaccaria. Bekender.
29. — O. Peter og Paul, Apostle.	6. — O. Oktav af Peter og Paul.
30. — To. Jesu eukaristiske Hjerte.	7. — To. Cyrillus og Methodius, Biskopper og Bekendere.
1. Juli F. Jesu Blod.	8. — F. Elisabeth af Portugal, Enke.
2. — L. Marias Besøgelse.	9. — L. Marias Officium.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 1. Juli)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Knuds Kapel. Søndag d. 26. Juni: Sangmesse med Præd. Kl. 8¹/₂. Højmesse med tysk Præd. Kl. 10.

Den eukaristiske Forening holder ikke Tilbedelse i Juli, August og September.

Ansgariusforeningen

afholder ordinær Generalforsamling Søndag den 26. Juni Kl. 11¹/₂ efter Højmissen i St. Ansgar Kirke i Forsamlings-salen Bredgade 67² o. G. — Dagsorden: 1) Formanden aflægger Beretning. 2) Kassereren forelægger Regnskabet. 3) Valg af Bestyrelsesmedlemmer. 4) Eventuelt.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Den årlige Skovtur pr. Turistbiler finder Sted Søndag den 3. Juli med Start fra Femvejen Kl. 9. — Turen gaar til Hornbæk, hvor medbragt Frokost indtages i Hotel Bondegaard og Middag i Fredensborg (Hotel Prinsen). Pris Medl. 8 Kr. og Besøgende 12 Kr. Børn uden Middag 4 Kr. Anmeldelse om Deltagelse bedes sendt Bestyrelsen inden d. 29. Juni.

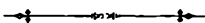
Katholsk Lærer, 28 Aar og ugift, med Studenter- og Lærereksamen, søger Stilling ved en Skole. Gode Anbefalinger laves fra Realskoler. Billet, mrkt. »Lærer«, modtager Ugebladets Redaktion.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Bogladere og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Pale 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a. Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 27.

Søndag den 3. Juli.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Beretning om Ansgarius-Foreningens Virksomhed i 1926. — Liturgi (fortsat). — Observationer. — Laurbærkransen. — Kristi Legemsfest i Provinsen. — Den Katholske Syge- og Begravelseskasse. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Fredericia. Frankrig. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udlog. XI.

Nogle Leveregler.

1. *Gaa ikke i Borgen for dem, du ikke kender.*

Ulykken rammer den, der gaar i Borgen for en ubekendt Mand; tryk derimod er den, der gaar af Vejen for (økonomiske) Forpligtelser. (11,15). — Kun en Mand uden Forstand klapper, naar han er gaaet i Borgen for Næsten. (17,18). — Tag Klæderne fra den, der letsindigt har borget for en fremmed, og pant ham i Stedet for de fremmede. (20,16). —

2. *Vær ærlig med Maal og Vægt.*

Falsk Vægtskaal er Herren en Gru, det rette Lod er efter hans Velbehag. (11,1). — Lod og Vægtskaal falder under Guds Dom, og alle Vægtstene i Posen kommer fra ham. (16,11). — To Slags Vægt og to Slags Maal, begge Dele er en Gru for Gud. (20,23). — To Slags Lodder er Herren en Gru, en falsk Vægt er ikke noget godt. (20,23).

3. *Vær fredsommelig.*

Den, der aabner for Vand, bliver Aarsag til Trætte, og før han lider Skam, opgiver han Striden. (17,14). — Taabens Læber blander sig i Trætte, og hans Mund ypper Kiv. (18,6). — Den retfærdige giver sig selv først Skylden, kommer saa hans Ven, skal denne undersøge nøjere. (18,17). — Lodtrækning gør Ende paa Trætter, og selv blandt mægtige har den det afgørende Ord. (18,18). — En Broder, som faar Hjælp af sin Broder, er som en Fæstning, og deres Afgørelser er som Slaaer for en Byport. (18,19). — Mands Ære der et at undgaa Trætter, men alle Taaber blander sig i Strid. (20,3). — Driv Spotteren ud, saa gaar Trætten med, og Kiv og Skældsord faar Ende. (22,10). —

4. *Røb ikke Hemmeligheder.*

Den, der gaar krogede Veje, røber Hemmeligheder; en paalidelig Sjæl skjuler, hvad en Ven har betroet ham. (11,13). — Den, som røber Hemmeligheder, som gaar og bedrager, og som er aabenmundet, skal du ikke have med at gøre. (20,19). —

5. *Elsk Sandheden.*

Den, som siger, hvad han virkelig ved, taler ret; men den, som lyver, er et svingagtigt Vidne. (12,17). — Sandfærdige Læber bestaar for evigt, et forhastet Vidne gør Tungen rede til Løgn. (12,19). — Vogter man sin Mund, bevarer man sit Liv, er man fremfusende i sin Tale, kommer man til at bøde derfor. (13,3). — Sanddru Vidne frelser Sjæle, det lumske farer med Løgn. (14,25). — Det falske Vidne undgaar ikke Straf, og den, der farer med Løgn, skal ikke undslippe. (19,5). — Et trængende Menneske er barmhjertigt, hellere være fattig end en Løgner. (19,22). — Et løgnagtigt Vidne gaar til Grunde, en Mand, der kan høre, skal sejre, naar han taler. (21,28). —

6. *Vær gavmild.*

En Sjæl, der er rundhaandet, bliver mæt; og en, der vederkvæger andre rigeligt, skal ogsaa kvæges. (11,25). — Den, som gemmer Kornet, ham forbander Folket, Velsig-

nelse kommer over dem, der sælger det. (11,26). — Den, som foragter sin Næste, synder; men den, som forbarmer sig over den fattige, bliver lykkelig. Den, som tror paa Herren, elsker Barmhertighed. (1421,). — Den gavmilde velsignes, thi han deler sit Brød med den fattige. Den, som giver Gaver, vinder Sejre og Ære og tager Hjertet hos den, der modtager dem. (22,9). —

Beretning om Ansgarius-Foreningens Virksomhed i 1926.

Nordisk Ugeblad har med 1926 fuldendt sin 74. Aargang. Der udkom 52 Numre med et Sideantal paa 1052 + X. Der har været optaget 66 Billeder i Teksten; 53 af Klicheerne var nyanskaffede; Abonnementsprisen har været uforandret 3 Kr. Kvartalet (deri Porto indbefattet). Foreningen har bekostet Særtryk af Nummeret til Johannes Jørgensens 60 Aars Fødselsdag og af Lærer Joh. Johnsens »Præstetyper«; endvidere er Satsen stillet til Raadighed til de af andre bekostede Særtryk af Pastor F. Ronges tvende Artikler: »Om Aflad i Almindelighed og Jubilæumsaflad i Særdeleshed« og »St. Ansgar — katolsk eller luthersk?« Annonce-Tillægene, som er bortforpantede til Direktør Alfred Silcowitz, har givet en netto Indtægt af 2100 Kr. Kalenderen for 1926 blev trykt i et Oplag paa ca. 1,400. Den har været redigeret af Pastor H. Lucas, Stenogade. Prisen var sat til 40 Øre. Den gav et Overskud af ca. 80 Kr.

Ved Salg af Forlagets Skrifter er der indkommet ca. 330 Kr., som med de udestaaende Fordringer, 25 Kr., bliver ca. 355 Kr.

Antallet af Udhængsskabe er 20; de er fordelt saaledes: et i hver af Byerne Aalborg, Aarhus, Esbjerg, Helsingør, Køge, Nykøbing F., Næstved, Odense, Randers, Ringsted, Rudkøbing, Rønne og Vejle, samt syv i København og Omegn ved følgende Kirker: St. Ansgars, St. Annæ,

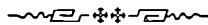
Jesu Hjerte, St. Josefs, Rosenkrans, Sakraments og St. Andreas Kirke.

I Antallet af Foreningens Medlemmer er der en Nedgang af 20. Et mangeaarigt Medlem, afd. Enkefrue Josephine Ronge, har skænket Ansgariusforeningen en Obligation i Østifternes Kreditforening paa 200 Kr.

Der har været sendt et Frieksemplar af Nordisk Ugeblad til Folkebibliothekerne i Aalborg, Esbjerg, Fredericia, Frederikshavn, Gentofte, Hellerup, Helsingør, Holbæk, Lyngby, Odense, Svendborg og Vejle samt 2 Eksemplarer til St. Nikolaj Kirkesal i København. Endvidere faar Askov Højskole, Studentersamfundet, Studenterhjemmet og Universitetsbibliothekets Læsesal hver et Eksemplar tilstillet. Følgende Dagblade: Berlingske Tidende, København, Nationaltidende, Politiken, Aalborg Stiftstidende, Aarhus Stiftstidende, Fredericia Avis, Fredericia Dagblad, Kolding Avis, Kolding Folkeblad, Randers Amts Avis, Vestres Pressebureau og Østsjællands Folkeblad, samt de kirkelige Ugeskrifter: Folkerøsten, Kristelig Talsmand, Nordisk Missionstidende og Præsteforeningens Blad, Menighedsbladet og Vort Samfund faar ligeledes Nordisk Ugeblad tilsendt.

Aaret har været særtegnet ved tre Mindefester: 1100-Aarsdagen for St. Ansgars Komme til Danmark, 700 Aarsdagen for den hellige Frans af Assisis Død og 60-Aarsdagen for Digteren Johannes Jørgensens Fødsel. Alle tre — og som naturligt er — særlig den første har givet sig kraftige Udslag i Nordisk Ugeblad, baade i Billeder og Tekst.

I April Maaned døde i Valkenburg i Holland Pater Fritz Esser S. J., en i sine Velmagtsdage meget flittig Medarbejder ved Nordisk Ugeblad. Ære være hans Minde!

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

b. Præstens Gærning overfor Mennesker.

Da Præsten er Guds udvalgte, af Jesus Kristus selv anordnede Redskab til Troens Forkyndelse og Naadens

Meddelelse samt til at organisere Guds Rige, er det klart, at hans mod Menneskene vendte Gærning har tre Dele.

a) Lærergærrningen er overdraget ham i hans Ordination og er en ufravigelig Del af hans Arbejde. I den er han et Led i »den lærende Kirke« (*Ecclesia docens*), hvis nederste Led er hver Fader og Moder, der lærer sit Barn Grundelementerne i Tro og Bøn, og hvis højeste Led er den romerske Ypperstepræst, naar han, højtideligt og bindende under Ansvar for Synd, afgør et Lærepunkt — Præsten er ydermere i denne »lærende Kirke« det ordnære Element; fra oven faar han Læren og giver den videre nedefter; det er gennem ham, at Folket skal have deres Oplysning om Troen, og ofte har de ikke andre Kilder at gaa til.

Hans Ansvar er da: at lære purl og rent, hvad Rom lærer — og at henlægge det saaledes til Folket, at det kan fatte Troen.

Dette sker baade gennem dogmatisk Forkyndelse i Prædikenen, gennem Religionsundervisning til Børnene og gennem Undervisning af Mennesker, der søger Troen (Konvertitter).

Det kan yderligere udbygges ved Virksomhed som Foredragsholder og Skribent.

I alt dette arbejder Præsten »paa sit hellige Embedes Vegne«, og ikke i sit eget Navn.

Det kan give hans Ord noget stift og officielt — men det maa saa være, thi han er ikke af Kirken sat til at interessere Tilhøreren med pikante Meddelelser om egne Viderværdigheder og Oplevelser — men til at forkynde Troen, hele Kirkens fælles, evige Tro. Det bliver da hans Sag, at Troen griber ham selv saa dybt, at han ikke blot kan meddele objektive Sandheder, men levende Kristendom — det andet er, omend ikke Stene, saa dog Kager for Brød!

β) Naadens Meddelelse udøver han gennem Sakramenternes Forvaltning, idet han dær tager Kristi fuldbragte Frelserværk fra Golgatha og leder det ud til den enkelte Sjæl gennem de Kanaler, Herren selv har anordnet.

Hellerikke dær har det personlige Forrangen. Præstens

Gærning er blot Midlerens: at forene den enkelte Sjæl med Gud.

Han kan ikke trække fra eller lægge til den Naade, Sakramentet bringer; personlig Hellighed eller øjeblikkelig Uoplagthed ændrer intet i det, Gud har at skænke i Sakramentet.

Og selv i Formen er han ikke fri; hvor Kristus har forordnet Handling og Ord, og hvor Kirken har udbygget dette liturgisk, har Præsten blot at tjene; hvor Sakramentets Form er overladt Kirken, har han blot at gøre, hvad Kirken vil have udført — det er ikke ham, Pastor N. N., der handler, han er blot Liturgen, der paa hele Kirkens Vegne tjener Kristi Hemmeligheder. Det personlige har dog sin Plads: det er hans Sag, at den hellige Handling sker værdigt, i Kirkens Aand, ærbødigt og skønt, og at den bliver til størst mulig Opbyggelse for Modtageren. Men ogsaa dette fordrer, at han lader Kirkens Stil herske over sin egen Grebethed og Andagt — og over sin eventuelle Uoplagthed.

Synes man, at ogsaa det sakramentale i Kirken har noget stift over sig, maa man erindre, at den givne Form har flere Fordele end Formløshed. Den værner mod ubehagelige Egenskaber hos Præsten (Sødladenhed, Gnavenhed, Sjuskeri o. s. v.), og den beskytter mod Forfalskning af Sakramenter (ved Rationalisme, Egenraadighed, Vantro . . .). Endelig muliggør den, at Modtageren altid kan være forberedt paa, hvad der sker, og værnet mod Overraskelser, Nysgerrighed og Sensationstrang — ligesom den fremmer Eenheden i Kirken.

Ligesom Guds Naade ledsager os fra Vugge til Grav, ledsager Naadens Tjener. Præsten, os fra Daaben til Døden og rækker os (som vi senere i Enkeltheder skal se) netop det, Gud har til os i den Tilstand, vi i Øjeblikket befinder os i.

γ) Sjælesørger-Gærningen falder dels ind under Sakramenternes Forvaltning, dels i to andre Grupper: Forsorgen for den enkelte Sjæl — og Organisationen af den lille stedlige Provins i »Guds Rige« (Sognet som en Celle i Kirkens store Legeme, hvis Hoved er Kristus).

Forsorgen for den Enkelte — være sig Barn eller

Voksen, Sund eller Døende, Rodfæstet eller Vakilende — er det Sted, hvor Præsten kan »give sig hen«, hvor det Personlige har sin Plads.

Den normale Sjæleforsorg sker i Skriftestolen — i de Formaninger og Tilskyndeeler, Præsten fremsætter som en Skrifte-Fader for sit Skrifte-Barn.

Kun den, der har Erfaringer som Katholik, kender de Kærlighedens, Godhedens og Langmodighedens Mysterier, der paa dette Sted er udspillet mellem Præst og Lægmand eller Præst og Præst. Det er, somom alle de Personlighedens, Grebethedens, Inderlighedens og den ægte Rørelses Sluser, der maa være stængede i det Liturgiske, sprænges hær og lader Floder af Naade rinde over tørre Sjæle, hvis Grøde fryder Præstehjærtet.

Medens den troende Katholik ikke bryder sig om, hvorvidt han i det Liturgiske og i det øvrige Sakramentale betjenes af Pastor X eller Pastor Y, er det altid Præsten med det rige, varme Hjærte, der søges som Sjælesørger; enhver Præst kan gyldigt afløse mig fra min Synd — men til at tage min Sjæl i sin Haand, aande paa den, berolige den, opinuntre og advare den, give den tilbage til Gud, til Glæden og Freden . . . dæertil vælger jeg Dig, Du min udkaarne og trofaste Præst, hos hvem jeg har fornemmet et Hjærte, der hanker i Takt med Frelserhjærtet og brænder af den samme Ild!

Sjælesørgergæringen er ikke begrænset til Skriftestolen; den foregaar ogsaa paa Prædikestolen, hvor der ikke blot læres Dogmatik og forkyndes sand Kristendom, men hvor levende Opbyggelse af Gudslivet i vort Indre sker.

Ogsaa hær har Personligheden — kun bundet af Kirkens Tro og Helgenernes Erfaring — sit frie Spil fra den højeste Pathos til den sagtste Hviskan; hær tales fra Hjærte til Hjærte; hær tales til hele Guds Folk og til den Enkelte — og hær lyder (som i Skriftestolen) det velsignede Modersmaal.

Ogsaa i Studerekamret er der Plads for Sjælesorgen. Dær føres Samtalerne, dær udlaanes Bøgerne, dær skrives Brevene, dær ydes de milde Gaver. Dær er baade »Præsten« og »Mennesket« een — og altid hjemme for hver den, der banker paa.

Endelig — og ikke mindst — dær næres Præstens egen Sjæl ved Granskning af Skriften og Fædrene, dær opholdes hans Viden ved Læsning af Tidens Tænkere, og dær udfoldes hans glad-ålvorlige, værdigt-milde Personlighed, og dær samler han det ind, som han giver ud ved Sygesøng og Dødsleje.

Hvilken sublim Harmoni i Kirken mellem det Objektive og det Subjektive, som ikke strides, men støtter hinanden i fri Ballance ... tænk blot paa eet eneste: Skriftestolen — med den dybt personlige Bekendelse og den dybt personlige Skrifтетale som det subjektive Element, og den strenge Absolutionsformel, som løser fra Synden, som det objektive Moment; tænk paa den lykkelige Forening af Kirkens Latin med Skriftefadere og Skriftebørns Modersmaal; tænk paa Foreningen af Dommer og Læge i Præstens Person; tænk paa det, Gud gør alene og direkte (Syndernes Forladelse), og paa det, han lader sin Tjener faa Lov at udrette (Husvælgelse og Advarsel, Raad og Tilskyndelse) ... og tænk paa, at Kirken i sin himmelfødte Genialitet har ordnet det saaledes, at disse Momenter, der for menneskelig Bevidsthed staar som stridende Elementer, ikke kives men udgør eet: en Bærer af Guds Kærlighed som er i Kristus Jesus.

c. Gærningens Omfang og Begrænsning.

Det er soleklart, at et Samfund som Kirken ikke kan bestaa uden den enkeltes Indordning under Helheden. Og da den enkelte Præst jo ikke har sin Myndighed og Beskikkelse direkte fra Kristus, men indirekte gennem Kirken, kan han ej heller tage sin Arbejdsplads selv; den maa Kirken anvise ham.

Den kan baade begrænses i Henseende til geografiske Forhold og i Henseende til Udøvelse af Embedets forskellige Funktioner (Tildeling af et Sogn, Forbud mod at prædike eller høre Skriftemaal o. s. v.).

En saadan Begrænsning og Lokalisering af den i Ordinationen meddelte Myndighed kaldes »Jurisdiktion«, Udøvelsesret af Embedet.

Af Jurisdiktionens større eller mindre Udstrækning afhænger Præstens kirkelige Grad i Hierarkiet (hvorom nedenfor).

Indskrænkninger i Jurisdiktionen kan ogsaa ske af pædagogiske Grunde (en daarlig Taler, en Skriftefader, der ikke egner sig til at vejlede Søstre, en altfor ung og umoden Præst, o. s. v.) eller være en Straf for Forseelser.

En Præst, der er nyordineret, har kun Ret til at læse Messe — og endda kun med Tilladelse af Stedets Biskop — han faar *Celebret*, d: et Dokument, der giver Ret til at celebrere.

Naar han ansættes et Sted, tildeles der ham Ret til at høre Skriftemaal (i et Sogn, et helt Stift), og denne Ret kan udstrækkes til ogsaa at omfatte Sjælesorg for Ordensfolk (Nonner).

Er han udnævnt til Sognepræst, faar han Ret til Daab og Ægtevielse — en Ret, Sognepræsten under eget Ansvar kan give videre til Kapellaner.

Ret til at prædike gives af Biskoppen — enten for hele Stiftet (i fremmede Kirker dog kun med Forlov fra Sognepræsten) eller i bestemte Kirker.

I Menneskets Naturretigheder er der allerede sket Indskrænkninger før Ordinationen.

Retten til Ægteskab giver allerede Levitten Afkald paa.

Retten til Ejendom opgiver kun den Præst, der tilige er Ordensmand.

Retten til Selvbestemmelse afgiver allerede Klerken, naar han indtræder i sit specielle Lydighedsforhold — den indskrænkedes yderligere ved Præstens Løfte om »Ærbødighed og Lydighed« overfor Biskoppen.

Konfirmationens og Ordinationens Sakramenter er ikke givne Præsten i hans egen Ordination, hvisaarsag han ej heller kan give dem videre — dog kan Rom give en almindelig Præst (Apostolisk Præfekt eller ikke-biskoppelig Apostolisk Vikar) Lov at konfirmere (som det hos Skismatikerne i Østerland ogsaa er Præster, der konfirmerer) og ved Ordination skal ogsaa et vist Antal almindelige Præster være med til Haandspaalæggelsen.

Retten til at begrænse Præsternes Myndighed hviler paa Herrens Overdragelse af sin suveræne Myndighed til Petrus — og Petri Efterfølgere (St. Matth. 16, 19).

I vore Missionslande er den enkelte Præsts Jurisdiktion oftest langt større end i Lande med Hierarki.

I Absolutionen har Ypperste-Bispen i Rom gjort nogle faa Indgreb, idet han har forbeholdt sig at absolvere visse forfærdelige Misgerninger (sker saadanne, maa Til-ladelse til at absolvere, uden Nævnelse af Synderens Navn, indhentes hos Paven).

(Fortsættes.)

Observationer.

10.

I den københavnske Missions Organ læses:

Peter Schindler: PETRUS — PAVEN OG ROM. J. H. Schultz's Forlag. København. 72 Sider. Den unge, katolske Præst skriver lige saa godt som de fleste danske Journalister og tænker ikke bedre, regner sikkert med tilstrækkelig Overtro — eller Trang dertil hos et passende Publikum, forbliver derfor lige saa ubibelsk, udansk og uhistorisk som al moderne Katholicisme i Danmark. A. H.

U bibelsk — naa, det er jo enhver, der forstaar Skriften anderledes end Missionen — f. Ex. Kirkefædrene.

U dansk — ak ja, naar Ens Horisont ikke er begrænset af Danmarks Grænser, men man ogsaa regner Paris, London, Rom o. s. v. med til Verden... saa er man vel »udansk«.

(Jeg hørte for Resten en Gang en berømt Pastor rose sig af, at han ikke kunde læse nogen fremmed Bog paa Originalsproget... saa dansk var han.

Hvad sagde ikke Ibsen: Trold, vær Dig selv nok!

U historisk er vist (efter Anmelderen) hver den, der ikke nøjes med en god dansk Haandbog i Historie, men er udansk nok til at gaa til Originalteksterne — baade paa Historiens Papir og i Arkæologiens Sten.

11.

Naar man ser, hvor nu alle Partier med en let Rynken paa Næsen tager Afstand fra Dr. Kure, kommer man

til at tænke paa, med hvilken ærbødig Alvor de tager enhver böhmsk Dr. Kure, der laver »Los von Rom«-Bevægelse. Der er Forskel paa Fisk, som Manden sagde...

12.

Den megen Tale om Sammenlægning af Præstembeder og Sækularisering af Kirkemidler vækker Harme i den kirkelige Presse.

Os volder det Vanskelighed at se, at det, der er Uret i 1927, var Ret i 1536.

Paaberaaber man sig »Folkets Vilje« som højeste Lov i 1536 — maa man acceptere samme mangehovedede Autoritet i 1927.

13.

»Folkerøsten« beretter:

I det svenske »Studenterbladet« har der staaet en teologisk Fejde, og i denne Fejde har flere taget kraftigt til Orde for Romerkirken. Prof. *Holmquist* omtaler Sagen i »Församlingsbladet« og siger, at Studenterbladets Redaktion sammenfatter Resultatet af Diskussionen saaledes:

Romersk-katholske Strømninger fremtræder allerede iblandt os. Aldrig har Ungdommens Trang til Autoritet været saa stærk, nu da alting omvurderes. Ungdommen, først og fremmest den akademiske, rømmer i Massevis fra de religionsfjendtlige Lejre og vender atter tilbage til Religion og Kirke. Den lutherske Kirke hos os som i hele Norden er dog daarlig rustet til den Opgave at drage disse Desertører til sig og tage imod dem. Overfor den afmægtige og splittede Lutherdom, og overfor de talløse Sekter staaer den katholske Kirke, een, hellig og almindelig, een Hjord og een Hyrde over 300 Millioner Bekendere Verden over, eet fast Hierarki, eet Overhoved osv. Det maa dog haabes, skriver Bladet, at Katholicismen ikke skal blive de Religionstørstendes sidste Udvej, men at det maa lykkes vort eller et kommende Slægtled at gyde nyt Liv i vor lutherske Kirke — i Gustav Adolfs Kirke.

Ja, Haabet beskæmmer jo ingen — men hvordan vil »Gustav Adolfs Kirke« egentlig yde de Søgende det, den netop forkaster i Petri og Pius XI's Kirke?

14.

Pastor Rosendahl, som selv skriver en af de mest elegant slebne og allerspidseste kirkelige Penne, bebrejder mildt Forf. af »Petrus, Paven og Rom« »en vis friskfyr-

agtig Gaa-paa-Natur«. Forf. lover for Fremtiden at lægge sig efter den tungt henskriddende gejstlige Flegma, hvis søvndyssende Ordflom kvæler selv Lyden af Læserens Gaben — men undrer sig blot over, at han faar Skænd for »den stiveste romerske Tradition« og for »disse snart ulidelige og stereotype Romer-Ræsonnementer«.

Selvom de »virker uhyre knirkende« paa den xrede Anmelder, er der dog Mennesker, paa hvem de netop virker opkvikkende — netop fordi de var ved at falde i Søvn over den traditionelle theologiske Karosses Knirken, ladet som den er med Klichéer og Almindeligheder.

15.

D'Hrr., som dyrker »moderne Skoletanker«, synes at have høje Maal — omend sløje Udsigter. Med »Folkerøsten« som Kilde citerer jeg nogle Udtalelser fra en Debat i Studentersamfundet.

Dr. phil. Svend Ranulf siger:

Hvis man imidlertid skulde afskaffe Religionsundervisningen — hvad jeg ikke tror, der er megen Udsigt til her i Danmark — saa vilde der formodentlig i Stedet blive sat en Undervisning i Moral. Det skulde dog nødig være en Undervisning i, hvad man maa gøre eller ikke gøre. En saadan Undervisning vilde staa i Fare for at blive lige saa dogmatisk som Religionsundervisningen. Det maatte kaldes et moralsk Bondefangeri at liste færdige moralske Meninger ind i Børnene.

Ja, uha — sæt Børnené lærte den »færdige Mening«, at de ikke maa stjæle, lyve, bande, være usædelige ... Forfatteren Otto Gelsted har fundet Midlet:

... han var enig med Dr. Ranulf i, at der ikke var megen Udsigt til, at Religionsundervisningen i Skolerne blev afskaffet. De frisindede Lærere i Historie, Litteraturhistorie og Naturhistorie kunde dog maaske bevæges til paa en lumsk Maade at indsmugle i deres Undervisning en Kritik af de gammeldags Læresætninger, Børnene proppe-des med i de andre Timer.

Saa er den jo klaret, som Ping siger!

Læge Svend Hoffmeyer:

Næst efter Pengene er der intet i Verden, der har anrettet saa mange Ulykker som den paulinske Religion. Jeg

er ikke saa pessimistisk som de foregaaende Talere. Jeg synes bl. a., at der er Tegn til, at Kønsmoralen vil komme til at undergaa saadanne Forandringer, at den vil undergrave hele Kristendommen.

Bravo! Bare begynd fra den Ende — saa glider der nok en Del! Midlet er genialt — men absolut ikke nyt. —

Dr. phil. Sigurd Næsgaard er den, der holder Haabets Fane oppe — snart er Dragen fældet:

Religionen staar for Øjeblikket meget svagere i Skolen, end den har gjort før. Hvad det gælder om er ikke at faa Moralens ind i Skolen, men tværtimod ud af Skolen, thi Skolen er aldeles gennemsyret af Moral.

Doktoren kan trøste sig — med Læge Hoffmeyers Medicin og Naturens egen Hjælp kan den fæle Moralsygdhed udryddes. —

Der er een Behagelighed ved disse Udtalelser: de er klare — nu kæmper man ikke mere for »Frihed« men for Ret til ... Hor!

16.

I »Menighedsbladet« bringes (efter »Die christliche Welt«) en Statistik over »Katholicismen i England«, som jeg skal tillade mig at korrigere efter »The catholic directory« 1926 (p. 620 ff.).

»Menighedsbladet«:	Virkeligheden:
1.965.000 Katholikker i England...	2.042.630
4 Ærkebispedømmer	4 Ærkebisped. + 22 Bispedømmer.
4100 Præster	4096
601.000 Katholikker i Skotland ...	603.860
3.200.000 Katholikker i Irland.....	3.242.670

Det kunde maaske samtidig interessere at faa Tallene paa Katholikker i hele Verden:

Europa	190.779.213
Asien	15.416.573
Afrika	3.271.228
Amerika	112.790.464
Australien....	<u>2.070.930</u>
I hele Verden	324.328.408

Saa kan man da forstaa, hvilken Gru det maa volde en provinciel Hjærne i »Aalborg Venstreblad«, som fortæller den undrende Samtid:

... Og Pavekirken kalder særlig paa de onde Liden-skaber. T. Eks. kan nævnes, at Katolikerne lærer, at hvis én har dræbt en Trosfælle, kan denne Synd sones ved hagefler at slaa en Protestant ihjel. I denne Belysning maa man ogsaa se Beretningen om, at det gruelige Tog-overfald i Mexico var udført af Katoliker.

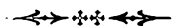
Videre:

Ogsaa Læren om, at Kætterforfølgelsen er en kristelig og fortjenstfuld Gerning, staar, som før nævnt, fremdeles ved Magt. Kun verdslig Lov og Øvrighed værner Pro-testanterne imod Baal og aabenlys Forfølgelse.

En Jurist, der har set disse Udpluk (som kun er en Del af to Spalter), vurderede deres Ophavsmand til 1 Maa-ned — men, da han havde læst det hele, føjede han til: han bliver kun dømt efter Taabeparagrafen ...

Hvad der forundrer, er, at et Dagblad har den Dristig-hed at trykke saadant Tøjeri, vi er jo da ikke i Norge!

Observer.

Laurbærkransen paa Helgenraven.

I *La voce d'Assisi* for 20. Marts læses:

Giovanni Joergensen i San Francesco.

Den store danske Digter, som har skænket Hellig Frans sit Hjærte og sit ypperste Virke som Skribent i en saadan Grad, at han endog har valgt Helgenens Land til sit andet Fædreland og har bygget sin Arne hær for ret at leve i franciskansk Luft, har den sidste Dag i Aaret 1926 udført en ophøjet Handling, som yderligere bekræfter det, han hidtil har skænket os.

Han har bragt sin største Ven — San Francesco — den Laurbærkrans, som hans taknemmelige Landsmænd havde trykket om hans Pande.

I Kryptens Halvmørke under San Francesco-Kirken, nær ved den Klippe, som rummede Støvet af de stigmatiserede Lemmer, foregik den paa een Gang ydmyge og op-højede Højtidelighed. Medens en Franciskanerpater frembar det hellige Messeoffer paa Altret ved Helgenraven, og Digteren forenede sig inderligt med sin store Ven ved at mætte sin Sjæl med Paaskelammets Kød og Blod, blev de symbolske Laurbærgrene hængt op paa den hellige Klippe ... i Aandens Enfoldighed med rent og dybt Sind og i inderlig Andagt og Bøn!

Endnu idag hænger grønne paa den rødlig Klippeblok hine Laurbær med Danmarks rødhvide Baand — men hvem af de mange, der skrider forbi og ser Kransen, forstaar den dybe Virkelighed i dette lille Symbol?

Maaske faa ... maaske ingen ... men alle kan se saa meget, at det er en Æresbevisning fra en stor Sjæl til en stor Helgen.

(Ved *Pet. Sch.*)

Kristi Legemsfest i Provinsen.

Festen i Roskilde plejer at samle Deltagere ikke blot fra Byen og Oplandet men ogsaa fra Nabomenighederne i Køge, Ringsted, Slagelse og fra København.

Processionen aabnedes som sædvanlig af en Klosterbroder, der bærer Korset. Han var flankeret af to smaa i blaat og hvidt klædte Ministeranter. Saa var det ligesom et broget Baand, der langsomt førtes ud fra Kirken og snoede sig over Gaden ind til Hospitalets Have. Der var hvidklædte Smaapiger med brogede Bannere — Spejdere i deres gule, — Ulveungerne i deres grønne Dragt. Bedende og syngende Rækker af Damer af de mest forskellige Samfundslag og i alle Aldre. Direktør Sørensens Orkester støttede Salmesangen. Atter en Flok Smaapiger i hvidt med Blomsterkurve, som de efterhånden tømmer for at strø Vejen med Rosenblade. Ministeranter i rødt og hvidt svinger Røgelsekar. Endelig kommer Baldakinen. Guldmonstransen med den hvide Hostie blev baaret af Pastor Hoppers, Slagelse. Baade han og de assisterende Præster var i skinnende Guldmors Messehagler. En Æresvagt af Mænd, der bærer brændende Lys, ledsager Baldakinen. Den mandlige Del af Menigheden slutter Toget.

Et kort Ophold blev gjort ved de tre forskellige Altre, der var blevet rejst i Hospitalets Have.

Foran Hospitalet dannedes det smukkeste Tableau. Trappeopgangen og Hospitalets Indgang er som et Højkor. Nede mellem de vuggende Tulipaner knælede den store Skare. Oppe ved Vinduerne trængte de syge sig sammen, mens Spurvenerne pipede af Fryd i Tagrenden.

Efter at Processionen var forbi, kunde Kirken ikke rumme de mange Deltagere, der endnu vilde have Del i den sidste Velsignelse og være med til at synge den ambrosianske Lovsang »Store Gud, vi lover dig«. —

Eftermiddagens Friluftsmøde blev henlagt til Sct. Josefs Skoles Gymnastiksal. Den rummelige Sal var saa godt som fyldt ved 2¹/₂ Tiden, da Sognepræst, Pastor Quaedylic, bød Velkommen og gav Ordet til Pastor Benzon. Pastor Benzon har lige udgivet en Bog om Sognepræsten i Ars, Jean Vianney.

Taleren skildrede Sognepræsten i Ars som en Mand, der hentede sin sjælelige Glød i Alterens Sakramente, som iøvrigt er Arnestedet og Brændpunktet for den katolske Kultus.

Derefter talte Lærer, cand. phil. Rønnow. Hans Emne var: »Den katolske Kirke og den danske Folkekarakter«.

I korte og letfattede Vendinger fremsatte Taleren en Række Tanker, som Forsamlingen fulgte med spændt Opmærksomhed.

Det er ikke Fornuftgrunde, der her i Danmark plejer at støde Folk bort fra den katolske Kirke. Det er snarere Følelsesgrunde. Der er dem, der tror, at den Kirke ikke passer rigtigt for os. Kulturen er bleven anderledes. Vi føler det, som om vi maatte bryde med noget, dersom vi blev Katholikker. Taleren brændemærkede den Opfattelse som fejltagtig. For at bevise sin Paastand gik Taleren over til en detailleret Analyse af den danske Folkekarakter og pegede paa tilsvarende Træk i den katolske Kirke.

Jævnhed præger det danske Land, saavel som det danske Sprog og det danske Folk. Det kan betyde et Minus, men det kan ogsaa være et Plus. Jævnhed tyder paa Harmoni og Maadehold.

Den katolske Kirke har de store Modsætninger. Men det, der kendetegner den, det er det store Maadehold. Sekterne er yderliggaaende. Den katolske Kirke er den gyldne Middelvej.

Danskeren har Sans for Livets praktiske Side, Katholicismen ligeledes Sans for Realiteter. Det er en forkert Opfattelse, naar Folk tror, at den svæver højt oppe. Vi Katholikker véd, at Religion betyder et ærligt Arbejde, der

skal gøres. Det, som Kirken først og fremmest forlanger, er, at vi passer vore Kaldspligter.

Det danske Folk er demokratisk. Det er den katholske Kirke ogsaa. Den tager Sigte paa Folkets brede Lag. Der er hos os ingen født Overklasse. De fattigste kan komme til at beklæde de højeste Embeder indenfor vor Kirke. Pave Pius X var en fattig Røgterdreng. Vore Kirkefester er et Udtryk for den demokratiske Karakter. De er Folkefester. De samler høje og lave.

Danskeren forstaar med et vist Lune at se paa Livets Alvor. I den katholske Kirke finder vi ofte den dybeste Alvor, der gemmer sig bag et Smil. Hos vor Gejstlighed kan vi træffe en Munterhed, der forbavser en.

Saa er der Historien. Det danske Folk er i de sidste Aarhundreder kommet bort fra Katholicismen, vil man indvende. Taleren saa i det danske Folks Historie to Bevægelser. En opad og en nedad. Hvornaar var det, at vi havde Fremgang, vandt Folk og holdt dem sammen, der stod under den danske Krone? Taleren anførte protestantiske Historikeres Vidnesbyrd, der indrømmede, at Danmarks Stortid faldt sammen med den katholske Periode, medens Tilbagegangen begyndte ved Reformationens Indførelse.

Endnu blev den danske Videnskab og Litteratur omtalte. De gaar snarere med end imod den katholske Kirke og dens Kultur. Endogsaa de store religiøse Digtere af den sidste Tid, Brorson og Grundtvig, lever paa Minder fra den katholske Tid.

Taleren sluttede: Det er min Overbevisning som Dansker og Katholik, at ved at være Katholik bliver en Dansker ikke et ringere, snarere et bedre Menneske.

Sognepræsten takkede de to Talere. Til Slut Sang hele Forsamlingen: Bliv hos os, naar Dagen hælder.

(Efter Roskilde Avis.)

Søndag i Kristi Legemsfest Oktav var en smuk Oplevelse for Katholikker som før mange anderledestroende i Kolding.

I Løbet af Lørdagen smykkede Søstrene, hjulpet af enkelte af Menighedens Damer og Herrer, Kirkens Alter og Skib. Resultatet var et vidunderligt Vidne om den Skønhedssans, der havde ledet Arbejdet, og som genspejlede Kærlighed til Herren i Tabernaklet og Trang til at vise ham en virkelig Hyldest. Uden Tvivl har samme Bevæggrund været Drivfjedren til det Arbejde, de unge Piger udførte ved i Nattens Løb at »brodere« de levende Tjæld

til Ophængning langs Processionens Vej og iøvrigt hos de mange, der hjalp til ved de store Forberedelser, for at Festen, ved hvilken vi offentligt og højtideligt skulde bekende vor Tro paa Alterets Sakramente, kunde faa et virkelig højtideligt og værdigt Forløb.

Søndag Morgen kom med Graavejr; men der var ingen, der for Alvor tænkte sig den Mulighed, at man paa Grund af Vejret kunde blive nødsaget til at opgive Processionen i det fri. Kirkens fire mægtige Flag vajede fra Taarnet, og Flagalléen fra Kirken til Alteret, der var rejst paa Hjørnet af Seestgade og Kralundsgade, var klar allerede Kl. 7. —

»De Angelis«-Messen lød med Styrke og Begejstring, sunget af hele Menigheden. Kirken var overfyldt.

Da Messen var forbi, meldtes Tørvejr, og under de mest højtidelige Former bekendte Sankt Michaels Menighed sin Tro paa Verdens Frelser i Monstransen. Adskillige Hundrede fremmede havde taget Opstilling langs Processionens Vej og overværede med Ro og ærbødig Alvor Katholikkernes Sang, Tilbedelsen og Velsignelsen, og mange blottede Hovedet, da Sakramentet førtes forbi.

Den her i Ugebladet tidligere omtalte nye Monstrans var en smuk Ramme om det Allerhelligste.

Seks nye Processionslygter, der er købt i Frankrig, var for første Gang i Brug.

Det første af de Tjæld, der er tegnet af Fru Gisela Trapp, og som de unge Piger har broderet i Løbet af to Aar, var monteret og ophængt inde i Kirken. Det forestiller Helligaanden i Dueskikkelse omgivet af Ildflammer i Flugt fra det himmelske Jerusalem ned mod Jorden.

Kirkens Kor, der som saadant traadte ud i Livet første Pinsedag, sang under Organisten, Kapelmester Kloses Ledelse forskellige flerstemmige Sakramentshymner til Offeratorium, Kommunion og ved Alteret ude paa Gaden.

Kolding i Kristi Legemsfestens Oktav.

Vald. Kallan.

Nordfra, Sydfra, Østfra og fra Vest stævnede Sønderjyllands Katholikker Søndag den 19. Juni til Haderslev for at fejre »Kristi Legemsfest« og deltage i den Procession, som Pastor Wolff hvert Aar foranstalter i Haderslev. Ligesom i Fjor gik Processionen med Politimesterens Tilladelse gennem Mariegade ad Aastrupvej til Sct. Hedvigssøstrenes Børnehjem og derfra igennem andre Gader tilbage til Kirken. Der var knap saa mange Deltagere som i Fjor — det meget daarlige Vejr maa bære Skylden herfor — da Processionen satte sig i Bevægelse, men selve Processionen er blevet smukkere, flere Kongrega-

tioner har faaet Faner og Bannere, og flere Sølvlygter er kommet til, ligesom Orkestret, der under Pastor Wolffs Ledelse bestaar af Mænd og Drengene fra Menigheden, er blevet bedre sammenspillet end i Fjor, men der er ogsaa øvet ugentligt. Da Processionen naaede Børnehjemmet, som Søstrene havde pyntet meget smukt med Flag og Guirlander, havde man et rørende Syn, nemlig 6 smaa hvidklædte Børn, der under Ledelse af en Søster knælede ned, alle med Blomsterkranse i Haaret og Blomsterkurve i Hænderne, hvoraf de strøede Blomster, det var Børnehjemmets mindste alle under 2 Aar. Ved det i Børnehjemmets Have rejste Alter holdt Hr. Pastor Cüpers fra Aabenraa en Prædiken og meddelte den sakramentale Velsignelse, hvorefter man drog tilbage til Kirken, hvor Højtideligheden sluttede. Der blev under hele Gudstjenesten brugt saavel det danske som det tyske og polske Sprog, idet alle tre Nationaliteter er repræsenterede i Menighederne her i Sønderjylland. Polakkerne havde en meget stor Glæde, idet Hr. Legationssekretær Malhomme fra det polske Gesandtskab i København deltog i hele Festen. Hr. Malhomme var med at bære Baldakinen over Alterets Sakramente, og han var hele Eftermiddagen til Raadighed for Polakkerne, der glædede sig inderligt over at kunne tale med en af deres Lands Repræsentanter i Danmark. Paa Grund af Vejret blev den paatænkte Menighedsudflugt ikke til noget, men de fleste af de tilrejsende opholdt sig i Præstegaarden, hvor de i Skolestuen kunde spise deres medbragte Mad, og hvor der udskænkedes over 250 Kopper Kaffe til de forskellige Hold, der spiste, saa man vil se, at det i Præstegaarden var en meget travl Dag.

Alt i alt, trods det uvenlige Vejr, drog Katholikkerne om Aftenen hjem fra Haderslev, glade over at have tilbragt en dejlig Dag og over at være et Minde rigere, der kan lyse op i Hverdagslivets Arbejde. E—V.

Den Katholske Syge- og Begravelseskasse.

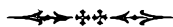
1867. — 1. Juli. — 1927.

Det er sjældent, man ser ovennævnte omtalt i vort Ugeblad, men nu tillader jeg mig at bede om Plads for at fortælle Ugebladets Læsere, at denne Sygekasse, Menighedens eneste, den 1. Juli har bestaaet i 60 Aar. Syge-

kassen er saaledes et af vore ældste Foretagender. Desværre har vore Forgængere ikke efterladt sig noget i Ugebladet om Sygekassens Oprettelse, men vi ved dog, at Sygekassen er stiftet af afdøde Fabrikant Hoffmann, afd. Murmester Günther, Vinhandler Erlewein, Ingeniør (?) Johnston og Cigarfabrikant Rasmussen.

Jeg skal ikke trætte Ugebladets Læsere med at fortælle, hvad Gavn Sygekassen har udrettet i disse Aar, men indskrænke mig til at bemærke, at det er anselige Summer, som den har betalt til Sygeunderstøttelser, Læger og Hospitaller. At Sygekassen aldrig har opnaaet noget imponerende Medlemstal, er for saa vidt ret forstaaeligt, idet vor Sygekasse umuligt kan være med i Konkurrencen med de store statsanerkendte Sygekasser. At vor Sygekasse skulde have været statsanerkendt — ja, det er rigtigt, det burde være sket for Aar tilbage, men Fejlen ligger ikke hos tidligere Ledere, men vel nok nærmest i, at der ikke har været tilstrækkeligt Sammenhold — ikke indenfor Sygekassen, men mellem alle os Katholikker i København. I de 60 Aar, Sygekassen har bestaaet, har den kun haft 7 forskellige Formænd, hvilket jeg formener er et godt Tegn paa god Forstaaelse mellem Medlemmer og Ledelse. Om disse Formænds Arbejde kan jeg desværre ikke udtale mig udover Hr. Brix-Hansen, som er den eneste nulevende, bortset fra den i Øjeblikket fungerende Formand; men af Hr. Brix-Hansen er der udrettet et stort og godt Arbejde for Sygekassen. Paa dennes Vegne bringer jeg dens nuværende Bestyrelsesmedlemmer, de Herrer Rich. Amann, F. H. Messerschmidt og P. Günther og alle tidligere Medarbejdere en hjertelig Tak, og Sygekassens Stiftere vil af Foreningen blive bevaret i taknemmelig Erindring; men der skal ogsaa her siges Tak til vore 2 katholske Hospitaller og til vore 6 Læger for den Imødekommenhed, de altid har vist os, og denne Tak gælder ogsaa vore Æresmedlemmer for den Støtte, de har ydet Sygekassen, I Anledning af disse 60 Aar vil der Søndag den 10. Juli Kl. 8 blive læst en højtidelig Messe i St. Ansgars Kirke, og Hs. Højærværdighed Biskoppen vil læse den, saafremt han ikke er bortrejst.

G. Læsøe-Riise.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen har i disse Dage indviet sit nye Kapel, Bjerregaards Sidevej 1, Valby, som staar aabent fra førstkommende Søndag fra Kl. 6 indtil Kl. 5 Efterm. I Kapellet holdes Messen om Søndagen Kl. 7 og Kl. 9, paa Hverdagene Kl. 6¹/₂ og Kl. 8. Naar Biskoppen er fraværende, holdes kun een Messe.

Fredericia. »Fredericia Dagblad« for 14. Juni meddeler: Søster Olava's Jordfæstelse fandt Sted i Gaar Midt-dags fra St. Knuds Kirke, som var fyldt til sidste Plads. Den smukke og hyggelige Kirke var sørgesmykket, og den afd. Søsters Kiste var dækket af et stort Klæde med Sølvkaster og prydet med hvide Liljer (Symbolet paa Uskyld). Ved Baaren talte Pastor Frederiksen smukt og inderligt. Jordfæstelsen fandt Sted paa Assistenskirkegaarden, og det var et stort Følge, der fulgte efter Baaren derud. Forrest i Ligtoget gik Pastoren med Kordrengene, hvorefter fulgte Baaren, der igen efterfulgtes af 30 Søstre, deraf mange Tilrejsende, og endelig selve Følget. Ved Graven takkede Pastor Frederiksen paa Familiens Vegne for den udviste Deltagelse. — Afdøde Søster Olava stammer fra den gamle, kendte Fredericiaslægt Schütten. Hendes Brødre, Doktor Anton Schütten, Nykøbing, og Fabrikant Rudolf Schütten, var begge her i Gaar i Anledning af Begravelsen.

Frankrig. Pater L h a n d e, en lærd fransk Præst og Forfatter (han har skrevet adskillige Romaner, fungerer som Journalist og er bekendt som en stor Sprogkyndig) har i nogle Maaneder prædikeret hver Søndag p. Radio. Nu skriver han i »La Vie Catholique« for 19. 3. 27 om sine Erfaringer: »Radioprædiken bør ikke være i Stil med den sædvanlige Prædiken i en Kirke. En højtidelig Prædiken kan maaske have en vis Tiltrækning, men den har ikke megen anden Virkning end den at tilfredsstille Nysgerrigheden. Jeg har holdt en saadan Prædiken i Toulouse, men modtog ikke et eneste Brev angaaende denne Prædiken, hvorimod jeg nu modtager Hundreder af Breve i Anledning af de Prædikener, jeg i den sidste Tid har holdt. Radioprædiken maa være jævn, umiddelbar, almindelig forstaaelig, og den maa ogsaa tage Hensyn til Ikke-Katholikkens Intelligens og Følelse. Jeg har modtaget Breve fra Frankrigs yderst beliggende Egne, fra Elsass og Schweiz, fra de indesneede Bjerglandsbyer; ganske særligt har jeg hørt fra Syge, der modtog Prædiken som en stor Velgerning.« Radioprædikenerne holdes om Søndagen Kl. 3, hvilket Tidspunkt er overordentligt gun-

stigt, eftersom der paa denne Tid ikke er ansat andre Radioprogrammer, og de fleste Familiemedlemmer er gerne hjemme paa den Tid. P. Lhande siger, at naar han sidder foran Mikrofonen, føler han — ved Tanken om, at han taler til Tusinder, maaske til Millioner — en meget stærkere Grebethed end naar han taler i en Kirke ...

Ugens Messebønner.

3. Juli. 4. Søndag efter Pintse. Søndagsmessen (N-M. 666, G-M. 501). Ihukommelse af Leo II (Bønnerne som paa den hl. Gregors Fest N-M. 850, G-M. 688, blot at Kirkebønnen og Slutningsbønnen er byttede om). Dernæst Ihukommelse af Oktaven for Peter og Paul (N-M. 972, G-M. 792).
4. Juli. 6. Dag i Oktaven (N-M. 983, G-M. 805). 2. af Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—123], G-M. [107]).
5. Juli. Antonius Maria Zaccaria (N-M. 984, G-M. 806). Ihukommelse af Oktaven.
6. Juli. Oktavdagen for Peter og Paul (N-M. 988, G-M. 809). Apostlenes Præfation.
7. Juli. Cyrillus og Methodius. Messen for en Bekender-Biskop (N-M. og G-M. [38]) med Undtagelse af det opgivne (N-M. 991, G-M. 812).
8. Juli. Elisabeth af Portugal. Messen for en Kvinde, som hverken var Jomfru eller Martyr (N-M. og G-M. [73]) med Undtagelse af Kirkebønnen (N-M. 992, G-M. 813). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [105] G-M. [120]). 3. frit.
9. Juli. Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 2. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—123], G-M. [107]). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41).

NB. I alle Messer tilføjes efter Paabud af Hans Højærværdighed Biskoppen Bønnen om Solskin (N-M. [125], G-M. [109]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Meddelelse fra Vikariatet.

Oratio imperata: Pro serenitate.

Den pavelige Velsignelse meddeles af Pastor Ronge i St. Josefs Kirke den 10. Juli før Messen Kl. 9 (ikke som bekendtgjort efter Messen).

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinzen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

St. Kunds Kapel. I Tiden fra 1. Juli—31. Aug. bortfalder den tyske Gudstjeneste og den stille Messe Kl. 6¹/₂ læses kun Fredag og Lørdag. Søndagsgudstjenesten Kl. 8¹/₂ holdes som sædvanligt.

Mødreforeningen i St. Ansgars Sogn. Tirsdag den 5. Juli Kl. 8¹/₄ læses den hl. Messe for Foreningens Medlemmer og Anliggender.

Ædle Velgørere

bedes betænke Hjemmene i Nakskov med Gaver af al Art, baade brugte Klæder, gamle Flasker, Bøger, Aviser, Metaller, Fri-mærker, kort sagt alt, hvad der kan anvendes eller gøres i Penge. Godhedsfuld Henvendelse til Diemar. Skinderg. 32. Tlf. **Byen 6555.** Pater A. Smitz P. G. Konto er Nr. **6511.**

Katholsk Lærer, 28 Aar og ugift, med Studenter- og Lærereksamen, søger Stilling ved en Skole. Gode anbefalinger haves fra Realskoler. Billet, mrkt. »Lærer«, modtager Ugebladets Redaktion.

Kirkelig Kalender.

3. Juli 4. Søndag eft. Pintse .	10. Juli 5. Søndag eft. Pintse .
4. — M. Oktavdag.	11. — M. Pius, Pave og Martyr.
5. — Ti. Anton M. Zaccaria. Bekender.	12. — Ti. Johannes Gualber- tus, Abbed.
6. — O. Oktav af Peter og Paul.	13. — O. Anaklet, Pave og Martyr.
7. — To. Cyrillus og Metho- dius, Biskopper og Bekendere.	14. — To. Bonaventura, Bi- skop og Kirkelærer.
8. — F. Elisabeth af Portugal, Enke.	15. — F. Kejsers Henrik, Bekender.
9. — L. Marias Officium.	16. — L. Vor Frue af Karmel.

Odense. Søndag den 3. Juli agter Biskoppen at meddele Firmelsen i St. Albani Kirke under Prælatmessen Kl. 9.
Stille Messer Kl. 7 og Kl. 7³/₄.

Husk Valfarten i Dag den 3. Juli Tog gaar fra København 7⁰² og 8¹¹. Messe i Ringsted Kl. 9. Processionens Afgang Kl. 10. Messe i Haraldsted Kl. 12¹/₂. Tog tilbage fra Ringsted 19³⁶ og 20⁴³.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 3. Juli Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Jesu Hjertes Kirke. I Ferietiden bortfalder 7¹/₂-Messen som Regel baade om Hverdagen og om Søndagen.

Sakramentskirken. I Juli og August bortfalder Aftenandagten om Søndagen; den sakramentale Velsignelse meddeles straks efter Højmessens.

Rosenkranskirken. Mariakongregationens Møder i Juli og August bortfalder.

St. Annæ Kirke. Fra 3. Juli til 7. August er Messerne om Søndagen Kl. 6, Kl. 8¹/₂ og Kl. 10.

Vor kære Søn og Broder

Montør **Anton Paulmann**

er afgaaet ved Døden den 17. Juni efter et Ulykkestilfælde. Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

Anna Paulmann.

Fra den 4. Juli bor Redaktøren:

»Stella Maris«, Vindingevej, **Nyborg**,

hvortil alle Henvendelser bedes sendt. Annoncer og lignende bedes senest sendt **Søndag Aften**.

Kun eventuelle Dødsannoncer kan sendes til Trykkeriet »Athene«, Svanemosegaardsvej 4, København V.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4, Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 28.

Søndag den 10. Juli.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Sakramentskirken. — Fra Vatikanet og Kurien. — »Academia polyglotta«. — Liturgi (fortsat). — Pastor Albert Helmke. — Den gamle Kirke. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Frankrig. Rom. Sydamerika. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,1—22,16 i Udtog. XII.

Efterslæt.

1. Vogt dig for Selvbedrag.

Mangen Vej synes Manden ret, og saa fører den til sidst dog til Døden. (14,12) (16,25). —

2. Hvorfor du skal vogte dig for Grusomhed.

Er man barmhjertig (mod andre), gør man vel mod sin egen Sjæl; er man derimod grusom, støder man ogsaa sine nærmeste fra sig. (11,17). — Den ugudeliges Sjæl følger Lyst til det onde, han kender ikke til Medynk med sin Næste. (21,10). —

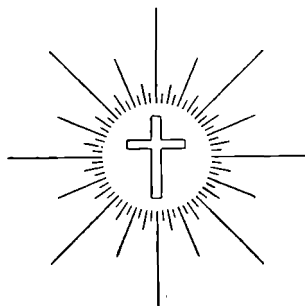
3. Hvorfor du skal vogte dig for Vrede og Utaalmodighed.

Den utaalmodige kommer til at bære sig taabeligt ad; og en rænkefuld Mand er forhadet. (14,17). — Den taal-

modige ledes af megen Kløgt, den utaalmodige derimod sætter sin egen Daarskab i Højsædet. (14,29). — Mildt Svar stiller Vrede, haard Tale vækker Harme. (15,1). — En fredelig Tunge er et Livsens Træ, men en ustyrlic saarer Hjertet. (15,4). — Vredagtig Mand fremkalder Splid, taalmodig Mand dysser paabegyndt Trætte ned. (15,18). — Bedre er en taalmodig Mand end en vældig Helt; bedre en, der styrer sit Sind end en, der erobrer Byer. (16,32). — Den, som er utaalmodig, kommer til at bøde derfor, og tager han noget med Vold, skal han betale dobbelt Bøde. (19,19). —

4. *Kvindens Dyder og Lyder.*

Yndefuld Hustru vinder Ære (for sin Mand), flittige Mænd vinder Rigdom. (11,16). — En flittig Hustru er sin Ægtemands Krone, men en, der handler skammelig, er som Edder i hans Ben. (12,4). — Den, som fandt en god Hustru, fandt Lykken, og han modtog Naade fra Herren. (18,22). — Hus og Gods faar man fra sine Forældre, men en klog Hustru er en særlig Gave fra Herren. (19,14). — Som en Guldring i en Svinetryne er en smuk Kvinde, der er taabelig. (11,22). — En taabelig Søn er sin Faders Ulykke, og en kivagtig Kvinde er som et ustandseligt Tagdryp. (19,13). — Hellere sidde i et Kvistkammer paa Taget end være sammen med en trættekær Kvinde nede i Dagligstuen. (21,9). — Hellere bo i Ørkenland end sammen med en trættekær og arrig Kvinde. (21,19). —

Sakramentskirken

1917 -- 9. Juli -- 1927.

Redaktionen har udbedt sig lidt Statistik og et lille Tilbageblik i Anledning af 10 Aars Dagen for Sakramentskirkens Indvielse.

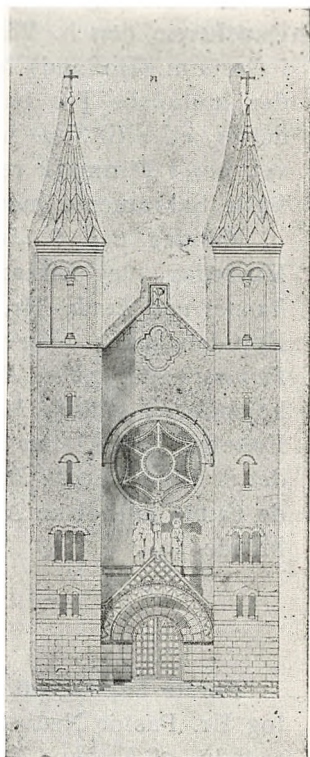
Tilbageblikket vil jeg begynde med at aftrykke den første Side af Kirkens Krønike:

Sakramentskirken

Nørrebrogade 27

er ved Bidrag, indsamlede af Hr. Pastor Anton Neuvel i Danmark og Holland, opført af Hr. Murermester A. V. Günther under Arkitekt Emil Jørgensens Ledelse efter Tegninger af den hollandske Arkitekt Jan Stuyt.

Om Kirkens Forhistorie, Køb af Grunden etc. beretter »Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« 1885 S. 188, 367, 431; 1886 S. 511; 1887 S. 463; 1888 S. 599; 1890 S. 428; 1901 S. 137, 155; 1906 S. 774; 1912 S. 480; 1915 S. 396, 572, 678, 843; 1916 S. 10, 385, 486, 952; 1917 S. 429 og S. 507, hvoraf det fremgaar, hvilken Fortjeneste Msgr. Neuvel har af Nørrebro og Søgnekirken her. Han kan med fuld Føje kaldes ikke blot Sakramentskirkens største Velgører, men ogsaa dets forudseende Grundlægger og Stifter,

der paa en enestaaende Maade har forstaaet at lægge alt saaledes til Rette, at Sognekirken og Skolen i det hele og store vil kunne bære sig, uden at behøve at ligge Vikariatet til Byrde.

Angaaende Kirkens Navn »Sakramentskirken« og dens Værnehelgen *St. Villads* (Villehadus), vil det være af Interesse at notere, at Hr. Pastor Neuvel netop har truffet dette Valg for — som han selv saa smukt fortæller — paa denne Maade som Hollænder at bøde paa, hvad hans Landsmænd paa Reformationstiden har forbrudt imod Danskeren, den h. Villads, som de lod lide Martyrdøden i Gorkum (Holland) for hans standhaftige Bekendelse af den katholske Tro paa Alterets allerhelligste Sakramente; derfor, eller til Sone herfor vilde Hollænderen, Pastor Neuvel, her i Danmark rejse en Kirke til Ære for Alterets helligste Sakramente med den h. Villads som Værnehelgen.

Mandag den 9. Juli 1917, Martyrerne af Gorkums Mindedag, blev Kirken højtidelig konsekreret af Msgr. *Johannes von Euch*. Hr. Pastor *Braun* holdt Indvielsestalen, Højtideligheden overværedes bl. a. af Hds. kgl. Højhed *Prinsesse Margrethe*, det herværende hollandske Generalkonsulat og afdøde *Mogens Ballins* fem Børn, hvis Farmor, Enkefru Ballin, efter sin afdøde Søns Ønske har skænket det af Billedhugger *Just Andersen* udførte Højalter, som har de gamle katholske Altre paa oldnordisk Museum til Forbillede

Første Søndag efter Kirkens Indvielse (d. 15. Juli) foretog Hr. Pastor Neuvel i Biskoppens Sted den rituelle Indsættelse af Kirkens *Sognepræst*.

Kapellan var der foreløbig ikke. Men Hospitalspræsterne i Griffenfeldtsgade, ikke blot Hr. Pastor *H. Gamél*, men ogsaa selve gamle Pastor *Neuvel* hjalp trofast skiftevis om Søndagen enten med en Prædiken eller en Messe.

I anden Halvdel af Aaret 1918 var Hr. Pastor *Schindler* ansat som Kapellan og havde her Hovedkvarter for Ungdomsarbejdet.

Fra April 1919 til Fasten 1924 var Hr. Pastor *Ravelli* ansat som Kapellan.

Fra Fasten 1924 til 15. Aug. 1924 boede Hr. Pastor *Fiedler* i Kapellanens Lejlighed og prædikede Kirken fuld.

Fra 15. Aug. 1924 har Hr. Pastor *Cay Benzon* været Kirkens Kapeilan og har med utrættelig Iver taget sig af alt forefaldende Arbejde, baade hvad Ungdomsforeningerne og Bibliotheket angaar. Sidstnævnte — Bibliotheket — er i disse senere Aar bleven ordnet og udvidet og har bidraget i høj Grad til det store Antal *Konvertitter*, som vi har haft; nemlig 119 i disse 10 Aar, foruden disse 71 Børn. (64 Konvertitter i de sidste 3—4 Aar.)

At vi netop nu samtidigt med at fejre 10 Aars Jubilæum staar umiddelbart foran Aabningen af en lille Annekskirke i Brønshøj, skyldes ogsaa for Størstedelen Hr. Pastor Benzons Initiativ og Ihærdighed.

Og da vi hermed er inde paa Statistiken, kan der med det samme tilføjes, at i de forløbne ti Aar er der i Kirkebøgerne indført:

350 Daab — 150 Ægtevielser — 231 Førstekommunikanter — 116 Konfirmander (det er først i de senere Aar vi har haft Konfirmation her i Kirken, i Begyndelsen blev Børnene sendt til Ansgarskirken) — 225 Dødsfald (dog ikke alle af Sognet, skønt døde i Sognet, nemlig paa Hospitallerne her i Sognet).

Skolen var i disse 10 Aar besøgt af følgende Antal Børn:

1917—18:	99	(40 Drenge,	59 Piger)
1919:	110	(35 »	75 »)
1920:	128	(46 »	82 »)
1921:	110	(45 »	65 »)
1922:	111	(46 »	65 »)
1923:	108	(55 »	53 »)
1924:	115	(66 »	54 »)
1925:	122	(59 »	53 »)
1926:	135	(66 »	69 »)

I de første Aaringer var der mange flere Piger end Drenge, fordi de større Drenge maatte sendes enten til St. Ansgars Skole eller St. Mariæ Skole, da vore egne

egentlige Skolelokaler var udlejede og paa Grund af Bolignøden ikke godt kunde opsiges, saa vi maatte installere Skolen rundt omkring i mindre Lokaler her i Ejendommen. I Efteraaret 1923 fraflyttede Femmers Seminarium, saa at vi selv kunde flytte ind i vore Skolelokaler.

Desværre oplevede Skolens første dygtige Overlærerinde *Mère Margretha* ikke denne længe ønskede Forandring, hun døde 12. 3. 1922 og fik som en værdig Efterfølger: *Mère Adrienne*.

Lærergerning ved Skolen har foruden forskellige St. Joseffsøstre ogsaa følgende udøvet: Kirkens Præster, ogsaa Hr. Pastor *Gamèl* en Overgang (1921—22), Hr. cand. *Kinzi* (1923—24), derefter og endnu bestandig Hr. cand. *H. F. Kierulf* og Frk. *Elisabeth Ronge*, som Tegne- og Sløjd-lærer Hr. *Jørgen Windfeld Schmidt*, som Gymnastiklærer Hr. *Henriksen* og Gymnastiklærerinde Fru *Engelbreth Hansen*, som Sanglærer Hr. Organist *F. Siegler*.

Som Organist har næsten hele Tiden fungeret Hr. *Bernard Husson*; fra Nytaar 1927 overtog Hr. Organist *Vorm* den Stilling, medens B. Husson overtog Kor-Dirigenten efter den højst fortjenstfulde Hr. *Albert Husson* som har Fortjenesten af at have samlet Koret fra Begyndelsen, uddannet det og ledet det i næsten alle de 10 Aar.

Som Sakristan har forskellige St. Joseffsøstre velvilligt fungeret; af disse huskes vistnok bedst den første, Sr. *Charlotte*, der havde en egen Evne til at sætte Folk i Gang med Haandarbejder og trække Penge ud af Folks Lommer for at fylde Sakristiet med de nødvendige Ting.

Som Kirkebetjent fungerede Elektropletarbejder *L. Nielsen* indtil Maj 1923; derefter frhv. Fyrbøder *Jens Tvede*.

Foreningerne i Sognet har haft nedennævnte Ledere: *Vincensforeningen*, først Hr. Murermester *A. V. Günther*, nu Hr. Bogbindermester *A. Barfred*; — *Syforeningen* og *Damernes Vincensforening*: Enkefru *A. Osterhammel*; — *Birgittaforeningen*: Frk. *Marie Christensen* indtil 1922, derefter Frk. *El. Endresen*. — Som *Spejderfører* har fornylig Hr. *O. Kluge* afløst den hidtidige Fører, Hr. *H. Henningsen*; — *Ulveflokkens* Ledere er Frøkenerne *Carlo Jakobsen* og *Karen Ultenthal*.

Sidst, men ikke mindst bør her i dette lille statistiske Tilbageblik ogsaa fremhæves de, hvem der skyldes særlig Tak for deres store, trofaste Arbejde, bag Kulisserne saa at sige, nemlig Medlemmerne af Kirkens Forvaltningsraad Hr. Vejinspektør *L. A. Nielsen* og Hr. Murermester *A. V. Günther*, samt disses Medhjælpere ved Regnskabsrevisionen, Hr. *Aug. Barfred* og Hr. *Rob. Cresta*.

Til Slutning endnu en lille Oversigt over det i Løbet af disse 10 Aar indkomne ved Kirkeskat, Klingpung, Kollekter, Gaver etc.

1917—18	Kroner	1779	1923	Kroner	6502
1919	»	4672	1924	»	8259
1920	»	6337	1925	»	12.385
1921	»	6206	1926	»	7940
1922	»	6109			

Om Anvendelsen heraf giver det trykte aarlige Regnskab udførlig Besked.

Af større Gaver kan fremhæves:

I 1917: Alteret; — i 1918 Nummertavlerne og Evighedslamperne, ligesom Alteret udførte af Just Andersen; — 1919: hvide og røde Levitdragter samt det smukke Orgel; — 1920: et Ciborium, Døbefonten, Julekrybben, Løberne; 1921; de tre Korstole og Linoleum paa Altertrinene og Gulvet omkring Altret; — 1923: kom Kirkeklokkerne, af hvilke den største var en Gave; — 1924: Lydhimlen over Prædikestolen og de to Frescomalerier over Skriftestolene; — 1925: et Ciborium og en Kalk. Desuden i Aarens Løb mange kostbare og kunsthædige Alterblonder.

Herved benyttes Lejligheden til endnu en Gang at takke ikke blot for alle ekstra Gaver, baade større og mindre, — men ogsaa for hele Menighedens stadige, jævnt flydende Bidrag til Kirkens og Skolens Drift, samt for al trofast og udholdende Medhjælp ved Arbejdet i Herrens Vingaard, og som jeg haaber og beder om, at han selv vil gengælde baade her og hisset med sine bedste Velsignelser.

Kbhvn. i Juli 1927.

Fr. Ronge.

Fra Vatikanet og Kurien.

A Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

I den anden Uge efter Pintse fejrede man ogsaa i Vatikanet Trefoldighedsfesten og Christi Legemsfest, men Paven tog ikke Del i disse Højtideligheder, som lededes af Ærkepræsten ved St. Peter, Kardinal Merry del Val.

I sine ledige Timer sidder Paven for Øjeblikket Model for Billedhuggeren Ambrosi fra Wien, som arbejder paa en Buste af Pius XI; den samme Billedhugger har tidligere modelleret Østerrigs Gesandt ved Den hellige Stol, Pastor, den berømte Forfatter til Pavernes Historie.

I Anledning af Den hellige Faders 70 Aars Fødselsdag overrakte den bayerske Minister en Hyldestadresse fra sin Regering tiligemed en kostbar Gave. Det var et gammelt Ambrosiansk Pontifikale i Sølvæske. I en Haandskrivelse til den bayerske Ministerpræsident har Paven udtrykt sin Glæde over den smukke Gave.

I de sidste Audienser manglede de sædvanlige store Pilegrimstog. Rom er allerede blevet for varmt for Pilegrimme. Den italienske Flyver de Pinedo blev modtaget af Paven og modtog en pavelig Orden. Man ser ogsaa heri en Forandring i de italiensk-romerske Forhold, idet Vatikanet og særlig Pius XI selv tager ivrigt Del i alle betydelige nationale Begivenheder. Til trods for det uløste »romerske Spørgsmaal« arbejder Kirke og Stat i Italien ofte sammen. Det hellige Kollegiums Dekan, Kardinal Vincenz Vanutelli, modtog Flyveren i Ostia sammen med Mussolini og de øvrige Ministre.

Under Pavens Ledelse har Rituskongregationens Kardinaler, Prælater og Konsultorer holdt et Møde, hvor man afsluttede Forberedelsen til Beatifikation og Kanonisation af Alanus de Solminiac, f. 1593, Biskop af Cahors, d. 1665. Processen begyndte allerede i Aaret 1665, men er ofte blevet afbrudt, først nu kunde den føres til Ende.

Pave Pius XI har i sin Regeringstid i høj Grad understøttet Præsteseminarieerne. I alt har han i de forløbne fem Aar skænket 34 Mill. Lire dertil. Deraf er der givet 3 Mill. til Seminarierne i Assisi og Fano, 9 til Molfetta og

9 til Dossa paa Sardinien, 1 Mill. til Seminariet i Catanzaro, 2 til det bøhmiske Kollegium, 1 Mill. og en Byggegrund til det lombardiske Kollegium, 5 Mill. til det romerske Seminarium og over 2 til det orientalske Institut.

Alligevel er Vatikanets finansielle Forhold alt andet end glimrende. Nu hører man atter om en Forhøjelse af den højere Gejstligheds Lønninger. Kardinalerne kan umuligt klare sig med 22 000 Lire om Aaret, og deres Løn skal nu forhøjes til 60 000. Kannikerne ved St. Peter har kun 9 000, men skal nu have 14 000 Lire, ligesom ogsaa Kannikerne ved Lateranet og Maria Maggiore faar Lønforhøjelse. Hele Vatikanets finansielle Styrelse er blevet forandret under den nuværende Pave.

Fra Kurien meddeles, at den Apostoliske Nunnius i Berlin, Mgr. Pacelli, ventes til Rom for at aflægge Beretning om Konkordatforhandlingerne med Preussen.

Fra Belgrad meddeles, at Nuntius i denne By har faaet overdraget Beskyttelsen af de albanske Interesser i Jugoslavien, saalænge den diplomatiske Forbindelse mellem disse to Lande er afbrudt.

„Academia polyglotta“.

For kort Tid siden fortalte Pastor Ronge her i Bladet om det »Academia polyglotta«, der blev holdt i Rom som et Led af Festlighederne i Anledning af Propagandakollegiets 300 Aars Jubilæum.

Ved denne Lejlighed holdt den for nylig ordinerede Dansker, Pastor Niels Hansen, følgende Tale:

Naar det hellige Pant aabenbares fra
Himlen, styrkes Christi Tro.
(Off. Korsets Genfindelse.)

I længst forsvundne Tider, da den katholske Tros Lys straaede i Daneriget, drog Konger og Bisper i Spidsen for Folket paa Korstog til Esternes Land for at føre dette Folk til den kristne Tro.

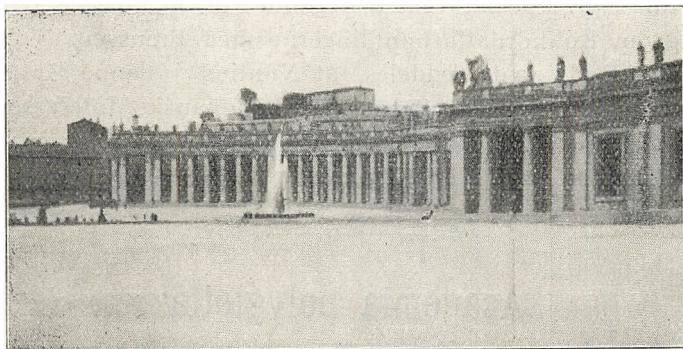
Dette begav sig i det Herrens Aar 1219. Adgangen til Landet kostede blodig Kamp; man forventede et frygteligt Nederlag.

Den øverste Hyrde, Ærkebispem over Danmark, knælende med sine Præster, saa fortæller det skønne Sagn, paa Toppen af en Høj, hævdede bønfoldende Armene mod Himlen og anraabte som en anden Moses den himmelske Bistand.

Den hellige Præst bad for Folket, at det maatte komme til den sande Tros Lys.

En vidunderlig Hændelse!

Et blodrødt Banner med lysende, hvidt Kors kom til Syne, langsomt svævende ned fra Himlen over de stridende Skarer. Og en himmelsk Røst forkyndte den bedende, den kæmpende, den døende: »Løft Frelsens Tegn højt, og I vil sejre!«

Akademiet.

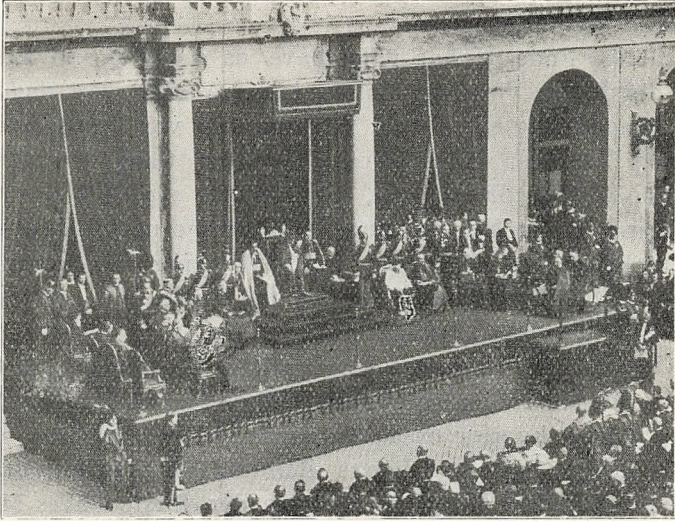
Sejrens Krone blev vundet af mit Lands heltemodigt kæmpende Skare og Christi Lære forkyndt for Esterne!

Dette er en Historie, som stadigt gentager sig ned gennem Tiderne. Rom sendte stedse sine Hærskarer af Apostle opover Bjergene, over Fastlandene og henover Havene med Aarhundreders Udholdenhed for at erobre Menneskehjerner. Saa længe der endnu findes en eneste Sjæl, der lider af Sandheds og Retfærdts Tørst, vil Christi levendegørende Vande, gennem den evige Petri Haand, være rede til at slukke hin hellige Tørst.

Men over Frelserens apostoliske Hær daler Korset ned fra det Høje. Christi Stedfortræder anraaber om det fra

den vatikanske Høj. Under Martyrernes røde Banner og under Kærlighedens straalende Kors er Sejren vis.

Folkeslag skal bøje Knæ, og med Petrus og hans Apostle skrider Frelseren frem over Palme- og Oliven-grene til den evige Triumf.

Det nye Kollegium paa Janiculus.

Afslutningen paa Akademiet var følgende smukke Tale af en ung Uganda-Neger:

Hellige Fader.

Ved det sidste »Academia polyglotta«, som blev holdt i Eders høje Nærværelse i Anledning af Propaganda-Kongregationens 300 Aars Jubilæum i 1922, gav den Elev, som holdt Slutningstalen paa Italiensk, Udtryk for sin dybe Sorg over at skulle skilles fra Eder: og at dømme efter Tonen, der klang igennem hele Talen, syntes han at gøre Jakobs Ord til sine: non dimittam te nisi benedixeris mihi!

Hellige Fader! Ja, som ved tidligere Lejligheder beder vi ogsaa i Dag om Eders Velsignelse! men skilte fra Eder føler vi os nu ikke mere. Vi er jo ikke længere paa Piazza di Spagna med Tiberen og et langt Stykke Vej imellem os og Eder: vi bor paa Gianicolo, næsten som i Eders Hus! Vatikanet og Gianicolo er som to Balkoner paa samme Palads, der løfter sig over den ærværdige Høj, paa den yndige Skrænt, der som i en Seng gemmer Apostlen Peter, der sover her i snart tyve Sekler, hyllet i sin Hæders Purpurlagen.

Hellige Fader, I har villet have os saa nær ved Eder, at I fra Eders Værelser kunde iagttage alle vore daglige Handlinger. Støjen af vore Lege og selv vore Lovsange til Herren kan naa Eders Øre! Og hver Gang vi gaar i Engene og paa Skrænterne, der strækker sig til den yderste Kant af vor Høj, tilbringer vi Timerne med at beundre Eders Palads og diskutere, hvilke Vinduer der hører til Eders Arbejdsværelse, og hvilke der hører til de andre Værelser, som den Hellige Fader bebor.

Og saa nær forbundet med Vatikanet er Højen, saa tæt op til det staar Gianicolohøjen, hellige Fader, at de næsten er identiske, hvorfor ogsaa de gamle, i Middelalderen, har villet fordele Apostlen Peters Berømmelse imellem dem: de gav Gianicolo Æren for at være den første Paves Martyrsted, og Vatikanet den at værne om hans Grav.

Og ligesom en Moder i et Øjeblik heftig Kærlighed med større Ømhed trykker sine Børn til sit Bryst, saaleus har I, Hellige Fader, nær ved Eders Hjerter villet have dette Kollegium, der er det mest levende Haab om den indfødte Klerus, som er Eders store Sjæls største Længsel.

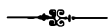
Og mellem os og Eder, Hellige Fader, mellem vor Bellig paa Gianicolo og Eders Palads paa Vatikanerhøjen, staar Peterskirkens vældige og prægtige Bygning, som med Rette er blevet kaldet »De saliges Olymp«!

Den umaadelige Kirke, der, som man siger, var bestemt i hans Tanke, som har tegnet den, til at symbolisere den store Moder, den katholske Kirke, og den vidunderlige Søjlegang, der ligger saa at sige midt imellem os og Eder og ligesom mod sit Bryst trykker Obelirken og

Korset, der staar i dens Centrum, skulde betyde Kirkens Arme, der udstrækker sig for at favne alle Verdens Folkeslag.

Nuvel, Hellige Fader, hver Gang vi fæster vort Blik og vore Tanker paa denne store og herlige Bygning, vi fra Gianicolohøjen og I fra Vatikanet, vil vi stedse betragte Peterskirken, dens Søjlegangs Arme, som en Indbydelse til os, der repræsenterer hele Verden, om at omfavne Paven, og til Paven om at omfavne os, for at Korset stedse maa sejre over alle Vranglærens og Lastens Obelisker.

Og naar vi en Gang forlader dette Sted, efter at være blevet helt romerske i Sind og Tro, vil vi til vore fjerne Egne bære et Kors og et Budskab: Budskabet fra dem, der udgaar fra Vatikanets Side, fra dets Hjerter, fra Petri og Pius's fuldmægtige.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

d. Embedets Klædebon.

Det kan ikke undre os, naar vi kender Kirkens Skellen mellem Helligt og Søgnt, at den ønsker at klæde »hellige Personer«, der skal udøve »hellige Handlinger« paa »hellige Steder«, i »hellige Klæder«.

Lad os se, hvordan Kirken klæder sin Præst som Privatmand, Sjælesørger, Liturg, Biskop, Ærkebiskop, Kardinal og Pave.

a) Præstekjolen er Præstens Husdragt, foreskrevet til indendørs Brug. Der er ikke Forskrifter om Façon, blot skal den naa til Hælene (hvoraf dens Navn *talar*) og være sort. Ej heller er der Bud om den »romerske Flip« eller Bælte og Hat af særlig Façon; blot skal Præsten følge sit Stifts Skik — og hos os er det Skik at bære disse Ting.

I Norden er der Tilladelse til, udenfor Huset, at bære helt verdslig Dragt.

Trods alle lokale Modifikationer er Præsten altid i sit Hjem let kendelig som Præst, og dærmed er Forordningens Hensigt opnaaet.

Til Dragten hører Baretten (som paa Dansk ikke maa kaldes Biret); dens Façon veksler med Tid og Sted; i vore Egne er den firkantet; i Tyskland (vist ogsaa i Norden) kan den have fire Fløje; i Rom har den kun tre, idet fire Fløje er forbeholdt Doktorer. Præstens Baret er sort.

Kallot maa kun bæres af kirkelige Rangspersoner — eller (af Helbredshensyn) naar det af Paven tillades en Olding.

Skal Stilen være helt romersk, hører der Spændesko til Husdragten.

Vi siger stadig »Husdragt« og ikke »Ornat«, thi i denne Dragt bør ingen gejstlig Funktion udøves.

β) Sjælesørgerens Dragt. Skal Præsten i Skriftestol, til Barsedaa, Altergang, Prædiken, Ægtevielse eller Berettelse, eller skal han (i Domkirker) i Koret og synge efter Breviaret, drager han sit Ornat paa.

¹⁾ Det bestaar af den hvide Korskjorte (paa Tysk: Rochett, i Rom: *cotta*) med vide Ærmer. (Korskjorten med lange, snævre Ærmer, kantet med Kniplinger, er forbeholdt gejstlige Rangspersoner.)

Dens Oprindelse gaar langt tilbage, og dens Betydning fremgaar af de Ord, Biskoppen siger, naar han ved Tildelingen af Tonsuren overrækker den til den unge Klerk, der nu først officielt har Ret til at bære den (skønt den ogsaa bæres af Ministranter): den er det gejstlige Klædebon, i Modsætning til den verdslige Dragt; og den symboliserer »det nye Menneske«, vi skal iføre os, »skabt efter Gud i Sandhed og Hellighed«.

²⁾ Over denne lægges Stola'en, en haandsbred, farvet Bræmme af Silke, som hænger fra Halsen ned foran og naar til Korskjortens Rand, midt paa Skinnebenet. Den er Tegnet paa, at Præsten skal til at udøve sit Embede. Dens Farve følger Handlingens naturlige Farve.

³⁾ Sammen med Baretten, der først tages af ved Altret, er dette Præstens Ornat, naar han fungerer i Sjælesorgen og ved Sakramenterne.

γ) Liturgens Dragt. Denne bruges ved Altret; dens symbolske Betydning fremgaar af de Bønner, Præ-

sten sagte beder, naar han ifører sig de forskellige Stykker; al anden Indlæggelse af Symbolik er privat.

1) Axeldugen (*amictus, humerale*) er et firkantet, hvidt Linned, der (efter først at være lagt over Hovedet som en Hjælm) lægges over Skuldrene og rundt om Halsen, hvor det stoppes indenfor Flippen; to Bændler holder det fast bundet over Ryg og Bryst.

Munke, der paa deres Ordensdragt har Hætte, trækker først denne op over Hovedet og lægger saa Axeldugen over den. Til gothiske Paramenter bør den bæres paa samme Vis og endda forsynes med en Krave af Broderi (se gejstlige Ligsten fra Middelalderen og Memlinc's liturgisk paaklædte Engle-Billeder).

Naar Biskoppen første Gang ikklæder en Klerk Axeldugen, symboliserer hans Ord: Samling, Indesluttedhed, og Sparsomhed i Tale. Naar Præsten ifører sig den, taler Bønnen om »Frelsens Hjælm« (Efes. 617).

2) Messesærken (*alba*, den hvide Kjortel) er en lang, til Hælene gaaende Ærmekjortel af Linned; den stammer fra Grækernes og Romernes Klædebon (*tunica*). Til gothiske Paramenter bør dens nederste Rand og Ærmerandene bære brede Broderier; til andre Stilarter kan den kantes med Kniplinger (men hellere intet, end Gardinbort!). Den symboliserer »de hvide Klæder«, tvættede i Lammets Blod, som hine bærer, der indgaar til den evige Glæde. (Aabenb. 3,4—5.)

Ærmerne maa ikke være saa vide, at de let, ved en uforvarende Bevægelse, kan gribe fat i Kalk eller Messebog.

3) Livgjorden (*cingulum*) er en af Linnedtraade tvunden Snor, der holder Messesærken sammen om Livet. Den symboliserer sædelig Afholdenhed og taler om »omgjordede Lænder« (St. Luk. 1335).

4) Manipel (*manipulus*, Haandfuld, Bundt) kaldes den Strimmel af Stof (af Bredde som Stola'en) der hænger over Præstens venstre Underarm nær Haandleddet. Den er opstaaet af det *sudarium*, den Svededug, de romerske Konsuler og senere Roms Gejstlige bar i venstre Haand; endnu i vore Dage bærer Biskopperne i Østerland det i Livgjorden. Sin nuværende Form (som liturgisk Rudi-

ment) har den faaet i det IX Aarh. Den skal være af Stof og Farve som Stolaen og kan allerede bæres af Underdiakonen, som i Levitmessen netop har Møje og Arbejde med at tjene de andre Liturger.

Dens Symbolik er sagt i Navnet »Haandfuld« = Knippe af Korn, Udbytte, Høst — og den taler om Frydehøst efter Taaresæd (Salme 125,6) og om den evige Løn for Tjenestens Møje.

⁵⁾ Stola, den lange Bræmme fra Hals til nær Fødderne, er vistnok Resten af Romernes Bræmme paa de Adeliges Fest-Toga; andre mener, at den stammer fra en Bedesnor (*orarium*), der i Oldkirken lagdes om Hals og Skuldre ved Liturgien. Det blev meget tidlig Skik, at den lagdes en Nat over paa Petri Grav og saa ved Ordinationen overgaves Præsten som Tegnet paa hans fra Apostlene stammende Embedsmyndighed. Den skal i Snit, Stof og Farve følge Messehaglen. Diakonen faar den som Tegn paa sin Værdighed, men han bærer den paa skraa fra Skulder til Hofte som et Skærf; Præsten krydser den over Brystet ved Messen (ellers bæres den lige nedhængende), og en Biskop bærer den lige.

Den kan for Enderne (ligesom Maniplen) være forsynet med fine Frynser i Broderibortens Farver — men at forsyne denne med Kvaster eller lade den ende skovl-formet er en liturgisk og æstetisk Uskik.

Den symboliserer »Kristi milde Aag« (Matth. 11,29) og Udødelighedens Klædebon — samtidig er den det officielle Tegn paa Embedets Værdighed.

⁶⁾ Messehagel (*casula*, lille Hus, *planeta*) er Navnet paa den liturgiske Overklædning. Den var oprindeligt et Klokke-formet Gevandt, der dækkede hele Personen (som et lille Hus!). Forskellige Tider, Stilarter og Smagsretninger skar bort af den — i Længden, for Armene, i Halsen — saa den romanske, gothiske og Renæssance-Messehaglen opstod. Af nu brugte Former findes følgende:

Den gothiske, som er blød og vid, hænger langt ned og er folderig, paa Siderne gaar den til Albu eller midt paa Underarmen; paa Ryggen har den et Y-Kors.

Den romerske er kortere, Hullet til Hovedet er meget forlænget ned ad Brystet til et helt aabent Felt; paa Siderne

naar den kun til Skulderen og er helt aaben — egentlig er den kun et Skjold paa Ryg og Bryst.

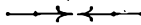
Barokken og Rokokoens snittede ydermere Skjoldene ud i Façon som en Cello og forsynede dem med barokke og profane Broderier, saa den blev stiv som et Brædt og mistede sin sidste Mindelse om Oldkirkens side Kaabe.

Nutidens liturgiske Bevægelse gaar tilbage til den gothiske Façon (da den helt gamle er forbudt p. Gr. af Uhandligheden, naar den ikke er skaaret ud for Armene).

Den skal nu være af Silke (event. Fløjl eller Guld- og Sølvbrokade) og klar i Farven.

Ogsaa den symboliserer Kristi Aag og tillige Bryllupsklædningen (Matth. 22,11). —

Disse Klædningsstykker tilsammen danner Liturgiens hellige Gevandt.

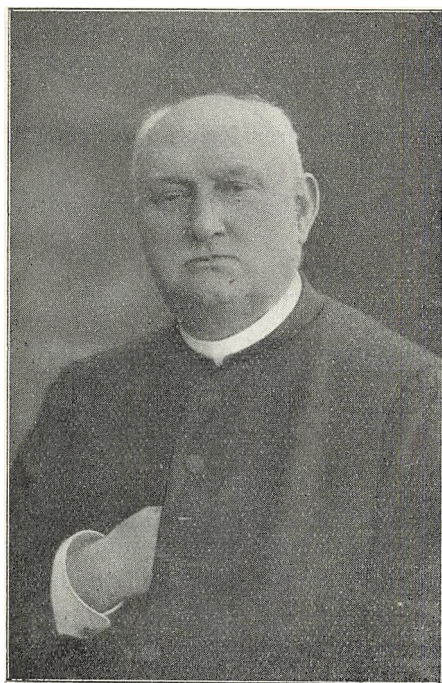
Pastor Albert Helmke.

1877 — 15. Juli — 1927.

En sjælden Festdag vidner denne Overskrift om. Den 15. Juli kan Pastor Helmke fejre sit 50 Aars Præstejubilæum. Og han kan gøre det i Bevidstheden om trofast at have bevaret sin Ungdoms Idealer. Gennem 50 Aar havde han ivrigt røgtet sin hellige Gerning, og den Dag er Iveren lige stor, Interessen for alt, hvad der angaar Kirkens Sag, lige varm. Den aldersstegne Præst er et lysende Eksempel for alle ved sin stadig levende, ungdommelige Begejstring.

Pastor Helmke er født i Warendorf i Münsterlandet den 19. Februar 1853. Sine Studieaar tilbragte han i Münster og i Eichstätt, hvor han den 15. Juli 1877 blev præsteviet. Hans gode Ven, Pastor Storp, der ogsaa om kort Tid fejrer sit Jubilæum, var Anledning til, at den unge Præst kort efter kom til Danmark. Den præsiske Kulturkamp var Skyld i, at Danmark i mange Aar kom til at nyde godt af disse to Præster.

Pastor Helmkes Virksomhed faldt i den længste Tid i Jylland. Først var han Kapellan i Randers hos Dr. Niehaus, senere Sognepræst i samme By indtil 1901, fra 1901—1905 var han Sognepræst i Kolding. Saa vendte han efter omtrent 30 Aars Udlændighed tilbage til sit Hjemland, først som Beneficiat i Wüllen og senere som Sognepræst i Gemen. Men Danmark var blevet Pastor Helmkes andet Hjemland, og i 1924 kom han atter hertil, hilst

med Glæde af alle sine gamle Bekendte. Han fik da — efter Mgr. Neuvels Død — betroet Stillingen som Præst ved St. Josefs Hospital, blev tillige udnævnt til Provikar og i Fjor til Vicarius delegatus.

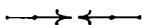
Saaledes er Jubilarens ydre Levnedsløb. Under det skjuler sig det præstelige Arbejde og det præstelige Liv. Det har været af den Art, at Pastor Helmke overalt kun har Venner, og Venner i Ordets egentlige Forstand, som sætter ham højt som Menneske og som Præst. Ikke mindst hans Medbrødre elsker ham. Og i Randers, i Kolding og

i København og nede i Münsterlandet lever mange Mennesker, der vil benytte Jubilæet til at vise ham deres Taknemmelighed.

Ugebladets Læsere har ogsaa af og til, baade i gamle Dage og i de sidste Aar, stiftet Bekendskab med Jubilaren. Det er særlig hans store Bibelkendskab, der her har vist sig. Paa dette Omraade er han fremragende, ikke mindst ved sit store Kendskab til orientalske Sprog.

Hvor er der mange, der ønsker Jubilaren mange Aar endnu i Kirkens Arbejde! Den sidste Sygdom synes nu godt overstaaet, og vi haaber alle at maatte beholde Pastor Helmke længe iblandt os. Det er maaske et egenkærligt Ønske til Jubilæet, men det er forenet med Ønske og Bøn om Guds Velsignelse baade her og hisset.

Pastor Helmke vil tilbringe Jubilæet i dyb Stilhed, men den 4. August, naar Hs. Højærværdighed Biskoppen er vendt Hjem fra Udlandet, skal Festen fejres. Saa bliver det ikke i Stilhed, men megen Hyldest vil blive beredt ham.

Den gamle Kirke.

Med Undren har St. Ansgars Menighed i længere Tid set Haandværkere i travl Virksomhed ved St. Ansgars Kirke, uden at det dog var muligt at se, hvad der egentlig foregik. Ikke saa underligt, for Arbejdet foregik i Torden, under Kirkens Mure. Aarsagen til de efterhaanden meget omfattende Arbejder er alvorlig nok, idet Kirkens Piller og Mure var begyndt at synke.

Allerede for en Del Aar tilbage aabnede der sig en stor Revne i Koret, bag Højaltret, ned over selve St. Ansgars Billede, men da sagkyndigt Eftersyn ikke mente, der var Grund til Ængstelse, blev der intel videre foretaget udover, at Revnen blev udbedret og malet over. Den aabnede sig imidlertid igen, og for et Aars Tid siden viste der sig endvidere nye Revner, der strakte sig fra Kuplens Midte nedover Logevinduet og Sakristidøren, samt over Maria-Alteret, og da disse med foruroligende Hast udvidedes og forgrene-

des til et helt Netværk af større og mindre Revner, blev det klart, at der maatte være Fare. Og en Undersøgelse, ved Gravning i Grunden, viste nu, at det var Kirkens Mure, der var ved at synke. Kirken er bygget paa et Fundament af store Kampesten, der bæres eller rettere bares af svære nedrammede Træpæle. Det øverste af disse Pæle er i Tidens Løb som Følge af, at Grundvandet ikke staar saa højt som før, forraadnet til en trasket, blød Masse, saaledes at Kirkens Mure og svære Piller flere Steder uden Støtte bogstavelig svævede frit over Grunden. Det var for at undgaa en Katastrofe derfor nødvendigt uopholdeligt at foretage store Arbejder ved Kirkens Fundamenter under hele Koret, samt under hele Præstehuset, der ligeledes, og af samme Aarsag, var i synkende Bevægelse. Der blev stykkevis gravet dybt ned under Murene, og alle raadne Pælehoveder blev afskaarne, der gravedes saa dybt at der naaedes ned i den gamle Strandbund, hvor Arbejderne fandt Muslingskaller og andre Minder fra de Dage, da Øresund endnu skyllede over denne senere opfyldte Del af Kysten. Og paa dette faste Grundlag støbtes nu nye Fundamenter, som i Fremtiden forhaabentlig sikkert vil bære St. Ansgars Kirkes gamle ærværdige Mure.

Disse Arbejder er nu saa vidt fremskredne, at der kan begyndes paa at udbedre den Skade, der er forvoldt i Kirkens Kor ved Revnerne ned over de skønne Vægmaleries og ved store løsrevne Flager rundt om. Derfor vil der i Sommer, saa længe dette Arbejde slaar paa, over Side-Altrene og hele Apsis rundt, være rejst et af de nye blaa Patentstilladser. Ved samme Lejlighed vil de af Kunstmaler Jos. Settegast i 1865 fuldførte Freskomaleries i Koret blive rensede. En Prøve har vist, at Farver og Guld ved Rensning atter vil blive ganske friske og klare.

Men, og dette er et ganske betydningsfuldt men, alt dette koster Penge, og det endda store Summer. St. Ansgars Kirke er danske Katholikkers Domkirke, vort Bispesæde og Hovedkirken her i Landet. Og naar vi derfor beder om Hjælp retter vi denne indtrængende Bøn ikke blot til vort eget Sogns Menighed, men til hver den blandt Danmarks Katholikker, som har St. Ansgars Kirke kær, som

ved dyrebare Minder, Daab, Firmelse, Bryllup, Oplagelse, er knyttet til denne Kirke. Det lykkedes at redde Kirken fra Ødelæggelse, efter endte Arbejder vil den atter staa sikkert paa Grunden, og saa skøn som — ja som Midlerne vil tillade Restaureringernes Omfang. Derfor vil ethvert Bidrag, selv det mindste, være saa hjærteligt velkomment og modtages med Tak af Sognepræsten Hr. Pastor v. Kettenburg eller Katholsk Menighedskontor, begge under Adresse Bredgade 64, K.

Nylig har Hr. Direktør Helge Jacobsen skænket Kirken en prægtig og saare skøn Statue af den hellige Ansgar. Herom vil Ugebladet i et af de første Numre bringe en Artikel med Billede af Statuen, der er rejst ved Siden af Kirkens Portal. For elleve Aarhundrede siden bragte Ansgar Kristendommen til Danmark og byggede den første danske Kirke. Hver Gave, der ydes til den Kirke, der bærer hans Navn, være givet og modtaget til Ære for den Herre Krist, han lærte os at kende, og hvem Kirken er viet, saaledes som Indskriften paa Gavlen siger det: »Christo Redemptori sacrum« (Indviet til Christus Frelseren), men ogsaa til St. Ansgars eget ærefulde Minde.

Johs. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Frankrig. Den katholske Ungdomsforening har — paa Foranledning af den kirkelige Bandlysning af »Action française« — sendt en Adresse til Paven, hvori den udtaler sine Medlemmers ubetingede Lydighed overfor al kirkelig Øvrighed, samtidig med Fremhævelse af, at Organisationen er absolut upolitisk. Endvidere henvises der i Adressen til de Forberedelser, som den franske katholske Ungdom allerede nu træffer til i September at deltage i den Valfart til Lourdes, som er planlagt af katholske Ungdomsforeninger Verden over. I Lourdes vil vil man bl. a. behandle Betingelser og Metoder for det fælles Arbejderapostolat. Den Hellige Fader sendte ved Kardinal Gasparri sin Tak og sine Lykønskninger og desuden den apostolske Velsignelse til Ungdomsforeningen.

Rom. Den katholske Ungdom har fornylig holdt deres 4de »Uge«, hvor man if. »Osservatore Romano« som Hovedemne havde »Den mandlige Ungdoms moralske Dannelse.« Spørgsmaalet blev behandlet af flere højtstaaende Prælater ud fra praktiske Synspunkter. Den ungdommelige Karakter fæstnes kun ved Udøvelse af en Række særlige Dyder, fremfor alt ved Selvbeherskelse og Selvfornægtelse; og disse to Dyder har den største Betydning i vore Dage overfor det moderne Livs sygelige Foreteelser. Ungdommens dobbelte Kamp: for egen Renhed og Selvopdragelse, og imod den offentlige Mangel paa Sædelighed, maa støtte sig paa Pligtfølelse og Viljestyrke. Hvad angaar Kampen udadtil, da maa denne rettes imod den usædelige Presse, imod det (i Italien endnu meget) udbredte Duelvæsen, imod Theater og Biografer, som ogsaa imod Modens Overdrivelser. Ungdommen kan saa udmærket kæmpe i Række med de Ældre, f. Eks. ved at formene de Kvinder, der bærer usømmelig Klædedragt, Adgang til Forsamlings- og Foreningslokaler, og ved at undlade at besøge de Hjem og Selskaber, der lader haant om almindelig kristelig Blufærdighed. Den moderne Ungdom, som staar udenfor den hellige Kirke, hjemfalder til Hedenskabet; af den katholske Ungdom forventer vor hellige Fader Samfundets Redning og dets Gennemtrængelse af Kristendommen. Paven havde sendt den romerske, katholske Ungdom sin Velsignelse.

Sydamerika. I Chile er nu Adskillelsen mellem Stat og Kirke fuldstændigt gennemført, og Kirken er derfor henvist til at klare sig ved egen Hjælp. Biskopperne i Chile har derfor fastsat en Kirkeskat, som alle Katholikker skal betale fra deres fyldte 21. Aar, nemlig 5 Pesos (omkring 2 Kr. — I Bolivia har Biskoppen af Oruro — paa 5-Aarsdagen for Pius XI's Kroning — grundlagt den første religiøse Kongregation i Bolivia. »Osservatore Romano« for ³¹/₃ 27 meddeler, at den nye Kongregations Navn er »Instituto de las Religiosas Misioneras de la Cruzada Pontificia«. Den skal, som Navnet antyder, danne et fast Bolværk imod de mange protestantiske Sektors Virken; den skal befalte sig med de Opgaver, som paahviler den »Katholske Aktion«. — I Peru har Undervisningsministeren henvist til en Bestemmelse, som blev truffet i April forrige Aar, og som gaar ud paa, at der i alle Skoler og Undervisningsanstalter i det hele taget hver Dag skal bedes en kort Bøn før Undervisningens Begyndelse, og alle, baade Elever og Lærere, er forpligtede til at deltage heri. Alle Skoledirektører maa gøre deres Lærere opmærksomme paa, at denne Bestemmelse nu er fornyet.

Ugens Messebønner.

10. Juli. 5. Søndag efter Pintse. Søndagsmessen (N-M. 670, G-M. 504). Ihukommelse af de Syv hellige Brødre samt d. h. Rufina og Secunda (jvf. N-M. 993, G-M. 766).
11. Juli. Pius I. (Messen for en Martyr-Biskop N-M. [4], G-M. [5]. 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
12. Juli. Johannes Gualbertus (Messen for en Abbed (N-M. og G-M. [53]) med de opgivne Undtagelser (N-M. 994, G-M. 816). Ihukommelse af Nabor og Felix (sammesteds).
13. Juli. Anacletus. Messen for en Martyr-Biskop (N-M. [8] Evangeliet [6], G-M. [9], Evangeliet [7]). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
14. Juli. Bonaventura. (jvf. N-M. 996, G-M. 818).
15. Juli. Henrik. Messen for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]). Kirkebønnen særlig (N-M. 996, G-M. 830).
16. Juli. Vor Frue af Bjerget Karmel (N-M. 997, G-M. 819). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Sakramentskirken 10 Aars Jubilæum

(Lørdag d. 9. Juli)

fejres **Søndag d. 10. Juli Kl. 10 med
Pontifikalmesse og Te Deum.**

Katholsk Syge- og Begravelseskasse af 1867

der 1. Juli havde bestaaet i 60 Aar lader i den Anledning læse en højtidelig Messe i St. Ansgar Kirke **Søndag den 10. Juli Kl. 8.**

St. Knuds Kapel. I Tiden fra 1. Juli—31. Aug. bortfalder den tyske Gudstjeneste og den stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, læses kun Fredag og Lørdag. Søndagsgudstjenesten Kl. 8 $\frac{1}{2}$ holdes som sædvanligt.

Til **St. Antoni Kapel** har jeg endvidere modtaget: Kr. 5—20, 25—10—10—8,25—3,25—5—4—5—5—5—20—5—20—10—5—10—2—5—10—10—10 ialt Kr. 197,75. Med det tidligere indkomne bliver det: Kr. 9659,86. Hjærtelig Tak!

København, den 2. Juli 1927.
Cay Benzon.

Grundet paa Rejse til Udlandet, er min Forretning lukket fra Mandag den **4. Juli** til Onsdag den **20. Juli**, —

Anna Knudsen St. Ansgar Boghandel H. C. Ørstedsvej 10.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Kirkelig Kalender.

10. Juli 5. Søndag eft. Pintse	17. Juli 6. Søndag eft. Pintse.
11. — M. Pius, Pave og Martyr.	18. — M. Camillus af Lellis, Bekender.
12. — Ti. Johannes Gualber- tus, Abbed.	19. — Ti. Vincents af Paul Bekender.
13. — O. Anaklet, Pave og Martyr.	20. — O. Hieronymus Æmiha- nus, Bekender,
14. — To. Bonaventura, Bi- skop og Kirkelærer.	21. — To. Praxedis, Jomfru.
15. — F. Kejser Henrik, Bekender.	22. — F. Maria Magdalene.
16. — L. Vor Frue af Karmel.	23. — L. Apollinaris, Biskop og Martyr.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Proinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa	Kl. -	Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Fra den 4. Juli bor Redaktøren:

»Stella Maris«, Vindingevej, Nyborg,

hvortil alle Henvendelser bedes sendt. Annoncer og lignende bedes senest sendt **Søndag Aften**.

Kun eventuelle Dødsannoncer kan sendes til Trykkeriet »Athene«, Svanemosegaardsvej 4, København V.

FREMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

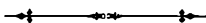
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 29.

Søndag den 17. Juli.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Monsignore Clemens Storp. — Liturgi (fortsat). — Katholsk Skole i Haderslev. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Odense. Polen. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Anden Samling. 22, 17—23, 14.

Indledning.

Bøj dit Hoved og hør de vises Ord. Vend Hjertet til min Lære. Den vil være dig en Glæde, hvis du bevarer den i dit Indre, og som en Strøm vil den flyde fra dine Læber. For at du skal sætte din Lid til Herren, derfor kundgør jeg den for dig i Dag. Se, jeg har skrevet den op for dig paa mangfoldige Maader i Tankesprog og Kundskabstale for at lære dig urokkelige Sandhedsord, saa du kan svare dem, der sendte dig (22, 17—21).

Leveregler Mand og Mand imellem.

1. Undertryk ikke den fattige.

Øv ikke Vold mod den ringe, fordi han er ringe, og undertryk ikke den fattige for Retten, thi Herren fører hans Sag og knuser den, der har knust hans Sjæl (22—3).

2. Gaa af Vejen for vredagtige Mennesker.

Vær ikke Ven med den, der let bliver hidsig, og omgaas ikke en vredagtig Mand, for at du ikke skal lære hans Veje og tage Forargelse for din Sjæl (24—25).

3. *Vær forsigtig med at gaa i Borgen.*

Hold dig borte fra den, der giver Haandslag og tilbyder sig til at hæfte for Gæld; thi har du ikke, hvormed du kan betale, hvorfor skal man da tage Sengetæppet i dit Sovekammer fra dig? (26—27.)

4. *Rør ikke ved Markskellet.*

Overskrid ikke de gamle Skel, som dine Forfædre har sat. (28.)

5. *Dygtighed skal hædres.*

Ser du en Mand, der er dygtig i sin Gerning? Han skal stedes for Konger og ikke for Folk af ringe Fødsel. (29.)

6. *Vær maadeholden ved de stores Bord.*

Naar du sidder til Bords og spiser hos en Stormand, giv da nøje Agt, hvad der staar foran dig. Sæt en Kniv paa din Strube, hvis du er altfor madlysten (Vulg. med mindre du har Herredømmet over dig selv), for at du ikke skal attraa hans Retter; thi de er en svigefuld Kost. (23, 1—3.)

7. *Vogt dig for misundelige og taabelige Mennesker.*

Spis ikke hos den misundelige, attraa ikke hans Retter; thi som en Spaamand og Sandsiger beregner, hvad han ikke veed, (saaledes regner han ud, hvor meget der gaar til Maaltidet). »Spis og drik,« siger han til dig, men hans Hjerte er ikke med dig. Den Mad, du har spist, kunde du udspy igen, (naar du opdager Gæstgiverens Sindelag) og dine smukke Ord er spildte, (naar du siger Tak for Mad). (6—8). Tal ikke for de taabeliges Øren, thi de ringeagter dine kloge Ord (9).

8. *Bær Omsorg for forældreløse Børn og for dine egne Børn.*

Rør ikke ved mindreaariges Markskel og bryd ikke ind paa forældreløses Ager, thi deres Slægtning er stærk, og han skal føre deres Sag mod dig (10—11). Vend dit Hjerte til Tugt og dit Øre til Kundskabs Ord. Spar ikke Drengen for Tugt; thi slaar du ham med Riset, vil han ikke dø deraf. Ganske vist slaar du ham med Riset, men du redder hans Sjæl fra Helvede (12—14).

Fra Vatikanet og Kurien.

A Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Som tidligere meddelt har den Hellige Fader for nylig afholdt Konsistorium. Det hemmelige Konsistorium blev holdt den 20., det offentlige den 23. Juni. De mange Rygter, der var gaaet forud, viste sig at være falske, baade med Hensyn til Tidspunktet og til Kardinalsudnævnelserne. Man ved efterhaanden, at Pave Pius XI handler ganske efter eget Forgodtbefindende. Juni og December synes han at have bestemt til faste Terminer for Konsistorierne.

Ved de sidste Udnævnelser er Kardinalsverdigheden blevet genindført ved to Ærkebispedømmer, der har den fra gammel Tid. Belgiens Primas, Ærkebiskop Dr. Joseph Ernst van Roey, Malines, og Polens Primas, Ærkebiskop af Posen og Gnesen, Dr. August Hlond, er blevet Kardinaler. Den førstnævnte er Kardinal Merciers Efterfølger, og den sidstnævnte fulgte den ogsaa i 1926 afdøde Kardinal Dalbor. Tallet paa Medlemmerne af Det hellige Kollegium er nu 69. Efter Traditionen holder man fast ved, at der skal være 70 Kardinaler, skønt enhver Pave naturligvis kan udnævne flere. I Reglen holdes flere Pladser fri, nu er der altsaa kun een fri.

Kardinal van Roey er 53 Aar gammel. Han stammer fra Varselaer ved Antwerpen og er Flamlænder. 23 Aar gammel blev han Præst og fuldendte saa sine Studier i Louvain og Rom, hvor han i 1903 tog Doktorgraden. Efter at han havde doceret nogle Aar ved Universitetet i Louvain, udnævnte Kardinal Mercier ham i 1909 til Generalvikar. I denne Stilling har han været den berømte Kardinals nærmeste Raadgiver og tog ogsaa fremragende Del i Samtalerne i Malines med Anglikanerne. Efter Kardinalens Død blev van Roey den 12. Marts 1926 udnævnt til hans Efterfølger som Ærkebiskop af Malines.

Kardinal Hlond er kun 46 Aar og saaledes et ungt Medlem af Det hellige Kollegium. Han er født i Brzeckowitz ved Myslowitz, blev Salesianer i Turin, studerede Filosofi i Rom og slaviske Sprog og Litteratur i Krakau og Lemberg. Derefter virkede han som Lærer i forskellige Salesianerkollegier og ledede senere Ordenens store Institutioner i Wien, hvor han opnaaede meget stor Anseelse. Da den nuværende Pave som Apostolisk Visitator rejste til Polen, lærte han Mgr. Hlond at kende, senere udnævnte han ham til Apostolisk Administrator i Kattowitz i de vanskelige Aar efter Krigen, og han blev ogsaa dette nye

Stifts første Biskop. I Fjor blev Mgr. Hlond efter Kardinal Dalbors Død Ærkebiskop af Posen og Gnesen.

Den nye polske Kardinal var ikke til Stede ved Konsistoriet i Rom. Han modtager den røde Baret i Polen, og Kardinalshatten faar han ved næste Konsistorium. En pavelig Sendefærd er paa Vej til Warschau for at overbringe den polske Præsident Baretten; i Pavens Navn overrækker saa Præsidenten den til Kardinalen. Polens Præsident har anmodet Paven om at maatte faa Ret til denne Ceremoni, ligesom de polske Konger i gamle Dage havde, og Pius XI har imødekommet dette Ønske og derved vist Polen sin store Sympathi. Allerede i Fjor, da Nuntius i Warschau blev Kardinal, foregik Ceremonierne paa denne Maade.

Ved Konsistoriet var denne Gang 25 Kardinaler forsamlede, og for dem holdt den Hellige Fader en Tale, der som sædvanlig samme Dags Aften fandtes paa Latin og Italiensk i »Osservatore Romano«. Paven talte denne Gang slet ikke om Italien, men dvælede særlig ved Kina, Meksiko og Frankrig.

Som allerede tidligere fremhævede Paven, at det kinesiske Folk egentlig er roligt og fredeligt, og at Borgerkrigen er ført ind i Landet ved revolutionære Idéer udefra. Han haabede i Fremtiden at kunne gøre endnu mere for dette Land og hyldede de trofaste Missionærer og Kristne, der blev paa deres Post.

Om Meksiko udtalte Paven, at Bispernes, Gejstlighedens og de troendes Holdning mindede om Martyrerne i tidligere Tider, og han roste særlig Biskopperne i De forenede Stater for deres oplysende og hjælpende Virksomhed. Ogsaa her fremhævede Paven, at Kampen mod den katolske Kirke skyldtes revolutionære Idéer, der kom udefra og forgiftede Staten, uden at man havde truffet de nødvendige Forholdsregler derimod.

Til Frankrig rettede Paven en Trudsel og Advarsel, dersom de blinde og forførte ikke vender tilbage, men bliver ved med deres haardnakkede Ulydighed og saaledes skader Kirkens Anseelse. Han talte om den altfor længe varende »Skandale« i Frankrig og lovede dem, der nu vilde gaa i sig selv, Tilgivelse og Velvilje, medens han truede de andre med Kirkens strengeste Straffe. Paven forsvarede sig selv, sine Ministre og Medarbejdere mod den Mistanke, at han ikke skulde vide tilstrækkelig god Besked, eller at man skulde have forelagt ham falske Dokumenter. Han arbejdede heller ikke paa at oprette noget Imperium eller for at gavne bestemte Nationer, men kun for Kirkens Sag. —

Den nye lithauiske Minister ved Den hellige Stol blev

den 23. Juni modtaget af Paven og overrakte sine Akkreditiver. Derefter fulgte Besøg hos Kardinalstatssekretæren og den sædvanlige Bøn ved Apostelgraven i Peterskirken. —

Fra Meksiko meddeles, at Pavens Konsistorietale i Tusinder af Eksemplarer er blevet uddelt overalt i Landet, uden at Regeringen har kunnet hindre det. Overalt foretages nu Husundersøgelser for at finde Kilden, men hidtil uden Resultat.

Monsignore Clemens Storp.

1877 — 19. Juli — 1927.

Det er nu snart 26 Aar, siden den Mand, hvis Navn staar over disse Linjer, forlod Danmark. Alligevel er han ikke glemt og vil heller aldrig blive det. Naar engang de mange iblandt os, der nu mindes ham med Kærlighed, ikke er mere, vil nye Slægter blandt danske Katholikker dog nævne hans Navn i Ærbødighed som en af dem, der var med i Begyndelsens ringe Dage.

I forrige Nummer i vor Jubilæumsartikel om Pastor Helmke nævnede vi ogsaa Pastor Storp. De var jo Ungdomsvenner, studerede sammen i Münster og fulgtes efter Præstevielsen i 1877 til Danmark. Det var jo Kulturkampens Tid, og det var ikke muligt at arbejde i Hjemlandet. Her var Pastor Storp først Kapellan i Odense, hvor Pastor Lichtle dengang var Sognepræst, senere grundlagde han Menigheden i Kolding, hvor den smukke Kirke den Dag i Dag bærer Vidnesbyrd om hans Arbejde og store personlige Gavmildhed.

Det er saaledes først og fremmest Kolding Menighed, som Pastor Storp var og er knyttet til. Altid vil denne Menighed huske ham som sin største Velgører. I Kirken mindes de om ham hver eneste Dag, og mange af Menighedens Medlemmer skylder denne deres første Præst direkte eller indirekte deres Tro og dermed hele deres Livs Gang, saa vidt det da kan skyldes noget Menneske.

Men ogsaa udenfor Kolding har Pastor Storp betydet meget for danske Katholikker. Han stod afdøde Biskop von Euch meget nær og var ham en stor Støtte baade

personligt og økonomisk. Og overalt og altid har han rakt en hjælpende Haand, naar man i Danmark trængte til det.

Da Pastor Storp i 1901 til stor Sorg for mange forlod Danmark og vendte hjem, blev han udnævnt til Sognepræst i den lille Købstad i Ahaus i Westfalen. Det faldt ham selv ikke let at forlade Danmark, som altid har bevaret hans Kærlighed. Men han længtes efter en større Virksomhed, end der her var at finde, og i Ahaus fik han den. Et stort og helt igennem katholsk Sogn har han siden ledet og har ogsaa der erhvervet sig stor Anseelse og Kærlighed. For en Del Aar siden blev han tillige Dekan, og i Fjor udnævntes han til Monsignore.

Til Monsignore Storp i Ahaus gaar da mange Tanker og Hilsener til 50 Aars Præstjubilæet den 19. Juli. Mange i Danmark og i Münsterlandet vil benytte Lejligheden til at sige ham Tak for alt godt i hans lange Præstegerning og ønske ham Velsignelse i de Aar, der maatte være tilbage, og derudover. Alle danske Katholikker vil sikkert slutte sig til disse Ønsker til Jubilæet, der i saa mange Aar opofrende og uegennyttigt har virket iblandt os. Ham siger vi Tak og ønsker ham hjerteligt til Lykke!

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Hertil maa føjes endnu et Klædningsstykke, som kan bæres lige fra den laveste Klerk til Paven:

¹⁾ *Korkaaben* (ogsaa kaldet *Vesperkaabe*, *cappa*, *pluviale*, *Regnkaabe*). Dens Oprindelse er som Messehaglens: Oldtidens liturgiske Overklædning; oprindelig havde den en Hætte, hvorefter et Rudiment endnu findes i det »Skjold«, den bærer fra Rygranden (og som ikke bør være stift, men hætteformet og blødt).

Den bæres i Middelalderen (i meget simple Udstyr) af de Gejstlige i de kolde Kor og under Processioner, simpelthen som beskyttende Klædningsstykke.

(— Af samme Oprindelse er den med en rudimentær Hætte forsynede *mozzetta*, som Biskopper og Kardinaler bærer over deres Husdragt — og ligesaa deres lange Slæbkjoler (*cappa magna*), idet de højere Gejstlige allerede før Aar 1000 var begyndt at bytte Hverdagens simple, sorte Kaabe med en rød af Silke paa Festdagene —).

Den bæres nu (udenfor Messen, ved Aftengudstjeneste, Procession, højtideligt Bryllup og lign.) over Korskjorte eller Messesærk og Stola. Den holdes i Silke, Fløjl eller Brokade, og dens forreste Bræmmer samt Ryg-kjoldet broderes rigt; dens Farve er den liturgiske.

De øvrige Gejstliges Dragter og Insignier behandler vi paa sit Sted.

Endnu skal kun bemærkes, at det er Præster forbudt at bære Skæg*) (den sanselige Mandigheds Tegn) og at lægge paafaldende Vægt paa Frisuren. Ejheller maa de bære Ring; den er Prælater og Doktorer forbeholdt. —

δ) De liturgiske Farver. Manipel, Stola, Messehagel, Korakaabe, Alter- og Tabernakel-Forhæng samt Klædet paa Prædikestolen (hvor et saadant bruges) skal skifte i Farve med Kirkeaarstiden og Festens Karakter.

Dette har baade naturlige og historiske Grunde.

Rent naturligt klæder vi os i forskellig Farve ved Bryllup og Begravelse, idet vi erkender, at vort Sinds Indhold udtrykkes ved Farven. Ja, vi finder det ligefrem uanstændigt at profanere en Begravelses Højtidelighed og de Sørgendes Følelser ved stærke og lyse Farver. Ganske saaledes føler Kirken overfor Paramenternes Festdragt, snart til Glæde, snart til Bod, snart til Sorg og snart til Minde. ...

Historien viser, at denne Følelse er gammel i Kirken. Allerede i Aarene lige efter Apostlene foreskrev Kirken Hvidt som liturgisk Farve, idet den var Datidens almindelige Festfarve. Men allerede fra Aar 300 finder vi forskellige Farver til forskellige Lejligheder; omkring 800 er Rødt, Grønt og Sort almindeligt overalt i Aftenlandene; først Middelalderen begynder sporadisk med Violet, og i Renæssancetiden slaar Kirken Farvernes Antal og deres Betydning fast for stedse.

*) Dette er dog tilladt Missionærer.

Hvidt er Festens lyse Skrud og Renhedens Farve; dærfor anvendes det paa alle Kristus-Fester og paa Fester for Jomfru Maria samt for hellige Jomfruer, der ikke tillige er Martyrer. Fester for Altrens Sakramente holdes ogsaa i Hvidt; ligesaa Festen for de hellige Engle og for Døberen (som helligedes alt i Moders Liv). Bekendere fejres i Hvidt, som ogsaa anvendes, som Uskylds Farve, ved Bryllup og Smaabørns Begravelse og ved alle Sakramenter undtagen Bodens tvende: Skriftemaalet og de Syges Salvelse. Ved Daaben bruges Hvidt fra det Tidspunkt, hvor Besværgelsen er forbi.

Rødt, Blodets og Ildens Farve, bruges paa Mindefester for Jesu Lidelse (Korsfesterne), paa Mindedage for hellige Martyrer samt paa Helligaandens Fest (Pintse).

Grønt er den liturgiske Grundfarve; den anvendes paa Dage, som hverken har Sorgens, høj Festligheds eller andet specielt Præg. Grønt er Haabets Farve, og den Troende tør haabe paa den evige Salighed. Den bruges paa alle Søndage og Ugedage uden større Festpræg Kirkeåret rundt — udenfor Advents-, Jule-, Faste- og Paaske-Tiden (disse Tider taget i videste Forstand).

Violet afløste Sort som Sørgfarve udenfor Langfredag og Dødsmesser; den betød en mildere Sorg end det Gravsorte — en Sorg, der kender Haab.

Den bruges nu som Bodens Farve paa Tamperdage, Vigilier og i Advent og Faste; desuden bruges den ved Bedeprocessioner (under Hjem søgelser og Landeplage) og ved den første Del af Daabens Ritus samt i Skriftestolen og ved de Syges Salvelse. En mærkelig Tanke ligger der i at bruge den paa »De uskyldige Børns Fest« (IV Juledag) som Tegn paa Medfølelse overfor de utrøstelige Mødre i Betlehem (man havde ventet Rødt, event. Hvidt den Dag).

Sort er Tegnet paa den dybeste Sorg — Sorg uden en Haabets Straale. Det bruges Langfredag, ved Sjælemesser og ved Voksnes Begravelse (dog kan ved disse Lejligheder Altrets Forhæng være violet).

Rosa bruges (med liturgisk Hjemmel) i mange Kirker paa Søndagene *Gaudete* og *Lætare*, de gladere Søndage i Advents og Fastens Bodstider.

Guldbrokade kan erstatte Hvidt (og i Nødsfald Rødt og Grønt, men aldrig Violet og Sort).

Sølvbrokade kan kun erstatte Hvidt.

ε) Der gælder nogle Love for liturgiske Farver.

De angaar kun Stof-Paramenterne, aldrig de af Linned forarbejdede, som altid skal være hvide.

De skal være klare i Farven, saa enhver, selv paa god Afstand, kan skelne f. Ex. Rødt fra Violet — ellers mister de deres liturgiske Mæle og bliver en blot Pynt.

De skal være rene, d: Farverne maa ikke være blandede eller udflydende; men Intensiteten og Valøren af Farven kan man vælge efter Smag. Den liturgiske Bevægelse arbejder for dæmpede Farver: Reseda og ikke Irrgrønt, Teglstensrødt og ikke Skarlagen, Purpurviolet og ikke Violblaat, Matsort og ikke Glansstof, hvidlig Crème i Stedet for Kridhvidt . . .

Randbroderierne skal ikke følge Farven — men de skal staa til den — ligesom Foret bør afstemmes efter »Retten«.

Endelig skal Paramenterne være frie for saa meget Broderi, at Farven bliver underordnet (som paa Baroktidens).

Yderligere skal alle Borter og Broderier holdes borte fra det Profane (uliturgiske Sofapudeblomster, Guldtresser, Kvaster. . .), og de praktiske Befæstelser (som Bændler og Elastikker) skal være usynlige (og bør ikke erstattes af Sikkerhedsnaale!).

De gode Damer, der tager sig paa at forfærdige Paramenter, bør lade en Liturgiker fremsætte Kirkens Love for dem og i et Foredrag føre dem ind i Paramentikkens og Ornamentikkens Aand. De bør ogsaa raadspørge Litteraturen; foruden de i denne Bogs Kildeangivelser nævnte Værker om denne Sag kan henvises til J. Braun: Die liturgische Gewandung, og G. Jakob: Die Kunst im Dienste der Kirche, som ikke bør mangle i nogen Paramentforenings Skab.

4. Hierarkiet.

Af det ovenfor Sagte fremgaar, at Præsten staaer i Midten af den gejstlige Rangstige — med Klerke og Levitter

under sig — og Prælater og Paven over sig. Vi skal nu se paa den Række Personer, hvis Stilling er at indehave flere eller færre af de Myndigheder, der er fratagne Præsten — dels ved Herrens egen Indstiftelse af et Hierarki, dels ved Apostlenes Praxis og dels ved Kirkens egen Anordning.

Disse Rangspersoners indbyrdes Forhold er atter begrænset af Indskrænkninger i Myndigheden og Indordning under højere Autoriteter.

Vor Børnelærdom viser os, at Herren selv har rangdelt den primitive Gejstlighed ved at give Petrus Stilling over de andre.

Apostlenes Gærninger og Breve fortæller os mange Træk af, hvordan hine Første havde Trin i Hierarkiet: Diakoner, Præster (Ældste) og Biskopper (Tilsynsmænd).

Og Kirkens Lovbog (*codex juris canonici*) viser os, at den indordner Kapellaner under Sognepræster og disse igen under Provster ... o. s. v.

Hierarchi kommer af Græsk, *hieréis*, hellig, Præst, og *archía*, Fyrstendømme — tilsammen »Præstedømmet« eller »et helligt Rige« (med Fyrste, Embedsmænd og Folk). Det omfatter i Kirken alle Personer fra den unge Klerk, der lige har faaet Tonsur, til Paven paa Petri Stol. I dette Afsnit vil vi kun tale om de tre Dele af Hierarkiet, som omfatter den simple Præst, de lokale Prælater og den romerske Kurie (Pavehoffet); om Hierarkiets lavere Klasser taler vi paa særligt Sted.

a. Den almindelige Præst.

Han kan findes i tre Typer: helt uden selvstændig Jurisdiktion — med begrænset Jurisdiktion under en anden Præst — og med egen Jurisdiktion under Prælaterne.

α) Uden Jurisdiktion er kun ganske unge Præster, hvem man endnu ikke har villet give Lov at prædike eller høre Skriftemaal, men som ansættes som Lærere ved kirkelige Institutter; de har dog altid Lov at læse Messe; deres kirkelige Gærning er altsaa kun Liturgens. Til denne Klasse kan ogsaa høre Præster, der ved en Forseelse har mistet deres Jurisdiktion (for en Tid eller for stedse), og

hine, hvis tidsbegrænsede Jurisdiktion (f. Ex. gjort afhængig af en Examen hvert tredje Aar) er udløben og ikke endnu fornyet.

Saadanne maa kun, hvor et Menneske er i Dødsfare, administrere Sakramenterne.

En Biskop kan endog (som Straf) berøve en Præst Til ladelsen til at læse Messe for kortere eller længere Tid — Rom for stedse — sammen med Retten til at bære gejstlig Dragt og oppebære Gage.

β) Under en anden Præsts Myndighed staar Kapellaner (Vikarer, med et halvtysk Navn), som ikke selv har Ansvar for Arbejdet i Sognet. De kan baade prædike og høre Skrifte, men paa Tid og Sted efter Sognepræstens Bestemmelse, idet de er til Hjælp for ham og endnu maa betragtes som værende »i Lære«. Kapellanens Gærning er baade Liturgens og Sjælesørgerens — men han har intet at gøre med den sognedannende Myndighed udover, hvad Sognepræsten anviser ham.

γ) Med egen Jurisdiktion sidder Sognepræsten, som har faaet anvist et Distrikt i Bispedømmet og i det har omtrent samme Ansvar og Myndighed, som Biskoppen har i hele Stiftet.

Han kan ikke forflyttes mod sin Vilje (undtagen for en Forseelse), og han har meget udstrakte Fuldmagter til at organisere sit lille Hjørne af »Guds Rige«. Ham paahviler ikke blot Liturgens Gærning og Sjælesørgerens, men ogsaa en Administrators og Organisators. —

Alle tre Klasser af Præster har ganske ens Dragt (i vore Lande):

Som en særlig Klasse kan nævnes Kirke-Rektorer, som har til Embede at passe Liturgi og Sjæsesorg i en Kirke, der endnu ikke har faaet oprettet et Sogn omkring sig; han har ofte en Sognepræsts Funktioner uden at have hans Rettigheder.

Katholsk Skole i Haderslev.

Menigheden i Haderslev har desværre endnu ingen katolsk Skole. Det er paa Tide, at en saadan bliver op-

rettet. Alle Belingelser for Skolens Begyndelse er i Orden, hvis det lykkes at løse det finansielle Spørgsmaal, d. v. s. hvis man kan opdrive de nødvendige Midler til at betale Kost og Logis og en lille Gage til Læreren. Vi regner med ca. 25 Børn til en Begyndelse. Hvis ædelmodige Velgørere vil hjælpe os, er vi beredte til snart at begynde.

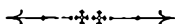
Hs. Højærværdighed Biskoppen har haft den Godhed at skrive til os den 23. 6. 1927:

»Herved giver jeg Højærv. Hr. Pastor Wolff i Haderslev Tilladelse til at indsamle de nødvendige Midler til Opretelse af en Menighedsskole i Haderslev. Da der er stor Trang til en Skole paa nævnte Sted, vil jeg samtidigt paa det indstændigste anbefale dette Foretagende.«

L. S. † *Jos. Brems*, Vic. Ap.

Vi er taknemmelige for ethvert Bidrag, stort eller lille, ligesom Gaver til en Basar, der agtes afholdt til Fordel for Skolen, vil blive modtaget med stor Taknemmelighed af Sognepræsten, Pastor Wolff, Mariegade 8, Haderslev.

H. S.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Odense. — Firmelse og Børn paa Landet. — Søndag den 3. Juli var igen en af de store Dage i vor Menighed. Biskoppen var kommen for at meddele Firmelsens Sakramente i vor Kirke. Dagen begyndte — og det var jo ikke noget ekstraordinært for denne Sommer — med øsende Regnvejr. Stemningen stod paa Frysepunktet, og det var ogsaa Aarsag til, at flere af de mindre Firmander, som bor i lang Afstand fra Kirken, udeblev. Men Vejret slog hurtigt om og holdt sig i Dagens Løb indenfor skikkelige Grænser. Til Biskoppens Messe var Kirken overfyldt; cirka 85 Børn og 15 Voksne modtog Firmelsens Sakramente. Det saa nydeligt ud, da 50 hvidklædte Piger var opstillet til Firmelsen i Kirken. — Eftermiddagen overgik paa sin Maade endog Formiddagen. Kl. 4 samledes en stor Del af Menigheden med mange Børn paa Dalum Kloster i Nærheden af Odense. Dalum Kloster er vel det smukkeste katholske Sted, vi har her i Landet. Naar man kender og har set det gamle Kloster med de herlige Parkanlæg, Alléer, Græsplæner og det hyggelige Præg, som hvi-

ler over hele Grunden og dens Bygninger, saa vil man give Skriveren af disse Linjer Ret i den ovenanførte Paa-stand. Dér bød Menigheden og Sognepræsten Biskoppen Velkommen og takkede Overhyrden for Besøget i Anledning af Firmelsen. Efter Sang og Tale smagte Kaffen udmærket i den frie Natur. Afslutningen var dog det bedste af alt. Biskoppen hentede det hellige Sakramente fra Kappellet og bar det, ledsaget af 6 Herrer med Lys og efterfulgt af hele den store Forsamling — deriblandt 8 Præster og henimod 50 Søstre — til det store Krucifiks, som er rejst paa en Høj i Parkanlægget. Paa Vejen frem og tilbage sang Menigheden med Liv og Begejstring flere af vore smukke Salmer. Efter Bøn foran Sakramentet lyste Biskoppen med Monstransen Velsignelsen over de tilstedeværende og hele Menigheden. Overhyrden talte endnu en liden Stund paa faderlig og fortrolig Maade med de enkelte og især med Børnene. Især de sidstnævnte, hvoraf mange endnu ikke havde set en katholsk Biskop, omkredsede bestandig Biskoppen og tog sikkert de bedste Minder med hjem langt ude paa Landet.

Det vil vare længe, før Odense Menighed glemmer denne herlige Dag, den tilbragte sammen med sin Overhyrde. Med Tak mod St. Hedvigssøstrene gik enhver til sit. —

Dagen har lært os og henledt vor Opmærksomhed paa noget af den største Betydning — det store Tal af den opvoksende Ungdom (Børn) paa Landet. Tre Femtedele — godt og vel — af de konfirmerede Børn er Børn fra Landet, der bor i en Afstand af 10—40 Kilometer fra Kirken. Dér vokser vor fremtidige Menighed op. Efter Beregning og Indberetning fra de forskellige Steder — udenfor Lolland-Falster, hvor der vel ogsaa findes circa. 3000 Børn — opvokser circa 4000 Børn paa Landet. Tallene er ikke overdrevne, tværtimod, maaske for lavt beregnet. Enhver vil kunne indse, at Fremtiden for vor hl. Kirke for største Delen findes netop her. Med disse Børn er vor Kirkes Fremtid for en stor Del knyttet sammen. Dem maa vi ikke miste, dem skal der sørges for, de maa bevares! Et intensivt og oprivende Arbejde skal der gøres fra de enkelte Præsters Side, men ikke blot det. Ogsaa Menigheden maa tage Del, virksomt og under Ofre. Vigtige Forhandlinger har allerede fundet Sted og vil i den nærmeste Fremtid finde Sted; men vi kan ikke komme udenom det ene: alle maa være med, alle de, hvem vor Kirkes Fremgang ligger paa Hjerte.

Josef Resch.

Polen. Metropolitanbiskoppen af Wilna havde fornylig indkaldt de romersk-katholske Biskopper i Polen til en Kongres for at drøfte Muligheden af at indføre en ensartet Liturgi i de forskellige Bispedømmer i Polen, som

tidligere helt eller delvis hørte ind under Rusland. Drøftelserne førte ind paa mulig Genforening mellem den græsk-orthodokse og den romersk-katholske Kirke. For at opnaa dette Resultat udtalte man følgende Grundsætninger: Da den katholske Kirke ikke alene ønsker de skismatiske Brødres Tilbagevenden, men ogsaa vil søge at lette denne — og da den græsk-orthodokse Ritus ikke strider imod den romerske, — og da der fra Troslærens Side ikke er noget, der hindrer Bibeholdelsen af den græske Ritus — saa vil alle de Skismatikere, der vender tilbage til den romersk-katholske Kirke, fremdeles kunne udøve den græske Ritus; alle Sæder og Skikke, der ikke har nogen umiddelbar Forbindelse med Troen (men som spiller en stor Rolle i Orienten) forbliver selvfølgelig uforandrede. De Sogne, som kommer til at tilhøre den katholske Kirke, men som bibeholder den græske Ritus, vil blive kaldt for: Sogne med orientalsk-slavisk Ritus. Samtidig hermed meddeles fra den russiske skismatisk-orthodokse Kirke — som er udjaget fra Rusland — at Patriarken Eulogios er afsat af Balkans orthodoxe Biskopper. Eulogios blev i sin Tid indsat til Metropolit af Patriarken Tichon. Til Begrundelse for denne Afsættelse anføres: Ruslands orthodoxe Kirke har Czaren til Overhoved, er altsaa væsentlig forbunden med det russiske Monarki og kan ikke bestaa uafhængig af dette. Metropolitens Eulogios har nedlagt Protest imod denne Beslutning af »Hierarcherne fra Karlowatz«, og Vestens skismatiske Gejstlighed har bifaldet denne Protest. Dette er siden Czarrigets Fald det tredje Skisma i den russiske orthodoxe Kirke.

Ugens Messebønner.

17. Juli. 6. Søndag efter Pintse. Søndags Messe (N-M. 673, G-M. 508). 2. Ihukommelse af Alexius (Bønnerne af Messen for en Bekender N-M. [46], G-M. [47]). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
18. Juli. Camillus af Lellis (N-M. 1001, G-M. 823). Ihukommelse af Symphorosa og hendes Sønner (af Messen for flere Martyrer N-M. [27], G-M. [28]).
19. Juli. Vincens af Paul (Messen for en Bekender N-M. og G-M. [50], undtagen Kirkebønnen (N-M. 1003, G-M. 825) og Evangeliet (N-M. 883, G-M. 716)).
20. Juli. Hieronymns Æmiliani (N-M. 1003, G-M. 825). Ihukommelse af Margarethe (Messen for en Jomfru, der var Martyr N-M. [60], G-M. [61]).
21. Juli. Praxedes (N-M. [69], G-M. [67]) med de opgivne Undtagelser (N-M. 1007, 831). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
22. Juli. Maria Magdalene (N-M. 1008, G-M. 831) med de opgivne Undtagelser.

23. Juli. Apollinaris (N-M. 1011, G. M. 835) med de opgivne Undtagelser. 2. Ihukommelse af Vigilien til Apostlen Jakobs Fest (N. M. & G-M. [1]). 3. Ikommelse af Liborius (Kirkebønnen af Messen N-M. [38], G-M. [39]), Stillebøn og Slutningsbøn af Messen N-M. & G-M. [34]). Vigiliemessens Evangelium som Slutningsevangelium.

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder.... 3. for Kirken....« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommers, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Vinçentskonferensernes 3. Generalforsamling

(Sommermødet)

finder Sted Søndag den 24. Juli Kl. 5^{1/2} Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Proinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ^{3/4}	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ^{1/2} ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ^{1/2} og 7 ^{1/2} ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ^{1/2}	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ^{1/2}	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7.....	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7.....	» 9 ^{1/2}	» 2
Haderslev.....	» 7.....	» 9 ^{1/2}	» 10 ^{1/2}
Helsingør (Nygade 8).....	» 8.....	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -.....	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ^{1/2}	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9.....		
Kolding (Alhambrevej).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8.....	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -.....	» 9 ^{1/2}	» -
Mariibo (Ny Østergade).....	» 8 ^{1/2}	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ^{1/2} polsk	» 7 ^{1/2}
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -.....	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8.....	» 10 ^{1/2}	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8.....	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ^{1/2}
Randers (Ladegaardsgade).....	» -.....	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8.....	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgade).....	» 7.....	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -.....	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	».....	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8.....	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8.....	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -.....	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -.....	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned Kl. 10.			
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ^{1/2}	» 9 ^{1/2}	» 3

Kirkelig Kalender.

17. Juli 6. Søndag eft. Pintse.	24. Juli 7. Søndag eft. Pintse
18. — M. Camillus af Lellis, Bekender.	25. — M. Jakob, Apostel.
19. — Ti. Vincents af Paul Bekender.	26. — Ti. Anna, Jomfru Maras Moder.
20. — O. Hieronymus Emihanus, Bekender,	27. — O. Pantaleon, Martyr.
21. — To. Praxedis, Jomfru.	28. — To. Nazarius og Lidel- sesfæller, Martyrer.
22. — F. Maria Magdalene.	29. — F. Kong Olav, Martyr.
23. — L. Apollinaris, Biskop og Martyr.	30. — L. Marias Officium.

St. Knuds Kapel. I Tiden fra 1. Juli—31. Aug. bortfalder den tyske Gudstjeneste og den stille Messe Kl. 6^{1/2}; læses kun Fredag og Lørdag. Søndagsgudstjenesten Kl. 8^{1/2} holdes som sædvanligt.

Hjertelig Tak

for alle Hilsener baade pr. Telegram, Brev eller pr. Blomster man skulde jo næsten Tro, det var et 25 Aars — og ikke et 10 Aars Jubilæum.

Sakramentskirken.

F. Ronge.

Tak!

Den anonyme Giver af 500 Kroner til Sct. Ansgars Kirkes Restaurering bedes herved modtage en hjertelig Tak!

Pastor v. Kellenburg.

Sognepræst ved Sct Ansgars Kirke

Trykfejl. Billederne i Artiklen »Academia polyglotta« i sidste Nr., havde Sætternissen givet fejl Underskrift; det skulde være omvendt: det første: det ny Colleg paa Janiculus; det andet: »Academia«.

Grundet paa Rejse til Udlandet, er min Forretning lukket fra Mandag den 4. Juli til Onsdag den 20. Juli, —

Anna Knudsen St. Ansgar Boghandel H. C. Ørstedesvej 10.

Fra den 4. Juli bor Redaktøren:

»Stella Maris«, Vindingevej, Nyborg,

hvortil alle Henvendelser bedes sendt. Annoncer og lignende bedes senest sendt **Søndag Aften**.

Kun eventuelle Dødsannoncer kan sendes til Trykkeriet »Athene«, Svanemosegaardsvej 4, København V.

Vor kære lille Mamma

Anna Hannecke

er vel forberedt afgaaet ved Døden den 4. Juli.
Den kære afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

R. I. P.

Børnene.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartale (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 30.

Søndag den 24. Juli.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Liturgi (fortsat). — Observationer. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ringsted. Polen. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Anden Samling. Kap. 23, 15—35.

Leveregler for ens egen Person.

1. Søg Visdom og Guds frygt.

Min Søn, er dit Hjerte viist, saa glæder mit Hjerte sig sammen med dig, og mine Nyrrer jubler, naar dine Læber taler, hvad Ret er. Dit Hjerte være ikke misundeligt paa Syndere, men bevare Herrens Frygt hele Tiden, saa har du et Haab til den sidste Dag, og din Fortrøstning bliver ikke til Skamme. (15—18).

2. Fly Umaadelighed i Mad og Drikke.

Hør, min Søn, og vær klog! Retled dit Sind, medens du gaar Livets Vej! Deltag ikke i Drankeres Gilder, ej heller i Maaltider hos dem, der fraadser i Kød! Thi Drankere og Fraadsere gaar til Grunde, og søvning Dovenskab giver lasede Klæder. (19—21).

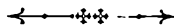
3. Søg Sandhed og Tugt.

Hør paa din Fader, der avlede dig, og ringeagt ikke din Moder, naar hun bliver gammel! Køb Sandhed og

bortsælg ikke Visdom, Belæring og Indsigt! Den retfærdiges Fader jubler, og den, som har avlet en Vismand, glæder sig over ham. Ja, lad din Fader og din Moder glæde sig, og lad hende juble, der fødte dig. (22—25).

4. *Fly Utugt og Drukkenskab.*

Min Søn, giv mig dit Hjerte, og lad dine Øjne iagttage mine Veje! Thi en dyb Grav er Skøgen og en snæver Brønd en andens Hustru. Som en Landevejsrøver ligger hun paa Lur, og ombringer alle uforsigtige, hun faar Øje paa. Hvem har Ak, og hvis Fader har Ve, hvem har Kiv, hvem (falder i) Snarer, hvem har Saar uden Grund, hvem har sløve Øjne? Er det ikke dem, der bliver ved at sidde over Vinen; hvis Attraa det er at tømme Bægre? Se ikke til Vinen, naar den gløder saa rød; eller naar dens Farve lyser i Bægeret. Den glider saa let, men bider til sidst som en Slange og udspyr sin Gift som en Øgle. Dine Øjne begynder at søge efter fremmede Kvinder og dit Hjerte at tale bagvendt. Du har det som en, der sover midt i Havet, og som en søvni'g Styrmand, der har mistet Roret, og du kommer til at sige: »De slog mig, men jeg følte ingen Smerte; de trak af Sted med mig, men jeg mærkede det ikke. Naar jeg nu vaagner, mon jeg saa atter finder Vin?« (26—35).

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. Fr. X. Zimmermann, Rom.

I Vatikanet og i hele Rom er den sidste Uge i Juni altid præget af Apostelfyrsternes Fest. Det er ikke blot en Kirkefest, som fejres rent naturligt, men tillige en af Byen Roms største Festdage, som enhver Borger tager Del i enten i selve Peterskirken eller i en af Roms 63 Sognekirker, og ingen tager paa Landet, før de har fejret Peter og Pauls Fest i Rom.

Den Hellige Fader tager selv paa særlig Maade Del i denne Fest. Ogsaa i Aar skete det paa den traditionelle Maade. Ved Pontifikalvesperen Aftenen i Forvejen er Tusinder af Troende af alle Nationer forsamlet i Peterskirken,

men derefter lukkes Kirken for Besøgende. Kun ledsaget af et Følge (Anticamera) af Nobelgardister og Svejtsergardister forlader Paven Kl. 8 om Aftenen sine Værelser. Processionen føres af fakkelbærende »Sediarier« og gaar langsomt ned i Peterskirken. I Sakramentskapellet modtages Paven af en Repræsentation for det vatikanske Kapitel, der overrækker ham Vievand, hvormed han bestænker de tilstedeværende. Efter en kort Andagt gaar Processionen til St. Peters Grav, hvor der forrettes nogle liturgiske Bønner. Saa stiger Paven ned i Confessio til selve Graven, hvor han indvier Pallierne, Ærkebispernes Værdighedstegn, som siden Paaske er blevet opbevaret ved St. Peters Grav. Derefter bad Paven ved Benedikt XV's og Pius X's Grave, og før han forlod Kirken, kyssede han Foden paa St. Peters Statue. — Pontifikalmessen den følgende Dag holdtes af Kardinal Merry del Val.

Efter Peter og Pauls Fest begynder efterhaanden Ferien i Vatikanet og i Kongregationerne. Tidligere trak Paverne sig tilbage til deres Godser i Albanerbjergene, men nu, siden 1870, bliver Paven jo altid i Vatikanet. Medens Pavens Messe ellers hver Morgen overværes af talrige fremmede, holder dette op nu i Sommermaanederne. Paven læser Messen ganske privat. — I den sidste Tid har Paven modtaget et lithauisk Pilegrimstog, der under Ledelse af Franciskanerpatre havde besøgt Padua, Loretto og Assisi. Den Apostolske Vikar for Ægypten, Mgr. Nuti, ankom til Rom med 60 Pilegrimme, der ogsaa blev modtaget af den Hellige Fader. En længere Tale holdt Paven for 2000 Medlemmer af den italienske »Gioventù cattolica«, Katholsk Ungdomsforening, som hilste ham med stormende Begejstring.

Som tidligere nævnt modtog Paven Kaptajn de Pinedo, der var vendt hjem fra en oversøisk Flyvetur, i Audiens. Paven underholdt sig i over en Time med Flyveren, som bragte Hilsener med fra alle de Missionsstationer, han havde besøgt. Tilsidst overrakte Paven den berømte Flyver en Guldmedalje til Erindring.

Understøttelsesforeningen St. Petrus's Samfund i Rom har nylig fejret sit 50 Aars Jubilæum, og i den Anledning har Pave Pius skænket 50,000 Lire til de af Foreningen oprettede Folkekøkkener, der hindrer megen Nød i Rom.

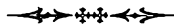
Paa Peter og Pauls Fest fejrede Kardinal-Statssekretæren Pietro Gasparri sin Navnedag. Den hellige Fader var den første Gratulant, idet han allerede Aftenen før besøgte Kardinalen og overrakte ham et kostbart indbundet Missale. Nu har Statssekretæren allerede forladt Rom og opholder sig paa Kurstedet Montecatini; derfra vender han snart tilbage til Vatikanet for saa efter kort Tids Forløb

at rejse til sin Fødeby Ussita, hvor han holder Ferie. Hans Nevø, Mgr. Bernardini, der er Professor ved det katolske Universitet i Washington, kommer hvert Aar ogsaa til Ussita og holder Ferie sammen med Kardinalen. Men ogsaa i denne Tid staar Statssekretæren dagligt i Forbindelse med Vatikanet og følger alt, hvad der sker; to Gange om Ugen kommer desuden en Kurer fra Statskancelliet med Dokumenter, der skal underskrives.

Kardinal Lauri, der indtil nu har været Nuntius i Warschau, er nu indtraadt i den romerske Kurie, og den vigtige diplomatiske Post i Polen er saaledes vakant. Om dens Besættelse vides intet bestemt, man taler om den pavelige Maestro di Camera Mgr. Caccia Dominioni og Nuntius i Belgrad Mgr. Pellegrinetti.

Kardinal Bisleti har ved en Højtidelighed i sit Kapel overrakt Pallierne til de nye Ærkebiskopper. Til Stede var Ærkebiskoppen af Gatanzaro personligt samt Repræsentanter for Ærkebiskopperne af Athen, Tokio og Reggio Calabria. Det meddeles, at Hs. Hellighed ogsaa har givet Palliet til den græsk-rumænske Biskop af Grosswardein, Mgr. Valerio Trajano Frentiu, i Anledning af det rumænske Bispedømmes 150 Aars Jubilæum.

Den første Søndag i Juli afholdt den pavelige Palatinergarde sin Aarsfest. Med Musik og Faner overværede Garden først en Messe i Benediktionssalen, og derefter fandt Rekrutternes Edsaflæggelse Sted foran Vor Frue af Lourdes's Statue i Vatikanets Haver. Palatinergarden er oprettet af Pius IX i 1850. Den bestaar af en Bataillon paa 4 Kompagnier med hvert 100 Mand. Medlemmerne er romerske Borgere, der gør Tjeneste uden Løn.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

b. De lokale Prælater.

α) Umiddelbart over Sognepræsten staar Provsten (*vicarius foraneus*, paa Tysk: Dekanen). En Biskop skal dele sit Stift i Distrikter af passende Størrelse, over hvilke han sætter en Præst, som (alt efter Stedets Brug) kaldes Provst (Dekan) eller Ærkepræst.

Denne er gerne en Præst, som er ærværdig ved Alder, Fromhed, Lærdom eller fremragende Tjeneste.

Hans Gærning er at have Opsyn med Præsterne i sit Distrikt angaaende Gudstjenestens Orden, Skolearbejdet, Religionsundervisningen, Prædiken og Sjælesorg.

Han har ogsaa Opsyn med, at Kirkens liturgiske Love og Bispens Forordninger overholdes; han reviderer Sognepræsternes Administration og Kirkebøgernes Førelse; han bistaar aandeligt og materielt Præster, der bliver syge, og han samler sine Præster til »Konventer«, hvor lærde, opbyggelige og pastorale Themaer drøftes — og han aflægger Regnskab til Biskoppen for sit Distrikt.

Han har Forrang blandt alle Provstiets Præster.

β) Stiftsprovsten (*vicarius capitularis* og *vicarius generalis*) er Biskoppens Stedfortræder overfor hele Stiftet, i Tilfælde hvor Biskoppen selv er forhindret i at styre. Biskoppen — eller i dennes Forfald: Domkapitlet — kan tillægge ham visse Myndigheder, andre har han i Kraft af sit Embede.

γ) Konsultorer kaldes Biskoppens Raadgivere i forskellige Sager; deres Antal plejer at være seks. Før deres Udnævnelse aflægger de Ed paa: med Troskab og uden Persons Anseelse at ville røgte deres Hverv i de tre Aar, det varer (de kan genudnævnes). De vælges af Biskoppen mellem de klogeste, frommeste og lærdeste Præster.

δ) Domkapitlet er hine Præster, der med Navnet Kanniker (*canonici*) er ansat ved Domkirken (Katedralen, af *cathedra*, Bispestol) for at hæve Liturgien til større Pomp og for, samlede i »Kapitel«, at danne Biskoppens Raad.

Ogsaa andre Kirker end Katedralen kan — hvis de er store og gamle — af Paven faa Lov at have Kapitel; de kaldes da Kollegialkirker, og deres Kanniker: Kollegial-Kanniker eller -Kapitularer. (I det følgende taler vi kun om Domkapitlet ved Stiftets Katedral.)

Kanniker lønnes for deres daglige Tjeneste i Koret med Præbender fra Katedralens Gods. De er den første Klasse af Præster, der har en særlig Kordragt — en rødviolet Kaabe med Slæb og Slag af Hermelin; visse Steder bærer de ogsaa paa Brystet et Kors i en Kæde eller en Kæde, der minder om Rector magnificus'.

De skal assistere Biskoppen i Liturgien, berette og be-

grave ham samt udvælge en Eftermand til Pavens Bekræftelse.

En af dem er Stiftets første Theolog, en anden er Pönitentiarius, hver Expert i sit Fag: Dogmatik og Moraltheologi, hvori de er Raadgivere for Biskop og Præster. Ofte er flere af dem Professorer ved Præsteseminariet. Theologi-Kanniken er samtidig fast Domprædikant med Pligt til at holde Bibellæsning i Kathedralen. En af Kannikerne forestaar desuden Sjælesorgen for de Mennesker, der søger Domkirken. Kannikerne har til Pligt at synge hele Breviarbønnen (som Munkene gør det) og at holde daglig Højmesse i Domkirken.

ε) Stiftssynoden er en Forsamling, der skal afholdes mindst hvert tiende Aar, men som kan samles oftere. Det er Biskoppen, der samler den, og den mødes i Kathedralen. Den bestaar af Stiftsprovsten, Kathedralens Kanniker, Præsteseminariets Rektor, Provsterne, Delegerede fra Kollegialkirkerne, Sognepræsterne i Domstaden, en delegeret Sognepræst fra hvert Provstis Sognepræster, regerende Abbeder og en Repræsentant for hver mandlig Orden i Stiftet — desforuden kan Biskoppen tilkalde andre Præster efter sit Tykke.

De Sager, der skal behandles, debatteres først i særlige Kommissioner og Udvalg.

Paa Synoden er Biskoppen den eneste, der har lovgivende Magt, alle andre kun raadgivende.

Synoden lovgiver for alle Stiftets kirkelige Forhold.

ζ) Den biskoppelige Kurie bestaar af de Præster, Biskoppen behøver til at bistaa sig i Stiftets Ledelse — en hel Række gejstlige Embeds- og Tjenestemænd; de er alle edsvorne og forpligtede til Tavshed.

¹⁾ Stiftsprovsten (*vicarius generalis*) har alle en Biskops Fuldmagter, minus hine som Biskoppen ikke kan give fra sig (Konfirmation, Ordination og visse Udnævnelser) eller ikke vil delegerere ham. Han har Rang foran alle Stiftets Gejstlige og kan bære hvid Bispehue, Bispekors og andre Værdighedstegn; han er i adskillige Tilfælde Titularbiskop. Om hans Embede, naar Biskoppen er bortrejst eller død, se under β.

2) Kansleren (*cancellarius*) forestaar Stiftets Arkiv og leder de ham undergivne Kontorfolks Arbejde. Disse hedder Notarer og Auditører og har til Bestilling at skrive Biskoppens og Stiftets Dokumenter, at føre Journaler og Bøger for Stiftet samt i det hele at bestride Biskoppens Kontor. Kansler og Notarer skal helst være Præster.

3) Stiftsexaminatorer kaldes de Præster, der af Biskoppen udpeges og af Synoden bekræftes til det Embede at holde Examen over de Præster, der søger Sognekald, Tilladelse til Ordination eller til at høre Skrifte.

4) Ethvert Bispedømme har desuden en Domstol, for hvilken Kirken har skrevet detaillerede Love; den dømmes selvfølgelig kun i kirkelige Sager og har ikke Magtmidler til at tvinge den Domfældte ind under Straffen. Dens Kompetence er mest Forseelser hos Gejstligheden og Sager angaaende Ægteskabers Gyldighed.

5) Biskoppens Kurie har desuden Tjenestemænd som Løbere og Lakajer, hvis Forholdene er til det.

Som oftest danner hele Kurien en patricisk Husstand, hvor Biskoppen leder Andagtslivet og med Kærlighed tager sig af alle sine Folks Skæbne.

(Fortsættes.)

Observationer.

18.

Pastor Rosendahl, som er en flittig Læser af vort Ugeblad, har stødt sig paa en Artikel om et Besøg i Tjæreborg Kirke og paa en om Relikvier — han siger:

At vort Forhold til noget saadant som Relikvier er et ganske andet end Katholikernes, fremlyser tydeligt af bl. a. den Artikelserie om Liturgi, den dansk-romerske Pastor Schindler for Tiden offentliggør i »Nordisk Ugeblad for katholske Kristne«. Det hedder her: »Man skelner mellem *Hovedrelikvier* og *Smaarelikvier*. De første er et Hovede, Hjærte, Tunge eller Lem (Arm, Ben) af en Helgen — eller den Del af Legemet, hvor et Blodvidne blev martret; saadanne maa aldrig besiddes af private Personer, kun af

Kirker. *Smaarelikvier* er en lille Knoglesplint eller nogle Haar, højest et Fingerled; saadanne har man Lov til at eje til privat Andagt, men man har samtidig Pligt til at værne dem mod Profanation og til at passe paa Autenticitets-Dokumenterne. Kirken giver Relikvierne en stor Plads i sin Liturgi.«

For dem, som ynder at fable om Katholicismens Muligheder i vor Tid, er slig Læsning ikke uden Interesse. Den kan da overbevise om, at Katholicismen trods forskelligt moderne Snit staar meget fjernt fra Nutidsmenneskers Tankegang. Hvad giver man for »privat Andagt« i Forbindelse med »en lille Knoglesplint, nogle Haar, højest et Fingerled«.

Vi har vist ikke Grund til at begræde den Kultusforms Udryddelse i vore Kirker. Tværtimod kunde man ønske, samtidigt med at man med historisk Sans plejede Fortidens Minder, at den saa udpræget katholske Alterindretning i vore Kirker blev ændret. Alteret er som bekendt ofte rejst over en Helgengrav og minder ved sin Form mere om et Helgenskrin end om et Bord. Her var dog noget at gøre for vore Kirkearkitekter, saasandt som vor Andagt ikke søger Tilknytning til selv meget fortræffelige Menneskers Haar, Fingerspidser el. lign.

Tre Bemærkninger:

a. »Nutidsmenneskers Tankegang« betyder ikke meget for os — tror man nemlig paa en evig Sandhed, er det Nutidsmennesket, der maa indrette sig efter Sandheden, og ikke Sandheden efter Nutidsmennesket — og det er vi 356 Millioner Nutidsmennesker, der gør. (Desuden »giver man ikke noget for« andres Privatandagt — man tager Hatten af, naar man kommer ind i et Huskapel.)

b. At Pastoren vil nedrive de sidste, endnu eksisterende katholske Altre og deres fromme Kopier i de protestantiske Kirker og erstatte dem med et Spisebord, bedrøver mig — men det glæder mig ikke blot for Kirkearkitekterne, nej langt mere for Møbelsnedkerne ... der er jo netop saa megen Arbejdsløshed i det Fag for Tiden.

c. Er det mon værre at lade sin Andagt have Tilknytning til en Martyr-Relikvie (af Pastor R. kaldet »et meget fortræffeligt Menneskes Haar, Fingerspid eller lignende«) end til problematiske Folkeprofeters Ord?

Eller vidner ikke vore Oldsamlinger om, at vi har en naturlig Trang til at knytte vore (in casu: nationale) Følelser til ... Pilespidser, Vaaben og blodige Tørklæder?

19.

Gennem 9 Kvarter har jeg nu søgt i alle inden- og udenlandske Lexica efter Forklaring paa et kirkeligt Fænomen, hvis Væsen jeg for min Nattesøvn's Skyld maa have opklaret. I Bidragslisten i Indre-Missions Tidende Nr. 22 af Aarg. 74, S. 5 n. læser jeg bogstaveligen:

»Fra de helliges Hestekasse i Skanderup (Aars-gave) 50,00 Kr.«

Vil ikke lærde Mænd hjælpe mig — Løsningen vil blive tilsendt Fru Lis Jacobsen og Dr. Hans Brix til Indførelse i den store Ordbog eller til Samlingen af Runeindskrifter.

20.

I en Provinsavis læser jeg (om en Sal i Vatikanet), at der stod »nogle Kommoder som smaa Husaltre [altsaa halvt Karlekammer, halvt Pagode] bærende kunstfærdige Krucifixer og andre religiøst udseende Genstande ...«

En »Genstand« paa Kommoden, lad gaa — men en religiøst udseende do. — hvad er det?

I samme Artikel forveksler Forf. Kardinaler med Lakajerne — og taler om, at man snart vil faa se »Paven gaa i Luften« ... mener han Bombeattentat, Spadseretur eller Aeroplan?

21.

Mens vi er i Vatikanet — »Hvor kan nogen dog kysse Pavens Haand, sagde en Dame til mig.

Jeg tog et lille Ud klip frem af min Tegnebog — en stor Danserindes Ord til en endnu større — her er det (efter »Politiken«):

Ja, hvad skal jeg sige til Dem? Det er saa haabløst at søge efter Ord ... jeg kan kun bøje mig dybt i Støvet for Dem og kysse Deres Haand! —

Et ældre Ægtepar sad og talte med mig om Paven, og han bedyrede saa: at knæle for noget Menneske, det kan man ikke!

— Passiar, Niels — sagde saa hans energiske Ægteviv — Du knælede da for mig, da Du friede til mig . . . og jeg er vel ikke mere end Paven, for han er en Guds Mand og jeg bare et Guds Barn!

22.

Blandt almindelig dannede Mennesker vækker den hadske Strid mod Katholicismen i Norge Forundring og Misbilligelse — men paa Nationaltidendes Kirkeside vækker den Bifald:

Nordmændene har Karakter ogsaa som Folk og har bl. a. vist det overfor de romersk-katolske. Den fornyede Afvisning af Jesuiterne talte derom, og senest Stortingets med stor Majoritet vedtagne Beslutning om, at Forstander Lars Eskeland paa Voss Folkehøjskole, der for nogle Aar siden gik over til Katholicismen, maa fratræde baade som Forstander og Lærer, hvis Højskolen skal beholde sit Stats-tilskud.

Lars Eskeland er en yndet Folketaler, og hans Højskole er stærkt besøgt; nylig hædrede Bondepartiet ham med Laurbærkrans og Festtale, og ogsaa Venstre staar han nær. Ikke desto mindre stemte af Bondepartiets 22 Repræsentanter kun 4 for et Statsbidrag uden Betingelser, og af Venstre kun 8. Stortinget har vidst sig i Ovrensstemmelse med Folket, naar det hævdede et luthersk-konfessionelt Standpunkt og dæmmede op for en mulig katolsk Agitation ved Højskolens Hjælp.

Vældig norsk-norsk Karakterstyrke — ja; men ikke helt original — den samme Tankegang kendtes i Frankrig, da man udjog Landets egne Børn, fordi de var Munke (nogle saagar Jesuitpatre!) — og »Opdæmningen« praktiserer man saamænd flinkt baade i Mexico og i Rusland. —

Naar Staten nægter en Skilling til et af Folkekirkens Formaal, har Piben en helt anden Lyd.

23.

Noget pænt skal der dog samtidig siges om vore norøne Karakterkæmper.

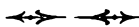
Det rationalistiske theologiske Fakultet i Oslo har kun 100 Studenter, medens det ortodox-lutherske »Menighedsfakultet« har 270; det første betales af Staten, det sidste drives for frivillige Gaver.

Provst Fenger bemærker i Nationaltidende:

Jo mere et Kirkesamfund er organiseret af, gennemtrængt af og styret af Præsteskabet, som jo er opdraget og oplært i deres konfessionelle Ejendommeligheder, desto vanskeligere vil det have ved at se med Fordragelighed paa andre Kirker, ved at se bort fra Forskellighederne og samles om det, som er fælles for dem.

Mon ikke den udmærkede og ildfulde Holmens Provst tager fejl? Det er jo nemlig Gejstligheden, der opretholder det konfessionelle, som det brede Folk ofte er tilbøjeligt til at se bort fra til Fordel for en irenisk Synkretisme — men sker der Tilløb til »Kirkelig Genforening«, uden at de konfessionelle Vanskeligheder løses, sluttet der en falsk Fred, uden Basis og med falsk Motiv.

Det er lidt af det, *Life & work* er inde paa, og som *Faith & order* vil undgaa. *Observer.*

Nye Bøger.

James Gibbons: Kristi kirke. Vore fædres tro. Bearb. av Ch. Holfeldt Houen 3. utg. Oslo, 1927. Bd. I (1925.) — Kr. 6,80.

Kardinal Gibbons berømte Bog »Vore fædres tro« er kommet i en ny Udgave i et tiltalende, mere moderne Udstyr. Det er 3. Udg. af den norske Præst Holfeldt Houens Oversættelse. Udgiverne har denne Gang valgt at kalde Bogen »Kristi kirke« med Undertitel »Vore fædres tro«, maaske for at komme Originalens Titel nærmere. Det ses dog ikke klart, hvorfor man ikke slet og ret oversætter fra Engelsk: »Vore Fædres Tro. En Fremstilling og Begrundelse af den af vor Herre Jesus Christus stiftede Kirke«. Thi intet mindre end dette er Bogens Hensigt, eller som det straks siges i Forordet: »klart og letfatteligt at fremstille og begrunde den katolske Kirkes lære og skikke.« — Det er Meningen at udsende 3. Udg. i to Bind, idet Stoffet fordeles saaledes, at første Bind omhandler Kirken og dens Styre, andet Bind: Sakramenterne, de kirkelige Ceremonier, Helgenerne, Aflad etc.

Efter først ganske kort at have præciseret Moderkirkens Lære, »vore Fædres Tro«, gøres i de følgende Kapitler mere udførligt Rede for Kirkens fire Kendemærker: En-

heden, Helligheden, Katholiciteten og Apostoliciteten. Fremdeles Kirkens Bestaaen til evig Tid, dens Ufejlbarhed, den romerske Biskops Førrang fremfor Kirkens øvrige Bisper, hans Ufejlbarhed og verdslige Magt. Endelig et Kapitel om den katholske Kirke som »enesaliggørende Kirke«.

Der er rettet den Bebrejdelse mod Bogen, at den i for stærk Grad lægger Vægt paa en ensidig Fremstilling af den katholske Kirke i Modsætning til eller sammenlignet med andre kristne Samfund, at den kort sagt kun omtalte det specifik katholske paa Bekostning af det saakaldt »fælleskristelige«, at den altsaa kun fremdrog det i vor Tro, hvorved vi adskilte os fra andre kristne. Tilsyneladende kunde det ogsaa se saaledes ud, men i og for sig er denne Anke ganske ubegrundet. Tværtimod siges det baade mellem Linierne, men ogsaa direkte, at det, Kirken vil, er intet mindre end Forkyndelsen af »Christus og Ham korsfæstet«. Ganske vist paa en anden Maade end den, man f. Eks. her i Norden er vant til: »Ordets forkyndelse i den katolske kirke er ikke den ensidige prædiken om Kristus og Ham korsfæstet, som man er vant til at høre den fra de lutherske prækestoler. Dette, som i virkeligheden er al sand gudstjenestes kjerne og midtpunkt, foredrages i den katolske kirke ikke bare fra prækestolen; men den katolske kirke har selve den hellige messe, nemlig gjentagelsen af det sakramentale offer, som Vorfrelser indstiftet i den hellige nadver og bød apostlene at gjøre til sin lidelses og døds ihukommelse (Luk. 22, 19—20; I kor. 11, 23—25). Denne hovedsagelige gudstjenstlige handling er for enhver troende katolik den væsentligste og allerkræftigste prædiken om Jesus Christus og Ham korsfæstet« (S. 18). »Vore fædres tro« er da en Redegørelse for den gamle Kirkes Tro og denne Tros Forkyndelse, ikke blot i Ord, men ogsaa i Gerning, ganske særlig i de hellige Sakramenter, hvor Christus selv paa vidunderlig Maade kommer til os; den siger os, at den katholske Kirke er den af Jesus Christus stiftede Kirke, og at Han selv er i sin Kirke.

Maaske har Kardinal Gibbons særlig tænkt paa Ikke-Katholikker, da han skrev sin Bog. Det kan være. Men ogsaa Katholikker kan med stort Udbytte læse den — og bør gøre det. Vi naar jo aldrig at trænge helt til Bunds i eller helt at fatte vor Religions uendelige Rigdom. Der er her rakt os en hjælpende Haand. Ved Læsningen af »Kristi kirke« lærer vi meget nyt. Mange Spørgsmaal klarer sig, bliver uddybede, — Bogen rejser Spørgsmaal, som den klart og omhyggeligt besvarer. Det er jo for enhver Katholik en Pligt og forhaabentlig ogsaa en Glæde at trænge dybere og dybere ind i Religionens Hemmeligheder.

Ikke mindst enhver dansk Katholik, som maa være en daglig Apologet for sin Religion. Og uden virkelig Viden er dette umuligt. Tag f. Eks. et Spørgsmaal som Kontinuiteten i Kirkens Tro. Gang paa Gang faar vi at høre, at den katholske Kirke i Dag ikke er den samme som i Middelalderen og slet ikke den samme som i Apostelliden. Den lærer ikke i Dag det samme, som den lærte i Salen i Jerusalem. Der har fundet en Udvikling Sted. Ja, det er rigtigt, det nægter Kirken heller ikke, den siger tværtimod, at der maatte og maa til Stadighed finde en Udvikling Sted. Det ligger i selve Sagens Natur, men Forholdet er dette, at de nye Dogmer er blot en klarere Formulering af gamle Trossandheder. Hvad der før var troet »implicit«, som Teologerne siger, »stiltiende«, er senere ved den eller den givne Lejlighed udtalt tydeligere. Om noget nyt er der saaledes ikke Tale. Kontinuiteten er bevaret.

Dette er dog kun een af de mange Vanskeligheder, som Ikke-Katholikker (og maaske ogsaa Katholikker) har at kæmpe med. Lad dette blot være eet Eksempel blandt mange paa Kardinal Gibbons' Behandling af Spørgmaalene. Han er klar over Vanskelighederne, gaar nøgternt og roligt i Lag med dem, behandler dem udførligt og letfatteligt og løser dem — ikke ved nye Resultater, men saaledes som Kirken til hver en Tid har gjort det.

Bogen bør findes i ethvert katholsk Hjem. Eller rettere sagt: den burde aldrig faa Lov til at blive staaende i Reolen, men bruges flittigt som Haandbog og slides op ved hyppige Udlaan til andre. *Jacobus Canutus.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vi har tidligere bragt Meddelelse om de Retræter, der skulde holdes i Horserød. Ved en Fejltagelse har vi først nu faaet at vide, at de ikke holdes i Horserød, men i Frørdhus pr. Vedbæk, for unge Piger 14.—18. Aug. og for Husmødre og ældre 25.—29. Aug. Deltagerne ventes med Toget fra Kbh. 13²⁰; der gaar Rutebil fra Vedbæk Station.

— Sakramentskirken fejrede altsaa 10 Aarsdagen for sin Indvielse (den 9. Juli) Søndag den 10. ds. med Pontifikalmesse og Te Deum. Skønt Hs. Højærværdighed Biskop Josef Brems samme Aften skulde rejse til Udlandet, vilde Monsignore dog berede Nørrebros Menighed den Glæde at komme til Stede som

lovet og holde Pontifikalmesse og en Tale, hvori Sakramentkirken Stifter, Msgr. Neuvel blev mindet. Som *Presbyter assistens* under Messen fungerede Sognepræsten fra Horsens, Hr. Pastor *Schreiber*, som Diakon og Subdiakon Kirkens egne to Præster. Koret sang i denne Anledning en meget smuk flerstemmig Messe, den samme som blev sunget i Fjor paa Ledreborg ved St. Ansgar-Jubilæet. I Hr. Organist Vorms Fraværelse betjente Hr. *Aagaard* Orglet. Samme Aften blev der i Sogneskolens Forsamlingsaal holdt en vellykket Fest for Kirkens Sangkor med Taler og Sange især til Ære for Korets Stifter Hr. Direktør *Albert Husson* og for de syv Medlemmer af Koret, som trofast har holdt ud i alle de forløbne 10 Aar. De fik hver som en ringe Tak herfor og til Minde om Dagen overrakt et Exemplar af Messebogen, smukt indbunden. At de med øjensynlig stor og oprigtig Glæde tog imod denne lille Anerkendelse, vidner om deres smukke Beredvillighed til at ofre deres Tid og deres Stemmer til Guds Ære og Guds-tjenestens Højtideligholdelse.

— Opmærksomheden henledes paa, at Vincentkonferensernes Sommermøde afholdes Søndag d. 24. Juli Kl. 5^{1/2} Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Saa-vel aktive som bidragydende Medlemmer indbydes.

Ringsted. Trods dette meget daarlige Vejr havde Val-farten den 3. Juli dog samlet ca. 70 Deltagere. Da det øsregnede om Formiddagen, besluttedes det at holde Høj-messe i Kirken i Ringsted og se, om det senere skulde være muligt at drage til Haraldsted. Og det lykkedes. Vejret klarede saa meget op, at man vovede Forsøget. Kl. 1 drog Processionen af Sted paa sædvanlig Vis. Natu-rligvis savnede man den højtidelige Messe i Ruinen, men der var stor Glæde over, at man dog naaede at gennem-føre Valfarten, atter gæste Ringsted og Haraldsted og atter ære St. Knud Hertug.

Polen. Warschaus Metropolitan-Ærkebiskop har paabe-gyndt Kursus for konverterede orthodoxe Gejstlige i War-schau, som bliver afholdt ved Professorer fra det theologiske Fakultet ved Universitetet i Warschau. Det besøges for Ti-den af ca. 30 tidligere orthodoxe Gejstlige. Konversioner blandt de skismatiske Gejstlige er i stærk Tiltagen, men desværre har man bemærket, at Udholdenheden hos disse Konvertiter kun var ringe, hvorfor det har vist sig som en Nødvendighed at foranstalte disse Kursus, der bliver holdt i det russiske Sprog og har til Hensigt at befæste Konvertiterne saavel i den katholske Dogmatiks funda-mentale Lære som ogsaa i den ægte katholske Aand. Me-dens en Del af de Gejstlige besøger disse Kursus, overtager andre i Mellemtiden disses Tjenester i Kirker m. m.

Ugens Messebønner.

24. Juli. 7. Søndag efter Pintsø. Søndagens Messe (N-M. 677, G-M. 512). 2. Ihukommelse af Christine (af Messen i N-M. [60], G-M. [61]). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
25. Juli. Apostlen Jakob (N-M. 1015, G-M 839) med de opgivne Undtagelser. Ihukommelse af Christophorus (N-M. [12], G-M. [12]). Apostlenes Præfation (N-M. 524, G-M 42).
26. Juli. Anna (N-M. 1017, G-M. 841).
27. Juli. Pantaleon (af Messen for en Martyr N-M. [15], G-M. [16]). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
28. Juli. Nazarius, Celsus, Viktor og Innocents (N-M. 1018, G-M. 842) med de opgivne Undtagelser. 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
29. Juli. Kong Olaf (Messen for en Bekender (N-M. [12], G-M. [12] med Undtagelse af Kirkebønnen (N-M. 1021, G-M. 844). Ihukommelse af Martha (N-M. [66], G-M. [67]), og Felix II. og hans Lidelsesfæller (N-M. 1020, G-M. 844). Slutnings-evangeliet som 15. August (N-M. 1046, G-M. 871).
30. Juli. Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90], G-M. [94]). 2. Ihukommelse af Abdon og Sennen (N-M. 1021, G-M. 845). 3. om den Helligaand (N-M. [120], G. M. [105]). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder.... 3. for Kirken....« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Knuds Kapel. I Tiden fra 1. Juli—31. Aug. bortfalder den tyske Gudstjeneste og den stille Messe Kl. 6¹/₂ læses kun Fredag og Lørdag. Søndagsgudstjenesten Kl. 8¹/₂ holdes som sædvanligt.

Vincentssøstrenes 3. Generalforsamling (Sommermødet)

finder Sted Søndag den 24. Juli Kl. 5¹/₂ Em. i St. Andreas Præstegaard, Ordrup. Alle aktive og passive Medlemmer indbydes.

Med Hans Højærværdighed Biskoppens Tilladelse afholder St. Vincentssøstrene deres aarlige Bazar til Fordel for Syge og Fattige i Helsingør Søndag d. 1 August. Gaver modtages med Taknemmelighed.

Paa given Foranledning beder jeg herved mine højærværdige Konfratres og andre Katholikker ikke at laane eller give Penge til Folk, der paaberaaber sig mit Navn, medmindre de foreviser et i den specielle Anledning af mig skrevet og underskrevet Brev.

Pastor Joseph Koch,
Stenosgade 4. København V.

Kirkelig Kalender.

24. Juli 7. Søndag eft. Pintse	31. Juli 8. Søndag eft. Pintse.
25. — M. Jakob, Apostel.	1. Aug. M. Petri Lænkens Fest.
26. — Ti. Anna, Jomfru Maras Moder.	2. — Ti. Alfons Signori, Bi- skop, og Kirkelærer.
27. — O. Pantaleon, Martyr.	3. — O. Genfindelse af Stefans Relikvier.
28. — To. Nazarius og Lidel- sesfæller, Martyrer.	4. — To. Dominikus, Beken- der.
29. — F. Kong Olav, Martyr.	5. — F. Maria i Sne.
30. — L. Marias Officium.	6. — L. Christi Forklarelse.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryegade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ ..	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9	» -	» -
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk ..	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk ..	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella Maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsegade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	» -	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)...	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Fra den 4. Juli bor Redaktøren:

»Stella Maris«, Vindingevej, Nyborg,
hvortil alle Henvendelser bedes sendt. Annoncer og lignende
bedes senest sendt **Søndag Aften**.

Kun eventuelle Dødsannoncer kan sendes til Trykkeriet
»Athene«, Svanemosegaardsvej 4, København V.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 31.

Søndag den 31. Juli.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — St. Ansgars Statue. — Liturgi (fortsat). — Observationer. — Kolding Menigheds Gave til Monsignore Storp. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Belgien. — Brevkasse. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Anden Samling. Kap. 24, 1-22.

1. *Hvorfor man ikke skal lade sit Hjerte fange af de ugudeliges Gøren og Laden.*

Vær ikke misundelig paa onde Mennesker, og ønsk ikke at være med dem: thi deres Hjerte pønser paa Rov, og deres Læber taler bedrageriske Ord. — Ved Visdom bygges et Hus, ved Indsigt bliver det stærkt. Ved Kundskab fyldes Kamrene med al Slags kosteligt og herligt Gods. — Den vise Mand er tapper, den kyndige er stærk og indflydelsesrig; thi Krig maa føres efter moden Overvejelse, og Held er dér, hvor der findes megen Raadslagning. — For Taaben er Visdom tør høj; i Porten (- ved Rettergang) kan han ikke aabne sin Mund. Den, der har ondt i Sinde, kaldes en Taabe; Taabens Tanker gaar ud paa Synd; og en Gru for Folk er den, der taler nedsettende (om Gud). (1-9.)

2. *Hvorfor man uforfærdet skal hjælpe de forfulgte.*

Fortvivler du modløst paa Trængselens Dag, svinder hen din Kraft. Frels den, der føres til Døden, og undlad

ikke at befrie den, der slæbes til Fordærv. — Siger du: »Mine Kræfter forslaar ikke«, saa er den, der gennemskuer Hjertet, ikke uvidende om det; dit Livs Bevarer kan ikke bedrages, og han gengælder Menneskene efter deres Gerninger. — Spis Honning, min Søn, fordi den er god, og Honningkage er sød for din Gane: saaledes virker ogsaa Visdommens Lære paa din Sjæl. Finder du den, har du Fortrøstning paa den sidste Dag, og dit Haab bliver ikke til Skamme (1014).

3. *Hvorfor man ikke skal gøre Uret,
men øve Kærlighed selv mod Fjender.*

Lur ikke paa den retfærdiges Bolig, gør ikke Uret mod den og ødelæg ikke hans Hjem. — Thi syv Gange falder den retfærdige og staar op igen: men ugudelige styrter i Fordærv. — Falder din Fjende, saa glæd dig ikke, og dit Hjerte skal ikke juble over hans Uheld, for at ikke Herren skal se det, føle Mishag og vende sin Vrede fra ham (og mod dig). — Du skal ikke skændes med Ugerningsmænd og ikke misunde de ugudelige, thi de onde har intet Haab for Fremtiden, og de ugudeliges Lampe slukkes (15—20).

4. *Hvorfor man skal frygte de mægtige.*

Frygt Herren, min Søn, og Kongen; og indlad dig ikke med Folk, der taler nedsættende (om dem). Thi brat kommer Fordærv fra dem; og Ulykken fra de to, hvem er det, der kender den? (21—22.)

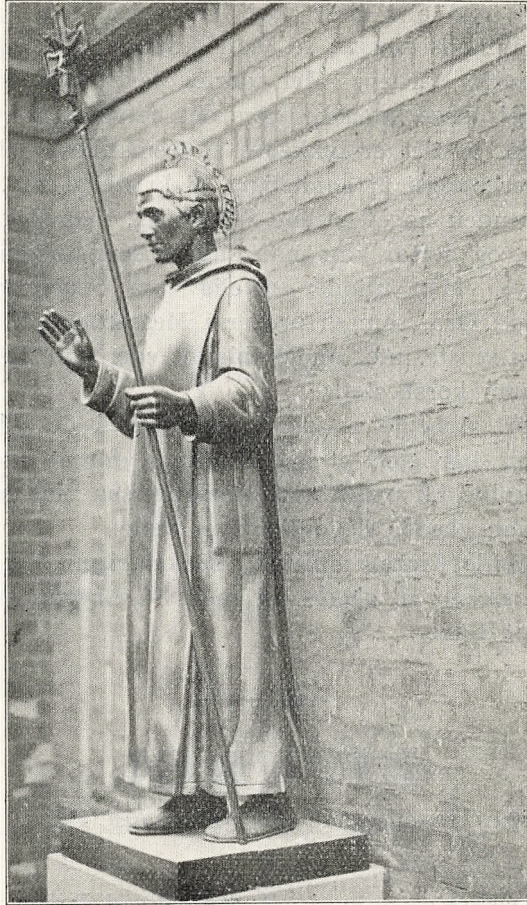

St. Ansgars Statue.

Sjældent har St. Ansgars Kirke faaet en Gave saa skøn som den Statue, der nu staar ved Kirkeporten. Nu er St. Ansgar kommet til at staa paa rette Sted, udenfor den Kirke, hvor hans Navn altid er blevet holdt højt i Ære, hvor hans Liv er et at de store Eksempler til Efterfølgelse, hvor han æres og paakaldes som Helgen.

Og denne Statue er absolut den skønneste Fremstilling af St. Ansgar, jeg nogen Sinde har set. For det første er

det et levende Menneske, og desværre gør vore Helgenfigurer ofte Indtryk af, at Helgenerne ikke var Mennesker. Men alligevel er man intet Øjeblik i Tvivl om, at dette Menneske er en Helgen. Hvis man nogen Sinde har fordybet sig i den gamle Levnedsskildring af St. Ansgar, saa

vil man kende Nordens Apostel igen, Apostel ikke af den stereotype Slags, men Drømmeren, Seeren, det mærkelige Menneske, der saa ofte græd og syntes fortvivlet, men som dog var i Stand til at udrette store Ting, den tilsyneladende svage, som dog havde en uovervindelig Styrke.

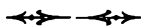
Billedhugger E l o har valgt at fremstille St. Ansgar som

den unge Munk, der bringer Troens Budskab. Han er lige kommet fra Korvey og fra Kejsershollet og staar nu midt i det nordiske Hedenskab og forkynder Evangeliet. Han er Munken, der kommer fra sit Kloster, ganske uberørt af Verden. Han kommer langvejs fra, det viser Benediktinerkuttet, han er iført, Korset, han holder i Haanden, men mere end alle disse ydre Ting viser den Aand, der lyser ud af hans Ansigt, at han kommer fra og lever i en helt anden Verden. Men derfor lever han ikke mindre, og det turde maaske være det betydeligste ved dette Kunstværk, at det er lykkedes at fremstille en Personlighed, der er præget af aandeligt, af kristeligt Liv. Det er naaet her uden nogen streng Stilisering, men det er alligevel naaet, og derfor kan man sige, at Kunstneren har løst sin Opgave. Man kunde virkelig som Underskrift sætte St. Paulus's Ord, som vi bruger i Messen paa St. Ansgars Fest: »Jeg vidste intet andet iblandt eder end Jesus Kristus og ham korsfæstet.«

Et stort Arbejde er der ogsaa lagt i de ydre Ting. Kunstneren har gjort et helt Studium, for at hver eneste Detalje skulde blive historisk nøjagtig, saa vidt det er muligt, og man glæder sig ogsaa over dette.

Den gamle Kirke er blevet en Skat rigere, og alle danske Katholikker vil glæde sig med St. Ansgars Menighed over denne Gave.

B. J.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

1) Biskoppen er i sit Stift, hvad Paven er i hele Kirken: Apostlenes Efterfølger og hele Stiftets normale Styrrer. Han udnævnes frit af Paven og skal være tredive Aar gammel, hvoraf fem som Præst; der fordres en Række Dyder og Egenskaber af den Mand, Rom udvælger; bl. a. skal han helst være Doktor. Efter sin Udnævnelse skal han højtidelig konsekres og holde Indtog i sin Kathedral, hvor han overtager Stiftets Ledelse.

I Stiftet har han den ordinære og fulde Myndighed som Lovgiver og Dommer i kirkelige Sager og hele Administrationen i aandelige og timelige Sager — intet Ministerium kan gribe ind i hans Regering, og han selv er kun bundet af Kirkens Love og af Rom.

Han skal overvaage Liturgi, Sakramenter og Sjælesorg, Forkyndelsens Renhed, de kirkelige Studiers Kvalitet; han examinerer kirkelige Skrifter og giver eller nægter dem *imprimatur*. Han udnævner, afsætter og forflytter Præsterne, han visiterer Kirker og Kirkeskoler, han konfirmerer hele sil Folk, ordinerer sine Præster og vier sine Klerke.

Han har Ret til at bære Bispestav og Bispehue og til i sin Cathedral at have *cathedra*, Bispestol med Baldakin over. Han fører Vaabenskjold med en særlig Heraldik.

Han skal residere i sit Stift (udenfor Ferierne), men skal hvert femte Aar drage til Rom og aflægge Regnskab hos Paven om sin Styrelse — om hans Stift saa ligger ved Jordens Ende (Bisper udenfor Europa dog kun hvert tiende Aar).

Hvert Aar skal han visitere en Del af eller hele sit Stift — saaledes at alt er visiteret paa fem Aar; paa disse Visitatser skal han hævde den sande Tro, fremme Dyden, revse de Lastefulde og nære Fred, Fromhed og Orden i Folk og Gejstlighed.

I sit eget Stift har han Forrang for alle Prælater, selv for fremmede Ærkebisper — dog undtagen Pavens Legater, Kardinaler og sin egen Metropolit.

Foruden regerende Bisper gives der Titularbiskopper, som er udnævnte og bispeviede til et Stift, der ikke mere er katholsk (Roskilde, Anastasiopolis); de har ingen Jurisdiktion i dette Stift men paa det Sted, hvor Paven har sat dem.

Desuden har man Hjælpebiskopper, der er Titularbisper, som gives en regerende Biskop til personlig Hjælp — ofte med Ret til at blive hans Eftermand (i saa Fald bytter han sit Titular-Stift med det rigtige).

Som en Provst er sat over flere Sognepræster i sit Provsti, deler Rom hele Kirken i Provinser under Pa-

triarker, Primas'er og Ærkebiskopper (hvorom senere) over almindelige Biskopper.

3) De biskoppelige Insignier er baade særlige Distinktioner i Husdragten og i det liturgiske Klædebon.

1) Hans daglige Husdragt er en sort Præstekjole med røde Rande og røde Knapper, forsynet med et lille Skulderslag; paa den bæres i en Guldkæde Bispekorset; der hører ogsaa en violet Silkekallot til og en stor Bispering med en Sten (oftest Ametyst); gaar Biskoppen ud i denne Dragt, bærer han en Fløjels Præstehat med grøn, guldindvirket Snor med Kvaster og (bundet om Halsen) en purpurviolet Silkekappe samt Spændesko; til indendørs Brug bæres violet Baret.

I Kirken — udenfor liturgisk Funktion — afhænger Dragten af hans Rang og Privilegier.

Den er altid en violet Silkekjole, over den en med lange, snævre Ærmer forsynet og med Kniplinger kantet Korskjorte, hvorpaa Brystkorset, over den: enten *manteletta*, en kort, ærmeløs, silkeforet Kappe af violet Stof — eller *cappa magna*, violet Silkekaabe med meterlangt Slæb og Skulderslag af Hermelin (hvorpaa Brystkorset).

2) De liturgiske Insignier er dels den øvrige Gejstlighed, dels Biskoppens specielle.

Han ikklædes først Levitternes (Underdiakonens og Diakonens) »Dalmatica« og »lille Tunica« ovenpaa sin Husdragt (de er af ganske tynd Silke til dette Brug); de symboliserer, at han til den simple talarklædte Klerk følger Levitternes Egenskaber. Saa ikklædes han Stola (Manipel) og Messehagel og følger saaledes Præstens Karakter til. Endelig symboliseres hans Præstedømmes uindskrænkede biskoppelige Fylde ved hans særlige Tegn: Mitra, Stav, Brystkors, Ring, Handsker og (hvis han er Ærkebisp eller har faaet det Privilegium af Paven): Palium.

3) Mitra, Bispehuen (*mitra* eller *infula*) var oprindelig en gejstlig Hovedbedækning fra Østerland (hvor en Slags Mitra endnu bruges af alle Præster). Den havde først Form som en høj Hue (i Østen i vore Dage som et Skæppemaal); om den vandt man et præsteligt Pandebind (*vitta*) af østerlandsk og oldromersk Oprindelse; det knyt-

tedes i en Knude med to ned ad Nakken hængende Ender. I Historiens Løb bøjede man Midten af Mitraen ned (som det ofte sker med bløde Hatte), og deraf opstod de to Spidser; Baandet blev til en fast Bræmme og findes endnu i de to fra Mitraens Bagside over Skuldrene nedhængende Baand.

Omkring Aar 1000—1100 var det alene Paven, der kunde give en Prælat Ret til at bære Mitra; i vore Dage har enhver Biskop (og Abbed) Ret til Huen som Embedstegn; og den er foreskrevet i saadanne Højmesser, hvor Biskoppen fungerer som Ypperstepræst, samt ved Konfirmation, Ordination, Kirkevielse, Prædiken i fuldt Ornat og Indtog i en Kirke under Visitats.

Der gives i vore Dage tre Slags Bispehuer:

Mitra simplex er forfærdiget af hvidt Lærred og bæres paa Langfredag og ved Sjælemesser.

Mitra aurifygiata, den Guldindvirkede, som er af Guldmor, men uden Ædelstene.

Mitra pretiosa, den Kostelige, som er af Guldmor, dejligt baldyret og besat med Klenodier.

Den symboliserer det ypperstepræstelige Embedes Højhed og »Frelsens Hjælm« (Efes. 6, 17),

(Fortsættes.)

Observationer.

25.

Det er sommetider ikke godt at vide, hvem man skal tro — nu var der f. Ex. en stakkels katholsk Forfatter, der gik hen og begik en Bog, som hed »Det rene Væld«, — og saa sad han og ventede spændt paa, hvad mon nu d'Hrr. Kritikere vilde sige til den.

Ind ad Døren kommer saa omtrent paa samme Gang to Tryksager: Fyns Venstreblad med en Kritik af Oscar Geismar — og Indre Missions Tidende med en do. af Eriksen, bægge Anmeldere af Fag — bægge Pa-storer.

Geismar:

Benne Bog af Rudkøbings katolske Præst indeholder en Række Skildringer fra Italien, men ikke det almindelige Italien med sin Romantik, sine Storbyer og sine Domkirker. Nej, Hr. Schindler opsøger den lille, afsides Landsby, »Sognet«, som han selv siger, og viser i friske og levende Skildringer, hvad Kirke og Præst er for denne Bys jævne Beboere. Altsaa den dagligdags Katolicisme, Kirken afklædt Pragt og Skønhed, men til Gengæld rig paa Højhed og Renhed, paa Magt og Fred.

Kun de argeste »Protestanter« vil protestere mod denne Landsbys virkelige Eksistens. Den skal nok ligge mangfoldige Stæder i »Vælsklands grønnende Dale« og være en Guds Velsignelse og et Paradis paa Jorden.

Nogle isprængte Vers viser, at Forfatteren er et stort Stykke af en Poet. Han digter blidt og melodøst. Tonefaldet minder stærkt om Johannes Jørgensen, men det er jo heller ingen Skade til at have store Forbilleder.

Eriksen:

Forf., som er katolsk Præst i Rudkøbing, og for hvem Italien er det hellige Land med den katolske Kirkes »rene Væld«, skildrer begejstret og ikke uinteressant det religiøse Folkeliv i et italiensk Landsogn og faar derved Lejlighed til at uddele en Del mere velmente end vellykkede Spark til protestantisk Kristendom. Bogen, hvis Prosa er skikkelig god, medens Versene er tarvelige, bringer ikke en til at tørste efter »det rene Væld«.

Oscar Geismar, der ellers ikke er nogen Ven af Katholicismen, hjælper en til at smile, naar man faar g? i Prosa og tg i Poesi.

Det er nu hellerikke let at tilfredsstille Hr. Eriksen med Vers — naar han er saa godt vant fra Missions-tidenden.

26.

Ogsaa Glyptothekets Direktør, Dr. Frederik Poulsen, er »udansk« og »uhistorisk«. Han skriver i Politiken om Historieskrivning — og Studium.

Efterhaanden bliver Emnerne herhjemme indskrænket til dansk Historie, dansk Kunsthistorie, dansk Forhistorie, dansk Bygningshistorie i alle Faser. Danmark er i Færd med at blive et Slags aandeligt Athosbjerg, hvis Troende henrykkes til bedre Stemninger ved Beskuelsen af deres egne perfekt formede Navler. Det er i god Overensstem-

melse hermed, at de tre Professorer i Historie ved vort Universitet, der konkurrerer hinanden sønder og sammen i Forfattelse af Danmarkshistorier, uden ellers paa nogen Vis at kunne rose sig af et endrægtigt Levned, alligevel har fundet hinanden i Enighed om at forbyde de historiske Studerende at vælge sig Specialer uden for Nordens Historie. En slakkels Djævel, der havde tænkt sig at gøre den ægyptiske Kætterkonge Amenofis IV til sin Favorit ved Magisterkenferencen, blev skræmt ved Trusler om Bandlysning og maatte opgive Christian IV i Stedet. Christian IV magtede de tre lærde Mænd nemlig, naar de løftede i Flok. Amenofis IV havde de derimod aldrig hørt noget om.

Ja — efterhaanden bliver vor Kulturhistorie Th. Gravlunds Studier over Sognedialekt og Sognelove — og vor Kirkehistorie til Skildringer af Vækkelsen i Dalbyomme.

Verden maa ikke eksistere, den kan forstyrre vore smaa hyggelige Cirkler, og dens Stormænd kan rykke vore store Profeter ned i Rang med de tolv smaa. Luk Øje og Øre, — og vær »dansk«!

27.

Provst Henry Larsen skriver i »Menighedsbladet«:

Lad mig til Slutning anføre et kuriøst Eksempel paa, hvorledes Struensee ogsaa spøger blandt romerske Katholikker. I et af Pastor Peter Schindler med biskoppelig Godkendelse i 1924 udgivet Forsvarsskrift for Katholicismen oplyses Læserne om, at den evangeliske Konfirmation (»en svag og bleg Efterligning af det romersk-katholske »Sakramente«) først indførtes i Danmark i Aaret 1770 af Struensee! Denne Nyhed passer forøvrigt ikke ilde sammen med Forfatterens gennemgaaende overfladiske og flove Argumentation i hans haabløse Forsøg paa at dække over Papismens Vildfarelser.

Og lad mig for xte Gang svare: at nævnte Bog blev skrevet i Italien langt borte fra danske Historiebøger — at nævnte Bemærkning (»Konfirmationen indført af Struensee«) blev indsat paa halv Hukommelse og forsynet med to store ??, som betød: Det skal Du slaa efter i Korrekturen — at Bogen gik i Trykken, uden at de to ?? blev erstattet med en Rettelse ... de staar der endnu S. 76,

Linje 7 f. o. — at Struensee ved samme Uheld kun har faaet eet **e** i Enden — og at enhver kan se, at det er en *lapsus*, der ikke forandrer Argumentets Væsen, skønt det er »overfladisk, flovt, haabløst« og en »Vildfarelse« ... saa mange vare Ordene.

28.

I en længere Anmeldelse af »Det rene Væld« skriver Pastor P. Severinsen (Kirkehistorikeren) i »Præsteforeningens Blad« bl. a.:

— Lærereg er den meget uforbeholdne Skildring af Kirkebygningernes Tilstand. Forfatterens lutherske Kirkekultur fra Danmark har aabenbart gjort ham skarptseende. Særlig det 17. Aarhundrede har mishandlet de italienske Landsbykirker og med Stuk og Brædder og Marmormaling skabt de gamle romantiske Bygninger om til barokke Uhyrer. Og den Tradition bliver man i. De gamle Fresker og Kalkmalerier er oversmurte og spores nu, hvor en Klat er falden af, hvad tit synes at være Tilfældet. Kirkens Væg billeder har altsaa haft nøjagtig samme Skæbne og paa samme Tid i det katholske Italien som i det lutherske Danmark. Og Kirkebygningerne har endda ikke været ude for saa store Gevaldigheder hos os. Fortællingen om, at det var Reformationen, som kalkede Kirkerne hvide, er jo hen i Vejret. Saa burde det Numer om Reformationens Barbari tages helt ud af forskellige Lirekasser. Modens Tyranni har hverken Pavekirken eller den danske Kirke kunnet unddrage sig.

Jeg raader altsaa af mange Grunde danske Præster til at læse denne Bog om det italienske Sogn.

Dertil maa Forf. have Lov at bemærke:

a. Min »lutherske Kirkekultur fra Danmark« er maaske en svagere Side hos mig end min katholske do. fra det øvrige Europa — naar jeg undtager en tidlig Begejstring for Skovgaard, ved jeg oprigtig talt kun eet, jeg har beholdt: en uudslukkelig Kærlighed til Kingo, Brorson og Grundtvigs Salmer og til den Tale, der hedder »Bibel-Dansk« — men ingen af disse Faktorer spiller ind i nævnte Bog.

b. Jeg glæder mig over, at Anmelderen sætter Streg under det XVII Aarh.s Forsyndelser — jeg selv bliver ikke træt af at pille den Tids Uhyrligheder og De-

votionaliefabrikernes Produkter ned ... og faa de gamle Fresker frem.

c. Men Ret skal være Ret — Motivet hos Reformatorerne og hos de katholske Ikonoklaster er ikke det samme. De første vilde: ingen Billeder — de sidste: nye Billeder; de første vilde have Kirkehuset nøgent, de sidste vilde gøre det fint; de første vilde afskaffe Dyrkelsen af de paa Væggen malte himmelske Personer, de sidste vilde indføre Dyrkelsen af nye Personer ved Siden af de gamle ... og saaledes blot forisætte Kontinuiteten i Helgendyrkelsen.

d. »Lirekassen« vil altsaa faa Lov at beholde den kære gamle Plade — og Liremanden vil af og til endog give den som Extranummer.

29.

Det protestantiske Danmark faar en ... Relikvie! En Bispekaabe, der har tilhørt en armenisk Martyr-Biskop, skal nu syes om og bæres af Biskop Wegener, naar han fungerer i »Dansk Kirke i Udlandet«.

Jå, et er Theori, et helt andet Praksis!

Juni 1927.

Observator.

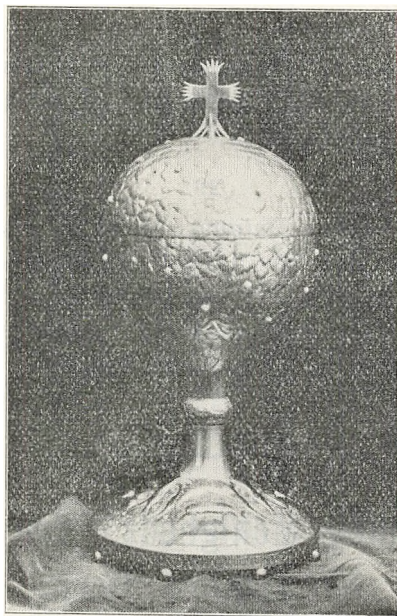
Kolding Menigheds Gave til Monsignore Storp.

Det er utroligt, alt hvad Kolding katholske Menighed skylder 50-Aarsjubilaren, Monsignore Storp. »Monsignore« lyder lidt fremmed, men der er en egen Klang over den Maade, hvorpaa de rigtige Koldingkatholikker udtaler Ordene »Pastor Storp«; det er, som det var Baandet om alle de kæreste og bedste og ærefuldeste og lyseste Minder i et gyldent Knippe eller svulmende Neg. Det røbede kun en dyb og rigtig Opfattelse af Sagens Kerne, naar engang en lille Pige havde opfattet sin Faders Fortællinger saaledes, at dengang Pastor Storp var her, da kunde Vejrhanen paa Kirkespiret gale. Der var Liv og Glæde dengang.

Pastor Storp skal aldrig glemmes i Kolding, og derfor blev han ogsaa mødt med et blankt Nej, da han i sin all-

for store Beskedenhed vilde have den nylig opsatte Mindeplade med hans Navn fjernet igen. Kolding Menighed skal aldrig glemme den, som den med Rette kan kalde sin Fader i Troen.

Længe har vi herovre set hen til Mgr. Storps 50 Aars Jubilæum, og naar nu Sognepræsten og to af Stamkatholikkene, Hr. Bødkermester Schultz og Hr. Maskinmester Harders, rejser ned til Festen, saa synes vi, at den Gave, de overbringer, er et ret rammende Udtryk for de Følelser, der besjæler os.

Ja, ganske vist, naar Gaven bliver baaret frem er vi, forberedte paa, at der vil blive almindelig Latter, og man vil udbryde: »Hvad for noget? De kommer da vel ikke med Øl til Tyskland?!« Man vil nemlig se en ganske allerkæreste lille Tønde af Størrelse som et almindeligt Anker men af brunbejset Egetræ og forsynet med blanke Messingbaand og en Hank foroven — det er Hr. Bødkermester Schultz's Værk. Vor herværende Folketingsmand raadede os til at svare: »De kan da nok se, der er hverken Spuns eller Hane.«

Naar Tønden, som den skal, er gaaet midtover, vil den vise sig indeni at være foret med grønt Fløjl og at

indeholde hverken mer eller mindre end et Træ, nemlig Livets Træ i Sølv og Guld og Perler, et Billede paa det Livets Træ, som Pastor Storp har plantet her. For nu ikke at blive for gaadefuld drejer det sig om et stort Ciborium 36 cm højt og med Plads til ca. 1000 Hostier; det har Form af Livets Træ i Paradisets Have, det er helt af Sølv og helt forgyldt og vejer 3 Pund.

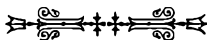
Forneden ser man Træet staa med sine forgrenede Rødder paa en halvrund Høj; der er yndigt fint og blødt Græs med forskellige Slags Blomster, og de fire Floder vælder ud fra Stensætninger. Midt paa har Stammen til Nodus en tyk Krans af Blade, og foroven strækker Grenene sig ind i det tætte Løvværk. Kronen er stor og rund, og Grene og Blade er ciseleret med en saadan Nøjagtighed, at ikke alene hvert Blad men ogsaa hver Ribbe i hvert Blad er taget med og friskt og livfuldt gengivet. Rundt om mellem Bladene kommer Frugterne frem, gule Mælkeravperler og lyserøde og mørkerøde Koralperler. Der er vist 48. Over Toppen er Korset i blankt Sølv og med hvide Straaler anbragt som svævende.

Paa Foden er indgraveret følgende Indskrift: »Fideles in Kolding in Dania Clementi Storp salutem: Lignum vitae in medio paradisi quod plantasti apud nos.« Paa Dansk: »Katholikkerne i Kolding i Danmark hilser Clements Storp: Livets Træ i Paradisets Have, som Du har plantet hos os.« Foden hviler igen paa otte Kugler.

Ciboriet er tegnet af Hr. Malermester Rosenby, Kolding, ciseleret af Hr. Ciselør Vilh. Jensen, Kbhvn. og alt det øvrige store Arbejde er udført af Hr. Guldsmed H. C. Christiansen i Kolding. De tre Herrer har den største Ære af deres usædvanligt smukke Værk. Naar det overhovedet lykkedes at faa bragt noget saadant tilveje, skyldes det fremfor alle andre Hr. Guldsmed Christiansen, uden hvem vi ikke engang havde kunnet tænke derpaa. Det er Hr. Christiansen, der tidligere har skænket os vor dejlige Pyxis og i det væsentlige ogsaa vor enestaaende smukke Monstrans.

»Som Mennesket saar, skal han og høste.« Mgr. Storp har plantet Livets Træ, og nu faar han det tilbage i en Afbildning saa skøn, som det har været os muligt; lad det været et Billede paa det Livets Træ, der venter ham hjuset til Løn for hans store og rige Gerning i Kolding.

Kolding den 18. Juli 1927.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Belgien. Søndag den 19. Juli døde Biskop Martin Rutter, Biskop af Liège, i en Alder af 86 Aar. Den afdøde Prælat fejrede i Januar Maaned et dobbelt Jubilæum, 60 Aars Præste- og 25 Aars Bispejubilæum. Den afdøde var født i Geystringen, en Landsby i det flamske Limburg, og som Biskop over et Bispedømme, der omfatter to Racer, Flamlændere og Valloner, havde han en vanskelig Stilling. Hans Klogskab og Energi sammen med hans store Godhed og Elskværdighed formaaede overalt at fremme baade Kærligheden til Kirken og til Fædrelandet. Hvor meget han elskede sit Fædreland, viste han i de bange Timer i August 1914, da Tyskerne holdt deres Indtog i Liège. Sammen med Byens Borgmester blev han taget som Gidsel. Og da Tyskerne vilde sætte ham paa fri Fod igen, vægrede han sig ved at forlade Fængslet, medmindre ogsaa Borgmesteren blev løsladt. Siden stod han altid ved Kardinal Merciers Side. Ved hans Jubilæum sendte Kongen ham en egenhændig Skrivelse og dekorede ham med Landets højeste Dekoration. Den belgiske Kronprins overværede Begravelseshøjtideligheden.

Brevkasse.

Som Svar paa »Observators« Spørgsmaal (19) i »Nordisk Ugeblad« Nr. 30 tjener: ved »Hestekasse« forstaas en Forsikring af Heste ligesom enhver anden Forsikring (af Husdyr f. Eks.) Tyskerne bruger Udtrykket *B r a n d k a s s e* for Brandforsikring. I Skanderup findes 2 »Hestekasser«, en for de Hellige og en for andre Mennesker.

Ærbødigst

Kjerstine Jensen Postkontorist,
Skærbæk, Sønderjylland.

Ugens Messebønner.

31. Juli. 8. Søndag efter Pintse. Søndagens Messe (N-M. 680, G-M. 515). Ihukommelse af Ignatius af Loyola (N-M. 1022, G-M. 845).
1. August. Peter i Lænker (N-M. 1024, G-M 847) med Ihukommelse af de machabæiske Brødre og den hl. Paulus (sstds). Apostlenes Præfation. (N-M. 52, G-M. 42).
2. August. Alfons Maria Liguori (N-M. 1026, G-M. 849). Ihukommelse af Pave Stefan (N-M. [8]. G-M. [9]).

3. August. Genfindelse af den hl. Stefans Relikvier (som paa 2. Juledag N-M. 45, G-M. 82). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
4. August. Dominicus (N-M. 1029, G-M. 852).
5. August. Maria i Sne (Gudsmoders Lørdagsmesse (N-M. [90] G-M. [94]). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41).
6. August. Vor Herres Jesu Kristi Forklarelse (N-M. 1030, G-M. 854). Ihukommelse af den hl. Xystus, Felicissimus og Agapitus (af Messen for flere Martyrer N-M. [27], G-M. [28]). Julens Præfation (N-M. 514, G-M. 35).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommers, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Knuds Kapel. I Tiden fra 1. Juli—31. Aug. bortfalder den tyske Gudstjeneste og den stille Messe Kl. 6½ læses kun Fredag og Lørdag. Søndagsgudstjenesten Kl. 8½ holdes som sædvanligt.

Med Hans Højærværdighed Biskoppens Tilladelse afholder St. Vincentssøstrene deres aarlige Bazar til Fordel for Syge og Fattige i Helsingør Søndag d. 31. Juli og Mandag d. 1. August. Gaver modtages med Taknemmelighed.

St. Antoni Kapel (Brønshøj).

Søndag den 7. August Kl. 9½ Fmd. vil hans Højærværdighed Biskoppen foretage *Indvielsen* af Kapellet og af en dertil hørende Klokke. Derefter *Prælatmesse*. Man gøres opmærksom paa, at de, der ønsker at kommunikere i denne og de følgende Messer i St. Antoni Kapel maa meddele det i Forvejen i Sakristiet. Om Eftermiddagen Kl. 5 er der Andagt med Prædiken.

I Fremtiden vil der hver Søndag være Messe Kl. 9 med Prædiken (i den første Tid stille Messe, senere Højmesse) og Andagt Kl. 5.

NB! Adressen er *Frederikssundsvej 225, lige overfor Gartner Holmberg*.

I **Nordsjællands skønne Egne ved Grib Skov** er Sommerhuset »Gribben« tilleje for 10 Kr. om Ugen. Eventuelt kan fuld Forplejning i al Tarvelighed faas for 10—12 Kr. Henvendelse Diemar Skindergade 32, K.

Et pænt møbleret Værelse E. L. W. C. kan faas Bøhmensgade 45² (ved Holmbladsgade) Line 5 & Endestation. Gad.

K. U. B. (Katolsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

31. Juli 8. Søndag eft. Pintse.	7. Aug. 9. Søndag eft. Pintse
1. Aug. M. Petri Lænkens Fest.	8. — M. Cyriakus og Lidel- sesfæller, Martyrer.
2. — Ti. Alfons Liguori, Bi- skop og Kirkelærer.	9. — Ti. Vigilie.
3. — O. Genfindelse af Stefans Relikvier.	10. — O. Laurentius, Martyr.
4. — To. Dominikus, Beken- der.	11. — To. Tiburtius og Su- sanna, Martyrer.
5. — F. Maria i Sne.	12. — F. Clara, Jomfru.
6. — L. Christi Forklarelse.	13. — L. Vigilie.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9	» -	» -
Kolding (Alhambrevej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk ..	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk ..	» 7 ¹ / ₂
Nybørg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.	» -	» -
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Redaktøren bor indtil 1. August

»Stella Maris«, Vindingevej, Nyborg,
hvortil alle Henvendelser bedes sendt. Annoncer og lignende
bedes senest sendt **Søndag Aften**.

Kun eventuelle Dødsannoncer kan sendes til Trykkeriet
»Athene«, Svanemosegaardsvej 4, København V.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions-kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 32.

Søndag den 7. August.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Et sjældent Besøg. — Organist Josef Hammermüller. — Liturgi (fortsat). — Fra Svendborg. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nykøbing F. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 24, 23—34. *Om tre Ting.*

Ogsaa følgende Ordsprog er af vise Mænd: 23.

1. *Om Partiskhed i Retten.*

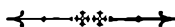
Persons Anseelse i Retten er ikke noget godt. Den, som siger til den ugudelige: »Du er retfærdig«, forbander Folkeslag og vredes Folkefærd paa. Men de, der straffer ham, lovprises, og over dem kommer Lykkens Velsignelse. Et Kys paa Læberne giver den, der kommer med det rette Svar. (24—26).

2. *Om fredsommelig Flid.*

Fuldfør din Gerning udendørs og dyrk med Flid din Mark, for at du siden kan bygge dig et Hus. Vær ikke uden Grund Vidne mod din Næste, og brug ikke dine Læber til Smiger for nogen. Sig ikke: »Jeg gør mod ham, som han gjorde mod mig, jeg gengælder enhver efter hans Gerning.« (27—29.)

3. Om Dovenskabens bedske Frugt.

Jeg gik over en doven Mands Mark og gennem en Taabes Vingaard. Og se, Nælder overgroede det hele, og Torne bedækkede Overfladen, og Stendiget laa nedbrudt. Da jeg havde opdaget dette, lagde jeg mig det paa Sinde og tog Lære af Eksemplet: »Sov lidt endnu,« sagde jeg, »blund lidt endnu, læg Hænderne endnu en Stund i Skødet og søg Hvile: saa kommer Nøden over dig som en Hurtigløber og Tiggerfattigdom som en skjoldvæbnet Mand!« (30—34.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. Fr. X. Zimmermann, Rom.

Kardinal-Statssekretær Gasparri, som er vendt tilbage fra sit Ophold i Montecatini, har igen for en kort Tid overtaget Forretningerne, inden han begynder sin Ferie. Imidlertid føres de politiske Forhandlinger videre, og fra hele den kristne Verden indløber Beretningerne ogsaa i Ferien. Arbejdet paa Unionen med de orientalske Kirker fortsættes, og hvis det er sandt, som man fortæller, at dette Arbejde skal afsluttes paa et almindeligt Kirkemøde i et af de kommende Aar, saa kan Forberedelserne dertil heller ikke hvile i Maanederne Juli—Oktober. Et andet stort Spørgsmaal, det romerske, behandles stadig, men dækket af fuldstændig Tavshed.

I Kuriens Forhandlinger med Czekoslovakiet synes der at komme nyt Liv, efter at man ved den sidste Hus-Fest i Prag har undgaaet enhver Fornærmelse af Kirken og saaledes er gaaet ind paa Pavens Forlangende om Garantier for, at slige Fornærmelser ikke fandt Sted. Man venter i Prag en intensivere Fortsættelse af Forhandlingerne og taler om, at Nuntiaturet, hvis tidligere Leder Mgr. Marmaggi opholder sig i Rom, snart igen skal besættes. Forretninger føres imidlertid til Stadighed af Mgr. Ritter. Bag dette staar ogsaa de politiske Forhold i Czekoslovakiet, thi i den nye Regering er der fem overbeviste Katholiker, og i den parlamentariske Kommission, som støtter Regeringen, er 40% udpræget katholsk. —

Medens saa mange Kirkefyrster flygter fra Rom om Sommeren, bliver Paven tilbage i Vatikanet, og vel aldrig føler han det frivillige Fangenskab tungere end netop i denne Tid. For ham er der aldrig Ferie, altid Tjeneste

og Arbejde. Pius XI har indrettet sit Liv i Vatikanet efter bestemte Regler. Allerede Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Morgenen staar han op, og en Time senere læser han den hellige Messe; derefter indtager han sit Morgenmaaltid, mens to Embedsmænd ordner Post og Aviser. Kl. 9 begynder Modtagelsen af Lederne af Statskancelliet og andre Embedsmænd, og derefter følger de mere almindelige Audienser. Klokken bliver gerne 2 $\frac{1}{2}$, før Paven spiser til Middag, og efter at have hvilet sig foretager han derefter i Reglen en Tur i Vatikanets Haver.

I Aar er Pavens Spadsereture længere end ellers, idet han beskæftiger sig med mange Planer. Ofte forhandler han paa Ture med Ingeniører og Arkitekter. Først skal den store Plads, der var dækket af en Del af Missionsudstillingen, igen bringes i Orden, desuden skal den Del af Haverne, der vender ud mod Via Aurelia, omgives af en Mur, og endelig tænkes der paa en hel Ombygning af Lourdesgrotten og dens Omgivelser. Man fortæller ogsaa, at Paven forhandler med Arkitekterne om Bygningen af en Kæmpehal til Afholdelse af det økumeniske Koncilium.

Efter sin Spadseretur modtager Paven særlig tilsagte Embedsmænd fra Kurien, som han giver sine Ordre. Det varer indtil Kl. 9 $\frac{1}{2}$, saa samles Pavens Kapellaner og tjenestegørende Kammerherrer med Paven til Rosenkransbøn. Kl. 10 trækker Paven sig tilbage for at spise til Aften og tilbringer saa endnu nogle Timer i sit Privatbibliothek, hvis oplyste Vinduer kan ses fra Peterspladsen. Pavens Helbred er for Tiden overordentlig godt, og den stærke Hede i Rom har slet ikke skadet ham. —

Den romerske Kuriekardinal Ottavio Cagiano de Avezedo er afgaaet ved Døden 81 Aar gammel. Han tilhørte en adelig toskansk Familje og var egentlig uddannet til pavelig Diplomat, men paa Grund af Svagelighed kom han aldrig ind i den diplomatiske Tjeneste. Derimod beklædte han baade under Leo XIII og Pius X den vigtige Stilling som Majordomus, indtil han i 1905 blev Kardinal. I 1815 blev han udnævnt til den romerske Kirkes Kansler. I denne Stilling er den østerrigske Kardinal Frühwirth blevet hans Efterfølger.

Et sjældent Besøg.

København har i afvigte Uge haft Besøg af en saa sjældent Gæst som en Kardinal, nemlig Hs. Eminence Kardinal Dionysius Dougherty, Ærkebiskop af Philadelphia. Kar-

dinalen, der som Turist er paa en ganske uofficiel Rundrejse i Europa, kom fra Rom og rejste her fra København over Sverrig og Norge helt op til Nordkap for senere over Bergen at vende hjem til Amerika.

Han ledsages paa Rejsen af sin Sekretær, Mgr. Whitaker, samt af sine to Niecer, der har sluttet sig til Selskabet i Paris, hvor de har afsluttet et længere Studieophold. Kardinalen aflagde Besøg hos Hs. Højærværdighed Biskoppen samt hos Assumptionssøstrene i Ordrup, hvis Kongregation han omfatter med en ganske særlig Interesse. Under sit Ophold her i København læste Kardinalen hver Morgen tidlig den hl. Messe i St. Ansgars Kirke, hvor intet som helst røbede, hvilken høj Kirkefyrste der stod for Alteret, da Kardinalen ønskede at fremtræde som en ganske almindelig Præst.

Her fra St. Ansgars Kirke sender Hs. Eminence sin hjerteligste Hilsen og Velsignelse til hele Gejstligheden og Menigheden i den katolske Kirke i Danmark.

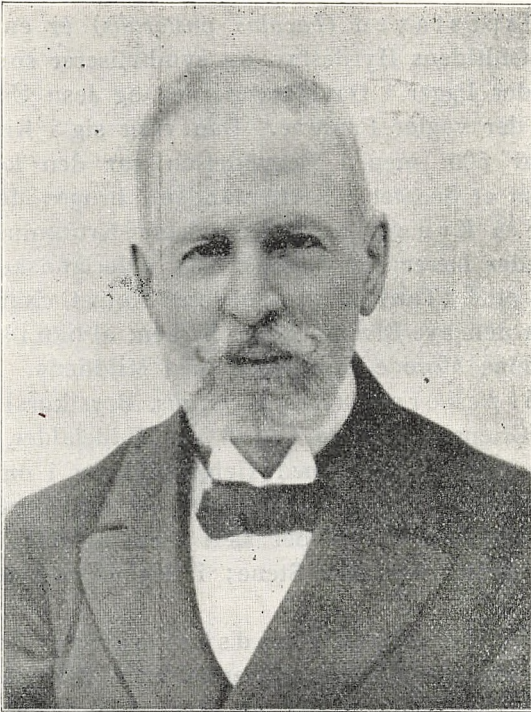
Organist Josef Hammermüller.

70 Aar.

I den katolske Gudstjeneste og dermed i hele det katolske Liv er Musik og Sang af meget stor Betydning. Kirken har jo sin egen Musik, uden at den derfor udelukker Brugen af nyere Musik. Overalt hvor en katolsk Menighed skal vokse frem, eller hvor man søger at bygge Kirken op, maa Kirkens Musik følge med. Det musikalske Liv skal vokse med Menighed og Kirke, fordi det er saa inderligt forbundet med Kirkens Liv.

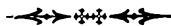
Derfor kan det ikke forbigaaes i Tavshed, naar vor Kirkemusiks Nestor, Organist Josef Hammermüller, den 9. August fylder 70 Aar. Han er den, som nu i mange Aar har ledet den musikalske Side af Gudstjenesten i vor Hovedkirke, og han var i mange Aar maaske den eneste Musiker i Danmark, der kendte katolsk Kirkemusik. Og Organist Hammermüller har omfattet sit Arbejde med en levende Interesse og Begejstring. Det var for ham ikke blot

Musik, ikke blot Kunsten, det drejede sig om, men det var en Del af Kirken, af den Kirke, der altid havde hans fulde Hengivenhed og Kærlighed. Alle, der kender den nu 70-aarige, ved, at dette var og er Aanden i al hans Gerning. Den største Glæde er for ham at kunne bidrage til Kirkens Ære og Fremgang og ved sin Kunst at kunne tjene ved Messens store Højtid.

Der er derfor stor Grund til paa 70 Aars Dagen at takke Organist Hammermüller for alt hans trofaste og ivrige Virke. Hele hans Liv er gaaet i Kirkens Tjeneste. Her, hvor jeg skriver dette, har jeg ikke hans Data. Men jeg ved, at han som ganske ungt Menneske begyndte sit Arbejde i Randers Skole og Kirke og senere virkede ved St. Knuds Kapel og Skole, men Hovedvirksomheden faldt jo ved St. Ansgars Kirke og Skole, hvor den stadig fort-

sættes. Og det ønsker vi til Fødselsdagen, at Virksomheden maa kunne fortsættes længe endnu og stadig mere bidrage til Gudstjenestens Skønhed i den gamle Kirke.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

⁴) **Bispestaven** (*baculus pastoralis*) er en liturgisk Arv fra Oldtidens Hyrdestav og symboliserer som saadan alt det, der ligger i Davidssalmernes og Jesu Udsagn om Hyrden, der vogter Faarene. Den viser sig i Kirken omkring Aar 500, men i Begyndelsen var den kortere og bares som et Scepter. I Aftenlandene bruges den kun i Form af en Krumstav (Bisper bærer Krumningen fremad, Abbeder bærer den bagud). Den østerlandske Stav har Form af et T (Tau) og symboliserer Korset. Naar Staven overgives den nye Biskop, beder Kirken, at han i sit Hyrdeembede maa »forene Strænghed med Mildhed«.

⁵) **Bispekors** (*crux pectoralis*, Brystkors) gaar tilbage til Grænsen mellem Oldtid og Middelalder, da man begyndte at bære Kors med Helgenrelikvier i om Halsen.

Det skal tale om, at Biskoppen ser sin Styrke i Korset. Kirken fordrer, at det skal være af Guld (forgylt Sølv) og besat med ædle Stene; i Reglen rummer det en Relikvie.

⁶) De liturgiske Handsker og Støvler (*chirothecæ* og *sandalia*) betegner henholdsvis Beredelsen til at frembære det hellige Offer og Forkyndelsen af Fredens Evangelium (St. Mark. 6, 9 & Efes. 6, 15).

Handskerne har et broderet Opslag som Fortidens Stridshandsker; de er af tynd, baldyret Silke og holdes i de liturgiske Farver.

Støvlerne er gerne lange Skafter af Sølvmor med en hvid Sko — de anlægges før Iførelsen af de øvrige Parapenter (ofte i Sakristiet, af æstetiske Grunde).

Biskoppen ikklædes sine Insignier for Altret eller paa sin Bispestol, hvis han da ikke holder Indtog i fuldt Skrud.

7) Det *Pallium*, der af Ret kun tilkommer Ærkebisper, kan af Paven tildeles en simpel Biskop som personlig Udmerkelse.

Et ellers forsvundet biskoppeligt Parament, *Rationale*, en Skulderdu, der bæres over Messehaglen, bruges endnu af ganske enkelte Biskopper (f. Ex. Eichstädt og Paderborn) og af Paven i Højmesse.

c) Den romerske Kurie.

Vi har nu gennemgaaet Gejstligheden paa det enkelte Sted i Kirken — før vi gaar over til at skildre dens Centralledelse, vil vi bemærke, at i Norden er Hierarkiet endnu ikke indført; vi lever under midlertidige Tilstande, regerede af en apostolisk Vikar, som har Biskops Rang, Vielse og Myndighed, og med Gejstlige, som har Sognepræsters og Kapellaners Myndighed og Arbejde, men ikke disses Rettigheder; vi er foreløbig et Missionsland, som England har været det, indtil man i 1854 oprettede det som egen Kirkeprovins med selvstændig Ærkebiskop og Hierarki.

Vi skal nu se paa den Del af Hierarkiet, der har sit Sæde i Rom, eller som er Roms Bindeled mellem sig selv og det lokale Hierarki. Da vi talte om Gejstligheden paa Stedet, begyndte vi med de Laveste og steg opad; nu vil vi begynde ovenfra og gaa fra Paven ned til hine, som knytter Traaden mellem ham og de enkelte Biskopper.

a) Paven (*Romanus pontifex, summus pontifex, Pontifex Maximus*, den romerske el. højeste Biskop, Ypperstepræsten) er Apostlen Petri Efterfølger som Øverste blandt Apostlene; han har ikke blot Æresforrang for alle Biskopper, men ogsaa den fulde og øverste Jurisdiktion i alt angaaende Tro og kristen Vandel og er den øverste Styrer af Kirken over hele Jorden. Denne Myndighed gælder alle Gejstlige og Troende og er uafhængig af den verdslige Regering i Landene. Hans Titel er: »Hans Hellighed Paven, Biskop af Rom og Jesu Kristi Statholder paa Jord, Aposteløversten St. Petri Efterfølger, Ypperstepræst for Kirken paa hele Jorden, Vesterledens Patriark, Italiens Primas, Ærkebiskop og Metropolit i den romerske Kirkeprovins

og Suveræn over hele den hellige romerske Kirkes time-
lige Gods«.

Sin Myndighed faar han i samme Stund, han lovligt er valgt og har accepteret sit hellige Embede — er han ikke Biskop, skal han straks derefter bispevis og krones. Kroningen er en blot Ceremoni.

Han ophører kun med sin Jurisdiktion ved Døden eller i Tilfælde af, at han frasiger sig Embedet (som det er sket i Historien) — eller ved uhelbredelig Sindssygdом.

β) Under Paven staar Konciliet (*concilium oecumenicum*), som kun er gyldigt samlet, hvis Paven har kaldt »Fædrene« sammen og præsiderer det*). Han kan ogsaa udsætte Møderne og opløse Forsamlingen. Dets Dekreter faar først Retskraft, naar de har hans Underskrift.

Konciliet bestaar af Kardinalerne (selv om de ikke er Biskopper), Patriarker, Primater, Ærkebisper, regerende Biskopper, uafhængige Abbeder og Prælater, Munkeordner-
nes Abbed-Primater og de større Ordners Generaler; Tittularbiskopper har ogsaa Adgang, og der kan tilkaldes Ex-
perter i Theologi og Jura.

Konciliet har, under Paven, den højeste Myndighed i Kirken; men pavelige Afgørelser kan ikke appelleres til Konciliet.

γ) Kardinalerne har samme Funktion overfor Paven, som Kannikerne overfor Biskoppen: Raadgivere og Medhjælpere i Styrelsen.

De var oprindelig Roms Sognepræster, som udvalgte og bistod den romerske Biskop.

Seks af dem er Biskopper i de Rom omgivende Stifter (de *suburbicariske*); halvtreds af dem kaldes Kardinal-Præster, og fjorten Kardinal-Diakoner.

Navnet *cardinalis* betegner en »bestandig«, »fast ansat«.

Hver Kardinal af Præsternes og Diakonernes Orden har en Titelkirke i Rom, som er hans Residenskirke; »Præsterne« har de fornemmere, »Diakonerne« de mindre berømte; de sidste kan forfremmes til Præster og Bisper.

*) Det er derfor en Tilsnigelse, naar et privat, omend storslaaet Møde af ikke-katholske Kirkemænd i Stockholm 1925 kalder sig »øku-
menisk Koncil

Tilsammen danner de Kardinal-Kollegiet, som siden ca. 1000 har haft Eneret til at vælge den nye Pave; samlede som Valgforsamling kaldes de Konklave (de skal i vore Dage vælge Paven af deres egen Midte).

Siden 1586 har deres Antal været 70 som Maximum, men oftest er Tallet ikke fuldt.

Kardinal-Biskopperne (som jo altid er regerende Bisper af Roms Nabostifter) skal være bispeviede. De andres Navne som »Præst« og »Diakon« (afledet fra, om deres Titelkirke i Oldtiden var Præstekirke eller Diakoni) svarer ikke til deres sakramentale Grad; mange af Kardinalpræsterne er Biskopper, og for Tiden er der ingen Kardinal, der ikke i det mindste er Præst. En Del af Kardinalerne er Biskopper i store Stifter (Paris, London, Køln ...), andre — Kurie-Kardinalerne — bor i Rom. Mindst fire af dem skal høre til Tiggerordnerne, og omkring Halvdelen er p. t. Ikke-Italienerne.

Paven selv »kreerer« sine Kardinaler, som faar Anciennitet fra det samme Øjeblik, Valget offentliggøres i Konsistoriet (Pavens og Kardinalernes Raadsforsamling); men Paven kan for en Tid fortie et Navn (beholde det *in petto*, i sit Hjærte) — en saadan faar da dog Anciennitet fra den Dæg, Meddelelsen om, at han (uden Navns Nævnelser) er *in petto*, kommer frem.

Blandt Kardinalerne skal særlig tre nævnes:

Kardinal-Statssekretæren er Pavens Paladssekretær og Udenrigsminister.

Kardinal-Kamerlengoen er Kardinalskollegiets Administrator; han passer Kirkens ordinære Styrelse, naar Paven dør, og sammenkalder Konklavet.

Kardinal-Vikaren er Pavens Stedfortræder i Styrelsen af det romerske Ærkestift.

Dekan kaldes den ældst kreerede af Kardinalbisperne, han er Kollegiets Præsident.

Kardinalerne har Jurisdiktion til at høre Skrifte over hele Jorden, til overalt at prædike samt til ved et enkelt Korstegn (uden rituel Formel) at indvie Korsvejsstationer og andre fromme Billeder med den dertil knyttede Aflad — desuden nyder de en Række liturgiske og kirkelige Privilegier.

Dekanen har Ret til at bispevie den udvalgte Pave, saafremt denne kun er Præst; det er ogsaa ham, der forkyn-der Valget for Folket og kroner Paven.

δ) Kurien bestaar desuden af de pavelige Departemen-ter, som kaldes: De romerske Kongregationer; disse er staaende Udvalg og Kommissioner, hvem Paven har betroet en vis Grad af Myndighed. De bestaar af et vist Antal Kuriekardinaler med en Række Konsultorer (Raadgivere) af alle Landes Gejstlighed til Bistand.

Nogle af dem præsideres af Paven selv, andre af en Kardinal; en Titularbiskop er Sekretær, og der holdes regel-mæssige Møder til Sagernes Besørgelse. Afgørelserne skal have pavelig Bekræftelse. Paven ansætter Kardinalerne i en eller flere Kongregationer. Vi nævner disse Udvalgs Navne og Gærning:

Sanctum Officium, Officie-Kongregationen, har Paven til Formand (»Præfekt«) og har til Opgave at vaage over Troen og den kristne Vandel; den skal passe paa spirende Rationalisme og Kætteri, og den sætter trosstridige Bøger paa *Index* (Forbudslisten).

C. Consistorialis, Konsistorie-Kongregationen, har ogsaa Paven til Formand; dens Arbejde er at berede Stof-fet til Forhandlingerne i Konsistorium, at oprette nye Stif-ter, konstituere Domkapitler, foreslaa nye Biskopper og undersøge disses Kvalifikationer; den modtager Indberet-ninger fra alle Landes Biskopper og bearbejder Papirerne.

(Fortsættes.)

Fra Svendborg.

Pastor Ravelli, som er bleven Pastor Hildebrandts Efterfølger her i Byen, har haft »en god Start«, som det hedder i Sportssproget. I Søndags, d. 24., var nemlig den lille, smukke St. Knuds Kirke af flittige og kunstforstan-dige Hænder prydet til Fest. Udenfor paa Gaden var rejst Flagstænger med Pavebanner og Dannebrog, grønne Guir-lander forbandt dem, over Indgangsdøren var en Krone af Grønt, og en Vej af Rosenblade førte gennem Kirken op til Alteret.

Ad denne Vej vandrede lidt før 10 en højtidelig Procession — Pater Brouwers, Pater Op de Coul og endelig Dagens Helt, den lige fra Romaborg hjemvendte unge danske Præst, Hr. Niels Hansen, som i Svendborg vilde synge sin første højtidelige Messe.

Hr. Niels Hansen betalte derved en Gæld, han stod i til Svendborg. I denne By har han nemlig frekventeret Statsskolen, her kom han, som er af protestantisk Familie, under Indflydelse af nu afdøde Lærer Holst og hans sjæleivrige Hustru — her gik han over til Moderkirken, og herfra drog han ud for at studere ved Propaganda-kollegiet.

Meddelelsen om den unge sydfynske Præsts Tilbagekomst til Hjemmet havde draget mange til Kirke, saa det lille Rum var overfyldt. Paa et Par reserverede Bænke sad, med nogle særlig indbudne, hele Niels Familie — stovte Gaardejerfolk fra Stenstrup-Kanten.

Under den højtidelige Messe holdt Pastor Resch fra Odense en betagende Prædiken; der var ikke et Øje tørt i Kirken, da Taleren tilsidst vendte sig direkte til sin unge Medbroder, lagde Præstegerningens tunge Ansvar paa hans Skuldre, men ogsaa lovede ham den evige Løn.

Efter Messen — som under Pastor Ravellis Ledelse gjorde Kirkens Kor al musikalsk Ære — blev Te Deum afsunget paa Latin. Derefter gav Hr. Niels (man fristes

til efter god gammel dansk Skik at stryge Efternavnet) sakramental Velsignelse, som fulgtes af den i Dagens Anledning særlig bevilgede pavelige.

Imens den unge Præst og de, som havde kommuniceret under Højmessens, fik sig lidt Kaffe, samledes Menigheden i Skolelokalerne. Hr. Niels Hansen blev ved sin Indtræden hilst med Haandklap og ført til et festligt Sæde. Efter nogle Ord af Forfatteren Johannes Jørgensen holdt den unge Præst en kort Tale, der formede sig som en Tak — og en Trosbekendelse. En hjertelig Tak især til de fremmede katholske Præster, som med saa stor Selvfornægtelse har taget Missionsarbejdet op her i Danmark og beredt Vejen for deres danske Embedsbrødre. Og en varm Bekendelse af Fides Romana, den romerske Tro — særlig af Tilliden til de Hellige og til de Helliges Dronning, hvem Hr. Niels Hansen, i Overensstemmelse med den store Kardinal Mercier, forherligede som »al Naades Midlerinde«, *Mediatrix omnium gratiarum*.

En af de gode Mariasøstre tilberedt og smagfuldt serveret Festmiddag sluttede den smukke Dag.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentsforeningen afholdt sit 3dje Generalmøde Søndag den 25de Juli 1927 Kl. 5^{1/2} Em. i St. Andreas Præstegaard i Ordrup. Der var mødt 19 Medlemmer, deriblandt de Herrer Pastor Ronge og Pastor Günther. Der var ikke givet Møde fra St. Anna Konferens. Efter at Pastor Günther havde bedt de statutmæssige Bønner, meddelte Sekretær Høhling, Formand for St. Andreas Konferens, at Lokalraadets Formand, Hr. Murrermester Günther, paa Grund af Rejse i Udlandet i Vikariatets Tjeneste var forhindret i at give Møde, og da saavel Hr. Journalist Hartmann som Fabrikant Hoffmann havde sendt Afbud, var det overdraget ham at lede dette Møde. Han begyndte med at bringe Medlemmerne en Hilsen fra Murrermester Günther. Efter at de sædvanlige Beretninger var oplæst og afleveret, oplyste Hr. Langkjær i Anledning af Beretningen for 2det Generalmøde, at han ikke havde tænkt alene paa Jesu Hjerter Kirke,

men ogsaa paa andre Ikke-Sognekirker med Ophængning af en Bøsse. Hr. Høhling beklagede, at der vedblivende var saa lidt Tilgang af nye Medlemmer, og i denne Anledning udtalte Pastor Günther, at han maaske kunde tro, at det var Navnet, der skræmmede noget; »Vincentforening« og »Vincentbrødre« lød noget fremmed herhjemme, specielt for Konvertiter, saaledes at det maaske kunde være klogt mere at nævne et Navn som »Menighedspleje«, der mere oplyste, hvad det drejede sig om. Hr. Høhling foreslog, at man for at slaa til Lyd for Foreningen samlede f. Ex. under et alle Vincentkonferensers Virksomhed i f. Ex. 5 Aar og oplyste, hvad den havde udrettet, hvormange Medlemmer der ialt var o. s. v. Dette kunde saa trykkes i »Ugebladet« eller endnu bedre i en særlig lille Pjece, som kunde uddeles til Menigheden. I den Anledning udtalte Hr. Barfred, at dette Forslag allerede havde været fremme for ca. 1 Aar siden, uden at der var gjort noget ved det. Efter at Pastor Günther havde givet Forslaget sin Tilslutning, idet han udtalte, at det værste vilde være, saafremt Vincentforeningen blev glemt, udspandt der sig en interessant Diskussion om dette Emne, der resulterede i, at man enedes om at henstille til Lokalraadet til Vedtagelse paa næste Generalmøde, at der udarbejdedes en saadan Pjece, samt at Vincentforeningens Regnskab blev offentliggjort hvert Aar baade samlet og særskilt som Tillæg til det samlede Menighedsregnskab. Pastor Günther spurgte, om Vincentforeningen laante Penge ud. Hr. Redaktør Hutters oplyste, at han vidste, at dette var gjort engang; det drejede sig om 100 Kr. til en Rulleforretning. Rerefter drøftedes forskellige specielle Forhold.

— Efter hvad vi erfarer, er ogsaa den nyviede Pastor Casimir Jaworski vendt hjem fra Paris. Han fungerer for Tiden ved St. Ansgars Kirke.

Nykøbing F. St. Birgittakredsen paa Lolland-Falster havde Søndag den 24. Juli den store Glæde, at Hs. Højærværdighed Biskop Brems gæstede Foreningen og holdt et Foredrag for dens Medlemmer. Uagtet Ferien havde bevirket, at en Del ikke kunde komme, var der dog samlet op mod et halvt Hundrede Medlemmer. Biskoppen talte om Præster og Ordenssøstre og forstod fra først til sidst at holde Forsamlingen i Aande. Foredraget var gennemtrængt af et Væv af Billeder fra det virkelige Liv og spillede paa Humorens saavel som paa den dybeste Alvors Tangenter. — Biskoppen begyndte med at fortælle om Drengen, der leger Præst, og som fra Barndommen stille og roligt vokser op til Kaldet. Dernæst fortalte Monseigneur om Ordensfolkene. Det var en udbredt An-

skuelse, at bristet Kærlighed drog mange til Klostret; men ak, noget saadant var jo kun som en Vinterforkølelse, der ikke vilde kunne bære Ordenssøsteren gennem et helt Livs Virken. Nej, saa vidste Biskoppen at fortælle helt andre Træk fra Ordenslivets Virkelighedsverden. Der var f. Eks. to Søstre, der var gaaet i Kloster for at frelse deres overfor Kristendommen ligegyldige Fader. Dér holdt de ud i Bøn, til Budskabet en Dag kom, at deres Fader havde omvendt sig. Da Søstrene fik det Budskab i Klostret, omfavnede de hinanden og græd af Glæde. I det hele taget var Foredraget fyldt af en lang Række af saadanne rørende Træk af Livet inden- og udenfor Klostermuren, at det var øjensynligt, at Foredraget gjorde et dybt Indtryk paa Forsamlingen. Fra Kredens Side blev der udtalt en varmtfølt Tak til Biskoppen for den store Ære, Monseigneur havde vist Kredsen ved at tage ned til »Sydhavsørerne« og holde dette Foredrag. — Som sædvanligt var der efter Foredraget selskabeligt Samvær.

— Mange er allerede kendt med, at Ingeniør Sophus Thomsen har skænket sin Ejendom i Nøddebo til Sankt Franciskus Stiftelse (til Franciskanerne) i det Øjemed at oprette et Hjem for forældrelose Dreng. Vor højærværdige Pater Provincial har med Hs. Højærværdighed Biskoppens Godkendelse foretaget følgende Udnævnelser. Pater Salvator Janssen, Sognepræst og Superior i Nykøbing F., er udnævnt til Rektor og Superior for at grundlægge og forestaa den nye Stiftelse. Pater Honorius Hendrix, Kapellan i Nakskov, er udnævnt til Sognepræst og Superior i Nykøbing F., og Pater Augustinus Ammerlaan, Kapellan i Maribo, er udnævnt til Kapellan i Nakskov. Den nye Sognepræst vil blive indsat i Nykøbing paa Søndag den 7. August; og undertegnede kommer til Nøddebo for at bosætte sig der og begynde Virksomheden Onsdag den 10. August. Adressen er: Pater S. Janssen, Stenslettegaard, Nøddebo pr. Fredensborg.

P. S. Janssen, Kustos.

Ugens Messebønner.

7. August. 9. Søndag efter Pintse. Søndagens Messe (N-M. 684, G-M. 519). Ihukommelse af Donatus (N-M. 1033, G-M. 857).
8. August. Cyriacus, Largus og Smaragdus (N-M. 1034, G-M 858).
2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
3. frit.
9. August. Vigil til Laurentius. Søndagens Messe. 2. Ihukommelse af Vigilien (N-M. 1037. G-M. 859).
10. August. Laurentius (N-M. 1038, G-M. 860).

11. August. Tiburtius og Susanne (N-M. 1041, G-M. 863). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
12. August. Clara. Messen for en Jomfru, der ikke er Martyr. (N-M. [66], G-M. [67]).
13. August. Vigilien til Mariæ Himmelfart (i Stedet for den næste Dag). Foregaaende Søndags Messe. 2. Ihukommelse af Vigilien (N-M. 1043, G-M. 868). 3. om den Hellig-aand (N-M. [120], G-M. [105]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Proinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ⁹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastelvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryegade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₃
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₃	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₃	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₃ polsk	» 7 ¹ / ₃
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₃
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsegade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade).....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

7. Aug. 9. Søndag eft. Pintse.	14. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.
8. — M. Cyriakus og Lidel- sesfæller, Martyrer.	15. — M. Marias Optagelse.
9. — Ti. Vigilie.	16. — Ti. Joakim, Jomfru Marias Fader.
10. — O. Laurentius, Martyr.	17. — O. Hyacinth, Bekender.
11. — To. Tiburtius og Su- sanna, Martyrer.	18. — To. Oktavdag.
12. — F. Clara, Jomfru.	19. — F. Oktavdag.
13. — L. Vigilie.	20. — L. Bernhard, Bekender og Kirkelærer.

EXERCITIA SPIRITUALIA

**pro sacerdotibus Vicariatus Apost. Daniæ, incipient in
Ordrup, feria II proxima. Vic. Apost.**

St. Antoni Kapel (Brønshøj).

Søndag den 7. August Kl. 9^{1/2} Fmd. vil hans Højærværdighed Biskoppen foretage Indvielsen af Kapellet og af en dertil hørende Klokke. Derefter Prælatmesse. Man gøres opmærksom paa, at de, der ønsker at kommunikere i denne og de følgende Messer i St. Antoni Kapel, maa meddele det i Forvejen i Sakristiet. Om Eftermiddagen Kl. 5 er der Andagt med Prædiken.

I Fremtiden vil der hver Søndag være Messe Kl. 9 med Prædiken (i den første Tid stille Messe, senere Højmesse) og Andagt Kl. 5.

NB! Adressen er *Frederikssundsvej 225, lige overfor Gartner Holmberg.*

St. Knuds Kapel. I Tiden fra 1. Juli—31. Aug. bortfalder den tyske Gudstjeneste og den stille Messe Kl. 6^{1/2} læses kun Fredag og Lørdag. Søndagsgudstjenesten Kl. 8^{1/2} holdes som sædvanligt.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Vor kære Moder

Minette Rehermann

døde Torsdag den 28. Juli 81 Aar gl.

Den Afdøde anbefales til Troendes Forbøn.

Holmegaards Glasværk 1. August 1927

Børnene.

Begravelsen har fundet Sted.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbuand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^s, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 33.

Søndag den 14. August.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Liturgi (fortsat). — St. Antoni Kapels Indvielse. — Fra Lourdes. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. Svejts. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 25. *Hensyn, der skal tages.*

Følgende er ogsaa Ordsprog af Salomo, som Mænd hos Kong Ezekias af Juda samlede.

1. *Hos Konger.*

Guds Ære er det at skjule en Ting, Kongens Ære at undersøge en Sag. Himlen foroven, Jorden forneden og Kongers Hjerte er uransagelige. Fjern Slagger fra Sølv, saa kommer det reteste Metal frem; fjern Ugudelighed fra Kongens Omgivelser, saa grundfæstes hans Trone ved Retfærd. Pral ikke for Kongen og stil dig ikke paa de stores Plads. Det er bedre, at man siger til dig: »Kom højere op«, end at man flytter dig ned i Kongens Paasyn. (1—7.)

2. *Hensynsfuldhed mod andre.*

Brug ikke straks til Trætte, hvad du har set med dine Øjne, for at du ikke siden, naar du har sat en Plet paa din Næste, er ude af Stand til at gøre det godt igen. Før

din Sag med din Næste, og røb ikke Hemmeligheder for en fremmed, for at han ikke skal smæde dig, naar han har hørt dem, og blive ved med at gøre dig Bebrejdelser. Yndest og Venskab gør fri, værn om dem, for at du kan være uden Dadel. Som Guldæbler paa Sølvbakker, saaledes er den, som taler det rette Ord i rette Tid. Som en gylden Ørenring, som en pragtfuld Perle er den, der advarer den vise Mand og det lyttende Øre. Som kølende Sne paa en Høstdag, saaledes er et paalideligt Bud for den, der sendte ham; han beroliger sin Herres Sjæl. Som Skyer og Blæst, der ingen Regn bringer, er en stortalende Mand, der ikke holder sine Løfter. Ved Taalmod formildes en Stormand, blid Tunge sønderbryder, hvad der er haardt. (8—15.)

3. *Andre Former for Hensynsfuldhed m. m.*

Finder du Honning, saa spis kun efter Behov, for at du ikke faar for meget og spyr den ud igen. Hold din Fod fra din Næstes Hus, for at han ikke bliver ked af dig og ledes. Som et Kastespyd, et Sværd og en hvas Pil er et Menneske, der vidner falsk mod sin Næste. Som en ormstukken Tand og en træt Fod er den, der sætter sin Lid til en troløs paa Trængselens Dag, og som en, der mister sin Frakke en Vinterdag. Som Eddike i Natron er den, der synger Viser for et bedrøvet Hjerter. Som Møl i Tøj og Orme i Træ saaledes skader Sørgmodighed Mands Hjerter. (16—20.)

4. *Ædelmodig Gengældelse og andet.*

Sulter din Fjende, giv ham at spise; tørster han, lad ham faa Vand; thi saaledes sanker du gloende Kul paa hans Hoved, og Herren lønner dig for det. Nordenvind bortfører Regn, og vrede Miner en bagtalende Tunge. Helere sidde i en Krog paa Taget end være sammen med en trættekær Kvinde og nede i Fællesstuen. Som koldt Vand for den tørstige, saaledes er en god Efterretning fra et fjernt Land. Som en Kilde, der bliver grumset af en Fod, og som en ødelagt Brønd er den retfærdige, der falder i de ugudeliges Paasyn. Som det ikke er godt at spise for

megen Honning, saaledes overvældes af (Guds) Herlighed den, som vil granske hans Guddomsvælde. Som en aaben By uden Mur udenom, saaledes er en Mand, som ikke kan styre sit Sind, medens han taler. (21—28.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Nu er det ogsaa blevet stille i Vatikanet og Kurien, saa at enkelte Dage gaar, uden at der kommer særlige Efterretninger fra Den hellige Stol eller de pavelige Ministerier. Kun Dødsfaldet i det rumænske Kongehus afbrød for en kort Tid Stilheden.

Kong Ferdinand af Rumæniens Død blev meddelt Kardinal-Statssekretær Gasparri af den rumænske Gesandt ved Den hellige Stol, Minister Demetrius Pennesco, som allerede i syv Aar har beklædt Gesandtstillingen. Kardinalen bragte straks Efterretningen til Den hellige Fader, som telegrafisk paalagde den Apostoliske Nuntius i Bukarest, Mgr. Dolci, at udtrykke Pavens Deltagelse overfor den kongelige Familje. Det var Mgr. Dolci, som engang sidste Vinter, da Kongen var dødssyg, overbragte ham den apostoliske Velsignelse og meddelte ham den sidste Salvelse. Som det er Skik ved katholske Fyrsters Død, skal en Kardinal holde en Sjælemesse for Kong Ferdinand i det sixtinske Kapel, og Paven selv overværer Messen. To officielle Sørgegudstjenester er blevet afholdt i de unerede Grækeres St. Athanasius Kirke, ved den ene var det rumænske Gesandskab ved det italienske Kongehof ledende, ved den anden Gesandskabet ved Den hellige Stol; i den ene Guds-tjeneste deltog Statens højeste Embedsmænd, i den anden Kirkens.

Audienser er der ikke saa mange af i denne Tid, det er mest Kardinaler og andre Kirkefyrster, der modtages af Paven. I de sidste Dage modtog den Hellige Fader 5000 italienske Arbejdere, der var Medlemmer af Foreningen »Opera dei ritiri«, Audiensen fandt Sted i Damasusgaarden, hvor Pavens Trone var rejst under Uret; Palatinergarden gjorde Tjeneste. Ved sin Ankomst hilstes Paven med Hymnen »Vor Herre paa Jorden« og lod derefter Organisationens Ledere forestille for sig. I en Tale gav Paven Udtryk for sin Glæde over at modtage Arbejderne. Den Forening, disse Arbejdere tilhørte, gjorde hver Søndag for dem

til en virkelig Herrens Dag, saa at de efter Ugens haarde Arbejde kunde tænke paa det evige. Han opfordrede Arbejderne til at være trofaste mod denne Organisation.

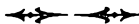
Kanonisationsprocesserne hviler ikke. Den 24. Juli holdtes i Pavens Nærværelse et Møde i Konsistoriesalen, og her oplæstes et Dekret om den fromme Vincenza Gerosas heroiske Dyder; det drejer sig om Stifteren af en kvindelig Kongregation.

Den nye Nuntius for Brasilien, Mgr. Benedikt Aloisi-Masella, har paa Vejen fra Santiago i Chile gjort Ophold i Buenos Aires, hvor han blev modtaget af den derværende Nuntius og den brasilianske Ambassadør. Der blev afholdt nogle Festligheder baade i Nuntiaturet og i den brasilianske Ambassade, hvorefter Nuntius blev modtaget af den argentinske Præsident, før han rejste videre til Rio de Janeiro.

Understatssekretær Borgoncini-Duca er rejst til Svejts. Der gaar Rygter om, at han har en særlig diplomatisk Mission i Anledning af Sagen med »Action française«. Men disse Rygter er ikke bekræftede ligesaa lidt som Rygterne om Maestro di camera Mgr. Caccia Dominionis forestaaende Sendelse som Nuntius til Polen. Det er vel mere sandsynligt, at han bliver i Rom.

Bekymring vækker Efterretninger fra Madrid om, at Spaniens Primas, Ærkebiskoppen af Madrid, Kardinal Enrico Reig y Casanova, er blevet farligt syg.

Propagandakongregationen har i sit sidste Møde besluttet at oprette et saakaldt »Agenzia Fides« i Palæet paa Piazza di Spagna. Det nye Bureau skal stadig samle Materiale til Belysning af Missionernes Stilling rundt omkring i Verden. Materialet skal være til offentligt Brug i Agitationen for Hjælp til Missionerne.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Congregatio de disciplina Sacramentorum, Sakrament-Kongregationen, har under sig hele Lovgivningen for Sakramenternes Forvaltning; den har ogsaa Ægteskabsdisciplinen som Felt.

Congregatio Concilii, Koncilie-Kongregationen, beskæftiger sig med Verdensgejstlighedens og det troende

Folks Disciplin, at Budene overholdes; Sogneanliggender, katholske Foreninger og Menighedsarbejder, fromme Stiftelser, Stifternes økonomiske Forvaltning, Kontroverser i Gejstligheden og alt sligt er dens Sager. Desuden forbereder den alt, der skal for paa et økumenisk Koncilium.

C. religiosorum, Ordens-Kongregationen, er kompetent i alle Spørgsmaal angaaende Oprettelse, Styrelse og Nedlæggelse af Ordenssamfund.

Congregatio de Propaganda Fide, Missions-Kongregationen, er Kirkens Departement for Mission blandt Hedninger, Jøder og ikke-katholske Kristne (Hæretikere og Skismatikere). Dens Jurisdiktionsomraade er hele den Del af Verden, hvor det normale Hierarki endnu ikke er oprettet (f. Ex. Norden).

C. sacrorum rituum, Ritus-Kongregationen, arbejder med alle Spørgsmaal angaaende Ritual og Ceremoni i den latinske Kirke. Desuden foretager den Undersøgelserne ved Kanonisation og Overvaagelsen af Relikvier.

C. caeremonialis, Ceremoni-Kongregationen, har under sig de Ceremonier, der benyttes ved Pavens og Kardinalernes Gudstjenester, ligesom den beskæftiger sig med de til Vatikanet sendte Gesandter.

C. pro negotiis extraordinariis, Kongregationen for særlige kirkelige Anliggender, har at gøre med Oprettelse og Inddeling af Stifter og Besættelse af Bispestole, naar dette skal ske i Kontakt med det betræffende Lands politiske Styrelse. Den er Pavens Udenrigsministerium og politiske Raadgiver.

Seminarie- og Universitets-Kongregationen forestaar og lovgiver for de højere Studier i Kirken, særlig Filosofien, Theologien og Kirkeretten. Den giver Ret til at promovere Doktorer og konstaterer Professorernes Lærdom.

C. pro Ecclesia Orientali, Kongregationen for den østerlandske Kirke, er Paven selv Chef for; den er kompetent i alt angaaende Personer, Disciplin og Riter i de med Rom forenede Kirker i Morgenland.

ε) Foruden disse Kongregationer, har Kurien i Rom tre Domstole: Pønitentiariet, som har ekstraordinære Skriftemaalsanliggender under sig — Den hellige Rota (Navn

af, at Retten sidder om et rundt Bord, *rota*) og Den apostoliske Signatur, som hver har sine Kompetencer. Rotaen er sammensat af højlærde Prælater fra alle Nationer, Signaturen kun af Kardinaler.

ζ) Endelig findes i Rom en Række kontormæssige Institutioner, som bør nævnes.

Kansler-Kontoret expederer de pavelige Breve og Buller, bogfører disse og holder Arkiv for Kopierne.

Det apostoliske Datariat har at gøre med Undersøgelsen af deres Værdighed, som søger visse kirkelige Stillinger og Beneficier, at expedere Skrivelserne i slige Sager og at sørge for visse Gager og Pensioner.

Det apostoliske Kammer administrerer Kirkens timelige Gods.

Statssekretariatet er Organet for den pavelige Politik og expederer de »apostoliske Breve« (en særlig Slags Dokumenter af politisk Art).

Sekretariatet for Breve til Fyrster og for de latinske Breve har til Opgave at redigere de betræffende pavelige Skrivelser i perfekt Latin.

η) Naar Paven vil sende Gesandter ud, benytter han Gejstlige af forskellige Klasser.

Legatus a latere er en Kardinal, som sendes for at repræsentere Paven i egen Person; han modtages da ikke med Kardinalshonnør men med de Pavens Person tilkommende Æresbevisninger.

Nuntius og *Internuntius* er Gesandter (Ærkebisper eller Titularbiskopper), som Paven sender til verdslige Fyrster og Regeringer; de skal ogsaa overvaage de kirkelige Tilstande i det Land, de sendes til, og lade Paven tilgaa Indberetninger.

En Apostolisk Delegat er en Nuntius (Ambassadør), hvem den hellige Stol har tillagt særlige Fuldmagter.

Som ethvert andet Diplomati, tæller ogsaa det pavelige en Række underordnede Grader.

θ) Det er alt sagt, at Kirken inddeler Verdensdelene i Kirkeprovinser; disse forestaas af højere Prælater.

Patriarker er en Ærestitel, der gaves visse Ærkebisper paa Grund af deres Sædes historiske Rang. I den

latinske Kirke findes de i Alexandria (oldkirkeligt Centrum, Apostelsæde), Antiokia (Petri første Sæde), Konstantinopel (Byzants), Jerusalem (Apostelsæde), Ostindien, Vestindien, Lissabon (hvorunder i Fortiden Indien) og Venezia (i sin Tid Porten til Østerland). I de med Rom forenede orientalske Kirker er der Patriarker i Alexandria (Koptisk), Antiokia (Græsk-Melkitisk, Maronitisk og Syriakisk) samt i Babylon (Kaldæisk) og Kilikien (Armenisk).

Patriarker har kun Jurisdiktion som Ærkebisper, men Æresforrang før Primater, disse før Ærkebisper, og disse igen før Bisper. Patriarkens Titel er »Deres Salighed«.

Primas kaldes den Ærkebiskop, der i en Kirkeprovins beklæder det ældste eller fornemste Sæde. Ejheller en saadan har nogen særlig Ret udover Forrang.

Ærkebiskopper eller Metropoliter er baade Biskopper i deres eget Bispedømme og Styrere af hele Kirkeprovinsen (Ærkestiftet).

De skal have Opsyn med deres undergivne Bisper (Suffraganer) og gribe ind, hvor de forsømmer deres Pligt. Desuden er de Appelinstant for den lokale Biskops Domstol.

i) Plenar- & Provincial-Koncilier kaldes de Forsamlinger, der i Kirkeprovinsen svarer til Synoden i Stiftet.

×) Hvor Hierarkiet ikke er oprettet, ansætter Rom de Apostoliske Vikarer og Præfekter, vi kender fra Norden. De har fulde biskoppelige Myndigheder og er ofte Titularbisper. Under dem staar Vikariatets (Præfektrets) Missionærer.

λ) Vi skal nu slutte dette Afsnit med at tale om de Insignier, der pryder de højere Prælater.

Paven bærer samme Husdragt som Biskopper, blot er Farven belt hvid, og Spændeskoene erstattet med røde »Tøfler« (Fløjelssko med et i Guld baldyret Kors — at man ved Fodkys kan kysse det og ikke Skoen).

Som liturgisk Tegn bærer Paven ved Indtog i og Udgang fra Peterskirken Tiara, den med tre Takkekroner forsynede høje Hovedbedækning.

Den har samme Oprindelse som Bispehuen og har derfor ogsaa Baand nedad Nakken; den opkom omkring

Aar 1000, og fra ca. 1300 forsynedes den med først to, senere tre Kroner. Kronerne symboliserer Pavens verdslige, præstelige og biskoppelige Myndighed; hele Tiaraen har samme Mening som Mitraen.

Ved Pavens Processioner bæres der forrest (da han ikke fører Bispestav) et Kors med tre Tværmærker. Paven har Ret til Bærestol ved højtidelige Optog — samme Ret tilkommer i visse Tilfælde Patriarker, der ogsaa i begrænsede Tilfælde kunde bære en Slags Tiara.

I Liturgien bærer Paven den almindelige Bispedragt med Tilføjelse af et Skulderklæde (*rationale*) over Messehaglen og en lang Slæbkjortel under Paramenterne.

Kardinalernes Insignier er Purpurret. De bærer Husdragt som Bisper men Kappe af Silke i Skarlagenrødt. Til Korbrug har de *cappa magna* i Purpur med Slag af Hermelin. Deres Baret er purpurrød. De har Tronstol og Baldakin i deres egen Titelkirke og bærer i Liturgien samme Paramenter som en Biskop; Dekanen har yderligere Pallium.

Deres særlige Kendetegn er Kardinalhatten i Rødt med femten Kvaster paa hver Side; den bæres ikke, men hænges op i Titelkirken og gives dem med i Graven. Kardinalers Titel er »Eminence«, og deres Rang ophæver Adelskab og Fyrstetitel.

Ærkebiskopper har biskoppelig Husdragt og Paramenter som en Biskop med Tilføjelse af et »Pallium«, der kom op hos Paverne i det V Aarh. som en Arv fra de orientalske Bispers »Omoforion«, Skulderklæde. I vore Dage er det et bredt Baand af hvid Uld med indvævede sort Silkekors; det hviler paa Skuldrene og over Bryst og Ryg med en Ende for og bag. Det væves af Ulden af de Faar, Nonnerne ved St. Agnes Kirken i Rom passer, indvies Aftenen før Petri og Pauli Fest af Paven og opbevares paa Petri Grav indtil Afsendelsen.

Det symboliserer det Baand, der forbinder Metropoliten med Paven.

De øvrige Prælater har ikke specielle liturgiske Insignier, men deres Husdragt svarer til den Grad i den pavelige Hofstat, hvortil de er udnævnt.

(Fortsættes.)

St. Antoni Kapels Indvielse.

Søndag den 7. ds. foregik altsaa Indvielsen af det nye Kapel paa Frederikssundsvej 225 (fra Kroen regnet: midtvejs mellem 1. og 2. Sporvognsstoppested), som skal være det foreløbige Samlingssted for Katholikerne i Brønshøj, Husum og Vanløse, indtil man ad Aare faar Raad til at rejse et endnu større Guds Hus, en rigtig Kirke.

Det er, som Hs. Højærværdighed Biskoppen nævnte i sin Indvielsestale, circa et Aars Tid siden, at Sakramentskirkens Forvaltningsraad med Biskoppen i Spidsen besaa Grunden med Bygningerne og besluttede at erhverve den, dersom de 60,000 Kr. kunde skaffes, som den 1 Td. Land store Grund skulde koste. — Løftet om en større aarlig Gave til Vikariatet i fem Aar fra et af Forvaltningsraadets Medlemmer (Hr. Murermester *Günther*) blev i den Anledning forandret til en endnu større Gave straks med det samme, og Resten af Købesummen blev saa paa forskellige andre Maader skaffet til Veje, saa at man ved December Termin 1926 kunde købe Grunden. I Vinterens Løb blev to mindre Bygninger, som laa imellem Vejen og den til Kapel udsete Bygning, nedrevne, de nødvendige Forandringer foretagne — Tilbygning af en lille Apsis og et Sakristi samt Klokketaarn og Façade — Inventar anskaffet (Alteret fra Biskoppens tidligere Huskapel i Valby) — og saa stod Kapellet efterhaanden færdigt til at blive indviet.

Del præsenterer sig pænt baade indvendig og udvendig; foran Kapellet fører to Rækker Fliser gennem en smuk Græsplæne til Indgangsdøren. Indenfor denne (i det lille »Vaabenhus«) findes til højre Varmeapparatet, til venstre en Jerntrappe, der fører op til en lille Orgeltribune, der dog endnu ikke er helt færdig.

Kommer man ind i selve Kapellet, ser man straks til venstre den store Antoniusstatue, udskaaret i Træ (fra Ammergau); derfor er der til venstre kun 10 Rækker Bænke; til højre derimod 12.

Længere fremme i Kapellet findes til venstre for Kommunionbænken Prædikestolen, bag denne Indgangen til

Sakristiet, foran denne Skriftestolen, som, for ikke at tage Plads op i selve Kapellet, er indbygget i Sakristiet — med Indgang fra Kapellet.

Indvielsen foregik efter det sædvanlige Rituale, idet Biskoppen assisteredes af Sakramentskirkens Sognepræst, Hr. Pastor Ronge, og (i Stedet for Hr. Pastor Benzon, der desværre var bleven syg) af en Præmonstratenser fra Belgien, som for Tiden er Gæst hos Biskoppen.

Klokken, der bærer Indskriften: »Mit Navn er Knud — jeg kalder Folk til Gud«, var bleven indviet Dagen i Forvejen, saa at Prælatmessen kunde begynde Kl. c. 10.

I sin Tale under Messen udtrykte Msgr. Brems sin Glæde over at kunne indvie et nyt lille Tempel til Guds Ære og Sjælenes Frelse — et nyt Guds Hus, hvor den evige Lampe forhaabentlig ogsaa snart kunde tændes (foreløbig opbevares Sakramentet jo ikke i Kapellet, da der kun læses Messe om Søndagen, og ingen bor derude ved Kapellet) — takkede særlig den ovennævnte Velgører, som havde gjort det muligt saa hurtigt at erhverve Grunden og indrette Kapellet — samt udtrykte Haabet om, at de, for hvis Skyld Kapellet er bleven indrettet, og som bor der omkring paa Egnen, nu ogsaa virkelig benytter sig deraf, søger dertil, om muligt hver Søndag, og der viser deres Tro paa ham, som har skabt dem og forløst dem, paa ham, som vi er afhængige af, og hos hvem vi maa hente Kraft og Styrke i Livets Kampe, Trøst i Modgang og Velsignelse til alle vore Foretagender.

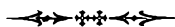
Efter Gudstjenesten — den første i det nyindviede St. Antoni Kapel — samledes nogle særlig indbudte i det ikke saa langt bortliggende »Brønshøj Tivoli« til et lille Glas Vin med Kransekage.

Sognepræsten bød velkommen og henvendte først og fremmest en Tak til Hs. Højærværdighed Biskoppen for den store Interesse, denne havde vist Foretagendet lige fra Begyndelsen af, og som havde været en kærkommen Opmuntring til med Lyst og Iver at arbejde henimod Virkeliggørelsen af det Maal, man havde stillet sig; — dernæst

en Tak til alle, som ved større eller mindre Gaver eller paa anden Maade havde hjulpet med til Opnaaelsen af det Resultat, som alle i Dag glædede sig over.

Hr. Murermester Günther beklagede ligesom Sognepræsten, at Hr. Pastor Benzon ikke kunde være til Stede i Dag, da han jo i særlig Grad havde lagt sig i Selen for Oprettelse af dette nye Anneks til Sakramentskirken, og udtrykte Haabet om, at Pastoren snart maatte kunne faa sit Ønske opfyldt om rigtig at kunne tage fat her ude i Brønshøj.

Efter endnu nogle »Skaaler« bl. a. for Msgr. Josef Brems, som netop fejrede sin 57aarige Fødselsdag samme Dag, samt for Sangkoret, der havde medvirket ved Højtideligheden i Kapellet, og for Sognepræsten — sluttede den lille vellykkede Festlighed. M. N.

Fra Lourdes.

I I Søndags B. T. den 7. August har den kendte Leder af »Ensomme Gamles Værn« Pastor *Hermann Koch* fortalt om et Besøg i Lourdes. Det er jo i Reglen ikke meget, Protestanter ved om Lourdes; af Interesse er det at se, hvorledes Pastor Koch er blevet grebet af det. Han begynder med at sige:

Jeg undres over, at rejselystne Landsmænd ikke i højere Grad har »opdaget« Lourdes, saa den moderne Turist for en Tid slaar sig ned i Mirakelbyen, naar han gæster fransk Riviera.

I alle Tilfælde vilde det nemlig være ikke saa lidt af en Oplevelse og i prosaiske Tider vil det føles som saadan.

Her gælder det ikke en bestemt religiøs Overbevisning. Hvad enten man er Protestant eller Katholik, Skeptiker eller troende, vil man bringe uforglemmelige Minder hjem fra det berømte Valfartssted.

Lourdes yder aandelig talt Valuta for ethvert Sind.

Der er her Kræfter i Bevægelse, der har mere at gøre med Aand end adskilligt, der i vor Tid skiltes med højere, aandsfyldt Oprindelse.

Luftningen i Lourdes er i Sommer ganske simpelt vidunderlig.

Den virker i vor materialistiske Tid dulmende for ethvert modtageligt Sind.

Man misforstaa mig ikke. Jeg er klar over, at naar man som protestantisk Præst skriver om disse underfulde Ting, bliver man saare let Genstand for Misforstaaelse. Jeg er imidlertid ikke bleven »overnervøs«, end sige Katholik, fordi jeg i Sommer en Tid har opholdt mig i Lourdes. Tvertimod, jeg kom dertil med aarvaagen Kritik og en god Portion Skepsis i Tilgift. Jeg rejste derfra — jeg skammer mig ikke ved at vedstaa det — som interesseret, ja mer end interesseret.... som grebet.... uanset Konfessioner er her netop noget af det, der i dybeste Forstand er Lægedom for Tiden.

Nogle Oplevelser i Lourdes skildrer Pastor Hermann Koch med følgende Ord:

Jeg hilser paa en 15 Aars spansk Dreng, som igaar ved Badene har faaet sit Syn.

I flere Aar har han haft Sovesyge. Lægerne havde opgivet ham. Men igaar vendte pludselig Synet tilbage. Nu ser han.... intet Under, at han er Dagens Helt.

Smilende staar han midt i Pilgrimsskaren, og bretagneske Bønderkoner kommer og giver ham Penge.

Det er, som om han endnu misser med Øjnene, som han endnu ikke ganske kan gribe Lyset.

»Han skal læse til Præst!« lyder det rundt omkring.

I Sandhed han maa kunne blive Præst. Allerede da han var Barn, har det himmelske Lys skinnet paa ham.

Der gaar Rygter om en lammet Præst, som ogsaa idag har fundet Helbredelse.

Henne ved Kilden er der Trængsel. Pilgrimmene kommer med deres Bægre og med store Flasker for at tage det undergørende Vand hjem til Syge.

Ved Badene er der ogsaa mange. Dog er der kun Plads til fire paa en Gang. Der staar en Præst foran Stedet og taler om det underfulde Bad. Alsaar »Bethesda-Dam« med Lægedom midt i en materialistisk Tid.

En ung Mand kommer ud efter at have badet i Kumen. Præsten giver ham Broderkys. Han ser saa straalende ud, som havde han fundet Lægedom for en skjult Syge.

... Nu skrider Processionen med det hellige Sakrament.

Den uøgaar fra Grotten, og Tusinder af Mennesker deltager deri.

I Spidsen bæres Baldakinen, og store Skarer af Præster gaar foran.

Langs tætte Rækker af Sygestole foran Rosaire-Kirken bæres Sakramentet. Hver enkelt af de Syge modtager Velsignelsen. Der skal være adskillige, som i Tidens Løb ad den Vej har fundet Lægedom.

Nu staar jeg i Forstuen til det store Hospital.

Pilgrimme fra Alverdens Egne studerer Fotografier af Patienter, som i Aarenes Løb fandt Helbredelse.

Man læser Navne og Aarstal. Det er som et Museum i Valfartsstedets Tjeneste. Her er Portrætter af blinde, der fik Syn, lamme, der helbredtes, og tuberkuløse, der reddes fra Undergang.

Man ser mærkelige Ting.

En Arm med Muskelsvind. Saa efter Helbredelsen den samme Arm fuldt normal med stærkt, udviklet Muskelvæv.

Al Sygepleje foregaar under Tilsyn af Læger, troende Katholikker, der arbejder i Lourdes Tjeneste. De har kemisk undersøgt Kildevandet, men det indeholder ikke særlige helbredende Substanser. Der er altsaa, siger Oversygeplejersken, der rækker mig et Bæger Vand, kun et tilbage, at tro Miraklet. Det gør alle de, som arbejder her.

Det er det, der giver et aandeligt, dybt religiøst Drag over Lourdes.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Den 4. August fejrede Pastor Helmke sit 50 Aars Præstejubilæum paa smukkeste Maade. Hospitalet og særlig dets Kirke og Præstebolig straaled i Flag og Blomster, da Processionen Kl. 9¹/₂ afhentede Jubilaren for at føre ham til Kirken. Mange Præster baade fra Hovedstaden og fra Provinsen var kommet til Stede, og Processionen sluttedes af hvidklædte Smaapiger, der strøede Blomster paa Jubilarens Vej. Ved Kirkens Indgang mødtes Pastor Helmke af Hs. Højærværdighed Biskoppen og fulgtes med ham ind i Kirken, hvor Pastor von Kettenburg, efter at Veni Creator var sunget, bad den i Ritualet foreskrevne Jubilæumsbøn. Derefter fulgte den højtidelige Messe under et herhjemme usædvanligt Ceremoniel, idet Biskoppen i Cappa magna assisterede ved Messen. Festprædikenen blev holdt af Pastor Gamél, der talte om Præstens store og ansvarsfulde Gerning, som Jubilaren nu havde røgtet i 50 Aar. Det var Præsteembedet, der var Prædikenens Genstand, saa at Tilhørerne blev grebet af Jubilæets Betydning. Gudstjenesten sluttede med Te Deum. — Ved en Festmiddag senere paa Dagen hylledes Jubilaren, der i Dagens Anledning var blevet udnævnt til pavelig Kammerherre og nu altsaa fører Titlen Monsignore. Der holdtes Taler af Hs. Højærværdighed

Biskoppen, Prof. Schmiegelow paa Hospitalets Lægers Vegne, Pastor Desnos paa Præsternes Vegne, Prof. Sonntag fra Vreden, der bragte Lykønskninger fra Biskoppen af Münster og tyske Venner, og desuden af mange andre. Jubilaren selv havde Ordet mange Gange for at takke.

Tyskland. De münsterske Blade bringer udførlige Beretninger om Mgr. Storps Jubilæum, der fejredes i Ahaus Søndag den 24. Juli. Hele Byens Befolkning har ved denne Lejlighed hyldet den afholdte Sognepræst. Festen blev indledet paa en straalende Maade med et Fakkeltog Aftenen i Forvejen, som Jubilaren modtog paa Byens Torv,

hvor Borgmesteren holdt Festtalen. Om Søndagen fandt den højtidelige Gudstjeneste Sted, og derefter mødte talrig Gratulanter op i Præstegaarden, deriblandt Mgr. Olrik fra Kolding. Ahaus Menighed forærede i Anledning af Jubilæet et nyt Orgel til Kirken. I en Lykønskningsskrivelse meddelte Biskoppen af Münster, at den Hellige Fader sendte Jubilaren sin Velsignelse. — I Festmiddagen deltog ca. 200 Gæster, og om Aftenen samledes Tusinder af Mennesker til et Festmøde. Det var den største og skønneste

Fest, Ahaus By nogensinde har oplevet. Men man havde aabenbart ogsaa gjort sig store Anstrengelser for at vise Jubilaren sin Hyldest. Derom vidner de Ord, der smykker Forsiden af »Ahauser Kreiszeitung« i Anledning af Jubilæet: »Hele Ahaus fejrer i Dag Prælat Storps Jubilæum. Ikke blot Menighedens Medlemmer, men ogsaa vore ikke-katholske Medborgere tager med Glæde Del i denne Fest, et talende Vidnesbyrd om, hvor almindelig afholdt Jubilaren er. Hans vindende Elskværdighed, hans fornemme Sindelag, hans ivrige Interesse for alt, hvad der angaar vor By, har erobret ham alle Medborgeres Hjerter. Selv lever han i næsten spartansk Enkelhed og Fordringsløs-

hed, men har altid en aaben Haand for andre. Hundreder, der i Nød tog deres Tilflugt til ham, kan vidne om hans medfølende Hjerter og hans altid opofrende Hjælp-somhed. Kærlighed avler Genkærlighed, og Velgerninger forpligter ethvert anstændigt Menneske til Tak. Og derfor føler vi os i Overensstemmelse med alle vore Medborgere i By og paa Land, naar vi i Dag bringer den højærværdige Jubilar vor hjerteligste Lykønskning.« — Der er mange ogsaa uden for Ahaus, ogsaa i Danmark, som slutter sig til disse Ord.

Svejts. Der er blevet tilsendt os et Program for en eukaristisk Kongres, der afholdes i Einsiedeln, for de tyske Svejtsere 20.—23. Aug. og for de franske og italienske Svejtsere 27.—29. Aug. Dersom Danskere gæster Svejts i disse Dage, vil de sikkert have megen Glæde af at besøge Einsiedeln og overvære nogle af de store Møder og Guds-tjenester, der holdes i disse Dage.

Ugens Messebønner.

14. August. 10 Søndag efter Pintse. Søndagens Messe (N-M. 687, G-M. 522). 2. Ihukommelse af Eusebius (N-M. [47—49], G-M. [47—50]). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
15. August. Marias Optagelse (N-M. 1044, G-M. 869). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41) læses i hele Oktaven.
16. August. Joakim (N-M. 1047, G-M. 872).
17. August. Hyacynthus. Messe for en Bekender, der ikke var Biskop (N-M. [46], G-M. [47]). 2. Ihukommelse af Oktaven af Marias Optagelse, som paa Festen (N-M. 1044, G-M. 869). 3. Oktaven af Laurentus (N-M. 1049, G-M. 875).
18. August. Oktavdag, som paa Marias Optagelse (N-M. 1044, G-M. 869). 2. Ihukommelse af Agapitus (N-M. 1050, G-M. 876).
19. August. Oktavdag. Messen som paa Festen. 2. Om den Hel- ligaand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. For Paven eller for Kirken (N-M. [122—123], G-M. [107]).
20. August. Bernhard. Messen for en Kirkelærer (N-M. [41], G-M. [42]). Læsningen N-M. [45], G-M. [46]. 2. Ihukommelse af Oktavdagen, som paa Festen 15. August.

Forespørgsel.

1) Hvem kan skaffe mig 1 eller 2 Ekspl. af cand. N. Hansens: *Pastor Moe som Sandhedsvidne?*

2) Hvem har for et Par Aar siden laant af mig Rippel (Den katolske Kirkes Skønhed) fint indb. med rød Chagrinryg? — Og Kipling: Havets Helte?

*Fr. Ronge,
Nørrebrogade 27.*

Medlemmerne af **Danske Kvinders katolske Forbund** bedes indtrængende huske Fælleskommunionen den 15. August, der afholdes for de forfulgte Katholikker i Meksiko af 25 Mill. katolske Kvinder, Medlemmer af den internationale katolske Kvindelige.

Kirkelig Kalender.

14. Aug. 10. Søndag eft. Pintse.	21. Aug. 11. Søndag eft. Pintse. I Messen: Marias Optagelse.
15. — M. Marias Optagelse.	22. — M. Oktav af Marias Optagelse.
16. — Ti. Joakim, Jomfru Marias Fader.	23. — Ti. Filip Benitius, Bekender.
17. — O. Hyacinth, Bekender.	24. — O. Bartholomæus, Apostel.
18. — To. Oktavdag.	25. — To. Kong Ludvig, Bekender.
19. — F. Oktavdag.	26. — F. Zephyrinus, Pave og Martyr.
20. — L. Bernhard, Bekender og Kirkelærer.	27. — L. Josef af Calasanz, Bekender.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne
i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ¹ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9.....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned		Kl. 10.	
Vejele (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditions-kontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 34.

Søndag den 21. August.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest. — Liturgi (fortsat). — Forfølgelsen i Meksiko. — Et Seminarium for Forretningsmænd. — Trørødhus. — Georg M. Vøltz in memoriam. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Aarhus. Ungarn. Frankrig. Rom. Japan. Kina. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 26. *Tre Menneskeklasser.*

1. *Taaben.*

Som Sne om Sommeren og Regn i Høsten, saa lidt hører Ære sig til for en Taabe. Som en Fugl flyver frem og tilbage, og som en Spurv hopper planløst efter Behag, saaledes rammes ingen af en uden Grund udstødt Forbandelse. Svøbe for Hest, Bidsel for Æsel og Ris for Taabers Ryg. Svar ikke Taaben efter hans Daarskab (= ikke taabeligt), for at du ikke selv skal blive som han. Svar ikke Taaben efter hans Daarskab (= affejende), for at han ikke skal forekomme sig viis. Den er lam paa Fødderne og inddrikker Uret (= sin egen Skade), som sender Efterretning ved et taabeligt Bud. Som den lamme har smukke Ben til ingen Nytte, lige saa upassende er vise Ordsprog i Taabens Mund. Som en, der lægger Sten paa Merkurs Stenbunke*), saaledes er den,

*) Anmærkning: Merkur dyrkedes af Hedningerne i Oldtiden som de vejfarendes Gud og Beskytter. Hans Billedstøtte stod ved Landevejene, og ved den nedlagdes der smaa Stene, som efterhaanden blev til større Bunker.

der hædrer en Taabe (= han er lige saa taabelig som en Afgudsdyrker). Som om en Torn voksede i den druknes Haand, saaledes lyder et Visdomsord i Taabers Mund. Domsafsigtelse afgør Stridigheder, og den, der lukker Munden paa en Taabe, dulmer Harme. Som en Hund, der vender tilbage til sit Spy, saaledes er Taaben, der gentager sin Daarskab. Ser du et Menneske, der tykkes sig viist? For en Taabe er der mere Haab end for ham. 1—12.

2. *Den dovne.*

Den dovne siger: »En Løve er paa Vejen, en Løvinde paa Gaderne.« Som Døren drejer sig paa sit Hængsel, saaledes den lade paa sit Leje. Den dovne skjuler sin Haand i Brystfolden (= lægger Hænderne i Skødet), og det er ham besværligt at føre den til Munden. Den dovne mener at være klogere end syv Mænd, der kan fremsætte Ordsprog. 13—16.

3. *Den slemme Tunge.*

Som en, der griber en Hund i Øret, er den, der (skønt udenfor Sagen) blander sig i andres Trætte. Som den gør Skade, der udsender Pile og Spyd for at dræbe, saaledes er den Mand, der lumsk skader sin Næste og, naar han paagribes, siger: »Det var kun for Spøg.« Naar Brændet slipper op, gaar Ilden ud; saaledes holder ogsaa Trætte op, naar Øretuderen er fjernet. Som Kul hører til Gløder og Brænde til Ild, saaledes optænder et hidsigt Menneske Kiv. Øretuderens Ord synes uskadelige, men de trænger dybt ind i Mauds Hjerte. Som et Potteskaar, man vil pryde med Sølvovertræk, saaledes er (af Venlighed) svulmende Læber med et ondsindet Hjerte bagved. Fjenden kan man kende paa Læberne, naar han i sit Hjerte pønser paa Svig; selv om han gør sin Stemme smigrende, skal du ikke tro ham, fordi syvfold Ondskab er i hans Hjerte. Den, som skjuler sit Had ved Svig, hans Ondskab kommer for Dagens Lys i Folkets Forsamling. Den, som graver en Grav, falder selv i den, og den Sten, man vælter, falder tilbage paa en selv. Svigagtig Tunge kan ikke lide Sandheden, og glatte Læber volder Fordærv. 17—28.

Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest.

Den sidste Søndag i Oktober fejres Christi Kongefest. Som en Forberedelse til denne Fest bringer vi Pavens Encyklika derom.

Til vore Ærværdige Brødre: Patriarker, Primater, Ærkebiskopper, Biskopper og øvrige Prælater med biskoppelig Myndighed, som staar i Forbindelse med den apostoliske Stol,

Pave Pius XI

Om Indførelsen af vor Herre Jesu Christi Kongefest.

Ærværdige Brødre!

Hilsen og apostolisk Velsignelse!

I Vor første Rundskrivelse, som Vi ved Begyndelsen af Vort Pontifikat rettede til alle Biskopper, har Vi søgt at finde de sidste Aarsager til al den Ulykke, som nu for Tiden ængster og hjemsøger Menneskeheden. Med fuld Klarhed har Vi dengang udtalt, at dette Overmaal af Ulykke er væltet ind over Jorden, fordi saare mange Mennesker har fjernet Jesus Christus og hans hellige Lov fra deres Privatliv, fra Familjen og fra Statslivet. Med Eftertryk har Vi ogsaa betonet, at der ikke gives noget Haab om en vedvarende Fred mellem Folkene, saa længe de enkelte Stater vrager og afviser vor Frelseres Herredømme. Og som Vi dengang har formanet til at søge Christi Fred i Christi Rige, saaledes har Vi ogsaa lovet at ville sætte al Vor Kraft ind paa at naa dette Maal; i Christi Rige siger Vi, thi Vi tror, at der ikke gives noget virksommere Middel til vedvarende at genoprette Freden end Fornyelsen af Christi Herredømme.

Imidlertid er vort Haab om bedre Tider blevet betydelig styrket. Der opstod nemlig blandt Nationerne en aandelig Bevægelse henimod Christus og hans hellige Kirke, som alene kan bringe os Frelsen. Eller hvis den var der i Forvejen, vandt den ganske betydeligt i Styrke. Ved denne Bevægelse kunde man ogsaa iagttage, hvorledes mange, som ellers ikke havde brudt sig om Frelserens Herskerrettig-

heder og ligesom havde løsrevet sig fra hans Rige, nu som i en gunstig Stund tænkte paa deres Pligt at adlyde Kristus og skyndte sig med at vende tilbage til ham.

Det hellige Aar som Forkynder af Christi Kongedømme.

Har ikke det hellige Aars Højtideligholdelse med alle dets Begivenheder, som er en evig Erindring og et blivende Minde værdige, bragt Kirkens guddommelige Stifter, dens højeste Herre og Konge, forøget Ære og Hæder?

Hvor dybt et Indtryk har ikke den vatikanske Missionsudstilling gjort paa Menneskenes Sind og Hjerter! Den har aflagt Vidnesbyrd om Kirkens utrættelige Arbejde for Udbredelsen af sin Brudgoms Rige over alle Lande og Øer, selv i det fjerneste Ocean; den har vist, hvor mange Lande der ved tapre og uovervindelige Missionærers Sved og Blodsudgydelse er blevet vundne for den katholske Kirke; den har stillet Kristenheden for Øje, hvilke umaadelig store Strækninger der endnu er tilbage og maa underlægges vor Konges milde Herredømme.

Endvidere: hvilken anden Hensigt har alle de været besjælet af, som i Løbet af det hellige Aar under Ledelse af deres Biskopper og Præster er valfartede til den evige Stad, end den ene, at gøre den rette Bod for deres Synder og siden ved Apostlenes Grave og for Os højtideligt at aflægge den Bekendelse, at de som tro Borgere nu og for alle Tider vil tilhøre Christi Rige?

Og i ny Glans straaede Christi Rige, da Vi ophøjede seks Bekendere og Jomfruer, hvis Liv beviseligt var prydet med de mest fremragende Dyder, til Kanonisationens Ære. Hvilken Fryd og hvilken Trøst opfyldte ikke Vor Sjæl, da efter Helgenkaaringen i den majestætiske Peterskirke Takkehymnen blev sunget af en uhyre Folkemængde, og der hørtes de Ord: »Du er Herlighedens Konge, Christel« Thi sandelig, medens ugudelige Mennesker og Stater gennem glødende Misundelse og indre Rystelser gaar deres Ulykke og Undergang i Møde, føder og ernærer Guds Kirke paa samme Tid — tro mod sit Kald at give Menneskeslægten det aandelige Livs Næring — stedse nye Børn, Mænd og Kvinder, for Kristus, som ikke hører op med at kalde alle dem til sit himmelske Riges Salighed, der

var ham trofaste og lydige Undersaatter i hans jordiske Rige.

Under Jubelaaret gik ogsaa det sekstende Aarhundrede efter Afholdelsen af Konciliet i Nikæa til Ende. En Mindefest for dette Kirkemøde har Vi saa meget hellere anordnet og selv afholdt i den vatikanske Basilika, som denne Synode højtideligt har fastslaaet og forkyndt som katholsk Trossætning den Enbaarnes Væsenlighed med Faderen. Og Christi kongelige Værdighed har den udtalt og hævdet, idet den i sin Trosbækendelse eller Symbolum tilføjede de Ord: »Paa hans Rige skal der ikke være Ende.«

Saaledes har det hellige Aar paa mangfoldige Maader bidraget til at forherlige Christi Kongedømme; og derfor tror Vi nu at foretage et Skridt, som ganske stemmer overens med Vort apostoliske Embede, idet Vi efterkommer de talrige Anmodninger fra Kardinaler, Biskopper og troende, som enkeltvis og i Fællesskab har henvendt sig til Os, og slutter dette Aar med, at Vi i den kirkelige Liturgi indfører en særlig Fest »Vor Herres Jesu Christi Kongedag.«

Denne Beslutning opfylder Vort Hjerte med en saadan Glæde, at Vi ønsker at tale lidt mere derom med Eder, Ærværdige Brødre. Eders Opgave vil det saa være at forklare alt, hvad Vi vil sige om denne Hyldest til Christus vor Konge, saa anskueligt og populært for Eders Folk, at den paatænkte aarlige Fest i Fremtiden kan bringe rig Velsignelse i flere Retninger.

Læren om Christi Kongedømme.

Mennesket Christus er vor Konge, ikke blot i Ordets overførte Betydning, men ogsaa i egentlig Forstand.

Allerede længe har det været almindelig Brug at kalde Christus Konge i Ordets overførte Betydning paa Grund af den højeste Grad af Fuldkommenhed, hvorved han rager op over alle Skabninger. Paa denne Maade er Christus Konge over Menneskets Forstand, ikke saa meget i Kraft af sin Aandsdybde og Visdomsfylde, men meget mere fordi han er Sandheden selv, og følgelig alle Mennesker af ham maa øse og villigt antage Sandheden. Konge er Christus

over Menneskets Vilje, ikke blot fordi i ham den menneskelige Vilje fuldkomment er underkastet hans allerhelligste guddommelige Vilje, men ogsaa fordi han kan gøre sig vor fri Vilje underdanig ved indre Førelse og Paa-virkning og derved begejstre os til de helligste Handlinger. Endelig bør Christus kaldes Konge over Hjerterne paa Grund af sin »Kærlighed, som overgaar al Erkendelse« (Eph. 3, 19), og paa Grund af sin Sagtmodighed og Mildhed, hvorved han drager Hjerterne til sig. Thi ingen er hidtil bleven i den Grad elsket af alle Nationer, og ingen vil nogen Sinde blive elsket saaledes som Jesus Christus.

Men lad os nu komme nærmere ind paa selve Sagen. Enhver kan let forstaa, at kongeligt Navn og kongelig Magt i Ordets egentlige Forstand bør tilskrives Christus som Menneske. Thi kun for saa vidt Christus er Menneske, kan der blive sagt om ham, at han af Faderen modtager Herredømme, Ære og Rige (Dan. 7, 13—14). Som det evige Guds Ord, der er væsensforenet med Faderen, har han jo nødvendigvis alt fælles med Faderen og altsaa ogsaa det højeste og uindskrænkede Herredømme over alle Skabninger.

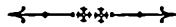
Skriftens Vidnesbyrd.

Læser vi ikke overalt i den hellige Skrift, at Christus er Konge? Han bliver kaldt Herskeren, der skal fremgaa af Jakob (Num. 24, 19), og som af Faderen er indsat som Konge over Sion, hans hellige Bjerg, hvem Hedningerne skal gives i Arv og Jordens Grænser i Eje (Ps. 2). Men i Bryllupssalmen, som fejrer den kommende sande Konge i Israel i en meget rig og mægtig Konges Billede og Lignelse, staar der: »Din Trone, o Gud, staar evindelig; et retfærdigt Scepter er dit Riges Scepter«. (Ps. 44). Idet Vi forbigaar meget andet af samme Art, kommer Vi til det Skriftsted, i hvilket Kristi Billede ligesom klarere tegnes ved, at der forudsiges, at hans Rige ikke skal have nogen Grænse, og at Retfærdigheden og Fredens Goder i stor Fylde skal være dets Rigdom: »I hans Dage skal Retfærdighed og Fredens Fylde blomstre.... Fra Hav til Hav strækker hans Herredømme sig, fra (Eufrat) Floden indtil Jordens Grænser (Ps. 71).« Hertil kommer Profeternes endnu

fyldigere Udsagn; fremfor alle andre Profeten Isaias' bekendte Ord: »Et Barn er født os, en Søn skænket os, og Herredømmet er lagt paa hans Skuldre, og man kalder ham den vidunderlige, Raadgiveren, Gud, den stærke, Fremtidens Fader, Fredsfyrsten. Hans Herredømme skal øges, og der skal ikke være Ende paa Freden; han skal sidde paa Davids Trone og herske over hans Kongerige; til at befæste det og støtte det ved Ret og Retfærdighed fra nu af og indtil Evighed« (Is. 9,6—7). Overensstemmende med Isaias forkynder de øvrige Profeter det samme; saaledes siger Jeremias, »en retfærdig Spire« skal fremgaa af Davids Stamme, og denne Davids Søn »skal herske som Konge og skal være vis; og han skal skaffe Retfærdighed paa Jorden« (Jer. 23,5). Dernæst profeterer Daniel et Rige, som Himmelens Gud vil oprette, og som »i Evighed ikke skal forgaa, . . . som skal bestaa i Evighed« (Dan. 2,44). Og noget senere tilføjer han: »Jeg havde et natligt Syn og saa tillige, at der viste sig som en Menneskesøn paa Himmelens Skyer; han nærmede sig den højtbedagede og blev ført til ham; ham blev givet Herredømme, Berømmelse og Rige; ham skulde alle Nationer, Folk og Tunger tjene; hans Herredømme skulde være et evigt Herredømme, som ikke skal faa Ende; hans Rige skulde være uforstyrret« (Dan. 7,13—14). Men hvad Sakarias har spaaet om den sagtmodige Konge, som »siddende paa en Aseninde og Asenindens Føl«, retfærdig og som Frelser drager ind i Jerusalem, omgivet af Folkeskarer (Sak. 9,9), dette Ords Opfyldelse i Christus har de hellige Evangelister anerkendt og bekræftet.

Denne Lære om Christus som Konge, som vi har set fremsat i det gamle Testamente, og lige berørt, træder i øvrigt i det ny Testamente ingenlunde tilbage, men bliver her vist i ophøjet og herlig Fuldendelse. Kun ganske kort vil Vi omtale Ærkeenglens Budskab, som forkynder den allersaligste Jomfru, at hun skal føde en Søn, som Gud Herren vil give hans Fader Davids Trone; som i Evighed skal herske over Jakobs Hus, og hvis Kongedømme ingen Ende skal have (Luk. 1,32—33). Dog, hvad der er meget vigtigere, er, at Christus Herren selv vidner om sit Kongedømme: da han i sin sidste Prædiken taler til Folket om

Løn eller Straf, som gode eller henholdsvis onde vil modtage for evige Tider; da han svarer den romerske Statholder paa det for hele Offentligheden stillede Spørgsmaal, om han er en Konge; da han efter sin Opstandelse fra de døde overdrager Apostlene det Hverv at lære og at døbe alle Folk; det staar fast, at han, naar Lejlighed bødes, tillagde sig selv Kongetitelen (Matth. 25,31—40), offentligt erklærede, at han var Konge (Joh. 18,37), og højtideligt udtalte, at »ham er given al Magt i Himmelen og paa Jorden« (Matth. 28,18): og hvad andet er der udtrykt med disse Ord end hans Kongemagts Storhed og et Rige uden Grænser? Bør det da forundre os, at han af Johannes bliver kaldt Fyrsten blandt Jordens Konger (Apok. 1,5); og at samme Apostel i sin Vision om Fremtiden ser, hvorledes der paa hans Klædning og paa hans Hofter staar skrevet: »Kongernes Konge og Herskernes Herre« (Apok. 19,16). Kristus Herren er jo af Faderen »indsat som Arving af alle Ting« (Heb. 1,1), hans Rige skal bestaa, indtil han efter Verdens Undergang vil lægge alle Fjender for Faderens Fødder (1. Kor. 15,25). (Fortsættes.)

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

μ) Den kirkelige Heraldik lader Pavens private Vaaben overrage af Tiaraen og indramme af de korslagte Nøgler. Kardinalerne fører over deres private Vaaben den røde Hat med de 15 Kvaster i Rødt — men ikke adelige eller fyrstelige Kroner, hvis de har været Baroner, Grever eller Fyrster før Ophøjelsen.

Biskopper har ogsaa Vaabenskjold, som overrages af den grønne Hat med 6 grønne Kvaster (Ærkebisper fører 10 Kvaster), paa Skjoldets øverste Rand hviler Mitraen, og bag Skjoldet ses (krydsede) Processionskorset (hos Ærkebisper med 2 Tværarme) og Hyrdestaven. Biskopper

(og Ærkebiskopper) kan til den øvrige Heraldik føje de Kroner og Ordner, de har Ret til at bære i Vaabnet.

Præster, der har adeligt Vaabenskjold, monterer det med en sort Hat med to Kvaster paa hver Side.

v) Det er Biskoppers Ret at hilses (i eget Stift og af egne Undersaatte) med Knæbøjning og Kys paa Ringen. Deres Titel er »Monsignore« (Naadigherre) og »biskoppelig Højærværdighed« (Titlen skifter fra Land til Land; i Tyskland er de »Naade«, i Italien »Excellence«, i Frankrig »Højhed«, i England »Lord«).

5. Kirkelig Rang og Titler.

Pavehoffet har beholdt visse Skikke fra hine Tider, da Paven var verdslig Fyrste over Kirkestaten. Han bruger endnu sin ubestridte Ret som Suveræn til at tildele Adel, Ordner og Titel — baade til Gejstlige og Lægfolk (om de sidste taler vi ikke i denne Sammenhæng).

Formaalet med disse Udmærkelser er at belønne udmærket Tjeneste og at give en Præst Rang, som kan svare til hans Position.

Titlen er altid *Monsignore* (Fransk: Monseigneur), og der er et indviklet System af Rangklasser med pavelige Husprælater, pavelige Huskapellaner og pavelige Kammerherrer, hver Rang atter med Grader.

Det bør staa fast, at det er Paven som Suveræn, og ikke som Ypperstepræst, der tildeler disse Titler, og at de intet særligt Hverv fører med sig, hverken i Rom eller andetsteds. De har ingen Indflydelse paa Bærerens Liturgi (som Bisperang har det) eller Jurisdiktion, og svarer i det hele kun til verdslige Fyrsters Udmærkelser. De giver, alt efter Rang og Grad, forskellige Privilegier: røde Knapper, rødt Skærf, rød Kappe, rød Dusk i Baretten... og giver Forrang mellem kanonisk ligestillede Kolleger.

Visse Embeder (f. Ex. Stiftsprovst) medfører af sig selv saadan Rang og Privilegium i Funktionsperioden.

Ordensfolk kan ikke modtage den Slags Udmærkelser, og end ikke Generaler fører Titel af Monsignore — den eneste Undtagelse danner regerende Abbeder, som er »Naade« eller Monsignore.

6. Klerke og Levitter.

Vi har nu set Præstedømmet opefter, og Stunden er kommet til at skildre de Trin, der fører fra Lægstand til Præst.

Der er to Afsnit: Klerkerne, som ikke har nogen guddommelig Indstiftelse, og Levitterne, hvoraf i hvert Fald den øverste Grad er indstiftet af Apostlene og er af sakramental Karakter.

a. Klerkene.

α) Kirken trækker en Grænse mellem Lægmand og Gejstlig; den overskrides, naar en ung Mand med Præstekald modtager den første Tonsur; idet Biskoppen klipper et Par Totter Haar af hans Hovede, aflægger han sin verdslige Pryd og ikklædes (over sin Talar) Korskjorten som Symbol paa det ny Menneske. Han er nu Klerk, *clericus*, og har sin Arvelod i Guds Rige og ikke i denne Verden. Fra det Øjeblik af begynder hans kirkelige Forpligtelser og Rettigheder.

β) Den første Grad, han modtager, er *ostiarus*, Dørvogter. I Oldkirken var dennes Embede at paasé, at ingen Vantro trængte sig ind i Kirken at overvære de hellige Mysterier. I Nutiden er denne Vielse blot et liturgisk Forspil.

γ) Dørvogteren vies saa til *lector*, Forelæser, hvis oprindelige Bestilling var at undervise de Uvidende ved Oplæsning af de hellige Skrifter. I Nutiden vilde hans Plads være i den kateketiske Undervisning.

δ) Forelæseren indvies nu til *exorcista*, Djævlbe-sværgere; i Oldkirken var det ham, der foretog hine »Exorcismer«, der endnu i vor Tids Ritus indleder Daaben; ogsaa visse Velsignelser kunde han lyse. I Nutiden har han ingen Gærning i Kirken.

ε) Exorcisten modtager nu Klerkens højeste Grad: *acolythus*, Altertjener, Ministrant. Hans oprindelige Embede: at tjene Præsten under Liturgien, er (desværre!) i vore Dage aabent for enhver Sahrstan, Skoledreng eller Lægmand — men Klerken (hvor han er tilstede) er den normale Udøver af Embedet. Disse fire Vielser kaldes til-sammen »de lavere Vielser«; de er intet Sakramente men

ærværdige Kirkeskikke fra Martyrkirkens Dage, som i Nutiden danner et liturgisk-opbyggeligt Præludium til »de højere Vielser«: Underdiakon, Diakon og Præst.

b. Levitterne.

Alle Vielserne — baade lavere og højere — har Hensigt paa Modtagerens Forhold til Altret. De lavere har Tjenesten nede i Kirken, hvor de bereder Folket til Eukaristiens Fejelse; de højere er direkte Tjenere ved det Hellige.

α) Underdiakonen (*subdiaconus*) modtager en Indvielse, der er det afgørende Skridt; de lavere Klerke kan til enhver Tid uden Formalitet gaa tilbage til »Verden«, Underdiakonen binder sig til at fortsætte til Præstedømmet og indgaar paa Forpligtelserne til Cølibat og Breviar; kun Paven kan løse ham, og det sker kun vanskeligt (endnu vanskeligere for Diakonen og sletikke for Præsten).

Der er lærde Stridigheder om, hvorvidt Underdiakoniet har sakramental Karakter; at Diakoniet

β) (*diaconus*) har det, ses af, at det i Apostlenes Dage meddeltes ved Haandspaalæggelse, af Pauli Ord i Tim. 3,8-13 og af Apost. Gærn. 6,1-7. Af Ap. Gærn. 6,8-10 og 8, 38-40 ser vi yderligere, at Diakonen baade lærte og døbte.

Denne Vielse sker ved Haandspaalæggelse.

Levitterne tjener ved Altret i Levitmessen, idet Underdiakonen synger Epistlen, Diakonen Evangeliet, og bægge hjælper Præsten med det Sakramentale; Diakonen kan døbe og kommunikere, naar ingen Præst er at faa; endelig har Diakonen Lov at prædike. I Nutiden sker dette sjældent, fordi Diakonen ret snart præstevies.

Tilsammen danner de fire lavere, de to højere og Præstevielsen den fuldstændige Ordination, der atter krones med Biskoppens Konsekration.

Tonsur og de lavere Vielser kan visse Prælater meddele, men fra Underdiakoniet og opefter er det kun Biskoppen, der ordinerer.

Der er meget nøje Regler for, hvor stor Del af Studierne, en Klerk skal have lagt bag sig, før han maa forfremmes fra Trin til Trin.

7. Ordensfolk.

Man bruger ofte Ordene »Munke« og »Nonner« om alle Ordensfolk, hvilket er forkert. Vi vil i det følgende udrede Problemet og paavise disse »hellige Personers« Stilling i Kirken.

a. Den dobbelte Gejstlighed.

Enhver, der har noget Kendskab til katolsk Kirkeliv, vil have observeret, at der i Kirken — foruden Præster og Prælater — findes en Række Personer, der ved særlig Levevis og særlig Dragt indtager en særlig Stilling og har et særligt Formaal, baade indadtil og udadtil. Der er baade Mænd og Kvinder, som synes et staa Kirken som Organisation nærmere end Lægfolket.

Ligesaa vil man opdage, at ikke alle Præster fører samme Levevis og Husdragt; nogle bor enkeltvis og friere, andre gruppevis og under snævrere Love.

I Virkeligheden har Kirken en dobbelt Gejstlighed.

a) Verdensgejstligheden (*sæculares*) er hine Præster (Klerke og Prælater), som ikke er bundet af andre Love end Kirkens almindelige Love for alle Gejstlige og af de Forskrifter, der gives fra de kompetente Led i Hierarkiet. De kan bo hver for sig, eller Sognepræst og Kapellaner sammen; de kan have Ejendom og disponere over den; de er kun i Lydighed under Biskoppen, og de kan ordne deres daglige Tilværelse, som de vil, indenfor de Grænser som Kirkens Love, Arbejdets Udførelse og Stedets Sæd foreskriver. Verdensgejstligheden lever med andre Ord midt i Verden, selvom den ikke »er af Verden«, og den har en udstrakt Frihed.

Den, og den alene danner Hierarkiet; kun den kan (normalt) stige op ad den hierarkiske Rangstige; bliver en Ordensmand Biskop, Kardinal eller Pave, ophører han med at være under sin Ordensøvrigheds Myndighed og gaar ind under den hierarkiske.

Kirken, som kanonisk Organisation, er leddelt og opbygget af Lægfolket, Sognegejstlighed, Biskopper og Pave — Ordensfolkene staa i organisatorisk og konstitutionel Henseende udenfor denne Skala, som danner Kirkens Stænder.

β) Men ind imellem Leddene i dette Kirkens faste Skellet, Hierarkiet, finder vi Ordenspræsterne som en Del af Ordensstanden, og som Organ for helt andre Funktioner.

Som Verdenspræsten, er Ordenspræsten Liturg i Præstedømmets fulde Udstrækning; men Sjælesørger er han med en dobbelt Begrænsning: han skal først have sin Ordensøvrigheds Bestalling og saa desuden den stedlige Biskops Jurisdiktion. Som Organisator i Kirken har han kun Plads indenfor sin Ordens Grænser, eller som Verdensgejstlighedens Hjælper og efter den hierarkiske Øvrigheds Anvisning.

Frem for Verdenspræsten har han et specielt Formaal, som hverken gaar opad (mod Gud alene) eller udad (mod Folket) men indad (mod ham selv): den personlige Heligelse paa en anden Vis, end Verdenspræsten tilstræber den.

b. Ordensstanden.

Ordenspræsten er kun en af Grenene paa den Plante i Kirkens Urtegaard, der hedder Ordensstanden (*vita religiosa*).

Ordensstanden har to Kendemærker i alle sine Led: Fællesliv, hvor de, som følger samme Regel, baade bor sammen gruppevis (Klostre, Ordenshuse) og hører sammen i Samfund over hele Jorden (Ordner, Kongregationer) — og Efterlevelse af »de evangeliske Raad«: Lydighed, Cølibat og personlig Fattigdom.

Om det er Mænd eller Kvinder, Præster, Klerke eller Lægbrødre, om de paatager sig denne eller hin Gærning — alle har de disse to Kendetegn.

α) Fælleslivet kan saa være bundet til et bestemt Hus, eller Ordenspersonen kan flyttes fra det ene til det andet Hus indenfor Samfundet, det egentlige er, at egen Bolig og Uafhængighed af Husfæller er erstattet med fælles Bolig, fælles Maaltider og fælles Andagtsliv. Samfundsfølelsen er mere rettet indad mod Brødrene (Søstrene) end udad mod Verden med dens Lægfolk og Præster.

β) De evangeliske Raad maa opfattes rigtigt, i deres sande Betydning.

Lydigheden er ikke blot den almindelige, som alle skylder Hierarkiet; ej heller blot den specielle, alle Gejstlige særlig skylder deres Foresatte; men en ganske speciel, som bestaar i: frivilligt at give Afkald paa Egenviljen og den frie Disposition over egen Person, egne Kræfter og egen Gærning, idet man giver sin frie Vilje tilbage til Gud og modtager hans Ledelse gennem sin Ordensforstanders Vilje.

Cølibatet er ikke blot et »Forbud mod at gifte sig« — men en frivillig Given Afkald paa Ægteskabets Naturet og et fuldkomment Offer, ikke blot af utilladt, men ogsaa af den lovlige Sansernes Tilfredsstillelse.

Og Fattigdommen er ikke (i vore Dage) at lide Mangel — men det frivillige Afkald paa Retten til at besidde i egen Person og til at disponere over Ejendom, saaledes at alt tilhører Ordnen, hvem man overgiver det, man tjener, og af hvem man modtager det, man har behov — den, og ikke den enkelte Ordensperson, administrerer den fælles Ejendom.

Selv hvor en Orden (eller et Kloster) er rig, ejer den enkelte intet; hans Offer er altsaa et dobbelt: aldrig at kunne komme over Grænsen af den yderst sparsomme Levevis — og Opgivelsen af Ejendomsrettens Naturgode.

γ) Det vil altsaa forstaaes, at Ordenslivet har sit dybeste Formaal i sig selv; om en Orden (eller en Ordensperson) udretter mer eller mindre Arbejde i Kirken, er ikke det Første — det Første er: om den (han) ved det Middel, som hedder Fælleslivet og de evangeliske Raad, tilstræber og naar en Form for Helliggørelse, der ikke kan naaes i »Verden«.

Graden af Helliggørelse er ikke afhængig af, om en Troende er Arbejder, Verdenspræst eller Munk, hver af dem kan blive en Helgen — men Muligheden for Helliggørelse er større i et Kloster (hvorfor ogsaa Ansvarer er større!), og Formen, Fromheds-Typen er en anden og højere.

δ) Fælleslivet behøver en ydre Ramme, en Angivelse af, hvad man vil være fælles om, og i hvor stræng en Grad man vil efterleve Evangeliets Raad for Fuldkommenhed.

Nogle mener at kunne naa de høje Maal ad denne, andre ad hin Vej; Typer, der ligner hinanden, finder hin-

anden i Aandsbeslægtethed, og de forskellige »Ordner« med deres Ordensregler opstaar.

En Orden (Kongregation, religiøst Samfund) er et Selskab af Troende, der ved Aflæggelse af Løfte paa en bestemt Regel vil føre et bestemt Fællesliv med den Hensigt at naa evangelisk Fuldkommenhed — alt under Kirkens Autoritet.

Nogle oprettes ved pavelig Autoritet, andre ved biskekoppelig; nogle rummer kun Gejstlige (Præster og studerende Klerke), andre kun Lægfolk (ledet af en udenforstaaende Præst eller Prælat), andre igen har baade Gejstlige og Lægfolk; nogle er udelukkende Mandsordner, andre er (i adskilte Klostre) baade Mands- og Kvindeordner, atter andre er rent kvindelige.

Nogle styres af Forstandere paa Livstid, andre af Forstandere, der vælges paa Aaremaal — og der er en Variation af Valgmaader. Nogle har fælles Ledelse for Samfundet Verden over; hos andre er det enkelte Hus mere autonomt.

Men alle Ordensregler skal approberes af Paven, og alt Ordensliv er Kirkens Autoritet underlagt — Eneboere og isolerede Ordensfolk maa ikke mere findes i Kirken.

c. Forskellige Ordner.

Ud fra det Sagte er det ikke logisk at inddele Ordner efter deres udvortes Arbejde (f. Ex. i sygeplejende, undervisende og kontemplative), men efter Arten af det Løfte, der binder dem til Fuldkommengørelse. Ordensperson er (i egentlig Forstand) kun den, der har aflagt Løfte. Forinden er man »Probande« (paa Prøve) og »Novice« (Lærling) — alt fra den Dag, man er »ikklædt«, c: har faaet Lov at bære Ordnenes Dragt og dele dens Liv.

α) Løftet kan aflægges hurtigt eller sent efter Indtrædelse i Noviciat; det kan gælde for en Tid eller for evigt; det kan aflægges med større eller mindre Mulighed for at faa det opløst — men det er altid Løftet, der gør Ordenspersonen. Endelige Løfter kan først aflægges efter endt Læretid og med det fyldte 21de Aar. For alle disse Forhold findes der en nøjagtig kirkelig Lovgivning. Løftet omfatter altid, at man vil efterleve de tre evangeli-

ske Raad under vedkommende Ordens Regel; for at forstaa det Følgende maa vi hidsætte Inddelingen af Løfter.

Med Hensyn til Varigheden har man: tidsbegrænsede og evige Løfter; de første aflægger en Novice, naar hans Noviciat er omme, og de gælder for tre Aar ad Gangen; efter de tre Aar kan han stedes til Aflæggelse af evige Løfter eller atter holdes paa Prøve under tidsbegrænsede Løfter i en ny Periode af tre Aar; enkelte Samfund har endda et Løfte, der kun binder Aflæggeren til den Dag, han selv vil udtræde af Samfundet (som »Diakonissernes«).

De evige Løfter kan være af to Slags: »højtidelige« og »simple«.

Et »simpelt evigt Løfte« gør enhver Handling, der bryder Løftet (f. Ex. Tilegnelse af Ejendomsret, Indgaaelse af Ægteskab) utilladelig og lovstridig, men ikke ugyldig.

De »højtidelige evige Løfter« gør den samme Handling ugyldig, Nul og Intet; det er Løfter, der gøres til selve Kirken og modtages af den; de »simple evige« gøres til Ordnen alene. Det højtidelige Løfte for evigt er uigenkaldeligt og absolut, Ordnen har modtaget det paa Kirkens Vegne, og kun Paven kan løse fra det (hvilket i Praxis saa godt som aldrig sker).

Af Løftets Art afhænger Ordenssamfundets Karakter som Munkeorden, Kongregation o. s. v.

β) Munkeordner er kun saadanne, som har højtidelige Løfter, som har fælles Kortjeneste, har stadigt Op- hold i samme Abbedi, og som følger en af de historiske Regler (Benediktinere, Karthusere &c.).

Ordner i almindelig Forstand er saadanne, som nok har højtidelige Løfter, og som følger en historisk Regel — men som ikke har Kortjeneste og stadig Bolig i samme Ordenshus (Dominikanere, Franciskanere, Jesuitter, Kamillianere).

Kongregationer kaldes de Ordner, der har simple, evige Løfter (Passionister, Redemptorister, Skolebrødre, de fleste »Søstre« i Sygepleje og Undervisning ...).

Ordensagtige Samfund er saadanne, som har Fællesliv, men kun tidsbegrænsede Løfter, der aldrig kan være højtidelige (Oratorianere, St. Sulpice-Præster &c.).

(Fortsættes.)

Forfølgelsen i Meksiko.

I Meksiko fortsættes Forfølgelsen af Katholikerne med stadig større Grusomhed. Arrestationer, Henrettelser, Konfiskationer af Ejendom hører til Dagens Orden. »The Universe« meddeler, at Pastor Aguilar, fem Nonner og forskellige Lægmand, deriblandt Formanden for den katholske Ungdomsforening, er blevet arresteret i selve Meksiko By. Præstens Forbrydelse var at have læst Messe, Nonnernes at have holdt hemmelig Gudstjeneste. I Saltillo blev en Præst, Moises Quintanar, arresteret, og det blev sagt, at man fandt kriminelle Papirer paa ham — et almindeligt Foregivende for Arrestationerne. Pastor J. Maria Villa blev arresteret i Puebla, fordi han havde læst Messe og foretaget Vielser.

Præsident Calles har netop udstedt et Dekret, hvorved Præsteboligen ved Rosenkranskirken i Sinoloa bliver konfiskeret og overgivet til Brug for Undervisningsministeriet, i Tlatlanqui bliver forskellige kirkelige Bygninger stillet til Disposition for Skattevæsenet.

I Jerez, i Staten Zacatecas, blev Pastor Moreno arresteret, mens han berettede en døende, og han blev henrettet samme Aften. For kort Tid siden blev i samme By Præsten Felix Castaneda henrettet.

Servando Canales blev arresteret og henrettet, beskyldt for Oprør, i Guadalajara. Kort efter blev forskellige kendte Katholikker og Bestyrelsesmedlemmer i Ligaen til Forsvar for Religionsfriheden arresterede. Det antages almindeligt, at man ved Tortur har tvunget Canales til at angive dem.

Fra Guadalajara meddeles endvidere, at Præsten José Gabriel Flores blev arresteret tillige med en gammel Mand, Gabriel Orozco, hvis to Sønner man beskyldte for at tage Del i Oprør mod Regeringen. Da Sønnerne ikke blev fundet, henrettede man deres Fader og Præsten.

I Staten Coahuila blev 46 unge Mænd anklaget for Oprør og henrettet.

Der hersker saaledes en frygtelig Forfølgelse i Meksiko, og saare svært er det for Præsterne at forvalte Sakramenterne. Fra Rom har man derfor givet alle mulige Lettelser, fortæller Biskoppen af Tabasco, Mgr. Pascual Diaz. Lægfolk har Lov til at meddele baade sig selv og andre den hellige Kommunion; de kan opbevare Sakramentet i deres Hjem. Vielser kan foregaa uden Præst, blot for to Vidner, men Brudeparret maa love at forny Ceremonien for en Præst, naar det kan ske. »For ikke længe siden,«

siger Biskoppen, »blev nemlig et helt Selskab myrdet, fordi de holdt kirkelig Vielse.« Det er nu livsfarligt for Præsterne at læse Messe. Det er derfor blevet dem tilladt at gøre det saa hurtigt som muligt, idet alt undtagen Messens tre Hoveddele udelades.

Det menes, at 8—10000 Katholikker er blevet dræbt i Meksiko i Løbet af det sidste Aar.

Et Seminarium for Forretningsmænd.

Medens Kardinal Bourne endnu var Biskop af Southwark, stiftede han »St. Augustins Hus«, et Kollegium for Forretningsmænd, der tænker paa at blive Præster, men som endnu ikke er sikre og derfor stadig fortsætter med deres sædvanlige Beskæftigelse. Sene Præstekald synes for Tiden at være mere almindelige end tidlige, og der gøres derfor store Anstrengelser for at hjælpe dem frem. Tanken eller Ønsket om at blive Præst er jo ikke det samme som et virkeligt Kald, og det er derfor farligt at opgive sin Stilling for at prøve, om man har Kald. Derfor stiftedes »St. Augustins Hus«.

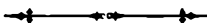
I »The Universe« fortælles om dette ejendommelige Kollegium. Eleverne fører om Dagen et almindeligt borgerligt Liv, de er i Reglen Kontorister, Lærere eller Teknikere. Om Aftenen er de Seminarister og gennemgaar en Prøve, som kun et virkeligt Kald kan staa for i længere Tid. De opholder sig i Reglen et eller to Aar i Kollegiet, og hvis de opgiver deres Plan om at blive Præster, har de ikke spildt nogen Tid eller ødelagt deres Chancer andre Steder. Mange Slags Folk har prøvet Livet i St. Augustin. Der lærte de i Tide Præstelivet at kende, saa de Vanskeligheder, det fører med sig, og blev saaledes i Stand til at dømme, om de turde gaa den Vej. Der er allerede over 50 Præster, som har begyndt i dette Kollegium, og Gud alene ved, hvor mange det har hjulpet til at føre et godt Liv.

Hvori bestaar denne Prøve, disse Mænd gennemgaar? Ja, for det første tilbringer de al deres Fritid sammen med andre ligesindede og i nær Forbindelse med et stort Sogns Gejstlighed. De lærer vore Idéer og vore Idealer at kende, og de ser vore Mangler. De besøger os i vore private Lejligheder. De kan let se, om Præster er saadan, som de tænkte sig, eller om de er mere eller mindre, thi de er som i een Familie med Præsterne. Desuden lever de et Seminariums ordnede Liv med en streng Regel og

nøjagtig Dagsorden. De lærer Nødvendigheden af at underkaste deres Vilje under en foresat, og de opdrages systematisk i Grundlaget for et aandeligt Liv.

Endvidere maa disse Mænd finde sig i fuldstændig Mangel paa Bekvemmelighed. I Værelserne findes kun det nødvendigeste, og ogsaa dette nødvendigeste er paa Grund af vor Fattigdom meget gammelt. Maden er meget tarvelig. Endelig maa alle i Kollegiet studere: Latin, Fransk, Engelsk, Filosofi, Katekismus og Korol. De faar lige Tid til at rede Seng og holde Værelserne i Orden.

Denne Prøve bliver snart dem for meget, der ikke har et virkeligt Kald. Men de andre skal nok holde ud. Af dem, der fra St. Augustins Hus er gaaet over i Præsteseminariet, har kun een eneste igen forladt det. Det er et Bevis paa, hvor overordentlig gavnligt dette Kollegium er.

Trørødhus.

Lige ved Vejen, der fra Strandvejen ved Vedbæk fører op i Landet, ligger, straks naar man kommer ud af Skoven, en gammel Villa. »TRØRØDHUS« staar der paa Laagen, og saa ved Læserne, hvad det drejer sig om. Der har »Prinsesse Margrethes Feriehjem« haft til Huse i denne Sommerferie.

»Trørødhus« tilhører Fru *Gerda Møller*, som har stillet Ejendommen til Disposition for Feriehjemmet, foreløbig i to Aar. Og et muntert Liv har der rørt sig nu i seks Uger, da 25 Smaapiger fra København har holdt Sommerferie derude. Man hører deres muntre Pludren ude fra Vejen, og kommer man ind i den store gamle Have, møder man glade, straalende Ansigter. Hofdame A. Utke Ramsing leder som sædvanlig Feriehjemmet som en god Plejemoder, hun har jo selv stiftet det og gør hvert Aar et stort Arbejde for at skaffe de nødvendige Midler til det. Hofdamen bistaaes af Frk. Scheer og fire unge Piger, der ofrer deres Tid og Arbejde i denne gode Sags Tjeneste. Som bærende Organisation staar bagved »Danske Kvinders katholske Forbund« og de kvindelige Vincentsforeninger i København.

Hvor er det godt for disse Børn at tilbringe Sommerferien under saa gode Forhold. En stor Have omgiver Huset, lige udenfor ligger Skoven, og der er ikke langt ned til Stranden, hvor Øresunds Bølger hjælper med til at skabe Sundhed. Ogsaa selve det indre Liv i dette

Hjem er saa godt, Børnene samles daglig til Bøn — jeg overværer netop Aftenbønnen, og med en Salme sluttes der af. Gode Dage paa enhver Maade tilbringes paa »Trørødhus«. Forleden gæstedes Hjemmet af Prins René og Prs. Margrethe, der jo omfatter dette med megen Interesse. Der var Fest den Dag.

Nu er Feriehjemmet forbi for i Aar, Ferien er jo forbi og Skolerne begyndt igen. Men derfor er »Trørødhus« ikke lukket, men det synes ogsaa at skulle huse adskilligt andet godt. Allerede i Begyndelsen af Sommeren havde Vincentsforeningerne arrangeret en Skovtur derud for 30 Husmødre og gamle. De blev kørt derud i Biler og tilbragte en hel, dejlig Dag derude. Og Pigerne fra Fritidshjemmet ved St. Ansgar havde ogsaa en Tur derud. Nu i disse Dage holdes der Retraite, først for 17 unge Piger og derefter for ligesaa mange Husmødre. Til begge Hold meldte der sig flere, end der var Plads til. Det synes at være Hovedfejlen ved »Trørødhus«, at det er for lille, der er altid fuldt Hus. Vi tror, at megen Velsignelse i Sommer er udgaet fra dette Sted.

Georg M. Vøhtz in memoriam.

Vøhtz er død! Vi skal ikke mere se hans ejendommelige Skikkelse, altid med en Samling Bøger under Armen, rastløs færdes iblandt os, vi skal ikke mere høre ham med sin underlige dybe brummende Røst give sin Mening til Kende om Tidens aandelige Rørelser. Vøhtz var et mærkeligt Menneske med en tragisk Skæbne. Det var let nok at slaa sig til Ridder paa hans Bekostning, og det tør jo nok siges, at han med sit forsømte Ydre ikke altid virkede lige heldigt. Men det manglede han fuldstændig Sans for, ligesom han var ganske blottet for Evne til al praktisk Gerning. Vøhtz levede kun for aandelige Interesser, han var mere belæst end de fleste, hans Kendskab til Bøger var meget omfattende, og han sad inde med en betydelig Viden, som, ifald han havde forstaaet at udnytte den, kunde have skaffet ham et stort og anerkendt Navn. Men frem for alt, og derfor skal Georg Vøhtz mindes her, nærede han en dyb og ægte Kærlighed

til sin Tro og Kirke. I ham havde de kirkelige Spørgsmaal en levende interesseret og ivrig Forkæmper. At træde offentlig frem var ikke hans Sag, men i personlig Samtale, og Vøhtz gav sig i Tale med hvem som helst, formaaede han at give sine Ord og Meninger et dybt Indhold. Selv om maaske nok mange i de Kredse, hvor han færdedes, havde et Smil tilovers for hans Ejendommeligheder, saa har Vøhtz dog sagt mangt et godt Ord, som har vakt Eftertanke og faaet Betydning for Modtageren.

Det er altid vemodigt at høre om et Menneskes Død, overfor Vøhtz bliver denne Følelse tung ved Tanken om den triste Tilværelse, han fristede. I sine sidste Aar følte han sig forladt af sine Venner, han blev bitter og ensom trods sin stadige Færden overalt. Døden, der naaede ham paa Sct. Josef Hospital, som Følge af Lungebetændelse, maa derfor være kommet ham som en Befrielse, og vi tør haabe, at han er blevet lykkelig i en Verden, der er skønnere og mere retfærdig end denne Jord, hvor han ikke formaaede at gøre sig gældende.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Aarhus. Pastor *P. Nösen*, som hidtil har været Sognepræst i Aarhus, er bleven forflyttet til Jesu Hjerter Kirke i København. I hans Sted udnævntes Pastor *Joseph Koch*, som i Søndags blev indført i sit nye Embede.

Ungarn. Den 25. er Ungarns Primas, Kardinal *Johannes Czernoch* afgaaet ved Døden, 75 Aar gammel. Den afdøde traadte tidligt stærkt frem som Politiker, han var i lang Tid Medlem af Parlamentet og hørte til det kristelige Folkeparti. I 1908 blev han Biskop af Temesvar, og i denne Stilling gjorde han et stort socialt Arbejde i sit Stift. Senere blev han Primas for Ungarn og Kardinal, og som saadan kronede han i 1916 Kejser Karl til Konge af Ungarn.

Frankrig. I Nancy er der blevet afholdt en kristelig-social Uge, hvori 21 Nationer deltog. Særlig Opsigt har det vakt, at et Medlem af Regeringen, *M. Louis Marin*, præsiderede ved et af Møderne, hvor han havde sin Plads mellem to Biskopper. Ni Prælater, deriblandt den Apostoliske Nuntius, var til Stede, og af bekendte Deltagere kan desuden nævnes Marshal *Lyautey*, Carton

de Wiart, Formanden for Luxembourgs Kammer, Reuter, og den tidligere spanske Minister Vicomte d' Eza. Genstand for Forhandlingerne var Feminismen, »Kvinden i det moderne Samfund«.

Rom. For første Gang har Den hellige Fader modtaget en ikke-kristen Regent, nemlig Kong Fuad af Ægypten, om hvis Besøg i London Bladene har berettet. Kong Fuad blev paa sit Hotel afhentet af den pavelige Postdirektør, Fyrst Massimo, og fire Kabinetskammerherre. Paven modtog Kongen i Vatikanets Tronsal, hvor hele Hoffet var til Stede. Paven forærede Kong Fuad sit Fotografi i Sølvramme og dekorerede ham med Ordenen »Speron d'Oro«. Derefter aflagde Kongen Besøg hos Kardinal Gasparri, som gengældte Visiten paa Excelsior Hotel.

— Som tidligere meddelt er Kardinal Frühwirt blevet udnævnt til Kirkens Kansler. Hans Efterfølger som Storpönitentiær er blevet Kardinal Lauri.

— Den czekoslovakiske Regering har nu sendt en diplomatisk Udsending, Dr. Krofta, til Den hellige Stol for at fortsætte de ofte omtalte Forhandlinger. Dr. Krofta har tidligere været Gesandt ved Vatikanet, og man venter, at alle Vanskeligheder nu vil blive overvundet.

Japan. I Fjor fik Kina indfødte Biskopper, nu er den første Japaner blevet udnævnt af Den hellige Fader. Det er Mgr. Gennaro Hayasaka, der er blevet Biskop af Nagasaki. I Oktober Maaned agter han at rejse til Rom, hvor Paven selv vil bispevie ham i Peterskirken. Der er 90 000 Katholikker i Japan, hvis hele Befolkning er 60 Mill. Der er 227 Præster, deraf 43 indfødte; de arbejder paa 415 Stationer under Ledelse af een Ærkebiskop, tre Biskopper, een Apostolisk Vikar og fire Apostoliske Præfekter.

Kina. »Missions Catholiques« fortæller om en gammel Kineser André Ting, der nylig er blevet præsteviet i Manchuriet. Den nye Præst er allerede Bedstefader, og ogsaa hans egen Bedstefader blev Præst i 50 Aars Alderen. Han stammer fra en gammel katholsk Familie i den katholske Landsby Siapokiatsé. En af hans Døtre og hans Søster, to Tanter og to Grandtanter er Nonner, hans Broder og hans Onkel er Præster.

Ugens Messebønner.

21. August. Marias Optagelse (N-M. 1044, G-M. 869). Ihukommelse 11. Søndag efter Pintse (N-M. 691 G-M. 526). Gudsmoders Præfation (N-M. 522, G-M. 41). Slutningsevangeliet er Søndagens.
22. August. Oktav af Marias Optagelse, Messe som Dagen i Forvejen. Ihukommelse af Timotheus og Lidelsesfæller (N-M. 1052, G-M. 880).

23. August. Filip Benitius. Messe for en Bekender, der ikke var Biskop (N-M. [50], G-M. [50]). Kirkebønnen (N-M. 1053, G-M. 883). Ihukommelse af Vigilien til Bartholomæus (N-M. [1], G M. [1]). Slutningsevangeliet er Vigiliens.
24. August. Bartholomæus (N-M. 1053, G-M. 884). Apostlenes Præfation (N-M. 524, G-M. 42).
25. August. Kong Ludvig (N-M. 1056, G-M. 887). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
26. August. Zephyrinus. Messen for een Martyr-Biskop (N-M. [8], G-M. [9]). Kirkebønnen (N-M. 1059, G-M. 888). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
27. August. Josef af Calasanz (N-M. 1059, G-M. 889).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Proinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa.....	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade).....	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej).....	» 6 og 7 ¹ / ₂ ...	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26).....	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂ .	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3).....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster.....	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade).....	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade).....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev.....	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₄
Helsingør (Nygade 8).....	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19).....	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19).....	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm.....	» 9		
Kolding (Alhambravej).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej).....	» 8	» 10	» 5
Ledreborg.....	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade).....	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke).....	» 9 dansk ..	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej).....	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke).....	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke).....	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7).....	» 8 og 9....	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade).....	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade).....	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olgsgade).....	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing.....	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59).....	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade).....	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)....	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1).....	» -	» 10	» 5
Sønderborg.....	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejele (Blegbanken).....	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Kirkelig Kalender.

21. Aug. 11. Søndag eft. Pintse. I Messen: Marias Optagelse.	28. Aug. 12. Søndag eft. Pintse.
22. — M. Oktav af Marias Optagelse.	29. — M. Johannes Døberens Halshuggelse.
23. — Ti. Filip Benitius, Bekender.	30. — Ti. Rosa, Jomfru.
24. — O. Bartholomæus, Apostel.	31. — O. Raymund, Bekender.
25. — To. Kong Ludvig, Bekender.	1. Sept. To. Ægidius, Abbed.
26. — F. Zephyrinus, Pave og Martyr.	2. — F. Kong Stefan af Ungarn, Bekender.
27. — L. Josef af Calasanz, Bekender.	3. — L. Marias Officium.

Kollekt for den danske katolske Kirkesag.

Søndag den 21. August holdes den af det Apostoliske Vikariat foreskrevne **Ansgarius-Bonifacius Kollekt** i alle Kirker og Kapeller til Bedste for vore mest trængende kirkelige Institutioner.

Til St. Ansgars Kirkes Restaurering

er der indtil nu indkommet følgende Bidrag: 2—100—15—10—50—25—10—5—12—5—25—10—1—20—100—500—10—10—10—1000—100—25—500—10—500—100—10 Kr., ialt 3165 Kr. Endvidere en Del forskellige gamle pavelige Mønter, samt igennem Kirkebøssernes Indsamling ca. 250 Kr. For ethvert af disse Bidrag takkes hjerteligt, og Bidrag modtages stadigt med Taknemmelighed.

Pastor v. Kettenburg,

Sognepræst ved St. Ansgars Kirke.

Betænk venligst **Basaren til Fordel for den nye Skole i Haderslev** med en Gave. Post Giro Nr. 13194.

Pastor Wolff, Haderslev.

Fripige.

Til den 1. Septbr. søges en Pige, der skal hjælpe i Køkkenet, samt holde nogle Stuer. Løn 60 Kr. pr. Maaned. Henvendelse til Husjomfru Jensen, Ledreborg, Lejre.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Menighedskontor, Bredgade 64 St.

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—7. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

Min kære Mand, vor kære Fader og Bedstefader
Formand **Emilio Giulio Brentigani**
døde fra os Fredag d. 12. August, vel forberedt med
Kirkens Naademidler.

Den afdøde anbefales til de Troendes Forbøn.

*Elsa Brentigani,
Børn og Børnebørn.*

Begravelsen har fundet Sted.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^s, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 35.

Søndag den 28. August.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — To Tankegange. — Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest (fortsat). — Liturgi (fortsat). — Kongen af Ægyptens Audiens hos Paven. — En lille Solstraalefortælling. — En stor Gave. — Det biskoppelige Kor. — St. Antoni Kapel i Brønshøj. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nakskov. Ægypten. Australien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 27.

1. *Ros.*

Ros dig ikke af Dagen i Morgen, du ved jo ikke, hvad Dagen i Morgen kan bringe. — En anden maa rose dig, men ikke din Mund; en fremmed, men ikke dine egne Læber. 1—2.

2. *Vrede.*

Sten er tung, og Sand vejer ogsaa, men Taabens Vrede er tungere end begge to. — Vrede kender ikke til Miskundhed, ej heller opbrusende Harme, og hvem kan staa for den hidsiges Ustyrlighed. 3—4.

3. *Kærlighed.*

Hellere aabenlys Bebrejdelse end dulgt Kærlighed. Hellere Saar fra kærlig Haand end svingagtige Kys af en Uven. 5—6.

4. *Tilfredshed.*

Er Sjælen mæt, træder man Honning under Fødderne; er den sulten, tager den ogsaa det bedske for sødt. Som

en Fugl, der flyver fra sin Rede, er en Mand, der forlader sit Hjemsted. 7—8.

5. *Venskab.*

Salveolie og alle Slags Røgelse glæder Hjertet, og en Vens gode Raad er søde for Sjælen. — Slip ikke din Ven og din Faders Ven; og i din Broders (Slægtnings) Hus gaa ikke paa dine Trængslers Dag. Bedrø er en Ven i Nærheden end en Broder i det fjerne. 9—10.

6. *Kløgt.*

Søg Visdom, min Søn, og glæd mit Hjerte, at du kan svare den, der smæder dig. Den kloge ser Faren og skjuler sig, de enfoldige gaar lige ud og lider Skade. 11—12.

7. *Uforsigtighed.*

Tag Klæder fra den, der gik i Borgen for en fremmed, og tag Pant af ham istedenfor af den ukendte. — Naar nogen tidligt om Morgenen højlydt udtaler Velsignelser over sin Næste, ligner han en, der forbander ham. 13—14.

8. *Modbydelighed.*

Utæt Tag en Regnvejrsdag og trættekær Kvinde ligner hinanden; den, der vil holde hende tilbage, ligner en, der vil holde Vind og gribe i Olie med sin højre. 15—16.

9. *Gensidighed.*

Jern skærpes ved Jern, og Mennesket skærper sin Næstes Blik. — Passer man et Figentræ, spiser man dets Frugt, og den, der bærer Omsorg for sin Herre, vinder Ære. — Som de nedskuendes Ansigt genspejles i Vandet, saaledes gennemskues Menneskehjerner af de kloge. 17—19.

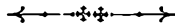
10. *Forskelligt.*

Dødsriget og Afgrunden kan ikke mættes, saaledes er ogsaa Menneskenes Øjne umættelige. — Som Sølv i Digel og Guld i Ovn, saaledes prøves Mennesket ved anden Mands Ros. — Den uretfærdiges Hjerte gaar ud paa at skade, det redelige Sind derimod søger Visdom. — Selv

om du knuste en Taabe i Morter, ligesom man knuser Gryn med Støder, saa vilde hans Daarskab dog ikke vige. 20—22.

11. Omsorg.

Hold nøje Øje med, hvordan dit Kvæg ser ud, og pas paa dine Hjørde. Thi Velstand skal du ikke have for bestandig; eller tildeles Rigdom fra Slægt til Slægt? Naar Høst er taget fra Engene, spirer nyt grønt frem, og der sankes Græs fra Bjergene. Lammene skal give dig Klæder, Bukkene har du til at købe Agerjord for; lad Gede-mælk være nok til Mad, til Husets Behov, til Ophold for dine Piger. 23—27.

To Tankegange.

Af Metropolit *Andreas Szepticky* *).

Jo oftere man møder Optimisme med Hensyn til Muligheden eller Sandsynligheden for en snarlig Genforening mellem den katholske og den orthodoxe Kirke, desto mere er det nødvendigt klart og nøjagtigt at vise alle de Vanskeligheder, der møder Religionens Apostle. Dette er ikke Pessimisme, men tværtimod et oprigtigt Ønske om at faa disse Vanskeligheder overvundet.

Det er sikkert nok, at den orthodoxe Tro væsentligt, i sin oprindelige Renhed, ikke er andet end den katholske Tro fra Tiden før Skismaet. Den dogmatiske Forskel mellem de to Konfessioner er altsaa hverken stor eller betydningsfuld. Men paa den anden Side maa det slaas fast, at selv om den orthodoxe Tro væsentlig er den samme som i det 10. Aarhundrede, saa har dog Begreberne i Løbet af disse tusinde Aar gennemgaaet en betydelig Udvikling. Den orientalske, konservative Aand er hos Intelligensen, særlig hos Theologerne, ikke saa udpræget som i den brede Befolkning. For Resten hænder det ofte, at jo mindre og finere Forskellen er, desto sværere er det at skabe Forstaaelse.

*) Uneret græsk-katholsk Ærkebiskop af Lemberg.

Det er klart, at Billedet af Christus, som jo lyser paa Bunden af enhver kristen Religion, kun kan være en svag Kopi af den oprindelige Virkelighed. To kristne Konfessioner, der har samme Tro og samme Dogmer, kan være ens i Grundtrækkene, men i Biting saa forskellige, at de ser helt anderledes ud. Og det er Tilfældet med Orient og Okcident.

Man kan forestille sig Christi Kirke som et juridisk Samfund med alt, hvad der er nødvendigt for et saadant Samfund, og alt andet kan man skyde tilbage i andet Plan, alt det, der ikke hører til Kirkens ydre og sociale Side.

Men man kan ogsaa betragte Kirken fra den modsatte Side, d. v. s. i Forgrunden stille den helliggørende Naade, der forbinder alle dette Legemes Lemmer med Christus og med hverandre, og betragte alt det ydre og timelige som fuldstændige Biting. Begge Synspunkter er indeholdte i det fuldstændige Kirkebegreb. Det ene er ufuldstændigt uden det andet. At nægte noget af dem vilde være en Fejltagelse.

Naar vi Katholikker tænker paa Kirken eller taler om den, saa drejer det sig for os i Reglen om den Del af Kirken, som man kalder »den stridende Kirke«. Vi har en Tilbøjelighed til særligt at lægge Vægt paa Kirkens ydre, sociale Side, fremfor alt Bygningens Hovedlinje, dens store Styrke og Grundlaget for dens Enhed, d. v. s. Pavens Primat. Det 10. Aarhundredes Kristne kendte ogsaa dette Begreb, men de saa ikke paa denne Sag, saaledes som vi nu gør. De store Linjer, som vi nu ser, var endnu halvt tilhyllede. En tusindaarig Udvikling var nødvendig for at naa til Vatikanerkonciliet Definitioner.

Jo mere Livets Fordringer og Tidens Trang lader os betone den ydre og sociale Side, desto mere synes Kirkens mystiske Begreb som den af Christus helliggjorte og i Samfund med ham levende Brud at skjules og træde i Baggrunden. Og dette bebrejder de orientalske Kristne os ofte.

Deres *Credo* er det samme som vort. Men vore Synspunkter og Begreber er forskellige. Man kunde næsten sige, at Katholikkerne ser Kirkens Udstrækning, dens Troendes Tal, medens de Orthodoxe ser dens Dybde, dens

Lemmers Egenskab. Disse Begreber er som to Linjer, der skærer hinanden i en ret Vinkel. Katholikerne ser mere den vandrette Linje, som dækker Jordens Overflade, og de Orthodoxe ser den lodrette Linje, som gaar i Dybden, forbinder Himmelen med Jorden.

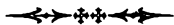
Naar Katholikken taler om de skismatiske Kirkers Mangel paa Organisation og indre Stridigheder, saa kan disse historiske Argumenter aldeles ikke overbevise en Orthodox. Kirkens ydre, sociale, kvantitative Stilling har saa ringe Betydning for ham. Vigtigere er for ham den kristelige Følelses Dybde. Efter de Orthodoxes Tankegang kan en eneste Sjæl have langt større Værdi i Guds Øjne end en Mængde andre Sjæle.

En anden Vanskelighed er Spørgsmaalet om Moralen.

For os Katholikker er Moraltheologien en passiv Disciplin, der behandler den Kristnes Pligter. Vor Nøjagtighed og vor Inddeling paa dette Omraade er allerede tilstrækkeligt til at vække Misfornøjelse hos de Orthodoxe. De betragter det som en »Kasuistik«, der intet har med Christi Evangelium at gøre. Den kristne Ethik skal efter deres Opfattelse handle om Kærligheden til Gud, om Bønnen, om det mystiske Livs Dybde, om Sjælens Forbindelse med Gud. Moraltheologi i vesterlandsk Forstand eksisterer næsten ikke som særlig Disciplin i Orienten. Den overlades ganske til de enkeltes Viden og gode Vilje.

Paafaldende er Orientens passive Karakter i Sammenligning med Okcidentens Handlekraft. Denne karakteristiske Forskel viser sig paa næsten alle Omraader af det kristelige Liv. For Orientaleren bestaar Hellighed næsten udelukkende i fuldstændig Flugt fra Verden; kun Anachoreter, Eneboere, Tavse svarer helt til det orientalske Begreb om Hellighed. Orientaleren har ringe Forstaaelse for en Apostels virksomme Hellighed, i hvert Fald synes den ham en saa sjælden Undtagelse, at den ikke kan gælde som Hellighedsnorm for alle Kristne. Derfra stammer ogsaa hans Syn paa Bønnen, som mere ligner Eneboerens Betragtning end Bønnen hos de vesterlandske Kristne, der hos Gud søger Kraft til Livets daglige Kampe.

Denne Forskel i Tankegangen hos Katholikker og Orthodoxe, d. v. s. Vesterlændinge og Østerlændinge, maa man tage Hensyn til ved enhver Diskussion om Kirken.

Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest.

(Fortsat.)

Kirkens Tro og Liturgi.

Efter denne enslydende Lære i den hellige Skrift siger det sig selv, at den hellige katholske Kirke, som jo er Christi Rige paa Jorden, der skal omfatte alle Mennesker og alle Lande, i Kirkeaarets hellige Liturgi hylder sin Op-havsmand og Stifter som Herre og Konge og som Kongernes Konge ved Gudstjenestens mangfoldige Former. Disse Æresbevisninger, som med stadig nye Ord paa vidunderlig Maade forkynder den samme Sandhed, anvendte Kirken i den gamle Korral og i Fortidens Sakramentarium; og endnu den Dag i Dag bruger den dem i den offentlige Korbøn, som den forretter til den guddommelige Majestæts Ære, og ved den daglige Frembærelse af den lydeløse Offer-gave i den hellige Messe. I denne gennem alle Tider fortsatte Christi-Konge-Lovprisning stemmer Vesterledens Kirke fuldkomment overens med Østerlandenes Liturgier, saa at ogsaa her gælder det Ord: »Bønnens Lov stadfæster Troens Lov.«

Den dybere Grund: 1. Christi menneskelige Natur hypostatisk forenet med Guds Søn.

Men paa hvilket Fundament denne vor Herres kongelige Magt og Værdighed er grundet, lærer allerede Cyrill af Aleksandria os med de rammende Ord: »For at sige det kort, Christus har Herskermagten over enhver Skabning, ikke ved at tilrive sig den med Vold eller paa Grund af en eller anden ydre Titel, men ved sin Natur og sit Væsen« (In Luc. 10). Det vil sige: hans Herskermagt har sin Rod i hin vidunderlige Forening, som vi kalder den hypostatiske. Paa Grund af denne Forening maa Christus ikke blot tilbedes som Gud af Engle og Mennesker, men

Engle og Mennesker skylder ham ogsaa i hans menneskelige Natur Lydighed og Underkastelse; thi allerede i Kraft af den hypostatiske Forening har Christus Herredømmet over enhver Skabning.

2. Den fuldbyrdede Forløsning.

Men hvad kan være glædeligere og trøstefuldere for vor Tanke, end at Christus ikke alene ved Fødselsret er vor Konge, men at han ogsaa tillige ved egen Fortjeneste ved Forløsningen har erhvervet sig Herredømmet over os? Maatte dog de glemsomme Mennesker ofte overveje, hvor meget vi har kostet vor Frelser! »Ikke med forkrænkelige Ting, med Guld eller Sølv, er I forløste, men med Christi kostbare Blod som et ulasteligt og lydeløst Lams« (1. Petr. 1, 18-19). Vi tilhører ikke mere os selv, siden Christus har løskøbt os »for en dyr Pris« (1. Kor. 6, 20), selve vore Legemer er nu »Christi Lemmer« (1. Kor. 6,15).

Christi Kongemagts Natur og Ejendommelighed.

Den omfatter en tredobbelt Myndighed.

For nu kort at forklare dette Kongedømmes Natur og Ejendommelighed behøver det næppe at omtales, at det omfatter en tredobbelt Myndighed, uden hvilken et Kongedømme næppe kan tænkes. De fra den hellige Skrift anførte Beviser paa vor Frelseres universelle Rige siger det med al Klarhed, og som Følge deraf er det en Trossætning i den katholske Kirke, at Christus Jesus ganske vist er givet Menneskene som Frelser, hvem de skylder Tillid, men tillige som Lovgiver, hvem de skylder Lydighed (Tridenterkonciliet 6te Møde, 21de Kanon). I Overensstemmelse dermed fortæller Evangelierne os ikke saa meget om, at Christus har givet Love, men de fremstiller ham i det Øjeblik, da han er i Færd med at give dem. Om alle dem, som holder hans Love, siger saa den guddommelige Mester med stedse nye Ord, at de derved fører Bevis for deres Kærlighed til ham, og at de vil holde ud i samme (Joh. 14, 15; 15, 10). Endvidere: Da Jøderne beskyldte Frelseren for Krænkelser af Sabbaten paa Grund af den vidunderlige Helbredelse af et sygt Menneske, tilskriver

han sig ogsaa udtrykkeligt Dommermyndighed, som er bleven ham tildelt af Faderen, idet han siger: »Faderen dømmes nemlig ingen, men har overdraget al Dom til Sønnen« (Joh. 5, 22). I denne dømmende Magt er ogsaa indbefattet — hvad der jo ikke lader sig skille fra den — Retten til at tilkende Menneskene Løn og Straf i deres Levelid. Dertil kommer hos Christus tillige Magten til at fuldbyrde Straffene; hans Bud er jo alle Mennesker forpligtede til at vise Lydighed; og det under Trusel af saadanne Straffe for ulydige, som ingen kan unddrage sig.

Christi Kongemagt er først og fremmest af aandelig Karakter.

Bibelens ovenfor anførte Lære viser klart, og Christi hele Handlemaade bekræfter den Sandhed, at hans Rige først og fremmest er aandeligt og har aandelige Ting til Maal. Da Jøderne og endog Apostlene fejlagtig antog, at Messias vilde befri Folket og genoprette Israels Rige, viste Frelseren ved flere Lejligheder denne forkerte Anskuelse og dette forfængelige Haab energisk tilbage. Da den forundrede Folkemængde vilde gøre ham til Konge, unddrog han sig ved Flugt og ved at skjule sig kongeligt Navn og kongelig Ære. For den romerske Statholder erklærede han, at hans Rige ikke var af denne Verden.

Dette Christi Rige bliver i Evangelierne skildret som et Rige, i hvilket Menneskene indtræder efter en Forberedelse i alvorlig Bod. Men selve Indtrædelsen sker ved Troen og ved Daaben, som, skønt den er en udvortes Handling, dog betegner og bevirker den indre Genfødselse. Christi Rige staar i Modsætningsforhold ene og alene til Satans Rige og Mørkets Magt. Det kræver af sine Medlemmer, at de frasiger sig al Vedhængen ved Rigdom og jordiske Ting, at de er milde i deres hele Væsen, at de hungre og tørster efter Retfærdighed, og at de forbereder sig selv og tager deres Kors paa sig. Men da Kristus som Frelser ved sit Blod købte og erhvervede sig Kirken og som Ypperstepræst hengav sig som Offer for Synderne og daglig hengiver sig paany, saa forstaar enhver med Lethed, at hans Kongeværdighed antager Frelser- og Præstegerningens Ejendommeligheder og Karakter.

Men den indbefatter ogsaa en absolut Ret over borgerlige Anliggender.

Imidlertid vilde det være en skammelig Vildfarelse, hvis nogen vilde frakende Mennesket Christus Magt og Myn- dighed over hvilket som helst borgerligt Anliggende. Thi han har af Faderen modtaget en saa uindskrænket Ret over alle Skabninger, at alt er underlagt hans Viljes Herre- dømme. Men saa længe Christus levede paa Jorden, har han givet fuldkomment Afkald paa Udøvelsen af denne Herskerret. Og som han i sin Tid ikke brød sig om Be- siddelse og Forvaltning af jordiske Ting, men overlod dem til deres Ejermænd, saaledes gør han endnu den Dag i Dag, hvad Hymnen saa smukt udtrykker: »Den tager ikke jordisk Gods fra os, som kan give et Himmerige« (Hymne paa Helligtrekongersfest). Vor Frelsers Herskermagt om- fatter altsaa alle Mennesker. Med Glæde anfører Vi her Vor højsalige Forgænger Leo XIII's Ord: »Hans Rige ud- strækker sig nemlig ikke blot over de katholske Nationer, heller ikke kun over alle dem, som ved Modtagelsen af den hellige Daab egentlig tilhører Kirken, endskønt fejl- agtige Meninger har ført dem paa Afveje, eller Tvedragt har sønderrevet det fælles Kærlighedsbaand; men det om- fatter ogsaa den store Mængde, som endnu ikke er del- agtiggjort i den kristne Tro, saa at i Sandhed den hele Menneskeslægt befinder sig i Jesu Magt (Rundskrivelse »Annum sacrum« af 25. Maj 1899). (Fortsættes.)

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Man kan, i Henseende til Formaalet, inddele Ordnerne i de kontemplative, hvis første Opgave er at bede, lovsynge og holde Betragtning (Benediktinere, Cisterciensere, Karlheusere ...) — og de aktive, som optager udad- gaaende Opgaver, saasom timeligt eller aandeligt Barm- hjærtighedsarbejde. Andre igen er i denne Henseende blan-

dede, idet de har et dobbelt, aktivt-kontemplativt Formaal (Præmonstratensere, Karmeliter, Jesuitter ...).

I økonomisk Henseende skelner man mellem besiddende og Tiggerordner; de første kan i Fællig have Ejendom (men den enkelte Munk forbliver »fattig«) i Form af Jordegods og Huse — de andre maa kun (stadig i Fællig) beholde »Almisser«, der skænkes dem af Mildhed. Til de første hører alle Munkeordner, til de sidste Francisci og Dominici Sønner, Jesuitter og alle »barfodede« Ordensfolk.

γ) Munkeordnerne er saaledes organiserede, at hvert Abbedi er autonomt og en Slags Orden for sig; det ene Hus har intet at sigø over det andet; de kan slutte sig sammen i Grupper af Abbedier (f. Ex. Subiaco-Kongregationen, Beuronerne &c. i O. S. B.), og de kan have en Ærkeabbed over en saadan Gruppe og en Abbed-Primas i Rom, men disse er kun Rangspersoner og har ikke Jurisdiktion over de enkelte Huse.

Abbeder fører Kors, Ring, Mitra og Stav, og de modtager en Vielse, som minder om Bispevielsen. De sidder for Livstid og beholder ved Embedsnedlæggelse deres Karakter af Prælater.

Ordnerne styres af et Ordenshierarki, begyndende med det enkelte Huses lokale Superior (Prior, Rektor, Guardian, Forstander), fortsættende med en Provincial for Husene i et større Landomraade og kulminerende i Ordensgeneralen i Rom. Desuden har de en Række Embedsmænd, som kun har Rang og Myndighed indenfor selve Ordenen.

Ingen af disse har særlige Insignier paa Ordensdragt eller som liturgisk Parament.

Kongregationer og ordensagtige Samfund ledes i Lighed med Ordner, men mindre hierarkisk.

δ) For de kvindelige Ordner gælder lignende Regler. Nonner i ret Forstand skal have samme Karakter som Munke (Benediktinerinder, Cistercienserinder ...).

Under dem kommer Ordenssøstre, som hører til de historiske Ordner: Dominikanerinder, Karmeliterinder, Franciskanerinder, Augustinerinder ...).

Alle andre Søstre er Medlemmer af Kongregationer

og har kun simple eller tidsbegrænsede Løfter; at kalde dem »Nonner« er ukorrekt. De styres af Forstanderinder, Provincialinder og Generalinder, men alle Huse og Grupper har en Gejstlig til Leder af det Religiøse og til Vejledning for den styrende Søster.

ε) Det er oplysende at se Kirkens egen Vurdering af Ordensstanden. Den regner ikke, om Ordensmanden er Præst, Klerk eller Lægbroder, naar han blot har aflagt evigt Løfte; den opfatter alle Løftbundne som en Stand for sig i Kirken. Maalestokken for dens Vurdering af de forskellige Ordners Højhed er udelukkende Løftet — hverken Formaålet eller Nytten ved de forskellige Grupper; det eneste Bihensyn, den tager, er det Historiske, om de er af gammel Dato og stiftet af en af de store, ordensstiftende Helgener.

Øverst sætter den de saakaldte Regelbundne Kanner, som var paa en Gang Led i Hierarkiet og samtidig Munke, idet de for Fuldkommenheds Skyld havde givet sig ind under en Regel; denne Tilhøren i begge Gejstligheder udmærker dem fremfor andre Ordensfolk.

Næstefter kommer Munkene med de strængeste Løfter, den historiske Ærværdighed, den klassiske Regel, Stabilitet i eet Hus og Kortjenesten.

Dærpaa Ordensfolkene med strænge Løfter, klassisk Regel, historisk Værdighed — men uden Korfællesbøn og uden Tilknytning til eet bestemt Hus (de kan forflyttes).

Siden Kongregationerne med læmpeligere Løfter og allersidst »Brødre« og »Søstre«, som har Rang over Lægfolket, fordi de har lovet en fuldkomnere Vandel end den blotte pligtmæssige Efterlevelse af Budene.

Ligesom Rom kan tillade Oprettelsen af nye Ordner og Samfund, kan den ophæve de bestaaende eller ændre deres Regler. Endelig kan Paven genoplive en Orden, han har maattet undertrykke (som det er sket med Jesuitterne).

ζ) Enhver Ordensmand sætter bagved sit Navns Underskrift nogle Bogstaver, som betyder: af den og den Orden;

som Titel hedder Ordensmænd »Pater« (som Præst) og »Frater« (som studerende Klerk), Lægbrødre »Broder«. Nonner hedder »Moder«, og Ordenssøstre »Søster« (ikke »Moder«, naar de ikke er Overordnede).

Vi hidsætter de kendteste Ordensbetegnelser:

O. S. B. = Benediktiner. *O. Cist.* = Cistercienser. *O. Præm.* = Præmonstratenser-Kannik. *O. F. M.* = Minorit, Franciskaner. *O. M. C.* = Konventual- (sort) Franciskaner. *O. M. Cap.* = Kapuciner. *O. P.* = Prædikebrødre, Dominikanere. *O. Carm.* = Karmelit. *O. S. Cam.* = Kamillianer. *S. J.* = Jesu Samfund, Jesuit. *C. SS. R.* = Redemptorist. De mindre og nyere Samfund har ligeledes deres afkortede Betegnelser.

En Præst, der er Munk eller Ordenspræst, er (paa Dansk, som alle Præster) »højærværdig«; en ikke præsteviet Ordensmand er »ærværdig«, ligesaa Søstrene.

d. Orden eller Sekt? Ordensvæsnet i Kirken er forklarligt udfra selve Kirkens Væsen som katolsk, 3: almen, alle omfattende, naar man ser hen til to Forhold. »Aanden blæser, didhen den vil« (St. Johs. 3, 8), og den fører ikke alle Troende ad samme Veje til det fælles Maal: den Hellighed, uden hvilken ingen kan se Gud (Hebr. 12, 14). Nogle naar Maalet gennem Hverdagen og i Fællesskab, andre gennem Afsondrethed og ad høje Veje; nogle gaar efter almene Regler, andre er specielle og udprægede i deres Aandsbygning; nogle ser de utilgængelige Højder i den blotte Efterlevelse af Budene, andre øjner Askesens fjærne, hvide Tinder . . . og saaledes opstaar der Aands typer, som har samme Fællespræg. Er disse Aandstyper saa, ved Guds Kald, dragede mod de høje Stier — medens Flertallet bliver paa de banede Veje til det samme Maal — er der kun to Udveje for at finde Livsbetingelser: enten maa de bryde ud af Kirken for i Frihed at pleje deres ekstraordinære Aandsbehov — eller Kirken maa skabe Enklaver, hvor dette kan næres; dens Opgave som katolsk er: at være saa vid, at alle, der staar paa Petri Klippegrund, kan faa Plads indenfor dens Mure; dærfor favoriserer og regulerer den Ordensvæsnet.

Kirken har kendt baade lyse og mørke Tider; naar det gik nedad, opfyldte dens Stifter og himmelske Overhoved altid sin Forjættelse om, at Helvedes Porte ikke skulde faa Overhaand (St. Matth. 16, 18) ved at føre sin Kirke opad paany — ofte ved een Mands Genopliverværk; disse Reformator-Helgener har oftest, paa Guds Inspiration, benyttet sig af det Midøel: at stifte en ny Orden. Denne Orden har da til hellig Overdrivelse dyrket den Dyd, der var Modstykket til Tidens Skødesynd; naar saa Kirken var kommet i Bane igen, har den selv dæmpet det Overdrevne og ledet Ordnen ind i roligt Leje.

Saaledes forklares det, at Ordnerne kan have saa forskelligt Præg. Det evigt Ordensemæssige har til enhver Tid taget den Form, Kirken haardst tiltrængte. Og deraf erkendes, at Kirken ikke kan erstatte Hierarkiet og Verdensgejstligheden (som er Normalen) med Ordensfolkene (som er det Extraordinære), og at den ejheller kan foretrække nogen særlig Orden — Sammenspillet af alle Historiens Ordner er jo blot Ballancen mellem alle Dyder i Renkultur: Benediktinismens flittige Fromhed, Jesuiternes Lydighed, Franciskannerens rene Fattigdom, Dominikanernes apostoliske Iver, Karmeliternes høje Syner, Bodsordnernes skarpe Askese, de barmhjertige Søstres milde Kærlighed og Smaasamfundenes lokale og tidsbestemte Indsats til Lindring af Sjæls og Legems Nød ... alt er det Sider af Kirken, intet af det er Kirken selv, tilsammen er det Kirkens højeste Blomstring.

Theoretisk set kan Kirken undvære Ordnerne, men Ordnerne ikke Kirken — uden at blive til Sekter*).

8. Liturg og Liturgi.

Hvilken Skare gennem alle Tider! Fra Toga til Talar og Paramenter, fra Sæk og Aske til Kutte og Kabuds — hvilken evig, ubruds Strøm af Tjenere for de samme Hemmeligheder, Bærere af det samme Embede, Bringere af de samme Gaver. Milliarder af Messer, Billiarder af Absolu-

*) Tænk, om »Frelsens Hær« havde været en moderne Gren af *O.F.M.*, saa havde den haft Læren og Sakramenterne med — og forenet Skønsomhed med Nidkærlighed!

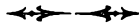
tioner, utalte Mængder af Prædikener ... og stadig de samme Præster i det samme Embede, skønt Oldtid gaar over i Middelalder, Middelalder grønnes i Renaissance, Genoplivelsestiden visner i Barok, og Nutiden gror af den gamle Stamme ... hverken Verdensaldre eller Landegrænser, Tungemaal eller Alderstrin, Aandstype eller Personlighed, Lærdom eller Syndighed ... har formaaet at splitte denne Herrens Falanx af Tjenere, som er sendt til hans Folk. Hverken Magt eller Forfølgelse, hverken Misbrug eller Myndighed, hverken Medgang eller Mismod, hverken Splittelse eller Samhu ... har gjort den mindste Forskel i Rækken af hine, som er »den Stamme, der evigt skal staa«, og som altid vil grønnes og løves, saa »alle Guds Fugle smaa« kan bygge Rede under dens Flor — det evige Stamtræ af Præster, hvis Oprindelse var uanselig som Sennepskornet: Herrens egne Indstiftelsesord — hvis Rod gaar dybt ned i den Jord, hvor Lovgiveren Moses, de Troendes Fader Abraham og Ypperstepræsten Melkisedek hviler — og hvis Krone en Gang skal høstrødme i Ragnarok-Branden paa Dommens Dag, hvor Rettergangen skal begynde fra Herrens Hus (1 Peter 4, 17) — men som saa evigt skal gyldnes i Lyset af »Retfærds Sol«, som randt i Øster.

Hellige Skare, som har arbejdet, ofret og stridt, som har elsket »mer end disse« (Johs. 21, 15), og som aldrig bliver træt i Apostolatets Tjeneste — først sent faar Du Lov at holde Rast. Ikke saalænge der endnu er en Sjæl at frelse, ikke saalænge den gamle Jord endnu ikke er saa glødende i Dommedagsluen, at det sidste Alter smælder ... først i det ny Jerusalem! Først da hører al Midlertjeneste op; først dær er det kongelige Folk helt blevet Præster (1 Peter 2, 5 ff.), først dær kan hver enkelt i hvide Klæder selv lovsynge for Tronen af det pure Guld mellem de fire Væsners Straalevinger; først dær ender al Sjælesorg, fordi Alle er helt i Gud og Gud helt i Alle; først dær ophæves Stifter og Sogne, fordi Støvkaaben er baldyret om i Forklarelse, og Sjælen har sprængt Legemet's Grænser; først dær ophæves Kirke og Alter og Liturgi, fordi Alt er Kirke og Alter og Liturgi, fordi Lammet selv er paa Tronen som den evige Liturg — han, der steg ned fra Himmerigs Høj-

alter for at være Ypperstepræsten i Nadversalen og Offerlammet paa Golgatha, han, der blev Verdensforsoningens Liturg, og som nu paa sine Liturgers Ord daglig stiger ned og ved deres Hænder stiger op fra Altret paa Jord til Altret histoppe — og som samler sit Folk i den store Liturgi, at de, som har været Med-Liturger med hans Præst, skal blive selv Liturger i den evige Liturgi, hvor de skal ofre Virakkskaaler og synge Lovsange og i Lysvæld bagved Lysvæld i de allerdybeste Himle, ved Floden af Krystal, i Guldstaden bag Perleporte af Jaspis og Smaragd, Ametyst, Beryl og Kalkedon, Krysopas og Hyacint, med Jesus-Navnet paa deres Pander og deres nye Navn paa en en hvid Sten, palmesvingende i hvide Stolaer falde ned og sige:

Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Zabaoth!

(Fortsættes.)

Kongen af Ægyptens Audiens hos Paven.

Af Prof. Fr. X. Zimmermann, Rom.

Kun nogle faa Personer, iblandt dem Deres Korrespondent, var af Den hellige Stols maestro di camera blevet indbudt til at overvære Kong Fuad I af Ægyptens højtidelige Modtagelse i Pavens vatikanske Palads. Derfor kan jeg her som Øjenvidne give en Fremstilling deraf.

Kong Fuad I havde allerede i nogle Dage opholdt sig i Rom som Gæst hos den italienske Konge, der staar i gammel Venskabsforhold til ham og hans Hus; baade Kongen, Regeringen og Folket havde givet ham den smukkeste Modtagelse. Da man vidste, at der bestod et udmærket Forhold mellem Kong Fuad og den Apostoliske Delegat i Alexandrien, og at Kongen nærede megen Agtelse for den katholske Kirke, ventede man, at han ogsaa vilde besøge Paven. Men endnu forrige Fredag (5. Aug.) vidste man intet bestemt derom i Vatikanet, men man havde forberedt sig og overdraget Ceremonikongregationens Sekretær, Mgr. Nardone, at udarbejde et Ceremoniel. Kong Fuad lod sig da ogsaa melde i Vatikanet, da han officielt havde forladt Quirinalet og sammen med sit Følge af Ministre og Embedsmænd havde taget Ophold i Excelsiorhotel, hvorfra Vejen til Vatikanet først stod ham aaben.

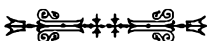
Der herskede i Damasusgaarden, hvorfra man over Marmortrappen kommer til Pavens Gemakker, Søndag Formiddag usædvanlig Bevægelse. Palatinergarden trak op med Musik og Fane, og overfor den stod det pavelige Gendarmeri, ligeledes med Fane. Prælater og Monsignori traf de sidste Forberedelser; ved Indgangen til Pavetrappen ventede Stormesteren for det pavelige Palads, Fyrst Ruspoli, Ceromonikongregationens Sekretær, Mgr. Nardone, den pavelige Hoffurer Grev Sachetti, Overstaldmester Grev Serluppi, Nobelgardens Kommandant, Prins Aldobrandini, Ordonansofficeren Grev Datti og forskellige Kammerherrer. Fem Automobiler med Kammerherrer under Ledelse af Chefen for den pavelige Post, Prins Massimo, i Kongeautomobilet, var kørt for at hente den ægyptiske Konge og hans Følge.

Kokken 11 ankom Automobilerne med Kong Fuad, hans Ministerpræsident Abdel Khalek Saroit Pascha og fem andre Herrer. De var kørt uden om Peterskirken og kom fra Fløjen med det vatikanske Bibliothek ind i Damasusgaarden, hvor Palatinergardens Musikkorps hilste dem med den ægyptiske Kongehymne. Stormesteren aabnede Automobildøren for Kongen, og saa skred Toget op ad Trapperne. Forrest gik en Sergeant af Svejtsergarden, der var i Kyrads og Hjelm, saa fulgte de i rødt Damask klædte pavelige Tjenere, Dørvogterne i sort spansk Gala, Dekanen, Kammerherrer, derefter Kongen mellem Stormesteren og Ceremonisekretæren, bag ham hans Følge i guldfunklende Galauniformer og røde Fezer. Svejtsergardister gik ved deres Side.

Det var et vidunderligt Billede, da Processionen lydløst traadte ind i den store pragtfuldt smykkede Clemenssal, hvor en Deling af Svejtsergarden stod opstillet og raslende sløg Hellebarderne mod Rustningen til Hilsen. Her ventede Maestro di camera, Hs. Eksellence Mgr. Caccia Dominioni, som af Stormesteren blev forestillet for Kongen, og derefter selv forestillede sine Embedsmænd: den pavelige Almisseeuddeleer, Sakristanen, Understatssekretær Mgr. Pizzardo, Nobelgardens Stabsofficerer i rød Galauniform, de to Konsistorialadvokater i sort Toga og Kammerherrerne. Derefter gik Processionen gennem en lang Række pavelige Sale, i hver af dem gjorde en Æresgarde Honnør, til den lille Tronsal, hvor den tjenstgørende Sekretær meldte Pavens Gæsternes Ankomst. Mgr. Caccia førte Kongen alene ind i Tronsalen, hvor Paven modtog ham og derefter tog Plads paa Tronen under den store Baldakin, mens Kongen førtes til en Tronstol overfor. Saa forlod ogsaa Mgr. Caccia Tronsalen, og Paven og Kongen talte alene sammen. Om

Indholdet af denne Samtale vides intet, men man kan sikkert antage, at den ægyptiske Konge har forsikret Paven om, at han ogsaa i Fremtiden vil vise den katholske Kirke i Ægypten Imødekommenhed, og at Paven har takket ham for de Tjenester, han allerede har ydet Kirken.

Først efter Audiensen blev Kongens Følge indladt i Tronsalen, og forestillet for Hs. Hellighed. I samme Procession gik Gæsterne derefter tilbage gennem de samme Sale og begav sig til Kardinal-Statssekretærens Bolig i Etagen nedenunder. Kardinalen var i Purpur og kom Kongen halvvejs i Møde og tog derefter Plads paa hans venstre Side. I Modtagelsessalonen var alle Statskancelliets Monsignori forsamlede. Kongens Samtale med Kardinalen varede længere end Besøget hos Paven, og bagefter blev ogsaa her Kongens Følge forestillet. Saa forlod Kongen og hans Følge igen Damasusgaarden i Automobiler, mens Musikeren spillede, og Garden præsenterede.

En lille Solstraalefortælling.

En Familiefader havde en stor og inderlig Bøn. Han havde hørt noget om, at naar man for første Gang besøgte et Gudshus, skulde man bede om tre Ting, og disse tre Bønner vilde saa gaa i Opfyldelse. Han søgte derfor en af de smaa nybyggede Kirker i en lille Provinsby, frembar sine Bønner, for at hans Ønsker maatte blive til Virkelighed, aflagde derefter den stedlige Sognepræst et Besøg, udtalte anerkendende Ord om det Held, som Sognepræsten havde haft ved Ombygning af det gamle Kapel til den nye Kirke og sagde: »De mangler endnu noget, men Rom blev ikke bygget paa een Dag; jeg har i Dag for første Gang aflagt Deres nye smukke Kirke et Besøg og frembaaret mine tre Ønsker, og dersom de gaar i Opfyldelse, saa har jeg en stor Sten liggende hjemme paa mit Værksted, som jeg vil omdanne og deraf frembringe noget, som De mangler i Deres nye Gudshus.«

Nogle Maaneder gik, og Sognepræsten kom paa Besøg hos sine Ordensbrødre i en anden Provinsby. Om Morgenen læste han den h. Messe i den store Kirke, og Skæbnen vilde, at han kom til at uddele den h. Kommunion til vor gode Ven med de 3 Ønsker.

Efter Messen blev der af Portneren meldt et Besøg til den tilrejsende Sognepræst, og vor gamle Bekendt kommer

glædesstraalende ind for at meddele, at hans Bønner er gaaet i Opfyldelse, og at han netop i Dag havde været i Kirke for at takke. »Nu staar jeg ved mit Ord, og Stenen skal snart blive sendt.«

En stor Gave.

St. Laurenti Kirke i Holbæk har i disse Dage modtaget en stor Gave fra en af vore katholske Kunstnere, nemlig en Døbefont.

Hr. Windfeldt Schmidt, som baade er Giver og Skaber af den, har med ægte katholsk Smag fremstillet et prægtigt Kunstværk.

Som Billedet viser, er der foroven rundt om Døbefonten udhugget Ordene: Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit (Marcus XVI-16). Paa Dansk: Den, der tror og lader sig døbe, skal blive frelst. Forneden paa de fire Hjørner er der en Afbildning af de fire Evangelistsymboler.

Døbefonten er udført i fransk Kalksten og vejer op mod sine 300 Kilo.

Maa Menigheden herigennem sige Kunstneren en hjertelig Tak for den storstilede Gave. J. N.

Det biskoppelige Kor.

Uheldige Omstændigheder har været Skyld i, at det B. K. ikke har ladet høre fra sig i den sidste Tid. Nu er disse saa vidt overstaaet, at Tiden for den endelige og definitive Grundlæggelse er inde. Korets Optræden i Kirken, Koncertsal, Radio, og ifjor paa Universitetet, desuden mange Henvendelser til Dirigenten fra Landets førende Komponister og Musikinteresserede har vist, hvilken ualmindelig Interesse der herhjemme hersker for et gregoriansk-syngende Drengekor. Og med Rette: den gregorianske Koralligger til Grund for al Musik, og vi er vel alle enige om, at Drengestemmerne er det mest ideelle Stemmemateriale, der findes her paa Jorden. Det B. K. opfattes, som allerede før omtalt i Ugebladet, som en fast Institution, hvis Opgave det ikke alene er at lære Drengene at synge, men som desuden tager sig af deres aandelige og materielle Velfærd, saavidt Korets finansielle Midler tillader det — en Slags Ungdomsarbejde altsaa, og ikke det mindst interessante. Saaledes var det i de gamle Kathedralskoler i Middelalderen, og disse er ved at rejse sig igen af deres Aske Verden rundt. Skønt den store Kardinal Mercier ikke var musikalsk anlagt — det var, sagde han, en af hans store Mangler — havde han med sin Intuitions geniale Blik indset Sagens Betydning, og han forsmaaede det ikke at rejse til Amerika for at indsamle en Kapital til Domkirkens Drengekor. Med den Kapitals Renter betaler Korets Ledelse nu Drengenes Studier. I London bliver endog hele Drengenes senere Universitetsuddannelse bekostet af Kathedralskolen.

Saa vidt naar vi nu ikke de første Par Aar, men det kommer... Begyndelsen er ikke saa ilde endda, fra en højsindet Velgører har vi faaet Løfte om et Sommerferie Ophold paa et Landsted midt i den [pragtfulde Gribskov.

Koret vil holde Prøve tre Gange om Ugen, i Forsamlingsalen, Bredgade 67. — Klokkeslet aftales senere med Forældrene. Angaaende den Indvending, som tidligere blev gjort fra visse Sider, at Prøverne kunde komme til at skade Skolearbejdet, skal vi blot henvise til en Artikel i Berlingske Tidende, i Anledning af »Københavns Dreng- og Mandskor«s Koncert, den 25. Marts. »I de nu tre forløbne Vintre har Drengene sunget hveranden Dag, og det uden at trættes eller sløves overfor det daglige Skolearbejde, — der har ikke været den mindste Klage i saa Henseende.« — Denne treaarige Erfaring burde være afgørende.

De to eneste Betingelser for at komme med i Koret er at være mellem 9—13 Aar gammel og stemmebegavet.

Indmeldelse (personlig, da Stemmen skal prøves) hos Dirigenten Pastor De Vos, Bredgade 64¹ (helst fra 5—7 Eft.).

St. Antoni Kapel i Brønshøj.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Som tidligere meddelt fra Prædikestolen i Sakramentskirken, og som det kan ses af Annoncen her i Bladet i Dag, er Hr. Pastor L. Günther i Anledning af Sakramentskirkens nylig indtrufne 10 Aars Jubilæum bleven anmodet om at holde en Slags »Mission« eller »Eksercitier« eller Vækkelsesprædikener (eller hvad man nu vil kalde det) for Sakraments sognets Menighed. Hr. Pastor Günther har beredvilligt taget imod Opfordringen og lovet at komme i Ugen fra 4.—11. September. De to Søndage holder Pastoren sin Prædiken under Højmessens Kl. 10; paa Hverdagene (undtagen Lørdag) Kl. 8 Aften. Det forventes, at saa mange som muligt af Menigheden vil benytte denne Lejlighed til at blive befæstet i Troen og faa deres Kærlighed og Taknemmelighed imod Gud forøget og opflammet. Hr. Pastor L. Günther er netop Mand for det — for at hjælpe os alle dertil — kendt som han er for sine af Inderlighed prægede Prædikener, der, som det sig hør og bør, paa een Gang taler baade til Forstand og Hjerte. — Lad ham derfor ikke tale for tomme Bænke. Sørg for, at der ikke er en eneste tom Plads i Kirken! — Er der nogle, som man mener særlig kunde trænge til disse Vækkelsesprædikener, saa øv den Apostelgerning at forsøge paa at faa saadanne med i Kirken ved denne Lejlighed — hver eneste Dag! N. N.

Nakskov. Birgittakredsen for Lolland-Falster holdt Søndag den 14. August Møde i Nakskov. Der var som sædvanlig udmærket Besøg. Arkivar West holdt et fortrinligt og instruktivt Foredrag om Høffding-Muus, hvis interessante Konversionshistorie i høj Grad interesserede Tilhørerne. Til sidst gengav Arkivaren et Afsnit af Høffding-Muus's Oversættelse af Biskop Kyrils mystagogiske Katekeser med den stærke Paavisning af Oldtidsgudstjenestens katholske Karakter. Kredsen bragte Arkivaren en varm Tak for Foredraget, og Dagen sluttede som sædvanlig med et selskabeligt Samvær.

Ægypten. Den ægyptiske Konges Besøg i Vatikanet, som vi i Dag bringer en udførlig Skildring af, giver os Anledning til at omtale Kirkens Stilling i Ægypten. Netop under den nuværende Konges Regering er der sket store Fremskridt i det kirkelige Liv i hans Land, hans Besøg hos Paven er en Anerkendelse af den kirkelige Autoritet, som vil have Betydning i Ægypten. Ægyptens Kristne er dels romersk-katholske, dels orthodoxe-skismatiske. Næsten alle katholske Riter findes. For den latinske Ritus er der tre Vikariater, et i Ægypten selv, et

i Nildeltaet og et siden 1921 ved Suezkanalen. Kopterne har et Patriarkat i Alexandrien, der ledes af den Apostoliske Administrator Mgr. Marco Kouzam, og har to Suffraganbiskopper, i Hermopolis og i Theben. Armenierne har et Bispedømme i Cairo med Patriarken Johannes Couzian; Vikariater og Patriarkater sørger for Kaldæere, Maroniter, Melchiter og Syrere. Den latinske Patriark af Alexandrien er den i Rom levende tidligere Ærkebiskop af Prag, Grev PaulHuyn. Latinerne staar under Propagandakongregationen, Orientalerne under Kongregationen for de orientalske Kirker. Mange Ordener virker i Ægypten, og der er talrige katolske Skoler, og sociale Institutioner. Kong Fuad personlig og hans Regering har altid vist Kirken Velvilje. Mellem den forrige Apostoliske Delegat, Mgr. Cassulo, som nu er i Kanada, og Kongen bestod et venskabeligt Forhold. I Delegaturbygningens store Sal hænger et stort Portræt af Kongen, som denne selv har skænket Delegaten. — En smuk Gave modtog Paven for nylig fra den ægyptiske Prins Jussuf Kemal, nemlig en kostbar Udgave af Værket »Documenta cartographica Africæ et Ægypti«.

Australien. Allerede nu kan der bringes nogle Meddelelser om den eukaristiske Kongres, der skal holdes i Sidney næste Aar. Den bliver holdt i Dagene 6.—9. September. Der bliver offentlig Procession gennem Gaderne. En Kommission er allerede ivrigt beskæftiget med at skaffe Husly til Deltagerne. Festtegnet bliver Kors og Kalk med Sydkorset som Baggrund.

Ugens Messebønner.

28. August. 12. Søndag efter Pintse (N-M. 694, G-M. 530). Ihukommelse af Augustin (N-M. 1061, G-M. 890). 3. Hermes (N-M. 1061, G-M. 891).
29. August. Johannes Døberens Halshuggelse (N-M. 1062, G-M. 892). Ihukommelse af Sabina (Kirkebøn N-M. [56], G-M. [56]; Stillebøn og Slutningsbøn N-M. [63], G-M. [63]).
30. August. Rosa. Messe for en Jomfru (N-M. [66], G-M. [67]; Kirkebønnen N-M. 1066, G-M. 895). Ihukommelse af Felix og Adactus (N-M. 1066, G-M. 896).
31. August. Raymund. Messe for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]; Kirkebøn N-M. 1067, G-M. 897).
1. Septbr. Ægidius. Messen for en Abbed (N-M. [53], G-M. [35]). Ihukommelse af Tolv H. Brødre (N-M. 1024, G-M. 847). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
2. Septbr. Kong Stefan. Messe for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]; Bønnerne N-M. 1068, G-M. 903; Evangeliet N-M. 1056, G-M. 887). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
3. Septbr. Guds Moders Messe (N-M. [90], G-M. [94]). 2. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for Kirken eller Paven (N-M. [122—23], G-M. [107]).

Søndagsgudstjeneste i Sommermaanederne i Provinsen.

	Stille Messe.	Højmesse.	Andagt m. Vels
Aabenraa	Kl. -	Kl. 9 ³ / ₄	Kl. 4
Aakirkeby (Jernbanegade)	» -	» 10	» 6
Aalborg (Kastetvej)	» 6 og 7 ¹ / ₂	» 10	» 3
Aarhus (Ryesgade 26)	» 6 ¹ / ₂ og 7 ¹ / ₂	» 10	» 7
Assens (Nørregade 3)	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Dalum Kloster	» 6 ¹ / ₂	» -	» 5
Esbjerg (Nørregade)	» 7	» 10	» 3
Fredericia (Sjællandsgade)	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 2
Haderslev	» 7	» 9 ¹ / ₂	» 10 ¹ / ₂
Helsingør (Nygade 8)	» 8	» 10	» 2
Holbæk (Kastanievej 19)	» -	» 10	» -
Horsens (Nørregade 19)	» 7 ¹ / ₂	» 10	» 2
Hørsholm	» 9		
Kolding (Alhambravej)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 7
Køge (Elisevej)	» 8	» 10	» 5
Ledreborg	» -	» 9 ¹ / ₂	» -
Maribo (Ny Østergade)	» 8 ¹ / ₂	» 10 polsk	» -
Nakskov (St. Franciscus Kirke)	» 9 dansk	» 10 ¹ / ₂ polsk	» 7 ¹ / ₂
Nyborg (Stella maris Vindingevej)	» -	» 10	» -
Nykøbing F. (Hellig Kors Kirke)	» 8	» 10 ¹ / ₂	» -
Næstved (Vor Frue Kirke)	» 8	» 10	» -
Odense (Torvet 7)	» 8 og 9	» 10	» 2 ¹ / ₂
Randers (Ladegaardsgade)	» -	» 10	» 8
Ringsted (St. Knudsgade)	» 8	» 10	» 5
Roskilde (St. Olsgade)	» 7	» 9	» 5
Rudkøbing	» -	» 10	» 6
Rønne (Østergade 59)	»	» 10	» 6
Silkeborg (Vestergade)	» 8	» 10	» 2
Slagelse (Tordenskjoldsgade)	» 8	» 10	» -
Stubbekøbing, sidste Søndag i hver Maaned		Kl. 9 ¹ / ₂	
Svendborg (Havnegade 1)	» -	» 10	» 5
Sønderborg	» -	» 10	» -
Tønder, første Søndag i hver Maaned	Kl. 10.		
Vejle (Blegbanken)	» 7 ¹ / ₂	» 9 ¹ / ₂	» 3

Betænk venligst **Basaren til Fordel for den nye Skole i Haderslev** med en Gave. Post Giro Nr. 13194.

Pastor Wolff, Haderslev.

Frøpige.

Til den 1. Septbr. søges en Pige, der skal hjælpe i Køkkenet, samt holde nogle Stuer. Løn 60 Kr. pr. Maaned. Henvendelse til Husjomfru Jensen, Ledreborg, Lejre.

Stuepige.

For en dygtig Stuepige bliver Plads ledig den 1ste November paa Ledreborg.

Henvendelse med Anbefalinger til Grevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

Skoleelev, 14 Aar, som skal besøge St. Knuds Skole, ønskes anbragt i katolsk Hjem i København, da Forældrene bor i Udlandet. Pris for Kost og Logi samt øvrige Oplysninger bedes sendt til dette Blads Kontor under Mærket »Elev«.

Kirkelig Kalender.

28. Aug. 12. Søndag eft. Pintse.	4. Sept. 13. Søndag eft. Pintse.
29. — M. Johannes Døberens Halshuggelse.	5. — M. Laurentius Justiniani, Biskop og Bekender.
30. — Ti. Rosa, Jomfru.	6. — Ti. Ferialdag.
31. — O. Raymund, Bekender.	7. — O. Ferialdag.
1. Sept. To. Ægidius, Abbed.	8. — To. Mariæ Fødsel.
2. — F. Kong Stefan af Ungarn, Bekender.	9. — F. Gorgonius, Martyr.
3. — L. Marias Officium.	10. — L. Nikolaus af Tolentino, Bekender.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 2. Sept.)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Mariakongregationen for Mænd genoptager sine ugentlige
Møder Torsdag den 1. September Kl. 8 i Jesu Hjerter Kirke.
Søndag den 4. Sept. Kl. 8¹/₂ Fælleskommunion.

I Sakramentskirken

vil der i Ugen 4.—11. September i Anledning af Sognets
10 aarige Bestaaen hver Dag blive prædikeret af *Hr. Pastor*
L. Günther fra Ordrup, dog ikke Lørdag den 10.
Tiden er denne: om Hverdagene Kl. 8 Aften; de to Søn-
dage under Højmessen. *Fr. Ronge.*

Konvertitundervisning.

Mandag den 12. September Kl. 8 Aften begynder et nyt Hold
Konvertit-Undervisning i Præsteboligen (2. Sal hos Sognepræsten)
Nørrebrogade 27 C.

Enhver Ikke-Katholik, som har nærmest til Sakramentskirken,
og som ønsker at lære den katholske Kirkes Religionslære at
kende, tilbydes herved Lejlighed til at deltage i denne Under-
visning, uden at der deraf følger anden Forpligtelse, end hvad
Samvittighed og Overbevisning siger én selv.

Det er ønskeligt, at man følger med straks fra Begyndelsen
og kommer regelmæssig hver Mandag og Onsdag Aften Kl. 8 præ-
cis. — Katholsk Katekismus maa helst medbringes.

Nota bene: Det vilde sikkert være godt og gavnligt, om
de, der tænker paa at deltage i denne Konvertitundervisning, be-
gyndte med ogsaa at overvære de Vækkelsesprædikener, som *Hr.*
Pastor Günther holder i Sakramentskirken i Ugen fra 4.—11.
September. (Se Annoncen herom).

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 36.

Søndag den 4. September.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest (fortsat). — Fra Vatikanet og Kurien. — Fem Nonner skudt i et Kloster af en rasende Fader. — En Protest. — Pastor J. B. Desnos. — Restaureringen i St. Ansgars Kirke. — En lidt for stor Fromhed. — Hertug Knuds Legen. Sommeren 1927. — De unge Pigers Retraite i »Trørødhus«. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: Frankrig. Polen. Japan. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 28.

Den ugudelige flyr, skønt ingen forfølger ham, den retfærdige derimod er tillidsfuld og uforfærdet som en Løve. — Synder et Rige, faar det mange Herskere; er Menneskene derimod vise, og forstaar de, hvad der bliver sagt dem, forlænges Herskerens Liv. — En fattig Mand, der undertrykker de ringe, ligner heftig Regn, der bringer Hungersnød. — De, som overtræder Loven, roser den ugudelige; de, som overholder den, bliver vrede paa ham. — Slette Mænd tænker ikke paa Dømmen; de, som søger Herren, er opmærksomme paa alt. — Hellere en fattig, der lever uden Brøde, end en rig, der gaar de krogede Veje. 1-6.

Den, som overholder Loven, er en forstandig Søn; men den, som trakterer Fraadsere, er sin Faders Skam. — Den, som ophober Rigdom ved Aager og Opgæld, samler den til en, der er rundhaandet mod fattige. — Den, som vender sit Øre bort for ikke at høre Loven, hans Børn bliver en

Gru. — Den, som vildleder retfærdige paa onde Veje, falder selv i Ulykke; og de uskyldige skal faa hans Gods. — Rigmand mener at være vis, men Fattigmand, der er klog, gennemskuer ham. — Naar de retfærdige jubler, er Æren stor; naar de ugudelige hersker, bliver det til Folks Undergang. 7—12.

Den, som skjuler sine Synder, bliver ikke lykkelig; men den, som bekender og opgiver dem, finder Barmhertighed (hos Gud). — Saligt det Menneske, der altid bevarer (Guds-) frygt; men den, som har et forhærdet Sind, falder i Ulykke. 13—14.

Som en brølende Løve og en graadig Bjørn er en ugudelig Hersker over et stakkels Folk. — En Hersker, der mangler Indsigt, undertrykker mange ved Vold, men den, som hader Gerrighed, faar et langt Liv. — En Mand, som tynges af Blodskyld, skal ikke støttes af nogen, til hans Flugt ender i Graven. — Den, som lever lydefrit, skal frelses; den, som gaar forkerte Veje, falder brat. 15—18.

Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; den, som hengiver sig til Lediggang, mættes med Fattigdom. — Tro Mand roses meget; den, der i Hast vil blive rig, undgaar ej Skyld. — Den partiske i Retten gør ikke vel; selv for en Bid Brød kan han svigte Sandheden. — En Mand, der i Hast vil blive rig og misunder andre, ved ikke, at Fattigdom skal komme over ham. 19—22.

Den, der irettesætter et Menneske, faar siden mere Tak af ham end den, der narrer ham ved slesk Tunge. — Den, som stjæler fra sin Fader eller sin Moder og siger, at dette ikke er Synd, gør fælles Sag med en Morder (Ugerningsmand). — Den stortalende Vigtigmager vækker Strid; men den, som haaber paa Herren, bliver frelst. — Den, som stoler paa sin egen Kløgt, er en Taabe, men den, som vandrer i Visdom, skal frelses. — Den, som giver til Fattigmand, kommer ikke til at fattes noget; den, som ringeagter den bønfaldende, skal lide Mangel. — Vinder de ugudelige frem, skjuler Folk sig; omkommer de derimod, bliver de retfærdige mange. 23—28.

Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest.

(Fortsat.)

Heller ikke Samfundsanliggender er udelukket.

I denne Henseende er der aldeles ingen Forskel mellem det enkelte Menneske og Familien eller Staten, fordi Menneskene i Samfundet ligesaa vel er i Christi Magt som de enkelte. Thi kun een er Kilden til den enkeltes og til Samfundets Lykke og Frelse; »thi der er ikke Frelse i nogen anden, og der er intet andet Navn under Himmelen givet Menneskene, hvorved vi skulle frelses« (Apostlenes Gerninger 4, 12). Der er kun een, fra hvem al Medgang og sand Lykke udgaar, saavel for den enkelte som for Staten: »Statens Lykke flyder ikke fra nogen anden Kilde end det enkelte Menneskes Lykke; thi Staten er intet andet end de enkelte Menneskers forenede Mængde« (Augustinus til Macedonius, Kap. 3).

Statsmyndighederne bør altsaa ikke vægre sig ved offentligt at vise Jesu Christi Herredømme Ærefrygt og Lydighed, baade personligt og gennem hele Folket. Kun saaledes vil de opretholde deres egen Autoritet og tjene og fremme deres Folks sande Vel. Thi endnu den Dag i Dag gælder i fuld Udstrækning, hvad Vi i Vor første Rundskrivelse har skrevet om Rettens saare svækkede Anseelse og om den svundne Respekt for Magten: »Da Gud og Jesus Christus — saaledes klagede Vi dengang — ikke længere har nogen Plads i Lovgivning og Politik, og Autoriteten ikke mere udledes fra Gud, men fra Menneskene, derfor er det sket, at selve Autoritetens Grundlag er blevet ødelagt, fordi Hovedaarsagen, hvorfor den ene har Ret til at befale og den anden Pligt til at adlyde, eksisterede ikke længere. Saaledes maatte da det hele menneskelige Samfund blive gennemrystet lige til det inderste, da det manglede de stærke Grundmure og det sikre Værn« (Rundskrivelse »Ubi arcano«).

Anerkendelsen af Christi Kongemagt bringer rig Velsignelse.

Men naar altsaa Menneskene privat og offentligt anerkender Christi kongelige Magt, da vil usigelig stor Vel-

signelse gennemtrænge hele det borgerlige Liv: saasom retfærdig Frihed, Orden og Ro, Endrægtighed og Fred. Vor Herres kongelige Værdighed omgiver nemlig Fyrsternes og Præsidenternes menneskelige Autoritet med Hellighedens Karakter og hæver Statsborgernes Pligter og Lydighed op i en højere Sfære. Derfor foreskriver ogsaa den hellige Apostel Paulus Kvinderne og Tjenerne at ære Christus i deres Mand, henholdsvis i deres Herre. Men han formaner dem samtidig til ikke at lyde dem som Mennesker, men ene og alene fordi de er Christi Stedfortrædere. Thi for Mennesker, som er løskøbte ved Christus, sømmer det sig ikke at tjene Mennesker: »I er dyrt købte; vorder ikke Menneskers Trælle« (1. Kor. 7, 23). Men naar Fyrsterne og de lovlig beskikkede Statsmyndigheder er overbeviste om, at de ikke saa meget regerer i Kraft af egen Ret, men snarere i Kraft af den guddommelige Konges Paabud og som hans Stedfortrædere, da vil de sikkert samvittighedsfuldt og klogt haandhæve deres Autoritet og ved Udstedelsen og Gennemførelsen af Love tage Hensyn til det almene Vel og til deres undergivnes Menneskeværdighed. Saaledes vil Ro og Orden vedvarende blomstre i Staten, da enhver Aarsag til Oprør er skaffet bort. Selv om nemlig Statsborgeren i den regerende Fyrste eller i de andre ledende Mænd ser Mennesker, som efter deres Natur er hans Ligemænd, eller selv om han endog hos dem finder noget uværdigt eller utilbørligt, saa vil han af den Grund ikke straks nægte dem Lydighed, da han jo i dem erkender Gudmennesket Christi Billede og Autoritet. Med Hensyn til Fredens og Samdrægtighedens Goder er det indlysende, at jo mere Christi Rige bliver udbredt blandt hele Menneskeslægten, desto mere levende vil Menneskene blive sig det Samhørighedsbaand bevidst, ved hvilket de er indbyrdes forbundne. Denne Bevidsthed om Fællesskab kommer saa de hyppige Stridigheder i Forkøbet og formindsker og blødgør sikkert det haarde i dem alle.

Sandelig, hvis Christi Rige, som set fra Rettens Standpunkt jo omfatter alle Mennesker, ogsaa faktisk omfatter dem alle som levende Lemmer, saa kunde vi ikke nære Tvivl om den Freds Indtræden, som Fredens Konge har bragt til Jorden; han, som kom for at »forsone alle«; som

»ikke kom for at lade sig betjene, men for at tjene«; som vilde være et Eksempel paa Ydmyghed, skønt han var »alles Herre«; som gjorde Ydmyghedens Lov tillige med Kærlighedens til sit Riges Grundlove. Han, som sagde: »Mit Aag er sødt og min Byrde let.« Ja, hvilken Lykke vilde ikke herske paa Jorden, hvis alle enkelte Mennesker, alle Familjer og alle Stater helt lod sig lede af Christus! »Da vilde endelig — for at bruge et Ord, som Vor Forgænger Leo XIII for nu 25 Aar siden rettede til alle Biskopper — saa mange Saar kunne helbredes, da vilde Lov og Ret igen faa sin tidligere Anseelse, da vilde Fredens Glans atter straale, Sværdene vilde synke og Vaabnene falde ud af Hænderne, naar alle villigt antager Christi Herredømme og glade yder det Lydighed, og naar enhver Tunge bekender, at Herren Jesus Christus er i Faderens Herlighed« (Rundskrivelse »Annum sacrum« af 25. Maj 1899).

Grundene for Indførelsen af Christi Kongefest.

Men for at alle disse gavnlige Ønsker i rigeste Maal kan blive til umistelig Virkelighed i det kristne Samfund, maa Læren om vor Frelzers kongelige Værdighed udbredes saa meget som muligt. Dertil synes Os intet tjenligere end Indførelsen af en særegen Christi Kongefest. Thi langt mere end selv de betydeligste Kundgørelser fra den kirkelige Læremyndighed bidrager de gentagne aarlige Fester til at gøre Folket fortroligt med Trossandhederne og saaledes føre det til det indre Livs aandelige Glæder. De kirkelige Rundskrivelser lærer sædvanligvis kun faa bedre underviste Mænd at kende, men en Fest forkynder sin Lære for det hele kristne Folk. Encyklikaer taler kun een Gang, en Fest derimod hvert Aar paany, og saa at sige til evige Tider. De kirkelige Skrivelser byder kun Forstanden Belæring, men Festerne taler til Forstand og Hjerte og gør saaledes et gavnligt Indtryk paa hele Mennesket. Desuden bestaar Mennesket baade af Legeme og Sjæl og trænger derfor til ved ydre Festligheder at blive bevæget og opmuntret paa en saadan Maade, at han ved den kirkelige Liturgis skønne Mangfoldighed dybere kan gribes af de hellige Troshemmeligheder, indtil de tilsidst gaar ham i

Kød og Blod og hjælper ham til Fremskridt i det aandelige Liv.

Fra Kirkehistorien ved vi for Resten, at saadanne Fester i Aarhundredernes Løb efterhaanden blev indførte, naar Nødvendigheden eller det kristelige Folks aandelige Vel krævede det. Hver Gang nemlig Folket maatte styrkes i fælles Fare, eller hver Gang det maatte bevares for snigende Vranglære, eller hver Gang det skulde opmuntres og opflattes til med større Kærlighed og Hengivenhed at mindes en af de mange Troshemmeligheder eller en af de guddommelige Velgerninger.

Saaledes begyndte man i Kristendommens første Aarhundreder, da de grusomme Kristenforfølgelser rasede, med Ihukommelsen af de hellige Martyrer i Gudstjenesten, for at, efter den hellige Augustins Ord, »Martyrfesterne kunde begejstre de Kristne til Martyriet« (Sermo 47, de Sanctis). Den senere opstaaede Kultus af de hellige Bekendere, Jomfruer og Enker har vidunderligt bidraget til at vække et levende Dydsliv i Kristenheden, saaledes som det netop i Kirkens rolige Tider er saa nødvendigt. Særligt har de til Ære for den saligste Jomfru indførte Fester ikke blot fremkaldt en from Dyrkelse af Guds Moder og vor Midlerinde ved sin Søns Trone, men de har ogsaa stadig forøget Kærligheden til vor egen Moder, som Frelseren ligesom efterlod os i sit Testamente. Blandt de Velsignelser, som den offentlige og rette Dyrkelse af Guds Moder og Helgenerne har bragt, bør ikke mindst omtales, at Kirken uovervindeligt til enhver Tid kunde holde Vranglærens og Vildfarelsens Pest fjernt fra sig. Med Beundring vil vi her se op til det guddommelige Forsyns Raadslutning, som plejer at lade fremkomme noget godt selv af det onde. Det tillader fra Tid til anden, at Tro og Fromhed hos Folket aftager, eller at falske Lærere sniger sig ind og sætter sig op imod den katholske Sandhed. Men disse Prøvelser faar altid et heldigt Udfald: i nyt Lys straalers den katholske Sandhed, og Folkets Tro og Fromhed ruskes op af Sløvheden og arbejder sig frem til større Hellighed.

En lignende Oprindelse med tilsvarende Resultater har naturligvis de Højtider haft, som er blevet indføjet i Kirke-aaret i de senere Aarhundreder. Da f. Eks. Ærefrygten

for og Tilbedelsen af det allerhelligste Alterens Sakramente var kølnet, blev Christi Legemsfest indført, som ved Udfoldelsen af rig. Pragt og ved Højtideligholdelse af en hel Oktav igen skulde begejstre Folkene til offentlig Tilbedelse af vor Herre. Eller et andet Eksempel: Jesu Hjerter-Fest blev indført dengang, da Menneskenes Hjerter paa Grund af Jansenisternes sørgelige og altfor strenge Lære var blevet modløse og forskræmte, fuldstændig kolde og afskrækkede fra Kærligheden til Gud og Haabet om Frelse.

*Jesu Christi Kongefest et Lægemiddel mod vor Tids store Brøst:
Laicismen.*

Naar Vi nu forordner, at Christus skal hyldes som Konge af hele den katholske Verden, saa vil Vi netop derved bringe Hjælp i Tidens Nød og byde Verden et særlig virksomt Lægemiddel mod hin Sot, som det menneskelige Samfund er befængt med. Med denne vor Tidsalders hærgende Sot mener Vi den saakaldte Laicisme og dens falske Lære og fordærlige Bestræbelser. Denne afskyelige Laicisme, Ærværdige Brødre, er, som I ved, ikke opstaaet paa een Dag, men allerede længe var den som et snigende Onde skjult i Samfundslegemerne. Først begyndte man at benægte Christi Herredømme over alle Folk; man frakendte Kirken den Ret, som Christus selv har givet den, at lære Menneskene og at udstede Love. Man frakendte den Retten til at lede Folkene, som dog ved den skulde føres til den evige Salighed. Saa gik man videre og gav sig til efterhaanden at stille Christi Religion paa samme Trin som de falske Religioner og at behandle den, skammeligt nok, nøjagtigt som de andre. Derefter stillede man den under den verdslige Myndighed og overlod den saa at sige til Fyrsters og Embedsmænds Forgodtbefindende. Endnu længere gik de, som sagde, man maatte sætte en naturlig Religion og en vis naturlig religiøs Trang i Stedet for den af Gud aabenbarede Religion. Ja, der var endog Stater, der mente, at de kunde undvære Gud; og de gjorde Ugudelighed og Gudsforagt til deres Religion.

De bitre Frugter, som dette de enkelte Borgeres og Staternes Frafald fra Christus allerede saa ofte og saa længe har baaret, har Vi i sin Tid beklaget i Vor Rund-

skrivelse »Ubi arcano«, og Vi beklager dem paany i Dag: overalt er nemlig Tvedragtens Sæd udstrøet; glødende gensidig Misundelse og indre Stridigheder er blussede op blandt Folkene, og alt dette forsinker endnu i høj Grad Fredens Genoprettelse. Vidt udbredt er de tøjlesløse Lidenskaber, som ikke sjældent forstaar at iføre sig Fædrelandskærlighedens og Almenvællets Kappe. Af dem opstaar Tvistighederne mellem Statsborgerne; af dem opstaar hin blinde og umættelige Egoisme, som stadig kun søger egen Nytte og egen Berigelse og bedømmer alt andet efter denne Maalestok. Pligtforglemmelse og Pligtforsømmelse har gjort det af med den huslige Fred; Familjens Samliv og det faste Samhold i den er undergravet. Det menneskelige Samfund er i Opløsning og hjemfalden til Undergang.

Christi aarlige Kongefest i Fremtiden giver os det bedste Haab om, at det menneskelige Samfund vil haste med endnu i rette Tid at vende tilbage til vor elskede Frelser. Katholikernes Opgave vil det rigtignok være at fremskynde denne Tilbagevenden ved utrættelig Hjælp. Men desværre indtager mange Katholikker ikke i det sociale Liv de tilsvarende Stillinger, og de raader ikke over den Autoritet, som egentlig de maatte have, som er kaldede til at bære Sandhedens Fakkelt frem for Verden. Maaske maa denne Ulempe tilskrives de godes Mangel paa Energi og deres Frygtsomhed, idet de ofte afstaar fra enhver Modstand eller optræder altfor eftergivende. Paa denne Maade vinder Kirkens Fjender selvfølgelig stadig større Dristighed og Skamløshed. Men naar engang alle troende indser, at de har den Pligt at kæmpe tappert og udholdende under Christi Kongebanner, da vil de, grebet af Apostolatets hellige Ild, anstrenge sig for at vinde de frafaldne og uvidende tilbage for deres Herre og forsvare og bevare hans Rettigheder ukrænkede.

Desuden: er den i hele Verden aarligt tilbagevendende Christi Kongefest ikke et velegnet Middel til at føre Klage mod Verden over dens offentlige Frafald fra Christus, som Laicismen til største Skade for Samfundet har fremkaldt; og til at gøre dette Frafald i det mindste nogenlunde godt igen? Sandelig, jo mere vor Frelseres hellige Navn paa uværdig Maade ved Tavshed bliver forbigaaet paa de inter-

nationale Kongresser og i Parlaterne, desto højere maa det udraabes, og desto stærkere maa Christi Kongeværdigheds og Kongemagts Rettigheder hævdes.

Tilløb til Christi Kongefest siden det 19. Aarhundredes Udgang.

Er ikke øjensynligt fra Udgangen af det sidste Aarhundrede Vejen til Indførelsen af denne Fest paa den lykkeligste og fortræffeligste Maade bleven jævnet? I hele Verden og paa næsten alle Sprog er der, som bekendt, bleven skrevet mange gode Bøger om denne Fest, og den har fundet et glimrende Forsvar mod Indvendinger. Endvidere er den fromme Øvelse at indvie Familien til Jesu helligste Hjerte en Anerkendelse af Christi Herskerret og Herskermagt. Næsten utallige Familjer har foretaget denne Indvielse uden Forbehold. Dog ikke blot enkelte Familjer har gjort det, men hele Stater og Riger. Ja, hele Menneskeslægten har i en højtidelig Stund i Jubelaaret 1900 paa Foranledning og under Ledelse af Leo XIII indviet sig til det guddommelige Hjerte. Vi vil heller ikke i Tavshed forbigaa de mange eukaristiske Kongresser, som afholdes i vor Tid. Paa vidunderlig Maade har de bidraget til højtideligt at forkynde Christi kongelige Herredømme over hele Menneskeslægten. Deres Maal er jo at forene enkelte Bispedømmer, Lande og Nationer eller endog hele Jordens Folk til at hylde og tilbede den under Eukaristiens Slør skjulte Frelser. Ved Taler, der holdes i Kirker og Forsamlinger, ved fælles Tilbedelse af det udstillede Allerhelligste, ved storslaaede Processioner skal alle tiljuble Christus som den af Himmelen givne Konge. Med fuld Ret kan man sige, at drevet af en guddommelig Indskydelse vil det kristelige Folk føre den Jesus, der af ugudelige Mennesker ikke modtoges, da han kom til sit eget, som Triumfator ud af Kirkernes Stilhed og Løndom og gennem Byernes Gader for saaledes at genindsætte ham i alle hans Kongerettigheder.

Det hellige Aar er særlig gunstigt for Indførelsen af Christi Kongefest.

Der gives ingen gunstigere Lejlighed til at gennemføre den før omtalte Plan end det hellige Aar, som gaar sin

Afslutning i Møde. Dyb Længsel efter de himmelske Gøder, som overgaar al Forstand, er bleven vakt i de troendes Hjerte og Sind; og den algode Gud har da enten gjort dem rige igen ved sine Naadegaver, eller han har ved forøget Bistand tilskyndet dem til at hige efter højere aandelige Gaver og saaledes bestyrket dem i at gaa videre frem ad den rette Vej. Hvad enten Vi altsaa ser paa alle de Bønkrifter, som er kommet Os for Øje, eller paa Jubilæumsaarets Begivenheder, saa finder Vi sandelig Grund nok til den Antagelse, at nu endelig er den af alle saa længselsfuldt ventede Time kommen, da Vi kan kundgøre, at Christus, hele Menneskeslægtsens Konge, skal æres ved en særlig Kongefest. I dette Aar er jo — som Vi alt har anført i Begyndelsen — den guddommelige Konge, der i Sandhed er »vidunderlig i sine Helgener«, bleven »særlig førherliget« ved Helgenkaaringen af en ny Skare af hans Stridsmænd. Ligeledes i dette Aar har hele Verden paa den enestaaende Missionsudstilling kunnet betragte vore Trossendebuds Arbejde og Sejre ved Christi Riges Udbredelse. I dette Aar endelig har vi ved 1600 Aarsfesten for Konciliet i Nikæa højtideligholdt Mindet om Ferkyndelsen af det menneskevordne Ords Væsenslighed med Faderen, en Trossandhed, paa hvilken Christi Herredømme over alle Folk beror som paa sit faste Fundament.

(Sluttet.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Over Vatikanet hviler den romerske Sommers gloende Hede tungt som over hele Byen ved dets Fødder paa begge Sider af Tiberen. Kun Hallerne, Gangene og de meter-tukke Mure holder Varmen noget ude fra Paladsernes Indre. Kølgt stryger en sagte Vind gennem de aabne Vinduer i Loggiaerne over Damasusgaarden, hvor oppe paa tredje Sal Indgangen til det pavelige Statssekretariat befinder sig. Deroppe fra har man en af de smukkeste Udsigter over den evige Stad, men kun faa kan nyde denne Udsigt. Til venstre staar Paladsets Façade med Pavens Gemakker, lige nedenfor ser man som i Fugleperspektiv Peterspladsen med Kolonnader, Obelisk og de to Spring-

vand, og saa gaar Blikket ind over Tiberen og Byen helt til Albanerbjergene i det Fjerne. Det er en Varde, der er velegnet ikke blot til at se ud over Rom, men ogsaa til at tænke over det. Her arbejder, virker og skaber en eneste, men det er en Verdenstanke, Kristendommens og Kirkens totusindaarige Idé, her virker et af Verdens største Udenrigsministerier i en Stat, der ikke har noget Territorium og dog omfatter hele Verden, Vatikanets Statssekretariat, hvortil der hver eneste Dag kommer Mennesker og Meddelelser fra hele Jorden, og hvorfra de sendes ud i hele Verden.

Efter at Kongen fra Nilen har forladt Vatikanet, er det igen blevet stille i Paladsets Gaarde og Sale, mere stille end paa nogen anden Tid af Aaret. De pavelige Automobilers Brummen høres kun, naar de om Eftermiddagen bringer den Hellige Fader over i Vatikanets Haver og om Aftenen kører ham tilbage. Pius X var den første Pave, der kørte i Automobil. Vognen var en Gave fra en Automobilfabrik, den var hvidlakeret og hvidpolstret og bar det pavelige Vaaben. Man fortæller, at da Pius X havde gjort den første Tur med Automobilet gennem Vatikanets Haver, sagde han: »Nu har I spærret mig endnu mere inde her og gjort mine Haver endnu mindre!«

Pius X led altid af Hjemve efter Venedig, og ikke mindre lider Pius XI under sit Fangenskab i Kirkens Tjeneste. Hjemve efter Alperne holder aldrig op. Hvor har Paven set langt efter Kongen fra Nilen, da han igen saa ham gaa ud i Friheden! . . .

I Lombardernes Ærkebroderskabs Kirke i Rom, San Carlo paa Corsoen, læste Achilles Ratti, der var Elev ved det lombardiske Institut i Rom, sin første hellige Messe den 21. December 1879; det skete ved det Alter, hvor den hl. Karl Borromæus's Hjerte opbevares. Ogsaa som Ærkebiskop af Milano læste Achilles Ratti sin første Messe ved dette St. Karls Alter bagved Højalteret. Man paatænker nu til Pavens kommende 50 Aars Præstejubilæum at foretage en Udsmykning af dette Alter i Marmor og Bronze. Den forberedende Komité bestaar af Kardinalen i Milano Achilles Locatelli, Mgr. Caccia-Dominioni, Fyrstinde Barberini og Mgr. Giuseppe Trezzi.

Paven har i disse Dage fra New York modtaget to Gaver, som har glædet ham meget. Det drejer sig om to Haandskrifter, som den lærde Autografsamler Madigan har fundet. Det ene er et Originalbrev fra den hl. Karl Borromæus til dennes Onkel, Pave Pius IV, det andet et Brev fra Pius VII til Kong Ludvig XVII af Frankrig. Brevene blev sendt af Madigan i et kostbart Album.

Fra Kurien er der ikke meget at melde. Det kan nævnes, at Forholdet til Rumænien, hvor man mente at staa ved Afslutningen af et Konkordat, til Trods for den tidligere Regerings Fald ikke har forværret sig, men tværtimod er blevet bedre. — Om de nyeste Rygter, at Calles i Meksiko skulde forberede Freden med Kirken og vilde lade alle fordrevne vende tilbage, er i Vatikanet hidtil intet bekendt. — Et romersk Blad har bragt Meddelelse om en Strid mellem Pævestolen og den jugoslaviske Regering, som skulde have stillet Krav om Ret til at udnævne Rektoren for det sydslaviske Hieronymus-Institut i Rom. Meddelelsen er blevet dementeret, og det er ganske udelukket, at Den hellige Stol vil overlade nogen Regering denne Ret. Regeringen har ogsaa kun forlangt en vis Indflydelse paa Valget af Rektoren, og derom forhandles der.

Fem Nonner skudt i et Kloster af en rasende Fader.

Han hævnede sin Datter, der var indespærret i Klosteret.
Nonnens Stævnemøde.

Disse Overskrifter kan vel nok faa en til at gyse. Det er jo som i de grueligste Romaner. De fandtes i »Dagens Nyheder« fra Fredag den 26. August. Med Spænding giver man sig til at læse:

— *Fra vor Korrespondent — Paris, Torsdag.*

Fra Madrid telegraferes, at fem Nonner i et Kloster i Nærheden af Byen er blevet skudt ned af en rasende Mand.

Drabsmandens Datter, der gik i Skole i Klostret, var en Dag tilfældigvis blevet Vidne til *en Kærlighedsscene mellem en af Nonnerne og en Mand*, og disse tvang den unge Pige til at love ikke at røbe Hemmeligheden. Imidlertid kunde hun ikke tie, men fortalte først en Veninde og senere sine Forældre om sin Opdagelse.

Da man i Klostret erfarede den unge Piges Diskretionsbrud, *spærrede man hende inde i en Celle, hvor hun skal have været Genstand for ondartet Mishandling.*

Da Faderen i et Par Dage intet havde hørt fra sin Datter, forhørte han sig om hende i Klosteret, hvor man nægtede at kende noget til Datterens Forsvinden. Faderen

søgte nu Politiets Assistance og foretog sammen med dette Husundersøgelse i Klosteret. Ved denne fandtes endelig Datteren i den lille trange Celle.

Da Faderen saa hendes elendige mishandlede Tilstand, blev han saa rasende, *at han trak sin Revolver op og dræbte 5 Nonner og saarede 2.*

Pressecensuren i Spanien er, som bekendt, meget streng, navnlig hvad Kirkens Forhold angaar, og man kender derfor endnu kun ovennævnte korte Fremstilling af den uhyggelige Begivenhed.

Denne frygtelige Historie kunde man læse i »Dagens Nyheder« den 26. August. Det mærkelige er nu, at jeg læste den i det katholske engelske Blad »The Universe« den 12. August. Der stod bl. a. følgende:

»Mystik omgiver en Efterretning, der er sendt af i hvert Fald to Bureauer, om »en rasende Faders« Hævn i et Kloster i Madrid, hvor han skal have dræbt fem Nonner og saaret to. Efterretningen er kommet fra Gibraltar og angiver det kendte Blad i Madrid »El Sol« som Kilde. Den gik ud paa, at en Elev i et Klo-ter var blevet mishandlet, fordi hun ikke havde tiet stillet med en Nonnes Forbrydelse. Der angives ingen Navne, og den spanske Censur fik Skyld for, at der manglede videre Detailler.

»Universe« har telegrafisk forespurgt hos Udgiveren af det store Blad »El Debate« i Madrid og faaet et fuldstændigt Dementi af Historien. Det konstateres endvidere, at denne Historie aldrig har staaet i »El Sol« eller i noget andet Blad i Madrid.

Det er nu Bureauernes Sag at finde deres Efterretnings Kilde og give Detaillerne.«

Den 19. August skriver »The Universe«:

»Et af de Bureauer, der havde udsendt Historien om »den rasende Faders Hævn« har dementeret, det andet Bureau er ved at foretage Undersøgelser. — Skønt mange Blade havde bragt Historien, har kun meget faa bragt et Dementi.

I Tirsdags (16. Aug.) bragte »Central News« fra Madrid følgende Meddelelse:

»Undersøgelser foretaget paa Politiets Hovedkontorer har bragt det Resultat, at den Historie, der tilskrives Bladet »El

Sol«, om Mishandlingen af en Skolepige i et Kloster, hvor hun havde været Vidne til en Scene mellem en Præst og en Nonne, er fri Fantasi.«

Den 23. August skriver »The Universe«:

»Den spanske Presse og det spanske Folk har moret sig godt over Historien om »den rasende Faders Hævn«.

Forrige Uge maatte »Central News«, der havde udbredt Efterretningen meddele, at den var »fri Fantasi«.

Den 20. August udsendte Reuters Bureau følgende:

»Efter at have foretaget Undersøgelser forsikrer Reuters Korrespondent, at Mordhistorien fra Klosteret i Madrid, som kom fra Gibraltar og med Urette blev tilskrevet Bladet »El Sol«, er fuldstændig usand.«

Den 26. August udsendte »Dagens Nyheder« sin sensationelle Efterretning; seks Dage efter Reuters Dementi!

Den 30. August bragte »Dagens Nyheder« Dementiet.

B. J.

En Protest.

Danske Kvinders katolske Forbund har tilsendt os følgende, der d. $31/8$ har været offentliggjort i Pressen hele Verden over ligesom i vor hjemlige Dagspresse.

Fem og Tyve Millioner Kvinder, der tilhører »International Katolsk Kvindeliga«, har, uagtet de er klare over de økonomiske Vanskeligheder, mange Familier kæmper med, dog fundet nødvendigt at nedlægge en energisk Protest imod Vedtagelsen af Love, der indeholder Bestemmelser sigtende til *kunstig Begrænsning af Børnetallet*, samt mod de Forholdsregler, der er foreslaet i Lande, der paaberaaber sig deres høje Kultur:

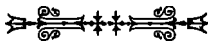
- 1) Fordi den kunstige Begrænsning af Børnetallet er i højeste Grad umoralsk, en Forsyndelse imod Naturen og en Krænkelser af de guddommelige Love.
- 2) Fordi den har sin første Oprindelse i en rent hedensk og materialistisk Opfattelse af Livet, en Op-

fattelse, der fornægter det tilkommende Liv, svækker den moralske Sans, kvæler, hvad der findes af ædle og uegennyttige Følelser i Mennesket, og giver Næring til fejg Egenkærlighed, der søger at unddrage sig Livets Byrder.

- 3) Fordi den er en Haan mod den sunde, gennem Tiderne prøvede, ægteskabelige Moral, den vil lidt efter lidt løsne de ægteskabelige Baand, formindske den gensidige Agtelse og den ægteskabelige Troskab, og som vi har set af sørgelige Erfaringer, fører den naturligt og ufejlbarligt til *Skilsmisse, løse Forbindelser, Prostitution og Fosterfordrivelse*.
- 4) Fordi den undergraver Folkets Kraft. Den talrige Familie er ikke en Fare for Samfundet, men opretholder dets Kraft.

Den kunstige Begrænsning af Børnetallet er et Samfunds-
onde, der til at begynde med langsomt, men snart med voksende Hastighed utvivlsomt fører til *Affolkning*. Grækenland og det romerske Verdensriges Historie lærer os, at *Frygten for Børn* er et usvigeligt Tegn paa Nedgangen hos et Folk, der derved *vier sig til Udslættelse*.

I Almindelighed overdriver man Faren ved Overbefolkning. I Tilfælde, hvor en midlertidig Fare for Overbefolkning opstaar, vil Anvendelse af et Antal *ikke umoralske* Midler kunne dæmme op mod Faren. Vi nævner følgende: *En fornuftig Indskrænkning af Levefoden* og en klogt ledet Udvandring.

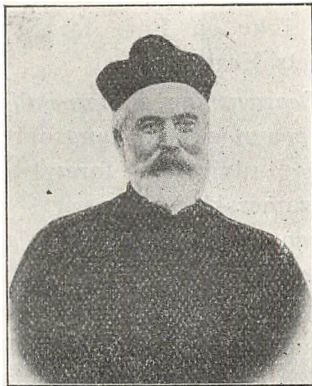
Pastor J. B. Desnos.

1877 — 9. September — 1927.

Atter fejrer en Præst 50 Aars Jubilæum. Biskop von Euch var vist hidtil den eneste i Danmark, der i Mands Minde har fejret denne Fest, nu følger to med en Maa-
neds Mellemrum. Denne Gang er det Abbéen ude paa Strandvejen, der er Jubilar.

Abbé Desnos er født den 11. August 1853 i Nærheden af Rennes i Frankrig, og der blev han viet til Præst den 9. September 1877. Allerede i 1881 kom han til Danmark, saa de 46 Aar af de 50 har Jubilaren virket her. I Begyndelsen havde han en mere privat Stilling som Huspræst hos Kammerherreinde Berling paa Ordrupshøj, men i 1895 blev Pastor Desnos ansat ved Josef-Søstrenes Noviciat og Seminarium, der netop aabnedes paa Strandvejen.

Et meget betydningsfuldt Arbejde har Jubilaren udført i de mange Aar. Hans Opgave har været at vejlede og uddanne de mange unge Søstre i deres første Klostersaar. Naar St. Josefs Søstre nu virker saa smukt overalt i Lan-

det, tør man nok tilskrive Pastor Desnos en ikke ringe Del af Æren derfor. Det vilde jo være umuligt, dersom ikke det aandelige Liv i Klostrene var rigt og frugtbart, og dertil lægges Grundvolden ude paa Strandvejen, ikke alene, men dog for en meget stor Del af Præsten. Jubilaren kan med et tilfreds og taknemmeligt Sind se tilbage paa de 50 Aar, thi de har ikke været levat forgæves, men, saavidt Mennesker kan se, har de baaret rig Frugt. Derfor bliver Jubilæet først og fremmest en Takkefest, for Jubilaren selv og for alle de Søstre, der har fundet Hjælp og Vejledning hos ham.

Man vilde dog tage fejl, om man mente, at Pastor Desnos kun havde virket indenfor Klosterets Mure. Of- fentligt er han ganske vist traadt meget lidt frem, men

han har dog gjort en stor Gerning blandt Mennesker, der har søgt ham, eller som han paa anden Maade er kommet i Forbindelse med. Mange skylder ham Tak for hans præstelige Hjælp, for mange har han været en fortrinlig Sjælesørger.

Saaledes er vi da mange, der bringer Pastor Desnos vor Tak og Lykønskning nu til Jubilæet. Vi ønsker ham mange Arbejdsaar endnu til Glæde og Gavn baade for ham selv og for saa mange andre. Vi ønsker ham Guds Vel-signelse i de Aar, der er tilbage, og til Afslutningen engang. Hjertelig til Lykke!

Restaureringen i St. Ansgars Kirke.

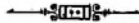
Det stunder nu mod Afslutningen af de store og meget omfattende Restaureringsarbejder, der Sommeren igennem har været udført i St. Ansgars Kirke. Som tidligere omtalt viste det sig nødvendigt ogsaa at restaurere Væg-malerierne i Kor og Kuppel, som havde taget Skade af de mange Revner ned gennem Murene. Disse Vægmalerier er udførte af en tysk Kunstner Josef Settegast, som paa-begyndte Arbejdet i 1864 og fuldførte det Aaret efter. Medens den Gang hele Koret blev dekoreret, fik selve Kirkerummet først sin Udsmykning 34 Aar senere, i 1898, og denne Lejlighed benyttedes til at opfriske Dekorationerne i Apsis. Men ved de nu i Sommer udførte Arbejder viste det sig, at man i 1898 har restaureret Dekorationerne uden først at rense Vægge og Kuppel, thi da Billederne nu blev rensede, fremkom der saavel i Figurerne som i Ornamentiken store Partier og Pletter, der stod meget mørke mod den oprindelige Farve. Hele Himmelpartiet var overmalet med en mørk ultramarin Limfarve, der nu skallede af mange Steder, i den sidste Tid dryssede ofte Stykker af dette tynde Farvelag ned i Koret. Den underliggende oprindelige Himmel viste sig at være meget lysere og af en langt skønnere Farvevirkning end den senere Overmaling. Det samme var Tilfældet med Skyerne omkring Gudfader øverst i Kuplen, de var overmalede med en næsten sort Tone. Medens man oprindelig havde tænkt, at Dekorationerne kunde renses, og at kun Reparationerne omkring Revnerne maatte males, blev det nødvendigt at male hele Kuplen og Buen op ligesom ogsaa Vægfladerne over Side-

åltrene, kun Korrundingens Vægmaleries lod sig rensè, hvilket skete med Brød.

Disse Arbejder er udført af Konservator ved Statens Musæum for Kunst, Hr. Sv. Rønne, assisteret af to Kunstmalere. Med stor Interesse og Kærlighed til Opgaven har Hr. Rønne opnaaet et virkelig smukt Resultat, saaledes at hele Koret nu staar i dejlige rene Farver af overordentlig Skønhed. Særlig smuk er Virkningen af Himmelhvælvets Blaa, samt Tandfrisen i blaat og Guld under Kuplen. Den righoldige Forgyldning er fornyet og udbedret af kgl. Hof-forgylder Fr. Weber.

Med alt dette er St. Ansgars Kirkes Kor da nu blevet fornyet til Guds Ære, til værdig Prydelse for det skønne Kirkerum og til Glæde for Menigheden. *Johs. H.*

En lidt for stor Fromhed

eller Skrupuløsitet eller overdreven ængstelig Samvittighedsfuldhed maa det vel kaldes, naar nogen *aldrig* vover at gaa til Kommunion *uden* først at have skriftet.

Det er smukt at være samvittighedsfuld, det er ros-værdigt at ville forberede sig saa godt som muligt og der-

for ogsaa at ville rense sin Samvittighed saa grundigt som muligt, førend man nærmer sig Herrens Bord.

Men denne Forberedelses og Renselses Art *kan* og *bør* være forskellig efter Forhold og Omstændigheder.

Der *maa* gøres Forskel, eftersom man har større Synder, svære Synder, Dødssynder paa sin Samvittighed eller kun smaa dagligdags Skrøbelighedssynder.

I første Tilfælde (naar vi har begaaet svær Synd) er det nødvendigt at skrifte først, inden vi gaar til Alters. I det andet Tilfælde (naar vi kun har begaaet mindre Synder) er Skriftemaal *ikke* nødvendigt som Forberedelse til den hellige Kommunion, saa kan det være tilstrækkeligt at indflette en lille Angerbøn i sine Forberedelsesbønner til Altergangen.

Man skulde synes, at dette var saa lige til, i alt Fald for enhver, som saa nogenlunde kan skelne mellem svær Synd og ikke svær Synd; thi, hvad her er sagt, er jo vor Børnelærdom.

Og dog træffer man Gang paa Gang paa ængstelige Sjæle, som ikke vover at kommunikere uden efter et meget grundigt og samvittighedsfuldt Skriftemaal med langvarig Samvittighedsransagelse og lange Angerbønner, næsten som om det drejede sig om et Generalskriftemaal over hele Livet — skønt de næsten ingen Ting har at skrifte.

Hvor smukt det end paa en vis Maade er, for saa vidt som det viser stor Ærefrygt for den hellige Kommunion og stor Samvittighedsfuldhed —

saa er det alligevel ligefrem forkert, virkelig urigtigt.

Da man nemlig i Reglen ikke altid har Tid og Lejlighed til saadanne grundige, langvarige Skrifteandagter — og ikke vil gaa til Kommunion uden dette, — saa gør man sig det jo paa den Maade *umuligt* at efterkomme Kirkens Ønske om hyppig eller daglig Kommunion.

De, der handler paa den Maade, *modsiger* (uden naturligvis at ville det eller tænke derpaa) den Hellige Faders Ord i hans Encyklika om den hyppige Kommunion, hvor han (ligesom forøvrigt ogsaa Katekismen) belærer os om, at det kun er de svære Synder (Dødssynderne), som gør Kommunionen uværdig, og som kræver Skriftemaal før Altergangen; medens de mindre Synder *ikke* gør Kommunionen uværdig, men kun formindsker dens Naadevirkninger; men dette sidste kan forebygges, idet man som sagt før Kommunionen opvækker Anger (uden Skriftemaal).

Altsaa: nok Samvittighedsfuldhed og Ærefrygt for det hellige — men ikke overdreven Ængstelighed og Skrupuløsitet!

Dersom man ret mærkede sig dette, saa vilde sikkert endnu flere have Mod til hyppig eller maaske endog daglig Kommunion.

Parochus.

Hertug Knuds Legen. Sommeren 1927.

Deltagerne i Valfarten i Aar savnede det Passionspil, der nu ellers er blevet et fast Led i Valfartsprogrammet. Men det regnfulde Vejr gjorde det umuligt at spille paa det fugtige Terrain i Vrange Skov. Vi maatte derfor ud-sætte Fremførelsen, som vi haabede kunde finde Sted sidst paa Sommeren. Men Vejret er jo ikke blevet bedre, end det var i For sommeren, og Hertug Knuds Legerne har saaledes ikke faaet Lejlighed til at varetage deres vigtigste Opgave: at fremføre Passionsdelen paa Passionsstedet. Derimod har vi nogle Gange fremført første Del, der skal virke som Forberedelse til og Agitation for Passionsdelen. Søndagene d. 19. Juni og d. 10. Juli legede vi ligesom i Fjor i Nationalmuseets Frilandsafdeling i Lyngby, den første Gang i Regnvejr (dog holdt en Hundrede Tilskuere troligt ved til Enden), den anden Gang i Solskin og med godt Besøg. Den 31. Juli var vi indbudt til Søborg. Efter at vi havde spist Frokost hos Pastor Stenvinkel Svendsen, gik Optoget fra Præstegaarden ad den gamle, historiske Vej til Søborghus Ruiner, hvor vi legede for en 3000 Mennesker; bl. a. havde Socialdemokratisk Udflugtsforening arrangeret en Tur derud. Blandt Tilskuerne saas ogsaa Skuespiller Johs. Poulsen med Hustru og Moder. Dagen endte med Middag i Præstegaarden og en nærliggende Proprietærgaard. Søndag d. 21. August legede vi for de danske i Flensborg efter om Lørdagen at have holdt Generalprøve for Skolebørnene med paarørende. Desværre tog det paa at regne, kort efter at vi var begyndt, saa vi maatte forlade Haven og fortsætte inde i Salen. Oldermænden for Skt. Knuds Gilde i Flensborg, Advokat Ravn, overrakte hver Leger en Erindringsmedalje, og Natten mellem Søndag og Mandag var vi Gæster ved et animeret »fælles Kaffebord med Svingom«.

Tyrne Hætte.

De unge Pigers Retraite i „Trørødhus“.

Aldrig saa snart havde de 25 katholske Smaapiger forladt deres Feriehjem i »Trørødhus«, før 19 unge Piger drog ind for at deltage i den Retraite, som »Danske Kvinders katholske Forbund« havde indbudt til, og som under

Ledelse af Pater Flynn skulde afholdes fra den 14. til den 18. August.

Hvad og hvor meget denne Retraite kom til at betyde for den enkelte kan ikke siges; men eet staar fast: Her vaagnede mere end een som Katholik til nyt Liv. Det er vist ikke for meget sagt, at alle bestemte at lade den aarlige Retraite staa øverst paa Leveragegen, nu da de kendte dens Velsignelser.

Det var en glimrende Idé med de fire Dages Ferie bag-
 efter. For mange var det den eneste Lejlighed, de havde haft til Samvær med andre katholske unge Piger. Om Dagen paa Ture enten et Par Stykker sammen eller alle med Madpakken, der en Dag fortæredes ved Bøllemosen, en anden Dag hos Søstrene i Helsingør. Om Aftenen Samvær med Sange, Lege, Spil eller Ture, naar Vejret til-
 lod det. Saa i Seng, i Reglen under stor Munterhed paa Kostskolevis.

Søndag efter Messen i Hørsholm skiltes vi fra Formanden i »D. K. K. F.«, der under og efter Retraiten havde været vores omsorgsfulde »Plejemor«, og fra Frk. Scheer, vores hyggelige »Moster«.

Vi tænkte paa, hvor mærkeligt det havde været, om vi var rejst hjem lige efter Retraiten uden den lille Ferie, som vi kan takke for, at katholske Tanker blev udvekslet og mere end eet Venskab sluttet. Alt i alt en Retraite, der — om Gud vil — maa sætte Frugt i et ægte katholsk Samarbejde, der kan virke udadtil, fordi det faar Styrke indadtil.

En Deltager.

Nye Bøger.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Summer 1927. 1 sh. 6 d. Nr. 83.)

Atter har Benediktinerne på den lille klippeø Caldey ved Syd-Wales udsendt et af deres små, smagfulde kvartals-hæfter. Den mest iøjnefaldende artikel handler om La grande Chartreuse, Karteüsernes mægtige kloster, som nu hár stået tomt siden for 23 år siden, da munkene blev jaget bort af regeringen i det land, hvis stadig gen-
 tagne motto var frihed og broderskab. Den gamle Karteusermunk, som har skreven artiklen, trøster sig med, at således er det gæet før: i 1562 plyndrede Huguenotterne klosteret for al dets ejendom og brændte bygningerne, men få år efter var det atter i orden, og 1792 forjog revolutio-

nen munkene på ny, men de vendte atter tilbage 24 år senere. Et smukt billede viser os de store klosterbygninger, som de ligger oppe i bjergene mellem Grenoble og Chambéry. En portner med familie vogter på statens vegne klosteret og viser alle de tomme bygninger frem til de mange turister i den skønne egn. En anden artikel handler om St. Maria Magdalena og forsvarer pålideligheden af den gamle legende, der beretter, at hun med sine søskende kort efter Jesu Himmelfart drog til Provence, hvor hun levede længe. Som sædvanlig indbydes der til besøg og ophold på den smukke lille ø, hvor ikke så få fremmede har tilbragt en fornøjelig lille stund. N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

Frankrig. Den 18. September skal der indvies en Massegrav ved Douaumont ved Verdun. Der findes allerede et Kapel, og man vil nu mindes de 400,000, der er faldet ved Verdun, paa særlig Maade. Mange af Frankrigs Biskopper vil komme til Stede. Efter en højtidelig Sjælemesse i det fri vil om Eftermiddagen 52 Lig fra Valpladsens forskellige Steder blive ført til en Massegrav omkring Kapellet.

Polen. Kong Johan Kasimir havde i Aaret 1656 aflagt Løfte om at ville indvie sit Land til Guds Moder, dersom det lykkedes at befri det fra Svenskerne, og som Tak for Sejren vilde han krone Guds Moders Billede. Først nu er Løftet blevet opfyldt. I Nærværelse af Polens Præsident, Moscicki, Regeringens Medlemmer, to Kardinaler, tyve Biskopper og store Folkeskarer er Madonnabilledet »Ostrabrama«, der findes over en af Vilnas Porte, blevet kronet. Kroningen foretoges af Ærkebiskoppen af Warshau, Kardinal Kakowski, 100,000 Pilegrimme var kommet til Stede; Kronen var en nøjagtig Kopi af den gamle polske Krone, helt af Guld og smykket med Ædelstene.

Japan. Ved en Samtale med den Apostoliske Delegat, Mgr. Giardini, har den japanske Ministerpræsident Tanaka udtalt, at han, naar Parlamentet træder sammen, vil forelægge Forslag om Oprettelse af et Gesandtskab ved Vatikanet. For to Aar siden var Forslaget fremme, men blev dengang ikke gennemført.

Betænk venligst **Basaren til Fordel for den nye Skole i Haderslev** med en Gave. Post Giro Nr. 13194.

Pastor Wolff, Haderslev.

Ugens Messebønner.

4. Sept. 13. Søndag efter Pintse (N-M. 699, G-M. 534). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
5. Sept. Laurentius Justiniani. Messe for en Bekender-Biskop N-M. [34], G-M. [34]). 2. og 3. som 4. Sept.
6. Sept. Ferialdag. Som 4. Sept. 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for de afdøde (N-M. 1140, G-M. [113]). 4. fri.
7. Sept. Ferialdag. Alt som 4. Sept.
8. Sept. Mariæ Fødsel. (N-M. 1069, G-M. 904). Ihukommelse af Hadrian (N-M. [12], G-M. [12]).
9. Sept. Gorgonius. Messe for en Martyr (N-M. [15], G-M. [16], Bønnerne N-M. 1072, G-M. 908). 2. og 3. som 4. Sept.
10. Sept. Nicolaus af Tolentino. Messe for en Bekender. (N-M. [50], G-M. [50]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder.... 3. for Kirken....« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Konvertitundervisning.

Mandag den 12. September Kl. 8 Aften begynder et nyt Hold Konvertit-Undervisning i Præsteboligen (2. Sal hos Sognepræsten) Nørrebrogade 27 C.

Enhver Ikke-Katholik, som har nærmest til Sakramentskirken, og som ønsker at lære den katholske Kirkes Religionslære at kende, tilbydes herved Lejlighed til at deltage i denne Undervisning, uden at der deraf følger anden Forpligtelse, end hvad Samvittighed og Overbevisning siger én selv.

Det er ønskeligt, at man følger med straks fra Begyndelsen og kommer regelmæssig hver Mandag og Onsdag Aften Kl. 8 præcis. — Katholsk Katekismus maa helst medbringes.

Nota bene: Det vilde sikkert være godt og gavnligt, om de, der tænker paa at deltage i denne Konvertitundervisning, begynde med ogsaa at overvære de Vækkelsesprædikener, som Hr. Pastor Günther holder i Sakramentskirken i Ugen fra 4.—11. September. (Se Annoncen herom).

Stuepige.

For en dygtig Stuepige bliver Plads ledig den 1ste November paa Ledreborg.

Henvendelse med Anbefalinger til Grevinde Holstein Ledreborg, Ledreborg, Lejre.

St. Ansgar Vincentsbibliothek er flyttet til St. Ansgar Mønegårdskontor, Bredgade 64 St.

Bogudlaan kan finde Sted hver Dag — Mandag undtagen — fra 1—4 samt Onsdag Aften fra 6—7. Udlaanet er gratis, men Bidrag modtages med Taknemmelighed.

Kirkelig Kalender.

4. Sept. 13. Søndag eft. Pintse.	11. Sept. 14. Søndag eft. Pintse.
5. — M. Laurentius Justiniani, Biskop og Bekender.	12. — M. Marias Navn.
6. — Ti. Ferialdag.	13. — Ti. Ferialdag.
7. — O. Ferialdag.	14. — O. Korsets Ophøjelse.
8. — To. Mariæ Fødsel.	15. — To. Marias syv Smerter.
9. — F. Gorgonius, Martyr.	16. — F. Cornelius og Cy- prian, Martyrer.
10. — L. Nikolaus af Tolent- tino, Bekender.	17. — L. Frans af Assisis. Saarmærker.

St. Knuds Kapel. Søndag d. 4. September Kl. 10 begyndes der igen med de tyske Gudstjenester, som holdes hver 1. og 3. Søndag i Maanden.

Mariakongregationen for unge Mænd genoptager sine ugentlige Møder Mandag den 5. September Kl. 8 i Jesu Hjerte Kirke. Søndag den 11. Sept. Fælleskommunion Kl. 8^{1/2}.

Immaculatakongregationen har Møde Tirsdag den 6. Septbr. Kl. 4^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen genoptager sine Møder Onsdag den 7. September Kl. 8 Aften. Søndag den 11. September Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

For afdøde cand. phil. *Georg Vøhtz* læses en Sjælemesse i *St. Knuds Kapel* Mandag d. 5. Septbr. d. A. Kl. 6^{1/2} Morgen. Lu-sores sancti Kanuti ducis vil møde under Gildefanen og bede for den Afdøde. *Knud Kannik.*

St. Michaels Klub.

Første Klubaften Mandag den 3. **Oktober.**

Katholsk Menighedskontor.

Fra Lørdag d. 3. Sept. til Lørdag d. 24. Sept. incl. er Menig-hedskontoret kun aabent fra 1—2 undtagen Mandag, hvor Kon-toret er lukket hele Dagen.

St. Ansgars Vincentsforenings Bibliothek. Fra 3.—24. Sept. er der ingen Udlaan Onsdag Aften og om Dagen kun fra 1—2 undtagen Mandag, hvor der er helt lukket.

I Sakramentskirken

vil der i Ugen 4.—11. September i Anledning af Sognets 10 aarige Bestaaen hver Dag blive prædikeret af *Hr. Pastor L. Günther* fra Ordrup, dog ikke Lørdag den 10.

Tiden er denne: om Hverdagene Kl. 8 Aften; de to Søn-dage under Højmesse. *Fr. Ronge.*

Husholderske. Velanbefalet, proper, paalidelig og øko-nomisk søges til 15. Oktober eller 1. November af *Pastor Wijnen*, Holbæk.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 37.

Søndag den 11. September.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest (sluttet). — Fra Vatikanet og Kurien. — Katholicismen i Japan. — Ansgar-Statuen. — Et Syn paa Flyvestævnet. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Trørød. Kolding. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 29.

1. Ringeagter en Mand haardnakket den, som advarer ham, rammes han brat af Undergang, og der kommer ingen Frelse siden.
2. Bliver de retfærdige mange, glæder Folket sig, men tilriver de ugudelige sig Herredømmet, sukker Folket.
3. Den Mand, der elsker Visdom, glæder sin Fader; men den, som giver daarlige Kvinder Livsophold, mister sit Gods.
4. En retfærdig Konge rejser sit Land; en pengegridsk Mand lægger det øde.
5. Den, som med falsk Smiger tiltaler sin Ven, breder et Net for hans Fødder.
6. Ond Mand, der synder, hildes i et Garn; retfærdig Mand jubler i Glæde.
7. Retfærdig Mand forstaar de fattiges Retssag, ugudelig Mand kender ikke til Indsigt.
8. Ryggesløse Mennesker sætter Splid i en By, Vis-mænd afværger Oprør.

9. Gaar Vismand i Rette med Taabe, finder han ingen Fred, hvad enten han vredes eller ler.

10. Blodtørstige Mennesker hader lydefri Mand, men retfærdige tager sig af hans Liv.

11. Taabe slipper hele sin Vrede løs, Vismand kan vente og opsætter til senere.

12. En Hersker, der gerne lytter til Løgtale, faar lutter ugudelige Tjenere.

13. Fattigmand og Kreditor mødes, det er Herren, der giver dem begge Livets Lys.

14. En Konge, der dømmer de ringe med Ret, hans Trone staar fast for bestandig.

15. Ris og Revselse giver Visdom; den Dreng, der faar sin Vilje, gør sin Moder Skam.

16. Bliver de ugudelige mange, tiltager Forbrydelserne, og de retfærdige skal opleve deres Fald.

17. Undervis din Søn, saa skal han vederkvæge dig og berede din Sjæl Glæde.

18. Holder Profeters Belæring op, forvildes et Folk; salig den, der overholder Loven.

19. Træl opdrages ikke ved Ord; thi vel forstaar han, hvad du siger, men svare gider han ikke.

20. Ser du et Menneske, der er hastigt til Tale? Hos ham er der snarere Daarskab at vente end Forbedring.

21. Den, som forvæner sin Træl fra ung, faar siden hans Daarskab at føle.

22. Hidsig Mand vækker Strid; den, som let bliver vred, har ogsaa let til Synd.

23. Bagved stolt Mand følger Fornedrelse, ydmyg Mand vinder Ære.

24. Den, som gør fælles Sag med en Tyv, hader sin Sjæl; han hører (Øvrighedens) Forbandelse over Tyven, men melder intet.

25. Den, som frygter Mennesker, falder brat; den, som stoler paa Herren, holdes oprejst.

26. Mange søger en Herskers Ansigt, men det er Herren, der afsiger Dom over hver enkelt.

27. De retfærdige afskyr den ugudelige, og de ugudelige afskyr den, der vandrer Retfærds Vej. Den Søn, der overholder Loven, er udenfor Fare.

Pius XI's Encyklika om Christi Kongefest.

(Sluttet.)

Indførelsen af Christi Kongefest.

Og saaledes indfører Vi altsaa i Kraft af Vor apostoliske Magt og Myndighed vor Herre Jesu Christi Kongefest. Hvert Aar skal den højtideligholdes i hele Verden paa den sidste Søndag i Oktober, som gaar umiddelbart forud for Allehelgensfest. Og ligeledes forordner Vi, at hvert Aar paa denne Dag skal Menneskeslægtens Indvielse til Jesu helligste Hjerte fornyes, hvis aarlige Gentagelse Pius X, Vor højsalige Forgænger, havde foreskrevet. Kun i Aar skal Fornyelsen finde Sted den 31. December. Paa denne Dag vil Vi selv holde Pontifikalmessen til Ære for Christus Kongen og vil i Vor Nærværelse lade foretage denne Indvielse. I øvrigt kender Vi ingen bedre og værdigere Afslutning paa Jubelaaret. Og paa ingen fyldigere Maade ved Vi at bringe Christus, Tidernes udødelige Konge, Vor Tak for alle de Velgerninger, som han i dette hellige Aar har vist Os, Kirken og den hele Kristenhed. Og ved denne Taksigelse er Vi Tolk for hele den katholske Verdens Følelser.

Vi behøver, Ærværdige Brødre, ikke langt og vidtløftigt at forklare Eder, hvorfor Vi har indført en særlig Christi Kongefest, forskellig fra de øvrige Fester, der ogsaa indeholder en Antydning og en Højtideligholdelse af Christi Kongeværdighed. Det er tilstrækkeligt at henvise til det ene Punkt: Ved alle Fester for Vor Herre er Christus ganske vist, som man plejer at udtrykke det, Materialobjektet, men deres Formalobjekt er aldeles forskelligt fra Christi Kongemagt og Kongenavn. Men paa en Søndag har Vi lagt Christi Kongefest, for at ikke blot Klerus ved Frembærelsen af det hellige Offer og Forrettelsen af Breviarbønnerne skal hylde den guddommelige Konge, men for at ogsaa de troende, fri for de daglige Beskæftigelser, i hellig Glæde højtideligt skal love Christus Lydighed og Underkastelse. Af alle Dage synes Os den sidste Søndag i Oktober at være den gunstigste. Paa den finder Liturgi's Aar omtrent sin Afslutning. Saaledes bliver den

aarlige Ihukommelse af Jesu Christi Livs Hemmeligheder ligesom afsluttet og kronet ved hans Kongefest, og forinden vi fejrer Allehelgens Glorie, priser og forherliger vi hans Storhed og Ære, som triumferer i alle Helgener og udvalgte.

Eders Opgave, Ærværdige Brødre, vil det altsaa være at sørge for, at der forud for den aarlige Højtideligholdelse af denne Fest gaar Prædikener i alle Sognekirker paa bestemte Dage, for at Folket kan blive grundigt undervist og belært om denne Fests Karakter, Betydning og Vigtighed, for at det derefter kan indrette sit Liv, saaledes som det sømmer sig for dem, der er den guddommelige Konges Herredømme tro og ivrigt hengivne.

Christi Kongefests Velsignelser for alle.

Ved Slutningen af Vor Skrivelse vil vi imidlertid endnu kort forklare Eder, Ærværdige Brødre, hvilke Goder for Kirken, Staten og de enkelte Vi venter og lover Os af denne offentlige Hyldest for Christus Kongen. Den Ære, som vi agter at vise Herrens Kongemagt, vil nødvendigvis uafsladeligt minde Menneskene om, at Kirken, der jo er grundlagt af Christus som fuldkomment og selvstændigt Samfund, i Kraft af sin medfødte Ret, som den ikke kan give Afkald paa, maa kræve fuld Frihed og Uafhængighed af Statsmagten i Opfyldelsen af den af Gud paalagte Pligt at lære, at styre og at føre alle dem til evig Salighed, som hører til Christi Rige, og at den heri paa ingen Maade kan være afhængig af en fremmed Vilje.

Den samme Frihed maa Staten ogsaa tilkende de religiøse Ordener og Kongregationer af begge Køn. De er jo de dygtigste Hjælpekræfter for Kirkens Hyrder og arbejder med den største Iver paa Udbredelsen og Befæstelsen af Christi Rige, hvad enten de ved tro Overholdelse af Ordensløfterne bekæmper Verdens tredobbelte Begærlighed eller ved deres Liv efter Fuldkommenhedens Regler bevirker, at den Hellighed, som efter den guddommelige Stifters Vilje er et fremragende Kendetegn paa Kirken, i straalende Glans stadig staar for alles Øjne og stedse tager til i Lysstyrke.

Men for Staterne skal denne aarlige over hele Verden

fejrede Fest være en Formaning om, at ogsaa Statsembeds-mændene og Statsøvrighederne har den hellige Pligt, ligesom det enkelte Menneske, offentligt at ære og adlyde Christus. Den skal navnlig minde dem om Dommens store Dag, da Christus paa det strengeste ikke blot vil straffe den Uret, som blev gjort ham ved, at han blev ligesom kastet ud af Statslivet, men ogsaa ved, at han blot blev skubbet foragteligt til Side eller ignoreret. Thi hans kongelige Værdighed kræver jo, at hele det borgerlige Liv ordnes efter Guds Lov og efter Christi Lære, baade med Hensyn til Lovgivningen, Retsvæsenet og ogsaa Ungdommens Undervisning i gavnlige Kundskaber og dens Opdragelse til det gode.

Ved Forklaringen af disse Ting vil desuden ogsaa det kristne Folk øse vidunderlig Kraft og Styrke til at indrette sit Liv efter de sande kristelige Grundsætninger. Thi naar der er givet Christus Herren al Magt i Himmelen og paa Jorden; naar Menneskene, forløste ved hans kostbare Blod, derved er blevet Christi Ejendom i Kraft af en ny Retstitel; naar endelig denne Myndighed omfatter den hele menneskelige Natur, da gives der sandelig overhovedet ingen Kraft eller Evne mere i Mennesket, som ikke er underlagt denne ophøjede Kongemagt.

Christus maa altsaa herske i Menneskets Forstand, hvis Pligt det er fast og for bestandig at bifalde Aabenbaringen og Christi Lære med fuldkommen Underkastelse af sig selv. Han maa herske over Menneskets Vilje, som er pligtig til at adlyde Guds Love og Bud. Han maa herske i Menneskets Hjerte, som maa tilbagevise alt jordisk Begær for at elske Gud over alt og tilhøre ham alene. Christus maa herske i Menneskets Legeme og dets Lemmer, der skal tjene som Redskaber eller, som Apostlen Paulus siger, som Retfærdigheds Vaaben for Gud (Rom. 6, 13) — til Hjertets indvortes Hellighed. Naar alt dette bliver forelagt de troende til alvorlig Betragtning og Overvejelse, da vil de meget lettere tilskyndes til at stræbe ogsaa efter den højeste Fuldkommenhed.

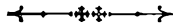
Maatte dog, Ærværdige Brødre, de udenforstaaende blive grebet af Længsel efter Christi milde Aag og antage det til deres Frelse; og maatte dog alle vi, som ved Guds

barmhjertige Raadslutning er Husfæller, bære det ikke som Byrde, men med Altraa, med Kærlighed, med hellig Ærefrygt. Saa vil vi, naar vort Liv er indrettet efter Gudsrigets Love, i Glæde høste de skønneste Frugter i rigeste Fylde, og vi vil findes af Christus at være gode og tro Tjenere og faa Del i den evige Salighed og Glorie i hans himmelske Rige.

Dette Vort inderlige Ønske for Eder, Ærværdige Brødre, til den kommende Julefest være et Bevis paa Vor faderlige Kærlighed til Eder. Og som Pant paa de himmelske Goder modtag den apostoliske Velsignelse, som Vi tildeler Eder, Ærværdige Brødre, Eders Gejstlighed og Eders Folk i hjertelig Kærlighed.

Givet i Rom, ved St. Peter,
den 11. December i det bellige Aar 1925,
i Vort Pontifikats fjerde Aar.

Pave Pius XI.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Slutningen af August er den roligste Tid af Aaret i Vatikanet og dets Omegn. Kun faa fremmede, mest Amerikanere og Englændere, ses i denne Tid paa den solhede Petersplads. Kardinaler og Ordensforstandere opholder sig mest udenfor Rom ligesom ogsaa de ved Vatikanet akkrediterede Diplomater.

Der er kun een aktuel kirkepolitisk Begivenhed at omtale, den forestaaende Afslutning af et Konkordiat med Republiken Litauen. Ministerpræsident Woldamaras Ankomst ventes i de nærmeste Dage, endnu før Mødet i Genf. Ministerpræsidenten og Kardinalstatssekretær Gasparri vil saa i Vatikanet underskrive Konkordatet. Den diplomatiske Forbindelse mellem Den hellige Stol og Litauen, i det hele taget de baltiske Lande, begyndte straks efter Verdenskrigens Afslutning. Dengang blev Mgr. Antonio Zecchini sendt som Apostolisk Deleгат til Kaunas (Kowno), medens Litauens Repræsantant i Rom endnu ikke hørte til det diplomatiske Korps. Afslutningen af Konkordatet med Polen, som ogsaa omfattede Ærkestiftet Wilna, førte til en

Konflikt med Litauen, som ogsaa gjorde Fordring paa denne By. Wilna var jo ogsaa allerede i Litauens Besiddelse, da polske Nationalister uventet erobrede den. Spørgsmaalet kom for Folkeforbundet og derfra for Ambassadørkonferencen, som overlod Wilna til Polen. Den hellige Stol rettede sig derefter og gjorde det til et polsk Ærkebispedømme. I Litauen kom det til Demonstrationer mod denne Afgørelse og til Angreb paa den Apostoliske Delegat, som forlod Landet og tog Bopæl i Riga, hvor Den hellige Stol kort efter oprettede et Internuntiat, med Mgr. Zecchini som Internuntius, samtidig med at han beholdt sin Stilling som Apostolisk Delegat for de baltiske Lande.

Imidlertid søgte Vatikanet at imødekomme Litauens Ønsker ved Oprettelsen af en ny Kirkeprovins med Metropolitanatsæde i Kowno og fire Suffraganstifter. For første Gang i Kirkehistorien skabtes dermed et nationalt litauisk Episkopat. Den nu afdøde Ærkebiskop Matuliewicz fik overdraget at gennemføre Nyordningen, og det lykkedes ham at overvinde alle Vanskeligheder. At Forholdet mellem Den hellige Stol og Litauen atter er det bedste, viste sig ved den glimrende Modtagelse, der blev den nye Internuntius, Mgr. Schioppa, til Del ved hans Ankomst til Litauen i Foraaret. Mgr. Schioppa er samtidig Internuntius for Holland, Halvdelen af Aaret residerer han i Haag, og den anden Halvdel af Aaret i Kowno. Den litauiske Regeringschefs Ankomst til Rom for at underskrive Konkordatet bekræfter det gode Forhold mellem Vatikanet og den baltiske Republik.

Naar der ikke sker noget virkeligt, er der altid mange Rygter i Gang. Saaledes er der dukket et Rygte op om, at Kardinalvikar Pompilj skulde ønske at trække sig tilbage og havde anmodet den Hellige Fader om at udnævne en Efterfølger. Som Efterfølger nævnte Rygtet Ærkebiskoppen af Neapel, Kardinal Ascalesi, medens en af Kuriens bedste Diplomater, en født Neapolitaner, der for Øjeblikket beklæder en af de vigtigste Nuntiusposter, skulde være Ærkebiskop af Neapel. Officielt benægtes imidlertid, at et saadant Skifte forestaar.

Paa Pave Pius X's Dødsdag holdt Benediktinernes Generalabbed et højtideligt Requiem i Peterskirken. Ogsaa den romerske Presse mindedes den afdøde Pave, der i Rom æres som en Helgen.

I det vatikanske Bibliothek, der indeholder over 500,000 trykte Værker, 50,000 Haandskrifter og 6000 Inkunabler, er man begyndt paa Udarbejdelsen af et nyt Katalog. Carnegie-Fredsstiftelsen yder finansiel Støtte dertil.

Katholicismen i Japan.

Med Udnævnelsen af den i Hakodate fødte Januarius Hayasaka til Biskop af Nagasaki har den katolske Gejstlighed i Japan faaet sin første indfødte Biskop. Hayasaka er Elev af Propagandakollegiet i Rom. Ligesom i Fjor de seks første kinesiske Biskopper saaledes vil ogsaa Mgr. Hayasaka blive højtideligt konsekreret af Paven selv i Peterskirken den 30. Oktober.

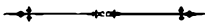
Denne Udnævnelse og den personlige Konsekration vidner igen om Pave Pius XI's særlige Iver for at skabe en national Gejstlighed i de oversøiske Lande, saaledes som han i sin kendte Missionsencyklika har proklameret det. Disse Folks gamle Kultur og Civilisation muliggør en klar Opfattelse af Kristendommen og gør dem til udmærket brugelige Bærere af den katholske Tanke i deres Lande. At Bispevielsen ved Paven kun gælder een udvalgt blandt Japanerne, medens i Fjor seks Kinesere blev bispeviet, har sin Grund i, at Kirken i Japan er betydelig mindre end i Kina. Kina har eet Bispedømme, 59 Apostoliske Vikariat og 12 Præfekturer, medens Japan kun har 5 Bispedømmer, 5 Vikariat og 7 Præfekturer. —

Med den h. Frans Xavers Ankomst i Aaret 1549 begyndte Katholicismen i Japan. Efter en hurtig Vækst kom mange Tilbageslag, men allerede 1585 kom en kristen japansk Sendefærd til Rom til den store Missionspave Gregor XIII. 1587 oprettedes det første Bispedømme i Funay, men en 300 Aar varende Forfølgelse ødelagde alt, indtil Missionærerne først i 1846 atter kunde betræde Landet og grunde et Vikariat under Pariser-Missionspræsterne. I 1866 fandt man ved Nagasaki endnu en kristen Menighed, der stammede fra Frans Xavers Tid og talte 60,000 Sjæle, men kun Halvdelen af dem traadte igen i Forbindelse med Rom. Efter en ny Forfølgelse i fem Aar kom endelig i 1873 Toleranceediktet og Statens Adskillelse fra de hidtidige Statsreligioner, Buddhisme og Shintoisme, og senere fulgte fuldstændig Religionsfrihed, saa at alle Hindringer bortfaldt, ogsaa de trykkende Pasforskrifter, og Kirken fik Ret til at erhverve fast Ejendom.

I 1876 blev det hidtil eneste Vikariat delt i to, Tokio og Nagasaki, og desuden oprettedes to nye Vikariat, i Osoka og Hakodate. De fire Vikariat blev i 1891 forenede til en Kirkeprovins med en Ærkebiskop i Tokio, og for faa Maaneder siden oprettedes det nye Stift Fukuoka. Allerede før Krigen gjaldt Missionen i Japan for at være en af de vanskeligste, og den har stadig meget

at kæmpe med. Særlig Modstand yder den religionsløse Statsskole og Regeringens fjendtlige Holdning. Buddhisme og Shintoisme er ligeledes mægtige Modstandere, dertil kommer den moderne Materialisme og den ofte religionsfjendtlige europæiske Videnskab. Den største Vanskelighed er maaske den store og rige protestantiske Mission, der arbejder med en stor Presse, med filantropiske og kulturelle Institutioner og med stort Personale, og dens mange Sekter gør, at de indfødte faar et mærkeligt Begreb om Kristendom. En Missionsstatistik fra 1922 tæller ca. 80,000 Katholikker i Japan, over 90,000 i Korea, 5000 paa Formosa og 7500 paa Carolinørne. Bedst staar det til i Stiftet Nagasaki.

Den japanske Regering har modtaget Efterretningen om den nye Bispeudnævnelse med stor Tilfredshed, og Kejseren har gennem den Apostoliske Delegat sendt Den hellige Stol sin Tak.

Ansgar-Statuen.

I Kunstbladet »Samleren« har Billedhugger Elo fortalt om Tilblivelsen af Ansgar-Statuen, der er blevet opstillet uden for St. Ansgars Kirke, og som vi for kort Tid siden omtalte. Vi gengiver en Del af Hr. Elos Artikel:

Det er netop i disse Dage fire Aar siden Hr. Direktør Helge Jacobsen spurgte, om jeg ikke havde Lyst til at udføre en Statue af St. Ansgar i den rigtige Benediktiner Dragt. »Jeg vilde gerne have en Ansgar, som den katolske Menighed kunde komme til at betragte som deres egen,« siger Direktøren, »jeg synes, Deres mange Børnestudier og Buster har noget af den Renhed, som jeg forlener Ansgar med.« Det er derfor i aller første Række mine dejlige Unger, jeg kan takke for det herlige Tilbud, og det er jeg glad ved, for det er som et foryngende Bad at faa stukket saadan et lille Menneskebarn ud, hvor Opriindligheden, Karakteren og Ærligheden endnu er i Behold, det giver ogsaa tit et lille Spejlbillede af mange gode Egenskaber hos Forældrene, som sjælden mærkes i det daglige Liv, saa det er dobbelt Glæde at modellere saadan en lille Unge.

Jeg var lykkelig for Tilbudet og endnu gladere for Hr. Jacobsens Slutbemærkning: »Det skal jo ikke være hverken i Dag eller i Morgen; men tænk paa det«; thi at Ar-

bøjet ikke skal være færdigt Dagen efter, at det er bestilt, er meget sjældent i vore forjagede Tider.

Der tales saa meget om Kunstens Forfald i vore Tider, ja Herrejemi, hvordan kan man i en saa urolig Mekanik-tid forlange Sjæl og Følelse, man maa bogstavelig talt lukke baade Vinduer, Døre og Antenne af, og ikke mindst de hundrede tusinde Ting ud af sin Hjerne, hver Gang man skal forsøge paa at arbejde.

Derfor forsvandt jeg med Hr. Jacobsens Introduktion ned til det herlige Beuron Kloster, der ligger i en Gyde mellem Bjergene i Sydtykland, hele Byen bestaar af en Snes Pensioner og Hoteller, ingen Butikker, ingen Handel, en fredfyldt Plet, hvis centrale Del er det gamle Benediktiner Kloster.

Det var en skøn- og rig Oplevelse at færdes uden- og indenfor Klostret, for der var Liv — Liv og Liv. Munkene byggede, pløjede, saaede og fiskede, var selv Skomagere og Skræddere, vogtede selv Faarene — det var en lille Fredens Verden, begyndende fra Messen om Morgenen til Aftenklokkerne lød.

I Klostrets Atelier staar to gamle Munke og skaber bibelske Motiver paa store Kartoner, først i Blyant saa i Pastel, det er Forbilleder til de mange skønne farvetrykte Kartoner og Bogmærker, der fra Kunstforlaget i Beuron sælges hele Verden over; ligesom de mange smaa Medailloner og Krucifix ogsaa udgaar herfra. Billedhuggere er her ogsaa — en tyk, gemytlig, meget talentfuld Munk skærer i Træ — Madonnafigurer — Kristusfigurer — herligt maa det være at kunne arbejde her.

Over alle Minderne straalte Pater Willebrord Verkade, der taalmodig stod Model for mig en Time hver Formiddag og Eftermiddag. Verkade, der er født i Holland, var oprindelig Kunstmaler, var i 1899 her i København, havde en Udstilling i Kunstsalen i Bredgade, rejste derefter sammen med Ballin til Italien, hvor de i Fiesole ved Florentz gik over til Katolicismen — og Verkade blev Munk — nu var Pateren i Beuron i Færd med at skrive sin nye Bog færdig. Et lykkeligt Træf for mig, thi det er den skønneste menneskelige Personlighed, jeg har mødt; af Støbning som det Billede man faar af den belgiske Kardinal Mercier, i Brand Whitlocks Bog »Belgiens Jammersminde«. Mindet her fra Beuron, Minderne fra Italien, den stærke Tro og Hengivenhed til Kirken, som man saa ofte bliver Vidne til dernede — denne Renhed, der griber den Bedende — jeg saa i Scala Santa i Rom, en grim gammel Kone begyndte Gangen ad den hellige Trappe, og jeg saa hende deroppe paa det øverste Trin skøn og ren i sit Udtryk, som havde hun været i Bethesdas Dam.

Disse Minder sammen med Læsning af Literaturen om Ansgar danner Grundlaget for Opgaven; det sværeste, naar man tager fat paa selve Arbejdet, er at faa disse Minder ned i Underbevidstheden saa langt væk, at de blot skaber en ubevidst Atmosfære. Til Støtte for selve Realiteten — Formen, kan man saa, som jeg har gjort, modellere et Par paralelløbende Arbejder som de her afbildede, Hovedet af min Dreng — og Hovedet af den gennem Sorgen forædlede Kvinde. Ligesom jeg skylder Pater Maurer og Hr. Jacobsen Tak for mangan god Korrektur.

Ud af alt dette samler sig saa Formen og Følelsen i Statuen for selve Mennesket Ansgar, dette forunderlige, rene, blide og dog stærke drengagtige Menneske, der i sin Munkedragt gaar til de voldsomme Vikinger, og jeg tænker mig, at netop denne milde Fred maa have forundret Vikingerne, det nye Underlige, at et Menneske — 26 Aar og dog med Barnets hele lysende Renhed — frygtløs og alene — stod og talte til dem om Fred og Hvile hos den nye Gud; og jeg tror at forståa, at hans Lære maatte genkalde de slumrende algode Følelser, som er al Religion og Menneskehedens dybe Grundvold.

Et Syn paa Flyvestævnet.

Det var sidste Søndag, den 4. September, ved Totiden, da stod jeg ude ved Amager Landevej og saa den uoverskuelige Strøm af Fodgængere, Cyklister og Biler, der i uafbrudt Række fyldte hele Vejen fra Byen lige ud til Flyvepladsen. Atter og atter maatte Cyklisterne staa af, Vejen var ufremkommelig for al den Trængsel. Mens jeg stod der og betragtede det hele, faldt jeg i Tanker: Det forekom mig, det var en af Dagene fra 2. til 4. Oktober; jeg stod paa Amagerbrogade, og en lignende Strøm af Fodgængere, Cyklister og Biler kom inde fra Byen — man kunde tydelig se de frederiksbergske Ringbiler — og drejede ind til Hansbogbindersallé 4, hvor en Betjent stod og dirigerede Færdslen. Alle, alle skulde de til Bazaren, alle vilde de hjælpe St. Annæ Menighed at bygge Vorherre en større Kirke. Hvor jeg dog blev glad ved dette Syn, og da jeg vaagnede, havde jeg kun det ene Ønske, at Synet maatte — i det mindste nogenlunde — blive til Virkelighed.

For at vi dog kan byde denne Strøm af Besøgende noget, trænger vi rigtignok til mange Gaver endnu, men

jeg er sikker paa, at de ogsaa kommer. Der kan jo næppe være nogen, der ikke indser, at den stærke Udvikling, Sundby og dets Menighed har taget, gør et større Kirkerum absolut nødvendigt. Derfor er det ogsaa vort sikre Haab, at mangen ved en eller anden lille Gave vil hjælpe med til, at Bazaren maa blive vellykket. Forleden Nat drømte jeg endda, at der kom en stor Lastbil med mange smukke Gaver fra mine Venner i Odense, og at de som forrige Gang havde afsat over Tusinde Lykkesedler. — Nedenstaaende Lykkeseddel med de smukke Gevinster kan faas i begge vore katholske Bogsalg.

Fr. Klar,
Sognepræst.

Girokonto 4198.

Send en Gave til Basaren! = Basaren afholdes d. 2.—4. Oktbr. 1927.

= Kom til Basaren. = Agiter for Basaren. =

= Basaren afholdes i St. Annæ Skole. =

Lykkeseddel No.

til Fordel for

25 Øre 25 Øre

DEN NYE

ST. ANNÆ KIRKE

Hovedgevinst: En Flyvetur til Malmø & retur.

Al den store Gevinstsrække fremhæves endvidere.

<p>1 smukt udført Skibsmodel ^(Værdi: Kr. 200.)</p> <p>1 elektrisk Standerlampe.</p> <p>2 × 5 hl Koks.</p> <p>2 Kanariefugle i Bur</p> <p>1 Guitar.</p> <p>1 Sofapude.</p> <p>1 Vase i bornholmsk Keramik.</p>	<p>1 Radio Krystal Apparat.</p> <p>1 Rejsetaske af Læder.</p> <p>10 Familie-Ansvarsforsikringer.</p> <p>Forskellige Lampeskærme.</p> <p>2 Par Herre- el. Damesko e. Ønske.</p> <p>1 Frugtskaal.</p> <p>1 sign. Rembrandt-Radering m.m.</p>
--	--

Lottoet trækkes paa Basaren til Fordel for Kirken Tirsdag den 4. Oktober 1927 og Resultatet bekendtgøres i de katholske Blade samt i den Ferslevske Presse d. 6. Oktbr.

= Tag Venner og Bekendte med til Basaren den 2.—3.—4. Oktober! =

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København (Nørrebro). I den statistiske Oversigt over Sakramentskirkens første Tiaar (i Ugebladets Nr. 28) stod der bl. a. at læse: »Desværre oplevede Skolens første dygtige Overlærerinde Mère Margrethe ikke denne længe ønskede Forandring (Indflytningen i de rigtige Skolelokaler), hun døde den 12. 3. 1922 og fik som værdig Efterfølger: Mère Adrienne.« — Nu maa der igen til Kirkens og Skolens Krønike tilføjes et »desværre«: Desværre var det kun beskaaret Mère Adrienne at være Overlærerinde i fem Aar, 1922 til 1927, ja i Grunden kun fire Aar at virke i Skolen, idet hun har maattet tilbringe det sidste Aarstid paa

Sygelejet paa St. Josefs Hospital. Hun havde indtil for et Par Maaneder siden bestandig haabet at genvinde sin Sundhed og sine Kræfter og at kunne genoptage sin kære Virksomhed blandt Børnene i Sakraments sognets Skole, hvor hun i de fire Aar har virket til stor Velsignelse for Børnene, som hun tog sig af med moderlig Kærlighed og oplærte i alt godt baade ved Ord og Eksempel, saa at hendes Minde sikkert længe vil bevares blandt Børnene og disses Forældre, som forstod, at hun altid kun vilde dem godt. Men i de sidste Par Maaneder gik det mærkbart ned ad Bakke med Kræfterne, saa at der ingen Udsigt var til, at hun nogensinde kunde vende tilbage til sin kære Skole. Derfor blev i Slutningen af Sommerferien en ny Overlærerinde og Priorinde udnævnt, nemlig den danske Sr. *Jeanne Marie*, hidtil Haandarbejdelærerinde ved den franske Skole paa Østerbro. — Søndag den 4. September gjorde Vorherre Ende paa Mère Adriennes jordiske Lidelser, som hun bar med Taalmod og Gudhengivenhed, og har forhaabentlig allerede nu givet hende Løn for hendes trofaste, samvittighedsfulde Arbejde i hans Tjeneste. — Begravelsen foregik i Onsdags fra St. Josefs Kirke til Assistens Kirkegaard. Skolebørnene, som var meget grebne ved Efterretningen om deres kære »Priorindes« Bortgang, fulgte hende til hendes sidste Hvilested. R. I. P. F. R.

Trørød. Det har været en vidunderlig Tid her paa Trørødhus! Vi 14 Damer, der har været samlede her fra d. 25. til d. 29. August til den Retraite, som Danske Kvinders katolske Forbund har ladet afholde, har nydt saa mange aandelige og legemlige Goder, at man kan sige med Sandhed, at vi er overvældede af Guds Godhed og af deres Omhu, der har paataget sig at ordne og lede Retraiten. Her har jo været alt for Sjælens Uddannelse. Først og fremmest Guds Nærværelse i Alterets Sakramente, en god Paters vidunderlige og belærende Foredrag, som gav os Anledning til at tænke dybt over vore Sjæle, se vore Fejl og love os selv med Iver at rette dem. Vi har alle, det er sikkert, faaet den rette Forstaaelse af, hvad en Retraite er, og hvor velsignelsesrige dens Følger vil være for vore Sjæle. Her er vi blevet plejet paa Sjæl og Legeme af den betænksomme og bedste »Plejemoder«. Det vil være en herlig Erindring at tænke paa hendes Gæstfrihed i kommende Tider, og tilsidst maa vi ikke glemme et Gode til: den landlige Fred, der har beroliget de af Bylivet trætte Sjæle, thi Byens Larm tager ofte den Aandssamling, man gerne vil have for i Ro at tænke paa alt aandeligt. Jeg kan sige det paa alles Vegne: vi har haft det altfor godt.

En Husmoder.

Kolding. En Trækfugl drog — paa Trods af Aars-tiden — fra Sydens Rom til Norges Land og lod sig indfange i Kolding; det var Pastor Henrik Irgens, der nu vender tilbage til sit Fædreland for at gøre 7 Aars Studier frugtbringende. I Lørdags vilde Skolebørnene gerne hilse paa ham; de havde øvet norske Sange i flere Dage. Saa sang de »Ja, vi elsker«, og saa dansede de Rækkedans til »Paa Vossevangen« og stod med stive Øjne og opdagede til Forbavselse for sig selv, at de rigtig godt kunde forstaa Norsk. At der vankede nogle kraftige Hurraraab, siger sig selv. Søndag fik Pastor Irgens Lejlighed til at bruge sine Kræfter; først maatte han prædike til Højmessen og saa til Aftenandagten, og lige ovenpaa maatte han ved en festlig Sammenkomst i Skolens Sal holde Foredrag dels om den katholske Kirke i Norge og dels om Rom, om Paven og »Jensen«. Der var mange Tilhørere ved alle tre Lejligheder. Pastor Irgens talte langsomt og tydeligt, og det var morsomt at se den spændte Opmærksomhed, hvormed Børnene slugte hans Ord; ogsaa Polakker erklærede at have forstaaet. Pastor Irgens's Prædikener, dels om Christi Myndighed og dels om Skriftemaalet, var meget logiske og meget indtrængende, og de blev holdt med Liv og en egen stille Magt, der gjorde dybt Indtryk. Der var mange Ikke-Katholikker til Stede. — Den norske Aften blev maaske den smukkeste Fest, vi har haft i lange Tider. Salen var dekoreret med det norske Flag, Danebrog, Paveflaget og det polske, og udfør hver Kaffe-kop laa der en fin lille Blomsterbuket i hvidt, rødt og blaat. Det interesserede stærkt at høre om de betydelige Begivenheder i den norske Mission i de seneste Aar, og vi fik en virkelig Forklaring af Forholdet mellem Pavestolen og Italien. Mellem Afsyngelsen af norske Sange og begejstrede Hurra-raab for Norge havde Hr. Kriminalbetjent Kallan, der ledede Festen, den udmærkede Idé at læse H. C. Andersens morsomme Fortælling »Laserne«, der var, som den var skrevet netop for Tilfældet med sin pudsige Fremstilling af dansk og norsk Væsen. Drengene og Pigerne fra Skolens øverste Klasse tjente kvikt for Borde. Medlemmerne af den Sendefærd, der havde været i Abaus til Monsignore Storps Jubilæum, aflagde udførlig Beretning om deres Oplevelser, og Hr. Maler Anders Andersens ligefrem dejlige Afmaling af Ciboriet blev fremvist i Ramme og overgivet til at hænge hos Hr. Guldsmed Christiansen og Frue som Minde og Tak for deres store Andel i Jubilæumsgaven. — Pastor Irgens har gjort Menigheden her stor Glæde ved sit Besøg, og det blev paalagt ham som en Slags Lokkedue at søge at hidføre andre Nordmænd, naar de er paa Træk sydover, og ikke mindst selv at komme snart igen.

Ugens Messebønner.

11. Sept. 14. Søndag efter Pintse (N-M. 702, G-M. 538). Ihukommelse af Protus og Hyacinthus (N-M. 1073, G-M. 912). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
12. Sept. Marias Navn (N-M. 1074, G-M. 907).
13. Sept. Ferialdag. Messen som 11. Sept. 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
14. Sept. Korsets Ophøjelse (N-M. 1074, G-M. 912).
15. Sept. Marias syv Smerter. (N-M. 1077, G-M. 916). Ihukommelse af Nikomedes (N-M. 1077, G-M. 915).
16. Sept. Cornelius og Cyprian. Messe for flere Martyrer (N-M. [23], G-M. [24]). Ihukommelse af Euphemia og Lidelsesfæller (N-M. 1078, G-M. 917). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
17. Sept. Frans af Assisis Saarmærker (N-M. 1079, G-M. 917).

A. C. Program for Efteraarsemesteret 1927.

Tid.	Emne.	Taler.
Onsdag d. 28 Sept.	Rusgilde.	Rustaler: Pastor N. Hansen.
Onsdag d. 26. Okt.	Katholsk Akademikerliv i Frankrig.	Pastor C. Jaworski.
Onsdag d. 23. Nvbr.	»Biologi og Tro«.	Pastor A. Menzinger. (Prof. F. Weis kommer til Stede.)
Onsdag d. 14. Decbr.		Magister Henning Kehler.

De Unges Sektion.

Onsdag d. 14. Sept.	Rusmodtagelse.	(se nedenfor.)
Onsdag d. 19. Okt.	Den katholske studerende og Philosophicum.	cand. mag. Frk. R. Blicher Simonsen.
Onsdag d. 9. Nvbr.	D. kth. std. og Polyteknik.	Ing. cand. polyt. G. Wissum.

Møderne holdes i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115⁴, og begynder Kl. 8¹/₄. Alle Foreningens Medlemmer er velkomne, ogsaa til D. U. S.'s Møder.

— Onsdag d. 14. Sept., Kl. 8¹/₄: *Rusmodtagelse*. 1) Formanden for D. U. S. byder velkommen. 2) Formanden for A. C. fortæller om A. C.'s Historie og Virken. 3) Pastor Benzon synger til sit eget Luthakkompagnement. Desuden fælles Kaffeord, Sang og tvangsfrit Samvær. *Administratores.*

Kirkelig Kalender.

11. Sept. 14. Søndag eft. Pintse.	18. Sept. 15. Søndag eft. Pintse.
12. — M. Marias Navn.	19. — M. Januarius og Lidel- sesfæller, Martyrer.
13. — Ti. Ferialdag.	20. — Ti. Eustachius og Lidel- sesfæller, Martyrer.
14. — O. Korsets Ophøjelse.	21. — O. Matthæus, Apostel. Tamperdag.
15. — To. Marias syv Smertes.	22. — To. Thomas af Villanova, Biskop og Bekender.
16. — F. Cornelius og Cy- prian, Martyrer.	23. — F. Linus, Pave og Mar- tyr. Tamperdag.
17. — L. Frans af Assisis. Saarmærker.	24. — L. Maria, de fangnes Befrielse. Tamperdag.

Mariakongregationen for unge Mænd. Søndag den 11. Sept. Fælleskommunion Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 11. September i Messen Kl. 8.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 16. Septbr. Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel. (Generalabsolution).

St. Josefs Gilde, st. 1885. Efter endt Sommerferie genoptager Gildet sine Møder første Gang Mandag d. 12. September i Bredgade 67² o. G., og Medlemmerne anmodes indtrængende om at give Møde.
G. Læsøe-Riise, Formand.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om

Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.

- 1) Mandag, 19. Sept.: Den evangeliske Jesus.
- 2) » 26. » Den treenige Gud.
- 3) » 3. Okt.: Gudmennesket.
- 4) » 10. » Jomfrufødslen.
- 5) » 17. » Adam og Jesus.
- 6) » 24. » Forløsningen.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8¹/₄ Aften. Adgang fri for alle.

Katholsk Menighedskontor.

Fra Lørdag d. 3. Sept. til Lørdag d. 24. Sept. incl. er Menighedskontoret kun aabent fra 1—2 undtagen Mandag, hvor Kontoret er lukket hele Dagen.

St. Ansgars Vincentsforenings Bibliothek. Fra 3.—24. Sept. er der ingen Udlaan Onsdag Aften og om Dagen kun fra 1—2 undtagen Mandag, hvor der er helt lukket.

Husholderske. Velanbefalet, proper, paalidelig og økonomisk søges til 15. Oktober eller 1. November af Pastor *Wijnen*, Holbæk.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 38.

Søndag den 18. September.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Festen for St. Norbert i Prag. — Det første af seks Tjæld til Kirken i Kolding. — Katholske Friskoledrenge's Ferieophold paa »Allerslev Kloster«. — En Gave paa 100,000 Kr. til en ny Sognekirke i Sundby. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Nakskov. Bornholm. Rusland. Nordamerika. Indien. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 30, 1—23.

Agurs, Jakes Søns, Ord (Hebr.). Ord af en Samler, der er Søn af en Meddeler (Vulg.).

1. Indledning.

Et Syn, meddelt af en Mand, med hvem Gud er, og som, styrket af Gud i ham, siger: »Jeg er jo den mest uvidende blandt Mændene, og Menneskenes Visdom findes ikke i mig. Jeg har ikke lært Visdom, og de helliges Kundskab kender jeg ikke noget til. Hvem steg op til Himlen og ned igen? Hvem forvarede Stormvinden i sine Hænder? Hvem bandt Vandene sammen som i et Klæde? Hvem fastsatte alle Jordens Grænser? Hvad er hans Navn, og hvad er hans Søns Navn, om du ved det? 1—4.

2. Guds Ord.

Al Guds Tale er prøvet ved Ild, et Skjold er han for den, der stoler paa ham. Læg endelig ikke noget til hans Ord, at du ikke skal drages til Ansvar og findes som Løgner. 5—6.

3. *Bøn til Gud om Sandhed og hæderlig Tilværelse.*

To Ting beder jeg dig om; nægt mig dem ikke, før jeg dør: Selvbedrag (Tomhed) og Løgnetale hold langt borte fra mig! Giv mig hverken Armod eller Rigdom; tildel mig kun det nødvendige til Livets Ophold, at jeg ikke enten ved at blive mæt fristes til Gudsfor nægtelse og siger: »Hvem er Herren«, eller at jeg, drevet af Fattigdom, gaar hen og stjæler og sværger falsk ved min Guds Navn. 7—9.

4. *Ingen Bagvaskelse!*

Beskyld ikke en Træl for hans Herre, at han ikke forbander dig, og du falder i Ulykke. 10.

5. *Vederstyggelige Mennesker.*

Der findes en Slægt, som forbander sin Fader og ikke velsigner sin Moder (de utaknemmelige); en Slægt, der tykkes sig ren og alligevel ikke har tvættet Snavset af sig (Hyklerne); en Slægt, hvis Øjne er opløftede, og hvis Øjenlaage hæver sig i Vejret (de stolte); en Slægt, som har Sværd istedenfor Tænder og tygger med sine Kindtænder for at fortære de hjælpeløse i Landet og de fattige i Menneskenes Samfund (de grusomme). 11—14.

6. *Umættelige Væsener.*

Blodiglen har to Døtre, der stadig siger: Giv hid, giv hid! Der er tre Ting, der ikke kan mættes, og en fjerde siger aldrig: »Nu er det nok«: De dødes Rige; det gølge Moderliv; Jorden, som aldrig mættes af Vand; og Ilden siger aldrig: »Nu er det nok.« 15—16.

7. *Søn uden Ærefrygt.*

Det Øje, der haaner sin Fader og ringeagter den Moder, der har født ham, skal udhakkedes af Bækkens Ravne og opædes af Ørneunger. 17.

8. *Gaader.*

Tre Ting er mig for vanskelige at forstaa, og en fjerde fatter jeg slet ikke: Ørnens Vej paa Himlen; Slangens Vej paa Klippen; Skibets Vej paa Havet; Mandens Vej i Ungdommen. Saaledes er ogsaa en Ægteskabsbryderskes Vej;

hun spiser, saa tørrer hun sig om Munden og siger: »Jeg har ikke gjort noget ondt.« 18—20.

9. Ulykker.

Under tre Ting skælver et Land, og en fjerde kan det ikke taale: En Træl, naar han bliver Konge; en Taabe, naar han har spist sig mæt; en modbydelig Kvinde, naar hun bliver gift, og en Tjenestepige, naar hun arver sin Frue. 21—23.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Uventet blev den vatikanske Sommerstilhed endnu engang afbrudt ved Besøg af et Statsoverhoved, nemlig Præsidenten for den afrikanske Republik Liberia, Charles Du-bar Burgesz King. Besøget havde privat Karakter, men der udfoldedes dog et større Ceremoniel, som det passede sig for Herskeren over den lille uafhængige Negerstat ved Ækvator.

Liberia, i hvis Hovedstad, Monrovia, P. Ogee af Lyon-Missionsselskabet er Apostolisk Præfekt, regnes for »Vestafrikas ufrugtbareste Vinbjerg«; det er et Land, hvor Hundreder af Missionærer har fundet deres Grav, og hvor Missionsarbejdet udføres i stor Fattigdom. Befolkningen er overvejende hedensk eller muhammedansk. Der er 300,000 Muhammedanere og 40,000 Kristne, fordelt paa forskellige protestantiske Sekter. Katholicismens Fremskridt begyndte omkring Aar 1900, og i 1903 blev Præfektet oprettet. Protestanterne har en Biskop, og de bereder Katholicismen store Vanskeligheder, idet de alle danner en sluttet Front imod Rom. Det har været Regeringens Hensigt at dele Hovedstaden i katholske og protestantiske Distrikter, men denne Plan fik den Apostoliske Præfekt dog forhindret.

Præsidenten og hans Følge blev i Damasusgaarden modtaget af Maestro di camera, Mgr. Caccia-Dominioni, der førte ham forbi Svejtsers- og Nobelgardens Æresvagter til Tronsalen. Samtalen med Paven fandt Sted i Bibliotheksværelset og varede et Kvarters Tid; Paven forærede Præsidenten en Guldmedaille med sit Billede. Da Statssekretæren ikke er hjemme, blev Præsidenten i dennes

Bolig modtaget af Understatssekretær Mgr. Duca Boroncini, som fik overrakt Storkorset af den afrikanske Frihedsorden til Kardinalen. Om Eftermiddagen aflagde Understatssekretæren Besøg hos Præsidenten paa Hotel Excelsior og overrakte ham Storkorset af den pavelige Piano-Orden.

En Kardinal er atter afgaaet ved Døden, nemlig Spaniens Primas, Ærkebiskoppen af Toledo, Kardinal Reig y Casanova. Han var født i Valencia, studerede i Spanien og blev tidlig Professor ved det ærkebiskoppelige Seminarium og biskoppelig Kansler. I Minorca var han Generalvikar og Kanonikus, 1901 Ærke diakon i Toledo. I 1914 blev han Biskop af Barcelona, senere af Valencia og endelig af Toledo. Særlig paa det sociale Omraade har han arbejdet meget.

Den ofte som Kardinalskandidat nævnte Sekretær ved Propagandakongregationen og Præsident for Foreningen for Troens Udbredelse, Mgr. Francesco Marchetti Selvaggiani, har i disse Dage forladt Rom for at begive sig til Amerika, hvor der i Chicago skal holdes et Møde af alle denne Forenings Ledere i De forenede Stater. Foreningens Opgave er jo i hele Verden at indsamle Penge til Missionsarbejdet; i Aar er der samlet 42 Millioner Lire, og omtrent Halvdelen er samlet i De forenede Stater. Men heller ikke denne Sum er tilstrækkelig til Missionernes Krav, og man vil derfor søge en videre Udbredelse af denne Organisation i mange af Staterne.

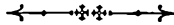
I Rom holdes hvert Aar et Møde af denne Forenings Ledere i de forskellige Lande, som udgør Foreningens Styrelse og træffer Bestemmelse om Anvendelsen af de indkomne Bidrag. Foreningen for Troens Udbredelse er stiftet i Frankrig, men først da den flyttedes til Rom, fik den sin store Betydning, idet dens Indtægter straks fordobledes. Her staar Foreningen direkte under Den hellige Stol, og Propagandakongregationens Sekretær er dens Præsident.

Blandt de for nylig af Den hellige Fader modtagne Biskopper var ogsaa Biskoppen af Yucatan i Meksiko, Mgr. Tritschler y Cordova, som aflagde Beretning om de nyeste Begivenheder i Meksiko. De fra Meksiko fordrevne Biskoppers Komité i Rom har netop faaet Meddelelse om, at en omtrent 90aarig Præst, Martin Diaz Corvaralles, i Villa Purificacion i Staten Jalisco er blevet myrdet paa den grusomste Maade af meksikanske Soldater, et Bevis paa, at Præsident Calles's Fredstoner ikke har nogen god Klang.

Det forlyder, at den pavelige Chargé d'affaires ved Delegationen i Riga, Mgr. Luigi Faidutti, der tidligere var

østerrigsk Amtmand i Görz og Gradiska, skal være Nuntius i Prag. Noget officielt foreligger endnu ikke, og nogle nationalistiske Blade i Rom protesterer stærkt imod en saadan Udnævnelse. I hvert Fald skal Posten i Prag snart besættes igen.

Det ungarske Gesandtskab ved Den hellige Stol har faaet en ny Chef i Minister Georg Barcza, medens den hidtidige Gesandt Alexius Nagy efter Ansøgning er traadt tilbage.

Festen for St. Norbert i Prag.

Fra Prag har vi modtaget et Brev, der skildrer den store Fest til St. Norberts Ære, som holdtes i Juli Maaned, og som ogsaa hvor Biskop deltog i.

Relikvierne af den hellige Norbert, Præmonstratenserordenens Stifter og Ærkebiskop af Magdeburg († 1134), har nu i 300 Aar haft deres Plads i Abbediet Strahovs Kirke i Prag. I 1627 var Questenberg Abbed i Strahov, og det var ham en Sorg at se St. Norberts Relikvier i Vor Frue Kirke i Magdeburg, der var blevet protestantisk. Han fattede derfor den Plan at faa den hellige Ordensstifters Lig overført til de trofaste Sønner i Strahov. Abbeden havde gode Forbindelser ved det kejserlige Hof, og han havde gode Venner blandt Trediveaarskrigens katholske Hærførere, saa det lykkedes ham at faa Planen virkeliggjort. De protestantiske Kanniker og Magistraten gjorde i lang Tid Modstand, men gav tilsidst efter, og St. Norberts Lig blev taget op af Graven og ført til Prag.

Den nuværende Prior og Bibliotekar i Strahov, P. Cyrille Straka, der er en lærd Historiker, har i Anledning af 300 Aars Mindet udgivet et stort Værk »Overførelsen af St. Norberts Relikvier fra Magdeburg til Prag«. Han beskriver deri de store Fester, der blev holdt i Prag i 1627, og som hele Befolkningen tog Del i. Festerne varede en Uge og sluttede med, at Kardinal Harrach stillede Bøhmen under St. Norberts særlige Beskyttelse. Hvert halvtredsindstyvende Aar har man siden da paa den højtideligste Maade fejret Overførelsen af Relikvierne af Bøhmens Værnehelgen. I Aar forberedte Strahovs Abbed, Mgr. Zavoral, disse Festligheder.

300 Aars Festen for Relikviernes Translation blev straalende. Mgr. Zavoral havde indbudt Præmonstratenserabbederne fra hele Verden og Czekoslovakiets Biskopper, og han havde opfordret alle Bøhmens Ordener og Kongregationer, Prags Gejstlighed og alle Byens Katholikker til at tage Del i Festen. Og han kunde da i Strahov byde Gejstlige fra alle Verdens Lande velkommen og se store Skarer af Katholikker mødes for at ære den store Eukaristiens Helgen.

Blandt de sjældne Gæster nævner vi: Præmonstratenserens General, Abbeden af Averboode Mgr. Dr. Gummar Crets; Dr. Hugo Lamy, Abbed af Tongerlo; Mgr. Quirin Nols, Abbed af Parc; Abbed Hieronymus Hoppenbrouwers af Grimberghen; Abbed Hugo Gennebroek af Postel; Mgr. Dr. Noots, Præmonstratenserens Generalprokurør i Rom; Abbeden fra Manchester Mgr. Gerebernus Seadon; den apostoliske Vikar for Danmark Mgr. Jos. Brems; Abbederne af Geras, Schlögl og Wilten i Østerrig; to Abbeder fra Holland; og fra Czekoslovakiet Abbederne af Tepla, Zeliv, Nova Rise, Jasov og Czoma, alle ledsagede af Kanniker.

Aftenen før Festen, den 9. Juli, hentede Præmonstratenserkanniker fra Alteret Skrinet med de hellige Relikvier og bar dem ind i en stor Sal i Klosteret, hvor de blev lagt i et Krystalskrin i Overværelse af tre Medlemmer af Prags Metropolitankapitel, der var sendt af Ærkebiskoppen. Efter at disse havde kostanteret Relikviernes Ægthed, blev de i højtidelig Procession baaret tilbage til Kirken og udstillet ved Siden af Højalteret, hvor de blev staaende i otte Dage.

Samme Aften Kl. 7 holdt Mgr. Zavoral Aabningstalen og bekendtgjorde Programmet. Hver Dag i Ugen blev der prædikeret om St. Norbert; vi nævner nogle af Themaerne: St. Norbert som Bodsprædikant, Præsternes Forbillede, Fredens Engel. Ligeledes holdtes der hver Dag Pontifikalmesse, den første Dag af Mgr. Crets og den sidste Dag af Mgr. Brems fra København. De store Kirke var hver Dag, baade Morgen og Aften, fyldt med Folk. Ved St. Norberts blomstersmykkede Kiste holdt Gymnasiastforeningerne Æresvagt.

Festens Højdepunkt var den højtidelige Pontifikalmesse Søndag den 17. Juli. Ærkebiskoppen af Prag Mgr. Kordac holdt Messen, assisteret af tre Metropolitankanniker i Mitra og i Nærværelse af Biskopper, Prælater, Abbeder, talrige Præster, Repræsentanter for Regering, Rigsdag, Magistrat og Universitet. Om Eftermiddagen holdtes Afslutningshøjtideligheden. Først prædikede Mgr. Podlaha om Festens Betydning for Katholikerne i Czekoslovakiet, og derefter fulgte en stor Procession. Store Menneskemængder fyldte Kirken og den store Plads foran. Efter Korset fulgte lange

Rækker af Søstre af forskellige Ordener, derefter kom de mandlige Ordener, Franciskanere, Dominikanere, Minoriter, Redemptorister, Jesuiter, Benediktinere, Malteserriddere, Korsherrer, Augustinere, Præmonstratensere, saa Sækulargejstligheden, derefter Kapitlerne fra Vysehrad, Stara Boleslav og Allehelgen i Prag, 35 Abbeder, Prælater, og Biskopper i Mitra. Seks Præmonstratenserabbeder bar det kostbare Skrin med Relikvierne, bag dem gik Generalen Mgr. Crets og Strahovs Abbed og derefter Ærkebiskoppen Mgr. Kor-dac og treKanniker.

Efter Gejstligheden fulgte Regeringens Repræsentant Minister Dr. Nosek, Senatspræsidenten Dr. Hruban, to Magistratsmedlemmer, Senatorer og Deputerede, Universitetsprofessorer og talrige Delegerede fra katholske Foreninger, hvis Medlemmer med deres Faner dannede lange Spaliers.

Processionen gik ud af Kirken over den store Plads, mens Sangen lød til Ære for Bøhmens Værnehelgen. I Kirken sluttedes med et højtideligt Te Deum.

Det blev en Fest, der vil mindes saavel i Præmonstratenserordenens som i hele Bøhmens Historie.

v
Dr. Hanus.

Det første af seks Tjæld til Kirken i Kolding.

De unge Piger i Kolding har fornylig fuldført et Arbejde, som vækker almindelig Beundring; det er det første af de seks Vægtapeter eller — for at bruge et smukt og ægte dansk Ord — Tjæld, hvormed det er Meningen efterhaanden at udsmykke Kirken ved festlige Lejligheder.

En udmærket svensk katholsk Kunstnerinde, hvis Navn det er mig strengt forbudt at røbe, tilbød for nogle Aar siden at dekorere Kirken med Kalkmalerier. Tilbudet blev modtaget med Tak og megen Glæde, men det viste sig ved nærmere Overvejelse, at det vilde være urimeligt at foretage en saadan Udsmykning. Sagen er, at Kirken er saa udmærket bygget og saa praktisk beliggende, at den kan udvides til det tre- eller firdobbelte af sin nuværende Størrelse, naar det, forhaabentlig snart, gøres nødvendigt. Under Sendefærdten til Ahaus fik Hr. Bødkermester Schultz ved at se Kirken dér den fuldstændig rigtige Tanke, at vor Kirke i Kolding, naar den skal udvides, bør faa Sideskibe som en westfalsk »Hallenkirche«, altsaa lige saa høje som Midterskibet og med Tag over i Form af en Række Gavle,

Paa denne Maade vil Kirken kunne bevare sit lyse festlige Præg. Det vil koste noget, men naar man bygger lidt efter lidt, kan man bygge en vældig Kirke uden at overanstrenges sig. Kirken kan tillige forlænges til omtrent sin dobbelte Længde, og denne Forlængelse kan ligeledes faa Sideskibe; det nødvendige Areal til disse Udvidelser er der allerede.

Med Undtagelse af Væggen under Orgelet er derfor Kirkens andre Vægge bestemt til at forsvinde eller rettere gennembrydes. Følgelig vilde der ingen god Mening være i at forsyne dem med Kalkmalerier, og man maatte derfor finde en bevægelig Form for Udsmykning. Der opstod da

den Tanke at drage eller tjælde Væggene paa ægte gammel nordisk Vis med broderede Tæpper. Dette anbefalede sig ogsaa af andre Grunde: Vægstykkerne over Varmeapparaterne var de Steder, som det laa nærmest at pryde; men her forelaa den særlige Vanskelighed, at disse Steder blev sværtede af Varmeapparaterne. Naar Ribberne er varme, kan det ikke undgaas, at der sætter sig Støv paa dem, selv om de ellers holdes godt aftørrede, og saa forkuller Støvet og sendes med den varme Luftstrøm opad, og i Løbet af nogle Aar faar man da et interessant fysisk Anskuelsesbillede paa Muren; køn er denne Aftegning ikke, men saa meget desto mere uundgaaelig. Altsaa bør de paaagældende Steder ikke have en fast Udsmykning.

De unge Piger var straks villige til at tage fat. Der opnaaedes hurtigt Enighed om, hvad Tjældene skulde fremstille, og i Løbet af forbausende kort Tid kom Tegningerne fra Skaane — jeg røber stadig intet Navn, og Skaane er jo et stort Land med mange Indbyggere —. Tegningerne, baade de smaa farvelagte og de store Konturtegninger, vakte megen Beundring, da de blev udstillede i Kirken, og det følte som et Savn, da de maatte tages bort. Der ytredes imidlertid stærk Tvivl om, hvorvidt de unge Piger vilde være i Stand til at udføre saa drabelige Broderier — halvanden Meter i Længden og een en kvart i Højden og med mange Ansigter.

Tegningerne forestillede 1) Helligaanden, der som en Due kommer ned fra det himmelske Jerusalem spredende Ild og Lys til alle Sider og med den blaa Himmel som Baggrund, 2) den hellige Familje i Stalden i Bethlehem, 3) den hellige Petrus, 4) den hellige Agnes, 5) den hellige Kong Knud og 6) de hellige Engle, der vogter den gode Sæd.

Man tog først fat paa Helligaanden, hvor der intet Ansigt var. Arbejdet blev med nogle Afbrydelser udført hver Tirsdag Aften i Præstegaarden, og det kom til at strække sig over to et kvart Aar. Endelig var det færdigt og meget smukt, kun at Fladen slog en Del Buler, idet det havde været umuligt at undgaa helt at »trække«. Det lykkedes imidlertid at faa alle Bulerne fuldstændig strøget ud. Saa blev der lavet en Ramme, over og omkring hvilken Tjældet blev spændt — denne Proces tager kun 5 Minutter — Tjældet blev hængt op, og det har i disse Maaneder været en Fryd for Øjet at betragte det. Kirkens Arkitekt, Hr. Arkitekt Ernst Petersen, har udtalt sit mest uforbeholdne Bifald og sagt, at Tjældet virkede ganske som et Kalkmaleri (det er syet paa lysegraat Boy med farvet Uldgarn og med lutter Kontursting). — En Herre, der havde erklæret, at han aldrig vilde sætte sine Ben i en katolsk Kirke, blev ikke desto mindre med Familje antruffet derinde for at se paa Tjældet. I det hele taget kommer der mange, mange Mennesker for at se vor skønne Kirke.

Det er Frk. Karla Selck og efter hendes Bortrejse Frk. Mary Christiansen, der har staaet i Spidsen for Arbejdet. Der kan sy indtil 8 paa samme Tjæld paa eengang. Nu arbejder de unge Piger, opmuntret af det gode Udfald af de første Anstrengelser, med fordoblet Iver paa de næste Tjæld, først den hellige Familje og saa den hellige Agnes, og man haaber at kunne faa eet eller to færdige inden Udstillingen paa det store fællesnordiske katolske Stævne i Aaret (her holder denne Artikel op). J. O.

Katholske Friskoledrenge's Ferieophold paa „Allerslev Kloster“.

I Tiden fra 1. Juni—15. August 1927 har der været 3 Hold à 6 Drengene paa »Allerslev Kloster«. Det var Meningen i Aar at anskaffe 2 store Telte med Trægulve, Madrasser m. m., saa at Drengene kunde sove i det Frie, men dels har den regnfulde Sommer ødelagt dette Arrangement, og dels er der Løfte for næste Aar om flere Værelser i en lille Bygning under »Stenslettegaard« ved Nøddebo, saa Teltene vil være overflødige.

Det Beløb, som paa denne Maade i Aar er opsparet, vil derfor i næste Aar være i høj Grad nødvendigt, da disse ovennævnte Værelser i et og alt skal møbleres.

En hjertelig Tak til alle, baade private og Institutioner, som ved deres rige Gaver har glædet Skoledrengene i deres Ferie, og tør man maaske ogsaa i Fremtiden haabe paa Velvilje. En ganske særlig Tak til Priorissen og Søstrene paa »Allerslev Kloster«, som med den største Kærlighed og Interesse har taget sig af Børnene i de sidste 3 Somre, og jeg ved, at det er med Sorg, at de nu maa give Afkald paa dette Arbejde, Søstrene havde faaet kær.

Det er mig en kær Pligt at anbefale disse i høj Grad nøjsomme og i dette Arbejde meget interesserede Søstre til alle, som kunde ønske Landophold i kortere eller længere Tid for deres Børn.

REGNSKAB.

1927.

	Indtægt.	Udgift.
Bidrag fra private	Kr. 495,00	
Skoleforeningen S. M. D. M.	» 50,00	
St. Ansgar Vincentsforening	» 100,00	
» Anna »	» 55,00	
» Josefs »	» 100,00	
» » Skole	» 20,00	
Katholsk Ungdomsværn	» 200,00	
Renter i Banken pr. 1./7. 27	» 3,99	
Tilovers fra 1926	» 10,00	
Iflg. Regning Allerslev Kloster		Kr. 630,00
» » forskellige Spil		» 12,00
Porto og Forsendelser		» 2,22
Overført til næste Aar		» 389,77
	<u>Kr. 1,033,99</u>	<u>Kr. 1,033,99</u>

Den 5.-9.-1927.

A. V. Günther.

En Gave paa 100,000 Kr. til en ny Sognekirke i Sundby

har ifl. Berlingske Tidende Folkekirkens Medlemmer i Randers og Hjørring Amt skænket. Skønt Sundby i de sidste Aar har faaet to nye Kirker, er denne Bydels Udvikling dog saa stor, at man indenfor Folkekirkens Kredse anser Opførelsen af en ny Sognekirke for nødvendig, og den skal bygges i nær Fremtid ganske i Nærheden af St. Annæ Kirke (ved Englandsvej). Gode Mennesker kommer da straks til Hjælp, og Resultatet bliver — en Gave paa 100,000 Kr.! Basaren for den nye St. Annæ Kirke den 2., 3. og 4. Oktober vil vise, at vore Trosfæller i København og Landet over ikke staar tilbage for Folkekirkens Medlemmer med Hensyn til Offervillighed, naar det gælder Opførelsen af en større k a t h o l s k Sognekirke paa Amager, som er langt mere paakrævet end en ny protestantisk Kirke herude. Vore Trosfællers Interesse vil vise sig baade ved de Gaver, der sendes til Basaren, og ved den store Tilslutning, selve Basaren vil faa. Med Hensyn til kontante Bidrag henvises til St. Annæ Kirkes Girokonto 4198. Fr. Jaworski,
Præst.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Hs. Højærværdighed Biskoppen opholder sig for Tiden i Belgien, hvor han i den kommende Uge skal holde Præsteordination i Abbediet Averbode.

— I Anledning af sin 70 Aars Fødselsdag har Organist Hammermüller modtaget den pavelige Dekoration »Pro Ecclesia et Pontifice«, en velfortjent Udmærkelse, som vi af ganske Hjerte gratulerer til.

— (Nørrebro). »Missionsugen« eller Vækkelsesprædikerne, som Hr. Pastor Günther holdt i Sakramentskirken i Anledning af Sognets 10-aarige Bestaaen, og som begyndte Søndag den 4. ds., afsluttedes Søndag den 11. med Takkesangen *Te Deum* efter Højmessens. Og der var ogsaa Grund til at takke baade for Prædikenernes Lødighed og for Resultatet. I alt Fald var det foreløbige Resultat over al Forventning: Kirken var stuvende fuld baade nede og oppe hver eneste Aften og Kommunikanternes Tal i Søndags overvældende stort baade i 8- og 10-Messen. — Forhaabentlig bestod den store Tilhørerskare ikke alene af »Tor-

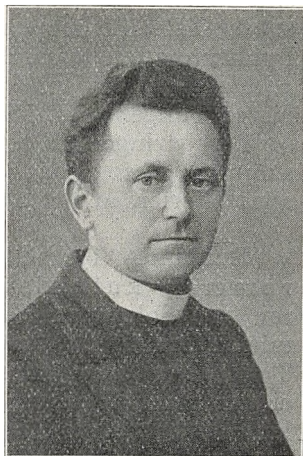
denskjolds Soldater«, af hine fromme Sjæle, som beredvilligt og nidkært møder op ved enhver saadan Lejlighed, og som man naturligtvis ogsaa er glad ved at se, da de jo giver et saa særdeles smukt Eksempel; men enkelte af dem, som særlig kunde have trængt til lidt aandelig Vækelse, savnedes desværre; de lod ogsaa denne Gang Vorherre banke forgæves paa deres Hjertes Dør. Men de, som glædede Vorherre og hans Præster ved at følge Indbydelsen, har forhaabentlig bedt og vil forhaabentlig fremtidig bede endnu mere og endnu inderligere for dem, som endnu har Omvendelse behov. Selv om Resultatet ikke var noget andet end dette, at de gode blev endnu mere befæstet i det gode, saa er det jo ogsaa et Resultat, og jo mere man selv lærer at skatte og at være taknemmelig for Guds aandelige Gaver, desto mere vil man vel ogsaa ønske sin Næste de samme og nedbede disse over de andre med, for at det ikke maa gaa dem som de utaknemmelige indbudne i Lignelsen.

F. R.

— Pastor Desnos's Jubilæum den 9. September blev fejret med stor Højtidelighed i Immaculatakirken. Kl. 10 førtes Jubilaren i højtidelig Procession til Kirken. Efter de liturgiske Jubilæumsbønner fulgte Levitmessens. Pastor Flynn fra Helsingør holdt Festprædikenen over Ordet »Jeg vil oprejse mig en trofast Præst, han skal gøre, ligesom det er i mit Hjerte og i min Sjæl«. Prædikanten belyste Præstegerningens forskellige Sider og særlig Jubilarens Gerning iblandt Søstrene, hvis inderlige Tak han tolkede. Efter Prædikenen bragte Mgr. Helmke Biskoppens Lykønskning. Med et højtideligt Te Deum sluttede Gudstjenesten, hvorefter Gratulanterne strømmede til Præsteboligen, hvor senere en Kreds af Præster og andre af Jubilarens Venner samledes til en Festmiddag. Telegrammer indløb i Mængde, bl. a. fra Hs. Højærværdighed Biskoppen, fra Prælat Storp og fra de fleste Præster og Josefssøstrenes Klostre her i Landet. Fra Familien Berling modtog Jubilaren en sjælden Gave, nemlig en Messehagel, som afdøde Kammerherreinde Berling for mange Aar siden havde syet en Del af Broderiet til.

— Danske Kvinders katholske Forbund afholder Raadsmødet den 25. September i Præstegaarden i Stenosgade. Programmet offentliggøres i Dag andet Steds i Bladet. Af Interesse for alle er Pastor Günthers Foredrag i Jesu Hjerte Kirke Kl. 6 om Aftenen. Dertil har alle Adgang, og vi skal anbefale baade Mænd og Kvinder at benytte Lejligheden til at stifte Bekendtskab med denne betydningsfulde Organisation; der er Andagt efter Foredraget.

Nakskov. Fra Nakskov meddeles os, at Pater Honorius Hendrix d. 27. Juli fejrede sit 25 Aars Præstjubilæum. Han kom til Danmark i Aaret 1909, var Sognepræst i Maribo fra 1911 til 1912, da han paa Grund af Sygdom maatte forlade Danmark. Han vendte dog tilbage til Danmark samme Aar og var Anden Præst i Maribo til 1919. I 1917 kom Pater Honorius som Anden Præst til Nakskov og blev der, indtil han den 1. August i Aar blev udnævnt til Sognepræst i Nykøbing F. — Maa vi herved have Lov at bringe Jubilaren Nakskov Menigheds oprigtigste Tak og de bedste Ønsker om Guds Velsignelse for Fremtiden.

Bornholm. Den 21. August vil staa i den bornholmske Menigheds Annaler som en historisk Begivenhed: det var første Gang efter Reformationen, at en katholsk Biskop kom til Klippeøen for at meddele Firmelsens h. Sakramente. Intet Under, at Menigheden i Rønne havde pyntet Kirken og Præsteboligen som aldrig før, og at det pavelige Flag den Dag vajede Side om Side med Dannebrog. Kl. 9 holdt Biskoppen ledsaget af en broget Flok Kordrenge og smaa Brudepiger sit festlige Indtog i den blomstersmykkede Kirke. Paa Kirkens Tærskel modtoges Biskoppen med det kirkelige Ceremoniel af Sognepræsten, Pater van Thiel, som efter vel overstaaet Sygdom lige var vendt hjem fra Holland, og af Pater Nielen, der under Sognepræstens Fraværelse har varetaget Sjælesorgen for Rønne Menighed. Derpaa holdt Biskoppen Højmesse assisteret af de to nævnte Præster. Før Biskoppen meddelte Firmelsens Sakramente, holdt han en smuk Tale, en af den Slags som ved sin jævne, hjertelige Veltalenhed erobrede alle Hjerter. 23 Firmander blev ved Biskoppens Haandspaalæggelse og Salvelse indlemmet i Christi Strids-hær. Højtideligheden sluttede med Biskoppens sakramentale Velsignelse og den begejstrende og evigt skønne »Store Gud, vi lover dig«. Om Eftermiddagen kom Turen til Aakirkeby, hvor Biskoppen i Pater Zoetmulders smukt pyntede lille Kirke firmede 22 Voksne og Børn. Samme Aften samledes Rønne Menighed om Kaffebordet til en festlig Sammenkomst i Søstrenes nye, smukke Børnehave-

sal. Biskoppen gjorde os den store Ære at komme til Stede, og han færdedes iblandt os som en Fader mellem sine Børn. Pater van Thiel takkede i en overordentlig smuk Tale Biskoppen paa Menighedens Vegne for den Lykke, han bragte os. Biskoppens faderlige Ord og utvungne Hjertelighed fik snart løst de ellers indesluttede Bornholmeres Tungebaand. Sang og Tale vekslede ustandseligt, og Begejstringen udløstes i Haandklap og Hurraraab. Biskoppens Besøg paa Bornholm har sat saa dybe Spor i alles Hjerter, at det aldrig vil gaa af Glemme.

Senensis.

Rusland. Tjekaen i Petrograd har forvist fire romersk-katholske Præster til Koncentrationslejren paa Solowetzki-Øerne i det Hvide Hav: Pater Chomitsch paa ti Aar, og Præsterne Wassilewsky, Ivanow og Troigo hver paa fem Aar. Tre af dem er meget syge. Ialt er der blandt Fangerne i denne den værste af alle Fangeleje 40 katholske Præster.

Nordamerika. Efter »American Catholic Directory« fandtes der i De forenede Stater i Begyndelsen af dette Aar 19432296 Katholikker, en Femtedel af hele Befolkningen; siden 1925 en Tilvækst paa 604574. Præsternes Tal var 24900, Semiinaristernes 13988. Der var 17650 Kirker og 6995 Sogneskoler med 2167241 Elever. Hierarkiet bestaar af 17 Ærkebiskopper og 99 Bisbopper, og af dem er fire Kardinaler.

Indien. Indien omfatter 10 Ærkebispedømmer, 28 Bispedømmer, 3 Apostoliske Vikariater og 2 Præfekturer, ialt 43 kirkelige Distrikter. Der findes 3035400 Katholikker. De fleste Katholikker lever i Goa, 326690; Kolombo paa Ceylon, 275441; Trichinopoly 212207, og Kalkutta 203797. Der er 3300 Præster, og af dem er ca. 2000 Indiere. Arbejdets store Vanskelighed kan ses deraf, at der findes Menigheder paa 6900 forskellige Steder, men kun paa 1500 Steder bor Præster.

— De amerikanske Jesuiter, som i 1921 overtog Bispedømmet Patna, har nu i Bettiah aabnet et stort Kollegium med højere Skole.

Ugens Messebønner.

18. Sept. 15. Søndag efter Pintse (N-M. 706, G-M. 542). Ihukommelse af Josef af Cupertin (N-M. 1080, og [49], G-M. 918 og [49]).
19. Sept. Januarius og Lidelsesfæller. Messe for flere Martyrer (N-M. [30], G-M. [31]).
20. Sept. Eustachius og Lidelsesfæller. Messe for flere Martyrer (N-M. [27], G-M. [28]). Ihukommelse af Vigilien til Matthæus (N-M. [1], G-M. [1]; Slutningsevangelium N-M. 1082, G-M. 920).

21. Sept. Matthæus (N-M. 1083, G-M 920). Ihukommelse af Tamperdagen (N-M.717, G-M. 553; Slutningsevangelium N-M. 720, G-M. 555).
22. Sept. Thomas af Villanova. Messe for en Bekender-Biskop (N-M. [34], G-M.[34]; Oration N-M. 1085, G-M. 928). Ihukommelse af Mauritius og Lidelsesfæller (N-M. 1085, G-M. 928).
23. Sept. Linus. Messe for en Martyr (N-M. [4], G-M. [5]; Bønnerne N-M. [8], G-M. [9]). Ihukommelse af Tamperdagen (N-M. 723, G-M. 556). 3. Thekla (N-M. 1086 og [60], G-M. 929 og [60]).
24. Sept. Maria de fangnes Befrielse. Gudsmoders Messe (N-M. [90], G-M. [94]; Oration N-M.1087, G-M. 930). Ihukommelse af Tamperdagen (N-M. 725, G-M. 558; Slutningsevangelium N-M. 732, G-M. 561).

Danske Kvinders katolske Forbund afholder Raadsmøde Søndag den 25. September; hertil indbydes Formændene for alle de tilknyttede Foreninger saavel i København som i Provinsen. Mødet afholdes i Præstegaarden i Stenosgade med følgende Dagsorden:

- Kl. 8^{1/2} overværer Raadets Medlemmer Messe i Jesu Hjerterkirke i Stenosgade, hvorefter Deltagerne indbydes til fælles Kaffe bord i Hotel Dagmar.
- Kl. 10^{1/2} samles til Møde i det store Taleværelse i Præstegaarden i Stenosgade. Møde til Kl. 1^{1/2}.
- Kl. 1^{1/2}—4 Frokost — Middag i Hjemmene.
- Kl. 4—6 fortsættes Mødet s. St. som ovenfor anført.
- Kl. 6 holder Forbundets aandelige Raadgiver, Højærv. Hr. Pastor L. Günther et Foredrag i Jesu Hjerterkirke om Forbundet; der sluttes med Andagt og sakramental Velsignelse. Adgang for alle, ogsaa Ikke-Medlemmer, baade Mænd og Kvinder.
- Kl. 8 er Raadets Medlemmer Gæster til The hos Formanden, Kastelsv. 19.

Mandag d. 26. Kl. 8^{1/2}

deltager saavidt muligt alle Raadets Medlemmer i Messen og Fælleskommunionen. Dersom Forhandlingerne ikke er sluttet om Søndag, forsættes de derefter s. St. som Dagen før.

S.M.D.M. Foreningens 5aarige Stiftelsesfest fejres Tirsdag den 20. Sept. Kl. 7^{1/2} i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, med et Pøsegilde, hvortil alle Medlemmer og fhv. Elever er hjertelig velkomne. Hr. Skuespiller Chr. Schrøder kommer til Stede og underholder Forsamlingen med sine Viser og muntre Historier. Pris: 1 Kr. 50 Øre. — Agitér for Tilslutning. Styrelsen.

Trykfejl. I mit Manuskript (Efterretningen fra Kbh. N. i forrige Nr.) stod ikke »beskaaret«, men beskæret i Overensstemmelse baade med Molbech og Hammer og Dahl.

Fr. Ronge.

Kirkelig Kalender.

18. Sept. 15. Søndag eft. Pintse.	25. Sept. 16. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.
19. — M. Januarius og Lidelsesfæller, Martyrer.	26. — M. Kirkevielse.
20. — Ti. Eustachius og Lidelsesfæller, Martyrer.	27. — Ti. Cosmas og Damian, Martyrer.
21. — O. Matthæus, Apostel. Tamperdag.	28. — O. Wenceslaus, Martyr.
22. — To. Thomas af Villanova, Biskop og Bekender.	29. — To. Mikael, Erkeengel.
23. — F. Linus, Pave og Martyr. Tamperdag.	30. — F. Hieronymus, Bekender og Kirkelærer.
24. — L. Maria, de fangnes Befrielse. Tamperdag.	1. Okt. L. Oktavdag.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om

Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.

1) Mandag, 19. Sept.:	Den evangeliske Jesus.
2) » 26. »	Den treenige Gud.
3) » 3. Okt.:	Gudmennesket.
4) » 10. »	Jomfrufødslen.
5) » 17. »	Adam og Jesus.
6) » 24. »	Forløsningen.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8 $\frac{1}{4}$ Aften. Adgang fri for alle.

S.M.D.M. Søndag d. 25. Sept. Kl. 8 læses i Rosenkranskirken en hellig Messe for afd. Prior Br. Bonifatius, hvortil alle fhv. Elever og Venner af Afdøde bedes komme til Stede.

Katholsk Menighedskontor.

Fra Lørdag d. 3. Sept. til Lørdag d. 24. Sept. incl. er Menighedskontoret kun aabent fra 1—2 undtagen Mandag, hvor Kontoret er lukket hele Dagen.

St. Ansgars Vincentsforenings Bibliothek. Fra 3.—24. Sept. er der ingen Udlaan Onsdag Aften og om Dagen kun fra 1—2 undtagen Mandag, hvor der er helt lukket.

Til **St. Antoni Kapel** har jeg endvidere modtaget: Kr. 10—1—10—66,34—5—15—25—2—2—5—2,46—2—2—5—25, ialt Kr. 178,10. Med det tidligere modtagne: Kr. 9837,96. Til en Madonna Statue Kr. 100. Hjærtelig Tak! København, d. 7. Sept. 1927.

Cay Benzon, Præst, Nørrebrogade 27.

Til Fordel for **St. Antoni Kapel** sælges et Portræt af Johannes Jørgensen. Pris 50 Øre. Det faas i de katholske Bogsalg (Stenosgade 3 og H. C. Ørstedesvej 10) og hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27 C.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

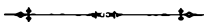
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 39.

Søndag den 25. September.

1927.

INDHOLD: Ordsprogenes Bog. — Cistercieordenen. — En Kristens Syn paa Arbejde og Kapital. — Nye Bøger. — Endnu et Jubilæum. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Tyskland. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Ordsprogenes Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 30, 24—31, 9.

I. Agurs Ord.

1. *Smaa, men kloge Dyr.*

Fire paa Jorden er meget smaa, men dog visere end Vismænd: Myrerne, et Folk uden Styrke, som dog samler Føde i Høsten. Klippegrævlinger, et Folk uden Magt, som dog bygger Bolig i Klipper. Græshopperne har ingen Konge, og dog drager alle ud i Rad og Række. Firbenet maa gaa paa sine Hænder og findes dog i Kongers Paladser. 24—28.

2. *Statelige Dyr.*

Der er tre Dyr, der skrider stateligt frem, og et fjerde gaar med Held sin Vej: Løven, stærkest blandt Dyrene, bliver ikke bange for nogen, den møder; Hanen med omgjordede Lænder; Vædderen; og en Konge, der ikke taaler Modstand*). 29—31.

*) Anmærkning. Teksten er her vist ikke rigtigt overleveret.

3. *Hovmod og Vrede.*

Kommer en Taabe til Magt, viser det sig, at han er taabelig. Thi hvis han havde haft Forstand, havde han lagt Haanden for sin Mund. — Trykker man Yveret for kraftigt, faar man Smør istedenfor Mælk; pudser man Næsen for stærkt, kommer der Blod; ægger man Vreden, fremkaldes Trætte. 32—33.

II. Kong Lamuels Ord. Et Syn, som hans Moder belærte ham med. 31, 1.

1. *Om Kvinden.*

Hvad, min elskede? Hvad, min kære Søn? Hvad, mine Løfters søde Barn? (Hvad skal jeg lægge dig paa Sinde?) — Giv ikke dit Gods til Kvinder, ikke din Rigdom til dem, der ødelægger selv Konger. 2—3.

2. *Om Vinen.*

Til Konger, Lamuel, til Konger giv ikke Vin! Thi hvor der hersker Drukkenskab, gælder ingen Hemmelighed. At de ikke skal gaa og drikke og glemme Retfærdighed og bøje de fattiges Ret! Giv de bedrøvede en stærk Drik og Vin til dem, der føler Bitterhed i Hjertet. Lad dem drikke, saa de glemmer deres Fattigdom og ikke længere føler deres Smerte. 4—7.

3. *Om de svages Værn.*

Luk din Mund op for den stumme og for alle hjælpeløse Menneskers Sag. Luk Munden op og afsig retfærdig Dom og skaf den trængende og fattige Ret. 8—9.

Cistercieordenen.

Naar Navnet Cistercieordenen nævnes, dukker der hos enhver af os mange Tanker frem. Først St. Bernhard af Clairvaux, en af Middelalderens største Skikkelser, en af Kirkens største Helgener, som i sin Levetid beherskede hele den kristne Verden med sin Aand, og hvis Skrifter læses og studeres den Dag i Dag. Og en Dansker tænker

straks ogsaa paa Ærkebiskop Eskil, der elskede St. Bernhard og Cistercienserne, og man tænker paa Sorø og Esrom. Ja, Cistercieordenen har betydet noget i Kirkens Historie og derfor ogsaa i Danmarks Historie, dengang Abbeden fra Sorø var Medlem af Danmarks Rigsraad.

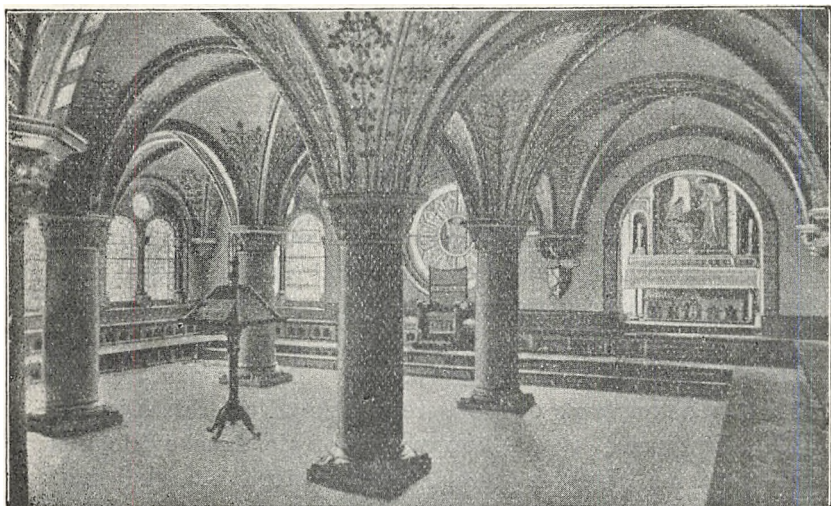
Enhver, der tænker saaledes, tager med Glæde og Spænding den Bog i Haanden, som Pastor Edw. Ortved har udsendt paa Schultz Forlag om »Cistercieordenen og dens Klostre i Norden.«*). Den er kun det første Bind af et Værk, som er tænkt at skulle omfatte tre Bind. Dette første Bind er den almindelige Del, andet Bind skal handle om Sveriges Mands- og Kvindeklostre og tredje Bind om Danmarks Klostre. Bogen er udgivet med Understøttelse af Carlsbergfondet, og Forfatteren retter en Tak til Prof. Kr. Erslev, »der har haft den godhed at gennemgå hele manuskriptet«.

Til Grund for Pastor Ortveds Bog ligger mange Aars Studium. Ja, i mange Aar har vi gaaet og ventet: Kommer den snart? Det blev ikke snart, men Bogen kom, og det er intet Under, at det har varet længe. Naar man læser den, bliver man hurtig klar over, at der er gaaet et uhyre stort Arbejde forud. Alle Kilderne er grundede, og Ordenens Historie er blevet skrevet. Der er den Forskel mellem dette Værk og tidligere danske Klosterhistorier, f. Eks. Lindbæks, at de kun var netop de danske Klostres Historie, her gives os en hel Ordenshistorie. Og skal man have det fulde Udbytte af Klostrenes Historie, maa jo netop en Ordenshistorie gaa forud. Og dette første Bind er Ordenens Historie, og det er vel at mærke ikke nogen Oversættelse eller Genfortælling, men et helt selvstændigt Arbejde, bygget op paa Kilderne. Man kan ikke andet end undre sig over, at dette Værk er skrevet af en Dansker og paa Dansk; Ordenens Historie findes ikke paa noget andet Sprog i moderne Form. Og man kan ikke andet end glædes over, at det er sket.

Kapitlet om »Ordenslovgivningen og særlig Mandsklostrenes forhold« indtager over Halvdelen af Bogen. Der

* Edw. Ortved: Cistercieordenen og dens Klostre i Norden. Schultz Forlag 1927. 212 S. Pris: 5 Kr.

læser man om Ordenens Forfatning og dennes Udvikling i Tidernes Løb, om Klædedragt og dagligt Liv, om deres Gudstjenestes Skønhed. »De holder det hellige officium med sådan festlighed og samdrægtighed,« skriver Biskop Stefan af Tournay (ca. 1200), »at man under deres sang mener at høre englestemmer; ved sine salmer, hymner og åndelige sange indbyder de menneskene til at prise Gud og efterligne englene.« Man læser om deres Landbrug, om Omsorgen for fattige, syge og rejsende, hele Klosterets Liv og Virksomhed skildres. Det sker, uden at Forfatte-

Kapitelsal: Mehrerau.
Illustr. fra E. Ortvéd: Cisterciereordenen.

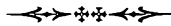
ren nogen Sinde gaar det mindste Skridt ud over Kilder-nes Vidnesbyrd. Det er nærmest som en stadig Gengivelse af Kilderne. Men det er lykkedes at ordne det store Stof paa en saadan Maade, at enhver, der har nogen historisk Interesse, læser det med Glæde og uden at trættes.

Bogens øvrige Kapitler handler om »Anerkendelse i Ord og Gerning«, om Kvindeklostrene og om Nedgangen. Dette sidste Kapitel er naturligvis ikke glædeligt at læse, men interessant er det. »Ligesom det i hele den organiske natur går: at planter, dyr og mennesker har sin opståen, udvikling, højdetid og forfaldstid, således også i den store

organisme menneskeheden: folkeslagene, staterne, stænderne, religionssamfund, alt har sin fremvækst-, blomstrings- og forfaldsperiode, eventuelt også genopblomstringstid. Intet i den levende verden bliver stående — fremad eller tilbage!« Og Forf. giver Grundene til Tilbagegangen og mener, at det var »aldeles naturligt, at tilbagegangstiden for ordenen måtte komme og kom«.

Der hydes os her et katolsk historisk Værk, katolsk baade ved sit Emne og ved hele Behandlingen af det. Med Kraft vender Forf. sig af og til mod ikke-katolske Forskeres Misforstaaelse eller Fordrejning af Kilderne. Bogen er rigt og smukt illustreret. Gid nu også Katholikkerne herhjemme vil paaskønne det, der her gives dem! Alle, der har historisk Interesse, vil glæde sig over denne Bog, og enhver, for hvem Kirkens Liv og Historie har Betydning, bør læse den.

B. J.

En Kristens Syn paa Arbejde og Kapital.

Paa det tyske Katholikmøde, der er blevet afholdt i Dortmund i Begyndelsen af denne Maaned, holdt den østerrigske Forbundskansler Mgr. Dr. Seipel et Foredrag om ovenstaaende Emne, som vi gengiver her efter »Westfälischer Merkur«:

At ordne Forholdet mellem Arbejde og Kapital er efter manges Mening den store Opgave, som vor Tid eller den nærmest følgende har at løse. Jeg er enig med dem, der tænker saaledes. Arbejde og Kapital er de to Piller, som hele vort Erhvervsliv hviler paa. Det har de altid været, men først i de sidste Aarhundreder er de blevet ganske synlige for alle som Erhvervslivets Piller. Thi alt, hvad der har med Erhvervslivet at gøre, er nu mere end nogensinde før blevet Midtpunktet i Livet og i Tænkningen. Det har altid spillet den største Rolle, men ikke saa aabent som nu til Dags. Ogsaa i den Tid, da der gaves en helt anden Inddeling i Stænder end i vor Tid, var denne Inddeling afhængig af Erhvervenes Opgang og Nedgang. Men nu er de to Grupper, Arbejde og Kapital, i den Grad

afgørende for et Menneskes Stilling i Samfundet, at man ~~derpaa~~ har kunnet bygget Theorierne om Klasseforskel og ~~Klassekamp~~. Dertil kommer, at Udviklingen uhyre hurtigt ~~fører~~ eller allerede har ført til en næsten fuldstændig Enhed i Erhvervssystemet. Bortset fra den russiske Bolshivismes voldsomt hævdede Særstilling, gives der næppe mere nogen Mulighed for, at Økonomien og dermed Menneskenes Liv kan arte sig væsentlig forskelligt i de forskellige Dele af Verden. Der er saaledes heller ingen Mulighed for, at forskellige Systemer kommer til at konkurrere med hverandre, saa at Fremtiden selv kunde træffe Afgørelse mellem dem. Men naar det eneste bestaaende bliver for gammelt, saa maa noget nyt opfindes i Stedet for at fødes og vokse frem. Vi tror, at vi lever i en Tid, der sætter Skel.

Det tordnende, verdensrystende Brag af alt det, der i Krigen og i Tiden derefter brød sammen, har bibragt os denne Tro. Man maatte være ganske sløv eller fordybet i Krigsskyldspørgsmaalet eller andre unyttige Grublerier, **dersom** man ikke mærkede, hvordan Tiden vender; hvorledes vor Tids Mennesker paa alle Omraader, og da den økonomiske Nød trykker dem mest og synes at være det mest reelle, saa ganske særlig paa dette Omraade, venter det nye, hvad enten de frygter det eller længes efter det.

Hvad skal nu vi, naar vi erkender dette, som Katholikker sige dertil. Men lad os først stille Spørgsmaalet anderledes:

Hvad siger Katholikerne dertil?

Katholikerne har endnu ikke nogen fælles Mening i denne Sag. Nogle er forskrækkede. Den Kristne og særlig Katholikken er ifølge sin Natur konservativ. Kristendommen er en historisk Religion, der er bygget paa en stor historisk Kendsgerning, Menneskeslægtens Forløsning ved Christus. Den katholske Kirke skal fremfor alt bevare, konservere, Christi Tros- og Naadeskat og er derfor konservativ. Kirken forstaar ganske vist at skelne mellem det, som skal bevares, som er værd at bevares, og det, som uden Skade kan skubbes til Side, ofres for noget nyt. Den enkelte Katholik har Grund til at være forsigtig. I

Krigen var ganske vist heller ikke alle Skyttegrave eller alle en Fæstnings Forter lige vigtige, men dog var det altid betænkeligt letsindigt at rømme en Skyttegrav eller et Fort. Men det økonomiske System er mere end et fremskudt Fort. Erhvervslivets dybeste og virksomste Love er moralske Love. Er det da ikke farligt at rokke ved mere end det alleryderste? Men naar det drejer sig om en fremskudt Stilling, gør den brave Soldat bedst i at forsvare den, som om hele Krigen afhang af den. Men Feltherren skal til rette Tid ogsaa have det større Mod at rømme og gaa tilbage. Derfor siger mange Katholikker: Der er Ruiner nok i Verden, sørg for, at ikke endnu mere styrter sammen.

Den politiske Orden, som netop for den, hvis Patriotisme ogsaa havde en religiøs Rod, var noget næsten heligt, holdt ikke Stand. Den sociale Orden er faldet som Offer for en bred og dyb Omvæltning. Den økonomiske Orden har vist sig mere holdbar. Skal ogsaa den falde? Skal ogsaa Ejendomsbegreberne revideres? Skal ogsaa Forholdet mellem Kapital og Arbejde styrtes om? Hvad bliver saa tilbage? Vil saa ikke nyhedslystne Menneskers hele Kamp, uden at støde paa noget Bolværk, rettes mod Kirken og Religionen? Denne Frygt er saa meget mere begrundet, som Forkæmperne for social og økonomisk Omvæltning har svært ved at holde den Maske, at Religionen er en Privatsag, for Ansigtet. Derfor siger mange Katholikker bestemt Nej til ethvert Forsøg paa at føre Menneskeheden ind i virkelig nye økonomiske Former.

Andre Katholikker fyldes med alvorlig Ængstelse, naar de ved et stort Vendepunkt kun ser deres Trosfæller konservative. Kristendommen er en historisk Religion ogsaa af den Grund, at hele Historien, ikke blot den forbigangne, men ogsaa den kommende tilhører den. Den katholske Kirke er den katholske, den almindelige, fordi den er for alle Nationers, alle Racers, alle Tidens Mennesker. Er den da ikke ogsaa for alle Klassers, alle sociale og politiske Systemers Mennesker? Den af Christus til Verden bragte Tros- og Naadeskat taaler ikke en Forøgelse derved, at der tilføjes den noget menneskeligt, omend nok

saa ærværdigt og nyttigt, som man forsvarer sammen med den mod det nye.

Dertil kommer endnu den store Bekymring: Vil Kirken ikke lide uendelig Skade, vil ikke, hvad der er det samme, men saaledes formet endnu mere, utallige Sjæle føres bort fra Gud og Kirken, naar den nye Menneskehed ser alle eller næsten alle Katholikker som Forsvarere for den gamle Samfundsordning? De, der føler saaledes, kræver med brændende Utaalmodighed, at de bedste Katholikker skal gaa i Spidsen for det nye og være Førere paa Vejen til det. De forudsiger et uhyre Frafald fra Kirken, og vel ikke Kirkens, men de kirkelige Institutioners Undergang i vore Lande og i vore Tider, dersom det ikke sker.

Hvem har Ret? Det er altid lettere at svare paa Spørgsmaalet: Hvem har Uret.

Uret har altid Fanatikerne,

hvad enten han staar til højre eller til venstre. Den, der forlanger af Katholikkerne, at de skal holde nogensomhelst social eller økonomisk Ordning for hellig og forsvare den som deres Tro eller deres Kirke, han forlanger en Blasphemi. Og den, der forlanger af dem, at de skal omstyrte det gamle og tilvante i det jordiske Livs Indretning, før der findes noget nyt og bedre, han forlanger en Daarskab og en Samvittighedsløshed.

Uret har den sløve og ligegyldige,

der ikke vil arbejde med paa de sociale og økonomiske Spørgsmaals Løsning. Uret har han, netop naar han som Katholik handler saaledes. Thi det er ikke tilladt blot at trøste de fattige Medmennesker med Himmelen, naar de kan hjælpes her paa Jorden. Menneskene skal være lykkelige i Himmelen og paa Jorden, saa vidt det behager Gud, og saa vidt de selv er i Stand til at forene de to Ting. Derfor skal man til enhver Tid søge at finde den bedste Samfundsordning og føre den ud i Virkeligheden.

Men Uret har ogsaa den utaalmodige,

der vil styrte sig selv og sine samtidige ud i Eventyr, blot for at han og de, som han mener, ikke skal komme for

sent. Vi kender fra andre Omraader de Ordensvenner, der leger med Revolutionen for, som de siger, at komme Revolutionen i Forkøbet. Og vi kender dem, der for at faa »de kristne Proletarer«, som de plejer at sige, til at tro, at de vil hjælpe dem, er rede til at gøre alle Mennesker til Proletarer. Hvis de ogsaa gør det af ængstelig Bekymring for, at Verdenskirken skal lide uerstattelige Tab, saa har de dobbelt Uret, fordi de ogsaa er bange og mener med deres menneskelige Klogskab at skulle komme Gud til Hjælp. (Slattes.)

Nye Bøger.

Universal Knowledge. (Volume I. 1694 columns. 27 sh. The Universal Knowledge Foundation. New York. 1927.)

Der er et område, hvor katolikker udøver såre liden indflydelse, og det er i den store litterære verden. Vi har nok mange forfattere, men med få undtagelser skriver de kun om religion, og deres bøger når ofte kun lidt uden for katholske kredse.

Dette er ikke alene til stor skade for os selv, men også for verden i det store og hele. Det synes at stille os fjernt fra det, der ellers optager vort folks opmærksomhed og interesse, og det afskærer dem udenfor kirken fra en påvirkning, der vilde være dem til stor gavn og velsignelse, selvom de ikke nogen sinde kom til at dele vor tro. Verden trænger således til respekt for autoritet, loven og hjemmets hellighed, til troskab i det ægteskabelige forhold og tilbørligt hensyn til menneskeliv både før og efter fødselen, til sømmelighed i selskabslivet og i teaterverdenen, til sunde principper for opdragelsen og samfundslivet, til hæderlighed i det offentlige liv og i forretningsverdenen og meget mere, hvad altsammen kunde læres af den katholske kirke.

Men her er det, vi forsømmer ikke så få af de pligter, vi har overfor verden omkring os. Vi fremhæver bestandig, at vore principper og traditioner vilde være i stand til at redde menneskeheden i dens nuværende sørgelige tilstand — men hvad gør vi for at meddele den noget af den rigdom, vi er i besiddelse af? For vore egne gør vi, hvad vi formår, men alt for lidt for de udenforstående.

Det er derfor på tide, har man tænkt i De forenede Stater, hvis katolikker bl. a. har udført den stordåd at

udgive den glimrende store encyclopædi, at skabe en litteratur, skreven af katolikker, der er i fuld kontakt med deres samtids tanker og interesser, og som forstår »os moderne« mennesker, som man ynder at udtrykke sig, en litteratur, der kunde bringe vor rigdom ud til den store verden udenfor kirken. Meningen er ikke at skrive en række nye religiøse bøger og artikler, men at sprede god og sund oplysning om alle forhold og begivenheder og — ikke mindst om alt det, der i kunst, håndværk, videnskab, opfindelser, opdagelser o. s. v. i særlig grad lægger beslag på vor samtids opmærksomhed.

I dette Øjemed er der i New York bleven dannet en sammenslutning, hvis formål er at samle en fond og derved yde en varig støtte til litterær virksomhed på det her omtalte område. Denne organisation har taget navnet *The Universal Knowledge Foundation* (Stiftelsen for almindelig oplysning) og tæller allerede 3000 medlemmer. Den har en stab af medarbejdere af alle slags under sig og en skare forfattere, godt 1000, knyttet til sig og ledes af væsentlig de samme fremragende mænd, som forestod udgivelsen af Kæmpeværket *The Catholic Encyclopedia*.

Denne stiftelses første bedrift foreligger nu, nemlig 1ste bind af et fuldt moderne, rigt illustreret og alt omfattende konversations-lexicon (for at bruge dette tåbelige udtryk, der jo desværre har faaet borgerret i Dansk. Var det ikke langt bedre f. ex. at sige »Almenhåndbog«?). Det er beregnet at skulle kunne blive færdigt i 12 bind, hvert på 800 store sider i lexicon-format. Det første bind er dog bleven næsten 50 sider større for at skaffe plads til alle artikler, der begyndte med A.

Et interessant træk i behandlingen af de forkellige emner er, at udgiverne ganske har set bort fra, hvad man plejer at kalde »modsætningen mellem videnskab og religion«. Grunden er den, at der overhovedet ikke er nogen modsætning mellem virkelig videnskab og ægte religion. Der bliver ikke i dette værk taget hensyn til de mange »populær-videnskabelige« angreb på kristendommens sandheder, men i artiklen om geologi f. ex. vil man jævnt og ligefremt påpege Forsynets virksomhed i de forskellige verdensperioder, i artiklen om astronomi henlede opmærksomheden på den guddommelige visdomsplan, efter hvilken de mægtige stjerneverdener er ordnet og styres. Således vil forhåbentlig dette værk for manges vedkommende bidrage til at genindsætte religionen som en herskende faktor i deres liv. Hvor der bringes oplysninger om f. ex. protestantiske eller jødiske forhold, vil sådanne artikler blive gennemset af dygtige repræsentanter for vedkommende religiøse samfund.

Når man da så åbner dette første, i rødt lærred smukt indbundne bind, fryder ens øjne sig først og fremmest ved det klare, tydelige, let læselige og behagelige tryk. Og når man begynder at blade rundt, er det næste, man vil lægge mærke til, de mange ypperlige afbildninger til illustration af artiklerne og de talrige, fuldt moderne landkort, ikke færre end 14 i dette første bind.

Og sidst, men ikke mindst, vil man naturligvis glæde sig over de enkelte, vel skrevne og — så vidt man kan dømme ved det første blik — nøjagtige artikler. I hvert fald er den halve snes artikler, der handler om nordiske emner, fuldtud pålidelige; det gælder således artiklerne: Ålborg, Århus, Als, H. C. Andersen, Jon Arason, Asgård o. s. v., om end det kniber lidt med bogstaveringen af titlerne på nogle af H. C. Andersens værker, men dette bliver nok bedre i de følgende bind.

At håndbogen er *up-to-date* i enhver henseende, behøver måske næppe at fremhæves. I artikelen om atletik nævnes f. ex. en række af de sidste verdensmestre i de forskellige fag lige til 1926, artiklerne om automobiler og flyvekunsten har billeder af de nyeste vogne og maskiner, landkortene har alle de sidst fastslåede grænser o. s. v. Der er intet specielt hensyn taget til visse emner på andres bekostning, men bogen svarer i høj grad til sit navn, den er universal i dette ords fulde betydning. Der vil derfor næppe være nogen, der skulde fortryde at ofre de c. 300 kroner, som det vil koste i løbet af vistnok 3—4 år at komme i besiddelse af det ypperlige værk.

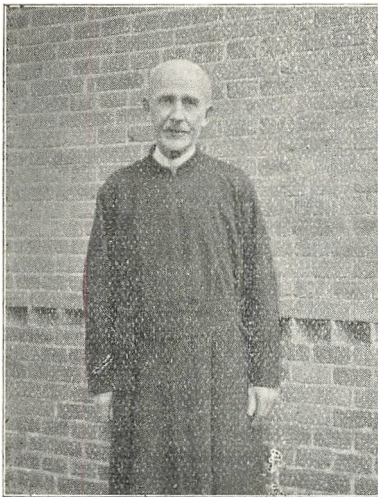
The publishers will be happy to send a prospectus to any of the readers on receipt of a card with name and address. (The Universal Knowledge. 119 High Holborn. London. W. C. 1).
Niels Hansen.

Endnu et Jubilæum.

Den 27. September fejrer en af St. Andreas Kollegiums gamle Lærere 50 Aarsdagen for sin Indtræden i Jesu Selskab. Det er Broder Christensen, den Lærer, som i mange Aar underviste i de to første Underklasser, som tog imod de ganske smaa den første Dag, de kom til Skolen, og med Taalmodighed og Kærlighed førte dem ved den vanskelige Begyndelse.

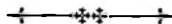
Niels Christensen er født ovre paa Blichereggen i 1852, og da han gik i Lysgaard Skole, var der vel ingen, der tænkte, han skulde blive Jesuit. Først tjente han paa Hald Herregaard, senere kom han i Snedkerlære, og samme Aar som han blev Svend, 1875, blev han ogsaa Katholik.

To Aar efter rejste han til Holland og blev Jesuit. I 1881 blev han sendt til Indien og opholdt sig i otte Aar i Bombay, men han kunde heldigvis ikke taale Klimaet, og i 1892 vendte han atter hjem til Danmark og kom ud til Andreaskollegiet. Her virkede han som Lærer i de første Klasser lige fra 1896, indtil Kollegiet lukkede.

Mange Hundreder af Drengene har siddet paa Skolebænken hos Br. Christensen, og de mindes ham allesammen med Glæde og Taknemmelighed. Nu er han Portner oppe paa Højen i St. Andreas Præstegaard. Da Kollegianersamfundet i Sommer holdt Møde ude i Ordrup, kom Br. Christensen til Stede, og hvor blev han modtaget med Jubel af sine gamle Elever. Der fik man Indtrykket af, hvor gode Minder de alle-

sammen har om ham. Sikkert vil mange paa Tirsdag sende deres gamle Lærer en venlig Tanke og en venlig Hilsen med Ønsket om alt godt for ham nu i Alderdommen. Mange vil takke ham for det, han gav dem, da de var Børn, da han forstod at vinde deres Hjerter. Alle ønsker ham hjerteligt til Lykke.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vi minder om, at det er nu paa Søndag Danske Kvinders katholske Forbund holder sit Raadsmøde. Kl. 6 taler Pastor Günther i Jesu Hjerter Kirke, og der er Adgang for alle.

— Onsdag d. 14. September havde A. C. for første Gang Rusmodtagelse. Næsten alle Russer var mødt, men desværre for faa af de gamle Medlemmer. De Unges Sektions Formand, Skolebestyrer Kinzi, bød Russerne velkommen til A. C. efter først at have mindedes Foreningens afdøde Medlem, cand. Vøhtz. Efter at man havde sunget D. U. S. s nye Sang »Vi unge er«, fortalte A. C. s Formand, Pastor Menzinger, meget vittigt om A. C. s Historie og Virken, Omplantningen fra Søvavillonen til Studenterforeningen og derfra til egne Lokaler i »Vesterhus«, om de mange Sideskud og Aflæggere som Katholsk Underrettings Bureau, A. C. s Foredragsrækker (senere »Katholsk Højskole«), »Varden« og Valfarterne til Haraldsted, om Udviklingen fra Lovløshed til Lovbundethed, om Kampen for, at kvindelige Studenter kunde blive Medlemmer, og om det vanskelige Gæstespørgsmaal, som man havde søgt at løse ved at vælge en Administration, der kunde virke som Fugleskræmsel overfor de fremmede Fugle (»det var jo ikke udelukkende Minervaugler, der var kommet«). Efter Kaffen sang Pastor Benzon til sit eget Lutakkompagnement, og iøvrigt gik Aftenen hyggeligt og fornøjeligt med Passiar og Sang. Ogsaa ved at læse op af Ankeprotokollen søgte man at give de nye Medlemmer lidt Begreb om Livet i A. C., og man maa haabe, de har fundet Behag heri, saa vi hyppigt maa se dem saa vel som alle de gamle Medlemmer i A. C.

— sky.

Tyskland. Andet Steds i Bladet begynder vi i Dag en Oversættelse af den Tale, Mgr. Seipel holdt paa de tyske Katholikkers Møde i Dortmund i Begyndelsen af denne Maaned. Beretningerne om Mødet vidner om uhyre Deltagelse. Den pavelige Nuntius, Mgr. Pacelli, ankom med Flyvemaskine og holdt en højtidelig Messe under aaben Himmel, og man mener, at 100 000 Mennesker overværede denne Messe. Af verdenskendte Personligheder, der deltog i Mødet, kan foruden Mgr. Seipel nævnes den tyske Rigskansler Dr. Marx, Finansminister Dr. Köhler og den tidligere prøjsiske Ministerpræsident, Arbejderføreren Stegerwald, der valgtes til Mødets Præsident. Rigskansleren, der er Formand for den katholske Skoleforening, holdt et Foredrag om Skolespørgsmaal, og desuden talte han i mange Møder om de forskelligste Ting. Af særlig Interesse var det store Arbejdermøde, der viste den levende katholske Arbejderbevægelse, og hvor Rigskansleren og Stegerwald talte.

Ugens Messebønner.

25. Sept. 16. Søndag efter Pintse (N-M. 710, G-M. 545). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.

I konsekkrerede Kirker: Kirkevielsesfest (N-M. [77], G-M. 922). Ihukommelse af Søndagen (N-M. 710, G-M. 546). Slutningsevangelium er Søndagens.

26. Sept. Cyprian og Justina. Messe for flere Martyrer (N-M. [30], G-M. [31]; Oration N-M. 1041, G-M. 863; de øvrige Bønner N-M. [30], G-M. [30]). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.

I konsekkrerede Kirker: Kirkevielsesfest. Messe som den 25. uden Ihukommelse.

27. Sept. Cosmas og Damian (N-M. 1088, G-M. 930). 2. og 3. som de foregaaende Dage.

I konsekkrerede Kirker: Samme Messe. 2. Ihukommelse af Kirkevielse (N-M. [77], G-M. 922). 3. Guds Moder (N-M. [90], G-M. [94]).

28. Sept. Wenceslaus. Messe for en Martyr (N-M. [12], G-M. [12]; Oration N-M. 1089, G-M. 931). 2. og 3. som de foregaaende Dage.

I konsekkrerede Kirker: Samme Messe. 2. og 3. som den 27.

29. Sept. Ærkeenglen Mikael (N-M. 1089, G-M. 931).

30. Sept. Hieronymus. Messe for en Kirkelærer (N-M. [41], G-M. [42]; Bønnerne N-M. 1091, G-M. 934).

I konsekkrerede Kirker: Samme Messe. Ihukommelse af Kirkevielse (se ovenfor).

1. Okt. Guds Moders Messe (N-M. [90], G-M. [94]). 2. Ihukommelse af Remigius (N-M. [34], G-M. [34]). 3. om den Hellegaand (N-M. [120], G-M. [105]).

I konsekkrerede Kirker: Oktavdag. Samme Messe som den 25. Sept. 2. Ihukommelse af Remigius (som ovenfor). 3. Guds Moder (N-M. [90], G-M. [94]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Josefs Gilde, st. 1885. Generalmøde afholdes Mandag d. 10. Oktober Aften Kl. 8 pr. i Bredgade 67² o. G. Forslag, som ønskes behandlet her, bedes indsendt før 1. Oktober til Formanden, G. Læsøe-Riise, St. Jørgens Allé 11. Bestyrelsen.

A.C. Onsdag d. 28. Sept. Kl. 8^{1/4} afholder A.C. Rusgilde i »Vesterhus« (4. Sal). Rustaler: Pastor N. Hansen. Der serveres Smørrebrød, Øl, Kaffe, Smaakager, Cigarer, Cigaretter og Punsch. Paaklædning: Festdragt. Indmeldelser medtages af P. Menzinger, Stenosgade 4, Vester 2628, og Frk. M. Stark, Frydendalsvej 33, Vester 1904 y (5—7), indtil Mandag Aften. Betalingen, 4 Kr., erlægges selve Aftenen. Administratores.

Send en Gave til Basaren! = Basaren afholdes 2.—4. Oktbr. 1927.

Kom til Basaren. = Agiter for Basaren. =

Basaren afholdes i St. Annæ Skole. =

Tag Venner og Bekendte med til Basaren den 2.—3.—4. Oktober.

Lykkeseddel No.

til Fordel for

25 Øre **25 Øre**

DEN NYE

ST. ANNÆ KIRKE

Hovedgevinst: En Plyvetur til Malmø & retur.

Al den store Gevinstsrække fremhæves endvidere.

<p>1 smukt udført Skibsmodel ^{Værdi: (kr. 200.)}</p> <p>1 elektrisk Standerlampe.</p> <p>2 x 5 hl Koks.</p> <p>2 Kanariefugle i Bur.</p> <p>1 Guitar.</p> <p>1 Sofapude.</p> <p>1 Vase i bornholmsk Keramik.</p>	<p>1 Radio Krystal Apparat.</p> <p>1 Rejsetaske af Læder.</p> <p>10 Familie-Ansvarsforsikringer.</p> <p>Forskellige Lampeskærme.</p> <p>2 Par Herre- el. Damesko e. Ønske.</p> <p>1 Frugtskaal.</p> <p>1 sign. Rembrandt-Radering, m. m.</p>
---	--

Lotteriet trækkes paa Basaren til Fordel for Kirken Tirsdag den 4. Oktober 1927 og Resultatet bekendtgøres i de katolske Blade samt i den Førstevske Presse d. 6. Oktober.

Danske Kvinders katolske Forbund afholder Raadmøde Søndag den 25. September; hertil indbydes Formændene for alle de tilknyttede Foreninger saavel i København som i Provinsen. Mødet afholdes i Præstegaarden i Stenosgade med følgende Dagsorden:

- Kl. 8^{1/2}** overværer Raadets Medlemmer Messe i Jesu Hjertekirke i Stenosgade, hvorefter Deltagerne indbydes til fælles Kaffebord i Hotel Dagmar.
- Kl. 10^{1/2}** samles til Møde i det store Taleværelse i Præstegaarden i Stenosgade. Møde til Kl. 1^{1/2}.
- Kl. 1^{1/2}—4** Frokost — Middag i Hjemmene.
- Kl. 4—6** fortsættes Mødet s. St. som ovenfor anført.
- Kl. 6** holder Forbundets aandelige Raadgiver, Højærv. Hr. Pastor L. Günther et Foredrag i Jesu Hjertekirke om Forbundet; der sluttes med Andagt og sakramental Velsignelse. Adgang for alle, ogsaa Ikke-Medlemmer, baade Mænd og Kvinder.
- Kl. 8** er Raadets Medlemmer Gæster til The hos Formanden, Kastelsv. 19.

Mandag d. 26. Kl. 8^{1/2}

deltager saavidt muligt alle Raadets Medlemmer i Messen og Fælleskommunionen. Dersom Forhandlingerne ikke er sluttet om Søndagen, forsættes de derefter s. St. som Dagen før.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katolske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katolikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katolske Kirke. Henvendelser, der alle behandles som fortrolige, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96², Charlottenlund.

Kirkelig Kalender.

25. Sept. 16. Søndag eft. Pintse. Kirkevielse.	2. Okt. 17. Søndag eft. Pintse. Rosenkransfest.
26. — M. Kirkevielse.	3. — M. Ferialdag.
27. — Ti. Cosmas og Damian, Martyrer.	4. — Ti. Frans af Assisi, Bekender.
28. — O. Wenceslaus, Martyr.	5. — O. Placidus og Lidelsesfæller, Martyrer.
29. — To. Mikael, Erkeengel.	6. — To. Bruno, Bekender.
30. — F. Hieronymus, Beken- der og Kirkelærer.	7. — F. Rosenkransfest.
1. Okt. L. Oktavdag.	8. — L. Birgitta, Enke.

St. Ansgars Kirke.

Under den højtidelige Messe Kl. 8 paa Kirkevielsesfesten den 25. Septbr. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet hele Dagen indtil Kl. 9 Aften. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 3 og 5 reciterer de gejstlige Breviarbønnerne. Kl. 8 Aften Festandagt med Prædiken og Te Deum.

Fælles Bedetimer: Kl. 2—3 den eukaristiske Forening; Kl. 3—4 Rosenkransbroderskabet og Mariakongregationen af Apostlenes Dronning; Kl. 4—5 Fidelitas; Kl. 5—6 St. Josefs Gilde; Kl. 7—8 Mariakongregationen for Mænd.

Sakramentskirken.

Efter Højmessens paa Kirkevielsesfesten den 25. ds. udstilles det allerhelligste Sakramente, som forbliver udstillet indtil Aftenandagten Kl. 6.

Højmessens paa denne Dag læses særligt for Sognets levende og afdøde Velgørere.

Fælles Bedetimer: Straks efter Højmessens: Vincentsforeningen. Kl. 3: Foreningen Absalon. Kl. 4: Birgittaforeningen. Kl. 5: Breviarbøn. Kl. 6: Aftenandagt med Te Deum.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 25. September i Jesu Hjerte Kirke Kl. 8^{1/2}.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om

Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.

2)	Mandag	26. Sept.:	Den treenige Gud.
3)	»	3. Okt.:	Gudmennesket.
4)	»	10. »	Jomfrufødslen.
5)	»	17. »	Adam og Jesus.
6)	»	24. »	Forløsningen.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8^{1/2} Aften. Adgang fri for alle.

S.M.D.M. Søndag d. 25. Sept. Kl. 8 læses i Rosenkranskirken en hellig Messe for afd. Prior Br. Bonifatius, hvortil alle fhv. Elever og Venner af Afdøde bedes komme til Stede.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Hørnh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 40.

Søndag den 2. Oktober.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Til Afslutning af Frans af Assisis Jubelaar. — En Kristens Syn paa Arbejde og Kapital. — Mirakler i Lourdes. — Moder Genoveva †. — En Samtale. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

1. Bogens Titel.

Ord af Prædikerens, Davids Søn, Konge i Jerusalem (= Salomon). (1.)

2. Bogens Emne.

Forfængelighedens Forfængelighed, sagde Prædikerens, Forfængelighedens Forfængelighed, alt er Forfængelighed. (2.)

3. Bogens Indledning.

a) *De andre Ting forbliver og fuldbyrder et evigt Kredsløb, Mennesket derimod maa dø* —

Hvad mere (end Skuffelse) har Mennesket af alt det Arbejde, han gør under Solen? Et Slægtled gaar, et Slægtled kommer, men Jorden staar for bestandig. — Solen staar op, og Solen gaar ned og vender tilbage til sit Sted, hvorfra den staar op igen og drejer mod Syd og vender sig mod Nord. — Vinden haster af Sted og opsøger alt rundtom og vender tilbage til samme Kredsløb. — Alle

Bække løber i Havet, og Havet gaar ikke over sine Bredder. Til samme Sted, som de kommer fra, vender Bækene tilbage for igen at løbe. (3—7.)

b) efter kun at have set Gaader og iagttaget Glemsel.

Alle Ting slider sig træt. Mennesket kan ikke forklare det i Ord. Øjet bliver ikke mæt af at se, Øret bliver ikke fuldt af at høre. Hvad er det, der var? Netop det, der skal være i Fremtiden. Hvad er det, der skete? Just det, der skal ske igen. Der er intet nyt under Solen, og ingen kan sige: »Se, her er da noget nyt.« Det fandtes nemlig forlængst i de Tider, der ligger forud for os. Ingen erindrer Fortidens Begivenheder, men heller ikke Fremtidens Tildragelser skal mindes af dem, der lever senere hen. (8—11.)

Anmærkning.

Prædikerens Bog er et meget interessant, men ogsaa meget omstridt Skrift. Det er nemlig ikke let at klarlægge Forfatterens Tankegang.

Een Ting bliver imidlertid uden videre indlysende: Bogen handler om de skabte Ting og indskærper Gang paa Gang deres Forfængelighed eller Tomhed og de Skuffelser, de bereder os lykkesøgende Mennesker. Men den nøjes ikke med denne negative Betragtning. Tværtimod er Hovedhensigten at give Besked om, hvad vi Mennesker skal gøre, og hvordan vi skal bære os ad midt i en Verden, der skuffer os saa meget og saa ofte.

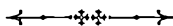
Hvad Prædikeren i saa Henseende har at byde, er meget værdifuld Belæring. Han tager sit Udgangspunkt i den Sandhed, at Grundlaget for ethvert menneskeligt Liv, der fortjener dette Navn, er Guds frygten og den levende Bevidsthed om, at al vor Gøren og Laden engang i Fremtiden skal underkastes Guds strenge Dom. Den Tanke og den Følelse skal være det bærende i vort Liv.

Saa gaar Forfatteren et Skridt videre i sine Overvejelser og tager bestemt Stilling til de mange gode og skønne Ting, der omgiver os og virker saa betagende paa os og paa vor Fantasi. Her giver han den praktisk set saa overordentlig vigtige Leveregel, at alle denne Verdens Goder, som jo Gud selv rundhaandet har stillet til vor Raadighed, ganske vist skal bruges og nydes, men med roligt Sind og med det rette Maadehold, selv om dette ikke altid falder let. Det nervøse Jag der-

imod og det ustyrlige Begær efter stadig større Rigdomme og mere udsøgte Nydelser er en sand Ulykke for Menneskene. Ja, selve det videnskabelige Arbejde, der slider de bedste Kræfter op for at trænge til Bunds i de Hemmeligheder af Tilværelsen, som Gud har forbeholdt sig selv, kan blive til et Onde istedenfor et Gode. Med hvor megen Ret disse Ord er sagt, mærker vi Europæere i det 20. Aarhundrede saa tydeligt i snart alle Livsforhold.

Prædikerens Bog har saaledes uden al Tvivl den Ejenommelighed, at den hævder alle skabte Tings Utilstrækkelighed og Mangel paa Evne til at gøre os søgende Mennesker lykkelige. At Forfatteren derfor absolut ikke maa stemples som uforbederlig Pessimist, fremgaar bedst deraf, at han jo anbefaler en moderat Nydelse af Livets Glæder og gør opmærksom paa, at de er skænket os af den algyde Gud, der bærer Omsorg for alle, men ganske vist skænket efter en Plan og Maalestok og Fordelingsmaade, der foreløbig er uigennemskuelig for os.

Som det allerede er blevet sagt, taler Bogen kun om denne Jord, og hvad der findes paa den, og direkte behandles det fremtidige og evige Liv aldrig. Men hist og her peges der paa den usynlige Haand, det guddommelige Forsyn, der styrer alt, og det betragtes som en Selvfølgelighed, at den gode og den onde gaar en forskellig Skæbne imøde. Saa er der en Ting endnu: ved næsten udelukkende at fremhæve og paavise Jordelivets Tomhed og Skuffelser vækker Prædikerens Bog hos Læseren en stærk Længsel efter Himmelens uforgængelige Goder og sande Lykke. Det er paa denne Maade, at Prædikerens Bog som hele Skriften er »indblæst af Gud og nyttig til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, for at en Guds Mand kan blive fuldkommen, dygtiggjort til al god Gerning«. 2. Tim. 3, 16-17.

Til Afslutningen af Frans af Assisis Jubelaar.

De 3. Oktober 1926 var det 700 Aar siden, at en af Kirkens største Helgener, en af de mest beskedne og ydmyge og maaske netop ogsaa derfor en af de største og mest afholdte Helgener blev omplantet fra Jorden til Himlen, ombyttede den jordiske Tilværelse med den himmel-

ske. — ja man kunde gerne sige: ombyttede Jorderigs Glæde og Lykke med Himmerigs evige Lyksalighed; thi, hvor fattig han end var og løsrevet fra alt jordisk, var han mærkeligt nok alligevel altid glad og fornøjet og uendelig taknemmelig — ogsaa en Følge af hans Ydmyghed.

Ganske vist har alle Kirkens Helgener været ydmyge (uden Ydmyghed bliver man ikke Helgen, uden Ydmyghed kan man ikke engang blive en nogenlunde jævn god Kristen, endsige da en Helgen); men hos den ene Helgen er denne, hos den anden hin kristelige Dyd særlig fremtrædende. Hos den h. *Frans af Assisi* var det nu netop den Dyd, som er alle Dyders Rod og Fundament, nemlig Ydmyghedens Dyd, som var det særlig fremtrædende. Paa ham kan man derfor bedre end paa mangan anden anvende dette vor Frelzers Ord:

Hvo sig selv fornædret, skal ophøjes.

I. Ja, Frans af Assisi fornædret sig selv, han *var* ydmyg. Det viste han paa mange forskellige ret iøjnefaldende Maader, bl. a. ved 1) sin frivillige Armod, 2) sin Tillid til Gud og Mistillid til sig selv og 3) ved sin Given Afkald paa al jordisk Ære, Anseelse og Værdighed.

1) Hvad maa det ikke, i alt Fald i Begyndelsen, have kostet ham, Sønnen af den rige og ansete Købmand i Assisi, at give Afkald paa alt og gaa rundt og leve som Tigger af det Naadsens Brød, som andre tilkastede ham, — at give Afkald ikke blot paa Penge og Arvegods fra sit fædrene Hjem, men ogsaa at give Afkald paa sine Venner og Bekendte, paa sine allernærmestes Venskab og Agtelse; thi de vilde ikke vide noget af ham, ikke en Gang og allermindst hans egen Fader vilde vide noget af ham og have noget at gøre med ham, da han havde truffet sit Valg at følge det, som han ansaa for sit Kald her i Verden: at være andre til Forbillede, til Eksempel og Bevis for, at det er muligt at følge Jesu Ord og Eksempel, nøjagtigt, ufravigeligt, bogstaveligt at følge ham efter, ogsaa hvad den frivillige Armod angaar, saaledes at hans Liv blev en nøje Kopi af Jesu Liv og Levned.

»*Fac secundum exemplar,*« siger den hellige Skrift, ret dig efter det Forbillede, som føres dig for Øje!

Frans af Assisi vilde ikke blot lære et eller andet af Jesu ophøjede Forbillede, men saa vidt muligt nøjagtigt efterleve det, blive ligedannet med det; han vilde, som en dansk katholsk Forfatter (*Johannes Jørgensen*) siger om ham, vise os, at »Idealen er til for at virkelig gøres«.

2) Men hertil hører der en grænseløs, uendelig Tillid til Gud, som vi — eller de fleste af os desværre ikke er i Besiddelse af — i alt Fald ikke i den Grad, knapt nok i den ringere absolut nødvendige Grad.

Men Frans af Assisi besad denne grænseløse, uendelige Tillid til Gud. Han var ikke bange for at tage Vorherre paa Ordet, naar han siger: »Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, da skal det øvrige tillægges eder.« Han stolede herpaa, stolede fast og urokkeligt paa, at Vorherre vilde holde dette sit Løfte, naar han selv opfyldte den dér nævnte Betingelse om først og fremmest at søge Guds Rige og hans Retfærdighed.

Men forøvrigt stillede Frans jo heller ikke store Fordringer til Livet, han ventede og forlangte ikke saa overdrevent meget af Vorherre, men var tilfreds med og taknemmelig for lidet, ja for det mest nødtørftige.

Et smukt lille Træk viser denne hans Nøjsomhed og Taknemmelighed. Han havde en Dag sammen med nogle Medbrødre vandret mange Timer gennem en øde og ufrugtbar Egn, hvor de var lige ved at vansmægte af Tørst og Udmattelse. Endelig naar de en rislende Kilde, og de sætter sig ned ved Siden af den, og en af hans Ledsagere tager nogle tørre Brødsmuler frem og deler dem mellem Vandringsmændene; da ser han, at den h. Frans sidder og græder; og i den Formening, at det er, fordi han maa nøjes med Vand og tørt Brød, vil han til at gøre ham en Undskyldning for, at han ikke var i Stand til at byde ham noget bedre; men da smiler den h. Frans gennem Taarer og siger: »Nej, nej, du tager fejl, du misforstaar Situationen, det er ikke derfor, jeg græder; det er Glædens og Taknemmelighedens Taarer, jeg græder, fordi Vorherre i sin Godhed har skabt denne herlige Kilde dér til at lække vor Tørst.« Hvor er det ikke et rørende Eksempel paa hans Nøjsomhed og Taknemmelighed.

Ja, han elskede Fattigdommen som sin Brud, sin aandelige Brud, og gerne holdt han sig alt det for Øje, som kunde bevare og forøge denne Kærlighed til Fattigdommen hos ham. *Det* var den egentlige Grund til, at han ved Juletid indrettede en Hule eller en Bjergkløft som en Stald, dér opstillede en Krybbe og nogle Dyr og saa tre Figurer, som forestillede Jesusbarnet med dets hellige Moder, Jomfru Maria, og den h. Josef, for nemlig derved rigtig at kunne forestille sig vor Frelasers, den menneskevordne Guds Søns Fattigdom og Forladthed og derigennem faa nyt Mod til en fortsat Vandring i Jesu Fodspor, ogsaa hvad dette angaar: den frivillige Armod og Nøjsomhed. *Det* er Julekrybbens egentlige Oprindelse, som vi har den i vore Kirker ved Juletid.

Der blev før sagt, at den h. Frans ogsaa viste sin Ydmyghed ved stor Mistillid til sig selv, til sin egen Skrøbelighed, sin egen syndige Natur og dens onde Tilbøjeligheder, som han derfor mente at maatte holde strengt i Ave ved Bøn og Bod, ved Tugtelse og Spægelse — han plejede at sige, at der ikke gaves nogen større Synder paa Jorden end han selv; og han forsøgte at bevise dette paa denne Maade, ved at tilføje: »thi dersom der var bleven givet det ugudeligste Menneske al den Naade, som er bleven mig til Del, saa var han uden Tvivl bleven langt frommere og taknemmeligere, end jeg er.«

3) Ydmyg, som han var, og tænkende ringe om sig selv, afslog han derfor ogsaa enhver ærefuld Stilling, som kunde indbringe ham Anseelse og Værdighed i Menneskenes Øjne. I den første Tid efter hans Ordens Stiftelse fandtes der ingen Præster indenfor Franciskanerordenen, og man foreslog derfor den h. Frans, at han skulde lade sig præstevie, for at der kunde være én i deres Midte, som kunde frembære det hellige Messeoffer for Brødrene og meddele dem Alterens helligste Sakramente. Men Frans afslog dette absolut, han ansaa sig selv for altfor uværdig til at blive Præst, han vovede ikke at paatage sig det Ansvar, som fulgte med Præstevielsen, og lod derfor en anden af sine Medbrødre vie til Præst i Stedet for — og fortsatte selv med at tjene Gud og sine Medmennesker som en af de ringeste i sin egen Orden.

II. Ja, *saa* ydmyg var Frans af Assisi, at han elskede, ærede og tjente Gud selv i den *ringeste* Skabning; ikke blot sine Medmennesker ansaa han for sine Brødre og Søstre og viste dem sin Kærlighed, særlig de syge og de fattige ved personlig at hjælpe og tjene dem, men — poetisk anlagt som han var — kaldte han ogsaa alle de andre Skabninger, baade Dyr og Planter og Himmelleger, alt sammen kaldte han sine Brødre og Søstre og takkede Vorherre for, at han havde skabt det altsammen til Menneskets Bedste.

Men derfor, paa Grund af hans store Ydmyghed, Beskedenhed og Taknemmelighed — derfor gik da som sagt ogsaa vor Frelser's Ord i Opfyldelse paa ham:

Hvo sig selv fornedrer, skal ophøjes.

Thi Gud modstaar de hovmodige, men de ydmyge giver han sin Naade. —

Han, som bogstavelig talt ikke havde noget højere Ønske end at blive overset, tilsidesat, foragtet af alle, han, som ønskede at lide Had og Forfølgelse og Foragt af Kærlighed til vor Frelser, for at ligne ham, for at kunne dele denne Verdens Løn med ham — han bliver nu tværtimod æret som en af Kirkens største Helgener. De lærdeste og dygtigste Skribenter kappes om at skrive de smukkeste og udførligste Biografier over hans Liv og Levned. Fra alle Verdens Hjørner valfarter man nu til den fattige Helgens prægtige Gravkirke i Assisi for at ære hans jordiske Levninger og for om muligt til en vis Grad at besjæles af hans Aand.

Ja, allerede i levende Live blev han æret af Gud og Mennesker.

Det varede ikke længe, førend selv de, som først havde trukket paa Smilebaandet og rystet paa Hovedet ad ham, blev betagne af Beundring og af Kærlighed til ham, — ja, det endte endogsaa med, at man, naar det rygtedes, at han med sine Medbrødre nærmede sig en eller anden By, at man da drog ham i Møde jublende og syngende og med Palmegrene i Hænder paa lignende Maade, som man drog vor Frelser selv i Møde paa Palmesøndag i Jerusalem.

Og Vorherre selv vedkendte sig ham som en af sine,

som sin trofaste Tjener og Efterfølger, bl. a. ved at udruste ham med Undergerningernes Naadekraft og udmærke ham ved Stigmatisationens d. v. s. ved Saarmærkernes Naadegave, hvorved han ogsaa i det ydre blev ligedannet med sin korsfæstede Herre og Frelser, saa at han i Sandhed kunde sige: »Det være langt fra mig at rose mig uden af vor Herre Jesu Christi Kors; ved ham er Verden korsfæstet for mig og jeg for Verden.« (Galat. 6, 14.)

Men den største Ophøjelse ventede den ydmyge Helgen i den anden Verden, dér, hvor Gud Herren selv gengælder enhver efter hans Gerninger — og hvor der selv paa den ringeste Løn, paa den laveste Grad af Salighed kan anvendes Apostlens Ord: »Intet Øje har set, intet Øre har hørt, og det er ikke opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elsker ham.« Hvad maa der saa ikke have været beredt ham, som elskede Gud med en serafisk Kærlighed, med en Kærlighed, der ligefrem fortærede hans skrøbelige Natur.

Ja, Kærlighedens brændende Ild i Frans af Assisis Hjerte og Saarmærkernes sviende Smerte bidrog begge i lige høj Grad til tilsidst at slukke hans svagt flakkende Livsflamme. Som enhver af de hellige Personer, der i Kirkehistoriens Løb er bleven udmærkede ved Stigmatisationens Naadegave, kunde ogsaa han tale med om, at Saarmærkerne sandelig ikke var blot til Pynt.

Den h. Frans mærkede selv, at hans jordiske Livsbane snart var til Ende, og saa med Glæde det Øjeblik i Møde, da han skulde ombytte den jordiske Tilværelse med den hinsidige, da han skulde opløses for at være med Kristus; han *takker Vorherre for Døden* paa den for ham saa karakteristiske Maade:

»Lovet være du, Herre, for vor Søster, den legemlige Død, som ingen levende kan undfly.«

Og føjer saa hertil en alvorlig Formaning, som vi alle kan have godt af at mærke os:

»Vé dem, som dør i Dødssynd. Salige de, som har virket din allerhelligste Vilje; thi dem kan den anden Død ikke gøre noget ondt.«

Denne hans sidste Belæring og Formaning burde vi

alle rigtig tage os til Hjerte, vi burde altid huske, at Synden, særlig Dødssynden, er det største Onde i Verden; — det er ingen Frase dette, intet tomt Ord blot, men Sandhed og Virkelighed, at Dødssynden er det største Onde i Verden, fordi den berøver os det største Gode: Guds Naade og Venskab og Retten til den evige Salighed.

Dersom vi altid holder os Guds hellige Vilje for Øje og efterlever den, saa kan den anden Død, den legemlige Død, ikke gøre os noget ondt, saa er den jo kun Porten til Livet, det bedre, det sandere, det evige Liv.

Det vilde være klogt af os tit at tænke herpaa og indrette vort Liv herefter og saaledes gøre os fortjente om ikke til den samme Løn, som den h. Frans af Assisi har faaet Del i, saa i alt Fald til at faa Lov til fra en ringere Plads, ja om det saa ogsaa skulde være fra den sidste, ringeste Plads, fra den beskedneste Krog indenfor Paradisets Port at skue Vorherres og hans Helgeners Herlighed i Himmelen.

Dette give Gud, i sin Naade og Barmhjertighed, os alle!

Frans R.

En Kristens Syn paa Arbejde og Kapital.

(Sluttet).

Vi afslutter her Mgr. Seipels interessante Foredrag paa det tyske Katholikmøde om ovenstaaende Emne.

Hvad er der da at gøre? For at kunne finde den rette Midte imellem de to Yderpunkter behøves Klarhed for Forstanden og Redebonhed for Viljen. Lad mig i dette Forsøg paa at naa til Klarhed opstille nogle Grundsætninger for det rette Forhold til Arbejde og Kapital.

1. En farlig Vranglære findes i den moderne

Overvurdering af Arbejdet.

Det er ikke sandt, at Arbejdet alene skaber Goder og Værdier. Hvad Mennesket behøver for at kunne leve, er først og fremmest Guds Gave. I Begyndelsen var denne Guds Gave, der hviler i Naturens Skatte, saa stor, at kun lidt Arbejde maatte til for at faa det nødvendige ud af den.

Ogsaa da Arbejdets Haardhed og Tyngde var blevet Indholdet af en Forbandelse, og Arbejdet selv var blevet et velsignelsesrigt Middel til at overvinde denne Forbandelse, var Guds Naades Rigdom stadig uendelig stor, kun Evnen og Lysten til at øse af den var blevet mindre. Men da Menneskene i Tidens Løb stadig blev flere, da Menneskeslægten tillige voksede til og blev gammel, fik Arbejdet større Betydning og Værdi. De Goder, der skulde tjene til Livets Ophold og Forskønnelse, fandtes ikke mere samlede paa eet Sted, og de var ikke mere paa Overfladen, de maatte med Møje og Sved samles og transporteres, og de Goder, der forbruges, maatte kunstigt plejes og avles, for at de altid kunde være til Stede i tilstrækkeligt Tal. Evnen til Arbejdet blev en Modgift mod Fattigdommen, baade for de enkelte Mennesker og hele Menneskeheden. Men aldrig voksede Arbejdets Kraft til at kunne skabe af intet, derfor blev Menneskene heller aldrig uafhængige af de Goder, der fandtes før deres Arbejde. Disse Goder er tværtimod altid de nødvendige Betingelser for Arbejdet og Midlet til det. Ganske vist voksede ogsaa Menneskenes Hovmod. De vilde gerne være som Gud. Naar de i Virkeligheden ikke er det, saa bærer de sig dog ad, som om de var det, idet de gør sig selv til Verdens Midtpunkt og undervurderer alt andet, som om det ingen Betydning havde i Forhold til deres eget Arbejdes Værdi.

2. To Sandheder kan ikke staa i Modstrid med hinanden, men Menneskene er i Stand til samtidig at tro paa to Fejltagelser, der modsiger hinanden. Saaledes forbinder man ved denne Overvurdering af Arbejdet, der vil gøre det til Produktionens eneste Kilde, meget let en Handlemaade, som gør

Arbejdet værdiløst.

I og for sig skulde man tro, at enhver, der virkelig skatter Arbejdet, vilde overlade den arbejdende Produktet af hans Arbejde til Eje, saa længe han ikke selv giver Afkald paa denne Ejendom. Men de, der overvurderer Arbejdet, kan af gode Grunde ikke taale en varende Ejendom, thi hvis de taalte det, var det snart forbi med Arbejdet som det eneste værdifulde, for saa var der foruden Arbejdet ogsaa noget andet, nemlig et Forraad paa Goder,

hvori et tidligere Arbejde kunde eksistere og bruges. Den, der ikke overvurderer Arbejdet, skatter det i Virkeligheden højere og beskytter det bedre. Han tilskriver det ganske vist ikke den Ære at være ene om at skabe Goderne, men han anerkender den arbejdendes Ret til den Del, der har sin Oprindelse i og svarer til hans Arbejde; thi det forstyrrer ham jo ikke, at ikke alt til enhver Tid er fælles for alle.

3. Enhver Tidsalder forefinder de Goder, den skal arbejde med, i en anden Tilstand. Engang var alt endnu herreløst, og enhver kunde gribe til for at faa fat i noget, d. v. s. for en Tid eller for stedse gøre det til sit. Saa blev det anderledes; men det, der var taget ud af det herreløse og af det for alle fælles, var endnu saa lidt, at det ikke betød noget i Forhold til det herreløses Mængde. Men mere og mere blev Forholdet omvendt. Nu gives der næppe nok herreløst Gods ved Jordens ispansrede Poler. Næsten alt er delt mellem Stater og Nationer, og i dem mellem Samfund af forskelligste Slags og imellem de enkelte Mennesker. Uden at krænke andres tidligere erhvervede Rettigheder kan man næppe noget Steds mere gribe til. Uden brutal Vold og uden voldsom Uret kan man ikke genindføre en tidligere Fordeling af Goderne. Men selv om man kunde genindføre en tidligere Tilstand, saa vilde denne Tilstand ikke mere finde Mennesker, der kunde leve og skabe i den. Thi ogsaa Menneskene har forandret sig. Kulturens Forfinelse, som stadig flere Mennesker faar Del i, skred fremad med Godernes Fordeling, og Menneskene maatte igen blive mere primitive, mindre kulturtrængende og kulturglade, dersom de skulde leve under ældgamle Tidens Forhold. Men heller ikke fremtidige Udviklingsperioder kan man vilkaarligt tage paa Forskud, man kan kun leve frem imod dem.

4. I al Tidernes Skiften er een Ting stadig den samme: Menneskene kunde under denne eller hin Samfunds- eller Erhvervsorden gøre Ret eller Uret; de kunde være kærlige eller ukærlige mod hverandre; de kunde mindske eller øge deres egen eller andres Nød. Saaledes vil det ogsaa altid være. Et økonomisk System, der som en Ma-

skine kunde sikre Retfærdighed og Kærlighed, gives ikke. Det er Aanden, som levendegør, ogsaa i i det sociale Liv, og det er Aanden, den taabelige og daarlige Aand, der gør Menneskene ulykkelige. Men sikkert er det: jo mere Menneskene gør sig selv til alle Tings Midtpunkt, jo mere de fremhæver sig selv, deres Handlinger, og deres Meninger; jo mere de stiller de økonomiske Love over de moralske; jo mere de giver Samfundet og de økonomiske Tilstande Skyld for Tidens Mangler; jo mere de bilder sig selv og andre ind, at med et andet Samfundssystem vilde man faa et Paradis paa Jorden, desto mere tager Uretfærdighed og Ulykke Overhaand.

5. Den, som i Stedet for at sætte alt ind paa i den nuværende Samfundsorden at skabe Mulighed for et lykkeligt Liv for saa mange som muligt saar Had til Nutiden, er ikke Menneskeheden Ven, men dens Fjende. Det kommer ikke an paa, om en individualistisk eller en kollektivistisk Kapitalisme, de enkeltes eller Massernes Tyranni, kvæler Friheden; den skal overhovedet ikke kvæles. Dersom en Theori og Doktrin kun søger at faa Ret og ikke at gøre Menneskene lykkeligere, vel at mærke de enkelte Mennesker, ikke en Klasse, som jo ikke eksisterer udenfor de enkelte Mennesker, og dersom den af den Grund vil omforme Samfundet og forandre Forholdet mellem Arbejde og Kapital, er den umenneskelig.

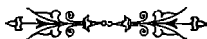
Blandt alle Afguder er den grusomste, men desværre ogsaa den mest moderne Afgud en Doktrinarisme, der kalder sig social, men kun er en tom Theori. En Kristen kan ikke forfalde til en saadan Doktrinarisme uden at blive Kristendommen utro. Thi den lærer ham at se Guds Finger i alt, hvad der sker, og derfor at agte Kendsgerningerne. Den befaler ham at elske Menneskene, Menneskene, saadan som de lever, de Mennesker, han træffer paa, sin Tids Mennesker, ikke en Abstraktion, ikke et Artsbegreb, ikke engang Menneskene, som de skal være, men som de er. Til Forargelse for Farisæerne omgikkes Christus Synderne og spiste med dem.

Gives der et kristent Erhvervssystem?

Nej og Ja. Som et Slags Skema Nej. Der gives kun Elementer, som er faste, fordi de hviler i Menneskets Na-

tur, i hans Forhold til den øvrige Skabning og i begges Forhold til Gud, og som bliver stadig tydeligere i Historiens Løb. Disse Elementer kan findes i ethvert System. Billedet ser kun anderledes ud, fordi de kan ordnes og grupperes forskelligt. Alt eftersom Retfærdighedens og Kærlighedens Aand viser sig mere eller mindre fuldkomment i det, gives der et kristent Erhvervssystem. Men jeg tror ikke, at nogen af den økonomiske Histories Faser har det Privilegium helt at have virkeliggjort Idealet. Jeg tror snarere, at der i enhver af disse Faser har været Bølgetoppe og Bølgedale, Tider, da man virkelig nærmede sig Idealet, og andre Tider, da man var langt derfra. Naar vi har lært en grusom og ukristelig Kapitalisme at kende, maa vi ikke derfor tro, at en Socialisme, der bekæmper enhver Anerkendelse af Kapitalen, vil bringe Frelse. Den er i ikke mindre Fare for at blive grusom og ukristelig.

Naar det nu forholder sig saaledes, hvorledes skal vi saa være? Fortiden er givet os, for at vi deraf skal lære for Fremtiden. Vi skal ikke tro paa, at det samme vender tilbage, paa magiske Kredse, der maa gentages. Vi skal undersøge Historiens Aand og de Love, den foreskriver. For os hedder Loven: Vær beredt til enhver Vej, der lover at føre opad! Efter at Gud har aabenbaret sig for Menneskene, og Christus er kommet til Verden for at bringe Ild, som skal brænde, bæres den guddommelige Sandheds Fakkelt gennem Aarhundrederne. Nu er det os, der skal holde den. Vi maa ikke gøre den til et Lys, der brænder under Skæppen. Den skal lyse vidt ud paa alle Menneskelivets Omraader; den skal lyse ind i Tidens sociale og økonomiske Spørgsmaal. Lad os ikke være bange for et Vindpust. Og lad os frem for alt ikke tvivle paa dens Lyskraft. Lad os tage os i Agt for i dens Sted at tage kunstige Lys i Haanden, som ikke har noget tilfælles med de Flammer, der kommer fra Jesu Hjerter, men hvis tilsyneladende Kraft snarere stammer fra utaalmodige og bange Menneskehjerters Uro.

Mirakler i Lourdes.

»Har De set nogle Mirakler i Aar?« Det er det første Spørgsmaal, der rettes til en, naar man kommer hjem fra Lourdes. Og naar man saa siger: »Ja — der var jo nok maaske en lam fra Paris og en brystsyg fra Montpellier, der sandsynligvis blev helbredet, men det faar vi først rigtig at vide næste Aar,« — saa ser den, som spurgte, meget utilfreds ud. Folk tror gerne, at Miraklerne i Lourdes foregaar øjeblikkelig synligt og overbevisende og begribeligt for alle tilstedeværende; saadan kan det naturligvis gaa — paa den Maade hændte f. Eks. den berømte Gargams Helbredelse — men i Almindelighed gaar det hele højst stilfærdigt af, og Lægerne i Bureau des Constata-tions kommer mere og mere ind paa først at fastslaa en Helbredelse som mirakuløs eet — eller maaske flere — Aar efter, at den har fundet Sted — naar Lægceattester og Røntgenfotografier fra et længere Tidsrum viser, at Sygdommen er helt og holdent borte. I Tale og Skrift advarer Bispen af Tarbes og Lourdes energisk mod den almindelige Raaben »Mirakel!«. Der maa ikke holdes Takkegudstjeneste for en Helbredelse, som ikke er konstateret af Lægebureauet, og de katholske Blade maa ikke omtale en tilsyneladende Helbredelse som Mirakel, før Konstateringen har fundet Sted; der maa højst tales om »Bedring«, ikke om Helbredelse.

Dette Princip følges strengt af Gejstligheden og Lægerne.

»Jeg tror meget vanskeligt,« svarede Asile Notre Dame's Kapellan en Dag, da jeg spurgte ham, hvad han mente om en Helbredelse, der fik hele Hospitalet til at syde og boble af Begejstring . . . og som bagefter viste sig ingen Helbredelse at være.

Paa Grund af denne store Forsigtighed sker der tilsyneladende ikke ret mange Mirakler i Lourdes. Men ser man nøjere efter, er de der alligevel, de slaas blot fast noget senere, og dette vækker naturligvis ikke den umiddelbare Begejstring som en øjeblikkelig Erklæring om en lige stedfunden Helbredelse. I 1926 konstateredes der

saaledes 12 Helbredelser fra 1925, og desuden een fra 1923. Den sidste var især meget interessant, idet den helbredte var en haardtsaaret engelsk Soldat fra Verdenskrigen, som havde genvundet sin fulde Førlighed. Overfor ham blev der altsaa handlet saa forsigtigt, at man først fastslog hans Helbredelse tre Aar efter, at den havde fundet Sted, skønt han baade i 1924 og 1925 mødte op i Lourdes som »Brancardier« og sled og slæbte som den bedste.

John Traynors Helbredelse, som er blevet udførligt skildret i »Revue de Lourdes« i Aar, vakte stor Opsigt i England og fortjener at kendes her ogsaa.

I August 1914 blev John Traynor, som var Chauffør i den engelske Marines Reserve, indkaldt. Kort efter blev han saaret i Hovedet, men kom sig — tilsyneladende — efter en Operation og blev i 1915 sendt med Tropperne til Ægypten, hvor han paany blev saaret, denne Gang i Knæet. Ogsaa nu blev han hurtigt rask, saa at han i April 1915 kunde sendes med Landgangstropperne til Dardanellerne. Der blev han d. 8. Maj ramt af tre Mitrailleuseprojektiler, hvoraf de to gennemborede hans Bryst, medens det tredie trængte ind gennem højre Overarm og videre ind under Kravebenet, hvorfra det først blev fjernet flere Dage efter.

Traynor, der under Transporten hjemad paa Hospitals-skibet fik en stærk Blodstyrning og sine første epileptiske Anfald, blev undervejs opereret to Gange, — og da han endelig var anbragt paa Marinehospitalet i Portsmouth, blev han igen opereret, uden at der fandt nogen Bedring Sted. Tværtimod blev han mere og mere et menneskeligt Vrag. Hans højre Arm var lammet, Haanden klolignende og løsthængende, Musklerne i Armen saa vel som i højre Skulder — og Brystregion visne, Benene ubevægelige og uden Følelse, Legemets Funktioner kunde ikke styres af hans Vilje, og endelig led han af voldsomme epileptiske Anfald, som stammede fra Skudsarene; de blev efterhaanden saa hyppige, at han havde indtil tre om Dagen.

I 1920 forsøgte man endnu en Operation, en Trepanation, der kun forøgede hans Lidelser, idet han fra nu af

havde et aabent Saar, der gjorde det muligt at se Pulsens Bevægelser i Hjernen. Og nu endelig havde Lægerne opgivet at redde ham; han skulde som uheldbredelig og fuldkommen hjælpeløs overføres til et Hospital for saadanne Stakler.

Traynor, der altid havde haft stor Andagt og Tillid til Guds Moder, vilde imidlertid først forsøge at opnaa Helbredelse i Lourdes, og i Juli 1923 kom han dertil med det aarlige Pilgrimstog fra Liverpool og blev anbragt paa Asile N. D. de Lourdes. Dagen efter, da han, liggende ubevægelig paa en Baare, modtog Velsignelsen med Alterens Sakramente under den store Procession, mærkede han, at han var rask, og Pilgrimstogets Læger, som undersøgte ham straks efter, bekræftede dette, uden at Helbredelsen dog blev »konstateret«.

Sagen vakte stor Opsigt i England, da han kom hjem som en rask og kraftig og energisk Mand uden andet Spor af de mange Aars Lidelser end de krumme Fingre paa den højre Haand. Medens de lammede Lemmer havde faaet deres Kraft tilbage, alle de ødelagte Muskler og Nerver var blevet normale, det uhyggelige aabne Saar i Hjerneskillen havde lukket sig, og de epileptiske Anfald var forsvundne for stedse, var det, som om han skulde beholde de sammenkrummede Fingre som et lille Minde om den elendige Tilstand, han ved Guds Moders Forbøn var sluppet ud af.

John Traynor købte sig en Forretning i Liverpool. Det er Kul, han handler med, og han klarer sig udmærket og kører selv Forretningens store Lastautomobil. Ganske vist er han officielt Epileptiker — den engelske Stat lader ikke sine Militærlægers Afgørelser omstyrte af Vor Frue af Lourdes, Traynor vil for dem bestandig være Epileptiker — derfor har han intet Kørekort kunnet faa; men Politiet i Liverpool kender ham og lader som ingenting.

Aaret igennem arbejder han flittigt; han siger selv, at han er kommet fra et Helvede og ind i et Virksomhedens og Flidens Paradis. Men hver Sommer, naar Liverpool har sendt sine Pilgrimme til Lourdes, har han meldt sig som Brancardier; og i Fjor opnaaede han altsaa, at hans Helbredelse af Bureau des Constatations blev erklæret for

uforklarlig paa andet Grundlag end et rent overnaturligt.

Ogsaa i Sommer var Traynor med blandt Liverpools flinke og ivrige Brancardiers; jeg ser ham endnu for mig, som han stod paa Banegaarden i Lourdes, da »Det hvide Tog«, Hospitalstoget, var sendt af Sted med sin Last af blinde, lamme og værkbrudne; sjældent har jeg set en saa straalende kraftig og sund og glad Mand; ingen kunde tænke sig om ham, at han for faa Aar siden var mere ødelagt end de fleste af de Stakler, som just var rejst, og at han endnu staar opført i det engelske Krigsministeriums Lister som uhelbredelig Invalid, som et af Verdenskrigens sørgeligste Ofre.

Dette var en Helbredelse »med Fynd og Klem«; og varede det end længe, blev den dog altsaa offentlig erklæret mirakuløs, og John Traynors Billede hænger nu i Bureau des Constations Forstue sammen med Portrætterne af den lupussyge Marie Lemarchand, som fik et Ansigt i Stedet for en hæsliq Samling aabne Saar, af Gargam, og hvad de nu hedder allesammen. Og der vil Konen med Kræften og den Kvinde, som den ene Aften blev berettet, fordi der ikke var mere tilbage af hendes Lunger, og den næste Dag sad op og spiste af al Magt og kom til at se bedre og bedre ud for hver Dag, maaske ogsaa faa deres Portrætter anbragt — næste Aar. Men vi, som kommer til Asile N. D. de Lourdes hvert Aar for at hjælpe til, og som Aar efter Aar møder de samme syge, der med rørende Tro og Tillid kommer igen atter og atter — for det kunde jo være, at Guds Moder til sidst fik Medlidenhed med dem — vi ser ogsaa en anden Art helbredte, som der ikke vil kunne læses om i Lourdes' Annaler; det er dem, som faar det lidt bedre for hver Gang, de kommer, uden at nogen kan forklare, hvordan det gaar til, og dem, som er kommet sig efter deres sidste Besøg i Lourdes, mærkværdigt nok, men ikke lige med eet Slag og paa en opsigtsvækkende Maade.

I Aar var det Teddy, vi mødte som et helt nyt lille Menneske.

Teddy er fra Liverpool ligesom John Traynor, og da Pilgrimmene derfra kom til Lourdes i Sommer, var det

staaende Spørgsmaal den første Dag: »Hvad synes De dog om Teddy?« Da man hørte det første Gang, saa man sig om efter de Baarer, hvorpaa forskellige smaa hjælpeløse John'er og Peter'e laa; blandt dem hørte Teddy hjemme i Fjor, og saa var han endda ynkeligere end de fleste af de andre, for han havde ingen Forstand, foruden at han ingen Ben havde, der var værd at tale om.

Men det var et ganske forkeret Sted at lede efter Teddy denne Gang. Saa snart han hørte sit Navn, kom han styrtende paa et Par Ben, som der ikke var ret meget at indvende imod, og hvad Forstanden angaar, var der ikke

Teddy før Helbredelsen.

noget i Vejen; den lille hylende eller grinende Idiot fra i Fjor og i Forfjor var blevet en fornuftig og ganske kvik Dreng, foruden at han var den gladeste og kærligste lille Fyr, man kunde tænke sig. Teddy var for Resten den eneste af alle Englænderne, som uden Vrøvl huskede de svære danske Navne efter blot at have hørt dem en Gang; men man maa jo ogsaa have noget forud for andre, naar man har faaet sin Forstand som en særlig Gave fra Guds Moder — thi ingen Læge kan forklare, hvorfra Teddy ellers har faaet baade Forstand og Ben siden Juli Maaned i Fjor.

Men saa er der jo alle dem, som ikke bliver raske, hverken med eet Slag eller lidt efter lidt, de Tusinder,

som bliver svagere for hver Gang man ser dem — de opnaar altsaa intet ved deres gentagne Besøg ved Grotten i Lourdes?

Jo, mange af dem, de fleste af dem, opnaar netop ved deres Valfarter en Styrke og en Fred, en Hengivelse i Guds Vilje og en indre Lykke trods Lidelser — og Fattigdom, thi jeg taler her om Hospitalernes Pilgrimme, der mest er Fattigfolk — en Lykke, som lyser ud af deres Ansigter, en Gudhengivenhed, som taler — beskæmmende — til os andre ud af hele deres Væsen; og er ikke de Gaver i Virkeligheden de allerstørste, der vindes i Lourdes?

T. F.

Teddy efter
Helbredelsen.

Moder Genoveva †.

o Fra Belgien kom sidste Fredag, den 23. September, et Sorgens Budskab for mange i Danmark. Mère Geneviève var død. Det Navn kender enhver Katholik i Danmark, thi det er uløseligt knyttet til Kirkens Udvikling her i Landet i henved 40 Aar. Den afdødes Virksomhed som Provincialforstanderinde for St. Josefs Søstre falder omtrent sammen med Biskop von Euchs Ledelse af det danske Vikariat. I 1887 fik hun denne Stilling og beholdt den, indtil hun i 1922 forlod Danmark for at tilbringe sine sidste Aar i Brüssel. 1887—1922 er Tiden for Josefsøstrenes store Udvikling, som har været til megen Velsignelse for mange Mennesker og af den allerstørste Betydning for hele Kirkens Stilling i Danmark.

Moder Genoveva var født i Savoie i 1848, 26 Aar gammel aflagde hun sine Ordensløfter i Josefsøstrenes Moderhus i Chambéry, og Danmark blev snart hendes Virkefelt. Man tør nok sige, at denne Ordenssøster var en stor Personlighed, en af dem, som netop i Klostret naar til rig Udfoldelse af alle Evner og bliver i Stand til at gøre en

Gerning af stor Rækkevidde baade i og udenfor Klosteret. Næsten overalt her i Landet, hvor Josefsøstrene virker, er det hendes Arbejde, der har forberedt Virksomheden. Et stort Tal af Bygninger har hun været med til at rejse, og en meget stor Skare af Søstre har hun udsendt.

Moder Genovevas Navn vil aldrig glemmes blandt danske Katholikker. De mange Hospitaler, Skoler og Klostre vil vidne om hende, og hendes Navn vil ogsaa bevares i mange Hjerter, saa længe de Mennesker lever, der har

kendt hende. Frem for alt vil naturligvis Søstrene mindes hende, hvis Gerning er ligesom Grundlaget for deres Liv. Og hun har ved denne Gerning ogsaa skrevet sit Navn i Kirkens Historie i Danmark, og der staar det som et af de største blandt dem, der i vor Tid har været med til at bygge op.

Vi beklager, at Moder Genoveva ikke faar sin Grav heroppe iblandt os, hvor hun har virket, i det Land, som hendes Hjerter ogsaa var knyttet til lige til det sidste. For fem Aar siden forlod hun jo Danmark, og i det fremmede

er hun død, og der kommer hun til at hvile. Men i Danmark lever hendes Navn og hendes Minde, og her mere end noget andet Sted vil Bønnen for hendes Sjælefred lyde: Requiescat in pace!

En Samtale.

To Herrer, Frejdig og Gnaven, mødtes i en Linie 2, der kører direkte ud til St. Annæ Kirkes Basar. De var begge to gode Katholikker.

Hr. Gnaven: Naa, skal I nu have Basar igen og snyde Folk for Penge? —

Hr. Frejdig: Stop! Vi snyder ikke! Husker du ikke, at Folk sidste Gang klagede over, at vore Sager var altfor billige?

Hr. Gnaven? Ja, har I denne Gang i det hele taget faaet ordentlige Gaver?

Hr. Frejdig: Joh! Kom og se! Du kan købe Iskager og Lampeskærme, Blomster og Pølser, Tændstikker, Violiner, Bøger, Dukker, Broderier og de nydeligste Andagtsgenstande for slet ikke at tale om Restaurationen. Fra alle Kanter har vi faaet Gaver!

Hr. Gnaven: Fra alle? Naa, ingen Pral! Jeg har lige talt med Grosserer Forsigtig og Mester Sinkertsen, de har da ikke været altfor flinke til at sende noget.

Hr. Frejdig: Det tror du! Der er flere gode Venner, som ikke har meldt sig endnu, men de kommer!!

Hr. Gnaven: Er du saa vis derpaa?

Hr. Frejdig: Absolut! De allerfineste kender jo ogsaa vort Gironummer 4198. Eller de bringer Søndag Eftermiddag hele deres fornemme Familie med.

Hr. Gnaven: Naa, det vil jeg gerne se! Hvornaar maa jeg da komme?

Hr. Frejdig: Søndag, Mandag eller Tirsdag! Saa skal du se, at Folk ikke blot har Penge til Boksekampe og Teaterbilletter, Pudder og Cigaretter, men ogsaa forstaar at ofre noget for den gode Sag d. v. s. at rejse Herrens Hus og tænde Evighedslyset.

P. G. Scherz.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Skoleforeningen S. M. D. M. afholdt sin 5-aarige Stiftelsesfest den 20. September i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A, med stor Tilslutning af tidligere Ele-

ver, repræsenterende saavel aller- yngste som -ældste Aargang. Rosenkranskirkens Sognepræst, Hr. Pastor B. Jensen, og Kapellanen, Hr. Pastor H. Messerschmidt, var Foreningens Gæster. Festen indlededes med et Velkommen af Foreningens Sekretær, der samtidig bragte en Hilsen fra Broder Fulgentius, der af Helbredshensyn har maattet tage Ophold i Belgien. Man indtog et beskedent Festmaaltid, hvorefter Hr. Skuespiller Chr. Schrøder sang og fortalte Historier, som vil være kendt af ikke allfor unge Københavnerne. Senere drak man Kaffe, flere »gamle Dreng« talte for Foreningen, Chr. Schrøder maatte atter frem og fortælle Bonde-Historier, en Skinke blev bortloddet ved amerikansk Lotteri, og ved 12-Tiden sluttede Festen med en Tak til Marist-Brødrene for udvist Gæstfrihed og Leveraab for S. M. D. M. Skr.

Ugens Messebønner.

2. Okt. Rosenkransfesten (N-M. 1099, G-M. 935). Ihukommelse af af Søndagen (N-M. 714, G-M. 550). 3. Værneenglene (N-M. 1093, G-M. 898). Guds Moders Præfation (N-M. 522, G-M. 41). Slutningsevangeliet er Søndagens (N-M. 715, G-M. 551).
I konsekrede Kirker: 4. Kirkevielse (N-M. [77], G-M. 923).
3. Okt. Ferialdag. Søndagens Messe (N-M. 714, G-M. 549). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for de afdøde (N-M. 1140, G-M. [113]). 4. frit.
I konsekrede Kirker: Oktav af Kirkevielse (N-M. [77], G-M. 923).
4. Okt. Frans af Assisi (N-M. 1096, G-M. 937).
5. Okt. Placidus og Lidelsesfæller. Messe for Martyrer (N-M. [30], G-M. [31]; Bønnerne N-M. [28], G-M. [28]). 2. om de helliges Forbøn, (N-M. [120], G-M. [105]). 3. frit.
6. Okt. Bruno. Messe for en Bøge der (N-M. [46], G-M. [47]; Oratio N-M. 1098, G-M. 939; Postcommunio G-M. [52], G-M. [53]).
7. Okt. Rosenkransfest (N-M. 1099, G-M. 935). Ihukommelse af Markus I (N-M. 1099, G-M. 940, [68], 970). 3. Sergius og Lidelsesfæller (N-M. 1099, G-M. 940).
8. Okt. Birgitte. Messe for en hl. Kvinde (N-M. [73], G-M. [73]; Oratio N-M. 1102, G-M. 941; Epistel N-M. [76], G-M. [76]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Rosenkranskirken.

Søndag den 2. Oktober fejres *Rosenkransfesten*. Det allerhelligste Sakramente udstilles ved Messen Kl. 8 og forbliver udstillet hele Dagen. Kl. 10 holdes Levitmesse med Prædiken. Kl. 7½ Aften holdes Completorium.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 7. Okt.)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.
Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 8 Aften Andagt.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,
Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om
Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.

3)	Mandag	3. Okt.:	Gudmennesket.
4)	»	10. »	Jomfrufødslen.
5)	»	17. »	Adam og Jesus.
6)	»	24. »	Forløsningen.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8¹/₂
Aften. Adgang fri for alle.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag den 5. Oktober Kl. 8 Aften. Søndag den 9. Oktober Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 2. Oktbr. (Rosenkransfest) Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 7. Oktober Kl. 7¹/₂ i St. Knuds Kapel. (Generalabsolution.)

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen Fredag den 7. Oktober i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken.

I Tiden fra den 17. Oktober Kl. 5 (17) til den 20. Oktober efter Messen holdes en

Lukket Retræte for Damer

i Assumptionsklostret. Ordrup. Opholdet koster 15 Kr., alt iberegnet. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til
P. Josef Wolfisberg, S.J., Stenosgade 4, V.
eller Forstanderinden, Assumptionsklostret, Ordrup.

St. Michaels Klub.

Klubaften Mandag den 3. Oktober.

Plads søges til 1. Novbr. af en polsk ung Mand (24 Aar) ved hvad som helst. Gode anbefalinger haves.
Peter Obrzydowski, Brødregaard pr. Vormark, Jylland.

Arbejdsløs, katolsk Familjefader søger Arbejde ved hvad som helst: Kakkelovnsrensning, Tæppebankning, Opbæring af Brændsel o. s. v.
F. Heinel, Hvidovrevej 9 St.

En dannet Dame søges til et Hjem for unge Piger til den 15. Oktober. En mindre Løn gives. Billet, mrkt »N. 5«, sendes til Bladets Redaktion.

Kirkelig Kalender.

2. Okt. 17. Søndag eft. Pintse. Rosenkransfest.	9. Okt. 18. Søndag eft. Pintse.
3. — M. Ferialdag.	10. — M. Frans Borgia, Bekender.
4. — Ti. Frans af Assisi, Bekender.	11. — Ti. Ferialdag.
5. — O. Placidus og Lidel- sesfæller, Martyrer.	12. — O. Ferialdag.
6. — To. Bruno, Bekender.	13. — To. Kong Edvard, Bekender.
7. — F. Rosenkransfest.	14. — F. Kallistus I, Pave og Martyr.
8. — L. Birgitta, Enke.	15. — L. Therese, Jomfru.

BASAR

til Fordel for den ny St. Annæ Kirke

den 2., 3. og 4. Oktober

i Festsalen og i Skolelokalerne, Hans Bogbindersallé 4.

PROGRAM.**Søndag den 2. Oktober:**

- Kl. 3 Em. Basaren aabnes.
 Kl. 5. Opvisning af middelalderlige Danse ved Hertug Knuds Legere.
 Kl. 7. Koncert ved Koncertsangerinde Fru Friedel Bruun; ved Klaveret Fru Benedicta Berggreen.
 Kl. 8^{1/2}. Koncert ved Operasanger R. Ambrosini; ved Klaveret Frk. A. Ambrosini.

Mandag den 3. Oktober:

- Kl. 4. Basaren aabnes.
 Kl. 7. Koncert ved Koncertsangerinde Fru Dagmar Okroj; ved Klaveret Hr. Andr. Okroj.

Tirsdag den 4. Oktober:

- Kl. 4. Basaren aabnes.
 Kl. 7^{1/2}. Gevinsttrækning.
 Kl. 8^{1/2}. Auktion.

Desuden er der Koncert i Restaurationen hver Aften fra Kl. 8 ved de Herrer W. F. Frøberg, Arne Skovborg Hansen, Julius Aagaard og Eli Frøberg.

Støre Tombolaer. Restauration. Boder.

Entré 25 Øre.

Garderobe gratis.

Alle indbydes venligst.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8 B, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 41.

Søndag den 9. Oktober.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Liturgi (fortsat). — Meksiko. — En kinesisk Præsts Martyrium. — Kvindeforbundets Raadsmøde. — Kirkens Aftenbøn »Completorium« i Rosenkranskirken. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København, Maribo, Frankrig. — Ugens Messebøner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Salomons personlige Erfaringer angaaende menneskelig Lykke.

1. *Stræben efter Visdom kan ikke skaffe den fuldkomne Lykke, tværtimod, den bereder mange Kvaler. 1, 12-18.*

Jeg, Prædikeren, var Konge over Israel i Jerusalem og satte mig for med Visdom at ransage og udgranske alt, hvad der sker under Solen. Det er det slemme Slid, Gud har givet Menneskens Børn at slide med. Jeg saa alt, hvad der sker under Solen, og se, alt er Forfængelighed og Pine for Sjælen.

Det er vanskeligt at forbedre de slette, og Taabernes Tal er uendeligt. Jeg sagde ved mig selv de Ord: »Se, jeg blev stor, og jeg har overtruffet ved Visdom alle, der før mig var i Jerusalem, og mit Sind har kløgtigt overvejet og lært mange Ting. Jeg gjorde mig Flid med at tilegne mig Viden og Kundskab og med at opdage Fejltagelser og Taabelighed, men jeg blev var, at ogsaa dette var til Besvær og Pine for Sjælen. Thi

hvor der er megen Visdom, er der megen Harme, og den, der øger Kundskab, øger Sorg.«

2. *Heller ikke Rigdom og sanselige Nydelser giver denne Lykke; ogsaa de er tomme og fulde af Skuffelser.* 2, 1—11.

Jeg sagde ved mig selv: »Nu gaar jeg og skaffer mig Glæde i Overmaal og nyder alle Goder.« Men jeg erfarede, at ogsaa dette er Forfængelighed. Latter ansaa jeg for Forvildelse, og til Glæden sagde jeg: »Hvorfor narrer du dig selv for ingenting?« Da kom jeg paa den Tanke at vænne mit Legeme fra Vin for at syssel-sætte mit Sind med Visdom og undfly Daarskab, indtil jeg forstod, hvad der gavner Menneskens Børn, og hvad de skal gøre under Solen det Dagetal, de lever. (1—3).

Jeg fuldbyrdede store Værker, jeg byggede mig Huse og plantede Vingaarde; jeg anlagde Haver og Lunde og plantede alle Slags Træer deri; jeg anlagde Damme for at vande Skoven med de opvoksende Træer; jeg købte Trælle og Trælkvinder og havde talrigt Tyende, dertil Kvæg og store Faarehjorder, større end alle de, der før mig havde været i Jerusalem. Jeg ophobede ogsaa Sølv og Guld og Skatte fra Konger og Provinser; jeg tog mig Sangere og Sangerinder, og hvad der ellers er Menneskers Lyst, og Bægre og Kar til at skænke Vin med. Og ved min Rigdom overgik jeg alle dem, der før mig har været i Jerusalem, og ogsaa Visdommen forblev hos mig. Intet, som mine Øjne attraaede, unddrog jeg dem, og jeg næglede ikke mit Hjerte at nyde al Lyst og at søge Glæde i alle de Ting, som jeg havde skaffet mig, og jeg ansaa det for min Del og Ret at nyde godt af mit Arbejde. Men da jeg overskuede alle de Værker, som jeg havde fuldført, og de Anstrengelser, jeg havde gjort for ingenting, da saa jeg i alt dette Forfængelighed og Lidelse for Sjælen, og jeg opdagede, at der ikke er noget va-rigt under Solen. (4—11.)

3. *Visdom og Videnskab skuffer ogsaa af den Grund, at de ikke kan bevare for Døden.*

Saa gav jeg mig til at betragte Visdom, Fejltagelser og Daarskab. Thi, sagde jeg, hvad er Mennesket, saa han

kunde følge den Konge(s Tanker), der har skabt ham. Og jeg saa, at Visdom har samme Fortrin for Taabelighed, som Lys er forskelligt fra Mørke. Den vise har Øjne i Hovedet, medens Taaben vandrer i Mørke; men jeg erfarede dog ogsaa, at de begge har samme Endeligt. Da sagde jeg ved mig selv: »Hvis Taabens og mit Endeligt bliver det samme, hvad nytter det mig da, at jeg gjorde større Anstrengelser for at blive vis?« Og jeg sagde ved mig selv: »Jeg har opdaget, at ogsaa dette er Forfængelighed.« Thi den vises Minde er lige saa lidt evigt som Taabens, og Fremtiden begraver alt i Glemsel: den vise maa dø saa godt som Taaben. Da lededes jeg ved Livet, fordi jeg saa, at alt under Solen er mangelfuldt, og at alt er Forfængelighed og Pine for Sjælen. (12—17.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Den hellige Fader bliver ikke træt af at modtage og velsigne de troende fra hele Verden, som nu igen i stadig større Tal kommer til ham. I dette Franciskus-Jubilæumsaar kommer Assisipilegrimmene i Reglen paa Tilbagevejen til Rom for at se Paven og modtage hans Velsignelse. Grupper af alle Slags Folk, Studentertog og Arbejdertog, strømmer ind gennem Vatikanets Brønceporte, medens Stats- og Byoverhoveder højtideligt kører op foran dem. Af fremragende Besøgende fra den sidste Tid kan næves New Yorks Borgmester. Det amerikanske Kollegiums Rektor, Mgr. Burke, forestillede ham og hans Hustru og Følge for Paven, som til Erindring forærede Borgmesteren en Guldmedalje, medens hans Frue fik en kostbar Rosenkrans.

Kardinal-Statssekretær Gasparri er nu vendt tilbage fra sin Ferie, og han har igen overtaget sit Arbejde, ligesom ogsaa Understatssekretær Pizzardo er vendt tilbage. Af Nuntierne er Mgr. Pellegrinetti fra Belgrad og Mgr. Maglione fra Paris for Øjeblikket i Rom for at aflægge Beretning for Paven og Statssekretæren. De store Spørgsmaal om Konkordater med Jugoslavien, Rumænien, Litauen, Czekoslovakiet og Tyskland staar endnu paa Statssekretariatets Arbejdsprogram. Forhandlingerne fortsættes, og man

kan sige, at Forholdet til Jugoslavien ikke er blevet værre, mens Forhandlingerne med Czekoslovakiet udvikler sig gunstigt.

I Løbet af Sommeren er Forholdet mellem Kirke og Stat i Italien med ny Iver blevet diskuteret i Offentligheden. Endog det romerske Spørgsmaal har atter været paa Tale i Pressen, som genspejler visse Stemninger, men ikke er afgørende for en Løsning. Af Interesse er det, at disse Stemmer næsten altid udgaar fra Staten, medens Kurien forholder sig stille og afventende, eller ogsaa afvisende overfor Forslagenes Utilstrækkelighed. Mere indgaaende tages der fra kirkelig Side Stilling til det Spørgsmaal, hvorledes Fascismen lader sig forene med Kirkens Statslære, og Kritiken bliver større, jo mere det herskende Regime udformer Tanken om Statens absolute Magt. For nylig er fem Præster blevet fængslede i Udine, og det har naturligvis vakt stor Misstemning. Uden at tale om en Konflikt, kan man dog sige, at der i Pressen, som fra Vatikanets Side føres af »Osservatore Romano«, har vist sig en meget stærk Modsætning mellem den nuværende Stats Anskuelse og »de ubøjelige Grundsætninger, som Kirken har hævdet til enhver Tid i alle Lande«.

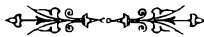
En overraskende Efterretning, som nu er blevet stadfæstet her, kom fra amerikanske Blade til Rom. Den meddeler, at den omtrent 82-aarige Kardinal Louis Billot har givet Afkald paa sin Kardinalsværdighed og trukket sig tilbage til Klosteret Madonna di Galloro ved Arriccia i Albanerbjergene. Kardinal Billot er Franskmand, født i Metz i 1846, og tilhører Jesuiterordenen. Han gælder for at være en af de lærdeste Thomister. I November 1911 udnævnte Pius X ham til Kardinal, og denne Udnævnelse havde særlig Kampen mod Modernismen til Maal. Kardinalen var Medlem af en Række af Kardinalskongregationerne og af forskellige Kommissioner, og samtidig med at han ophører at være Kardinal, har han ogsaa nedlagt alle disse Hverv.

Den »Gulbog«, som »Action française« har udsendt, er efter Pavens særlige Befaling blevet sat paa Index.

I Kina og paa Java skrider den kirkelige Organisation fremad. Det Apostoliske Præfektur Lang-Long i Kina er blevet gjort til et Vikariat, og der er oprettet et nyt Præfektur i Molang, som hidtil stod under det Apostoliske Vikariat i Batavia paa Java.

Det bekendte Benediktinerabbedi St. Peter i Salzburg er blevet Ærkeabbedi. Det er det ældste Kloster i tysktalende Lande.

I Nærværelse af Jesuitergeneralen Pater Ledochowski og andre højtstaaende Gejstlige har man den 13. September paa Campo Verano i Rom opgravet Liget af Kardinal Ledochowski. Liget skal nu bisættes i Domkirken i Posen. Kardinal Ledochowski var Ærkebiskop af Posen paa Kulturkampens Tid og sad længe i Fængsel. Mens han endnu var i Fængsel, udnævnte Paven ham til Kardinal, og efter sin Frigivelse maatte han tage Ophold i Rom, hvor han døde i 1902 som Præfekt for Propagandaen. Den højtidelige Bisættelse i hans gamle Domkirke vil finde Sted i Anledning af den Internationale Missionskongres, der holdes i Posen fra 28. September til 2. Oktober.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Kapitel V: Hellige Handlinger.

Handlingernes Maal.

Naar vi skal tale om Kirkens »hellige Handlinger«, kommer vi til et meget stort og indholdsrigt Kapitel, som fordrer den strængeste Begrænsning og Inddeling.

Vi taler i det Følgende kun om saadanne Handlinger, der udføres i Kirkens Navn og paa Kirkens Vegne af dens viede Tjenere — og til sidst om hele Menighedens og den enkeltes Deltagelse i Handlingerne.

De Handlinger af u-verdslig, hellig Karakter, som Kirken foretager sig (og lovgiver for), kan inddeles paa mange Maader — for at blive i denne Bogs Aand, vil vi dele dem (til bedre Oversigt) i fire store Grupper:

- A: Handlinger, rettede direkte mod Gud, og mod ham alene, til Dyrkelse.
- B: Handlinger, rettede mod Mennesker, til Helligelse.
- C: Handlinger, rettede mod Omverdenen, til Vidnesbyrd.
- D: Handlinger, rettede mod Naturelementer og Gensstande, til Indvielse og Velsignelse.

Som Afslutning paa dette Kapitel tilføjer vi endelig:

E: Menighedens hellige Handlinger (den Enkeltes Liturgi).

Vi vil ikke hærmed have sagt, at disse Grænser er reelle, thi de forskellige Grupper har indbyrdes Kontakt — alle er de f. Ex. til Guds Ære, alle ledsages de af Bøn, alle har de Menneskets evige Frelse til Maal, alle er de forbundne med jordiske Genstande, og alle fordrer de Menighedens Deltagelse — Inddelingen er kun tænkte Grænser, der drages ud fra denne Bogs Grundsynspunkt: Kristi trefoldige Embede, ført videre af Kirken, paa Kristi Indstiftelse, paa Kristi Vegne og med hans Autoritet.

A: Handlinger, rettede mod Gud alene.

1. Messen som liturgisk Handling.*)

a. Kirkens dybeste Formaal er: at dyrke Gud. Den er nemlig det synlige Samfund af alle Troende, de Frelstes Fællesskab og Eenhed. Dette Formaalets Udførelse er dens fornemste Pligt — af to Grunde.

α) Fordi det er den Enkeltes dybeste Pligt, naar han erkender Gud, da at dyrke sit første Ophav og sidste Maal. Yderligere er det frelste Menneskers ganske særlige Pligt, idet de ikke blot kender Gud som Skaberen og Faderen, men ogsaa som Frelseren og Helliggøreren; de har mere at takke for, end den simple Deist; de har mere at sone, fordi deres Ansvar er større, deres Fald dybere; og de har, mest af alle, Grund (og dærmed Pligt) til at tilbede og dyrke den Allerhøjeste, fordi de har det fulde Kendskab til ham, som han selv ved Kristus og Kirken har muliggjort os at faa.

β) I Kraft af selve sit Væsen som Kirke, som ydre, synligt Samfund af de Troende, har Kirken den Pligt at regulere Gudsdyrkelsen; at værne den mod at komme ned under det Minimale i kvantitativ og kvalitativ Henseende; og at værne den mod Vildskud, hvor det Personlige eller det Nationale, det Tidsbestemte eller det Afvigende kunde

*) Det vil være haabløst at forsøge at forstaa eller faa Udbytte af de følgende Sider, hvis man ikke læser dem med Messiebogen i Haanden . . . og stadig slaar efter i den!

sprænge Normalen og sprænge Eenheden. Den skal altsaa baade kalde de Troende til at dyrke (»Søndagspligten«), og den skal yde dem den fælles Dyrkelses Form (Liturgien).

Dette gør Kirken paa dobbelt Vis — ved Messe og Breviar — den første af Handlingerne under Menighedens nærværende Medvirken.

b. Messen har i sig to Elementer: Bøn og Aktion, som bægge rettes mod Gud; en Del af den er Ord, sagt eller sunget af Præsten og besvaret af Menigheden, Salmer, Bekendelser, Smaaavers, Læsestykker, Lovsange og Bønner ... en anden Del af den er Handling, Oftring, sakramental Handling, Ceremonier -- bægge Dele tilsammen er den fuldkomne Gudsdyrkelse.

Den er ikke en blot kirkelig-liturgisk Komposition, den er ikke Kirkens frie Handling — dens uforanderlige, evige Kærne er indstiftet af Kristus selv. Herren har givet Møn-
stret for den private Bøn i »Fadervor«, men han har givet Forskrift for Gudsdyrkelsen i Messen, i Udøvelsen af Nadvermysteriet (St. Luk. 22, 19 og I. Kor. 11, 23 ff.). Kirken er altsaa ikke fuldstændig fri til at anordne sin Gudsdyrkelse efter eget Tykke; den er bundet til Nadveren (og Fadervor), men den liturgiske Udbygning heraf er helt dens egen Sag; den kan lægge til, men ikke trække fra. Det giver samtidig en Idé om, hvad der er den væsentlige Del af Messen — hverken Lovsang, Skriftlæsning, Prædiken, Ceremonier eller Velsignelsen — men det Stykke, som omfatter Herrens egen Indstiftelse: Nadveren, fra Elementernes Hidbringelse (Oftringen) til de forvandlede Elementers Modtagelse (Altergangen).

Da »Handlingen« i Messen er Højdepunktet, falder det let at inddele Messen i dens Dele:

<p><i>I. DEL:</i> <i>Den bedende, læsende og hø-</i> <i>rende Del:</i></p>	}	<p>Indgang (med Introitus, Kyrie, Gloria og Kirke- bøn). Epistel og Evangelium. Prædiken. Credo.</p>
--	---	--

<p>II. DEL: Den handlende el. sakramen- tale Del:</p>	}	<p>Frembærelse og Ind- vielse af Offergaverne. Offergavernes Forvand- ling og Kristi Selv- Opofrelse. Deltagelse i Offer-Maal- tidet.</p>
<p>III. DEL: Den takkende og afsluttende Del:</p>	}	<p>Takkebønnen. Velsignelse og Bort- sendelse. Slutnings - Læsning.</p>

c. Den Handling, hvormed Kirken dyrker sin Gud, er indstiftet som et Offer — et Offer i Slægt med Israels Ofre i Templet og med de Ofre, vi kender i alle Religio-
ner. Det har, som alle Ofre, tre Elementer:

Hidbringelsen af Ofret, hvorved rent materielle Ting undrages verdslig Brug og indvies til det Hellige som en Anerkendelse af, at »al god Gave kommer ovenfra« (Jak. 1, 17).

Sakramental Handling med disse Offergaver, hvorved de overgaar fra at være menneskelig Gave til at blive et religiøst Offer, idet de tilegnes Guddommen som den højeste Form for Dyrkelse (Tilbedelses-, Takke- og Son-Offer).

Delagtighed i Ofret ved Nydelse af Offergaverne. Disse tre Akter konstituerer overalt i Verden den guds-
dyrkende Handling, Religionens højeste Form for at dyrke den Allerhøjeste.

α) Hidbringelsen, Frembærelsen foregaar i Messen ved, at Præsten paa alles Vegne bærer Brød og Vin frem for Gud, ofrer og indvier det til ham fra alt Folket — med Bøn om, at han om føje Stunder vil lade dette Naturalie-Offer blive til den nye Pagts Offer: Gud-
mennesket Jesus Kristus.

I Oldkirken — som i vore Dage i den Ambrosianske Ritus — frembar Folket selv sine Gaver; i Nutiden ofrer Menigheden paa dette Sted den Sum Penge, Brød og Vin

koster (samt ofrer til Præstens Underhold, til Lys, Varme, Olie og alt Kirkens Behov) — medens Præsten alene frembærer Offergaven.

Kirkens Ord under Ofringen har en dobbelt Mening. De drejer sig om to Ting: om de nu paa Altret nærværende naturlige Offergaver (Brød og Vin) — men tillige (og særlig) om det Offer, der snart skal bringes, naar disse naturlige Gaver er forvandlede: Messeofret — Jesu Kristi Legeme og Blod.

Tilsammen laget, maa vi anvende Ordene paa hele Messeofret — og Liturgiens Tekst viser os klart Ofrets Karakter og Hensigt.

Ved Brødets Frembærelse kendetegner Præsten Ofrets Karakter som et »lydeløst Offer« (*hostia immaculata*); baade er Det Guds Lam det skyldfrie Offer fremfor alle — og ogsaa vaager Kirken nøje over, at der ikke bydes Gud Affald, men at Brødet er rent, fint, helt og (i Vesterland) usyret, og at Vinen er ægte, ublandet og klar.

Dette »lydeløse Offer« frembærer nu »jeg, Din uværdige Tjener«, og det frembæres til »Dig, min sande og levende Gud« — hverken Maria eller nogen Helgen kan modtage et Offer; det er en Ære, som tilkommer Gud alene.

Præsten frembærer det for sig selv og for alt Folket nede i Kirken, »alle Tilstedeværende«, og for hele Guds Kirke, »alle troende Kristne, Levende saavel som Døde«.

Ofret frembæres som et Sonoffer for vore »talløse Synder, Overtrædelser og Forsømmelser« — som en Handling, der genopretter den Guds Ære, vi har forødt.

Ofret bringes for »Frelse og evigt Liv« og for »vor og Alverdens Frelse«.

Naar Præsten blander Vand i Vinen, udtrykkes denne Tanke endnu klarere: »at vi maa faa Lod og Del (*consortes*) med hans Guddom, som blev delagtig (*particeps*) i vor Menneskelighed«.

Det hedder videre om Kalken — idet der fra den naturlige Vin skues frem til Frelserens Blod efter Forvandlingen — at den ofres som »Frelsens Kalk« til Paakaldelse af Guds »Miskundhed«, og Gud bedes om at lade den stige op for sin Majestæts Aasyn.

Ofret frembæres »i Ydmygheds Aand og med sønderknust Hjærte«, og Gud bedes om at tage imod vor Tjeneste, saa den kan vinde hans Velbehag.

Der siges udtrykkelig *vi* og *vor* (ikke: *jeg*, *min*) for at pointere, at Præst og Folk er eet i og fælles om Ofret.

Da menneskelig Tjeneste ikke slaar til, paakaldes Gud Helligaand som »Helliggører, almægtig og evig Gud«, at han (ved Præstens Korstegn) vil velsigne det Offer, som »er hans hellige Navn beredt«.

I Levitmesser beryges Ofret yderligere med Virak, hvis opstigende Damp taler sit klare Sprog om Indvielse og Opstigelse — og baade Præst, Levitter, Altertjenere og Folket beryges, saa det høje Kor staar i Virakskyer som Israels Alter.

Selve Virakken minder om Israels Røgoffer; Ordene viser det: St. Mikael, Ærkeenglen, som staar ved Røgaltrets Side, paakaldes; alle Guds Udvalgte, som i Skaaler af Virak ofrer de Troendes Bønner (Aabenb. 6, 8) anraabes, og Herren bedes om at »modtage denne Virak som en liflig Vellugt«.

Den skal »stige op, velsignet af Dig, og drage Din Miskundhed ned over os«.

Endelig beder Røgofret Herren at »tænde i os sin Kærligheds Lue« (som Præsten beder, naar han atter afgiver Røgelsekarret).

Naar Forvandlingen nærmer sig, maa der handles med hellige Hænder; dærfør tvætter Præsten symbolsk sine Hænder, bedende Davids 25de Salme, og nu samler han Brødets og Vinens Ofringer, der alt er sket hver for sig, i eet samlet Offer, idet han, dybt bøjet, midt for Altret, beder til hele den hellige Trefoldighed om: at modtage Messeofret, som bringes til Ihukommelse af den Herres Jesu Kristi Pine, Død, Opstandelse og Himmelfart — til Ære for Jomfru Maria, Johannes Døberen, Petrus og Paulus og de Helgener, hvis Relikvier hviler i Altrets »Grav«, samt for Allehelgen — dem til Ære, at de maa bede for os, der fejrer deres Minde paa Jorden . . .

Hæri ses stadig frem til det større Offer, som om føje Stunder skal frembæres — og til Udtrykkelsen af Sam-

fundet mellem alle Frelste, paa Jord, i Skærsild og i Himlen.

Atter pointeres det, at Ofret ikke er Præstens private Handling, men hans og Folkets fælles Dyrkelse — idet han vender sig til Folket og opfordrer det til levende Deltagelse. »Bed, mine Brødre, at mit og Eders Offer maa vorde Gud, vor almægtige Fader, velbehageligt.«

Menigheden svarer (i sit Hjærte) gennem Altertjenerens Ord: »Herren modtage Ofret af Dine Hænder, sit Navn til Lov og Pris og os og al hans hellige Kirke til Baade.«

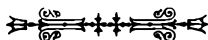
Saa spinder »Stillebønnen« (*secretæ*) Dagens specielle Liturgis Islæt ind i den faste Liturgi — de Traade, som er synlige i Læsemessens »Kirkebøn« og »Takkebøn« (*oratio* og *postcommunio*).

NB! Det er os magtpaaliggende at understrege to Forhold angaaende Frembærelsen af Offergaverne.

Det er en hellig Handling, som ikke maa glide bort fra den Troendes Bevidsthed og gemme sig bag Bønnebogens Blade eller Korets Mottetter. Den kræver Kirkegængerens fulde og hele Delagtighed.

Allerede nu er Offerhandlingen Præsts og Menigheds fælles Handling. Det er et Brud paa god Messeskik at lade disse Stunder hengaa med Ofret uvedkommende Bøner, eller at bruge dem til Hvilepause. Ingen kan undslaa sig for at tage Del i Bønnen for Altret — den staar i Messebogen. Og ingen kan undslaa sig for at tage Del i Ofringen (gennem Kollekten), selv med den mindste Sum: Værdien af den Hostie, der skal nydes af Vedkommende efter Forvandlingen. Man kan ikke »ofre« en Gave, andre betaler! Kollekten af Penge bør ikke have Karakter af en Indsamling — den Enkelte bør i det Øjeblik besjæle sig med sande Offer-Tanker: Nu bringer jeg til Gud, det jeg kan afse, for at vise ham, at jeg anser alt Mit for idel Gave — og for at bringe Prisen for de Elementer, jeg snart skal modtage i forvandlet Stand.

(Fortsættes.)

Meksiko.

Vi har modtaget følgende:

Kinesiske Sørøvere- Meksikanske Banditter.

Jævnligt læser man i Dagbladenes Telegramspalter ovenstaaende Overskrifter, saa jævnligt endogsaa, at man ikke en Gang nøjes med at tro, at det for de paagældende er en indbringende Haandtering at være kinesisk Sørøver eller mexikansk Bandit; men for Meksiko's Vedkommende tænker man straks, saa snart man hører Navnet nævne, paa en Flok Banditter, der farer rundt paa Hesteryg med en rygende Revolver i Haanden.

Og hvorledes er saa Forholdene i Meksiko???

Saaframt man kan tro, hvad derom berettes i Ugebladet, og det er der vel ingen Grund til ikke at gøre, saa maa selve Præsident Calles være en af de største Banditførere i Meksiko, der i Grusomhed maa søge sin Lige. — Uden Rettergang, uden Dom, sender han uskyldige Mennesker i Døden, røver og konfiskerer uden videre andres Ejendom. Foruden at ca. 10,000 katholske Kristne skal være blevet dræbt i Meksiko det sidste Aar, har Masser mistet alle deres Ejendele. — Gang paa Gang læser man i Ugebladet om nye Grusomheder i Meksiko; men man læser intet om, hvad der foretages for at søge at frelse eller hjælpe de nødstedte Mennesker.

Da hele Europa blødte under Verdenskrigen, og da selv Amerika sendte sine Soldater over Atlanten for at kæmpe i Retfærdighedens Navn, da intervererede Paven, ikke af konfessionelle Hensyn; men i den kristelige Kærligheds Navn. Og nu, faa Aar efter, kan hele Verden se paa, at Tusinder af Mennesker, uskyldige Mennesker, uden Dom berøves Livet, og uden anden Skyld end, at de bekender den Tro, som de mener er den rigtige. Da Sacco og Vanzetti blev dømt til Døden i Amerika for en Forbrydelse, som den halve Verden, uden noget som helst Kendskab til Sagens virkelige Momenter, frikendte dem for, da intervererede Paven ogsaa for at redde de to; men hvad gøres der for vore Trosfæller i Meksiko?? — — Tilsyneladende nøjes Paven her med at give de Troende Lettelser, som for os at se kun yderligere udsætter deres Liv for Fare; thi naar de risikerer Livet ved kun at bekende deres Tro, saa maa det da være den sikre Død at foretage Ceremonier, som ellers kun Præster kan udøve.

Naar Verden er af Lave for at redde to Forbryderes Liv, hvordan i Alverden kan da alle disse Grusomheder

mod kristne Mennesker i Meksiko, næsten upaaagtet af den øvrige Verden, faa Lov at passere?

Vi er mange, der her gennem Ugebladet kunde ønske at faa en Forklaring paa Grunden til disse Grusomheder. Ganske vist har vi jo nok læst nogle gennem Bureauer udsendte Artikler, som ikke har været den katholske Kirke venligsindede; men indtil vi faar en Fremstilling fra katholsk Side, vil man dog vægre sig ved at tro paa Indholdet af disse Artikler.

Horsens d. 30. September 1927.

Christian Walther.

Vi deler ganske Indsenderens Forbavselse over, at Verden tager saa ringe Hensyn til det, der sker i Meksiko. Naar vi siger »Verden«, er det dog ikke rigtigt, for den katholske Verden er i Oprør, men herhjemme mærker man det ikke. Herhjemme nøjes Bladene med de officielle Beretninger fra Meksiko. Forleden kom jeg netop forbi B. T.'s Hjørne og saa et Opslag med Telegram om, at en Del katholske Oprørere under Anførsel af en Præst var blevet fanget, og Præsten var blevet skudt. Og hvad er det saa for Oprørere? Hvorledes er Virkeligheden? Den sidste Efterretning, jeg har faaet, er følgende:

Fire Præster, Zenon Pacheco, Gregorio Martinez, Raphael Moreno og Faustino Reyes, alle fire fra Pueblo, er blevet arresteret paa Grund af Deltagelse i Oprør. Deres Deltagelse bestod i, at de hemmeligt holdt Messe i Privat-huse.

Her har vi hele Situationen. I Meksiko er det Overtrædelse af Loven, ja Oprør, at tage Del i religiøse Cere-monier paa nogen anden end den af Staten foreskrevne Maade. Vi har tidligere engang her i Bladet gjort Rede for, hvorledes Staten har røvet al Kirkens Ejendom og Kirkebygningerne og kun tillader Afholdelse af Gudstjene-ste, naar Præsterne anerkender dette Rov. Saa vidt vides, har kun en eneste Præst højet sig for dette. De andre er forfulgte, og forfulgt bliver alle de Katholikker, der staar trofast til deres Kirke og i store Organisationer søger at rejse Modstand, ikke med Vold, men ved den tidligere om-talte Boykott og ad politisk Vej. Allerede har adskillige af Forsvarsorganisationens Formænd maattet lade Livet. Vi skal ikke nægte, at det under disse Forhold ogsaa er

kommet til blodige Sammenstød mellem Katholikerne og Regeringstropperne. Det er sket imod de katholske Førreres stadige Advarsler, imod Biskoppernes Befalinger, men hvem kan undre sig over, at det sker?

I disse Dage er der netop blevet offentliggjort et Brev, som Paven har sendt til Ærkebiskoppen af Guadalajara, Mgr. Orozco y Jiménez, som fejrer sit 25 Aars Bispejubilæum. Han er en af de faa Biskopper, der endnu er tilbage i Landet, alle de andre er jaget ud. Ingen kender hans Opholdssted, overalt søges han af Regeringens Sporhunde.

Det er en Misforstaaelse af Situationen, naar man ventter, at Paven skulde kunne gøre noget. Her er jo Paven selv den ene Part, det er ham og Kirken, der føres Krig imod. De Lettelser, Paven har givet de troende med Hensyn til Barnedaab og Ægtevielser, har netop til Hensigt, at disse Sakramenter nu kan meddeles hemmeligt, uden Præst, hvorved Faren for Opdagelse bliver mindre.

Skal vi endelig have en Forklaring paa hele den frygtelige Situation, saa er det den, at det er Bolshevismen, der for Øjeblikket hersker i Meksiko. Den er ligsaalidt der som andre Steder herskende i Befolkningen, men siden 1923 har den Magten i Hænde, og der som overalt slaar den hensynsløst og grusomt ned paa enhver, der gør Modstand. Og selvfølgelig gaar det først ud over Kirken og dens trofaste Tilhængere. Og Forholdet blev godt skildret af en Dansker i et københavnsk Blad i Fjor. Han sagde — og han kendte Forholdene i Meksiko godt — at Regeringen og dens Tilhængere kendte ikke til Skrupler med Hensyn til de Midler, de brugte i Kampen, mens Katholikerne kun søgte at bruge moralsk tilladelige Midler. Men den samvittighedsløse skal jo nok vinde Sejr — i Øjeblikket.

Lad mig tilsidst give Læserne en vel nok ufuldstændig Liste over de Præser, der har maattet lade Livet. Ingen, der kender katholske Præster, vil vel anse dem for Forbrydere. Men de har sikkert overtraadt Landets Love, thi de har sagt som Apostlene: »Man skal adlyde Gud mere end Menneskene.«

Vi omtalte forleden Mordet paa den 82-aarige Præst

Don Martin Diaz Covaruvias (Navnet var blevet forvansket i den første Meddelelse). Mordet skete midt i Juli Maaned, da den gamle Præst paa Gaden gik forbi en Afdeling Soldater. Soldaterne raabte, at han skulde standse, men da han omtrent var døv, fortsatte han rolig sin Vej uden at mærke noget. I en Fart blev han omringet af Soldaterne og skudt.

En lang Række af Præster har nu maattet lade Livet under Forfølgelsen i Meksiko. Siden August 1926 er følgende Præster blevet dræbt:

Louis Batiz, Sognepræst i Diøceset Durango, blev skudt den 15. August efter Løjtnant Maldonados Ordre.

Matthias Correa, fra Diøceset Zacatecas, blev skudt i Durango paa Befaling af General Ortiz, fordi han ikke vilde forraade Skriftehemmeligheder.

Emmanuel Mecado blev dræbt i Aguascalientes efter Ordre fra General Genovevo.

Michael Diaz, Sognepræst i Autlan, blev hængt i Begyndelsen af Februar 1927.

Hermenegild Lara blev dræbt i San Ignacio paa Befaling af General Camachio.

Sognepræsten i San Juliano blev dræbt efter General Camachios Ordre.

Vincent Salas blev skudt i Tampico.

X. Ruelas blev dræbt i Durango.

Secondino Sanchez, Sognepræst i Cocula, blev skudt i Mascota den 24. April.

Joseph Sauchez, fra Diøceset Jalisco, blev dræbt paa Vejen fra Palmitas til Tecolatlan.

Vincent Lopez, Sognepræst i Tunancingo, blev skudt i Meksiko City paa Kommandantens Befaling.

Fernando Escoto, fra San Juan de Los Lagos, blev dræbt i Nærheden af denne By den 3. Maj.

Michael Guizar blev dræbt i Begyndelsen af Maj i Michoacan, medens han berettede en døende.

Sognepræsten i Asientos blev dræbt efter General Figueroas Ordre.

Andreas Sola blev skudt den 28. April.

I. E. Taugel blev skudt imellem Mira og Salas efter Ordre fra General Amarillas.

Raphael Chowel blev skudt i Leon efter Ordre fra General Danie Sauchez.

Spiridon Nimenez, Sognepræst i Anteguillo, blev skudt den 20. Maj.

Felix de la Castaneda blev dræbt i Jerez efter Ordre fra General Ortiz.

Christophorus Magallanes og Augustinus Sacchez blev skudt den 25. Maj i Colotlan paa Befaling af Løjtnant Henri Medina.

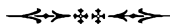
Henri Marquez, fra Dioceset Zacatecas, blev skudt i Slutningen af Maj Maaned.

Sabas Reyes, Præst i Guadalajara, blev fængslet under et Sygebesøg. Afklædt og lænket paa Hænder og Fødder blev han kastet paa en Mødding, hvor han laa i tre Dage, hvorefter man dræbte ham med et Dolkestød.

Ignaz Gonzalez blev skudt i Queretaro paa Befaling af General Henri Leon.

I denne Liste mangler endnu Navnene paa 16 Præster, som i Begyndelsen af Maj Maaned blev skudt paa Dolores-Kirkegaarden i Meksiko og kastet i en Grav, mens nogle af dem endnu var i Live. Desuden mangler Navnene paa 4 Præster, som maatte lade Livet under den »røde Uge« i Maj Maaned.

Desuden er der jo endnu i de sidste Uger kommet nye Forbrydelser til. Det er et Barbari og en Blodsudgydelse, som kun kan sammenlignes med den russiske Sovjetrepublikts værste Rædselsperiode. B. J.

En kinesisk Præsts Martyrium.

Den italienske Missionær Pater Ruso har i et Brev skildret Henrettelsen af den kinesiske Præst Joseph Hou, der led Martyrdøden i Kiang-Li den 20. April i Aar. Han skriver:

»I Lydighed mod den kommunistiske Komité's Forskrifter belejrede de hedenske Studenter hver Søndag Pater Hous Kirke under Paaskud af, at de drev patriotisk Propaganda. Paaskesøndag var deres Optræden særlig fornær-

inende. De slog store Plakater op med Haansord mod Kristendommen og udstødte Trusler mod Præsten. De Kristne holdt sig tilbage, saa længe det blot var muligt, og Præsten selv tog imod al Raaheden med ægte kincsisk Taalmodighed. Tilsidst kom det dog til Slagsmaal, og en Student blev let saaret.

Præsten vilde nu gaa til Politistationen, men paa Vejen blev han og hans Tjener grebet af Studenterne og med Tove hængt op i et Træ ved Armene. I flere Timer maatte de hænge saaledes, medens Mængden haanede dem og deres Tro og plyndrede Kirke og Præstegaard. Derefter slæbtes de for en Domstol. Da Pater Hou nægtede at være Ophavsmand til Urolighederne, blev han pisket, saa Blodet flød, og sammen med Tjeneren bragtes han saa til Fængslet, gaa kunde ingen af dem mere. Den 20. April blev de begge to henrettede, da man ikke havde kunnet bevæge dem til Frafald.

Først holdtes der en Slags Rettergang. Mandarinen spurgte andre Embedsmænd, hvad han skulde gøre, og fik til Svar: »Folkets Vilje.« Folket var Sovjet. Og Sovjet forlangte Dødsdom. Tragedien varede flere Timer.

Man rev Klæderne af de ulykkelige og piskede dem paa Vejen til Retterstedet. Præsten holdt ikke op med at bede, medens Mængden haanede ham. Paa Retterstedet knælte han ned og blev straks dræbt af to Geværskud. Hans Ledsager var kun blevet saaret i Skulderen; han var ved Bevidsthed og talte endnu, da man lagde ham i Kiste og begravede ham. Endnu en Tid hørte man hans Stønnen.

Selv var jeg i Fængsel og kunde ikke besøge Martyrerne før deres Død. Først den næste Morgen lykkedes det mig ledsaget af to Politibetjente at komme til deres Grav.

Den 21. April modtog jeg en Seddel, som Pater Hou Aftenen før sin Henrettelse havde sendt mig fra Fængslet. Han skrev:

»Ego propter amorem Dei et Christianorum in carcere missus sum ab istis diabolicis. In nocte 18 Aprilis bis percussus sum 50 virgis. Noli contristari, quæso, mi pater, ego me præparavi ad martyrium. Sed rogo Patrem monere Christianos ut orent Deum dare mihi fortitudinem spiritualem. Si moriar, postea in paradiso eos videbo et fruuar felicitate sempiterna.«

»Paa Grund af min Kærlighed til Gud og de Kristne er jeg blevet kastet i Fængsel af disse Djævl. I Natten til 18. April blev jeg to Gange pisket, hver Gang 50 Slag. Vær ikke bedrøvet, kære Pater, jeg har forberedt mig til

Martyriet. Men jeg beder Dem opfordre de Kristne til at bede Gud om at give mig aandelig Kraft. Hvis jeg dør, faar jeg dem engang at se i Paradis og faar Del i den evige Glæde.«

Kvindeforbundets Raadsmøde.

Danske Kvinders katolske Forbund afholdt Søndag d. 25. Septbr. sit første Raadsmøde i Præstegaarden i Stenosgade. Efter at Raadets Medlemmer havde overværet Messen i Jesu Hjerter Kirke og modtaget den hellige Kommunion, begyndte Forhandlingerne, der fandt Sted fra 10^{1/2}—6 med et Par Timers Middagspavse. Der var ialt mødt 30 Raadsmedlemmer, deraf 8 fra Provinsen. Alle de paa Dagsordenen værende Punkter som Studiekredse Foredragrækker, sociale Kursus o. s. v. blev Genstand for en livlig og interesseret Diskussion, og man havde en Følelse af, at der saavel her som ude i Landet var levende Interesse, Mod og Initiativ til at udvide Forbundets Arbejde i det kommende Aar. Kl. 6 holdt Hr. Pastor Günther for en talrig Tilhørerkreds en klar og gripende Prædiken, der efterfulgtes af den sakramentale Velsignelse.

Pastor Günther udtalte: Der skal her i Aften tales om den internationale katolske Kvindeligas Arbejde — altsaa om noget hernede paa Jorden. Men først maa vi højere op med vore Tanker til Guds evige Trone. Alt skal hernede ses i Lyset oppefra, ellers dømmes vi ikke retfærdigt. Gud har givet Menneskene Frihed, en Frihed, der muliggør den største Skønhed, men ogsaa den dybeste Skændsel; men netop ved denne Frihed har Gud skabt en Verden, der var hans Almagt mere værdig. Guds Vaaben i den Kamp, der i den skabte Verden staar mellem godt og ondt, er hans Godhed og Hellighed, og i Kraft af disse sejrer han. Men til at kæmpe bruger han Mennesker; utalte Skarer har til alle Tider været rede til at kæmpe for Guds Sag: Apostle, Martyrer, Kirkefædre, Kvinder og Mænd har ved Bøn, Selvfornægtelse og utrætteligt Arbejde vundet Samtidens og Eftertidens Beundring. Helt ned til vor Tid har dette Arbejde strakt sig, og derved er vi naaet til at tale om det, der i Aften er vort Emne: Kampen nu for vor Tro og vor hellige Kirke mod dens Fjender i Verden.

Tidligere var det mest hvert Land for sig og mest

Mænd, der stod i de kæmpendes Rækker, men nu har Landene sluttet sig sammen, og Kvinderne er traadt til. Udviklingen skrider hurtigt fremad — maaske for hurtigt for den ængstelige — men bedre lidt for hurtigt end meget for langsomt, og at vi er for langsomme, det er nepot det, baade andre og vi Katholikker selv med god Grund ofte har kunnet bebrejde os. Et Led i denne samlede Front mod Kirkens Fjender er den internationale katolske Kvindeliga, der blev stiftet for 17 Aar siden og nu tæller ca. 25 Millioner Kvinder i alle Lande, og hvoraf D. K. K. F. er en Afdeling. Vel er de fleste af disse mange Millioner Kvinder menige, men vilde man samle alle Generallerne og Lederne, vilde man møde en Skare af Tidens bedste, dygtigste og mest varmhjertede Kvinder indenfor vor hellige Kirke. Der er jo ogsaa mange af de Opgaver, der foreligger, som bedst og maaske kun kan løses af Kvinder i Kraft af deres specielle sjælelige Evner. Lad os da haabe, at de her hos os som næsten overalt i Verden maa mødes og modtages med Glæde af dem, der før var ene om Arbejdet. Der kan aldrig være Mennesker nok, der arbejder for Guds Rige, og hver den, der tager et Arbejde op, faar ogsaa derigennem en indre Berigelse foruden de ydre Frugter af sit Arbejde. Lad os til Slut synge den hellige Ignatius Sang, thi Ligaens Arbejde er ogsaa en Kamp mod Verden for Gud.

Lovet være Gud, og Ære være det Menneske, der vil være med i Ligaens Kamp for Guds evige Ret og Menneskenes evige Frelse.

Mandag Morgen var Raadets Medlemmer til Messe og Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke, hvorefter Forhandlingerne afsluttedes. *Spero.*

Kirkens Aftenbøn »Completorium« i Rosenkranskirken.

Som en Genklang fra fordums lykkelige katolske Tider lød Completoret, Breviarets afsluttende Bøn, i Rosenkranskirken Søndag Aften. Hvor ofte har de fromme Benediktiner-Munke ikke sunget denne, af deres Ordenstifter, den hellige Benedikt, saa klogt og fromt sammensatte Aftenbøn, der efter Reformationen skulde forstumme i den danske Kirke.

Completoriets Tonesætning staar i sin Simpelhed og Enkelthed forunderlig skønt til den mest fuldkomne af alle Aftenbønner. Recitativisk roligt, kun med ganske faa In-

tervalspring følger Koralen Teksten fra det bønfoldende »Jube Domne benedicere« gennem Bønner, Læsning, Responsorier og Versikler til Simeons Lovsang: »Nunc dimittis« og Velsignelsen med de afsluttende dejlige Ord »Divinum auxilium maneat semper vobiscum«.

Ikke i sin mest kunstfærdige Form naar den gregorianske Koral en større Højhed og Hellighed end i den »salmodierende«. Og ingen Stemmer kan vel paatrykke den et frommere Stempel end Børnestemmer. Vekselsangen mellem den ledende Forsanger Hr. Pastor Bernhard Jensen — assisteret af Præsterne Ronge og Messerschmidt — og Børnekoret i de tre Davids Salmer — 4., 90., 133. —, der danner Kernen i Completoriet, maatte gøre et dybt Indtryk paa de mange andagtssøgende, som fyldte Kirken til sidste Plads. Af særlig rørende Virkning var ogsaa Børnenes Svar paa »Confiteor«, et »Misereatur« baaret af barnlig Uskyld og Renhed.

Completoriets staaende Hymne »Te lucis ante terminum« har mange Melodier, skiftende efter Tid og Fester; her var valgt den Søndagen tilhørende, og Maria-Antifonen »Salve Regina« blev sunget smukt paa den klassisk-populære yndige Melodi, der er elsket overalt i den katholske Kirke.

Med musikalsk Smag, med Omhu og Kærlighed havde Sognepræsten forberedt denne Festaften. Kirkens Organist, Hr. Frans Siegler, der sammen med Maristbrødrene havde indstuderet Børnekoret, ledede dette og ledsagede diskret paa Kirkens lille klangsmukke Orgel. Forud for Completoriet bad Pastor Hubert Messerschmidt sammen med Menigheden »Den glædefulde Rosenkrans«, mellem hvis fem Led blev sunget Maria-Salmen »Af fagre Roser smaa«.

Rosenkranskirken kunde ikke bringe Gudsmoder paa hendes Højtidsdag en mere fager Buket Roser end denne Festaften, hvor Completoriet, efter Aarhundreders Forløb, atter fandt sin Plads i en af Danmarks katholske Kirker.

A. E.

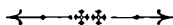

Nye Bøger.

Illustreret dansk Litteraturhistorie ved Carl S. Petersen og Vilhelm Andersen. (20. Hæfte. 1 Kr. 50 Øre. Gyldendal. København. 1927.)

I dette hæfte, som er fortsættelse af det i Decbr. 1926 udkomne 17. hæfte, fuldender Professor Vilhelm Andersen sin skildring af Drachmann, der er på omtrent 40 sider.

Derpå gennemgår han Schandorphs, Topsøes og E. Brandes's digtning, endvidere forfatterne, som skrev om krigen i 1864: Wilh. Dinesen, Rist, Erik Skram o. s. v., så Zaccharias Nielsen, Ernst v. d. Recke og nogle videnskabsmænd som Julius Paludan og Vodskov. — Med to eller tre hæfter vil det sandsynligvis kunne lykkes Professor Vilhelm Andersen at afslutte dette på flere punkter altfor brede fjerde bind af den store litteraturhistorie, hvis første hæfte så dagens lys for 11 år siden. N. H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Onsdag d. 28. Septbr var der Rusgilde i A. C. Over tredive Medlemmer fandt Plads ved de smagfuldt pyntede Borde i Foreningens lille Lokale. Efter at Formanden, Pastor Menzinger, havde budt velkommen, nød man Smørrebrød i Tavshed — d. v. s. uden Taler; thi Passiaren gik meget livligt straks fra Begyndelsen. Efter en Pause nede i Salen samledes man om Punschebollerne; cand. Mika valgtes til *magister bibendi*, og saa tog Talerne fat. Pastor Scherz talte for Paven, Pastor Jensen for Kongen, og efter disse officielle Skaaler med tilhørende Sange fik Aarets Rustaler, Pastor N. Hansen, Ordet. Efter at have omtalt den ideelle Begejstring, der giver sig Udtryk i Hostrups Ord »Herrer (og nu maa vi tilføje: Herskerinder) vi ere i Aandernes Rige,« gav Taleren Russerne et godt Ord med paa Vejen: »Ihvad du gør, se mod Endemaalet!« og over dette Ord var Rustalens bygget. Man maa i Studietiden tænke paa Eksamen, saa man arbejder og ikke spilder Tiden. Man skal under Arbejdet ikke bare tænke paa egen Fordel, men stræbe efter at blive sit Land en god Søn, og man skal først og fremmest sørge for, at alt bliver til Guds større Ære. Man maa ikke for at fylde sig med Kundskaber glemme det vigtigste: Hjertets og Karakterens Dannelse, som ikke faas paa Universitetet, men i Kirken. »Lad eder ikke føre vild af Vrangtroens og Vantroens blændende Gøgl og Løgn! Med Troens og Forstandens Lys ombord vil eders Livs Skib en Dag naa frem over denne Verdens stormfulde og oprørte Hav til det evige Maal!« — Derefter takkede Student Scocozza paa Russernes Vegne, og længe fortsattes der med Taler og Sang, en baade indholdsrig og fornøjelig Aften. —sky.

— I Dagene 21.—24. Sept. havde København Besøg af en lille Kreds af franske Studenter under Ledelse af Abbé Gasque fra Nîmes og Sekretæren ved Universitetet i Angers Abbé P. L. Guinchard. De var udsendt af »Fransk katolsk Universitetsmission« og gæstede København paa Hjemrejse fra Polen. Her i Byen havde stud. theol. Kjeld Geertz-Hansen paataget sig at føre Fransk-mændene rundt, og han havde ogsaa en Eftermiddag arrangeret en lille Sammenkomst med en Del Katholikker herfra. Ved denne Lejlighed fortalte Abbé Guinchard om »Universitetsmissionen«. Det lille Selskab, ialt 12, havde i en Maaned rejst rundt i Polen og holdt Foredrag af religiøs, social og litterær Art. Hvert Aar udsender denne Organisation et saadant Hold til et fremmed Land, som de selv studerer samtidig med, at de søger at sprede Kendskabet til fransk katolsk Aand. I Fjor besøgte de Bulgarien, tidligere Rumænien, Czekoslovakiet, Jugoslavien. Det var en interessant Times Tid, man tilbragte sammen med disse berejste Mænd. I Taler baade fra fransk og fra dansk Side udtryktes den gensidige Glæde over Besøget. Abbé Gasque fortalte, at deres første Gang i København havde været til St. Ansgars Kirke for at bede for den katolske Kirke »à cet avenir prochain et glorieux«, om en snarlig straalende Fremtid.

Maribo. I St. Birgittakredsen for Lolland-Falster holdt Pastor Bernhard Jensen Søndag d. 18. September et interessant Foredrag om Ansgarforskningens Problemer. Ikke mindst for den historisk interesserede Del af Kredsen blev det en meget værdifuld Oversigt over Kilderne til Ansgars Liv, og paa en klar og fængslende Maade gennemgik Taleren det store kildekritiske Arbejde, som er udført for at skille Avner fra Hveden. At Forsamlingen var stærkt interesseret, viste det Ordskifte, der fandt Sted efter Foredraget. Kredsen udtalte en varm Tak til Pastor Jensen med Ønsket om, at det ikke blev sidste Gang, man saa ham som Foredragsholder hernede. Dagen sluttede som sædvanlig med et selskabeligt Samvær. *N. P. N.*

Frankrig. Den 24. August afgik Mgr. François-Xavier Schoepfer, Biskoppen af Tarbes og Lourdes, ved Døden. Mgr. Schoepfer, som var født 1843 i Wettolsheim i Elsass, var Sognepræst ved Kirkens St. Pierre-du-Gros-Caillou i Paris, da han i 1899 blev udnævnt til Biskop af Tarbes. Ikke for intet søjede han Navnet Lourdes til sin Bispetitel; Lourdes med de utallige Skarer af Pilegrimme fra alle Jordens Lande blev selvfølgelig Hovedstaden i hans Bispedømme. At de store religiøse Demonstrationer i Lourdes voksede i Glans og Skønhed Aar for Aar, skyldes i første Række Mgr. Schoepfer,

der ogsaa har haft en meget stor Del i den praktiske og tiltalende Ordning af Grottens vidtstrakte Omgivelser. —

Biskop Schoepfer oplevede den Glæde at være til Stede, da Paven i Jubelaaret erklærede Bernadette Soubirous »Salig«. Han oplevede ogsaa, at Verdens Syn paa Lourdes og dets Mirakler for en stor Del forandrede sig, saaledes at f. Eks. de førende Blade i England og Amerika nu skriver forstaaende og hensynsfuldt om, hvad der foregaar dernede. Men han har ogsaa arbejdet ihærdigt for, at ingen øjeblikkelig, men maaske ilde anbragt Begejstring, ingen overilet Trang til at vise sin Tro paa Guds Moders mægtige Forbøn kom til at skade Lourdes i Verdens Øjne. »Bureau des Constations médicales« havde derfor en mægtig Støtte i den myndige, men samtidig højst elskelige Mgr. Schoepfer. — Biskop Schoepfers Efterfølger i Embedet bliver hans Hjælpebiskop, Mgr. Poirier.

Ugens Messebønner.

9. Okt. 18. Søndag efter Pintse (N-M. 734, G-M. 563). Ihukommelse af Dionysius og Lidelsesfæller (N-M. 1103, G-M. 941). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
10. Okt. Frans Borgia. Messe for en Abbed (N-M. [53], G-M. [53]); Oration N-M. 1106, G-M. 943). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
11. Okt. Ferialdag. Messe som 9. Okt. 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
12. Okt. Ferialdag. Alt som 11. Okt.
13. Okt. Kong Edvard. Messe for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]; Oration N-M. 1106, G-M. 943). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
14. Okt. Kallistus I (N-M. 1106, G-M. 944).
15. Okt. Therese. Messe for en Jomfru (N-M. [66], G-M. [67]; Oration N-M. 1108, G-M. 945).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæl Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Vincentsforeningen for katholske Damer i St. Annæ Sogn beder en Velgører om

en brugt Barnevogn

til en meget trængende Familie. Herr Pastor Klar modtager muligt Tilbud.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Kirkelig Kalender.

9. Okt. 18. Søndag eft. Pintse.	16. Okt. 19. Søndag eft. Pintse
10. — M. Frans Borgia, Bekender.	17. — M. Hedvig, Enke.
11. — Ti. Ferialdag.	18. — Ti. Lukas, Evangelist.
12. — O. Ferialdag.	19. — O. Petrus af Alcantara, Bekender.
13. — To. Kong Edvard, Bekender.	20. — To. Johannes af Kenty, Bekender.
14. — F. Kallistus I, Pave og Martyr.	21. — F. Hilarion, Abbed.
15. — L. Therese, Jomfru.	22. — L. Marias Officium.

Mariakongregationen for unge Mænd. Søndag den 9. Oktbr. Fælleskommunion Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 9. Oktober i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd fejrer sit **50aarige Jubilæum** Søndag den 16. Oktober.

Kl. 8^{1/2} Fælleskommunion i Jesu Hjerte Kirke.

Kl. 6 Efm. Festandagt og Prædiken af Hs. Højærværdighed Biskoppen.

Efter Andagten er der Festmøde i St. Knuds Sal med velvillig Assistance af Jesu Hjerte Kirkes Sangkor.

Alle Præsides og Medlemmer af Kongregationer for Mænd og unge Mænd indbydes herved hjerteligt til at deltage i Festen.

Medaljen eller Emblem bæres ogsaa i Salen.

U. Sialm, Præses.

I Tiden fra d. 17. Oktober Kl. 5 (17) til Fredag d. 21. Oktober efter Messen holdes en

Lukket Retræte for Damer

i Assumptionsklostret, Ordrup. Opholdet koster 15 Kr., alt iberegnet. Anmeldelse sker (personlig eller ved Brev) ved Henvendelse til

P. Josef Wolfisberg, S.J., Stenosgade 4, V.
eller Forstanderinden, Assumptionsklostret, Ordrup.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om
Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.

4)	Mandag	10. Okt.:	Jomfrufødslen.
5)	»	17. »	Adam og Jesus.
6)	»	24. »	Forløsningen.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8^{1/2} Aften. Adgang fri for alle.

St. Josefs Gilde, st. 1885. Generalmøde afholdes Mandag d. 10. Oktober Aften Kl. 8 pr. i Bredgade 67² o. G.

Bestyrelsen.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

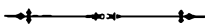
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 42.

Søndag den 16. Oktober.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — St. Franciskus's Kirke i Naskov. — Odense Menigheds 60-Aars Jubilæum. — Liturgi (fortsat). — Skolen i Haderslev. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Meksiko. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Salomons personlige Erfaringer angaaende menneskelig Lykke.

1. *Flid og Arbejde bringer heller ikke den fulde Lykke, fordi deres Udbytte tilfalder tit en ukendt, maaske uværdig Arving.*

Endvidere lededes jeg ved den overmaade store Flid, jeg havde gjort mig under Solen, fordi jeg skal have en Arving efter mig, om hvilken jeg ikke veed, om han er Vismand eller Taabe, og som dog skal være Herre over Udbyttet af mine Anstrengelser, jeg har pint og plaget mig med. Er der Mage til denne Forfængelighed? Derfor holdt jeg op og gav Afkald paa at slide videre under Solen. Thi naar nogen arbejder med Visdom, Kundskab og Iver, saa maa han overlade sit Udbytte til et Menneske, der ikke har gjort noget for det. Ogsaa det er Forfængelighed og et stort Onde. Thi hvilken Gavn har et Menneske af sin Flid og sin Bekymring, som han piner sig med under Solen? Alle hans Dage er fyldte med Smerter og Græmmelse; end ikke om Natten finder hans Sjæl Hvile. Er det ikke ligeledes Forfængelighed? 2,18—23.

2. *Derfor er det rigtigst og bedst*

a.) *efter Guds Bestemmelse beskedent at glæde sig ved Herrens Gaver.*

Er det saa ikke bedre, at man spiser og drikker og nyder godt af sit Arbejdes Frugt? Ogsaa det kommer fra Guds Haand. (Det maa jeg kunne udtale mig om.) Thi hvem kan mætte sig med og nyde saa mange Slags gode Ting som jeg? Til det Menneske, der er godt i hans Øjne, giver Gud Visdom, Kundskab og Glæde; Synderen derimod giver han Trængsler og unyttige Bekymringer med at samle og ophobe og give videre til en, der er god i Guds Øjne. Men ogsaa dette er Forfængelighed og gold Sjælekval. 2,24—26.

b.) *at erindre, at Herren har tilmaalt alle Ting en bestemt Tid.*

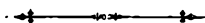
Alt har sin Tid, og hver en Ting under Solen gaar igen efter sin Frist. Der er en Tid til at fødes og en Tid til at dø; en Tid til at plante og en Tid til at rydde, hvad der er plantet; en Tid til at dræbe og en Tid til at læge; en Tid til at nedrive og en Tid til at opbygge; en Tid til at græde og en Tid til at le; en Tid til at sørge og en Tid til at danse; en Tid til at kaste Sten og en Tid til at sanke dem; en Tid til at favne og en Tid til at unddrage sig Favntag; en Tid til at erhverve og en Tid til at miste; en Tid til at gemme og en Tid til at bortkaste; en Tid til at flænge og en Tid til at sy; en Tid til at tie og en Tid til at tale; en Tid til at elske og en Tid til at hade; en Tid til Krig og en Tid til Fred. (3,1—8.)

c.) *at huske, at denne guddommelige Bestemmelse ikke kan omstødes af Mennesker.*

Hvad Nytte har da Mennesket af sit Arbejde? Jeg saa det Slid, som Gud har givet Menneskenes Børn at pines med. Alt har han skabt godt til rette Tid, og han har overladt Verden til deres Forsken og Gransken, uden at dog Mennesket kan fatte, hvad Gud har virket fra Begyndelsen til Enden. (3,9—11.)

d.) *at undgaa for meget Hovedbrud og med barnligt Sind og i Gudsfrygtens Aand at nyde Herrens Gaver.*

Og jeg skønnede, at der ikke gives noget bedre end at glæde sig og gøre vel, saa længe man lever. Thi hvert Menneske, der spiser og drikker og nyder godt af sit Arbejde, har dette som en Guds Gave. Jeg forstod, at alt, hvad Gud har skabt, bliver evindeligt; vi kan ikke tilføje noget, ej heller tage fra, hvad Gud har skabt, for at han skal frygtes. Hvad der har været, er endnu bestandig til; hvad der skal ske, har allerede været før, og Gud fører tilbage, hvad der er gaaet. (3,12—15.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Slutningen af Sommeren bringer hvert Aar en af de mest stille Dage i Vatikanet: det er den 20. September, Aarsdagen for Roms Erobring, da den berømte Bresche sprængte ikke blot den gamle aurelianske Mur ved Porta Pia, men ogsaa en ældgammel Historie. Paa denne Dag giver den Hellige Fader hverken private eller offentlige Audienser; Vatikanets Gaarde, Trapper og Galerier er næsten øde; i 24 Timer standser alt. —

Midt i September begynder Paven efter tre Maaneders Forløb igen at holde offentlige Messer i Vatikanet. Hundrede Børn fra Venedigs Kommuneskoler var i Aar de første, der overværede Pavens offentlige Messe. Efter dem fulgte igen Pilegrimstog fra hele Verden, bl. a. et fra Berlin og et Tog paa 300 Arbejdere fra Firmaet Breda i Milano.

En usædvanlig Audiens tilstod Paven i de sidste Dage af September Maleren Galluzzi, som overrakte Paven det første Tryk af en Pragtudgave af Manzoni's »De Trolovede«. Den er udgivet af Det italienske grafiske Samfund og illustreret af Galluzzi. »De Trolovede« er Pave Pius XI's Yndlingsbog, og i mange Taler har han vist sit indgaaende Kendskab til denne Bog og sin store Kærlighed til den. I omtrent en Time underholdt han sig med Maleren og gennemgik alle Illustrationerne. Men der var en Scene i Romanen, som Paven savnede en Illustration til, og med stor Begejstring læste han det vedkommende Kapitel op

for Kunstneren, som naturligvis lovede at udføre et Billede til dette Kapitel og tilegne det Hans Hellighed. Det var aabenbart en Audiens, der for Paven, den gamle Literatur- og Bogelsker var en sand personlig Glæde. —

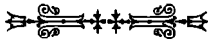
Af politiske Audienser er af særlig Betydning den litauiske Ministerpræsident Woldemaras's Besøg; sammen med sin Frue og Følge blev han modtaget i Vatikanet. Den som maestro di camera fungerende Mgr. Arbonio Mella di Sant Elia, Kabinetskammerherre Grev Carducci og Dekan Faggiani modtog Ministeren og førte ham i højtideligt Optog med Svejtsgerde og Lakajer i Spidsen til Pavens Værelser. Efter Audiensen hos Paven fulgte et Besøg hos Kardinalstatssekretæren, hvorefter Mgr. Pizzardo førte Gæsterne gennem Vatikanets Sale, til det sixtinske Kapel, Stanzerne, Bibliotheket og Mosaikfabrikken. Den følgende Dag kom Ministerpræsidenten igen til Vatikanet, denne Gang ledsaget af den litauiske Gesandt ved Den hellige Stol Dr. Saulys, for at forhandle med Understatssekretær, Mgr. Duca-Borgoncini om Konkordatet med Litauen. Forhandlingerne føres videre af Gesandten, og, efter hvad jeg erfarer, drejer de sig for Øjeblikket om Oprettelsen af Præsteseminarier til Uddannelse af en katolsk Gejstlighed, som skal være ganske uafhængig af fremmed, særlig polsk Indflydelse, desuden om Bygningen af nogle Kirker og en Bispebolig. Konkordatets Tekst skal allerede være færdig og i meget ligne det i 1923 med Letland afsluttede Konkordat.

Ogsaa den Apostolske Nuntius i Belgrad, Mgr. Pellegrinetti, har aflagt Besøg i Vatikanet. Officiøst meddeles det imidlertid, at han ikke i Statssekretariatet har forhandlet direkte om Konkordatet med Jugoslavien.

Samme Dag, som den litauiske Ministerpræsident aflagde Besøg, modtog den Hellige Fader den nye ungarske Gesandt, Georg von Barcza, som overrakte sine Akkreditiver. Derefter fulgte Gesandts Besøg hos Kardinalstatssekretæren og det foreskrevne Besøg i Peterskirken med Bøn ved Apostelfyrstens Grav.

Den mest opsigtsvækkende Begivenhed i den forløbne Uge var dog Kardinal Louis Billots Afsked med Kardinalsværdigheden, som vi allerede har omtalt. Begivenheden er blevet meget diskuteret, og Kurien har ikke udsendt nogen officiel Forklaring, men man kan dog nu af inspirerede Fremstillinger danne sig en Mening om Sagen. Det viser sig da at være en frivillig Beslutning af Kardinalen, som gentagne Gange har anmodet Den hellige Stol om Tilladelse til at tilbringe sine sidste Aar i et Klosters Fred. At det ikke drejer sig om en Strid angaaende Kirkekampen i Frankrig, ikke om nogen Opposition eller

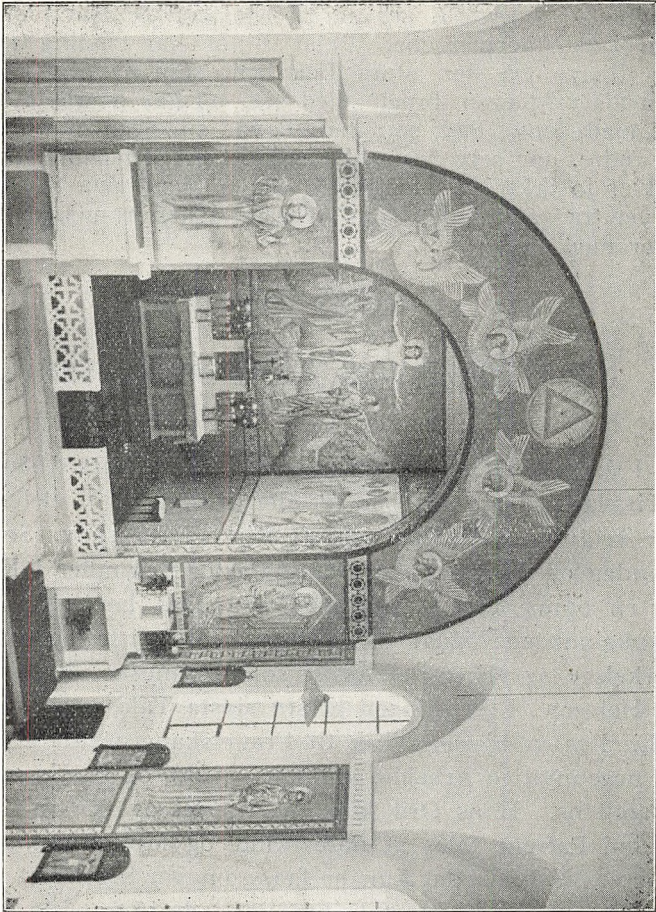
Konflikt, fremgaar klart af Kardinalens Afsked med den Hellige Fader. Paven forsøgte endnu engang at omstemme Kardinalen, men da det ikke lykkedes, gav han efter for hans Ønsker og tillod ham at trække sig tilbage til et Kloster. Han tog en hjertelig Afsked med ham og forærede ham et kostbart emailleret Madonnabillede til Erindring. Straks efter Audiensen aflagde Kardinal Billot i Collego Amerikano, hvor han hidtil boede, Kardinalsdragten og skyndte sig ud til Klosteret S. Maria di Gallo i Albanerbjergene. Pater Billot har frivillig trukket sig tilbage fra den store Travlhed, som navnlig »Action française«-Affæren bragte med sig, og har overladt Arbejdet med denne Sag, som han havde sin egen Mening om, til andre, for selv igen at begynde en Ordensmands Liv. Det er jo ikke saa mærkeligt, at en Mand paa 81 Aar er blevet træt af alt det, som Arbejdet i den romerske Kurie fører med sig.

St. Franciskus's Kirke i Nakskov.

I Anledning af det franciskanske Jubelaars Afslutning i Tirsdags (d. 4. Oktober) er der blevet holdt et højtideligt Triduum i St. Franciskus's Kirke i Nakskov. Søndag, Mandag og Tirsdag Aften talte Pastor Schindler i Kirken for en opmærksomt lyttende Forsamling henholdsvis om »Kirkekunstens Maal og Midler«, »Helgener og Helgendyrkelse« og »Frans af Assisi som Menneske, Reformator og Helgen«. I Slutningen af sin sidste Tale rettede Pastor Schindler en hjertelig Tak til Franciskanerne for det store og uegennyttige Arbejde, de har udført og stadig udfører iblandt os. Hans Ord kom fra Hjertet og gik til Hjertet og lod Patrene føle, at deres Slid og Møje virkelig paa-skønnes, selvom det kun er faa, som gør sig noget rigtigt Begreb om, hvad Savn de har lidt i de 15 Aar, de nu har arbejdet paa Lolland. Efter Talen tog alle tilstedeværende Franciskanere og endnu to Præster Opstilling i Kirkens Kor, og med brændende Kærter i Haanden sang de hine underfuld-skønne Salmer og Hymner, som blev sunget ved den hellige Franses Dødsleje, og som nu synges hvert Aar ved Solfaldstide overalt, hvor Franciskanere bor og virker.

Om Morgenen havde der været Levitmesse, som blev sunget af Pastor Janssens, assisteret af Præsterne Schindler og Messerschmidt. Dagen sluttede med en Middag i Hr. Bankbogholder Wiingaards gæstfri og hyggelige Hjem. Der blev rettet mange smukke Ord baade til Franciska-

St. Franciskus's Kirke i Nakskov.

nerne og til Værten og hans Frue, men især til de to unge Kunstnere, som nu har afsluttet deres Arbejder i Sankt Franciskuskirke. Det, de har ydet, er af en saadan Lødhighed, at det fortjener en indgaaende Omtale.

Den nuværende Kirke, der er tegnet af Arkitekt Glahn og opført 1921 i røde Mursten, stod indtil for knapt to Aar siden med hvidkalkede Vægge i det Indre, lys, men kold at se paa. Med sin kendte Evne til at inspirere og rive med fik Pastor Schindler Birgitte West til at give et Udkast til Kirkens Udsmykning, og da dette forelaa, opnaaede han Tilsagn af Direktørerne Hr. Helge Jacobsen og Hr. Anton Petersen om, at de hver vilde udrede Halvdelen af Omkostningerne. Senere har nogle Givere, som ikke ønsker at nævnes, ydet det Beløb, hvormed Overslaget er blevet overskredet. I to Vintre arbejdede Birgitte West i sit Atelier i Charlottenlund paa Kartonerne, og Sommeren 1926 og 1927 tilbragte hun i Nakskov, hvor hun overførte Billedet paa vaad Kalk. De er malet som følger: i Sommeren 1926: først St. Birgitta, saa St. Elisabeth og St. Clara paa Skibets søndre Væg. Derefter: Antonio af Padua, den hellige Ludvig og den hellige Villehad paa den nordre Væg. I Aar malede hun først det store Korsfæstelsesbillede paa Korets Midtervæg. Derefter: Englefrisen over de tre Billeder i Koret; saa Ærkeenglen Gabriel over Døren i Korets søndre Væg og Ærkeenglen Mikael over Døren i den nordre Væg. Derefter blev Stigmatisationsbilledet malet paa Korets søndre Væg i Højde med Korsfæstelsesbilledet og Synet i Sankt Peterskirken paa den modsatte Væg. Saa blev den henrivende Rosenfrise til under de tre Billeder i Koret. Efter den Drueborden paa Gjorden i Triumfbuen og til sidst Maria med Barnet og den staaende Frans med Stigmaterne til venstre paa Triumfbuens Væg. Efter at alle Billederne var malede, bad Kunstneren Direktør Anton Petersen om at maatte erstatte Prædike stol og Kommunionbænk med andre, der passede bedre ind i de nye Rammer. Med sin sædvanlige Imødekommenhed gav Direktøren straks sit Minde dertil, og de er altsaa nu erstattet med en Prædike stol og Kommunionbænk (med Smedejernslaage), som nøje falder sammen med alt det andet.

Hvad Birgitte West her har ydet, er en moden Kunstners Værk. Kalkmalerierne i det lille Kapel i Rudkjøbing, som hun i sin Tid malede, vidnede om rige Evner, men

de er kun Skitser sammenlignet med det, hun har skabt her i Sankt Franciskus-Kirke. Hendes Linier er rene og sikre som Linierne paa en græsk Frise. De udtrykker paa en Prik netop det, de skal, og ikke noget andet. Kun yderst sjældent mærkes der nogen Usikkerhed og Famlen. Ikke mindst paa Grund af denne sjældne Færdighed i at tegne har Birgitte West kunnet udfolde sig saa frit og rigt, som Tilfældet er. Hendes kunstneriske Begavelse ligger nemlig deri, at hun er saa følsom som nogen fotografisk Plade overfor Legemets Former. Alt ligefra Hovedets Form og Ansigtets Træk til Lemmernes Bygning og Klædernes Folder taler til hende om et Menneskes Karakter og Sjæls-tilstand. Med andre Midler søger hun derfor heller ikke selv at virke. Det giver hendes Billeder den samme op-højede Ro, som hviler over græske Statuer, men ogsaa det samme Spil af Liv. Ærkeenglen Mikael over Døren i Ko-rets nordre Væg er i saa Henseende typisk. Man faar det samme Indtryk af ungdommeligt Mod, mandig Selvsikkerhed og rolig Afventen som af Donatellos berømte Sankt Georg; og Virkningen er i begge Tilfælde opnaaet med ganske de samme enkle Midler: de staar begge med den ene Fod lidt fremfor den anden, men hvilende ligemeget paa begge Ben. Skuldrene er ganske lige som hos en, der blot ved sin Holdning forstaar at sætte sig i Respekt. Baade Donatello og Birgitte West har ydermere understreget de tos overlegne Selvsikkerhed og Vilje til ikke at udæske ved at lade dem staa med det drabelige Sværd vendt nedad og støttet til Jorden og begge Hænder roligt hvilende paa Hjaltet.

Et andet udmærket Eksempel er Sankt Gabriel: af Legemsbygning slank og smidig som en øvet Løber og med et Par store, opmærksomme Øjne, der agter paa det mindste af Herrens Vink. Dette hurtige og redbonne i hans Væsen er yderligere fremhævet paa en aldeles vidunderlig Maade ved Hjælp af Folderne i den røde Kjortel: de er skubbet frem over Maven saaledes, som de kommer til det, naar man i Hast kaster Livremmen om sig og ikke har Tid til at »rette« paa Folderne. Det er mesterligt set!

Birgitte West har ikke blot faaet Øjet skærpet for alt

det, de ydre Former kan afspejle af et Menneskes Indre. Hun har tillige faaet et saadant Indblik i den menneskelig-religiøse Værdi af det, der rører sig paa Bunden af en Sjæl, at hun med en vidunderlig Sikkerhed holder alt det borte fra sine Helgener, hvad der paa nogen Maade kunde føles som ufuldkomment og jordbundet. Hendes Helgener er alle af samme strenge asketiske Skole som en Therese

St. Frans. Af Stigmatisationsbilledet.

af Jesus eller Johannes af Korset. Det er det, der giver dem noget saa usigelig ophøjet og forlener dem med en Sjælsadel, der nærmer sig det sublime. Det er ogsaa det, som gør, at de føles mere »katholske« end for Eksempel Mesterens i Viborg, og at de er i dansk Kunst, hvad Tiggermunke vilde være i Københavns Gader.

Det herligste, Birgitte West i saa Henseende har ydet

i Nakskov, er vel nok den hellige Frans paa Stigmatisationsbilledet. Han er helt opfyldt af det underfulde Syn. Han skuer i Undren, aldeles overvældet af det ufattelige. Han fornemmer ikke længere sig selv. Alt i ham tier. Selv Længslen tier. Ja, om nogen havde set ham saadan og havde følt sig skinsyg og urolig derover, saa havde han dog ikke fundet noget i Franses Ansigtsudtryk eller Holdning, som det havde kunnet glæde hans misundelige Sjæl at opdage. Noget i ham vilde have hvisket: salige er de enfoldige, thi de skal se Gud. Thi det er en Engel, en Seraf i salig Beskuelse. Skønnere har jeg aldrig set Frans fremstillet.

Den skønneste af de Helgenskikkelser, som Birgitte West har malet i Nakskov, er ganske sikkert den hellige Frans paa Stigmatisationsbilledet. Men der er i de fleste Tilfælde ogsaa megen Finhed i Opfattelsen af de andre. Hun har f. Ex. paa Midterbilledet opnaaet at give et levende Indtryk baade af Marias Kvide og af hendes Sjælsstyrke. Maria er ikke fremstillet som en trøstesløs Moder, der helt overlader sig til sin Smerte, men vender sig mod Korset i inderlig Bøn for os. Alligevel er Indtrykket af hendes Sjæls Smerte ikke afsvækket det mindste. Hvor stor den er, staar skrevet paa hendes Aasyn og understreges paa en smuk Maade ved, at hun løfter sine Hænder til Bøn under Slaget, som om hun var lammet af Sorg og næsten ikke kunde løfte sine Arme.

Som Exempler paa Birgitte Wests Mesterskab i at tegne Karakterer kunde man nævne Antonio di Padua og den hellige Birgitte af Sverige. De er vidt forskellige, men begge opfattet med en Livagtighed, der faar en til at smile. Antonio: purung, sart bygget, duknakket af at hænge over Bøger, med spillevende Øjne og optrukne Øjenbryn (aabenbart stærkt optaget af en These). Birgitte: en høj, fyldig Matrone med et langt smalt Ansigt, dejlig rødmosset og et Smil, som man har svært ved ikke at bringe i Forbindelse med den spidse Pennefjer i højre Haand. Den hellige Villehad ligeoverfor er forresten ligesaa typisk dansk af Udseende (et rundt lille Hoved) og Karakter (stille og indadvendt) som Birgitta er svensk.

Farverne er valgt med stor Omhu. De stærke Farver

er i Almindelighed kun brugt til Klæderne. Derved kommer Figurerne til at staa klart og tydeligt mod Baggrundssceneriet. Til Baggrunden er der nemlig altid brugt dæmpede og blide Farver, ligesom det er undgaaet at skabe Dybde. Derfor beholder man stadig det Indtryk, at Billederne er malet paa en Væg og for Væggens Skyld (og ikke omvendt). Forresten er Sceneriet paa alle tre Billeder i Koret ypperligt. Den cølinblaa Himmel over Klippen paa Stigmatisationsbilledet faar en til at føle, hvor tynd og klar og ren Luften er heroppe saa nær ved Himlen. At se Oliventræernes matgrønne Kroner mod den rødlige Muld (paa Midterbilledet) er som at kikke op ad en Skrænt i Umbrien.

Der er endnu adskilligt, Øjet glæder sig over, og som var vel værd at dvæle ved. Men jeg skal nøjes med at nævne ét endnu: og det er den aldeles vidunderlige Rosenbord under de tre Billeder i Koret. Den er saa sart og levende og duftende, at man har vanskeligt ved at forvise sig om, at det virkelig er det samme Mønster, som gaar igen. Man har Lov til at haabe, at ingen tiere vil male Rosenborder eller lignende i vore Kirker, førend denne Rosenbord er taget i Øjesyn. Den er simpelthen bedaaende.

I det hele taget har Birgitte West skabt fremragende Værker i Nakskov. Forhaabentlig vil Sankt Franciskus Kirken i Nakskov blive for Danmark, hvad San Francesco i Assisi har været for Italien: Udgangspunktet for en ny religiøs Malerkunst. Og forhaabentlig faar Birgitte West selv igen Lejlighed til at tage fat paa større og vanskeligere Opgaver. Man vokser kun ved at vove det, man endnu ikke kan.

Foruden Kalkmalerierne er Kirken blevet beriget med en ny Prædikestol og Kommunionbænk, tegnet af Birgitte West i Stil med Alteret. I Nichen over Porten er Axel Teilmanns linierene Statue af den hellige Frans blevet opstillet, en Gave fra Fru Grosserer Holm.

Hubert Messerschmidt.

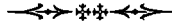
En Tak.

I Anledning af, at Arbejderne i Sankt Franciskus Kirke i Nakskov er blevet afsluttet, tillader jeg mig her at

udtale min hjertelige Tak til de to Kunstnere, Frk. Birgitte West og Hr. Axel Teilmann, og til de forskellige, som ved deres Bidrag har muliggjort Udsmykningen, især de Herrer Direktører Helge Jacobsen og Anton Petersen, Fru Grosserer Holm og de anonyme Givere.

Pater *Smitz*.

Nakskov d. 4.-10.-27.

Odense Menigheds 60-Aars Jubilæum.

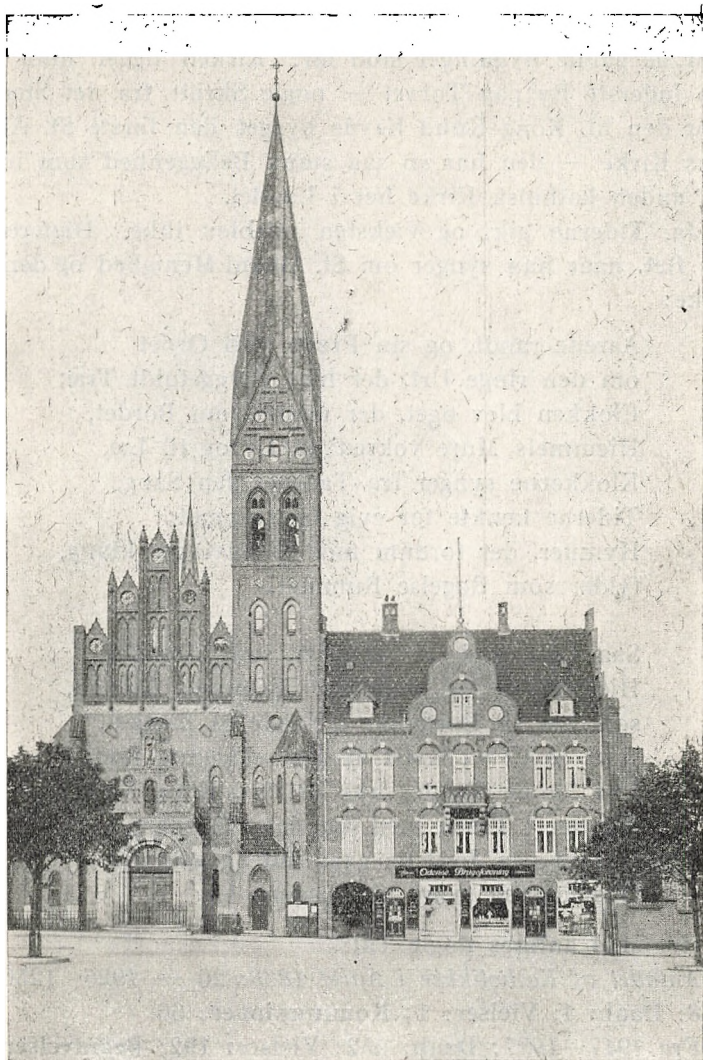
Der er alt gaaet 60 Aar, siden den afdøde Biskop Johannes von Euch, dengang Sognepræst i Fredericia, grund-

Den gamle Kirke i Odense.

lagde den katolske Menighed i Odense. Efterat Sognepræst von Euch havde sørget for de i Odense bosatte Katholikker, begyndte man den 20. Oktober 1867 med fast og regelmæssig Gudstjeneste. Det var i en ussel Glashytte (Vestergade 77), Gudstjenesten blev holdt. Aaret derefter lejede man et Værelse (Nørregade 53), som blev indrettet til Kapel. Igen et Aar derefter blev en Grund med nogle ældre Bygninger erhvervet; den laa midt i Byen og hørte til den gamle katolske Bispegaard (Albanitorv). Her blev det nye Kapel indviet den 31. Maj 1870, den første bo-

siddende Præst var *Johannes Claudius Lichte*. Den 14. September 1871 kom de første St. Josefsøstre til Odense for at overtage Skolegerningen.

St. Albani Kirke.

Tiderne gik, og med dem kom Udviklingen og Væksten. I Aaret 1901 begyndte St. Josefsøstrene Hospitalsvirksomheden; 1906 blev Dalum Kloster erhvervet af St. Hedvig-

søstrene, der samme Aar ogsaa grundlagde en Vuggestue og Børnehjemmet her i Odense. I Begyndelsen af Aaret 1899 overtog Redemptoristerne Sjælesorgen i Odense Menighed. —

I Aarene 1906—08 blev St. Albani Kirke opført dér, hvor de gamle Bygninger stod før. Kirken ligger midt i den inderste By paa Torvet — nogle Skridt fra det Sted, hvor den hl. Kong Knud havde bygget den første St. Albans Kirke — den har en saa smuk Beliggenhed som ingen anden katholsk Kirke her i Landet.

Ja, Tiderne gik, og Væksten udeblev ikke. Digteren har Ret, naar han synger om St. Albani Menighed og dens Kirke:

Aarene randt, og sin Prøve stod Ordet
om den ringe Urt, der blev skyggefuldt Træ;
Flokken blev øget, der mødtes om Bordet,
Hjemmets Mure voksed' til Ly og til Læ,
Klokkerne synger fra Taarnet den Sang,
Tiderne tænkte for evig forstummet;
Hymner, der fordum mod Hvælvinger klang,
fylder som Røgelse Rummet.

Saa være Gud da velsignet, som skænked'
Hjemmet os og Moderen, Hjemmets Klenod,
som om sit Bord har i Naade os bænket,
gjort os til en Kvist af den ældgamle Rod.
Bed for de Slægter hos Kristus, Kong Knud,
der her i Troen med dig deler Glæden,
at som paa Jord de gaar ind og gaar ud,
Høsten maa svare til Glæden. —

Her skal anføres nogle Tal:

Antallet af Katholikker i Aaret 1868: 20 — 1926: 1250.
1868: Daab: 1; Vielser: 1; Kommunioner: 66.

Fra 1917—1927: Daab: 652; Vielser: 192; Begravelser:
142; Kommunioner om Aaret 24000.

Maatte den gode Hyrde ogsaa i Fremtiden give sin
Velsignelse til Kirkens Arbejde!

(Angaaende Højtideligholdelsen af Jubilæet cfr. Annon-
cen i nærværende Blad.)

Josef Resch.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Frembærelsen af Offergaverne er nu tilende, og den Handling nærmer sig, hvorved disse Gaver skal forvandles til Den nye Pagts Offer.

Ligner vort Offer indtil nu Israels og troende Hedningers Ofre, indtræder hær den store, den afgørende Forskel mellem Kristendommens Offer og alle andre.

Andre Gudsdyrkere har opbrændt Modofret og udgydt Drikofret for at overgive det til Guddommen. I Kirkens Offer sker noget langt højere — ogsaa hær opbrændes noget: Brødets Væsen — af Jesu Hjertes Frelserkærligheds Ild — ogsaa hær udgydes Blodet — men i Menneskesjæle til Syndernes Forladelse.

Ikke blot er vort Offer sublimere end alle andre dæri, at vi ikke anvender Kød og Blod i synlig Skikkelse, men Brød og Vin, og Offerlammets Kød og Blod fra Golgatha gemt bag Brøds og Vins Skikkelse — men ogsaa selve den Handling, hvorved Religionerne lod de frembaarne Offergaver tilflyde Guddommen (Udgydelse af Blodet, Opbrænding af Kødet) er hos os gjort usigelig sublim og aandig af Verdens største Liturg, Jesus Kristus selv.

Vi skal nu skildre den Dobbelthandling, hvorved det sker hos os, der i Religionerne svarede til Ofrets Udslettelse og Overgivelse til den Allørhøjeste.

β. Eukaristien (Takofret, det gamle Navn for Nadveren) forbindes med Naturalieofret ved den eukaristiske Højsang Præfationen (Forordet).

»Stillebønnen« afsluttes højt med den traditionelle Udgang paa alle Kirkens Bønner: (»Ved Vor Herre Jesus Kristus, som med Dig og Gud Helligaand lever og raader som een sand Gud) fra Evighed til Evighed« — hvortil Folket svarer »Amen«, Det ske!

Saa følger et Replikskifte af apostolisk Ælde mellem Præst og Folk.

P: Herren være med Eder!

M: Og med Din Aand!

P: Løft op Eders Hjærter!

M: Hos Gud vi dem har!

P: Saa lad os takke Herren Vor Gud!

M: Det er billigt og ret!

P: Vist er det billigt og ret, rimeligt og til Frelse, at vi altid og overalt [i Kirken] takker Dig, hellige Herre, almægtige Fader, evige Gud . . .

I den eukaristiske Lovsang, som altid begynder i denne Stil, men hvis Ords Toneart veksler med Kirkeaarets Tid og Tone, kommer der nu et Afsnit, som skifter fra Jul til Hellig tre Konger, fra Faste til Korssets Uge, fra Paaske til Himmelfærd og Pintse, fra Hellig Trefoldigheds til Guds Moders og Helgeners Fester, fra St. Josefs til de Dødes Messe.

Dette Midterstykke har Henblik paa Festens eller Kirkeaarstidens Genstand, og den udtrykker altid Kirkens Taknemlighed hærover i de knappest, mest markante og sublimе Vendinger; Præfationerne er simpelthen (sammen med *Exultet*) de højeste liturgiske Poesier, Kirken ejer, og som Hymnedigtningen har frembragt.

Efter dette Stykke fortsættes Præfationen med sin mægtige Udgang:

... ved Christum, Vor Herre — han ved hvem Engle og Ærkeengle, Kerubim og Serafim lover Din Majestæt. Med dem forener vi nu og vor Røst, idet vi eendrægtigen siger:

P. & M: Hellig! Hellig! Hellig! er Du Herre, Gud Zabaoth [Hærskarernes Gud]! Himmel og Jord er fulde af Din Herlighed! Hosanna i det Høje!* Vel-signet være han, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høje!

Det er Indgangen — nu dæmpes Orglet, nu knæler alle, nu ventes der paa det Store, nu skrider Præsten til den allerhelligste Handling.

Lovprisningen *Sanctus*, hvori Himmel og Jord forener sig, deles i Højmesser ved * saa det sidste først synges af Koret, naar Ofret ikke længere er Brød og Vin, men Herren Jesus Kristus selv tilstede paa Altret.

Som under Frembærelsen, saaledes ogsaa i Begyndelsen af *Cànon* (Messens Kærne) tales der stadig om Natu-

ralieofret, i et helligere Offers Perspektiv. Mer og mere koncentreret Ordene om de forvandlede Gaver. Det er, somom Kirken ikke længere blot ser Brød og Vin, men allerede fremsynet skuer den nærværende Kristus.

Præsten henvender sig til »Dig, mildeste Fader«, »ved Jesus Kristus, Din Søn«; og han beder den himmelske Fader modtage og velsigne »disse Gaver, disse Ting, vi frembærer, disse hellige og lydeløse Ofre«, og selv velsigner og indvier han dem ved trende Korstegn. De Ofre, siger han, »som vi først og fremmest bringer Dig for Din hellige katholske Kirke, den Du naadigen bevare i Fred og Eendragtighed, vogte og styre paa den ganske Jordens Kreds — tilsammen med Din haandgangne Tjener (*famulus*), vor Pave N. N. og vor Biskop X — og alle ortodokse Dyrkere af den katholske og apostoliske Tro«.

Kan egentlig Kirkens Katholicitet udtrykkes klarere, fra Paven til det nydøbte Barn?

Men ikke nok hærmed — der er ogsaa enkelte særlige Personer at mindes. Det sker i »*Memento* for de Levende,« hvor Præsten et Øjeblik stille beder for dem, der har særligt Krav paa hans Forbøn, idet han nævner dem ved deres latinske Fornavn.*)

Foruden disse Enkeltpersoner, er der Grupper, der maa ihukommes: »alle Nærværende, hvis Tro og Andagt, Du ransager.« Og de nævnes som medofrende: »... de, for hvem vi ofrer, eller som [selv] ofrer Dig, deres evige, levende og sande Gud, dette Lovprisningsoffer for sig selv og for alle Deres — til deres Sjæles Genløsning og for deres Haab om Frelse og Velfærd.«

(Dette gælder baade hine, som har »bestilt« Messen hos Præsten og betalt ham Almisse for at læse den — og hine, som ved Naturalieofret har taget Del i Handlingen ... de andre udelukker desværre sig selv for en stor Del fra disse Bønners Frugt, idet de ikke omtales).

Denne Manifestation af Kirkens Katholicitet udbygges yderligere *infra actionem*, midt i den hellige Handling, ved en

*) Præsten er ikke hær bundet til blot at bede for Katholikker.

Ihukommelse af de forudgangne Helgeners Skare, og ved at Liturgien dærigennem realiserer »De helliges Samfund.«

Bønnen begynder: »Idet vi, som levende Del af De helliges Samfund (*communicantes*), ærer Mindet om...« ...»beder vi Dig (Gud Fader) for deres Skyld og paa deres Bøn at Du vil skærme os i ét og alt i Din Vare-tægt og Beskyttelse — ved den samme Christum, Vor Herre!«

Ind i denne Ihukommelse skydes der saa en hel lille Helgen-Række: »Fornemmelig den prude og altid rene Jomfru Maria, vor Guds og Herres Jesu Kristi Moder« — og af Helgenerne et Udvalg: »... saa ogsaa Dine salige Apostle og Martyrer Petrus og Paulus«... saa nævnes alle de elleve og der føjes til 12 Martyrer fra den ældste Oldkirke, »samt Allehelgen«.

I dette storslaaede Fællesskab sker nu den sidste Handling før Forvandlingen, idet Præsten rækker sine Hænder ud over Offergaverne og beder Gud modtage det i Naade af »os, Dine Tjenere [alle Præster i hele Verden] og hele Din Menighed« (*familia*, alle Dine Børn, hele Din Husstand paa Jord); han gør det med Bøn om, at Gud vil lade vore Dage henrinde i Fred, frelse os fra den evige Fordømmelse og lade os vorde talte med i de Udvalgtes Hjord. Saa signer han tre Gange Brødet og Vinen med Bøn om at Gud »vil † velsigne og † indvie Ofret og † gøre det gyldigt, fuldkomment og velbehageligt ...« og nu følger de Ord, som knytter Naturalie-Offer sammen med Nadver-Offer:

»... at det maa vorde os til Din elskede Søns, Vor Herres Jesu Kristi † Legeme og † Blod« (atter to indviende Korstegn — over Brød og Kalk) —

»— Han, som Dagen før han led, annammede Brødet i sine hellige og ærværdige Hænder, løftede sit Blik mod Himlen til Dig, sin almægtige Fader, takkede † velsignede det, brød det, gav sine Disciple det og sagde: Tager dette hen og æder alle deraf — **Thi dette er mit Legeme!**

Saalunde greb han og efter Aftensmaaltid Kalken, den kostelige, med sine hellige og ærværdige Hænder, takkede

Dig atter † velsignede den, gav sine Disciple den og sagde: Tager denne hen og drikker alle deraf — Thi dette er mit Blods Kalk, den nye og evige Pagts, Troens Mystorium, som udgydes for Eder og for mange til Syndernes Forladelse. Gører dette, saa ofte som I det gøre, til min Ihukommelse!

Disse Ord ledsages af den velkendte Handling, hvor Præsten tager Brødet, taler Ordene, knæler ned for Herrens Legem, staar op igen og løfter Hostien op til Menighedens Tilbedelse — hvor han handler ligesaa med Kalken, synker tilbedende i Knæ og staar op at fortsætte Handlingen ...

Næppe er Konsekrationen (Forvandlingen) sket, før det endelige Offer fuldbyrdes.

Først og fremmest er det den Herre Jesus Kristus selv, Alverdens Ypperstepræst og vor »Talsmand hos Faderen« (1. Johs. 2, 1—2), som ofrer sig for os i selve den eukaristiske Handling, hvor jo hans Legeme »hængives« og hans Blod »udgydes« af ham selv »for Eder og for mange, til Syndernes Forladelse« — den evige Gentagelse af det Offer, han, der paa een Gang var Ypperstepræst og Offerlam paa Golgata, ofrede paa Korsets Alter. I Forening med ham opofrer og frembærer nu Præst og Menighed i Fællig »Det Guds Lam« til den evige Fader.

Først ihukommes Herrens Frelserliv og -Død:

»Hærudfra mindes nu, o Herre, vi Dine Tjenere og hele Dit hellige Folk Din Søns, Jesu Kristi, Vor Herres hellige Lidelse, Opstandelse fra de Døde og herlige Himmelfærd« — saa ofres der:

... og vi bærer frem for Din høje Majestæt af Dine egne Goder og Gaver † *et rent Offer* † *et helligt Offer* † *et lydeløst Offer*: † det evige Livs *hellige Brød* og † den evige *Fretses Kalk*«.

For hver Offerformular tegner Præsten det hellige Kors over Offergaverne.

Nu udbygges yderligere Offerhandlingen ved to Offer-Bønner.

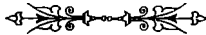
I den første bedes Faderen at skue med naadigt Aasyn ned hærover og tage det imod, som han har taget imod

de Ofre, Abel («Din retfærdige Tjener»), Patriarken Abraham og »Din Ypperstepræst« Melkisedek en Gang frembar.

I den anden beder Præsten Gud sende sine hellige Engle, at de maa hembære Ofret til det høje Alter histoppe for Majestætens Aasyn — »for at alle vi, som eendrægtigen nyder Din Søns † højhellige Legeme og † Blod fra dette Alter, maa vorde opfyldte med † al himmelsk Velsignelse og Naadegave, ved den samme Christum, Vor Herre.«

Atter hær tegner Præsten over Hostie og Kalk, og han kysser Altret, som er det Samlende, Kristi Symbol,

(Fortsættes).

Skolen i Haderslev.

Jeg synes, at enhver dansk Katholik skulde være meget interesseret i at faa en katholsk Skole oprettet i Haderslev.

De tyske Katholikker har bygget Kirken og Præstegaarden, og saa var det jo dejligt, hvis de danske Katholikker vilde sørge for en Skole.

At Skolen er meget nødvendig, bør ikke forklares, Biskoppen har sagt det klart nok.

Men, siger en eller anden, hvorfor søger de sønderjyske Katholikker ikke med egne Kræfter at oprette Skole til deres egne Børn?

Dette er simpelthen umuligt, fordi:

1) Vi har haft den forfærdelige Verdenskrig, og Verdenskrigens Efterkrig; flere af de bedste Kræfter blandt de sønderjyske Katholikker er gaaet tabt tillige med en stor Del af den opsparede Kapital. Og det betyder ikke saa lidt.

2) Saa kom Genforeningen med Udvandringen sydpaa, som har frataget os de velhavende katholske Familier, saa at der nu næsten kun er Arbejdere og fattige tilbage.

3) Derefter kom den grufulde Inflation og den endnu grufuldere Deflation, som slugte alt, hvad der var tilbage af Sparepenge.

4) Og saa kom den økonomiske Krise i Danmark, som intetsteds føles mere end netop i de sønderjyske Landsdele.

Resultatet af det hele er dette, at de sønderjyske Katholikker ikke mere kan, saa gerne de end vilde.

Hele Danmark sætter nu sin Ære i at hjælpe Sønderjylland pekuniært.

Skulde Danmarks Katholikker da ikke ogsaa tage Del i denne Aktion ved at hjælpe os at faa en Skole snarest muligt?!

Enhver dansk Katholik burde være interesseret i det.

Husk derfor Bortlodningen til Fordel for Skolen i Haderslev.

Husk Gironummeret 13194!

Gaver til Bortlodningen modtages i Katholsk Boghandel, Stenosgade, og i St. Ansgar Boghandel, H. C. Ørstedesvej 10.
Pastor *L. Wolff*, Haderslev.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vi gør opmærksom paa den Koncert til Fordel for en ny Kirke i Helsingør, som afholdes i St. Knuds Sal paa Mandag Aften. Den vidunderlige Wienerdreng *Wolff Schneiderhahn* spiller, og det skulde vel nok kunne trække Folk.

Frankrig. Bossuets Minde er den 27. September blevet fejret af hele det katholske Frankrig, paa 300-Aarsdagen for hans Fødsel. Han hører til de berømte Skikkelser fra Ludvig XIV's Aarhundrede, en af de største Mænd, Frankrig har skænket Kirken. De kirkelige Festligheder holdtes i Bossuets egen Domkirke under Ledelse af Ærkebiskoppen af Reims, Kardinal *Luçon*. Tolv Biskopper var til Stede, og Biskoppen af Dijon holdt Messen. Det berømte Kor fra St. Eustache i Paris sang et Oratorium fra 17. Aarhundrede, en Komposition af *Sebastien de Brossard*, der var Kapelmester paa Bossuets Tid. Ved et stort Møde holdt *René Doumic*, fra Académie française, og den tidligere Undervisningsminister *Léon Bérard* Hovedtalerne.

Meksiko. Efterretningerne fra Meksiko er stadig de samme. Pater *Dominic Sola* af Mariæ-Hjerte-Kongregationen har lidt Martyrdøden i Leon. Ved en Husundersøgelse hos ham fandt man et Fotografi af ham i Præstedragt i Færd med at uddele den hellige Kommunion. Han blev straks grebet og henrettet sammen med andre, der havde begaaet den samme Forbrydelse: været med til Gudstjeneste. Ligene kastedes i en aaben Grav. Da Soldaterne var draget bort, mærkede Folk, der kom til, at noget bevægede sig i Graven. Det viste sig at være Præsten, som endnu ikke var død. Det varede dog nu kun et Øjeblik, med Ordene »Jesus, Barmhjertighed!

Herre, jeg dør for dig!« udaandede han. — I Staten Jalisco er after 35 Katholikker blevet henrettet, og ihjælt dem igen en Præst.

Ugens Messebønner.

16. Okt. 18. Søndag efter Pintse (N-M. 737, G-M. 566). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
17. Okt. Hedvig. Messe for en h. Kvinde (N-M. [73], G-M. [73]; Oration N-M. 1108. G-M. 945). 2. og 3. som den 16. Okt.
18. Okt. Lukas (N-M. 1112, G-M. 945). Apostlenes Præfation (N-M. 524, G-M. 42).
19. Okt. Petrus af Alcantara. Messe for en Bekender (N-M. [50], G-M. [50]; Oration N-M. 1114, G-M. 948; Epistel N-M. 785, G-M. 618).
20. Okt. Johannes af Kenty (N-M. 1115, G-M. 948).
21. Okt. Hilarion. Messe for en Abbed (N-M. [53], G-M. [53]). Ihu's Kommelse af Ursula og Lidelsesfæller (N-M. [65], G-M. [66]). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
22. Okt. Guds Moders Messe (N-M. [90], G-M. [94]). 2. om den Hel- ligs Ligeand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for Kirken eller for Paven (N-M. [122]—[123], G-M. [107]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Mes- sebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angi- velsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om
Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.

5) Tirsdag 18. Okt.: Adam og Jesus.

6) Mandag 24. » Forløsningen.

Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8½ Aften. Adgang fri for alle.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 17. Oktober bortfalder Klubaftenen paa Grund af Retræften i Assumptionsklosteret.

Koncert

til Fordel for den nye Kirke i Helsingør, Mandag d. 17. Oktober Kl. 8 i Sct. Knuds Skoles Sal. Medvirkning: den 11aarige Violinist *Wolf Schneiderhahn* og Professor *Willy Klasen*.

Billetter à Kr. 3, 2 og 1 + Skat faas i

Katholsk Boghandel, og Sct. Ansgars Boghandel
Stenosgade 3 H. C. Ørstedsvvej 10.

Ædle Velgørere

bedes godhedsfuldt erindre Lærlinge- og Børne-Hjemmene i Nakskov, nu da vi staaer ved Udvidelse deraf. Alle anvendelige Gaver afhentes med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, K. Tlf. **Byen 6555**. P. G. Konto **20613**.

Tak! Præsterne ved St. Annæ Kirke retter herved en Tak til alle dem, der har sendt en Gave til Kirkens Basar, aflagt et Besøg paa den eller paa anden Maade har bidraget til dens lykkelige Udfald.

Fr. Klar,
Sognepræst.

Gevinster, udtrukne ved St. Annæ Kirkes Basar:

De gule Lykkesedler: 15 — 26 — 223 — 234 — 370 — 379 —
514 — 730 — 775 — 785 — 855 — 1036 — 1042 — 1341 — 1357 —
1371 — 1444 — 1491 — 1494 — 1581 — 1644 — 1651 — 1655 —
1685 — 1749 — 1766 — 1807 — 1900 — 1927 — 1995 — 2024 —
2082 — 2109 — 2177 — 2202 — 2217 — 2236 — 2300 — 2306 —
2343 — 2372 — 2384 — 2440 — 2458 — 2520 — 2541 — 2574 —
2587 — 2654 — 2706 — 2774 — 2879 — 2900 — 2911 — 2990 —
2997 — 3068 — 3133 — 3156 — 3166 — 3172 — 3222 — 3308 —
3347 — 3383 — 3421 — 3481 — 3540 — 3553 — 3564 — 3585 —
3611 — 3630 — 3631 — 3684 — 3710 — 3727 — 3784 — 3850 —
3866 — 3922 — 3935 — 3961 — 4018 — 4045 — 4047 — 4062 —
4093 — 4250 — 4288 — 4369 — 4400 — 4467 — 4504 — 4520 —
4528 — 4629 — 4707 — 4788 — 4854.

Kuponbøger: E 55 (Dukkestue); P 16 (Dukke); R 74 (Harmonika); T 43 (Tog m. Skinner); AA 82 (Lysekrone); BB 42 (Kaffedug); CC 38 (Tedug); EE 56 (Maleri); GG 96 (Barnetøj).

Fransk Lotteri: Feltseng 76. Gasovn 75. Dukke 100.

Gevinsterne kan afhentes i Hans Bogbindersallé 2 inden 1. November.

Odense Menighedens 60-Aars Jubilæum fejres paa følgende Maade: Onsdag den 19. Oktober, Torsdag d. 20. og Fredag d. 21. Kl. 8 Aften Prædiken med Andagt. — Søndag d. 23. Oktbr: Kl. 7¹/₂ Sangmesse m. Fælleskommunion. Kl. 10 Pontifikalmesse (eller Levitmesse). Kl. 7 Aften Festmøde paa Industripalæet.

Erik Bøghs Vaudeville: Tre for En.

opføres Søndag d. 16. Okt. og Onsdag d. 19. Okt. Kl. 8 Aften i St. Josefs Sal (Ved Sakramentskirken, Nørrebrogade 27 C). Ved denne Lejlighed tages den nye Teaterscene for første Gang i Brug. Sakramentskirkens Kor synger Folkeviser og Pianist Carl Worm vil spille.

Billetter à 1 Kr. for Voksne og 50 Øre for Børn faas hos Pastor Benzons Nørrebrog. 27 C. og hos Frk. Larsen, Telefonvær. paa St. Josefs Hospital.

En Fest for alle katolske unge

afholdes i Vesterhus Søndag d. 23. Okt. Kl. 7 Aften. (Ikke som feilagtigt meddelt i Kath. Ungd. Kl. 8). Stud. theol. Knud Ballin holder Foredrag om sin Rejse i Palæstina. Bibliotekar Jakob Hiort fortæller om Clervaux og Averbode. Pastor Benzons synger til eget Luth-Akkompagnement, og der vil være Optræden af Birgittaforeningen, Spejders o. a.; Solonumre og muntre Fællessange.

Fri Entré. Kaffe og Brød 50 Øre.

17-aarig ung Pige fra dannet katolsk Hjem søger huslig Stilling. Er kendt med Madlavning og holder af Børn. Familier Stilling ønskes. Billet mrk: A modtager Red.

Kirkelig Kalender.

16. Okt. 19. Søndag eft. Pintse	23. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.
17. — M. Hedvig, Enke.	24. — M. Rafael, Erkeengel.
18. — Ti. Lukas, Evangelist.	25. — Ti. Krysanthus og Daria, Martyrer.
19. — O. Petrus af Alcantara, Bekender.	26. — O. Evaristus, Pave og Martyr.
20. — To. Johannes af Kenty, Bekender.	27. — To. Vigilie.
21. — F. Hilarion, Abbed.	28. — F. Simon og Judas, Apostle.
22. — L. Marias Officium.	29. — L. Marias Officium.

Mariakongregationen for Mænd fejrer sit **50aarige Jubilæum** Søndag den 16. Oktober.

Kl. 8^{1/2} Fælleskommunion i Jesu Hjerter Kirke.

Kl. 6 Efm. Festandagt og Prædiken af Hs. Højærværdighed Biskoppen.

Efter Andagten er der Festsæde i St. Knuds Sal med velvillig Assistance af Jesu Hjerter Kirkes Sangkor.

Alle Præsides og Medlemmer af Kongregationer for Mænd og unge Mænd indbydes herved hjerteligt til at deltage i Festen.

Medaljen eller Emblem bæres ogsaa i Salen.

U. Sialm, Præsæs.

Mariakongregationen i St. Annæ Sogn har Fælleskommunion Søndag den 16. Oktober under Messen Kl. 8.

Mandag d. 17. Oktober Kl. 9, holdes der i Immaculata-Kirken, Strandvej 91, et højtideligt Requiem for St. Joseph-Søstrenes forhenværende Provincialforstanderinde Mère Marie Geneviève, hvortil Søstrenes Velgørere og Venner indbydes

A. C. (D U. S.) Onsd. d. 19. Okt. Kl. 8^{1/4} i »Vesterhus«: cand. mag. Frk. R. Blicher Simonsen: »Den katolske studerende og Filosoficum«. Alle, baade ældre og yngre, er velkomne. Gæstekort hos P. Menzinger, Stenosg. 4 B.

St. Andreas Gilde (Ordrup). Tirsdag den 25. Oktober afholdes *aarlig Generalforsamling* i Charl. Palmehave Kl. 8.

Evt. Forslag bedes sendt til Formanden inden d. 22.

Bestyrelsen.

S.M.D.M. Onsdag d. 19. Oktober Kl. 7^{1/2} Medlemsmøde i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. Foredrag af Hr. A. Martini: »København paa Frederik den VII's Tid« (egne Oplevelser). Efter Foredraget lælles Kaffebrød à Kr. 0,50. Alle forhenværende Elever indbydes. *Styrelsen.*

Vor kære Tante

Ferdinandine Wenninger

er afgaaet ved Døden den 10. ds.

*Lucie og Jacob Jacobsen,
Roskilde.*

Begravelsen foregaar Søndag d. 16. Kl. 12^{1/2} paa Katholsk Vestre Kirkegaard.

FREMMEDESPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 43.

Søndag den 23. Oktober.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Kristi kongelige Sandheds-Herredømme. — Det »store Verdensskuespil« i Godenberg. — Liturgi (fortsat). — Et Kæmpeorgel. — Mariakongregationens Jubilæumsfest. — Åbent brev til »AØerne. — Efterretninger fra Indog Udland: København. Frankrig. Rom. Kina. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 3,16—22.

Det er umuligt, at blive fuldkommen lykkelig her i Livet.

1. Nu hersker Uretfærdigheden blandt Menneskene.

Jeg saa under Solen paa Rettens Sted Ugudelighed og paa Retfærds Plads Uretfærdighed. (16.)

2. Men engang vil Gud afsige retfærdig Dom.

Og jeg sagde ved mig selv: den retfærdige og ugudelige skal dømmes af Gud, thi der skal være en bestemt Tid for hver en Ting. (17.)

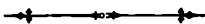
3. Nu synes Mennesker og Dyr at have samme Skæbne.

Jeg sagde ved mig selv om Menneskens Børn, at Gud skal prøve dem og vise, at de ligner Dyr. Derfor er Menneskets og Dyrenes Skæbne ens, og deres Vilkaar er de samme. Som Mennesket dør, dør ogsaa Dyrene. Alle trækker Vejrs paa samme Maade, og Mennesket har ikke noget forud for Trækdyret (paa dette Punkt). Alt er underlagt For-

fængelighed, og alle gaar samme Steds hen. De blev til af Muld, og alle vender tilbage til Mulden. Hvem veed (af Selvsyn), om Adams Børns Aand stiger opad, og Dyrenes Sjæl stiger nedad til Jorden? (18—21.)

4. *Alligevel skal man være tilfreds og glæde sig ved Guds Gaver uden at gruble over det, der er en Hemmelighed foreløbig.*

Saaledes indsaar jeg, at intet er bedre for Mennesket end at glæde sig ved sin Gerning, og at dette er hans Del Thi hvem kan føre ham saa vidt, at han kan se, hvad der skal ske efter hans Død. (22.)

Kristi kongelige Sandheds-Herredømme.

Af Dom *Laurentius Zeller*, Abbed af St. Matthias i Trier.

Autoriseret Oversættelse ved *Sv. Aa. R.*

Mennesket er Skabningens Konge. Han hersker over Land og Hav; han stiger ned i Jordens Dyb og tilvejs i Luftens svimlende Højder; han maaler Kloders Bane og tager Naturen og dens Kræfter i Livets Tjeneste. Det er Aandens Herredømme, Mennesket udøver her paa Jord. Fornuften forlener ham med Evnen til at erkende Sandhed, saa han kan haandhæve sit kongelige Sandheds-Herredømme ved at herske over Naturen.

Men Menneskeaaandens Kongemagt har sine Grænser. Mennesket er stedet overfor Verden som overfor en given Virkelighed, der hævder sin Tilværelse uafhængig af ham og hans Forstand, og som følger sine egne Love. Hans Legeme er underkastet samme Love som andre Legemer; hans Fornuft øser ikke sit Indhold — Sandheden — af sit eget Indre men af Iagttagelse og Erkendelse af den synlige Verden. Grundet paa denne Legemets og Aandens Afhængighed erkender han, at hverken han eller Verden bærer Tilværelsens Aarsag i sig selv. Undrende oplades hans Aands Øje for Sandhedens Lys, der skinner ham imøde fra den synlige Verden og hans eget Væsens Dyb; han hæver Blikket mod en evig Skaber, alt Liv og Sand-

heds Ophav. Som en Træl staar Jordens Konge nu for sin usynlige Skaber og maa med Job bekende (36, 26): »Se, Gud er stor og overgaar al menneskelig Kundskab.« — Sandhedens Konge bliver Guds Træl.

I sin Godhed kommer Gud den matte Menneskeand imøde og leder den opad ad Troens Bane. »Hvad Øje ej saa, hvad Øre ej hørte, og hvad ej opkom i Menneske-Hjerte« (1. Kor. 2, 9), afslører Troen for os i Lys af Guds Aabenbaring. Troen lærer os, at Gud, der er Een i Væsen, lever i tre Personer, Fader, Søn og Helligaand; den lærer os, at Sønnen — Faderens Ord fra evig af — er Skabningens Forbillede, at »alle Ting blev til ved Ordet, og uden det blev ikke een Ting til af det, som er skabt« (Joh. 1, 3). Skabelsen er en svag Efterklang af Ordet, som Faderen til alle Tider taler gennem Sønnen, og Menneskeanden er Lys i Lys af Ordet, som er af Evighed. I Tro og Viden har Mennesket Lod og Del i det kongelige Sandheds-Herredømme, som udgaar fra Faderen ved Ordet, Ham lig i Væsen. — Mennesket er baade Konge og Træl i Sandhedsriget.

Gud gik endnu langt videre i sin Godhed. Ordet, som var i Begyndelsen, iklædte sig Menneskenatur, at Guds Visdoms ædle Vin kunde iskænkes Slægten gennem det menneskevordne Ord som i et Bæger. Guds Søn blev Menneske for at grunde et nyt Sandhedsrige paa Jord og for at skænke hver den, som tror paa ham, Guds Sandhed.

I.

Forinden Sønnen i sin Person forenede sin Guddomsnatur med Menneskenaturen til een Enhed, havde Faderen kronet ham til Konge i Sandhedsriget. »*Jesus Christi heri et hodie: ipse et in sæcula* — Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja til evig Tid« (Heb. 13, 8), giver os Vished om, at Kristus fra Begyndelsen af var Menneskenes Konge og for stedse vil være det. Umiddelbart efter Adam og Evas Syndefald besteg Kristus Sandheds-Tronen. I Kødets viste han sig ikke straks for vore Stammeforældre — men tilsløret i Guds lysende Forjættelse. Da Gud afsagde Straffedommen over Slangen, aaben-

barede han for første Gang sin eenbaarne Søn for Verden og forjættede, at han skulde blive Kvindens Sæd og Verdens Frelser. Han skal søndertræde Slangens Hoved — Løgnens Aand, der nedstyrtede Mennesket i Syndens Nat —, og han, Sandhedens Drot, »skal oplyse hvert det Menneske, som kommer til Verden« (Joh. 1, 9). I dette Ur-Evangelium (1 Mos. 3, 15) har Kristus holdt sit Indtog i Verden, tiltraadt sit kongelige Sandheds-Herredømme. Fra denne Stund af troede og biede alle de paa ham i Forventning, der var undsluppet Syndens Nat og var vendt tilbage til Naadens Lysrige — til Gud.

Sandheds-Kongeherredømmet, som den forjættede Messias øvede over Verden før sin Fødsel i Kødet, er ikke et tomt Ord. Levede Kristus end ikke i denne synlige Verden, saa levede han dog i Guds Raadslutning og i Menneskers Tro. Og et saadant Liv i Aandens Rige er nok til at grunde et Sandheds-Kongedømme. Sandhed lever ikke blot i den synlige og haandgribelige Verden, den lever ogsaa som Idé i Guds evige Aand og i de Menneskers Aand, der finder den. Sandhed, Idéen, ejer en kongelig Herskermagt uafhængig af de Skranker, som Tiden og Livets Foreteelser kan rejse. Eller lader et Menneske sig lede udelukkende af Øjeblikkets Jagttagelser? Raader ikke ogsaa Erindringerne og de svundne Dages Oplevelser over hans Livsførelse? Lykkelig den Mand, som ikke giver sig Øjeblikkets Stemning i Vold, men som støttet paa Sandheden og sine rodfæstede Grundsætninger selv mestrer Øjeblikket! Lykkelig den Mand, som ikke driver uden Maal og Med for vekslende Stemninger, men hvis Virke og Stræben stiler mod et evigt Maal. Da Gud tilsagde vore Stammeforældre og deres Sæd en Frelser, da var dette Kristus, den Sandheds Drot, Herren, de skulde tro og haabe paa. Kristi kongelige Sandheds-Herredømme tager sin Begyndelse paa Tærsklen af Paradis. Hele den gamle Tids religiøse Liv bares af Troen paa ham og Forventningen om hans Frelsergærning. Naar jeg med Theologerne skal finde en kort og fyndig Definition, kan jeg sige, at Kristi Herredømme før hans Menneskevordelse falder ind under *ordo causalitatis et formalis obiectivae*. Det var et reelt Sandheds-Kongeherredømme.

Folkene biede paa Frelseren som paa en Sandhedens Drot. Kristus er Stjernen af Jacobs Hus, der skinner over Israels Herskerstav og skænker ham Sejr over alle hans Fjender (4 Mos. 24, 7). Kristus er den store Hersker af Juda Stamme, der lægger alle Jordens Folkeslag ind under sit Kongespir (1 Mos. 49, 10). Kristus er den Konge, hvis Forbillede hele Israels Kongedømme var; han er den store Profet, som Gud forkyndte ved Moses med de Ord: »Jeg vil oprejse dem en Profet midt ud af deres Brødre, ligesom Du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham« (5 Mos. 18, 18). Kristus er den Konge, som kundgør sit Kongedømme i den anden Salme: »Som Konge er jeg sat paa Sion, hans hellige Bjerg, og kundgør hans Lov. Thi Herren sagde til mig: »Du er min Søn; jeg avlede Dig i Dag.« Kristus er den Konge, som Profeterne har varslet.

Netop en Sandheds-Drot biede Israel paa i de Dage, da Guds Søn kom til Jord skjult i Menneskeskikkelse, og andre Folkeslag delte denne Forventning. »Hvor er den nyfødte Jødernes Konge?« (Mat. 2, 2) spørger vise Mænd fra Østerland, der saa hans Stjerne og drog til Jerusalem for at hylde ham. Natanael bevidner sit Folks Forventning, naar han gør Rede for sit Indtryk af sit første Møde med Kristus: »Rabbi, Du er Guds Søn, Du er Israels Konge« (Joh. 1, 49). Ogsaa andre, som ser den forventede Messias i Jesus af Nasaret, bekender Folkets Tro, naar de raaber til ham: »Forbarm Dig over os, Du Davids Søn« (Mat. 9, 27 o. a. S.). De ser i ham en retmæssig Arving til Davids Trone.

Ganske vist er der mange, som gjorde sig falske Forestillinger om Messias's Kongeheredømme. Besat af verdslig Aand og befængt med jordiske Længsler, ventede de en Konge, som skulde oprette et politisk Verdensrige og føre Israels Folk til Magt og Herredømme over alle Jordens Folkeslag. Men Profeterne havde tydeligt nok peget hen paa et højere, et aandeligt Rige, et Sandheds-Rige. Det var derfor ogsaa Sandhedens Drot, som Israels Fromme længtes mod paa Kristi Tid. Saaledes ser Præsten Saka-rias Messias's Forløber i sin Søn Johannes, der »skal gaa

forud for Herrens Aasyn for at berede hans Veje, for at give hans Folk Erkendelse af Frelsen i deres Synders Forladelse« (Luk. 1, 76—77). Oldingen Simeon modtager af Jomfru-Moderens Arme Gud-Barnet og priser Dagen, hvor hans »Øjne har set Din Frelse, som Du har beredt for alle Folkenes Aasyn: et Lys til Aabenbarelse for Hedningerne og til Forherligelse for Dit Folk Israel« (Luk. 2, 30—32). Selv Samaritanerne forventede en Sandheds-Drot. Kvinden ved Jacobs Brønd aflægger Vidnesbyrd om denne Tro, da hun siger: »Jeg ved, at der kommer en Messias; naar han kommer, skal han kundgøre os alle Ting« (Joh. 4, 25) d. v. s. al Sandhed. Kristus har levet som Sandheds Drot i Guds Forjættelsers hemmelighedsfulde Skød, som Sandheds Drot har han levet i Folkenes Tro og Forventning, i Israels Længsel. Og alle, som har taget imod hans Sandheds Lys, er gaaet ad Frelsens Vej og har fundet Gud, den evige Sandhed: *Christus heri!*

(Fortsættes.)

Det „store Verdensskuespil“ i Godenberg.

En Genfødelse af Calderons Aand i 1927.

Den første September var en af Sommerens sjældne skyfri Dage. Den stod helt i Solskinnets Tegn. Det saa ud, som om Feriegæsterne i Eifel og ved Rhinen havde trukket Feriemaaneden lidt ud for at se Siebengebirge i Solskin. Hele Eftermiddagen var der ikke til at faa Plads paa Bænkene i Nachtigallenthal. Drachenfels's Skrænter og Top var fulde af lysklædte Turister. Nu lakkede det mod Aften. De sidste Æsler kom sjokkende ned fra Bjerget med deres henrykte smaa Ryttere og Ryltersker i hvidt og khaki og med grøn Alpehat. Snart blev de store Turistdampere fra Bonn og Koblenz overfyldt med Folk. Hæse Sirener gav et Brøl fra sig, og fra et gyngende Skib bølgede Sang ud over Rinens letgrønne Vand: »Rhein, Rhein, Rhein.«

Langs med Rinen fører en Sti fra Königswinther til Godesberg. Spredte Vandrere gik ad den, par- eller enkelt-

vis. De var tavse eller talte kun dæmpet. Og uden at man selv vidste deraf, gik man og nynnede paa en gammel Vise: »Ich weiss nicht, was soll es bedeuten ...«

»Zum Welttheater« stod der paa mange improviserede Vejvisere. Det var et Opraab, der havde givet Genlyd i Pressen langt ud over Rinlandets Grænser. Og de, der kom hjem fra Friluftsteatret i Godesberg, gad simpelt hen ikke fortælle om det. De var overvældede. »Derom kan man kun tale med Folk, der har set det.« Pressen var næsten lige saa stakaandet — af bare Begejstring. Den bragte kun smaa Udbrud i Superlativform. »Det mest vellykkede Møde mellem Middelalderens Aand og den moderne Teknik, Calderon genoplivet ved Hjælp af den fortrinligste Fremstillingskunst.« De spanske Blade talte om en Genfødselse af Calderons Aand, som man aldrig nogen Sinde har set før. Spanierne beklager, at de selv ikke er i Stand til det, som her bliver præsteret fra tysk Side. »Den Modsætning smerter som et Saar, den krænker os som en Fornærmelse.« —

Smukkere Aften kunde man ikke tænke sig til at sidde under aaben Himmel. Solen var ved at gaa ned. Forsinkede Straaler slog Smut fra den ene Rinbred til den anden. Et Par Dreng, der havde taget sig en Svømmetur, kravlede i Land. Badegæster i blændende hvid Tennisdragt servede hverandre Bolden.

Nu skulde vi endelig til at svinge. Et sidste lidt misundeligt Blik paa de stolte Jagter og Lystsejlere, der med de mørknende Bjerge som Baggrund vuggende drog ind i Romantikkens blaa Land. Saa, nu havde vi vendt Ryggen til Rin og Siebengebirge og revet os løs fra Lorelei-Trolldommen. »Zum Welttheater.« Den ene Vejviser førte os til den anden. Endelig var vi der. Der paa Bakken maatte det være. I Klynger stod Folk ved Billet-hullerne. Paafaldende mange Præster og Nonner. Nogle af dem med Ungdomsforeninger. Nervøs som en Høne i i Spidsen for en Flok pludrende Kyllinger kom en Nonne gaaende og vendte sig stadig om for at holde Øje med en Snes muntre unge Piger. Idet jeg passerede Billetkontrollen, svirrede et Par løse Detailler gennem mit Hoved: fem-

tusinde Siddepladser, femhundrede Skuespillere, halvtreds Lyskastere og Reflektorer. En Genfødselse af Calderons Aand . . .

* * *

Skuepladsen ligner en kredsformet Lysning i en Gran-skov. Nede mod Granerne knejser Scenen. Snehvid. Fantastisk. Er det en stor Kamgavl? Eller et Kæmpealter af Marmor med et lysende Kors i Toppen? En gotisk Domkirke skal det være, en Pyramide dannet af utallige Taarne. Det skal forestille Himlens Scene.

Der runger en Klokke . . . og en til og en tredje. Skal der være Festgudstjeneste? Underligt stille er her mellem de mørke Træer. Kun smaa røde »Evhedslamper« brænder paa Tilskuerpladsen. Pludselig staar den fantastiske Domkirke i fuld Belysning, blændende hvid med smalle lyserøde og violette Vinduer. Et Luftkastel. Hist og her i smaa Nicher kommer Engle frem; de støder i smaa Sølvbasuner. Som i et Drømmesyn forekommer det en alt-sammen underlig abstrakt og overjordisk. Flere Engle kommer frem paa Balkoner og Trapper. Et Mylder af ætheriske Væsener i fodsider hvide eller gyldne Kjortler. Et Orgel bruser. Nu aabner sig en stor gylden Port. Gud Fader kommer til Syne. Englene synger hans Pris: »Creator alme siderum.« »O du, som skabte Stjerners Hær.«

Mesteren kundgør sine Planer. Ved sit Ord vil han fremkalde Verden af intet. Han kalder. Nede i Halvmørket vaagner Verden op med Undren. Den fremtræder i en grønklædt Kvindes Skikkelse. Paa Guds Befaling skal hun udfolde Jordens Scene. Et bredt Anlæg af Terrasser stiger op fra Dæmringen. Samtidigt med Lyset vokser en Krans af brunrøde Paladser, Taarne og Buegange op. Det er Jordens Scene,

Nu skal Mesteren kalde Menneskene frem. Deres Liv skal være et Spil for Guds Aasyn. Skarer af Folk myldrer frem fra Underverdenen. Mørke Skikkelser i brune Kutter og med opslaaede Hætter. Ydmygt ser de hen til Mesteren, der troner oppe i Lyset. Med løftede Hænder — en Skov af hvide, skælvende Hænder — beder de om Til-

værelse. Underlig klangløs lyder deres Mumlen. Mesteren hører deres Bøn. Men een Ting maa Menneskene huske: Livet skal kun være et Spil, et Spil for Guds Aasyn. Derfor skal der ogsaa være forskellige Roller. De kan ikke være Herskere eller lykkelige alle sammen. Det kommer da heller ikke an paa Rollen. Det kommer kun an paa, at han fatter Meningen i sin Rolle og spiller den godt.

Gud forbeholder sig at fordele Rollerne. Verden skal give Klæder og Pynt til enhver alt efter deres Rolle. »Vær du Konge.« Fødselens Engel overbringer Budskabet. En anden skal være Visdom, en tredje Skønhed. Endvidere udpeges der en til at være rig Mand og en til at være Bonde. Der skal være en fattig Mand og et ufødt Barn.

Naar en af dem spørger efter Spillets Navn, faar han som Svar:

»Wirk das Gute in der Zeit,
Gott wacht in der Ewigkeit.«

Det er saa meget som Spillets Motto. Det skal Loven uafslædig bringe Spillerne i Erindring.

Enkeltvis træder de nu frem for Verden. Kongen faar Purpurklæder, Scepter og Krone. Skønheden bliver smykket med Foraarets Blomsterpragt. Alle Jordens Skatte stilles til Raadighed for den rige. Visdommen ønsker blot upaaagtet at hellige sig til Bøn og Kærlighedsgjerninger. Hun faar en Bodsdragt. Det ufødte Barn skal vandre fra Nat til Nat. Det trænger ikke til andet end til en lille Grav. Bonden faar en Spade. Den fattige fratages endda hans Kaabe. Pjalter og Elendighed skal være hans Lod.

Det var baade Forspil og første Mellemspil.

Nu skal det egentlige Verdensskuespil til at begynde.

* * *

Oppe i de blændende Himmelkulisser troner Mesteren, omgivet af gyldne Straaler og Englenes snehvide Kor.

Nede ligger Jordens Scene og bader sig i Lys.

Visdommen kommer ind med sit Følge af Nonner og Novicer. Med korslagte Arme træder de frem, og om Kap med Englenes Kor synger de Skaberens Pris. Skønheden har et Følge af adelige Fruer og Danserinder. Under Dans

synger de Skønhedens Pris. Paa Trods af Visdommens Formaninger foretrækker Skønheden at nyde Nuet. Straks bliver Visdom og Skønhed Uvenner. De gaar hver til sin Side. Loven træder frem, og som med en Hammer slaar den fast:

»Wirk das Gute in der Zeit,
Gott wacht in der Ewigkeit.«

Den rige er ledsaget af Stalbrødre og Selskabsdamer. Ogsaa han agter at nyde Livet. Samme Ideal hylder paa deres Vis Bonden med sin Flok Karle og Piger.

De er ved at falde ud af deres Rolle. Derfor træder Suffløren frem, Loven, med sin Paamindelse: »Wirk das Gute in der Zeit ...« Derpaa svarer Bonden, at han sommetider er lidt tunghør.

Saa kommer Tiggeren til Syne med et Tog af Krøblinge, haltende og udmattede, Koner og Børn, alle iførte graa Pjaltei.

Til sidst holder Kongen sit Indtog. En Herold har bebudet hans Komme. Fløjtespillere aabner Parademarchen. Der er Pager, Livgardister, Hoffolk og Vasaller. Kongen føler sig. Snart bliver han svimmel af Hyldestregelsen. For at indgyde Folk endnu mere Respekt beslutter han at føre Krig.

Ufortrøden gentager Loven sin Formaning.

Nu skal den afgørende Prøve finde Sted.

Med sit ynkelige Følge gaar Tiggeren fra den ene til den anden af de bedrestillede og beder om Hjælp. Som Svar ser Skønheden sig i Spejlet. Allevegne søger hun sit eget Ansigt. Derfor er hun blind for den hæslige Elendighed. Lige saa haard viser den rige Fraadser sig. Ved Synet af Tiggerbanden geraader han i Vrede. Med Haanlatter erklærer han, at han som god Kristen ikke vil være med til at holde Elendigheden i Live.

Samme Modtagelse faar de fattige ved alle Døre. Kun Visdommen forbarmer sig over dem. Sammen med sine Søstre gaar hun til de hungrige med Brød og tilføjer et Trøstens Ord. Da den rige Fraadser endog vil forhindre de barmhjertige Søstre deri, griber Kongen ind. Den rige idømmes en Bøde, der skal komme de fattige til gode.

Ubevægelig sidder Mesteren i sin Glans. Sammen med sine Engle iagttager han Verdens Skuespil . . . Ovenover lyser Korset. Imidlertid er Stjernerne bleven tændt i den dunkle Aftenhimmel. Aandeløse staar de mørke Træer, og aandeløse sidder Tusinder af Tilhørere. Alt og alle synes grebne af Øjeblikkets Alvor.

Ud over Jordens Scene taler Mesteren nu til Tilskuerne. Let vilde det være for ham at gribe ind i Verdens Gang. Med eet Ryk kunde han rede de forviklede Traade ud. Men da han har givet Menneskene en fri Vilje, skal de have Lov til at spille Livets Spil til Ende. Hvor lunefuldt deres Veje end snor sig, taber han dog ingen af dem af Syne. En sidste Gang vil han kundgøre Menneskene sin Vilje.

Fra Guds Trone kommer Loven frem til Jordens Scene:

»Wirk das Gute in der Zeit,
Gott wacht in der Ewigkeit.«

Da sker det, at Kongen omvender sig. Han indrømmer, at han ikke tror paa sin egen Storhed. Livet forekommer ham som en Drøm. Verden er kun et Spejlbillede. Alle Mennesker staar foran en lukket Dør. Hvad kan det da nytte, om man bliver berømt! I Stedet for Krig vil han forkynde Fred.

Men næppe har Kongen talt, før et koldt Vindpust farer over Scene og Tilskuerplads. Lyset er slukt . . . Et Skrig, og Scenen staar tom. Kongen alene er tilbage, og bag ved ham i Halvmørket staar et grinende Dødnings skelet. Forgæves vaander Kongen sig under Dødens kvælende Tag. Hans Majestæt Døden har det sidste Ord. For hvert Skridt, som Døden gør, bliver Kongen ogsaa nødt til at gøre et. Saaledes føres han ned til Dødens Rige . . . (Lige foran mig sad en Dame med to Børn, en Dreng og en Pige. Under den sidste Scene skyndte Børnene sig at bytte Plads. Den lille Pige vilde for Dødens Aasyn trykke sig op ad sin Mor.)

Saa bliver det lyst igen. Der kommer atter Liv paa Scenen. Der bliver spillet og sunget, mens den rige sammen med Skønheden træder Dansen. Men pludselig træder den rige ud af Spillet. Ubemærket har en fremmed Kavaller indtaget hans Plads og danser med den skønne,

Nu kaster han sin røde Kaabe. Atter et Rædselsskrig. Atter er det halvmørkt, og Døden fører den modstræbende Skønhed med sig.

Saaledes bliver de alle overrasket og hentet, den ene efter den anden. Den rige slaar fra sig som en rasende; den fattige lægger sig til Hvile i Broder Døds Arme. Visdommens Rolle er nu til Ende. Med korslagte Arme og under Bøn drager hun frivilligt ind i Dødens Land.

* * *

I det andet Mellemspil træder de døde frem for Verden. Den tager nu de laante Klæder og Smykker fra dem. Skønheden har ikke noget at give tilbage. Hendes Glans har Graven beholdt. Verden holder et Spejl frem for hende. Hun gruer ved at se sit Billede. Visdommen afleverer sin Bodsdragt. De gode Gerninger kan Verden ikke tage fra hende.

Saa afsted igen til Graven. Idet de vil gaa ind til Underverdenens Gange, vil Kongen gaa i Spidsen. Ogsaa Skønheden mener, at der skal tages Hensyn til hende. Den fattige gør sig lystig over dem. De maa huske, at Spillet nu er ude.

* * *

Efterspillet er den mest gribende Dommedagsscene.

Englenes Basuner, der har været tavse under hele Spillet, lyder atter. De syngende Engle istemmer en Klagesang: »*Dies iræ, dies illa*«. »Vredens Dag i Tidens Fylde.« ... Gravene aabner sig, og de, der har haft en Rolle at spille, træder frem. Tillidsfuldt ser den fattige og Visdommen op til Dommeren og synger hans Godheds Pris. Kongen, Skønheden og Bonden kræves til Ansvar. De bliver dømt til at lutres i Ild, det ufødte Barn skal ind i et stille Land, hvor der hverken kendes Lyst eller Smerte. »Hvad er Lyst? hvad er Smerte?« spørger det, idet det gaar bort. Skælvende træder Fraadseren frem for Guds Øjne. Han, der døde uden at angre, bliver forvist til den evige Ild. Forgæves bønfalder han Bjergene om at falde over ham.

Visdommen gaar i Forbøn for dem, der har at sone. Da skænker Mesteren dem Forladelse.

Under hele denne Scene er Lyset stedse bleven stærkere. Nu jubler Orglet. De Saliges Kor nærmer sig Guds Trone; de slutter sig til Englenes Skarer. Som af een Mund lyder Lovsangen: »*Te Deum laudamus.*« »Store Gud, vi love dig. Jordens Børn for dig sig bøje. Himlens Engle fryder sig ...«

Til Slut retter Verden et sidste Ord til Tilskuerne:

»Ein Spiel vor Gottes Angesicht
Ist euer irdisch Streben.
Sein Auge wacht, drum schlafet nicht,
Verwaltet treu, was euch gegeben;
Und wirkt das gute in der Zeit,
Denn Gott harrt in der Ewigkeit.«

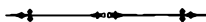
* * *

Der blev ikke klappet. Der maatte ikke klappes. Man følte heller ingen Trang til det. Det var ikke som et Spil, man havde overværet. Man havde ligesom kastet et Blik ind bag selve Livsspillet's Kulisser. Jeg havde glemt den Ven, der under hele Forestillingen havde siddet ved Siden af mig.

Vi saa paa hinanden. Det var som to fremmede, der mødtes. Som om vi havde passeret Dødens Port og havde set Guds Aasyn ...

Nu laa Skuepladsen atter i Mørke. Kun Stjernerne deroppe, de tavse Stjerner, saa ned til de tavse Skarer, der strømmede ned ad Bakken. I et Nu saa jeg en Del af de Mennesker, som jeg havde mødt i Dagens Løb: Togpersonale og fornemme Turister, Æselsdrivere og Tennisspillere. Det var altsaa deres Rolle. Og Gud sidder oppe i Lyset og iagttager dem alle ... os alle. —

Steph. Wevers.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Saaledes slutter de Ord og Handlinger, hvormed Præsten paa hele Kirkens — og ganske særlig paa den tilstedeværende Menigheds — Vegne frembærer Ofret.

Det udstrækkes nu til de bortgangne Troende og slutter med Ceremonier, der stadig hører med til Messens sakramentale Del.

Først I h u k o m m e l s e n a f d e D ø d e (svarende til »Memento for de Levende« i Naturalieofret). »Here, ihukom ogsaa [foruden os] Dine Tjenere og Tjenerinder, som er gaaet forud for os med Tegn paa Tro, og som sover Fredens Slummer.«

Præsten indfletter ligeledes her Navnene paa de afdøde Enkeltpersoner, han særlig vil bede for. Men Kirken begrænser sig ikke til dem, den tager hele »den lidende Kirke« med og beder for alle, »som hviler i Kristus« (ogsaa dem, der kun hørte til »Kirkens Sjæl«) om Sted i »Svalingens, Lysets og Fredens Hjem.«

Som før Forvandlingen, saaledes atter nu, har vi en Manifestation af »De helliges Samfund« — idet Præsten beder Guds Miskundhed dog give os Syndere (*Nobis quoque peccatoribus*), som har vor Lid til hans Barmhjertighed, »Lod og Samfund med Dine hellige Apostle og Martyrer — med Johannes Stefanus, Matthias, Barnabas...« og der nævnes 15 Helgener og Helgeninder fra den ældste Oldkirke.

Bønnen slutter med et Overgangsled, hvor vi beder om dette Helgensamfund, ikke for vore Fortjenesters Skyld, men for Din Barmhjertighed — (og nu kommer Slutstenen paa Ofringen) i Jesus Kristus —

»ved hvem Du, Herre, altid skaber, helliger † levende-gør † velsigner og † skænker alle disse Goder.«

Ved Kristus til Faderen og i Helligaandens Eenhed sluttes der, idet Præsten med Hostien tegner et Korstegn over Kalken og for sit Bryst for hver af disse Lovprisninger:

»V e d † h a m o g m e d † h a m o g i † h a m v æ r e D i g , G u d , a l m æ g t i g e † F a d e r , i H e l l i g a a n d s † E e n h e d a l Æ r e o g H e r l i g h e d — f r a E v i g h e d o g t i l E v i g h e d ! A m e n . « —

Denne ypperlige Lovprisning, som lader alle Ting hvile i deres Princip, og som dyrker hele den hellige Tre-foldighed og aabenbarer de tre høje Personers himmelske

Harmoni, slutter værdigt den ofrende Del af Messens sakramentale Afsnit.

Tilbage staar den tredje Del: Delagtigheden i Offergaverne.

γ) K o m m u n i o n e n , af *communis*, fælles, er Navnet paa den liturgisk-sakramentale Handling, hvorved hine, som har ydet Naturalieofret, bistaaet ved Forvandlingen og deltaget i Nadver-Ofret, sluttelig modtager deres Tjenestes Frugter, Guds Gave til Gengæld for deres Bøn og Offer.

Altergangen indledes med et Forspil i to Afdelinger: *Pater noster* og *Agnus Dei*, Bønnen til Faderen og Bønnen til Sønnen — Bønnen, som Sønnen har lært os til Faderen, og Døberens Ord ved Jordan om Jesus.

Fadervor bedes som Vekselbøn mellem Præst og Folk, idet dette svarer med den sidste Bøn: Men fri os fra det Onde!

Fadervor udbygges med en yderligere Bøn om Befrielse fra alt Ondt »det Forbigangne, Nærværende og Tilkommande,« og om Fred alle vort Livsens Dage, at vi ved Guds Beskærmelse maa være »fri og frels af al Synd og Anfægtelse.«

Indimellem Fadervor og *Agnus Dei* foregaar »Brødet s Brydelse« som Indgang til Nadverens Nydelse.

Præsten bryder den store Hostie i to større og en mindre Del, lægger de to større paa Disken, og med den mindre tegner han tre Gange Korsets Tegn over Kalken, velsignende Menigheden med Guds Svar paa Bønnen om Fred: »Herrens † Fred være † stedse med † Eder«, hvortil Folket ønsker: »Og med Din Aand«!

Det mindste Stykke af Hostien har Præsten nedlagt i Kalken — bøjet over de to andre og (som alt Folket) slaende sig for sit Bryst, beder han nu:

Du Guds Lam, som bærer Verdens Synder, forbarme
Dig over os!

Du Guds Lam, som bærer Verdens Synder, forbarme
Dig over os!

Du Guds Lam, som bærer Verdens Synder, skænk
os Din Fred!

Denne Tanke om Fred besjæler ham under de tre korte Bønner, som er Liturgiens eneste specielle Kommunion-Forberedelse.

Den første beder om den Fred, Herren Skærtorsdag Aften lyste over sine Apostle (St. Johs. 14, 27). Bønnen er i Jeg-Form og bør ogsaa benyttes af Altergæsten. Den beder Gud: ikke se paa min Synd, men paa Din Kirkes Tro og bevare den i Fred og Eendragtighed.

Den anden mindes hele Frelserværket, øvet af Kristus, efter Faderens Vilje og med Helligaandens Bistand, og som har skænket Verden Livet — at den samme Frelser vil frelse mig, ved sit Legeme og Blod, fra al min Synd og holde mig fast ved sine Bud og aldrig taale, at jeg bliver skilt fra ham.

Den tredje Bøn beder, at Nydelsen af Sakramentet ikke maa vorde mig uværdige til Dom og Fortabelse, men for Jesu Kærligheds Skyld til Styrkelse og Lægedom for Legeme og Sjæl. —

Disse tre Bønner, som bedes dybt bøiede over Sakramentet, er henvendt direkte til Jesus selv — medens hele Resten af Messen (næsten uden Undtagelse) er henvendt til Faderen ved Kristus.

Nu er Stunden kommen, hvor Liturgen og Med-Liturgerne (Folket) nyder Ofret, de har frembaaret. Det sker efter en Udtrykkelse af Uværdighed med Høvedsmandens Ord fra St. Math. 8, 8 — og ved selve Nydelsen (og Ud-delingen) af Hostien og af Kalken hedder det: »Vor Herres Jesu Kristi Legeme (Blod) bevare min (Din) Sjæl til det evige Liv! Amen.«

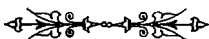
Nu er selve Offerhandlingen forbi, og der staar kun tilbage at takke — Dels Præstens Tak og Dels Fælles-skabets — Bønner som hører hjemme under Ordets Del af Messen.

Lad det atter være betonet, at det væsentlige i Messen er disse tre Dele:

Frembærelsen af Offergaverne —
Forvandlingen — og
Kommunionen.

Kun hvor den Enkelte dybt og levende tager Del i disse Handlinger, gaar han paa rette Maade til Messe. Koncentrerer han sin Opmærksomhed om en Bønebog i Stedet for om Altret, om en Rosenkrans i Stedet for om Sakramentet, om en Tryksags »mange Ord« (St. Math. 6, 7) i Stedet for om Kirkens Liturgi og dens dybe Tale — da har han endnu ikke lært, hvad Messen er som pur Gudsdyrkelse, som en Handling rettet mod Gud, udøvet i Fællig af Præst og Folk og fælles for hele Guds Kirke paa Jord.

(Fortsættes).

Et Kæmpeorgel.

Hvad faar vi Børn af det 20. Aarkundrede ikke at vide? Hvad proppes vi, de alvidende Avisers underdanige Troende ikke med af al Verdens Nyheder? Men alligevel forholdes der os dog engang imellem et og andet, som var interessant og lærerigt og værd at stifte Bekendtskab med.

Som f. E. det nye Orgel i Domkirken i Passau, som blev indviet i Foraaret.

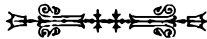
Dette Kæmpeværk bestaar af ikke færre end 5 Orgler: Hovedorgelet, Epistel-, Evangelium-, Kor- og Fjernorgelet. Fra Hovedorgelets Spillebord, der er elektrisk forbundet med de andre Orgler, kan de alle spilles enten paa engang eller enkeltvis i tilfældige Kombinationer. Dette Spillebord er et Vidunder af teknisk Snille. Det har 5 Manualer (Klaviaturer for Hænderne), 213 Registertanger, 4 frie Kombinationer med over 900 Træk, hvilke Hjælpemidler alene lægger fuldstændig Beslag paa Organistens Opmærksomhed.

Hovedorgelet tæller 200 Registre og 16000 Piber. Den største af dem er 11,3 m lang, 47 cm bred og vejer 300 kg. Epistelorgelet — som har sit Navn efter sin Beliggenhed paa Domkirkens Epistelside — præsenterer sig med sine 26 klingende Registre og sit 2 Manualers Spillebord som et ganske respektabelt Orgel, som en temmelig stor Kirke godt kunde være tjent med. Til Sammenligning kan meddeles, at vort største Kirkeorgel, nemlig St. Ansgars Kirkes, tæller 31 Stemmer — 43 Registre — paa 3 Manualer og Pedal. Evangelieorgelet har 25 Registre, som er Højtryksregistre, d. v. s. deres Piber kræ-

ver et tre Gange saa stort Vindtryk som almindelige Orgelregistre. Dette Værk kan kun betjenes fra Hovedspillebordet. Kororgelet — paa Presbyteriets venstre Side over Korstolene — er beregnet til Brug under Korsangen. Paa det 2 Manualers Spillebord kan man let ledsage Sangen i Presbyteriet. Med 1 Manual og Pedal er ogsaa Fjernorgelet forbundet. Dette — med 13 Register — staar paa Kirkens Loft i et støvfrit og tæt tillukket Rum og lader sine Toner gennem en Lydkanal strømme ned i Hovedskibet.

Hvor uhyre stort og indviklet hele Anlægget er, kan man gøre sig et Begreb om, naar man hører, at der er gaaet 528 km Kabeltraad og 1525 Kontakter til det, og at 10 Jernbanevogne var nødvendige for at transportere hele Materialet. Fagmænd vil ogsaa glæde sig ved at høre, at der i Værket findes 43 Pedalstemmer, deriblandt en Kontra-Bombarde 32' og en Kontraprincipalbas 32'.

Det er absolut et af Teknikens Vidundere, som her er skabt. Og vi kan glæde os over, at det er en katolsk Kirke, som huser dette Værk. Selv om vi er vant til meget beskædnere Forhold, kan vi dog heraf lære, at vi ikke maa spare, naar det gælder vore Kirker. *P. K. H.*

Mariakongregationens Jubilæumsfest.

Mariakongregationen for Mænd, der har bestaaet i 50 Aar, holdt sidste Søndag en smuk Jubilæumsfest i Jesu Hjerter Kirke og i St. Knuds Sal.

Om Morgenen var der Fælleskommunion, og Kl. 6 om Aftenen fyldtes Jesu Hjerter Kirke igen til Festgudstjenesten. Mænd i store Skarer fra de forskellige Kongregationer i København havde indfundet sig tilligemed en Del Præster. Hs. Højærværdighed Biskoppen holdt Festprædikenen med Apostelens Tiltale »Viri, fratres! Mænd, Brødre!« som Udgangspunkt. Han mindedes de forskellige Præster, der havde virket i Kongregationen, og fremhævede Kongreganisterne som Eliten i den katolske Kirke. En indtrængende Appel rettede Biskoppen til Ungdommen om at slutte op om Kongregationens Fane. Efter Prædikenen fulgte Kongregationens Indvielsesbøn, Te Deum og sakramental Velsignelse, det var en højtidelig og stemningsfuld Gudstjeneste.

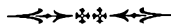
Derefter samledes Kongreganisterne ca. 200 i Tal i St. Knuds Sal til et Festmøde. Jesu Hjerter Kirkes Sang-

kor indledede med Etts Laudate Dominum og sang Maria-salmer imellem de forskellige Taler. Den første Taler var Kongregationens Præfekt, Bogbindermester Barfred, der bød Velkommen. Derefter holdt Lærer Johnsen Fest-talen. Han dvælede udførligt ved Kongregationens Stiftelse for 50 Aar siden. Det var Pater Wilhelm Tenten, som i April Maaned 1877 optog de første 25 Medlemmer i Kapellet i Ewaldsgade 5. Han omtalte Tiden i Kronprinsesse-gade 42, den fremragende Præses P. Aug. Brinkmann og hans Efterfølgere Esser og Sialm. Det var et meget inter-essant Billede af Kongregationens Liv, som Lærer Johnsen oprullede. Vi skal senere i en Anmeldelse af et Festskrift, forfattet af samme, omtale dette mere udførligt.

Pastor J a w o r s k i bragte en Hilsen fra Kongregationen paa Amager i St. Annæ Sogn og udtalte bl. a., at alt andet Ungdomsarbejde havde vist sig at være forgæves; kun i Kongregationen saa han et virksomt Middel til at bevare og fremme det religiøse Liv. Fra Kongregationen paa Amager havde ogsaa Toldassistent Andreassen Ordet, han greb Forsamlingen ved en stærkt personlig og hjerte-lig Tale, der var fyldt med gamle Minder og baaret af dyb Taknemmelighed for alt, hvad Kongregationen havde givet ham. Derefter overbragte Præfekten for De unge Mænds Kongregation, Hr. Fausbøll, den jubilerende Kongregation de unges Lykønskning. — Pater Rektor Wolfisberg oplæste en Del Telegrammer og Breve, og bl. a. fra den norske Biskop og fra Jesuiternes General og Provincial.

Tilsidst fik endelig Præses Pater Sialm Ordet for at takke de mange, der havde vist Kongregationen Venlighed og hjulpet til den smukke Fests Afholdelse. Særlig gjaldt Takken naturligvis Hs. Højærværdighed Biskoppen, der var blevet Æresmedlem af Kongregationen og havde holdt Festprædikenen i Aften. Med den biskoppelige Velsignelse og den smukke Sang »Vor Fanedug saa underfuld« sluttede Festmødet.

B. J.

Åbent brev til „AC“erne.

Højt oppe, nær taget, hvor duerne bo,
 dér har AC sine kamre;
 tilforladelig turde man håbe og tro,
 ACerne alle var varme,
 var fulde af ung begejstrings brus,

så flittig de dér kom sammen
og bidrog til, at åndernes sus
dér følte i alvor og gammen.

Af katolske studenter vi er kun få,
end færre er danske studenter;
ak, gid vi en statelig flok snart så!
en blomstrende fremtid da venter.
Vorherre sig en flok fiskere tog,
en bankdirektør og en tolder;
en lærd farisæer Han bagefter slog
til jorden — en skuespiller*) ham vog —
men Paulus dog tæten holder.

»Hvor er I henne, I store og små,
I havets vilde svaner ...?«
hvor er I henne, I grønne og grå,
som svor til lysets baner,
til korsets og ugle's faner?
hvi kommer I ej hver eneste gang,
når formandens lur os kalder
til broderskabsmøde med liflig klang
i AC's nemt fyldte haller?

Engang Vestervold »Filosofgangen« hed,
da sloges »Jener« med »Ulke«;
nu Vesterhus byder den herligste fred,
elevatoren sparer os mange fjed —
hvorfor vil så nogen skulke?

Mød frem, alle mand (altså kvinder og mænd)
og medbring et fond af tanker,
udgyd dem frejdig, på prosa, i kvad —
— næsten liemajed hvad —
yd dit bedste og vær så lige glad,
om pift eller bifald der vanker;
endel dog falder i frugtbar jord,
gi'r straks eller senere grøde
den sæde- og høstmand til glæde stor,
dem begge til åndens føde.

EO.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Opmærksomheden henledes ganske særlig paa en Koncert som Rosenkranskirkens Kor agter at give den 3. November. Naar man har fulgt det energiske

*) Nero.

Arbejde, som Korets dygtige Leder, Hr. Organist Siegler, har gjort i de sidste Aar, kan man ikke andet end raade Hovedstadens Katholikker til af alle Kræfter at støtte ham. Koncerten gives netop for at sikre Koret den fornødne Assistance i Aarets Løb og saaledes gøre det muligt at fortsætte med sit Arbejde, der fra et liturgisk og musikalsk Synspunkt er fremragende. Lad os kun tænke paa den stillulde Completorium-Gudstjeneste forleden ved Rosenkransfesten. Korets Sang og ikke mindst Assistanzen af saa udmærkede Kunstnere som Operasangerinden Fru Inger Thorsen og Violinisten Harald Andersen borger for, at Aftenen bliver en musikalsk Nydelse af Rang.

— Koncerten til Fordel for den nye Kirke i Helsingør havde samlet et stort Auditorium i St. Knuds Skoles Festsal. Den lille Wolfi Schneiderbarn, der med fuld Føje fortjener Prædikalet »Vidunderbarn«, indledede, sammen med Professor Willy Klasen, Koncerten med en Sonate af Mozart og spillede sit Virtuoso-Program: Paganinis Violin-Koncert i D-Dur og Sarasates »Zigeunerweisen« som en Mester. Der er over hans toneskønne teknisk imponerende Violinspil ogsaa dette »halb Kinderspiel, halb Gott im Herzen«, der giver det en ganske særlig Charme og Ynde. Saavel den lille Violin-Mester som hans dygtige Ledsager ved Klaveret, Professor Klasen, fortjener megen Tak for den smukke Koncert. Den vakte stor Begejstring hos de mange Tilhørere, og det pekuniære Udbytte har forhaabentlig staaet i Rang med det kunstneriske. — Koncerten overværedes af Hs. Højærværdighed Biskoppen. A. E.

— Vi gør opmærksom paa, at man kan bestille Lys til Gravene til Alle Sjæles Aften paa Vestre Kirkegaards Kontor.

— »Katholsk Klub« indledede forrige Uge sin Sæson med et Foredrag af Forfatteren Magister Anders Thuborg om »Materialisme og Mekanisme«, hvori Forfatteren rettede en skarp Kritik mod den Filosofi, der for Tiden doceres ved vort Universitet. Efter Foredraget fandt en Diskussion Sted, der gav Anledning til Præcisering af den katholske Filosofis Stilling til de opstillede Problemer.

Frankrig. I Lourdes har »Bureau des Constatations« fornylig udtalt sig om en Helbredelse, der fandt Sted i Fjor. Det drejer sig om Frk. Delot, der led af Kræft i Maven. I Fjor forlangte Lægerne, at Helbredelsen først skulde vise sig at være varig, før de vilde udtale sig. Nu har den syge igen været i Lourdes og er blevet undersøgt af ni Læger, der alle erklærede hende for rask. Tre Spørgsmaal forelagdes Lægerne: 1. Led Frk. Delot virkelig af

den omtalte Sygdom? Enstemmigt Svar: Ja. — 2. Er Helbredelsen fuldstændig? Enstemmigt Svar: Ja. — 3. Kan Helbredelsen betragtes som en naturlig Proces? — Enstemmigt Svar: Nej.

— Den katholske Liga i Dauphiné har indsendt en Petition om Kartheusernes Tilbagevenden til deres berømte Moderkloster, la Grande Chartreuse, som de i 1903 blev fordrevet fra. Petitionen har over 100 000 Underskrifter. Man kan sige, at saa godt som hele Departementet Isère har udtalt sig for Munkenes Tilbagevenden. I nogle Sogne har saa godt som alle Vælgere underskrevet. I Byen Grenobles Forstæder og Arbejderkvarterer vægrede kun 2% sig ved at slutte sig til Petitionen.

Rom. Med Spænding venter man i den nærmeste Fremtid en Encyklika om Nationalisme. »Action Française«s af Paven forkastede Theorier har givet Anledning til den, og det menes, at Encyklikaen vil komme paa Christi Kongefest, den 30. Oktober.

— Det ofte omtalte Konkordat med Lithauen er nu afsluttet, og man haaber i Løbet af denne Maaned at naa til samme Resultat med Rumænien.

Kina. Centralen for de belgiske Missioner i Nordvestkina og Mongoliet, Kollegiet i Scheut-les-Bruxelles, har faaet Meddelelse om, at Pater Leon Vandenbissche den 9. September er blevet myrdet af Røvere ved den kinesiske Grænse. Vandenbissche var 41 Aar gammel og havde virket 16 Aar i Missionen. Røverbander, der i Reglen bestaar af flygtende Tropper, er en stor Fare i alle de ødelagte Provinser. Pater Leon er blevet et af deres Ofre, fordi han trods al Fare blev trofast hos sin Hjord. Den samme Troskab og det samme Mod viser 1600 europæiske og amerikanske katholske Missionærer og en stor Mængde af Ordenssøstre, som alle holder ud paa deres Post. For Øjeblikket synes Faren for Missionærene iøvrigt ikke at være saa overhængende. Det sidste Nummer af »Missions of Scheut« skriver: »Selv i de Egne, der er blevet ødelagte af Borgerkrigen, har de katholske Missionærer næsten overalt kunnet genoptage deres Gerning. Missionærene har jo i den Grad tilpasset sig det kinesiske Folk, saa at Faren for dem i Almindelighed ikke er stor. Paa nogle faa Steder var man nødt til at forlade Missionsstationerne, men Missionærene fjerner sig ikke ret langt og benytter den første givne Lejlighed til at vende tilbage.«

— En kendt kinesisk Statsmand ved Navn Lou er indtraadt i Benediktinerordenen, efter at hans Hustru for kort Tid siden er afgaaet ved Døden. Lou har

været Attaché i Petersborg og Gesandt i Haag, var derefter Udenrigsminister og Ministerpræsident i Peking. Efter Verdenskrigen var han Kinas Udsending i Versailles, hvor han underskrev Fredstraktaten, og tilsidst har han været Delegeret ved Folkeforbundet i Genève.

Ugens Messebønner.

23. Okt. 20. Søndag efter Pintse (N-M. 741, G-M. 570). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
24. Okt. Rafael (N-M. 1118, G-M. 955).
25. Okt. Chrysanthus og Daria (N-M. 1121, G-M. 958). 2. og 3. som den 23. Okt.
26. Okt. Evaristus. Messe for en Martyr-Biskop (N-M. [4], G-M. [5]). 2. og 3. som 23. Okt.
27. Okt. Vigilie. (N-M. 1122, G-M. 958). 2. om Guds Moders Forbøn (N-M. [90], G-M. [94]). 3. for Kirken eller for Paven (N-M. [122]—[123], G-M. [107]).
28. Okt. Simon og Judas (N-M. 1124, G-M. 959). Apostlenes Præfation (N-M. 524, G-M. 42).
29. Okt. Guds Moders Messe (N-M. [90], G-M. [94]). 2. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. som 27. Okt.

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

St. Annæ Kirkes Basar.

Den store Kaffedug blev vundet paa Nr. 52 (fransk Lotteri).

Ærede Husejere! Et Ægtepar i 40-Aars Alderen ønsker Plads som Vicevært eller Portner nu eller til Nytaar. Billet mrkt. »B« modtager Redaktionen.

Ædle Velgørere

bedes godhedsfuldt erindre Lærlinge- og Børne-Hjemmene i Nakskov, nu da vi staar ved Udvidelse deraf. Alle anvendelige Gaver afhentes med Taknemmelighed af Diemar, Skindergade 32, K. Tlf. **Byen 6555**. P. G. Konto **20613**.

Sakramentssognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Kirkelig Kalender.

23. Okt. 20. Søndag eft. Pintse.	30. Okt. 21. Søndag eft. Pintse Christi Kongefest.
24. — M. Rafael, Erkeengel.	31. — M. Vigilie.
25. — Ti. Krysanthus og Daria, Martyrer.	1. Nov. Ti. Alle Helgens Fest.
26. — O. Evaristus, Pave og Martyr.	2. — O. Alle Sjæles Dag.
27. — To. Vigilie.	3. — To. Oktavdag.
28. — F. Simon og Judas, Apostle.	4. — F. Karl, Biskop og Bekender.
29. — L. Marias Officium.	5. — L. Relikviefest.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion **Søndag** d. 23. Oktober i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8¹/₂.
Paa Grund af Alle Helgens Fest bliver Mødet holdt den 8. November Kl. 4¹/₂.

A. C. Onsd. d. 26. Okt. Kl. 8¹/₂ i »Vesterhus«: Pastor Ortved taler om sin nyudkomne Bog »Cistercieordenen og dens Klostre i Norden«. Administratores.

Set. Josefs Gilde st. 1885.

Ekstraordinær Generalforsamling afholdes **Mandag** den 24. Oktober Kl. 8 Aften i Brøgdgade 67. Da der er meget vigtige Sager paa Dagsordenen, er det Medlemmernes Pligt at give Møde. Bestyrelsen.

Odense Menighedens 60-Aars Jubilæum fejres paa følgende Maade: Onsdag den 19. Oktober, Torsdag d. 20. og Fredag d. 21. Kl. 8 Aften Prædiken med Andagt. —
Søndag d. 23. Oktbr: Kl. 7¹/₂ Sangmesse m. Fælleskommunion. Kl. 10 Pontifikalmesse (eller Levitmesse). Kl. 7 Aften Festmøde paa Industripalæet.

En Fest for alle katholske unge

afholdes i Vesterhus **Søndag** d. 23. Okt. Kl. 7 Aften. (Ikke som feilagtigt meddelt i Kath. Ungd. Kl. 8). Stud. theol. Knud Ballin holder Foredrag om sin Rejse i Palæstina. Bibliotekar Jakob Hiort fortæller om Clervaux og Averbode. Pastor Benzou synger til eget Luth-Akkompagnement, og der vil være Optræden af Birgittaforeningen, Spejdere o. a.; Solonumre og muntre Fællessange.
Fri Entré. Kaffe og Brød 50 Ørc.

P. Menzinger S. J. agter at holde en Række Foredrag om **Vor gamle Kristentros Sandhed og Skønhed.**

6) **Mandag** 24. Okt.: Forløsningen.

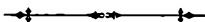
Foredragene holdes i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B. Kl. 8¹/₂ Aften. Adgang fri for alle.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.
Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaud (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8°, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 44.

Søndag den 30. Oktober.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Kristi kongelige Sandheds-Herredømme (fortsat). — Fra Vatikanet og Kurien. — Fra Kolding. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Brevkasse. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 4,1—5,6.

Samfundslivets Brøst umuliggør ogsaa fuldkommen Lykke her paa Jorden.

1. *De smaa i Samfundet undertrykkes af de store. (1—3.)*

Jeg vendte mig til andre Ting og saa de Voldsgerninger, der sker under Solen, og de uskyldiges Taarer, uden at der er nogen, der trøster dem, og uden at de kan forsvare sig selv mod Overlast, blottet som de er for alles Hjælp. Da priste jeg de døde mere end de levende, men for endnu lykkeligere end begge to ansaa jeg den, der endnu ikke er født og ikke har set det onde, der sker under Solen. (1—3.)

2 *De rastløse bliver Genstand for Misundelse, og de lade ødelægge sig selv.*

Og igen tog jeg alle de menneskelige Anstrengelser i Øjesyn, og jeg opdagede, at flittigt Arbejde bliver Genstand for andres Misundelse: ogsaa heri er der altsaa Forfængelighed og overflødig Bekymring. Den taabelige lægger

Hænderne i Skødet og æder sig selv op, idet han siger: Bedre er en Haandfuld Hvile end to Hænder fulde af Arbejde og Sjælekval til. (4—6.)

3. *At fly alt Samfundsliv har ogsaa sine Ulemper.*

Ved mine Iagttagelser bemærkede jeg endnu en anden Forfængelighed under Solen: Der er en eller anden ensom, der ikke har nogen hos sig, hverken Søn eller Broder, og alligevel holder han ikke op med at arbejde, og hans Øjne bliver aldrig mætte af Rigdom. Han mangler Eftertanke og siger ikke: For hvem er det egentlig, at jeg arbejder, og hvorfor nægter jeg mig Nydelsen af mit Gods? Ogsaa det er Forfængelighed og den kedeligste Sjælekval. Det er altsaa bedre at være to end een; de nyder nemlig godt af deres Samvær. Falder den ene, kan han støttes af den anden. Men ve den ensomme! Thi falder han, er der ingen til at rejse ham op. Og har to fælles Sovekammer, varmer de hinanden indbyrdes. Men hvorledes kan den ensomme blive varm? Og medens nogen kan overvælde den enkelte, kan to staa sig imod ham. Tretvundet Snor brister ikke let. (7—12.)

4. *Modgang i Kongehuset.*

Bedre er det at være en fattig, men klog Yngling, end en gammel Konge, som er en Taabe og ikke forstaar at sørge for Fremtiden. Thi undertiden kommer en eller anden til Kongeværdighed fra Fængsel og Lænker, medens en anden, der er født i et kongeligt Hus, ender i Usselhed Jeg saa alle, der levede og færdedes under Solen, slutte sig til den anden, til Ynglingen, der skulde bestige Tronen for den første. Der er ingen Ende paa alle de Menneskers Tal, der levede før (ham), men heller ikke senere Slægter vil glæde sig over ham. Nej, ogsaa det er Forfængelighed og Sjælekval. (13—16.)

5. *Kirkegang uden Lydighed og Gudsfrygt bliver ogsaa en Skuffelse.*

Vogt din Fod, naar du gaar i Guds Hus, og træd nærmere for at høre. Thi langt bedre er Lydighed end Slagtofre for Taaber, der ikke veed, hvad ondt de gør. (17.)

Tal ikke ubetænksomt og lad dit Hjerte ikke haste med at udtale et Ord for Guds Aasyn. Thi Gud er i Himlen og du paa Jorden; derfor skal dine Ord være faa. (Thi som) mange Bekymringer fremkalder Drømme, (saaledes) aabenbarer Daarskaben sig i mange Ord. (5,1—2.)

Har du givet Gud et Løfte, saa tøv ikke med at holde det. Thi upaalidelige og taabelige Tilsagn mishager ham. Nej, hold, hvad du lover. Det er meget bedre ikke at give Løfter end først at love og saa ikke at holde. Lad ikke din Mund forføre dit Kød til Synd, og sig ikke i Englens Paahør: Der er ikke noget Forsyn! Ellers vredes Gud over din Tale og nedbryder alle dine Hænders Værker. Hvor der er mange Drømmerier, der er der megen Forfængelighed og endeløs Snak. Nej, du skal hellere frygte Gud. (5,3—6.)

Kristi kongelige Sandheds-Herredømme.

Af Dom *Laurentius Zeller*, Abbed af St. Matthias i Trier.

Autoriseret Oversættelse ved *Sv. Aa. R.*

(Fortsat.)

II.

Da Tidens Fylde kom, indførte Gud selv sin forjættede Søn i Verden som Sandheds-Kongen. Erkeenglen Gabriel, der bragte Maria, Jomfruen i Nasaret, Budskab, at hun skulde føde Verdens Frelser, pegede hen paa hans Kongeherredømme: Dit Barn »skal være stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham hans Fader Davids Trone, og han skal herske over Israels Hus evindeligt« (Luk. 1, 32—33). Kristus traadte frem af Forjættelsernes dunkle Skød ind i Jordelivets klare Dagslys; hans kongelige Sandheds-Herredømme antager nye Former. Ogsaa nu er han Maal for alle deres Tro og Forventning, der vandrer i hans Sandheds Lys. Hvis det for Korthed og Klarheds Skyld maa være mig tilladt at bruge et theologisk Udtryk, saa vil jeg sige, at han nu ogsaa udøver sin Kongemagt *in ordine causalitatis efficientis physicae et moralis*. Han styrer nu sit Sandheds-Kongedømme

ikke blot som en Idé, men som Sandhedens Lærer og Kundgører, som al Lyses og Naades Formidler. Alt som tolvaarig Dreng lader han første Gang sin Visdoms Lys skinne for de Skriftkloge i Templet i Jerusalem. »Men alle, som hørte ham, var forbavsede over hans Forstand og hans Svar« (Luk. 2, 47). Først da han er tredive Aar gammel, forlader han det ringe Værksted i Nasaret for at træde offentligt frem som Lærer. Hele hans offentlige Liv er viet Læren, Forkyndelsen af Guds Rige. Dette berettes saaledes i Evangeliet: »Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: »Gører Bod, thi Himmeriges Rige er nær« (Mat. 4, 17); »og han drog omkring i hele Galilæa og lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium« (Mat. 4, 23). Ogsaa til Judæa og Jerusalem vandrede han for at forkynde det glade Budskab om Himmeriget. »Han lærte dem som En, der har Myndighed, og ikke som deres Skriftkloge og Farisæerne« (Mat. 7, 29). »Aldrig har et Menneske talet saaledes som dette Menneske« (Joh. 7, 46).

Lydt og aabent gjorde han sine Kongekrav i Aandens Rige gældende, Krav, som kun den kan rejse, der er sig sin hellige Tjeneste for Sandheden tilfulde bevidst. »Jeg er Verdens Lys,« siger han, »hvo, som følger mig, han vandrer ikke i Mørke, men skal have Livets Lys« (Joh. 8, 12). Hvilket Løfte ligger der i disse Ord? Han vil være det samme for Menneskene i deres aandelige Liv, som Solens Lys er for deres jordiske Tilværelse; han vil være Sandhedens Konge for dem. Derfor gjorde han ogsaa Krav paa ubetinget Tro. Han optraadte ikke i Videnskabens Navn for ved Bevisgrunde at uddanne sine Disciple til Lærde; han kom i Faderens Navn, udgik og kom fra Gud (Joh. 5, 43; 8, 42). Han bragte ikke en ny Videnskab til Menneskene, men Guds Visdom og Sandhed. Atter og atter beraabte han sig paa Sendelsen fra Faderen og fordrede Tro, Aandens Underkastelse. »Han, som sendte mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, dette taler jeg for Verden« (Joh. 8, 26). Hver den, som hører ham, hører Faderen, og hver den, som tror paa ham og bekender ham for Menneskene, vil han ogsaa bekende for sin Fader, som er i Himlene (Mat. 10, 32—33).

Troen er den Gærning, som Gud kræver af hver Mand. Da Jøderne spørger ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan udrette Guds Gærninger?«, svarer han dem: »Guds Gærning er den, at I skal tro paa den, som han udsendte« (Joh. 6, 28—29). Hver den, som ikke anerkender Sandheds-Kongen, men forkaster »Troens Lydighed« (Fil. 2, 17), er allerede dømt. »Hvo som forsmaar mig og ikke annammer mine Ord, har den, som dømmer ham i det Ord, som jeg taledede, det skal dømme ham paa den yderste Dag. Thi jeg har ikke talet af mig selv, men Faderen, som sendte mig, han har budet mig, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale« (Joh. 12, 48 ff.). Troen leder til evigt Liv, ja, ved den tager vi alt Del i det evige Liv og Guds Sandhed. »Sandelig, sandelig siger jeg Eder, hvo som tror paa mig, har evigt Liv« (Joh. 6, 47). »Dette er min Faders Vilje, der sendte mig, at hver den, som skuer Sønnen og tror paa ham, skal have evigt Liv« (Joh. 6, 40).

Kristus har ikke ladet sine Disciple i Tvivl om, af hvilke Kilder den Sandhed, han forkyndte dem, sprang. Alt, hvad han lærte dem, har han modtaget af Faderen. Vi kan, som Kirkesfædrene og Oldtidens Theologer, kun tyde hans Ord som en umiddelbar Guds-Beskuelse. Alle-rede under sit Liv i Kødet har Kristus med sin Menneskeforstands Blik skuet Gud Ansigt til Ansigt. Derfor kunde han sige til Nikodemus: »Sandelig, sandelig siger jeg Dig« — i denne ganske egenartede højtidelige Form, som Kristus Gang paa Gang anvender for at bekræfte sine Ord, ligger der en Henvi-sning til hans Udsagns ubetingede Sandhed — »hvad vi ved, det taler vi, og hvad vi har set, det vidner vi« (Joh. 3, 11). Det er som Menneske, han her taler; ogsaa som Menneske har han set det, han taler om. I Legemet dvælede han paa Jorden, i Aanden hos Faderen i Himlen. Himlen er jo ikke blot et Sted, men ogsaa en Tilstand af fuldkommen Naadeforening med Gud i umiddelbar Beskuelse af hans Væsens Uendelighed. »Ingen er faren op til Himlen, uden han, som fór ned fra Himlen, Menneskesønnen, som er i Himlen« (Joh. 3, 13). I Lys af dette Vidnesbyrd maa vi ogsaa opfatte andre af Kristi Udtalelser i samme Mening, som f. Eks. disse Ord: »Jeg

taler dette, saaledes som min Fader har lært mig« (Joh. 8, 28). Som Guds sande Søn havde Kristus i sin Menneskenatur alt Krav paa »*gratia consummata*«, paa Naadelivets hele Fylde, hvori Gud havde besluttet at delagtiggøre Engle og Mennesker. Menneskenaturens Forening med Guddomsnaturen i Guds Søns Person har ikke ophævet Forskelligheden mellem de to Naturer men kun forbeholdt Menneskenaturen det for den væsesejendommelige, hvorved den var bleven til en Personlighed, for derved at give den det væsesejendommelige, hvorved Menneskesønnens Guddomsnatur blev en guddommelig Person. Guds Søn er til og lever i to Naturer; han ejer en Menneskenatur og alle de Livsfunktioner, som dermed hænger sammen. Guds Søn erkender og elsker Faderen ikke blot med sin Guddoms-Visdom og Guddoms-Kærlighed, men ogsaa med sin menneskelige Forstand og Vilje. Derfor maatte hans Menneskenatur udstyres med en Fylde af overnaturlige Gaver, at Gud kunde virke gennem den. Kristus maatte som Menneske kunne beskue Gud umiddelbart, for ogsaa som Menneske at blive sig sin Guddoms-Person bevidst. Gennem hans Menneske-Mund har Gud i Sandhed talt til os, som Apostlen skriver i Brevet til de Hebræer (1, 1): »Efter at Gud fordem mange Gange og paa mangfoldig Viis har talet til Fædrene ved Profeterne, har han tilsidst i disse Dage talet til os ved Sønnen.« Kristus har forkyndt os, hvad hans Menneskeforstand har skuet i Guds Væsen. — Han er Sandhedens Drot.

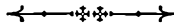
Kristus stod for Mennesker i Menneskehedens dødelige Hylster og klædte sin Guddomsvisdom i Menneskeord. Som Sandhedens Drot fordrer han ikke blind Underkastelse; han har jo selv skænket Mennesket Forstandens naturlige Lys og derved respekteret Fornuftens Krav paa Sandhedens fulde Erkendelse. Derfor indskrænkede han sig ikke blot til at kræve Tro, — men han tilsagde ogsaa alle, der her paa Jord i Tro tager imod hans Ord, at skue Sandheden selv i Himlens fulde Lys. Og han har bekræftet sin Sendelse fra Gud og sine Forjættelser paa saadan Viis, at hvert redeligt Menneske maa fæste fuld Lid til hans Ords Sanddrthed. Borger ikke hans Livs Hellighed, hans Personligheds hele etiske Majestæt for

hans Udsagns Sandhed? Tryg retter han dette Spørgsmaal til sine Fjender: »Hvo iblandt Eder kan overbevise mig om Synd?« Ingen vovede at svare ham. Derfor kan han foreholde dem deres Vantro: »Naar jeg siger Eder Sandhed, hvorfor tror I mig da ikke« (Joh. 8, 46)? Gjorde han ikke Tegn og stærke Gærninger som ingen tidligere? Folket aflægger dette Vidnesbyrd: »Ingen kan gøre disse Tegn, som Du gør, uden Gud er med ham« (Joh. 3, 2)! Det største Bevis paa sin Sanddruhed gav han Verden ved sin Død og sin herlige Opstandelse. Ved frivilligt at lide Døden, den mest pinefulde, den mest forsmædelige Død, som den Tid kendte, viste Kristus, at det ikke var egen Ære, han søgte, men Faderens; at han ikke traadte i Skranken for egen Lære og Meninger, men kundgjorde den Sandhed, der var givet ham af Faderen. For at give Verden endnu et Bevis for sine Ords Sandhed stod han Paaskemorgen herlig op af Døde.

I højtidelig Form forklarede Kristus før sin Død Hensigten med det grufulde Drama paa Golgata. Palmesøndag holdt han sit højtidelige Indtog i Jerusalem som Jødernes Konge. Folket drog ham i Møde i tætte Skarer, tog Palmegrene i Hænderne, hyldede ham og jublede: Hosanna! Davids Søn! Velsignet være han, som kommer i i Herrens Navn! Israels Konge! (Mat. 21, 9; Joh. 12, 13.) Kristus tog mod deres Hyldning og afviste Ypperstepræsterne og de Skriftkloge, da de foreholdt ham dette. Han gav dem dermed et Paaskud til at stævne ham for Domstolen. Ypperstepræsten tog til Orde og sagde: »Jeg besværges Dig ved den levende Gud, at Du siger os, om Du er Kristus, den levende Guds Søn.« Kristus svarer ham: »Du har sagt det« (Mat. 26, 63—64)! Folkets Ypperste skænker ham ingen Tiltro; blændet af deres Lidenskaber anerkender de ikke deres Konge. De slæber ham for den romerske Landshøvding Pilati Domstol og forlanger ham korsfæstet, fordi han giver sig ud for Jødernes Konge. Pilatus vil forvise sig ved Selvsyn, derfor spørger han: »Er Du Jødernes Konge?« Den romerske Statholder kendte kun til et politisk Kongedømme og kan derfor ikke have ment det alvorligt med sit Spørgsmaal; derfor vil Jesus, før han giver noget Svar, pege paa Spørgsmaalets dybere,

sande Mening: »Taler Du dette af Dig selv, eller har andre sagt Dig det om mig?« Pilatus føler sig stødt og svarer: »Er jeg en Jøde? Dit eget Folk har overantvordet Dig til mig. Hvad har Du gjort?« Nu erklærer Kristus aabent, at han er af Kongeæt og ejer et Kongerige, men ikke af denne Verden men i Aandens og Sandhedens: »Konge er jeg! Jeg er dertil baaren og dertil kommen til Verden, at jeg skal give Sandheden Vidnesbyrd« (Joh. 18, 33). Pilatus havde ingen Forstaaelse af dette Sandheds-Kongerigedømme; han erklærede, at han ikke fandt Skyld hos ham, men trængt af Jøderne giver han efter for deres Forlangende og dømmer Guds Søn til Korsets Død. Uden selv at vide af det bevidner Pilatus Sandheden ved den Paaskrift, han lod sætte over Korset, den, der paa alle Krucifikser hele Verden over endnu den Dag i Dag bærer samme Vidnesbyrd: »Jesus af Nasaret, Jødernes Konge.«

Som Israels Konge, som Jødernes Konge er Kristus død paa Korset og har ved denne Offerdød ført os ud af Syndens Mørke og ind i Guds Sandheds Lysrige. Med sit Blod beseglede Kristus sit kongelige Sandheds-Herredømme paa Korsets Træ: *Christus hodie!* (Sluttes.)

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. Fr. X. Zimmermann, Rom.

Alle Begivenheder i den sidste Uge træder i Baggrunden overfor det ene uventede, at Vatikanet selv traadte frem fra sin nu i halvandet Aar strengt iagttagne Tilbageholdenhed og nærmest officielt tog Stilling til et politisk Spørgsmaal, som i omtrent 60 Aar har ventet paa en Løsning, nemlig det romerske Spørgsmaal.

Ved det romerske Spørgsmaal forstaar man det Problem, hvorledes Paven skal genopnaa den fulde Suverænitæt og det verdslige Herredømme, som blev ham frarøvet i 1870. Det drejer sig ikke om en Titel, men om et Retsspørgsmaal, som er opstaaet ved den saakaldte »Garantilov« af 13. Maj 1871, der danner Grundlaget for Den hellige Stols Stilling siden da. Loven er aldrig blevet anerkendt af Vatikanet, men Paven har til Stadighed protesteret mod

denne Tilstand og har overfor Verden givet Udtryk for denne Protest ved som »Fangen i Vatikanet« aldrig at forlade de Apostoliske Paladsers Grund. Den Paven ved Garantiloven tilsikrede skattefri Indtægt paa 3 225 000 Lire har Paven hidtil aldrig modtaget; i sine Slotte lever han ikke som sin egen Herre, men har dem kun til Laans; han har Brugsretten, saa at man ikke kan tale om, at han ejer Vatikanet med Peterskirken, Lateranet, Cancellariat, Datariat og Castello Gandolfo. Pavens Suverænitetsrettigheder, som man lod ham beholde, er nærmest en Ære, men ikke en virkelig fri og uafhængig Herskers Rettigheder. De bestaar i personlig Ukrænkelighed og Uansvarlighed overfor Statens Domstole, hans Slottes Exterritorialret samt Ret til at holde egen Garde, egen Post og til at udsende og modtage diplomatiske Repræsentanter.

Pavens Rets- og Magtstilling i Rom var saaledes et aabent Spørgsmaal, som man knapt rørte ved. Før Fascismen tænkte ingen italiensk Regering nogensinde paa at tilbagegive Paven blot en Del af hans Territorier eller at lade ham faa den fulde politiske Suverænitet igen. Udenlandske Forsøg paa at bilægge Striden mellem Quirinal og Vatikan blev afvist, saaledes Napoleon III's Forslag om at forelægge det romerske Spørgsmaal for en Kongres, ligesom Bismarcks Plan af samme Art og Gladstones Konferenceforslag. Crispi gjorde Forsøg paa at forhandle direkte med Vatikanet, men det lykkedes ikke. Endnu da Mussolini overtog Regeringen, var Tiden ikke moden til Forhandling, og det fascistiske System, som den Dag i Dag afvises fra et kristeligt Standpunkt, har i sine fem Regeringsaar maattet døje megen haard Kritik fra kirkelig Side. Men Mussolini havde af Princip sat Religionen, som hans Forgængere havde bekæmpet, og det vil sige Katholicismen, ind i sit nye Statssystem, og det blev modtaget med Bifald af Folket, ogsaa i Militær- og Embedskredse, ligesom i gejstlige Kredse, saa at en stor Del af den italienske Gejstlighed, endog adskillige Kardinaler, som nationale Italianere sluttede sig til hans Parti. Men i Kirkens øverste Ledelse holdt man sig afventende, ja mistroisk tilbage, man anerkendte det gode, som Fascismen igen havde bragt i Italiens religiøse Liv, men rørte ikke ved det romerske Spørgsmaal. Da i Fjor Kardinal-Statssekretær Gasparri og Kirken blev draget for meget ind i den politiske Kamp, greb Paven selv ind og afviste alle Tilnærmelsesforsøg, idet han betonedede Kirkens principielle Standpunkt, og dermed blev den offentlige Behandling af denne Sag udskudt paa ubestemt Tid.

Denne ubestemte Tid er nu for faa Dage siden kommet. Thi Vatikanet har besluttet sig til ogsaa fra sin Side

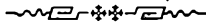
officielt at gribe ind i den offentlige Debat om det romerske Spørgsmaal og svare paa to betydningsfulde Artikler, som var offentliggjort henholdsvis af den tidligere Undervisningsminister Gentile i »Corriere della Sera« i Milano og af Arnaldo Mussolini, Fascistførerens Broder, i »Popolo d'Italia«.

Vatikanets Svar gaar videre end alle tidligere Udtalelser, fordi det for første Gang ikke blot behandler Spørgsmaalet fra principielle Synspunkter, men kommer med konkrete praktiske Forslag. Svaret er ikke mere en blot Protest, som Vatikanet konsekvent har fremsat i 57 Aar, men et virkeligt Forsøg paa at aabne Vej for en Løsning, det er et Skridt fra det absolut negative til det muligvis positive, et fast Grundlag for en Diskussion og for eventuelle Fredsforhandlinger.

De væsentlige Punkter i Vatikanets Udtalelse er følgende. Italien har med haard Haand tilintetgjort den Stat, som Kirken behøver for at kunne øve sin aandelige Gerning i Verden, og har dermed gjort Ende paa en Tilstand, som Aarhundreders Værk havde fæstnet. Italien alene kan — og det er ogsaa dets Pligt — genoprette denne Stat, om ikke i samme Maalestok som før, saa i en mindre, men saaledes at Kirkens Herskers Frihed og Uafhængighed er synlig for alle troende i Verden. Til Genoprettelse af denne Stat paakalder Den hellige Stol ikke udenlandske Magters eller internationale Domstoles Hjælp. Den venter ikke Løsningen af en udenlandsk Intervention, men af det italienske Folks Retfærdighed. De udenlandske Magter skal kun tage en Overenskomst mellem den italienske Stat og Kirken til Efterretning. Det er ikke sandt, at Paven aldrig har været saa fri som siden 1870; hvis det var rigtigt, kunde Staten jo ikke anerkende, at der den Dag i Dag bestaar »et levende og uløst, brændende romersk Spørgsmaal«. Dette er ikke et rent italiensk Spørgsmaal, men et Verdensspørgsmaal (questione universale), ikke et rent nationalt, men et inter- og supernationalt, et katolsk Spørgsmaal. Den Frihed og Uafhængighed, Kristenhedens Overhoved forlanger, maa ikke blot være virkelig og fuldkommen (reale e perfetta), men ogsaa synlig (manifesta), for alle troende, saa at Paven ikke ser ud som »en Fyrstes Kapellan«. Som Hoved for hele den katolske Verdens religiøse Interesser kan Paven ikke være nogen verdslig Magts Undersaat, selv om denne Magt var god og katolsk. Hvis Paven anerkendte Garantiloven, kom han derved i en saadan Afhængighed, at hele den katolske Verden vilde møde ham med Mistro og udlægge alle hans Handlinger politisk. Da vilde Frafaldet fra Kirken tage til, og der vilde opstaa Nationalkirker og mangedobbelt

Skisma. Det er ikke hele Verdens troende, der skal være Dommere i denne Sag; Paven alene skal bestemme om Betingelserne for sin Frihed og Afhængighed og om de nødvendige Garantier derfor. Han er den eneste og inappellable Dommer. Ethvert ensidigt italiensk Forsøg paa at bilægge den siden 1870 standende Strid er forgæves, naar det ikke bifaldes af ham, der styrer den katholske Verden.

»Osservatore Romano«s Udtalelser har gjort det største Indtryk baade i Rom, i hele Italien og i Udlandet. Betydningsfulde Svar er endnu ikke fremkommet. Overdrivelser i altfor optimistisk Retning og allerede fremsatte Enkeltheder om Indretningen af en eventuel Kirkestat maa tilbagevises. Fra Paris og London foreligger allerede saadanne Udtalelser, men de har ingen Betydning og er straks blevet tilbagevist af den romerske Presse. I Rom selv er Opfattelserne delt mellem Forventning om en nær Løsning og afvisende Skepsis. Dog er den Mening almindelig, at Løsningen kun er mulig nu, saa længe en fast Vilje, der har Magt til at sætte sig igennem, behersker Forholdene i Italien.

Fra Kolding.

Efter fire Gange gentagen Indbydelse lykkedes det os endelig at faa højjærværdige Monsignore Helmke til at komme over at besøge os, Mgr. Helmke har været Sognepræst her fra 1901—05, saa vi havde ogsaa Grund til at fejre hans 50 Aars Præstejubilæum.

Det traf sig ganske mærkeligt, og der var ingen, der havde tænkt derpaa i Forvejen, men i Søndags var det netop 50 Aar siden, den unge nyviiede Pastor Helmke — 16. Oktober 1877 — sammen med Pastor Dr. Niehaus kørte over Grænsen og ved Middagstid kom til Kolding. Her saa han ud af Kupévinduet og fik Øje paa den mægtige Ruin og spurgte forbavset, hvad det var, og efter Svaret, om der var Katholikker her. »Nej, endnu ikke!« Den unge Præst rejste dengang videre til Randers. Lidet anede han, at han 50 Aar efter skulde fejres som forhenværende Sognepræst i en blomstrende Menighed i Kolding. — Ja, der var virkelig mange i Kirken baade til den stille Messe og til Højmessén, hvor Mgr. Helmke baade celebrerede og prædikede. Det blev en Gudstjeneste, der paa den smukkeste Maade forbandt Fortid med Nutid. Straks efter Messén forsamledes alle i Skolens Sal, hvor Sognepræsten

holdt en kort Tale til Jubilaren og overrakte denne Menighedens Gave, der bestod i et Maleri af Anders Andersen. Maleriet forestiller Sct. Michaels Kirke som Midtpunkt i Kolding By, saaledes som den virkelig tager sig ud, naar den ses oppe fra Seest Banker. Maleriet er meget fint udført og giver et levende Billede af Byen og Omegnen; det er nok Graavejr og regnfuldt Vejr, men der spiller alligevel Lys over Engen og Skydebanelunden foran og over Fjorden og Højderne i Nørre Bjært Sogn paa den anden Side. Billedet maatte males i Regnvejr; men det viser Anders Andersen som den fødte Maler, han er.

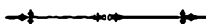
Jubilaren skulde ikke slippe billigt. Under Aftenandagten maatte han, for at tale i Katekismusstil, tilvende os Frufterne af sin videnskabelige Beskæftigelse med den hellige Skrift. Foredraget eller, hvad man nu vil kalde det, blev paa hørt med stor Opmærksomhed.

Saa kom den muntre Del af Dagen. I Skolegaarden holdt en stor Rutebil, der havde hidført Hr. Pastor Wolff fra Haderslev med sit Tolvmands Hornorkester. Salen var festligt pyntet med Blomster paa Bordene, de store Danebrogs- og Paveflag fra Taarnet, den prægtige kunstbroderede Kirkefane, det polske Flag og Jubilæumsgaven. Pastor Wolffs Orkester satte straks Humør og Sving i det hele. Kriminalbetjent Kallan, der stod for Festarrangementet, bød Velkommen, og efter »Der er et yndigt Land« holdt Sognepræsten Festtalen for Jubilaren. Han dvælede ved Jubilarens Kærlighed til Danmark, der havde faaet ham til at komme tilbage hertil paa sine gamle Dage. Kærlighed virker Genkærlighed. Taleren gjorde opmærksom paa, at Jubilaren som Delegatvikar (Generalvikar) var »Oculus et manus Episcopi« »Biskoppens Øje og Haand«; han havde derfor Ret til at holde Taleren i Ørene, men det maatte siges, at Jubilaren hidtil havde taget meget blidt fat, og efter den gamle Leg »Hvad hedder Præstens Kat?« vil Taleren endnu sige »Tag bedre fat« fremfor »Slip Øre«. Jubilaren fortalte fængslende om gamle Dage og bragte en Hilsen fra Mgr. Storp tilligemed det glade Budskab, at samme alvorligt tænker paa at komme og besøge os. Det vekslede med Taler og Sange og med begejstrede Hurraraab, ikke mindst for Pastor Wolff og hans Tylvt. Det var pragtfuldt at se og høre Orkesteret. Pastor Wolff trakterer Stortrommen, saa man skulde tro, han aldrig havde foretaget sig andet. Paa indtrængende Opfordring maatte Jubilaren give nogle af sine morsomme Historier til Bedste. Navnlig vakte Spøgelseshistorien: »Wollen Sie barbiert sein?« umaadelig Jubel.

Da alt var slut, og den oplyste Rutebil futtende og spruttende gled ud af Skolegaarden, formaaede Hensynet

til den sildige Nattetime og Skolesøstrenes Søvn ikke at holde Begejstringen tilbage. P. Wolff og hans Skare fik sid et rungende Hurraraab til Afsked. Ja, det er rigtignok Nabokatholikker at have!

Nej! — Noget af det bedste til sidst! Mandag var Sct. Hedvigsfest, og Skolen havde faaet fri, men der var mange, der var tilstede og kommunicerede under Mgr. Helmkes Messe i Kirken. Og ikke mindst af Børnene, og saa gik en Del af dem fra den store Klasse ind og gjorde alt fuldstændig rent og i Orden i Skolens Sal og vaskede Gulvet, saa at der ved Middagstid var aldeles »blaast«; og det gjorde Børnene tildels paa fastende Hjerte eller kun efter et Stykke Wienerbrød. *Fader O.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. 150—200 unge fyldte Salen i Vesterhus til Trængsel Søndag Aften, da Pastor Benzons, der havde arrangeret Mødet, bød Velkommen og derefter gav Ordet til D K U F's nye Formand Pastor Nösen, som rettede en indtrængende Appel til Ungdommen. Stud. theol. Knud Ballin fortalte interessant om en Valfart til det bellige Land, som han havde foretaget i denne Sommer, og Bibliotekar Jakob Hiort gengav nogle Erindringer fra et Besøg i Averbode og Clairvaux. Efter at der var drukket Kaffe, gik Tiden med forskellig Underholdning, der var for Folke-danse, Sang og Deklamation, i det hele taget en fornøjelig Ungdomsaften.

— Vi gør endnu engang opmærksom paa Koncerten i Institut Jeanne d'Arc paa Torsdag. Det er Rosenkranskirkens Kor, der synger, og Koret har desuden sikret sig en fortrinlig Assistance i de Herrer Carl Vorm og Harald Andersen samt Operasangerinde Fru Inge Thorsen, der vil synge Joh. Strauss' Frühlingsstimmen. Saa der er al Grund til at sikre sig Billet.

— Søndag den 16. og Onsdag den 19. Oktober samledes man i St. Josefs-Salen bag Sakramentskirken til Aftenunderholdning. Koret sang gamle Folkeviser, kønt og diskret, og Pianist og Organist Hr. Carl Vorm spillede med vanlig Færdighed Strauss' Ouverture til »Flagermusen«. — Men hvad det navnlig kom an paa, var Komedien, hvormed den splinternye Theaterscene skulde indvies. Birgittaforeningen i Forbindelse med Sakramentskirkens Kor opførte Erik Bøghs fornøjelige Vaudeville »Tre for En«. Der blev spillet med straalende Humør og med en ikke ringe Dygtighed, og de mange morsomme Situationer høstede rigeligt Bifald. *H.*

Brevkasse.

Tillad mig, Hr. Redaktør, i al Beskedenhed at henstille, at den nye Fest sidste Søndag i Oktober paa Dansk ikke — som i sidste Nummer af Ugeskriftet — kaldes Kristi Kongefest men Kristi Kongsfest. I det danske Missale er den benævnet: »Vor Konges og Herres Jesu Christi Fest«. »In festo Domini nostri Jesu Christi regis« gengives rettere som: »Vor Herre Jesu Kristi Kongsfest«.

Sv. Aa. R.

Tak for Forslaget! Jeg tror, De har fundet det rigtige Navn til den nye Fest.

Red.

Ugens Messebønner.

30. Okt. Christi Kongsfest (N-M. 1130). Ihukommelse af 21. Søndag (N-M. 744, G-M. 573).
31. Okt. Vigilie (N-M. 1127, G-M. 964). 2. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for Kirken eller for Paven (N-M. [122]—[123], G-M. [107]).
1. Nov. Alle Helgens Fest (N-M. 1135, G-M. 965).
2. Nov. Alle Sjæles Dag (N-M. 1140, G-M. [113]).
3. Nov. Oktavdag. Messe som 1. Nov. 2. 21. Søndag (N-M. 744, G-M. 573). 3. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]).
4. Nov. Karl. Messe for en Bekender-Biskop (N-M. [34], G-M. [34]; Oration N-M. 1150, G-M. 971). 2. Allehelgen (N-M. 1135, G-M. 965). 3. Vitalis og Agricola (N-M. 911, [33], [34]; G-M. 742, [34]).
5. Nov. Relikviefest (N-M. 1150, G-M. 952). 2. Allehelgen (N-M. 1135, G-M. 965).

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 4. Nov.)

- St. Ansgars Kirke:** Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse. Kl. 8 Aften Andagt.
- Rosenkranskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- Sakramentskirken:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 8 Aften Andagt.
- St. Annæ Kirke:** Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8
- Jesu Hjertes Kirke:** Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.
- St. Andreas Kirke:** Efter 8-Messen sakramental Velsignelse, Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.
- St. Josefs Kirke:** Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Mariakongregationen for Mænd i Sundby afholder Fælleskommunion Søndag den 30. Oktober under Messen Kl. 8.

Om Aftenen Kl. 6 Festandagt med Optagelse, derefter Stiftelsesfest i Salen. Kongreganisterne og Aspiranterne bedes møde senest Kl. 5¹/₂ i Salen. Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at foretage Optagelsen.

P. B. V.

Chr. Ren, Sekretær.

Den eukaristiske Forenings Medlemmer bedes erindre Tilbedelsen Fredag den 4. November i St. Ansgars Kirke og i Rosenkranskirken.

En Tak fra Odense. De mange, som i Anledning af Sognejubilæet har glædet os ved deres gode Ønsker, bedes ad denne Vej modtage vor bedste Tak.

Josef Resch.

KORKONCERT

Rosenkranskirkens Kor

Torsdag d. 3. November Kl. 8

i

Institut „Jeanne d'Arc“

Frederiksberg Allé 74.

Med velvillig Assistance af:

Operasangerinde Fru *Inge Thorsen* — Violinist Hr. *Harald Andersen* — Pianist Hr. *Carl Vorm*.

Koret under Direktion af Organist *Fr. Siegler* vil synge:
Carl Nielsen: Fædrelandssang. — *Bechgaard*: 3 Sange —
Tofft: 2 Sange — Kærlighed og Smørrebrød. — Gravskrift.
— *Bruch*: 3 Hebræiske Sange (for Damekor).

Billetter à 1 Kr. 50 Øre, Børn 50 Øre faas hos Pastor Jensen, Boyesgade 8³, Pastor Messerschmidt, Boyesgade 8², Pastor Ronge, Nørrebrogade 27 C, Institut »Jeanne d'Arc«, Portneren Stenogade 4, hos Korets Medlemmer og hos Organist *Fr. Siegler*, Kingosgade 17, Mezz.

St. Knuds Skole, Kbhvn. Stenogade 4.

Til Fordel for Hedningebørnene spiller Eleverne (i Underskolen) Søndag den 30. Oktober Aften Kl. 7 Missionsdramaet:

Negerdrengen Tarcisius.

Program: I. Lysbilleder: Den romerske Martyrdreng Tarcisius.
II. Negerdrengen Tarcisius.
III. Tableau.

Elevernes Forældre og Skolens Venner indbydes herved høfligst. Billetter à 50 Øre (eller mere) faas paa Skolen og hos Portneren.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 7. November Kl. 8 Foredrag af Pater Menzinger for Klubbens Medlemmer om: »En moderne Stigmatisation, Theresa Neumann fra Konnersreuth«.

Danske Kvinders katolske Forbund.

Torsdag den 3. November Kl. 8 i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115. Foredrag: *Fru Skrumager: Pedersen Katakomberne. Fabiolas Sten*. Hans Højærværdighed Biskoppen har lovet at komme tilstede.

Elisabeth-Vincentsforeningen paa Frederiksberg genoptager sine Møder paa Systuen Boyesgade 8¹ Torsdag den 3. November Kl. 1¹/₂—4.

Syforeningen i Sakraments-Sogn genoptager sin Virksomhed den første Torsdag i November Kl. 1¹/₂—4 i Skolen ved Sakramentskirken. Alle Damer er velkomne.

St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedsvvej 10. er lukket Tirsdag den 1. November (Alle Helgens Fest).

Kirkelig Kalender.

30. Okt. 21. Søndag eft. Pintse. Christi Kongefest.	6. Nov. 22. Søndag eft. Pintse.
31. — M. Vigilie.	7. — M. Oktavdag.
1. Nov. Ti. Alle Helgens Fest.	8. — Ti. Oktav af Allehelgen.
2. — O. Alle Sjæles Dag.	9. — O. Laterankirkens Indvielse.
3. — To. Oktavdag.	10. — To. Andreas Avellinus, Bekender.
4. — F. Karl, Biskop og Bekender.	11. — F. Martin, Biskop og Bekender.
5. — L. Relikviefest.	12. — L. Martin, Pave og Martyr.

St Ansgars Kirke. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 6¹/₄, 7 og 8; Pontifikalmesse Kl. 10, Aftenandagt Kl. 8.

Alle Sjæles Dag: Stille Messer fra Kl. 6¹/₂. Levitmesse Kl. 9. Aften Kl. 8: Bøn for de afdøde.

Jesu Hjerter Kirke. *Alle Helgensdag* 1. Nov. Kl. 6, 7, 7¹/₂ stille Messe. Kl. 8 Levitmesse **uden** Prædiken. Kl. 10 stille Messe med Menighedssang og kort Prædiken. Kl. 7¹/₂ Festandagt uden Prædiken.

Alle Sjæles Dag, Onsdag d. 2. Nov. Fra Kl. 6 stille Messer. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse.

Rosenkranskirken. *Alle Helgens Fest:* Kl. 6¹/₂ og 8 stille Messe. Kl. 10 Højmesse. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messe Kl. 6¹/₂, 7 og 7¹/₂. Kl. 8¹/₄ højtidelig Sjælemesse. Kl. 7¹/₂ Aften Andagt for de arme Sjæle.

Sakramentskirken. *Alle Helgens Dag* (Tirsdag d. 1. Novbr.): Kl. 7 stille Messe; Kl. 8 Højmesse; Kl. 8 Aften Festandagt.

Alle Sjæles Dag (Onsdag d. 2. Novbr.): fra Kl. 6¹/₂ stille Messer; Kl. 8 højtidelig Rekviemsmesse og derefter endnu to stille Messer. Kl. 8 Aften Andagt for de afdøde.

St. Knuds Kapel. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 7¹/₂. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messer Kl. 6¹/₂, 7 og 7¹/₂.

St. Annæ Kirke. *Alle Helgens Fest:* Stille Messe Kl. 6 og 7; Højmesse med Prædiken Kl. 10. Aften Kl. 8 Andagt. *Alle Sjæles Dag:* Stille Messer Kl. 6, 6¹/₂ og 7, højtidelig Sjælemesse Kl. 8. Aften Kl. 8 Korsvejsandagt.

Kapellet paa Vestre Kirkegaard. Tirsdag den 1. November Kl. 4 Efterm. Andagt med Præd. og Rønneprocession paa Kirkegaarden. *Alle Sjæles Dag* (Onsdag d. 2. Nov.): Kl. 9¹/₂ Sjælemesse. De, som ved denne Lejlighed ønsker at kommunikere, maa underrette Præsten derom før den hellige Messe. — Der afholdes Kollekt til Dækning af Omkostningerne.

St. Ansgars Kirke. — Tirsdag d. 1. Nov. (Alle Helgens Fest) er der ved Aftenandagten Kl. 8 Procession, hvori Rosenkransbroderskabet og de unge Pigers Foreninger deltager.

Mødreforeningens Møde bortfalder i denne Maaned.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

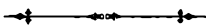
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 45.

Søndag den 6. November.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Kristi kongelige Sandheds-Herredømme (sluttet). — Fra Vatikanet og Kurien. — Liturgi (fortsat). — »Glentholm«. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Odense. Nakskov. Kolding. — Brevkasse. — Ugens Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 5,7—19.

*Nye Grunde for, at den fuldkomne Lykke
ikke findes paa denne Jord.*

1. Du veed, hvordan det kan gaa med Embedsmænd og Fyrster.

Naar du ser de fattiges Undertrykkelser og lovstridige Domsafsigelser og Retskrænkelser ude i en Provins, saa undre dig ikke over den Ting. Thi den høje har en endnu højere over sig, og andre endnu højere er over dem begge, og endelig byder jo en Konge (= Gud) over hele Landet, som er ham underdanigt. (7—8.)

2. Du veed, hvordan det gaar med Rigdom:

Snyltegæster og Tab gør det af med den.

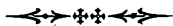
Den pengegridske bliver ikke mæt af sine Penge, og den, der elsker Rigdom, skal ikke høste Frugt af den; og saa dette er Forfængelighed. Hvor der er meget Gods, er der ogsaa mange til at fortære det. Hvad Gavn har altsaa Ejeren deraf, udover at hans Øjne ser denne Rig-

dom? Sød er Arbejderens Søvn, hvad enten han spiser lidt eller meget; men den riges Overflod giver ham ikke Lov til at sove. (9—11.)

Der er endnu en anden slem Ulempe, som jeg saa under Solen: Rigdom gemt hen til Skade for sin Ejermand. Thi den kan gaa tabt ved et stort Uheld. Har han avlet en Søn, kommer denne til at leve i den yderste Fattigdom. Nøgen, som han udgik af sin Moders Liv, saaledes skal han atter gaa bort og maa intet medtage af sin Flid. I Sandhed en ynkværdig Skæbne: ganske som han kom, skal han gaa bort igen! Hvad nytter det ham da, at han gjorde sig Flid hen i Vejret? Alle sine Levedage spiste han sit Brød i Mørke, under mange Bekymringer, i Sorg og Kvide. (12—16.)

3. *Nej, Lykke er en Gave, som Gud alene kan give.*

Efter mit Skøn er det altsaa bedst for et Menneske, at han spiser og drikker og føler Glæde ved det Arbejde, som han gør sig Flid med endnu under Solen alle de Levedage, Gud giver ham; og det er hans Del. Og for hvert Menneske, som Gud har skænket Rigdom og Gods og sat i Stand til at spise deraf, nyde godt af sin Del og glæde sig ved sit Arbejde, er dette en Guds Gave. Thi en saadan tænker ikke meget paa sine Levedage, fordi Gud fylder hans Hjerter med Glæde. (17—19.)

Kristi kongelige Sandheds-Herredømme.

Af Dom *Laurentius Zeller*, Abbed af St. Matthias i Trier.

Autoriseret Oversættelse ved *Sv. Aa. R.*

(Sluttet.)

III.

Kristi Kongedømme gik ikke til Grunde ved hans Død. Paaskemorgen skinnede hans Sandhed i ny Glans; thi Gud »vil, at alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandheds Erkendelse« (1. Tim. 2, 4). Kristus har i sin Egenskab af Sandhedens Drot draget Omsorg for sit Riges Opretholdelse og Udbredelse. Medens han vandrede i Kø-

det, udvalgte han tolv Mænd blandt sine Disciple, hvilke han gav Navnet Apostle (Luk. 6, 13). Allerede i Navnet ligger en Antydning af det Hverv, de skulde røgte. I Sandhedskongens Tjeneste skulde de forkynde Guds Rige. »Ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender jeg Eder,« sagde Kristus til dem (Joh. 20, 21). Kristus forberedte dem til deres Embede og gav dem i Enrum nøje Undervisning i hele sin Lære (Mark. 4, 34; 6, 31). De var om ham under hele hans offentlige Virksomhed som Lærlinge og Vidner til hans kongelige Færd. Derfor forlangte Petrus ogsaa udtrykkeligt, da Matthias blev valgt til Apostel i Forræderen Judas's Sted, at der kun maatte være Tale om i Stedet for denne at vælge en Discipel, »der har været sammen med os i al den Tid, da den Herre Jesus gik ind og ud iblandt os, lige fra Johannes's Daab af indtil den Dag, han blev optagen fra os« (A. G. 1, 21). Medens Kristus stod midt i sit kongelige Læreembede, satte han de tolv i Gang i deres fremtidige Virksomhed: »Gaar hen, prædik og siger: Himmeriget er kommet nær« (Mat. 10, 7); han paalagde dem udtrykkeligt ved denne første Udsendelse ikke at gaa til Hedningefolkene men kun at prædike for deres eget Folk. Da hvert Menneskesamfund maa have et Overhovede, blev Petrus indsat til Aposteløverste. Ham gjorde Kristus til Kirkens, de Troendes Samfunds, Klippegrund; ham overgav han Himmerigs, Sandhedsrigets, Nøgler; ham gjorde han til Hyrde for sine Faar og Lam (Mat. 16, 18 ff.; Joh. 21, 15 ff.). Og før sin Død sagde han til Petrus: »Jeg har bedet for Dig, at Din Tro ikke skal vakle, og naar Du engang er bleven omvendt, da styrk Dine Brødre« (Luk. 22, 32).

Da Dagen kom, hvor Kristus forlod Jorden og gik til Faderen, paalagde han højtideligt sine Apostle at forkynde Evangeliet for alle Jordens Folkeslag. De skulde gøre det Sandhedsrige, han havde grundlagt, til et Verdensrige og samle alle Jordens Folkeslag som Rigets Borgere. Højtideligt indstiftede Frelseren før Himmelfarten Kirkens Læreembede: »Mig er givet al Magt i Himmel og paa Jord. Gaar derfor hen og lærer alle Folk, idet I døber dem i Fader, Søn og Helligaands Navn; og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet Eder« (Mat. 28, 18 ff.). Saa-

ledes beretter en af de tolv Apostle, den hellige Matthæus, i sit Evangelium. Ogsaa Markus og Lukas har skrevet om Oprettelsen af dette kongelige Læreembede. Markus tilføjer udtrykkelig, hvorledes dette Paalæg blev efterkommet: Men Apostlene »gik ud og prædikede alle Vegne, og Herren virkede med dem og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn« (16, 20).

Den hellige Lukas beskriver i Apostlenes Gærninger Sandhedsrigets første Dage: Udrustede med Daaben, med Helligaanden og den Kraft, der var tilsagt dem fra det Høje (A. G. 1, 5—8), tiltraadte Apostlene Pinsedag deres Læreembede. Petrus var den første, der forkyndte Kristi Opstandelse og hans Sandhedsrige for alt Folket, der var strømmet til Jerusalem. Og paa denne Dag tog 3000 Sjæle i Tro mod hans Lære, lod sig døbe og indgik som Borgere i det ny Rige (A. G. 2, 41—42). Det var ikke i Videnskabens Navn, at Apostlene drog ud at forkynde Frelsens Budskab; overalt og altid traadte de op i Jesu, den Korsfæstedes, Navn. Det var ikke egen Kløgt, de udlagde, men Guds Sandhed, saaledes som de havde modtaget den af Kristus. Det var ikke i eget Navn, de gjorde Tegn og Undergærninger, men i deres Herres og Mesters, i Jesu, Navn. Petrus sluttede sin første Prædiken Pinsedag med disse Ord: »Saa vide da alt Israels Hus for vist, at denne Jesus, som I korsfæstede, ham har Gud gjort til Herre og til Frelser« (A. G. 2, 36). Da hans første Undergærning, den Lammes Helbredelse ved Templets skønne Port, vakte Folkets og det høje Raads Opmærksomhed, erklærede Petrus højtideligt, at han havde gengivet den Syge Sundhed ikke af egen Magt men i den korsfæstede Herres og Frelzers, Jesu, Navn (A. G. 3, 12 ff.; 4, 10 ff.). Kristus er den store Konge, »om hvem Gud har talet gennem sine hellige Profeters Mund fra Arilds Tid«, og »der er intet andet Navn under Himlen givet Menneskene, i hvilket vi skal frelles« (A. G. 3, 21; 4, 12). Derfor afviser Petrus ogsaa kæk det høje Raads Paalæg ikke at nævne Jesu Navn: »Døm selv, om det er Ret i Guds Øjne at lyde Eder mere end Gud« (A. G. 4, 19 f.). De Troendes Samfund, som havde sluttet Kreds om Apostlene, glædede sig højlig over dette Udfald af verdslige Magthaveres første

Retsforfølgelse mod Repræsentanterne for det guddommelige Læreembede; alle lovede Gud og bad ham, at han ogsaa i Fremtiden vilde give sine Apostle Mod og Styrke til at forkynde Guds Ord med al Frimodighed (A. G. 4, 29). »Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de var forsamlede, og de blev alle fyldt med Helligaanden, og de talede Guds Ord med Frimodighed« (A. G. 4, 31). Det var Troens og Sandhedens Aand, som opfyldte den første Kristenmenighed i Jerusalem.

Fra Jerusalem drog Apostlene ud i den vide Verden og prædikede Jesu Navn og det Sandhedsrige, han havde grundet. Allevegne spirede Kristenmenigheder frem: i Rom, i Korint og Efesus, i Makedonien og Spanien. Særlig Paulus, der til at begynde med havde forfulgt Kirken, men som ved Kristi Aabenbarelse udenfor Damaskus blev kaldet til Apostelembedet, gjorde fremfor alle andre Apostle et stort Arbejde til Evangeliets Udbredelse. Ogsaa han afviste med stor Bestemthed enhver menneskelig Indblanding, enhver menneskelig Hensyntagen, og forsikrer højtideligt, at hans Evangelium og hans Læreembede stammer fra Kristus (Gal. 1, 11 f.), at hans Tragten kun gik ud paa, at alle Mennesker maa naa til Kundskab om Kristus og til at elske ham. Sandhedsriget skød hurtig Vækst under Apostlenes og deres Medarbejderes Virksomhed. Petrus opslog sin Lærestol i Rom, for at, som den hl. Leo den Store saa smukt siger, Verdenshovedstaden, der tilforn havde doceret Vildfarelsen, nu kunde gaa i Lære hos Sandheden. Under Kejser Nero led Apostelfyrsten Martyrdøden tillige med Paulus, og hans blodige Død bærer Vidne om, at han — sin Mester værdig — agtede Sandhed højere end Jordeliv.

Trods de blodige Forfølgelser, som brød ind over Kristentroens Bekendere, trods de Kløfter, som Vrangtroens Aand har sprængt i de Troendes Skærer, forblev Kristi Kirke indtil den Dag i Dag tro mod sin Sendelse. Den har bevaret Sandheden pur, som den ved Apostlene har modtaget den af Guds menneskevordne Søns Mund. Apostlenes Efterfølgere vaagede i deres Bispeembede, i Pagt med Petri Efterfølger paa den romerske Bispestol, over Troens Renhed og drog Omsorg for, at Evangeliet i Overensstem-

melse med Sandhedskongens Paalæg blev forkyndt for alle Jordens Folkeslag. Kristi Tro bliver forkyndt, fra Sol staar op, til Sol gaar ned; blandt alle Folk tæller Kristus Disciple, som i Tro bøjer Knæ for hans Navn; han er Sandheds Drot, og hans Kirke er »Sandhedens Pille og Fodfæste« (1 Tim. 3, 15). Endnu lever Kristus, den Sandheds Drot, i sin Kirke, der er sig sin kongelige Sendelse bevidst, og som uden at vige af Vejen for noget prædiker Guds Rige. Højlydt og aabent for hele Verden hævder Paven i Rom, at han er Petri Efterfølger og ikke skylder noget Menneske men Kristus selv sit Læreembede. Alle, som anerkender hans Sandhedsherredømme, kalder ham »den hellige Fader«. Og ligesom Paven er den hellige Petri retmæssige Efterfølger, saaledes kan hver Biskop, hver Præst i den katholske Kirke, der forkynder Troens Sandhed fra Prædikestol eller Katheder, i skrevne eller talte Hyrdeord, henvise til, at han har sin Sendelse fra Kristus. Ved Vielsens Sakramente har de alle modtaget Biske- eller Præste-Embedsmagt og er knyttet til den hellige Fader i Rom med Lydighedens Baand; de forvalter alle et Embede i Sandhedens Tjeneste i levende Forbindelse med Kristus, deres Konge. Naar Paven i Rom fastslaar en Trossandhed, lytter Millioner troende Kristne, Tusinder af Præster, Hundreder af Biskopper til hans Ord; de véd: Kristus, Sandheds Drot, har talt gennem sin synlige Stedfortræders Mund her paa Jord. Kristus har jo selv givet sine Disciple denne Anvisning: »Lader Eder ikke kalde Mestre, thi kun Een er Eders Mester« (Mat. 23, 10) d. v. s. Lærer, nemlig Kristus.

Samtidig med at Kristus paalagde sine Apostle at »lære alt, hvad jeg har befaleet Eder«, gav han dem ogsaa følgende store Forjættelse: »Se, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende« (Mat. 28, 20). Han er hos os ikke blot i Sendelsen, hvormed han forlener Indehaverne af Læreembedet, ikke blot i Sandheden, som han overantvordede dem; han er ogsaa hos os i den Sandheds Aand, som Pinsedag under aabenbare Tegn og Undere nedsteg over Apostlene (A. G. 2, 1 ff.), og som han har forjættet alle dem, der ved deres Ord kommer til Troen paa ham (Joh. 7, 39). Thi de Sandheder, han erfor hos Faderen

og delagtiggjorde os i, er saa højt over alt, Menneskeforstand kan fatte, at en blot Forkyndelse og Belæring ikke forslog til at grunde Sandhedsriget. Ydre Aabenbaring maa have indre Oplysning og Forstandens Løftelse, Naadens Gave og Troens Lys, i Følge, ellers formaar Mennesket ikke at tage imod Guds Ord i Tro. Kristus selv siger: »Ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af Faderen« (Joh. 6, 66). Han tilsagde Apostlene og alle Troende Helligaanden, for at Aanden ved en indre Opklaring skulde lære dem alt og indgive dem alt, hvad han selv havde forkyndt i Ord og kundgjort ved sin Sendelse. Dette Naadens og Troens Lys har han erhvervet os ved sin Offerdød paa Korset. Ikke blot som Sandheds-Forkynder men ogsaa som Naade-Giver er han Sandhedsrigets moralsk og fysisk virksomme Ophav. Faderen har lagt al Sandhed og Naade i hans Haand. Hans Menneskehed er, som Theologerne i Tilslutning til Kirkefædrene siger: *organum conjunctum divinitatis*, hans Guddoms signende Haand. I Daab, ved Konfirmation giver Kristus ved Præst og Biskop, som forretter den ydre sakramentale Handling, den indre Naade og Sandhed, som den hellige Handling symboliserer. I Alterens Sakramente er Gud, den Sandheds Drot, bag Brød og Vins Slør lyslevende og legemlig i vor Midte: Sandheds Drot, vor Tro og Kærligheds Maal; Sandheds Drot, Lysets Ophav og Livsens Brød! Her opfyldes hans Ord paa en ganske egen Maade: »Se, jeg er hos Eder alle Dage«: *Christus in sæcula!*

* *

Selv sagde Kristus engang: »Men dette er det evige Liv, at de kender Dig, den eneste sande Gud, og ham, Du udsendte, Jesus Kristus« (Joh. 17, 3). Nu er vi kun Børn i Sandhedsriget; men er vi engang naaet til Manddomsalder, da har vi slidt vore Børnesko. Kun som gennem et Slør og gennem Skabningens Spejlbillede ser vi nu Guds Hemmeligheder, men da skal vi skue ham »Ansigt til Ansigt«, »saaledes som han er« (1 Kor. 13, 11 ff.; 1 Joh. 3, 2). Evigt Liv betyder mere end Liv uden Ende; ellers vilde ogsaa de, som ikke tror, have det evige Liv, thi ogsaa deres Sjæle skal ikke udslettes. Evigt Liv er ikke et Liv

i flydende Øjeblikke, men et Liv, der nydes helt og fuldt i eet Drag; det er Øjeblikket, der dvæler; et Blik i Guds uendelige, evige Væsen, et Blik, hvor Sjælen beruses i Fryd og dog i Evighed ikke mættes. At eje hele Sandheden fuldtud — dette er evigt Liv.

Sandhedens Konge har tilsagt alle, der heneden tror paa ham, dette evige Liv hisset. Ved hans Genkomst skal alle skue ham i Faderens Herlighed, om de saa har vandret ad Troens eller Vantroens Sti. I hans Navn skal ogsaa de Vantro bøje Knæ, men derpaa fly for hans Lys ind i Helvedes Mørke med Bekendelsen paa Læben: Du er Verdens Lys. Men vi elskede Mørket højere end Lyset, thi vore Gærninger var onde (Joh. 9, 5; 3, 19). Men Lysets Børn (Ef. 5, 8), som har levet ved Troen, tager med Kristus ind i Guds hellige Stad, »der hverken har Sol eller Maane behov, thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet, som er slagtet fra Verdens Begyndelse, er dens Lys« (Joh. Aab. 21, 23; 13, 18).

Kristus Sandhedens Drot.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Den Begivenhed, der satte alle baade politiske og gejstlige Kredse i Rom i Bevægelse i den sidste Uge, var stadig Genoptagelsen af det romerske Spørgsmaal i en hidtil ukendt Form.

Regeringen selv har endnu ikke udtalt sig om »*Questione Romana*«, men det har det fascistiske Parti, og det bliver omtrent det samme, thi dets Førere danner jo Regeringen, og hvad Partiet beslutter, gør Regeringen. Partiets Blad »*Foglio d'ordini*« lod vente længere paa Svar, end der var bebudet, og dets Udtalelser lader sig foreløbig sammenfatte i to Punkter. Det erklæres, at »Genoprettelsen af Pavedømmets i 1870 ophørte verdslige Magt, selv i mindre Format, ligger udenfor enhver Diskussion«. Samtidig tales der om Vanskeligheden ved at løse det romerske Spørgsmaal, men ikke om en Løsnings Umulighed. Kommentarerne til disse Udtalelser er endnu forskellige, i Almindelighed er man ret skeptisk, selv om ikke alt Haab

er opgivet; men man havde ventet, at Sagen var blevet fortsat i et andet Spor. Det eneste faste Resultat for Øjeblikket er, at Regeringen — i Modsætning til sit tidligere Standpunkt — har anerkendt, at der eksisterer et romersk Spørgsmaal. Fra Vatikanets Side er der endnu ikke kommet nogen ny Udtalelse. Men en Artikel i »Osservatore« beskæftiger sig med et nyt Værk af Franskmanden Maritain om Forholdet mellem den kirkelige og den verdslige Magt, som ogsaa strejfer det aktuelle Spørgsmaal i Rom. — Som Eksempel paa Modstanden mod en Fredsslutning mellem Kirke og Stat kan nævnes, at en Senator i Florents telegrafisk har anmodet Mussolini om en Forsikring om, at Forholdet mellem den italienske Stat og Den hellige Stol ikke vil blive ændret. Han paastaar at have faaet et saadant Løfte af Mussolini allerede for to Aar siden. Endnu foreligger intet om Svaret.

Om Pave Pius XI selv kan vi meddele, at han for Tiden kan glæde sig ved et udmærket Helbred og uden Træthed udfører sin anstrengende Gerning. Munter og venlig traadte Paven sidste Torsdag ind i Svejtsergaarden, hvor der blev afsløret et Mindesmærke for de ved Sacco di Roma i 1527 faldne Svejtsergardister. Med stor Interesse fulgte han Højtideligheden, slog for sig selv Takt til Melodierne og nikkede tilfreds, naar Teksten særlig gjorde Indtryk paa ham. Han kaldte den unge Benediktiner, der dirigerede Koret, hen til Tronen og udtrykte sin Anerkendelse for ham.

Men denne muntre Time fulgtes straks af Alvor. Næppe var Paven vendt tilbage til sine Værelser, før han modtog Efterretningen om Fascismens Svar paa Osservatore-Artiklerne om det romerske Spørgsmaal. Svaret blev meddelt Vatikanet, saasomt Partiets officielle Organ, »Foglio d'ordini«, havde modtaget Artiklen, saa at Vatikanet kendte det før Offentligheden.

Af særlige Audienser i den sidste Uge nævner vi Modtagelsen af den nye japanske Biskop Mgr. Hayasaka, som den 30. Oktober skal konsekres af Paven selv. Endvidere modtoges Postulatoren i Contardo Ferrini-Sagen, Mgr. Trezzi, og Uditore ved Nuntiatoret i Paris, Mgr. Valeri, som skal udnævnes til Apostolisk Delegat i Ægypten. Han skal om nogle Dage modtage Bispevielsen og bliver saa udnævnt til Titularærkebiskop. Hans Udnævnelse er et Bevis paa den Tillid, Paven har til denne betydelige Medarbejder hos den tidligere Pariser-Nuntius Kardinal Cerretti, og viser tillige den Betydning, man tillægger de kirkelige Forhold i Ægypten.

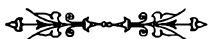
To Kardinaler blev modtaget af Paven, nemlig Ærkebiskop Maffi af Pisa og Ærkebiskop Andrieu af Bordeaux.

Desuden kom Biskoppen af Montaubau, Mgr. Pietro Marty, hvis Sympathier for den nationalistiske Bevægelse i Frankrig er almindelig kendte. »Osservatore Romano«s Meddelelse om Audiensen er ledsaget af en kort Bemærkning om, at Biskoppen benyttede Lejligheden til at forsikre Den hellige Fader om sin fuldkomne Lydighed mod alle Paven Befalinger, ogsaa med Hensyn til Stillingen overfor Action française. Disse Ord er aabenbart en Erklæring om, at Biskoppen har underkastet sig Den hellige Stol og opgivet sin hidtidige Holdning.

Ogsaa den Apostoliske Visitor for Bulgarien, Mgr. Roncalli, er før sin Tilbagerejse blevet modtaget af Paven, og man tør vel betragte denne Audiens som en Efterklang til Kong Boris's sidste Besøg.

Officielt meddeles, at Irlands Primas, Kardinal O'Donnell, er afgaaet ved Døden.

Af nye kirkelige Institutioner i Rom maa nævnes et russisk Seminarium, som Paven har skænket en Million Lire til. Det bliver indrettet i Konventet Sant' Antonio nær ved S. Maria Maggiore og ved Siden af det nye lombardiske Seminarium.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

2. Messen som Bøn- og Lovsangsoffer.

Messen er ikke Handling og Mening alene, den er ogsaa Udtrykket for Kirkens Glæde og Kvide, klædt i Ord.

Dærfør gennemvæver den sin Handling med Sange — ikke faa af dem laant fra Jesu og Apostlenes egen Salmebog: Davids Kvad.

Den begynder med en Salme, *Judica* (Sl. 42), den stemmer op med et *Introitus*, som oftest er et Salmever; mellem Epistel og Evangelium synger den *Graduale*, Trinvers, eller *Tractus*, Extrakt af en Salme; ved Haandtvætningen lyder ganske sagte den 25de Salme, ved Røgofret citeres Davids Lyre — og i Taksigelsens Del benyttes Tekster fra Salmer. Som et gyldent Islæt lyser Davids Gulddharpestrænge gennem Messens mægtige Komposition.

Der lyder ogsaa Klage-toner — saa bodfærdige, saa

inderligt bedende, at Kirken i det Stykke endnu taler Urkirkens Græsk og ikke Latin (som Evangelisterne huskede det vaandefuldeste af Korsordene paa Jesu Modersmaal og ikke har overleveret det paa Græsk).

Kyrie og *Christe eleison*, Forbarm Dig-Raabet er Udtrykket for vor »Trængsel, Elendighed og Nød«.

Bekendelsen *Confiteor* i Trinbøn og før Altergang bærer vor Synd frem for Gud.

Kirkebøn, Stillebøn og Takkebøn giver Ord for vort Behov i det Aandelige og det Timelige.

Og Lovsangen lyder paa Festdage i *Gloria* og paa de høje Fester i en *Sekvents*, et Digt, der skydes ind i den læsende Del af Messen.

Troen bekendes i *Credo*, den ældgamle Formel for, hvad der er katholsk Lære og Kirkens Tro.

Og Guds Ord lyder i Epistel, Evangelium og Slutningsevangelium (som man bør agte paa!).

I alle disse Stykker har Menigheden rigelig Plads som Med-Liturger, idet det er dens Sag at synge de Lovsange og Bekendelser, Klager og Vers, som Præsten læser og istemmer.

Det er ikke blot Menighedens Pligt, det er dens naturlige Ret, og den Ret bør den ikke afgive til et Kor, thi da afskæres den Enkelte og Fællesskabet fra at ofre Gud Bønner og Lovsange i eget og i hele Kirkens Navn.

Alt, hvad et Menneskehjærte kan have at udsynge, vil det finde i Messens Tekst — baade i dens Kærne, som bruges hver Søndag, og i de »bevægelige Dele«, som skifter med Fester og Tider.

Vi kan sige det om Kirkens Texter:

»Hun lægger os paa Læben hvert godt og lifligt Ord«

— og vi kan bruge det paa Latin i al dets værdige Majestæt, om vi formaar det, eller paa Modersmaalet i Messebogens Oversættelse — det griber lige dybt.

Vi skal senere se nøjere paa de Dele af Messen, vi ikke ovenfor har gennemgaaet: dens Begyndelse og Ende.

3. Messen som Eenhedshandling.

Messen er ikke en Række løse Ceremonier og Bønner af mer eller mindre historisk Ælde og med mer eller mindre logisk Sammenhæng og kunstnerisk Komposition — den er fra Ende til anden en Handling — og *een* Handling. Eet Maal, een Grundtanke, een Retning, een Struktur gaar igennem alle dens Dele og føjer dem sammen til eet: til den højeste Handling, Kirken kan udføre.

α) Den er i flere Henseender Kirkens Eenhedshandling — den spænder over alt, samler alt i eet.

Som Gudsdyrkelse har den een Retning: mod Faderen i Himlen. »Andagter« famler ofte om i Tiltalen til de tre høje Personer i Trefoldigheden — Messen dærimod har alle sine Texter rettede direkte mod den almægtige, evige Gud; den er Præstens og Folkets Henvendelse *til* vor Fader. — ikke paa egen Haand, men ad den Vej, Gud selv har aabnet os: *gennem* Sønnen, som dens Bønners stadige Omkvæd lyder: ved Vor Herre Jesum Kristus, Din eenbaarne Søn. Men ikke til Faderen ved Sønnen alene — men *ved* og *i* Helligaanden. Ogsaa han har sin Plads i Messen hele Vejen gennem den hellige Handling.

Ved Korstegnet i Trinbønnen, i Afslutningen paa alle Bønner (»... som med Dig lever og raader i Helligaands Eenhed ...«), i Paakaldelsen *Kyrie*, i *Gloria*, i *Credo* — han paakaldes særskilt i sin Virksomhed som »Helliggører«, hvor Ofret indvies — og det bringes ogsaa »til hans hellige Navn«. Helligaanden har Plads i Paakaldelsen af Trefoldigheden i *Suscipe* efter Haandtvætningen — han har sin særlige Præfation og hyldes som Faderens og Sønnens Lige med *Sanctus*. I *Cánon* havde han i Oldkirken (som han har det i Østerland) en særlig Plads i *Epiklesen* (hvorom senere), og med stor Højtid omtales han i *Per ipsum* lige før Fadervor; saa nævnes han i Bønnen før Præstens Kommunion som den, der har medvirket i Kristi Forløserdød — og i *Placeat* lige før Velsignelsen og i selve Velsignelsen ... overalt som Faderens og Sønnens Lige, *i* hvem vi **ved** Kristus opsender vor Dyrkelse **til** Faderen.

Saaledes udtrykker hele Messen herligt Eenfoldigheden i Treheden og Trefoldigheden i Eenheden, som det sublimt er pointeret i Hellig Trefoldigheds Præfation.

β) Messen er endvidere Eenhedshandlingen af Dyrkelse af Gud og Helgenerne — Gud ved Ofret, Helgenerne ved Ihukommelse og Paakaldelse. Messen giver den officielle autoritative Maalestok for Kirkens Helgendyrkelse i Forhold til Gudsdyrkelsen — baade i Art og i Omfang.

γ) Messen er ogsaa Kirkens Eenhedshandling, der forbinder Fortid med Nutid [se senere] og alle Racer og Tungemaal med hinanden. Den er Udslaget af Embedets Eenhed, af Samfundet med Rom, af Kirkens Eenhed.

Selv hvor Kirken tillader Ordner og Østerlændere at beholde afvigende Riter, Messeskikke, der afviger i Handlingernes Rækkefølge (f. Ex. Offertoriets Plads) og Handlingernes Art (f. Ex. Altergang med Brød og Vin hver for sig eller Brød og Vin blandet, med usyrede Hostier eller syret Hvedebrød ...) fra den latinske, og hvor baade Dragt, Ceremoni og Sprog skiller — selv dær er Messen det sakramentale Enhedstegn, idet Ofret af Brød og Vin, Ofret af de forvandlede Gaver, og Kommunionen er tilstede overalt — og overalt er tilstede i det samme Sakramente, i Kraft af det samme Embede.

Gennem alle Riter gaar det Fælles, at det er Messen, der binder dem sammen til een Kirke — som det er den, der dybest set skiller alle Sekter fra os.

δ) Messen er Eenhedshandlingen, der forbinder de tre Kirke-Afdelinger til een: Den stridende Kirke paa Jord, som opofrer Messen; den lidende Kirke i Skærsilden, som nyder Husvalse af vor Forbøn, og for hvem Messen i lige Grad opofres som for de Levende; og den triumferende Kirke i Himlen, som ihukommes baad i Bønnerne og i Cánon.

Disse tre bindes ved Messen sammen til een hellig Kirke, hver med sin Plads efter sine Kaar.

ε) Messen er Eenhedshandlingen endelig, der binder de Enkelte sammen til en synlig Kirke; hvor uden den, den Enkeltes Bøn vilde føre bort fra Fællesskab med de Meddyrkende, binder nu Liturgien alle, der tager Del i den, sammen til Medarbejdere og til alles Samarbejde med

Præsten — atter alle Præster i Samarbejde med hverandre under Bisp og Pave . . . og saaledes forenes Enerne til en Eenhed og Helhed — som de enkelte Stene føjes sammen til en Mosaik.

Paa alle Ledder og i alle Henseender er det Messen og Liturgens Embede, der slaar Ring om Kirken og danner dens Katholicitet, dens Eenhed, dens Hellighed og dens Apostolicitet — og ved Messefællesskabet med Rom, dens Væsen som romersk, hvordan og hvor i Verden saa Messen fejres.

4. Messen som Fælleshandling mellem Præst og Folk.

α) Det er værd at lægge Mærke til, at Liturgen i Messen aldrig siger *jeg*, men altid *vi*. Siger han *jeg* (som i Ofringen), følger han straks Ord til, som indeslutter Menigheden. Kun i den specielt personlige Del: Bønnerne ligefør Kommunionen, siger han *jeg*, thi kommunikere kan man kun alene.

Ejheller hedder det »Herren være med *Dig*, men: med *Eder* — selv naar kun een er tilstede.

Der er altsaa i Messen Fællesskab mellem de Enkelte nede i Kirken, saa de danner en Menighed — og mellem Præst og Menighed, saa de danner en Enhed; Liturgien fremhæver det paa mange Punkter. I *Confiteor*, i alle »Messesvar«, som Altertjeneren svarer paa alles Vegne, eller som alle synger — i det stadige »Amen«, Menighedens bekræftende »Det ske!«

I Ofret tales der til Gud om de Medofrende, og alle velsignes fra Altret.

β) Vi kan altsaa slutte, at alle Skikke, der bryder eller angriber denne Enhed, bør vige for Kirkens Aand.

Det angriber Enheden, naar nogen kommer for sent eller gaar før Tiden.

Det angriber Enheden, naar nogen bruger anden Bog end selve Messebogen med Kirkens egen Text — eller naar nogen tier stille i Sang og Svar.

Det angriber Enheden, om nogen ikke ofrer og ikke gaar til Alters.

Det angriber Enheden, om nogen foretrækker selv den mest fortræffelige Bønnebogs »Forberedelser« og »Taksigelser« ved Kommunionen i Stedet for at bruge Kirkens egne Ord fra Missalet.

Det angriber Enheden, hvis nogen benytter Messen til Tidspunkt for private Andagter og Dyrkelser eller lægger private »Messeandagters« Symbolik ind i den liturgiske Handling.

Pius X har talt saa tydelige Ord i den Retning, at kun gammel og stædig Slendrian, Selvklogskab eller Uvidenhed kan undskylde fra at fejre Messe paa rette Vis.

Man spurgte ham: Hvad skal vi bede under Messen? Og han svarede: I skal ikke bede under Messen. I skal bede selve Messen!

Paa samme Vis kan man sige, at der er ikke noget, der hedder at »overvære« en Messe — det maa hedde at »deltage i« en Messe.

Pius X sagde nemlig: I skal ikke se paa, at Præsten ofrer, I skal være med-ofrende ... baade i Bøn- og Lovsangsofret, i Naturalieofret og i Nadverofret, hvortil yderligere kommer Altergangen — den han i højeste Grad stræbte efter at gøre til en naturlig Del af Messen paany — ikke blot for enkelte »fromme Sjæle«, men for alle, der tog Del i Messen.

Hvor den store Nadverpaves Ord har faaet Magt, gør Messesang og Kendskab til Liturgi godt, og dær øser Folket og de Enkelte deres Ophbyggelse af Kirkens sikre Kilde, Liturgien, og mindre af andre, der har Præg af Tids, Steds og Persons Smag og Stil.

(Fortsættes.)

„Glentholm“.

»Roskilde Avis« for d. 28. Oktober skriver:

For en stuvende fuld Sal læste Baronesse Erikke Rosenørn Lehn i Aftes op af sin nye Bog, Romanen »Glentholm«, som hun nys har udsendt paa eget Forlag. Aftenen indleledes med »Der er et yndigt Land«.

Efter Sangen bestiger Forfatterinden den dannebrogs-smykkede Talerstol. Til Velkomst udtaler hun bl. a.:

— Da jeg i sin Tid kom til Roskilde, følte jeg mig som en fremmed Fugl. I ti Aar havde jeg levet i Udlandet. Nu, saa mange Aar efter, føler jeg mig næsten som indfødt Roskildenser, saa venligt og hjerteligt er jeg blevet modtaget. Jeg er dybt taknemlig.

Jeg husker, at jeg engang som ganske ung plukkede to vistnok meget sure Kirsebær paa et Træ, som aldrig tidligere havde baaret Frugt. Glædestraalende gav jeg Bærrene til min Mor. Hun saa paa mig og sagde saa de Ord, jeg aldrig siden har glemt: »Hvor det ligger dybt i den menneskelige Natur at ofre Førstegrøden«.

Førstegrøden, det bedste man har, det er ogsaa den, jeg bringer i Aften. Maaske er det ikke meget — Baronessen trækker paa Skuldrene — men jeg har den ikke bedre.

Med tydelig Adresse til de Anmeldere, der i »Glentholm« har ment at kunne spore en Tendens til katholsk Propaganda, udtaler Baronessen derefter:

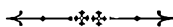
Jeg er Katholik. Det er ingen Hemmelighed. Men derfor kan der heller aldrig blive Tale om Tendens, thi Træet skal jo nu engang kendes paa den Frugt, det bærer. I »Glentholm« har jeg villet skildre den aarhundredgamle Skæbne, der hviler over en saadan gammel Gaard. Det Emne har fyldt mig fra de unge Aar. Om jeg har faaet noget ud af det, det vil mine Tilhørere nu faa Lejlighed til at bedømme.

Saa begyndte Baronessen sin Oplæsning af Forspillet til »Glentholm«, der skildrer Aarsagen til den Forbandelse som fra Reformationstiden og op til vore Dage rugede tungt over det gamle Herresæde. Aldrig arvedes det fra Fader til Søn. Døden gjorde sin Høst forinden.

Stærkt interesserede fulgte Tilhørerne den udmærkede Oplæsning, glædede sig i lige Grad over Baronessens klassisk rene Sprog og Forspillets dybt gribende Handling.

Tilhørerne takkede ved at rejse sig.

Tilslidst sang man »Dejlig er Jorden«.

Nye Bøger.

Nils Beskow: Guds Vågar. A. V. Carlsons Bokförlag. Stockholm. 262 S.

Denne bog er i virkeligheden enestående.

Forfatteren er præst i den svenske statskirke — og hans bog er een stor og skøn lovsang til den katolske kirkes

ære. For den, hvem det at tilhøre den hellige kirke er noget dagligdags, som ikke bringer sjælen til daglig jubel i hellig stolthed, er denne bog en oplevelse. Hele kirkens skønhed, dens åndelige rigdom, dens strålende helgenkæde, dens overnaturlige magt, afmales i det skønne svenske tungemåls skønneste sprog. Der er en dybde, en fromhed og en ydmyg tilbedelse i hvert eneste kapitel; så vænnede er vi til, at anderledes troende må tale ondt om os, at vi rentud overvældes ved at læse den broderlige kærlighed, der strømmer ud fra hver side.

Beskow er her i Skandinavien »røsten, der råber i ørkenen«. Ingen ikke-katolik (protestant kan jeg ikke kalde ham) har skrevet om den hellige kirke med en sådan forståelse og med en så ægte kærlighed.

Desuden er bogen i højeste grad opbyggelig, og sproget lægger ingen hindringer i vejen.

Jeg må om denne, som om hans forrige bog, gentage, at var der mange præster af hans slags, vilde vor kirke få gode kår i Norden.

Han vandrer selv »Guds Vægar« og viser andre den samme vej til sandheden og sandhedens kirke.

Måtte bogen blive læst af mange også her i Danmark til oplysning for dem, som endnu vandrer i mørket, og til opbyggelse for dem, der ved Guds barmhjertighed allerede er på rette vej.

Holger K.-Hafstrøm.

Augustin Kock: En konvertits bekännelser. Eget förlag. 1927. 144 Sider.

En dybalvorlig digtsamling, hvori hvert eneste digt toner ud i andagt og tilbedelse. Medens det poetiske ikke altid får lejlighed til at udfolde sig for det vægtige, men tunge indhold, må dog et vers som følgende fremhæves:

Och medan rönnens klasar sakta tömma
sin rökelse kring altarhällens grund,
i gyllne mantlar trädens kronor drömma
och sänka hjässorna i offrets stund.

Det er taget fra bogens smukkeste afsnit »Pilgrimen i Sankt Arilds Hus«.

Bogen, der indeholder nogle meditationer, en række åndelige sange, hvoraf een med en særdeles fint harmoniseret melodi af Elof Axén, samt ovennævnte afsnit, fremtræder i et udstyr, som vore hjemlige lyrikere må misunde forfatteren. Bogen afsluttes med en smuk sønlig ontale af forfatterens afdøde fader, som var præst i den svenske statskirke.

Corrente del Mare.

Erikke Rosenørn-Lehn: »Glentholm«. Eget Forlag. 1927. 293 Sider.

Vi har ikke mange katolske danske romaner. Det er derfor med glæde, vi hilser fremkomsten af en ægte dansk, katolsk roman som nærværende.

Til en roman har vi lov at stille følgende krav: Den skal bæres af en bestemt idé — den skal være skrevet i et godt sprog — og den skal formå at holde læsernes opmærksomhed fangen — og endelig, den skal give noget positivt.

Disse fordringer opfyldes i rigt mål af »Glentholm«. Motivet, som bogen er bygget over, er »kors og sone«. — Det er en ægte katolsk tanke, og den er her holdt fast og udformet med sikker hånd. Med gribende hjærtevarme har baronessen skabt en række skikkelser, som står lyslevende for læserens bevidsthed og sent vil glemmes. Vi føres vidt omkring både i tid og rum. Fra reformationens første ubyggelige dage til nutiden — og fra Glentholm, det danske herresæde, til Canada — men stadig vokser dramaet i styrke og inderlighed, og ledemotivet hamrer sig fast i læserens bevidsthed. Forfatteren har lært meget af Benson og dog holdt sig fuldkommen fri for enhver antydning af plagiat, og spændingen (for det er en spændende bog) udløses på en smuk og værdig måde. I denne bog er fromhed og fantasi indgået i den smukkeste forbindelse.

H. K-H.

Gurli Pipping: Theresia av Lisieux. Katolska Bokförlaget Stockholm. 137 Sider.

Forsynet med de kendte billeder af Soeur Thérèse og afsluttet af pave Benedikt XV's tale ved forkyndelsen af hendes heltemod og dyder, pave Pius XI's prædiken på kanonisationsdagen d. 17. Maj 1925 samt messeofficiet på hendes festdag d. 30. September, fremtræder nærværende bog som et udmærket supplement til helgenindens egen livshistorie og »rosenregn«. Andagten til soeur Thérèse går stadig sin sejrsgang over hele den kristne verden — og ethvert bidrag, der medvirker dertil, således som ovennævnte bog, må hilses med glæde.

H. K-H.

R. H. Benson: Kujonen. Oversat af Elisif Fiedler. Frimodts Forlag 1927. 328 Sider.

»Kujonen« er ikke i nogen udpræget grad nogen katolsk bog, men til gengæld er den et psykologisk dokument af høj værdi. Hvem af os har ikke en splint af »kujonen« i sig — men ingen har — som Benson her — gjort rede for fejghedens psykologi.

»Kujonen« er en ganske ung fyr, der stadig stilles over-

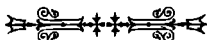
for vanskeligheder, som han bukker under for på grund af fejghed. Dette er hans tragedie.

Fader Maple gør Regnskabet op på følgende måde: »Hvis man skal kaldes en kryster, fordi man har et stærkt spændt nervesystem i forbindelse med en levende indbildningskraft, som man overvældes af i farens øjeblik, så man, så at sige, imod sin vilje viser sig fejj istedetfor modig, ja så er De en kryster. Men hvis De forstår det samme ved ordet kryster, som jeg gør, nemlig en mand med en slap vilje, som sætter sin legemlige Sikkerhed over alt andet, og som beregner sine handlinger efter, hvad der sikrest sparer ham for smærter eller død, så er De ingen kryster. Det, der mangler Dem, mangler efter min opfattelse de fleste hæderlige mennesker — —«

Dette er i en nøddekerne bogens indhold, men handlingen er sat op med en stigende spænding og psykologisk finsans, der på een gang forbløffer og begejstrer. Dertil kommer de bedårende skildringer fra det rige herresæde og fra Rom og en række personskildringer, der i deres fine humor er taget lige paa kornet, og endelig skal man lede længe efter en renere og mere yndefuld skildring af to unges første forelskelse end den mellem »helten« og den smukke unge pige Gertie.

Når hertil kommer, at bogen er udstyret med et overordentlig fint koloreret omslagsbillede udført af Kongstad, vil man forstå, at »kujonen« er en værdifuld forøgelse af de danske Benson-bøger.

H. K-H.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. A. C. De Unges Sektion paabegyndte Onsdag d. 19. Okt. en Serie Aftener, hvor man vil drøfte den katolske studerendes Stilling til de enkelte Fag. Cand. mag. Frk. Blicher Simonsen lagde for med Filosoficum. Efter at have fremhævet Nødvendigheden af at foretrække den religiøse Overbevisning, hvis denne skulde stride mod den videnskabelige, af hvilken Mening ogsaa Prof. Kroman var i Modsætning til de nuværende filosofiske Professores, gennemgik Frk. B. S. de fire filosofiske Problemer: det psykologiske Problem, Erkendelsesteorioproblemet, det kosmologiske og det ethisk-religiøse Problem. Diskussionen, hvorunder Pastor Menzinger og Pastor Messerschmidt kom med flere lange Indlæg, drejede sig navnlig om Spørgsmaalene Galilæi, som Pastor Messerschmidt gav en udfør-

lig Redegørelse for, og om Monisme — eller rettere om Atomtheorien kunde berettigede én til at betragte Materien som aandelig eller dog ulegemlig. — Det vægtige Foredrag og den interessante Diskussion overværedes med stor Interesse af de 20 tilstedeværende og varede næsten til Kl. 12.

—sky.

— Vi gør opmærksom paa, at Højskolen begynder sine Møder paa Tirsdag den 8. Nov. I det første Møde vil Hr. Olaf Magnussen fortælle om Don Boscos Missioner. Det er jo sjældent, vi har Lejlighed til at høre noget fra Missionerne, saa Foredraget vil sikkert samle mange Tilhørere. — Derefter følger en Række Oplæsninger af berømte katholske Forfatteres Værker, og Højskolen har sikret sig fortrinlige Oplæsere til disse Aftener.

— Onsdag den 26. Oktober talte Pastor Ortved i A. C. om sin nye Bog »Cistercienserordenen, dens Klostre i Norden«. Foredraget varede — med Undtagelse af en Kaffe-pause — fra Kl. 8¹/₂ til 11 uden et Øjeblik at virke trættende, idet det nemt formaaede at holde de 40 tilstedeværendes Opmærksomhed fangen ved sin Blanding af Videnskabelighed og lun Humor. Efterat have fortalt, hvorledes han var kommet ind paa Arbejdet med sin Bog, og hvilke Vanskeligheder det tolvaarige Arbejde havde budt paa — bl. a. Tydningen af Haandskrifter — drog Pastor Ortved til Felts mod den megen uvederhæftige og uredelige Historieskrivning (nævnedes Eksempler fra »Illustreret Verdenshistorie« og »Maribo Amts Historiske Aarbog«) og gik endelig over til et Gennemsyn af Bogen.

— Pastor Menzinger har efter Opfordring lovet at holde Forelæsninger i skolastisk Filosofi hver Mandag Eftm. Kl. 4¹/₄ i Præstegaarden i Stenosgade. Ethvert Medlem af A. C. kan deltage i dette Kursus, som begynde Mandag den 31. Oktober.

—sky.

Odense. Menighedens 60-Aars Jubilæum forløb paa en værdig og opbyggelig Maade. Til Trods for øsende Regnvejre var der en vældig Tilslutning. Biskoppen holdt Kommunionsmessen og talte til Menigheden om Kommunionens Velgerning; flere hundrede af Menighedens Medlemmer gik til Herrens Bord. Under Levitmessen var Kirken fyldt igen; Biskoppens Pontifikalassistance under Levitmessen var noget nyt, men tog sig pragtfuld ud. En glansfuld Afslutning bragte Aftenens Festmøde paa Industripalæet. Her var der mødt ca. 300 Mennesker. Et religiøst Sørge-spil: Syra, mesterligt oversat af Cand. mag. Kiærulff og ligesaa godt udført af Menighedens Ungdom, gjorde stort Indtryk paa de tilstedeværende. Under det fælles Kaffebord blev der udtalt de bedste Ønsker for Menigheden. Foruden Pastor Klar og Pastor Dutschke glædede alle fyen-

ske Præster os ved deres Nærværelse. I Sandhed — en baade værdig og glansfuld Fest i enhver Retning. —

Nakskov. Søndag d. 16. Oktober holdt Pastor Schindler et interessant Foredrag i Birgittakredsen ved et Møde i Nakskov om Oldkirkens Liturgi. Taleren indledede med at paapege, hvilken Glæde der kan ligge i under Modgang i Livet at sænke sig i Historien, at øse Trøst af dens Kilder. Det er en sjælelig Husværelse at se paa de svundne Tiders Storhed og betragte de aandelige Værdier, som Slægterne før os levede paa. — Taleren gennemgik derpaa Oldkirkens Liturgi, som den spores paa spredte Steder i det nye Testamente og paaviste de Steder i de første Kirkefædres Skrifter, der optrækker Grundlinjen i Datidens Guds-tjeneste. — Pastoren skildrede derpaa den østerlandske Messe, som holdes for 167 Millioner Kristne, og som iøvrigt celebreres enkelte Steder i Vesterledet, saaledes i Salamanca i Spanien, hvor Traditionen gaar helt tilbage til Goternes Tid. — Foredraget var som altid, naar Pastor Schindler taler, kvikt og livligt, og Tilhørerne fulgte det fra først til sidst med usvækket Interesse, og fra Tilhørernes Side udtaltes Haabet om, at faa Fortsættelsen om den vesterlandske Messe at høre inden alt for længe.

Kolding, den 20. Oktober. I Eftermiddag Kl. halvtre er det første Spadestik til det nye Sct. Hedvigs Hospital gjort. En af Lægerne paa Klinikken havde fundet paa, at den lille fireaarige Hedvig Kallan burde være den, der først stak Spaden i Jorden, hvis Hospitalet blev til noget. Tanken blev grebet med Begejstring. Paa den store Byggegrund lige før Domhuset var Murermesteren og Tømrermesteren tilstede med deres Folk; Arkitekten var der og Søstrene og flere Katholikker, og saa kom Hr. Kriminalbetjent Kallan med sine Døtre, hvoriblandt den lille Hedvig. Hun havde sin Spade med, forsynet med en Sølvplade, hvorpaa var indgraveret »Hedvig 20.-10.-1927. Ora et labora.«; den var tillige smykket med en Sløjfe i de pavelige Farver. Sognepræsten holdt en lille Tale, hvori han gjorde opmærksom paa, at den lille Hedvig kom som den mest passende Repræsentant for den hellige Hedvig, der oppe i Himlen ganske sikkert med største Interesse fulgte, hvad der skete hernede under hendes Patronat. Tillige var det en gammel og meget passende Tanke at have en særlig Tillid til, hvad der paabegyndtes eller foretoges af en ren Mø og et uskyldigt Barn, der endnu har sin Daabsnaade ubeskaaret. Dette burde minde os alle om, at det ikke alene kommer an paa, hvilket Arbejde vi udfører og hvorledes, men ogsaa med hvilken Sjælens Renhed vi gør det. Saa bad vi Fader vor, Hil Dig Maria, Trosbekendelsen og Ære være Faderen, paa-

kaldte Sct. Hedvig og den hellige Josef; Præsten gjorde Korsets Tegn, og saa tog lille Hedvig fat. Hun satte først højre Fod og saa venstre Fod paa Spaden og trykkede til; det var ikke helt let at faa den ned. for der var lidt rigelig med Jordbærrødder, men det gik dog, og det lykkedes ogsaa at faa noget af den første Spadefuld op i Trillebøren. Det andet Spadestik gav straks et noget rigeligere Udbytte. Nu kunde det dog anses at være nok, og saa gik Hedvig hen og overrakte Spaden til Priorinden paa Klinikken og modtog til Gengæld en Pakke, der saa ud til allehaande velsmagende. Saa holdt Arkitekten en lille Tale og sluttede med at overrække Hedvig en Sølvske med en Indskrift til Minde om det første Spadestik paa Sct. Hedvigs Hospital. Saa kørte Muremester Ellgaard omhyggeligt den opgravede Jord bort. J. O.

Brevkasse.

Tillad mig, Hr. Redaktør, i al beskedenhed at forespørge, om ordet »kongefest« overhovedet er dansk. I mine øren klinger det ligeså norsk som ordene »kongsemner« og »kongsgård«. — Festen er for øvrigt heller ikke en »kongefest«, men en fest for Jesus Kristus som vor og al verdens konge. N. H.

Jeg skal lade Spørgsmaalet gaa videre til Forslagsstilleren. I mine Øren klinger Ordet dansk, ogsaa Ordet »Kongsgaard« forekommer mig at være et godt dansk Ord. Red.

Ugens Messebønner.

6. Nov. 22. Søndag efter Pintse (N-M. 748, G-M. 577). Ihukommelse af Allehelgens Oktav (N-M. 1135, G-M. 966).
7. Nov. Oktavdag. Messe som 1. Nov. (N-M. 1135, G-M. 965). 2. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]). 3. for Kirken eller for Paven (N-M. [122]—[123], G-M. [107]).
8. Nov. Oktav af Allehelgen. Messen som 1. Nov. (N-M. 1135, G-M. 965). Ihukommelse af Fire kronede Martyrer (N-M. 1152, G-M. 971).
9. Nov. Laterankirkens Indvielse. Messe som paa Kirkevielsesfest (N-M. [77], G-M. 923). Ihukommelse af Theodor (N-M. 1153, G-M. 972).
10. Nov. Andreas Avellinus. Messe for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]; Oration N-M. 1154, G-M. 973). Ihukommelse af Tryphon og Lidelsesfæller (N-M. 1154, G-M. 973).
11. Nov. Martin (N-M. 1154, G-M. 974). Ihukommelse af Menna (N-M. [12], G-M. [12]).
12. Nov. Martin I. Messe for en Martvr-Biskop (N-M. [8], G-M. [9]; Undtagelser N-M. 1156, G-M. 976). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.

Katholsk Højskole.

Møde hver Tirsdag Aften i St. Knuds Sal i Stenosgade. Adgang 25 Øre. Højskoleforeningens Medlemskort, som koster 3 Kr. een Gang for alle, giver gratis Adgang til alle Vintermøder (til Marts incl.). Indmeldelser modtages hos Hr. Johs. Hansen, Bredgade 64 St., samt ved Indgangen til Foredragssalen, hvor Betaling for Kortene ogsaa afgives.

Datum	Foredragsholder	Emne
8. Novbr.	Olaf Magnussen	Don Boscoss Missioner (m. Lysbilleder).
15. —	Forf. Vald. Kierkegaard	Oplæsning af Sigrid Undset.
22. —	Pastor Schindler.	
29. —	Pastor Benzon	R. Hugh Benson.
6. Decbr.	Cand. Hafstrøm	Paul Claudel.
13. —	Censor P. A. Rosenberg	Dante.
20. —		Det gamle Spil om Enhver.

St. Michaels Klub.

Mandag d. 7. November Kl. 8 Foredrag af Pater Menzinger for Klubbens Medlemmer om »En moderne Stigmatisation, Theresa Neumann fra Konnersreuth«.

Ædle Velgørere bedes venligst erindre *Lærlingehjemmet i Haderslev*. Det trænger hovedsageligt til Sengetøj, Brændsel og Kartofler. Gironummer: 13194 - (Lærlinge).
Pastor L. Wolff, Haderslev.

Ærede Husejere! Et Ægtepar i 40-Aars Alderen ønsker Plads som Vicevært eller Portner nu eller til Nytaar. Billet mrkt. »B« modtager Redaktionen.

Møbleret Værelse til Leje billigt i den indre By. Billet mrk. »Værelse« modtager Redaktionen.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Kirkelig Kalender.

6. Nov. 22. Søndag eft. Pintse.	13. Nov. 23. Søndag eft. Pintse.
7. — M. Oktavdag.	14. — M. Josaphat, Biskop og Martyr.
8. — Ti. Oktav af Allehelgen.	15. — Ti. Gertrud, Jomfru.
9. — O. Laterankirkens Indvielse.	16. — O. Ferialdag.
10. — To. Andreas Avellinus, Bekender.	17. — To. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.
11. — F. Martin, Biskop og Bekender.	18. — F. Peterskirkens Indvielse.
12. — L. Martin, Pave og Martyr.	19. — L. Elisabeth af Thüringen, Enke.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 8. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Olaf Magnussen: Don Boscos Missioner (m. Lysbilleder).
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde med Bestyrelsesvalg Onsdag den 9. November Kl. 8 Aften. Søndag den 13. November Fælleskommunion i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskommunion Søndag den 6. November Kl. 8¹/₂ i Jesu Hjerter Kirke.

Musikforeningen „STRINGENDO“

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

Privat-Koncert

Fredag den 18. November 1927 Kl. 7³/₄

»BORGERNES HUS«

Solist: Violoncellisten

LOUIS JENSEN

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50

fas hos samtlige Medlemmer og hos:

Lauritz Hansen, Chr. Richardtsvej 6 (Telefon Nora 1597 vega).
Augustin Husson, Stenosgade 5 (Telefon Vester 787 extra) Kl. 5¹/₂—7¹/₂.
Rudolf Buddenhagen, Svinget 19.

St. Ansgar Boghandel, H. C. Ørstedesvej 10 (Telef. 9632 extra).

A. C. Onsd. d. 9. Nov. Kl. 8¹/₄ i »Vesterhus« (D. U. S.):
Pastor Wevers: »Et Møde med en hollandsk Maler, en Kunstner af Guds Naade.« Kl. 9³/₄: Extraordinær Generalforsamling: »Skal der oprettes en kvindelig Sektion af A. C.?«
Administratores.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

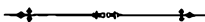
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ausgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 46.

Søndag den 13. November.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Liturgi (fortsat). — Stigmatisatio-
nen. — Fra sidste Uge. — Katholsk Værneforening. — Katholske Lyt-
tere. — Skolen i Haderslev. — Nye Bøger. — St. Elisabeths Børne-
hjælpsdag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Kolding.
— Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 6,1—7,9.

Rigdommens Tomhed,

1. naar Mennesket ikke kan nyde godt af sin Formue.

Der er endnu et andet Onde, som jeg saa under Solen, og som er hyppigt blandt Menneskene. Der er en Mand, hvem Gud har givet Rigdom og Gods og Ære, saa han intet savner af, hvad han ønsker; men Gud har ikke sat ham i Stand til at nyde det, men en fremmed skal sluge det hele: dette er Forfængelighed og en stor Ynk. Om nogen avler hundrede Børn og lever mange Aar og opnaar en høj Alder, uden dog at kunne nyde sin Formues Goder, ja maaske uden at faa en (standsmæssig) Begravelse, om ham paastaar jeg, at et utidigt Foster er bedre faren end han. Thi dette kommer til Verden for ingenting, det forsvinder i Mørket, og dets Navn udslettes i Glemsel. Det saa hverken Solen eller kendte Forskel mellem godt og ondt. Men selv om han (den rige) lever to tusinde Aar uden at kunne nyde sine Goder, — mon ikke alting skynder sig samme Steds hen? (1—6.)

2. *fordi Menneskets Sjæl dog ikke kan mættes.*

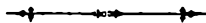
Alt menneskeligt Arbejde tjener Munden, men hans Sjæl kan ikke mættes. Hvad har den vise forud for Taaben (i saa Henseende) og den fattige, udover at han søger derhen, hvor der findes Livsophold. Det er bedre at se (med sine Øjne) det, som man ønsker, end at ønske noget, som man ikke kender. Men ogsaa dette er Forfængelighed og Aandens Formastelighed. (7—9.)

3. *fordi Guds faste Verdensplan ikke kan forandres.*

Hvem der bliver til, er allerede nævnt ved sit Navn (af Gud). Det vides (i Forvejen), at han er Menneske og ikke kan gaa i Rette med ham, der er stærkere end han (3: med Gud). Man spilder mange Ord paa Drøftelser, men dette er en stor Forfængelighed. Hvad behøver et Menneske at udforske Ting, der er for høje for ham, siden han ikke ved, hvad der gavner ham i hans Liv, i Dage-tallet af hans Pilgrimsfærd, i den Tid, der gaar som en Skygge? Eller hvem kan oplyse ham om, hvad der skal ske under Solen efter hans Død? 6, 10—7, 1.

4. *Vær derfor alvorlig og se frem for alt paa Tingenes Udgang.*

Godt Navn er mere værd end kostbar Salve: og Dødsdag mere end Fødselsdag. Det er bedre at gaa i et Sørgehus end i et Gildehus; thi i det første mindes man alle Menneskers Endeligt, og den levende tænker paa det fremtidige. Hellere Vrede end Latter; thi mørke Miner irettesætter Synderens Hjerte. De vises Hjerte er der, hvor der er Sorg, men Taabers Hjerte der, hvor der er Glæde. Hellere irettesættes af Vismand end bedrages af Taabers Smiger; thi som brændende Tjørnekvistes Knitren under Gryden, saaledes er Taabens Latter. Ogsaa det er Forfængelighed. Voldshandling gør Vismand til Skamme og nedbryder hans Hjertes Kraft. Bedre er en Tales Udgang end Indgang. Bedre er at være taalmodig end hovmodig. (7, 2—9.)

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

5. Afvigende Riter.

a) Hvor kan det vide Hjærtet ud at beskæftige sig med vore Brødre i Morgenland og deres Messe — Kirken bliver større før En deraf, og man fornemmer Duft fra Oldkirkens store Tider.

Ligeaa, naar man gransker de Ejendommeligheder, der har faaet Lov at bestaa fra Arilds Tid i den vesterlandske Kirkes Stifter og Ordner!

Vi ser deraf den ad menneskelig Vej uforklarlige Eenhed i Kirken; den, som ikke beror paa Tid, paa Sted, paa Race, Sprog og Verdensdel, eftersom visse Riter er blevet staaende paa Oldkirkestade, og andre netop adskiller sig fra os »Latinere« ved Afstand, Tungemaal og Hudfarve.

Vi ser, at Eenheden end ikke bestaar i, at vi dyrker Gud med samme Ord og Sprog eller paa samme udvortes Maade — thi i alt dette skiller vore mørke Brødre sig fra os.

Den bestaar i eet: Samfundet med Rom, som giver Samfund i Embedet, Samfund i Sakramenterne og Fællesskab i den Del af Messens Kærne, som er selve Nadveren. Deraf Samfund i Tro, Kirkeenhed,

Vi ser yderligere Roms Tolerance — Rom ønsker ikke at trykke sin vesterlandske Façon paa Østens Sønner og ønsker ikke, at alle skal bøje sig i alle Smaating — liberalt og rundhaandet lader den en Mængde Ejendommeligheder gro i Morgenland og forbyder endda Latinerne at agitere derimod eller betragte hine Brødre som andenrangs Katholikker.

Vi faar ogsaa af det Studium en dyb Bekræftelse paa, hvad Kirken regner for Væsentligt og for mindre betydende. Den lægger, ser vi, ikke Hovedvægt paa Latin og Cølibat og Uniformitet — men paa den ene Tro, det ene Embede, det ene Offer.

Den gør det let for tidligere fraskilte Kirker at komme hjem til Enbeden, idet de faar Lov til at be-

holde alt det, der er dem kært og tilvant, blot det Væsentlige er i Orden. Denne Kærlighed og dette Frisind hos Kirken har vundet den Titusinder tilbage; vi maa da vogte os for at hævde vor latinske Ritus, vort Cølibat og Uniformitet i ydre Ting paa Bekostning af det, Kirken selv har tilstaaet sine farvede Børn.

Og vi bør sørge for — i Skrift og Tale — at sprede Kendskab til Kirkens Liv i de ældgamle Kulturfolk udenfor den hvide Race.

β) Kaster i Blikket ud over Jord, overalt hvor der er Katholicisme, finder vi det Faktum, der hedder »Riter«, baade histovre og hærhjemme.

Vi kan dele de afvigende Riter i tre store Grupper: Orientens Riter — Ordners specielle Riter — og afvigende Riter i Vesterland.

Orientalen begynder ogsaa i saa Henseende i sine Grænselands: Balkanbjørnet, og den strækker sig fra Rusland i Nord til Nilen og Østafrikas Lande i Syd, og den naar fra Middelhavet til Indiens Kyster.

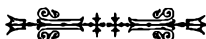
Ældgamle Kulturriger ligger i dens Midte: Byzants, Syrien, Kaldæa, Abyssinien... Uddøde Sprog med Lyde fra »1001 Nat« lyder i dens Kirker — og Ord, som ligner det Sprog, Herren selv i sit Jordelivs Dage talte med sine Apostle... Krushovede, tyklæbede, brune eller nat-sortede Mænd tjener for dens Altre, og alle Østerledens grelle Farver skingrer i dens Klædebon.

Ordnerne har ikke alle beholdt liturgiske Ejendommeligheder, men visse Munke og visse Ordensfolk har bevaret gamle Skikke, som de bringer med, hvor de breder sig i Verden.

I selve den latinske Kirke, udenfor Ordnerens Domæne, finder vi i visse Bispedømmer gamle Kirkeskikke, som har faaet Lov at bestaa, og som er saa afvigende, at en fremmed Lægmand næppe vil kunne følge Messen paa Stedet uden Bog og Vejledning.

Vi skal nu give en Oversigt over Riternes Oprindelse og Væsen.

(Fortsættes).

Vi bringer endnu et Billede fra Kirken i Nakskov. Det forestiller Stigmatisation og er maaske det skønneste af alle Frk. Birgitte Wests Malerier. Til venstre ses St. Gabriel.

Fra sidste Uge. Retten til at dræbe.

I sin store Roman »Verdens Herre« skildrer Robert Hugh Benson, hvorledes et stort Luftskib styrter ned i London, og Passagererne ligger haardt kvæstede paa Ga-

den. Og saa fortæller han: »Lidt efter saa Mabel nogle Mænd komme ned ad Trappen til det store Hospital, som laa ovre paa den anden Side. De var barhovedede, og i Haanden holdt de en Genstand, som lignede de gammel-dags Fotografiapparater. Mabel var straks klar over, hvem det var, og hendes Hjerte bankede af Glæde. Det var Eutanasi-Mændene. Med deres Apparat vilde de befri de Døende for deres Lidelser, og blidt og roligt hjælpe dem ind i den evige Hvile.«

Eutanasi-Mændene maatte jeg tænke paa ved Efterretningen fra England om, hvorledes en Dommer havde krævet, at Nævninge skulde frifinde en Mand, der havde dræbt sit syge Barn af Medlidenhed med det. Samtidig havde den kendte Forfatter Conan Doyle gjort sig til Talsmand for den Opfattelse, at en saadan Fremgangsmaade i det hele taget burde legaliseres, saa at bestemte Mennesker, f. Eks. Læger, fik Ret til under bestemte Forhold at dræbe de lidende Mennesker. »København« har interviewet forskellige Personer herhjemme, Jurister og Læger, for at høre om deres Syn paa den Ting. Det er med stor Tilfredsstillelse, man erfarer, at ingen af dem vil gaa med til noget saadant af Hensyn til Konsekvenserne. Loven kan aldrig tillade at dræbe, siger Rigsadvokaten. En Læge maa aldrig afkorte et Menneskes Liv, siger Sundhedsstyrelsens Formand. Dog kan de begge to tænke sig Forhold, der gør det moralsk tilladeligt.

Mærkeligt nok har man ikke tænkt paa først at faa Spørgsmaalet belyst fra Moralens, specielt den kristne Morals, Standpunkt. Denne Mangel er imidlertid blevet afhjulpet af Pastor Wevers i Roskilde. I »København« 7. Nov. læses følgende:

KØBENHAVNS Enquête om Retten til at berøve et andet Menneske Livet af altruistiske Motiver har vakt usædvanlig Interesse. Herom vidner de Breve, vi har modtaget om dette Emne.

Mange af disse er anonyme. Af de underskrevne offentliggør vi i Dag et, der berører en Side af Problemet, som vi endnu ikke er kommet ind paa, den religiøse. At denne Side her fremdrages fra et katolsk Synspunkt har

jo ogsaa sin Interesse. Indlæget stammer fra den katolske Præst Steph. Wevers i Roskilde og lyder saaledes:

KØBENHAVN beder sine Læsere udtale deres Mening om, hvorvidt Frikendelsen af en Fader, der gjorde Ende paa sit Barns Lidelser, er berettiget eller ej. Som daglig og interesseret Læser tager jeg Redaktionen Anmodning til Følge.

Mit Svar er: »Nej, paa det bestemteste Nej.« Og det paa Grund af mit Syn paa Menneskets jordiske Tilværelse. Jeg tror nemlig, at vi Mennesker ikke er Herrer over vort Liv. Det er som en Gaard, som vi har baade Lov og Pligt til at forvalte; men vi er ikke berettigede til at sætte Ild paa den.

Ingen af os har været med til at tage Bestemmelsen med Hensyn til vort Livs Oprindelse; ejheller har vi Lov til selv at fastsætte dets sidste Stund. Ved Graad gik vi i Land, og med en vis Angst skal vi drage bort herfra. Fra Vugge til Grav fører vor Vej langs med mørke Gaader og stejle Vanskeligheder. Men vi skal frem, stadig frem. Det er Livets Gang. Der er over os en, der kommanderer. Det kan ikke gaa an, at vi standser, førend han vil det. Men jeg tror ogsaa, at denne Øverstkommanderende er en kærlig Fader, der har sin Mening med vore Genvordigheder og Lidelser, og at den Mening er god og lys, selv om vi ikke kan faa den ind i vore kloge Hoveder.

Derfor staar det for mig som en fræk Anmasselse, naar nogen lægger sin Haand paa sit eget eller et andet Menneskes Liv. Fra det i Deres Blad omtalte og til det almindelige Selvmord er der kun et Skridt. De, der tager Livet af sig, maa vistnok under alle Omstændigheder skønne, at det ikke længere er værd at leve, eller at det ikke er til at holde ud, og saa deserterer de.

Naar man er sin egen Herre og Gud, er det kun logisk. Men som kristent Menneske siger jeg, som Gerda sagde til Niels Lyhne: »Jeg er bange, Niels, dér, hvor jeg skal hen, er det Vorherre, der raader, og han bryder sig ikke om vores Klogskab her paa Jorden; han vil sit og ikke noget andet.«

Jeg synes, at det er klogest at foretrække Vorherres Syn fremfor, hvad vi kan skimte med vore omtaagede og nærsynede Øjne, særlig naar det drejer sig om Ting, der strækker sig ud over vor Synskreds. Og det gør baade vort Livs Oprindelse og dets Ende. Vi maa holde vore Fingre fra det, som Gud har forbeholdt sig selv.

Det er mit Syn paa denne Sag, og jeg tror, at alle de Kristne, der staar paa Traditionens gamle Grund, er enige med mig. Det var ogsaa Ingemann, der sang:

Jeg lever, til Herren mig kalder;
 Jeg lever og venter den kaldende Røst,
 Jeg lever som Gæsten paa fremmed Kyst,
 Til Faderen Barnet hjemkalder.«

Roskilde, den 3. November 1927.

Steph. Wevers,
 katholsk Præst.

Katholsk Værneforening for unge Kvinder.

ASSOCIATION CATHOLIQUE INTERNATIONALE
 POUR LA PROTECTION DE LA JEUNE FILLE

Fra ovennævnte Forening har vi modtaget følgende:

Unge Piger, som rejser til Udlandet, bør vide, at baade kvindelige og mandlige Agenter under alle mulige Forklædninger har deres Garn ude efter de rejsende unge Kvinder. Paa en Kongres for nylig blev det konstateret, at mange Tusinde unge Kvinder aarlig forsvinder uden at det lykkes Politiet at finde mindste Spor af dem, og man kan kun ane den frygtelige Skæbne, der venter dem. Følgende Raad er af største Vigtighed at overholde under Rejsen:

1. Rejs ikke til Udlandet uden først at have skaffet nøjagtige Oplysninger om det nye Opholdssted. Fristende Tilbud i et Avertissement bør ikke altid tros, send det ind til Undersøgelse, og faa videre Oplysninger om Rejsen hos »Katholsk Værneforening for unge Kvinder«, Stenosgade 2°, København V. (Tlf. Vester 972 y. Træffetid 9—12). Her vil der gennem Foreningens udenlandske Forbindelser blive sørget for, at de bliver modtaget paa de forskellige

Stationer og hjulpet tilrette. Men send rettidig Meddelelse, saa man kan faa Svar fra den udenlandske Station.

2. Vær ikke inladende paa Rejsen overfor Fremmede. Gør dem ingen fortrolige Meddelelser, lad dem ikke lokke Dig til at skifte Rejseplan, følg dem ikke nogen Steder hen, betro dem ikke Bagagen, vis dem ikke, hvormange Penge Du har. Paa Rejser er Forsigtighed og Tilbageholdenhed den nødvendigste Dyd.

3. Modtag ikke Forfriskninger eller spiselige Sager af nogen Art, da der kan være bedøvende Midler i dem. Angaaende Oplysninger om Toggang, Gader i Byen, Adresser el. lign., da spørg kun Politi-, Havne-, eller Jernbanefunktionærer, som man ved, man kan stole paa.

4. Bær Mærkeknapper med Foreningens Farver, gult og hvidt, paa venstre Side. Se Dig opmærksomt om for at finde tilsvarende Farver hos den Dame, Foreningen har sendt for at møde Dig. Skulde ingen indfinde sig, og Du er i Tvivl om, hvad Du skal gøre, saa bliv foreløbig rolig paa Ankomststedet, søg Raad hos de stedlige Funktionærer, men begiv Dig ikke ud paa det Uvisse, især ikke i Automobil, uden at have taget betryggende Forholdsregler.

5. Hold Dig nøjagtig til de Forskrifter, Du bliver forsynet med hjemmefra. Vær særlig forsigtig i Havnebyer og Storstæder, hvor Faren er størst.

6. Søg fortrinsvis at komme, hvor der er katolsk Kirke og Katholikker til at støtte Dig. Faa opgivet Adressen paa vor Forening i den By, Du kommer til.

7. Hvor Du end er i Verden, glem aldrig Din første hl. Kommunion, og forsøm ikke Paaskekommunionen.

Herhjemme bør de unge Piger, der fra Provinsen søger til København, melde sig til Foreningen. En Katholik vil da altid være den unge Pige behjælpelig ved Ankomsten, sørge for, hun gør Bekendtskab med Trosfæller og bliver optaget i Foreninger.

Katholske Lyttere — katolske Læsere.

Fra »Katholsk Lytterforening« har vi modtaget følgende:

Det har været Bestyrelsen for »Katholsk Lytterforening« en stor Opmuntring gennem den lange, men nødvendige

Sommerpause at mærke den Interesse, som den var Genstand for.

Selv om man ikke direkte sagde det, var Meningen med de Forespørgsler, der rettedes til dens Sekretariat og Ekspedition, St. Ansgars Boghandel, tidt saaledes, som om man nærmest ventede at finde en Plakat med »Gaa stille, tænk paa de sovende« fæstet paa Bestyrelsens Dør.

Det skal indrømmes, at der har været stille om Sagen, men det har kun været et Stille før Stormen, den Storm af Agitation, der nu skal gaa hen over katholske Lytteres Hoveder.

»Katholsk Lytterforening« er tilsluttet »Dansk Radiofonisendeorganisation«, der blandt andet arbejder i Forbindelse med Retsstatspartiet, hvis Repræsentant i Folketinget, som det maaske er bemærket, har fremsat Forslag om Sende-ret ogsaa for katholske Udsendelser.

Men for at faa Gavn af dette maa der bag dette Krav staa en Flok af katholske Lyttere, der ikke lader sig afvise med deres Krav.

Katholske Lyttere bør støtte dette og bør organisere sig gennem deres egen Lytterforening.

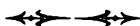
Indmeldelser modtages gennem Ekspeditionen St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedsvej 10, Tlf. Vester 9632 x.

Agiter for Tilslutning. Forstaa, hvad der kan naas, og lad ikke en Chance gaa tabt for den katholske Sag.

Meld Dem straks ind, og faa andre med.

De vil snarest atter høre nyt fra os.

P. B. V. *J. Hammermüller,*
Formand.

Skolen i Haderslev.

I Anledning af Opfordringen til at yde Bidrag til Skolen i Haderslev, er Redaktionen fra forskellige Sider blevet spurgt, om det drejer sig om en dansk eller en tysk Skole. Med Relte mener mange, at danske Katholikker ikke kan hjælpe til at bygge en tysk Skole i Sønderjylland, selv om den bliver nok saa katholsk. — For at være sikker i Sagen har vi forelagt Spørgsmaalet for Hs. Højærværdighed Biskoppen, som svarer, at Skolen i Haderslev bliver en udpræget dansk Skole.

Altsaa kan danske Katholikker med god Samvittighed hjælpe til at oprette denne Skole.

Red.

Nye Bøger.

Vort samfund med de avdøde.

Til November Maaned, som vi nu er inde i, vil vi meget anbefale denne lille Bog, som er udgivet af en norsk St. Josefs Søster. Den indeholder smukke Betragtninger om vort Samfund med de afdøde og passende Bønner, som netop i denne Maaned vil være til Glæde for mange. Desuden er den skrevet paa et Norsk, som Danskerne endnu kan forstaa. Bogen faas i St. Ansgars Boghandel samt i »Budbringerens« Redaktion i Aarhus. *B. J.*

St. Elisabeths Børnehjælpsdag.

Søndag, den 20. November, Dagen efter St. Elisabeth, skænkes Kollekten i alle Byens Kirker til Elisabethforeningen for forældreløse og vanskeligt stillede Børn. Vi som er i Foreningens Bestyrelse og som ved, hvor meget disse Børn trænger til Hjælp, og hvor inderlig svært det er ikke at kunne hjælpe alle, der trænger, vi anmoder herved baade unge og gamle om at hjælpe ivrigt til, at Kollekten den 20. maa vokse sig stor til Gavn for de smaa forældreløse. *C. S.*

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Med Tilfredshed kunde Organist Fr. Siegler, Leder af Rosenkranskirkens Kor, ved Koncerten i »l'Institut Jeanne d'Arc«, se ud over en tætfyldt Sal, hvorfra Aftenen igennem lød et hjærteligt anerkendende Bifald. Der laa et energisk, maalbevidst Arbejde bag Korets Sang. Det følte fra den indledende, præcist og sikkert sungne Fædrelandssang af Carl Nielsen til de Koncerten afsluttende »Hebræiske Sange«, Max Bruchs musikvægtige, for Stemmer glimrende tilrettelagte Korværker, med hvilke Damekoret vandt en smuk Sejr. Kor og Dirigent fortjener ogsaa en Kompliment for den humorfyldte Udførelse af Alfred Toffts vittige Tonesætning til Wessels berømte Vers: »Gravskrift« og »Kærlighed og Smørrebrød«. Tilmed blev

den ret vanskelige Stemneføring klaret med Dyglighed. I Fru Inge Thorsen havde Koncerten en særdeles fin Assistance. Stemmens tindrende Sopranklang ved Siden af en ualmindelig afsleben Sangkunst lader hende synge de gamle italienske Arier med en Stil og Skønhed, mangen Sangerinde kunde misunde hende. Gennem Fru Thorsens Foredrag af Rossinis »la pastorella dell'alpi« stod den skønne Hyrdinde, vandrende med sin Blomsterkurv ned fra Bjærgene, lyslevende for os. At Fruen gjorde stormende Lykke og maatte synge ekstra, siger sig selv. Fortjent Bifald vandt ogsaa Hr. Harald Andersen for sit flinke Violinspil, og sidst, men ikke mindst, skal nævnes Pianisten Carl Vorm, hvis klangsmukke Klaverledsagelse dannede en meget flatterende Baggrund, navnlig for Fru Thorsens Sang. A. E.

— I Anledning af vor Omtale af Niels Beskows Bog »Guds Vågar« i sidste Nummer er vi blevet opfordret til at meddele, at der i den nærmeste Fremtid paa Dansk vil komme et Udvalg af de bedste Betragtninger fra denne og fra Pastor Beskows anden Bog »Inför Guds Ansikte«.

— Det er paa Tirsdag den 15., Oplæsningerne paa Højskolen begynder. Se Programmet blandt Annoncerne.

— Tirsdag den 25. Oktober fejrede St. Josefs Gilde sin 42aarige Fødselsdag i Forsamlingssalen, Bredgade 67, under meget festlige Former. Salen og Bordet var dekoreret paa det smukkeste med Blomster, Flagguirlander og betagende Lyseffekter, som vakte alle Deltagernes Beundring og gjorde Hr. Dekorator Kragh megen Ære. Traktementet svarede til de ydre Rammer, og de 42 Deltagere fandt hurtigt hinanden og tilbragte en gemytlig og hyggelig Aften efter rigtig gammelt Gildemønster, hvor Timerne gik altfor hurtigt. Festtalen holdtes af Gildets Præsident, Hr. Pastor von Kettenburg; den handlede om Gildets Barndom og Vækst samt dets høje og smukke Formaal, og den opmuntrende Tale sluttede med en Skaal for Gildet, hvortil Taleren knyttede de bedste Ønsker for Fremtiden, navnlig ønskede han, at Gildets Stiftelse for gamle Trosfæller maatte blive til Virkelighed i en ikke altfor fjern Fremtid. — Flere Brødre havde derefter Ordet, og imellem Talerne var der kvikke Sange, ligeledes underholdt Brdr. Frøberg Selskabet med deres gode og vel sammenspillede Musik, og Hr. Crambolins Guitar- og Mandolintrio gjorde ogsaa deres til, at Aftenen blev saa vellykket. — Det synes forøvrigt, at det gamle Gilde er ved at gaa en lysere Fremtid i Møde, en Del nyere Kræfter er kommen til, Sammenholdet og Arbejdsviljen er fremadgaaende,

og det mærkedes paa de deltagende Brødre, at de havde de bedste Forhaabninger for Gildet. *En Gildebror.*

Kolding. Det blev en dejlig Dag igaar. Kristi Kongefest er noget, man har let ved at forstaa; det er en udmærket Tanke, den Hellige Fader har haft med at indstifte den Fest. Søstrene havde pyntet Alteret med en Overdaadighed af blegrøde Chrysantemer og Efteraarsløv; de fyldte hele Korvæggen. Og saa var der kommet en ekstrafin Blomstergave. Det var en Kongekrone paa en Pude, bestemt til at stilles hen midt for Alteret i Kommunionbænkens Port. Pudens var af grønt Mos, kantet med Vedbendranker og med brune Chrysantemer og blegrøde Alpevioler i Hjørnerne. Kongekronen var lavet ligeledes af brungyldne Chrysantemer og røde Egeblade forneden og det øvrige af Guldbaand og hvide og røde Silkebaand. Det var et Værk af Hr. Gartner Mammen — der ogsaa havde sendt Blomsterne til Alteret — og en Gave fra to Damer af Menigheden. Noget smagfuldere og finere kunde man vanskeligt se. Kronen blev anbragt paa et lille Bord med et rødt Fløjelstæppe hængende ned til Jorden foran. Det er iøvrigt Tanken, at vi til næste Aar vil faa lavet en Krone, et Rigsæble og et Scepter, alt i fint udskaaret og forgyldt Træ, og saa skulde det stilles paa den nævnte Plads. Der var mange i Kirken til Messerne, og Koret sang Sanctus og Benedictus af Messen af Hahn. Det lød smukt og var saa meget mere at paaskønne, som en betydningfuld Tenor var anbragt et Sted ude i Houborg Plantage paa Jagt efter Schwartz. Koret er nystiftet, og det har vist, at det virkelig kan udrette noget. Dagens Clou var dog Aftenandagten. Hr. Installatør Overbeck, der ogsaa tidligere ved Indlæggelsen af det elektriske Lys har vist vor Kirke stor Velvilje, havde igaar paataget sig et sjældent smukt Lysarrangement. — Enhver, der har været i vor Kirke, vil have lagt Mærke til de skønne Glasmalerier i Korvæggen over Alteret. Navnlig er Christusbilledet i Midten et virkelig herligt Jesu Hjertebillede, mandigt og ikke Spor af sliksødt. Naar der er Lys i Kirken om Aftenen, er imidlertid alle Glasmalerierne ganske sorte og triste at se paa. Det skulde blive anderledes ved Kristi Kongefest. Christusbilledet skulde oplyses udefra, saa at det kom til at straale ligesaa smukt som om Dagen. Altsaa blev der for nogen Tid siden til Prøve stillet en Lysprojektør op ude i Haven bagved; Pæren var paa 200 Lys Styrke; men ak og vel det var lige alt det, at Billedet overhovedet kunde ses, naar der samtidig var tændt Lys inde i Kirken. Der maatte altsaa ganske anderledes kraftigt Lys til. I Aftes var imidlertid alle Vanskeligheder

øverbundne. Der var kommet en stor Projektør fra København med en 750 Lys Pære i, og der var anbragt hele Bundter af stærke Lamper baade nedenfor og ovenfor Billedet; ialt var der 2000 Lys i Virksomhed. Men Resultatet var ogsaa straalende smukt, uden at det paa nogen Maade virkede for stærkt, skønt der var fire Gange saa meget Lys udenfor som inden i Kirken. Den lysende og ligesom forklarede Christusskikkelse, Blomsterne, Korsangen, Kronen og vor dejlige Monstrans, alt virkede sammen til et rigtigt Indtryk af Kongefest. Da Kirkedørene aabnedes, stimlede Folk sammen paa Gaden for at betragte det sjældne Skue. 31.-10.-27. J. O.

Grundet paa Pladsmangel har vi maattet lade forskellige Referater vente til næste Uge. Red.

Ugens Messebønner.

13. Nov. 23. Søndag efter Pintse (N-M. 751, G-M. 581). Ihukommelse af Didacus ((N-M. 1157 og [52], G-M. 979 og [52]). 3. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]).
14. Nov. Josaphat (N-M. 1158, G-M. 980).
15. Nov. Gertrud. Messe for en Jomfru (N-M. [66], G-M. [67]; Oration N-M. 1159, G-M. 980).
16. Nov. Ferialdag. Messe som 13. Nov. 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]); 3. for de afdøde (N-M. 1140, G-M. [113]). 4. fri.
17. Nov. Gregor Undergøveren. Messe for en Bekender-Biskop (N-M. [34], G-M. [34]; Evangelium N-M. 1160, G-M. 982). 2. om de helliges Forbøn (N-M. [120], G-M. [105]). 3. fri.
18. Nov. Peterskirkens Indvielse. Messe som paa Kirkevielsesfest (N-M. [77], G-M. 923).
19. Nov. Elisabeth. Messe for en Kvinde (N-M. [73], G-M. [73]; Oration N-M. 1160, G-M. 982). Ihukommelse af Pontian (N-M. [5], G-M. [5]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Sakraments sognets Vincents-Bibliothek findes hos Pastor Benzon, Nørrebrogade 27, Opgang C, 1. Sal (bag Sakramentskirken). Udlaan alle Hverdage undt. Mandag Kl. 5—7.

Katholsk Højskole.

Møde hver Tirsdag Aften i St. Knuds Sal i Stenosgade. Adgang 25 Øre. Højskoleforeningens Medlemskort, som koster 3 Kr. een Gang for alle, giver gratis Adgang til alle Vintermøder (til Marts incl.). Indmeldelser modtages hos Hr. Johs. Hansen, Bredgade 64 St., samt ved Indgangen til Foredragssalen, hvor Betaling for Kortene ogsaa afgives.

Datum	Foredragsholder	Emne
15. Novbr.	Forf. Vald. Kierkegaard	Oplæsning af Sigrid Undset.
22. —	Pastor Schindler.	
29. —	Pastor Benzou	R. Hugh Benson.
6. Decbr.	Cand. Hafstrøm	Paul Claudel.
13. —	Censor P. A. Rosenberg	Dante.
20. —		Det gamle Spil om Enhver.

Festen for de 14-aarige.

Katholsk Ungdoms Værn afholder Onsdag den 16. November Kl. 7 $\frac{1}{2}$ en Fest for de 14-aarige og deres Forældre i »Vesterhus«, Vestervoldgade 115 3. Sal. Efter Kaffeboardet (m. Taler og Sange) forskellig Underholdning.

14-aarige Katholikker, hvis Adresser ikke er Bestyrelsen bekendt, og som derfor ikke har faaet tilsendt Indbydelse, bedes henvende sig til undertegnede Formand, hvorefter Adgangskort vil blive tilstillet dem.

De Herrer Sognepræster, de gejstlige Ungdomsledere, tidligere Medlemmer af det ophævede Ungdomsraad samt Ungdomsforeningernes Formænd indbydes herved venligst.

Paa K. U. V.s Vegne

Chr. Henriksen, Kirsteinsgade 9. Telf. Øbro 3053 x.

Ædle Velgørere bedes venligst erindre *Lærtingehjemmet i Haderslev*. Det trænger hovedsageligt til Sengetøj, Brændsel og Kartofler. Gironummer: 13194 - (Lærlinge).

Pastor L. Wolff, Haderslev.

Sct. Josefs Gilde st. 1885.

Ekstraordinær Generalforsamling afholdes Mandag den 14. November Kl. 8 Aften i Bredgade 67 2. Sal. o. G. Da der foreligger meget vigtige Sager, anmodes Br. om at give Møde.

Bestyrelsen.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 25. Novbr. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel. (Generalabsolution.)

Kirkelig Kalender.

13. Nov. 23. Søndag eft. Pintse.	20. Nov. SidsteSønd. eft. Pintse.
14. — M. Josaphat, Biskop og Martyr.	21. — M. Marias Ofring.
15. — Ti. Gertrud, Jomfru.	22. — Ti. Cæcilie, Jomfru og Martyr.
16. — O. Ferialdag.	23. — O. Clemens, Pave og Martyr.
17. — To. Gregor Undergører, Biskop og Bekender.	24. — To. Johannes af Korset, Bekender.
18. — F. Peterskirkens Indvielse.	25. — F. Katharina, Jomfru og Martyr.
19. — L. Elisabeth af Thüringen, Enke.	26. — L. Silvester, Abbed.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 15. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
 Forf. Vald. Kierkegaard: Oplæsning af Sigrud Undset.
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Mariakongregationen for unge Mænd. Søndag d. 13. Novbr. Fælleskommunion Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerter Kirke.

Rosenkranskirken. Maria kongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 13. November i Messen Kl. 8.

St. Vincents Forening for katholske Damer (Sakramentsogn) lader læse en Messe i Sakramentskirken Onsdag den 16. ds. Kl. 8 for sit afdøde Medlem Frk. Lilli Schwartzlose.

Conventus missionariorum insulæ Selandiæ erit die 14. hujus loco ac tempore assuetis.

Musikforeningen „STRINGENDO“

Dirigent: Violinisten Lauritz Hansen.

Privat-Koncert

Fredag den 18. November 1927 Kl. 7^{3/4}

»BORGERNES HUS«

Solist: Violoncellisten

LOUIS JENSEN

Billetter à Kr. 1.50—2.00 og reserv. Plads à Kr. 2.50
 faas hos samtlige Medlemmer og hos:

Lauritz Hansen, Chr. Richardtsvej 6 (Telefon Nora 1597 vega).
 Augustin Husson, Stenosgade 5 (Telefon Vester 787 extra) Kl.
 5^{1/2}—7^{1/2}. Rudolf Buddenhagen, Svinget 19.

St. Ansgar Boghandel, H. C. Ørstedsvej 10 (Telef. 9632 extra).

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ausgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 47.

Søndag den 20. November.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Om Undere. — Liturgi (fortsat). — Fra Vatikanet og Kurien. — Mariakongregationen 1877—1927. — Fra sidste Uge. — Danske Kvinders Katholske Forbunds Møde i Vesterhus d. 3. November. — Den katholske Kirke i Horsens. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Ordrup. Frankrig. — Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 7,10—8,5.

Regler for at finde den Lykke, man kan opnaa i det jordiske Liv.

1. Vær taalmodig og underkast dig Guds Bestemmelser.

Vær ikke hastig til Vrede, thi Vrede bor i Taabens Bryst. Sig ikke: Hvoraf kommer det, at de gamle Tider var bedre end de nuværende? Thi saadant et Spørgsmaal er taabeligt. Nyttigere er Visdom med Penge og fordelagtigere for den, der ser Solen. Thi som Visdom er et Værn, saaledes er ogsaa Penge et Værn, men Kundskab og Visdom har det Fortrin, at de giver Liv til den, der ejer dem. Se paa Guds Værker (og forstaa), at ingen kan forbedre den, som han vrager. Paa den gode Dag nyd dit Gods, og hold dig rede til den onde Dag. Thi Gud har skabt den ene som den anden, for at Menneskene ikke skal finde berettigede Klager mod ham. 7,10—15.

2. *Vær maadeholden og beskeden i alt og hold dig til den gyldne Middelvej.*

Ogsaa følgende saa jeg i min Forfængeligheds Dage: Den retfærdige omkommer i sin Retfærdighed¹⁾, og den ugudelige lever længe i sin Ondskab. Vær ikke altfor retfærdig, og vær ikke klogere end nødvendigt²⁾, for at du ikke bliver en Taabe. Synd ikke meget og vær ingen Taabe³⁾, at du ikke skal dø i Utide. Det bedste er, at du understøtter den retfærdige, men slaa heller ikke din Haand af den anden (der ikke er god), thi den gudfrygtige forsømmer intet. Visdom gør Vismand stærkere end ti Magthavere i Byen. Der findes jo intet Menneske paa Jorden, der er saa retfærdigt, at han kun gør gode Geringer og aldrig synder. Men bryd dig ikke om alle de Ord, der bliver sagt, at du ikke skal høre din egen Træl forbande dig. Thi din Samvittighed ved, at ogsaa du mange Gange har forbandet andre. Jeg har undersøgt alt med Visdom; jeg sagde: jeg vil blive viis; men Visdommen trak sig længere tilbage fra mig, meget længere, end den var før. Den er en dyb Afgrund. Hvem kan lodde (dens Dybde)? 16—25.

3. *Vogt dig for Kvindens Snarer.*

Jeg undersøgte alt i mine Tanker for at forstaa det og komme til Bunds i det og for at finde Visdom og Tingenes Aarsag og for at trænge ind i Taabens Ondskab og Daarernes Fejltagelse. Og jeg opdagede, at beskere end Døden er Kvinden, der er som et Jærgergarn, hvis Hjerte er et Net, og hvis Hænder er Lænker. Den, som er Gud kær, undslipper hende, men Synderen bliver hendes Bytte. Det er det, jeg fandt ud, sagde Prædikeren, idet jeg lagde

¹⁾ En Øvrighedsperson f. Eks., der haandhæver Retten overfor Forseelser for strengt, ødelægger i Længden sig selv.

²⁾ F. Eks. en Skrupulant; eller man tænke paa Farisæerne, der paa Christi Tid pressede Lovens Bogstav saa stærkt, at Lovens Aand gik tabt, og de selv blev til Taaber.

³⁾ Selv om din Adfærd staar som Uretfærdighed i farisæiske Naturer. Øjne, skønt den ikke er det, saa overdriv dog ikke dit eget Standpunkt, og lad den tilsyneladende Uret aldrig blive til virkelig Uret.

det ene til det andet for at finde den rette Aarsag, som jeg stadig søger endnu uden at finde den. Jeg opdagede kun een (retfærdig) Mand blandt tusinde, men en Kvinde opdagede jeg ikke i hele Flokken. Kun een Ting fandt jeg, at Gud har skabt Mennesket ret, men at dette selv har indviklet sig i endeløse Spørgsmaal. Hvem er som den vise, og hvem kender Tingenes rette Forklaring? 26—30.

4. Ær og adlyd Kongen.

Et Menneskes Visdom lyser frem af hans Ansigt, men den almægtige kan forandre hans Træk. Jeg giver Agt paa (Ordene fra) Kongens Mund og paa de Forpligtelser, Troskabseden mod Gud medfører. Hast ikke med at unddrage dig hans Aasyn, og vær ikke haardnakket i dine Misgerninger, thi han gør alt, hvad han vil. Hans Ord er mægtigt, og ingen kan sige til ham: Hvorfor handler du saaledes? Den, som overholder Budet, kommer ikke til at lide ondt. Den vises Hjerter kender Tid og Svar. 8, 1—5.

Om Undere.

Forleden Dag var jeg ude for et »lille« under. Et af den slags undere, som de fleste katolikker kan berette om — jeg siger »lille«, fordi det kun drejede sig om en ring, som var mig meget kær, og som jeg til min sorg havde mistet, men nu igen ved vor gode Sankt Antonius' forbøn fik tilbage på uforklarlig vis. Og som tak derfor syntes jeg ikke, jeg kunde gøre noget bedre end at gengive et stykke af fader Roald A. Knox' bog »Miracles«.

Janus.

— — — Vi bruger kun benævnelsen »Undere« om en bestemt art foreteelser blandt Guds underfulde værker. I almindelighed lader Gud årsagsloven virke her i vor daglige lærd. Når han derimod går imod årsagsloven, kalder vi det et under eller mirakel. Der findes de mennesker, der helt og holdent benægter, at noget sådant finder eller har fundet sted. Her vil jeg gerne fastslå to ting: for det første, at Gud kan gøre undere, hvis han vil, og for det

andet, at der er visse omstændigheder, som berettiger os til at forvente, at han vil gøre et under, når han kan. Det er unødvendigt her at diskutere, om sådanne undere virkelig har fundet sted.

Men hvis vi nu tager det for givet, at Gud kan gøre et under, hvis han vil, så må vi spørge, om han da virkelig også vil.

Det er blevet god latin blandt lovende men frygtsomme protestantiske teologer nu om dage at indrømme, at rent teoretisk set kunde Gud jo nok udføre et under, men samtidig antyder de dog, at noget sådant ligger under hans værdighed.

Dette her med mirakler smager efter deres opfattelse lidt for meget af theateffect — det er ligesom om der bliver slået huller i verdens naturlige love, når de sådan af og til bliver sat fra bestillingen for at tjene andre formål.

De kan ikke lide den tanke, at f. eks. tyngdeloven nok i almindelighed gjorde sin skyldighed, men ligesom menneskelige opfindelser kunde sættes ud af kraft, når der fandtes en anledning dertil.

Kan vi ikke trygt stole på, at forsynet (siger de) lader de naturlige love virke uhindret, således som videnskaben har åbenbaret os dem, til vort bedste, uden disse volds handlinger, man kalder undere?

Der er noget rigtigt i dette argument, nemlig, at det vilde være ganske uværdigt og uoverensstemmende med vort begreb om Guds værdighed, hvis vi troede, at han lavede mirakler, blot fordi det tilfældigt morede ham at bringe kludder i mekanismen, uden nogen virkelig, alvorlig grund.

Vi skal være uhyre forsigtige med at indlade os på at gætte, hvad Gud vil gøre eller ikke gøre, og vi må ikke et øjeblik tabe vor begrænsede viden af sigte, men alt, hvad vi ved fra åbenbaringen og theologien om Guds væsen, bestyrker os i den opfattelse, at undere undtagelsesvis sker, når der er speciel brug derfor.

Men vi skal ikke overdrive vore forestillinger om undere. Undere sker ikke, hvor der ingen menneskelige vidner er dertil, for et under er et budskab fra Gud til men-

nesker. Såmeget tror jeg trygt, jeg kan sige uden at træde filosofien for nær.

Undere kan have sekundære formål — helbredelse for sygdomme, hjælp i menneskelig nød, bevis for uskyld overfor uretfærdig anklage o. s. v. — men eet formål har de over alle andre, de skal bære vidnesbyrd om (jeg havde nær sagt reklamere for) Guds almagt. De skal bevise, at det er ham alene, hvem al magt er givet, at den katolske kirke bærer hans eget hellige segl, at denne eller hin er en helgen eller helgeninde, en af hans trofaste venner, hvem de troende bør vise særlig ærefrygt — et sådant motiv er fuldgyldigt til at fremkalde hans overnaturlige indgriben.

Men — indvender man videre — hvis undere kun skal bære vidnesbyrd om Guds almagt, er de jo overflødige. Vi er jo så rørende enige om, at hans naturlige skabergerning er mindst ligesaa vidunderlig som mirakler. Hvorfor kan vi så ikke nøjes med at beundre hans almagt, som den viser sig i tordenens vælde, i solopgangens herlighed, i hans skabningers fuldkommenhed ligefra det fine netværk i bladene og støvdragerne til de frosne ruders skønne mønstre? Er de ikke vidnesbyrd om hans skabende visdom — »mit hjærte, hvad ønsker du mere?« Skulde han forsøge at tiltrække sig vor opmærksomhed ved at bryde sine egne love på samme vis, som den vulgære moderne musik voldfører vor opmærksomhed med barbariske instrumenters disharmoni midt i klangenes renhed? Køber han beviset for sin almagt med opofrelsen af de fastlagte love?

Dertil er to ting at svare.

For det første gør han ikke mirakler kun for at vise sin magt — bare for at vise, at han kan. Han gør dem, fordi han ønsker at henlede vor opmærksomhed på denne eller hin åndelige bevægelse i tiden eller på en helgens fromme liv.

Det er så meget mere naturligt, at vi på denne måde får vor opmærksomhed fangen, som det ofte drejer sig om en helgen, thi hvem skulde gøre opmærksom derpå, om ikke Gud selv. Det ligger i helgenernes natur at leve i det skjulte, men Gud vil, at vi skal se dem, til vore sjæ-

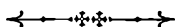
les opbyggelse. Der taler Gud i underet »Se min tjener, i hvem jeg har velbehag.«

Og for det andet! Ganske vist burde vi ikke behøve mirakler, men vi gør det.

Hvis Adam aldrig havde syndet, kunde naturen måske uforstyrret have gået sin gang — da vilde det daglige inderlige forhold til Gud have været nok, ja havde vi endda blot — trods syndefaldet — kunnet bevare dette daglige inderlige forhold til ham, havde vi ikke behøvet undere til at fange vort flygtige sind, men vi glemmer ham så let, at han nu og da må gribe til disse midler.

Den store maler tror nok, at hans dygtighed garanterer for, at hans billeder vil kunne kendes som hans værk, og dog — menneskenes børn er flygtige — i sidste øjeblik prenter han sit *pinxit* i et hjørne.

Undere er Guds signatur på hans mesterværker — ikke fordi de burde tiltrænges, men fordi de nu engang gør det, og tvivler De, så nævn mig en religiøs bevægelse, der har grebet millioners hjerter, som ikke har gjort krav på undernes besegling af dens sandhed.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

a. Rituel Udvikling.

α) Messen har gennem sine snart to Tusinde Aar undergaaet saa mange Udbygninger og Forandringer, at dens Historie og Udvikling er blevet et mægtigt Fag at studere. Men gennem alle Ændringer i Historiens Tider og i tre Verdensdele gaar dog en rød Traad, en klar og lige Linje: det er i det Væsentlige den samme Handling altid og overalt — det, der ændres, berører ikke det Egentlige i Messen. Der er aldrig i den romerske Kirke sket noget Brud. Kontinuiteten er bevaret baade i Embede og i Liturgi.

Da »Reformatorerne« skilte sig ud, blev det endelige, ulægelige Brud ikke blot Fornægtelsen af mange Stykker af Troen — men lige saa meget: Bruddet med Embedet og Sakramentet.

β) Vi vil kortelig paavise den protestantiske Liturgis Væsen.

Den lutherske »Messe« er ikke en Genoptagelse af oldkirkelig Praxis — det er ikke en oprindelig Liturgi, der blev rensat for senere Overgroning. Den er en ny, en vilkaarlig liturgisk Komposition, som ennda er løst, ulogisk og tilfældigt komponeret — den lader ganske haant om Kontinuitet og Tradition.

Da Reformatorerne faldt fra Troen paa Herrens sande Nærværelse i Nadveren og fra Troen paa Messen som et Offer, maatte de ogsaa gaa fra den Liturgi, der siden Oldkirkens Dage saa klart havde udtrykt de to Dogmer.

Dog er Elementerne i den lutherske Ritus laant fra Moderkirkens — da det ikke lod sig gøre at komponere en kristen Ritus foruden disse Elementer. Men de er sammensat uden Lov, Princip og Ræson (hvisaarsag de ogsaa stadig omkombineres).

Luthers første Ritual (fra Wittenberg 1523) er en beklippet romersk Messe; den mangler Indgangen, den mangler Kánon indtil *pridie*, den mangler Kánon fra *unde et memores* til *Pater* og hele Slutningen. Præfationen afkortedes, Sanctus henlagdes til efter Indstiftelsesordene, Elevationen bibeholdtes af opportunistiske Grunde (»for de Svages Skyld«), og hele Riten ender med den aronitiske Velsignelse (fra IV Mos. 6, 24). Men alt var endnu paa Latin!

Det næste Stadium er Kompromis'ets; man holder nu Gndstjeneste halvt paa Latin, halvt paa Tysk — og gaar saa over til Tysk alene — men stadig kun Oversættelse af Roms Latin.

1526 indføres en dobbelt Praxis: paa Søndagene holdes tysk Messe, mens den daglige Messe (der endnu ikke var udryddet) foregik paa Latin. Paa »de bevægelige Stykkers« Plads indsattes nu tyske Salmer (det eneste Felt, hvor Reformationen ikke nedbrød men skabte — omend ikke nyskabte). Man giver samtidig de fra den rene Lutherdom fraskilte Sekter liturgisk Frihed, ∴ man aabner Døren for Kaos.

Da Ortodoxiens Tid afløstes af Pietisme og Rationalisme, opløstes den liturgiske Bevidsthed — de to

nævnte Aandsretninger var rene Formforagtere; Gudstjenesten gled ud i at blive blot Tale og Sang — og i Rationalismen tørrede bægge Dele ind til rene liturgiske Spøgelser.

Dette Tidsrum er Statskirkernes, og nu ordner Monarkerne »Alterbøger« for deres Kirker efter rent nationale Smagsprincipper — den liturgiske Eenhed, der kunde have reddet Protestantismen fra at falde fra hinanden i lokale Bestanddele, var sprængt, og Vejene gik i stik modsat Retning i England og paa Fastlandet, indtil vi naaede Nutidens Opløsning og Vilkaarlighed, kaldet »liturgisk Frihed«.

γ) Zwingli var mere radikal end Luther; det, han kunde bruge af den gamle Messe, oversatte han til Modersmaalet; men det var saa lidet, at hans sædvanlige Søndagsgudstjeneste snart kun blev Tale og Sang i et nøgent Rum; kun Paaskedag holdtes Altergang — og da, med fanatisk Puritanisme, af Træ-Alterkar.

Calvin fulgte samme Linjer — blot lod han holde Kommunion fire Gange aarlig. —

Det Følgende vil vise, at disse »Riter« er et klart Brud med Kristenhedens liturgiske Udvikling i Syden og i Østen. —

Vi skal endnu kortelig pege paa, at den danske Protestantismes Liturgi er fuld af Laan fra den latinske i hele sin Struktur. Vi hidsætter for Overskueligheds Skyld Rækkefølgen i de to Gudstjenester:

Folkekirken		Romerkirken
Indgangsbøn	} Katekumenernes Messe.	Introitus
Salme		Kyrie
Kollekt		Epistel
Epistel		Kollekt
Salme		Graduale
Evangelium		Evangelium
Salme		(Salme el. Bøn)
Prædiken		Prædiken
Salme *		Credo

Nadver		Cánon
Kollekt	} De Troendes Messe	} Postcommunio Velsignelse Sidste Evangelium
Velsignelse		
Salme		
Udgangsbøn		

Man vil se, at de væsentlige Stykkers Rækkefølge er bevaret; blot har Salmen tiltrængt sig en alt beherskende Plads og Prædiken er svulmet op til en saadan Længde og har en saadan Vægt i Gudstjenesten, at denne for de 90 % af Kirkegængernes Vedkommende bliver Hovedstykket i en saa høj Grad, at for dem Gudstjenesten praktisk talt kun er Katekumenernes Messe og ender ved *, hvor de Troendes Messe, v o r egentlige Gudstjeneste, o: den rene Kultus, begynder.

δ) Den lutherske Liturgi har i det hele taget totalt mistet Præget af Kultus, af at være en Aktion, hvis Maal (i Ord og Handling) er at dyrke Gud. Allerede Motiveringens i Indgangsbønnen viser det: »... vi er indkomne i dette Dit Hus for at høre ...«, medens Oldkirken i Oldtiden som i vore Dage samler sine Børn for at tilbede — i næste Instans for at takke — i tredje for at sone og bede og modtage Sakramenter — og i sidste Instans for at høre.

Man vil svare, at netop Salmerne er i mange Tilfælde Tilbedelse — hvortil er at svare, at Folkekirkens Salmebog kun indeholder et forbavsende Minimum af Tilbedelse, af samlet, fælles Anerkendelse og Bekendelse af Guds Majestæt — i en stor Mængde prægtige Lovsange, Takkesalmer og Henvendelser til Jeg'et, til Synderne og til Verden — samt en endnu større Række Betragtninger og rimede Gengivelser af Skriften. Det, som er alle Religioners Adelsmærke: at dyrke Guddommen, forflygtiges af Luther og forsvinder daglig mere. Retningen gaar ikke mod Gud, men mod Sjælen eller mod Menigheden — Formaålet bliver dens Belæring og Opbyggelse og Udenforstaaendes Omvendelse. Fra at være theocentrisk, bliver Gudstjenesten anthropocentrisk; en Bihensigt i Oldkirkens Kultus gøres til Maal og Motiv — og Resultatet bliver, at man, naar Udbyttet af en Gudstjeneste skal gøres op, ikke

spørger: hvor godt fik jeg dyrket Gud, hvor højt fik jeg æret Gud — men: hvad fik jeg ud af min Kirkegang?

Saaledes er det egentlig uberettiget at kalde en protestantisk Kirkegang for »Gudstjeneste« — den burde hedde »Opbyggelses-Stund«, »Andagt«. Allermest, hvor Gudstjenesten (som oftest paa Landet og for de 95 % i Byerne) er mutileret og standser efter Prædikenen.

(Fortsættes).

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Paa Festen for Christi Kongedømme foretog den Helige Fader under stor Pragtudfoldelse Konsekrationen af den første japanske Biskop, Mgr. Hayasaka, og samtidig fandt Afslutningen af det franciskanske Jubilæumsaar Sted. Ugen derefter er gaaet i Stilhed i Vatikanet. Som altid har mange Kardinaler og Biskopper fra alle Verdens Lande været i Audiens.

Af særlig Interesse er den Audiens, Paven tilstod alle Superiorer og Generalprokuratorer for Missionsinstituter og Ordener, der tager Del i Missionsarbejde. De havde alle deltaget i Konsekrationshøjtideligheden i Peterskirken, og Paven samlede dem derefter om sig for at opmuntre dem i Arbejdet og paany velsigne det.

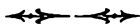
Desuden har Paven modtaget 70 Delegerede for den italienske katholske Ungdomsforening, »Gioventù Cattolica«. Fra Genua kom det første Pilgrimstog pr. Flyvemaskine, foranstaltet af Organisationen »Opera Cardinal Ferrari«, for at overvære Bispevielsen. I Privataudiens modtog Paven den kvindelige Generalsekretær for en ny Forening, der arbejder for Dyrkelsen af Christus som Konge, og som er stiftet i Milano under Protektorat af Kardinal Tosi. Foreningens Formaal er den offentlige og almindelige Anerkendelse af Christi Kongedømme i Samfundet, det skal ikke blot være Genstand for privat Andagt, men ogsaa for offentlig Hyldest. Ved mange Artikler og Skrifter vil man søge at udbrede Tanken og fremme denne Hyldest ved Indvielsen af Skoler, Fabrikker, Kollegier, Raadhuse o. s. v. til Jesu hellige Hjerte. Med Ønsket om en rig Udvikling velsignede Paven denne Forening.

I det Sixtinske Kapel i Vatikanet holdtes den 5. November Sjølemessen for de i Aarets Løb afdøde Kardinaler, ialt fem. Messen blev sunget af Kardinal Boggiani, hvorefter Paven foretog den højtidelige Absolutio ved Katakomben. Hele det pavelige Hof og Corps diplomatique overværede Gudstjenesten.

Det meddeles, at Kongen af Spanien har underskrevet Dekretet om Udnævnelsen af den nye Ærkebiskop af Toledo Mgr. Segura til Spaniens Primas.

Den 17. November begynder ved det pavelige Gregorianske Universitet et nyt Kursus, der afholdes af Institutet for religiøs Kultur. Hidtil har man haft et Kursus paa to Aar for Lægfolk. Det bliver nu udvidet til tre Aar og skal besøges af Folk, der vælges af »Azione Cattolica«, for at de kan indtage ledende Stillinger indenfor denne Bevægelse. Dannede Lægfolk skal derved uddannes til at kunne udøve et virkeligt Apostolat. Der bliver holdt tre Forelæsninger om Ugen, og efter tre Aars Forløb afsluttes med en Eksamen, som bl. a. giver Ret til at undervise i Religion i Folkeskoler og i Mellemkoler. Paven har selv stiftet et Legat for Studenterne paa 1800 Lire og vil ved Eksamen overrække de to bedste en Guld- og en Sølvmedalje.

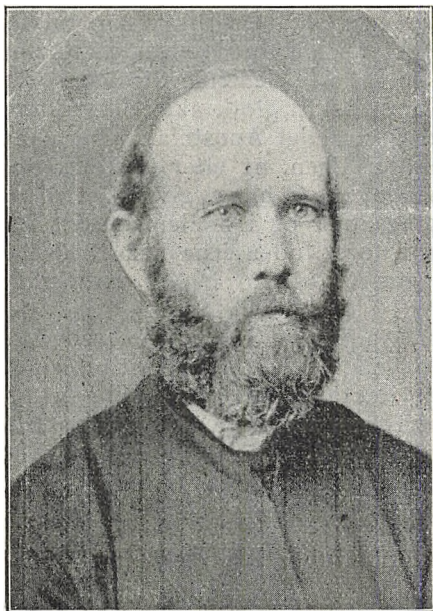
I sin nye Bygning i S. Antonio ved Maria Maggiore aabnede det pavelige orientalske Institut sit Studieaar den 4. November. Rektoren Mgr. d'Herbigny holdt en Programtale, hvori han henviste til de store Udvidelser, der atter har fundet Sted. Der begyndes paa et nyt Kursus som Indledning til Orientens kirkelige Videnskaber, og andre Forelæsningsrækker er blevet udvidet.

Mariakongregationen 1877—1927.

Et meget smukt Festskrift har Mariakongregationen for Mænd udgivet i Anledning af sit 50 Aars Jubilæum. Det er skrevet af Lærer Johan Johnsen, og det er blevet et betydningsfuldt Bidrag til Menighedens Historie i de sidste 50 Aar. Med særlig Interesse følger man Jesuiternes Vandring i København, fra Solitude til Evaldsgade 5 og derfra til Kronprinsessegade 42 og endelig til Stenogade. Interessante Billeder fra disse forskellige Steder glæder Læseren. Det var i Evaldsgade, Kongregationen blev oprettet den 8. Februar 1877, og den 22. April optoges de første 25 Medlemmer.

Pater Wilhelm Tenten var Stifter af Kongregationen. Han havde tidligere virket i Kongregationen i Aachen og i Koblenz, men var som Følge af Kulturkampen i 1872 kommet til København. Han havde forberedt Kongregationens Oprettelse ved personligt Besøg hos en lang Række af Menighedens Mænd. Det blev ham kun forundt i kort Tid at lede Kongregationen, idet han allerede i 1882 afgik ved Døden. Men han havde da lagt den solide Grundvold, som andre kunde bygge videre paa.

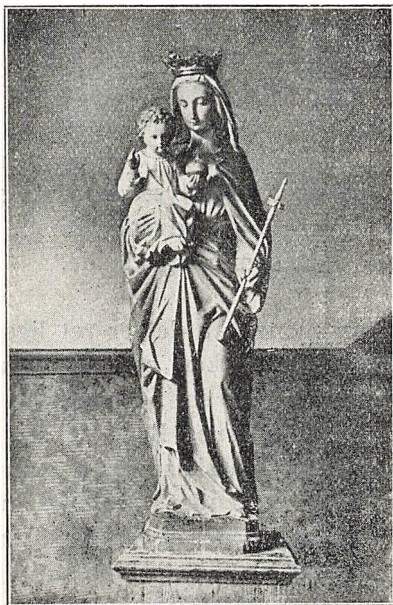

Pater Wilhelm $\frac{1}{2}$ Tenten.

Af disse andre maa først nævnes Pater Augustinus Brinkmann, som var Præses fra 1883 indtil sin Død i 1901. Om hans betydningsfulde Virksomhed bevares Mindet jo endnu trofast i mange københavnske Katholikers Hjerte, og mange vil glæde sig over at læse Skildringen af denne fremragende Præst. Efter ham fulgte Pater Esser, som »fortjener at gaa over i Mariakongregationens historie som den hellige Jomfrus Minnesanger og prædikant, som sine kongreganisters kloge og kærlige hyrde, som præsten, hvis haand altid var aaben med de betroede

gaver, som han forstod at uddele paa de rette steder.«
 Ham fulgte i 1913 den nuværende Præses, Pater Sialm.

Alle Katholikker vil med Interesse læse dette Festskrift, som ogsaa for Fremtiden vil have sin Betydning som en udmærket historisk Skildring af katholsk Liv i København.

Mariastatuen fra Evaldsgade.¹

Fra sidste Uge.

»Faust«.

I Begyndelsen af anden Akt i Operaen »Faust« forekommer et Optrin, som vi fra katholsk Side maa nedlægge en bestemt Protest imod. Under Kermessen paa Markedspladsen kommer en døddrukken, fuldkommen idiotisk udseende Munk vaklende ind paa Scenen, drikkende af et Bæger og Genstand for Mængdens Løjer. Sluttelig dingler han hen foran den bekransede Stang, hvor han i sin mægtige Fuldskab gør Korsets Tegn over nogle knælende Soldater, som derefter giver ham en Almisse. Dette,

i Operaens Handling aldeles unødvendige, Optrin virker meget pinligt og stødende og er det kgl. Theaters fornemme Scene aldeles uværdigt. Theatret vilde næppe vove at fremstille en af Folkekirkens Præster i Ornat med Pibekrave eller et Medlem af Frelsens Hær i Uniform i en saadan Situation. Hvorfor tillader man sig saa at gøre den katholske Kirkes Ordensfolk i Ordensdragt til saa nedværdigende Theaterfigurer? Og hvorfor lade denne i Fuldskab dinglende Munk lyse det hellige Korsets Tegn med en drukken Mands Fagter? Dette Optrin bør forsvinde ved fremtidige Opførelser. At en Munk fremstilles paa Scenen, ja endog at han lyser sin Velsignelse, det kan ingen have det mindste at indvende imod. Men det bør ske paa en værdig og sømmelig Maade.

— — —

Nu kunde man mene, at det er ret ligegyldigt, hvorledes en Theatermunk virker et Par Minutter paa en Scene. Rent bortset fra, at det omhandlede Optrin virker hæsligt og Omstændighedernes Brug af Korstegnet krænkende for enhver religiøs Følelse, er det nu slet ikke saa ligegyldigt. Herhjemme kender de fleste kun Munke fra Vinhandlernes Reklamebilleder og fra Theatrene. Som Følge deraf gør sig de mærkværdigste Forestillinger gældende, paavirkede af de sete Fremstillinger.

Nylig traf jeg Landsmænd i Toget paa Vej til Venedig. I Padua gik to Munke paa Perronen, og dette foranledigede en af de danske Herrer til at sige, at Munke er vel nok Mennesker, der forstaar at leve fedt paa andres Bekostning. Jeg søgte at gøre ham begribeligt, hvorledes det modsatte er Tilfældet, at det netop er andre, der nyder godt af Munkene. Det havde han aldrig tænkt over, men indrømmede, at der kunde være noget om det.

En Munk paa Livets Scene er jo en ganske anden Skikkelse end mellem Theatrene Kulisser. Benediktineren dyrker Musik og Kunst til Glæde for Alverden. Dominikaneren gransker lærde Skrifter til Oplysningens Fremme. Franciskaneren gaar sin Tiggergang og hjælper de fattige og nødlidende af Tiggerposens Indhold. Cistercienseren og Trappisten dyrker Ageren til uvurderligt Gode for Landbruget. Og om dem alle gælder det, at de lever et Liv i

Nøjsomhed og Forsagelse, at de yder hele deres personlige Indsats ikke til egen jordisk Berigelse og Fordel, men for Gud og Næsten. Og mangfoldige er de, der forlader Hjemstavn og Fædreland for at bringe Kristendom, Kultur og Oplysning til vilde Folkefærd i Jordens yderste Egne.

Faust forbandede Livet og Dagen og Lyset, fordi han var blevet gammel og havde levet og gransket alle sine Aar forgæves. Munkenes Liv og Virke er ikke forgæves, det rækker ud over deres egne Dage, ja det rækker endog saa langt, at det Munkevirke, der afsluttedes her i Danmark for fire Aarhundreder siden, kan spores endnu Landet over.

Og det havde det næppe kunnet med Munke af den Type, der dingler over det kgl. Theaters Scene.

»Ej blot til Lyst.« Ak nej!

Johs. H.

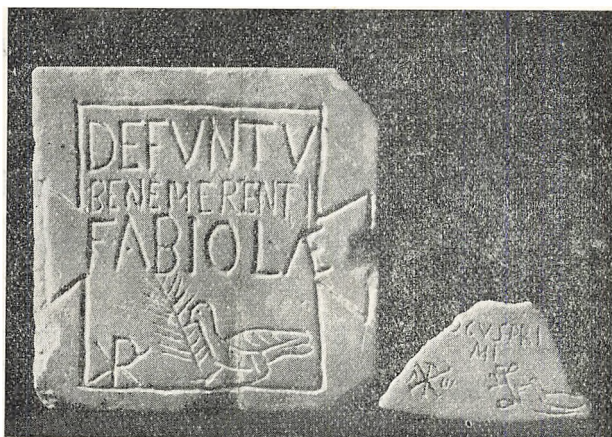

Danske Kvinders Katholske Forbunds Møde i Vesterhus d. 3. November.

Trods daarligt Vejr og Koncert paa Frederiksberg havde en lille tapper Skare paa c. 50 Medlemmer indfundet sig i Vesterhus til Fru Skrumsager Petersens interessante Foredrag om Katakomberne.

Hs. Højærværdighed Biskop Brems havde gjort Forbundet den Ære at komme til Stede. Fruens Foredrag, der formede sig som en historisk Redegørelse for Katakombernes Tilblivelse, Ødelæggelse og endelige Kortlægning samt deres store Betydning som Bevis for, at de ældste Kristne havde troet paa de samme Dogmer, som den Dag i Dag er den katholske Kirkes Fundament, hørtes med stor Interesse, og denne kulminerede, da Fruen tilsidst overrakte Biskoppen Fabiolasten, hvis Billede findes over dette Referat, idet hun redegjorde for dens Fund og med et Brev fra Glyptotheket her i Danmark dokumenterede dens Ægthed. Hun bad om, at den maatte blive anvendt som Altersten, og hvis der engang kom en katholsk Kirke i Stubbekøbing, at den da maatte vende tilbage hertil. Hs. Højærværdighed takkede for Stenen og for Foredraget, idet han lagde Forbundets Medlemmer paa Sinde at bruge netop Beviserne fra Katakomberne i Dagens Strid om Kir-

kens Dogmer — desuden ønskede han, at langt flere havde været til Stede her og hørt det interessante Foredrag, og udtalte sine varmeste Ønsker for Forbundet, hvis Gæst han altid med Glæde var, ja stillede endog i Udsigt selv at ville holde Foredrag for Forbundets Medlemmer. Biskoppen betonedede derefter Fordelen ved Forbundets internationale Forbindelse og overdrog derefter D. K. k. F. at indsamle og indsende til Forbundets Formand alt, hvad der havde Interesse for den katholske Kirke i Danmark, særlig for de sidste 5 Aar — for Nutiden og Fremtiden — alt, hvad der fremkom i Billeder, i Aviser, Tidsskrifter o. s. v., idet det vilde være af stor Betydning for Kirkens Historie herhjemme. Formanden vilde derefter tilstille Vikariatet det indsamlede Materiale. — Man samledes nu til et festligt Kaffebord med Sang og Taler. — Formanden

takkede Hs. Højærv. Biskoppen og Foredragsholderen og bad alle de tilstedeværende om altid at komme, naar vi kaldte til Foredrag, men ogsaa hver i sin Kreds at drage andre med baade som Medlemmer og i vort Arbejde, thi kun ved at vokse os stærke og blive mange kunde vi udrette noget til Gavn for vor Kirke. — Fru Tardini takkede Biskoppen, fordi han i sin Tale havde pointeret Betydningen af, at alle katholske Kvinder Verden over stod samlede i en stor Kæde, det var saa ofte vanskeligt at faa vore danske katholske Kvinder til at forstaa dette, men hun tvivlede ikke om, at Biskoppens Ord om den internationale Aand og Samling samt hans Ønske om, at alle danske katholske Kvinder burde være Medlemmer af Forbundet, vilde være til megen Gavn og Støtte i Fremtiden for dette. — Endnu engang talte Hs. Højærværdighed og lagde Kvinderne paa Sinde at virke med apostolisk Iver

med Godhed og Mildhed og ikke lade sig skræmme af den Modstand, vi mødte, thi alt, hvad der var sandt og godt, mødte Modstand her i Verden, vi skulde blot staa sammen og arbejde videre paa vor Tros Udbredelse.

Endnu lidt blev Biskoppen i vor Midte, og da han efter at have lyst sin Velsignelse over os var taget bort, blev de fleste af Deltagerne tilbage for at drøfte de fælles Interesser og Aftenens Begivenheder. ***

Den katholske Kirke i Horsens.

Den katholske Kirke har i Løbet af de sidste 6 Uger gennemgaaet en omfattende Restaurering, idet hele det store, smukke Kirkerum er blevet malet.

Det almindelige Malerarbejde er udført af Malermestrene Hansen & Steffensen, Horsens, medens et omfattende Dekorationsarbejde er udført af Løndal og Aage Handest, Aarhus.

Væggen i Koret er malet gobelinagtigt med Aks og Vindruer som Motiv, og i en meget smuk Frise omkring Buen findes øverst Kristusmonogrammet og endvidere forskellige Symboler: Alpha og Omega, Kalken og Monstransen, Bispisningen i Ørkenen og Pelikanen, der hugger sig selv i Brystet for at skaffe Føde til sine Unger.

Farverne er vel afstemte, og Dekorationsarbejdet, som alt er udført »i Haanden«, tjener de to Mestre til megen Ære.

Saaledes læser man i Horsens Dagbladene for 28. Oktober. For første Gang i de ca. 30 Aar, der er gaaet, siden vor katholske St. Josefs Kirke i Horsens blev indviet, er den bleven gennemgribende restaureret.

Efter at Kirken har været lukket i det meste af et Par Maaneder, og Gudstjenesten i den Tid er bleven afholdt i det gamle Kapel, aabnedes Kirken atter for Menigheden Søndag den 30. Oktober, og jeg tror at kunne sige, at det var med Glæde og Fryd, vi igen traadte ind i vort før saa smukke, men nu prægtige Kirkerum.

Der var virkelig sket en stor Forandring; de Horsens Malere og de to Aarhus Kunstnere havde løst deres Opgave paa en tilfredsstillende og virkningsfuld Maade, Dekorationerne er smukt udførte og Farverne vel afstemte. Lys, Venlighed og Ro er Helhedsindtrykket af Kirken,

hvor Dekorationerne nu fortrinsvis er ført frem mod Koret og Alteret, det vigtigste Punkt i den katholske Kirke, Stedet for hele den katholske Liturgi.

Da Højmassen tog sin Begyndelse, kastede Solen, trods de sidste Dages Uvejr og den gryende Morgens Graavejr, sine Straaler ind i Kirken, hvorved den højtidelige Stemning ydørligere højnedes.

Pastor Schreiber bød Menigheden velkommen i den nyrestaureerede Kirke og meddelte, at det ikke var nogen Tilfældighed, at Kirkens Aabning efter Restaureringen var fastsat til i Dag, idet det netop i Dag var Aarsdagen for vor ualmindelig vellykkede og stemningsfulde Missionsuge. Ligeledes fejrede Kirken i Dag den af Pave Pius XI indstiftede »Kristi Kongsfest«, og inden Pastor Schreiber forklarede Menigheden Betydningen af Enkelthederne ved Kirkens Udsmykning, oplæste Pastoren noget af den i Anledning af den nye Festdag af Paven udsendte Encyklika, hvorefter Hensigten med den nye Festdags Indførelse skulde være denne: stadig at opfriske Mindet om Kristus, vor Herre og Konge.

Saaledes skal de forskellige Symboler og Monogrammer i vor katholske Kirke stadig minde os om deres religiøse Betydning. Øverst i Korbuen ser vi vor Kirkes øverste Konges Monogram »Kristusmonogrammet« XP som det findes i Katakomberne.

Dernæst de to Monogrammer A—O, »Alpha og Omega« henholdsvis til venstre og højre i Buen, og som er Begyndelses- og Slutningsbogstaverne i det græske Alphabet og minder os om Kristi Ord: »Jeg er Begyndelsen og Enden« — De fire andre Symboler hentyder til Alterens Sakramente. Det første, Kurven med de fem Brød og de to Fisk, hvormed Kristus bespiste 5000 Mand, ved hvilken Lejlighed han forjættede Indstiftelsen af det allerhelteste Sakramente.

Ved de tre andre Symboler anskueliggøres den tredobbelte Hensigt, Kristus havde med Indstiftelsen nemlig:

Monstransen: for altid at være iblandt os.

Kalken med Hostien: som Messeofferet og

Pelikanen: der nærer sine Unger med sit Blod, saaledes nærer Kristus os ved den hellige Kommunion.

Selve Koret er smykket med et gobelinagtigt Tæppe og dekoreret med Løven omgivet af Aks og Druer, der symboliserer Brød og Vin til det hellige Messeoffer, og den kronede Løve er Kristus, hvormed der i Aabenbarings

5. Kapitel staar skrevet: »sejret har Løven af Juda Stamme«.

Under Hvælvingen i Koret er der malet en Frise med Indskriften: I Alterens helligste Sakramente være Jesus evig Tak og Pris og Ære.

Endelig er Prædikestolen meget smukt restaureret og foroven forsynet med følgende Inskription i Guld: »Salige er de, som hører Guds Ord og agter paa det«. Det var Herrens Ord til Kvinden, da hun priste Herrens Moder, idet hun sagde: »Saligt er det Liv, som har baaret Dig, og de Bryster, som Du har diet«.

Dette var Forklaringen paa de forskellige Symboler og Monogrammer; men, fortsatte Pastoren, vi skylder Gud Tak for den smukke Kirke, han har skænket os, og vi skylder ogsaa en Tak til Kirkens Velgørere, der satte os i Stand til at kunne udføre et saadant Arbejde.

Menigheden skylder ogsaa at rette en særlig og speciel Tak til Pastor Schreiber i Anledning af Kirkens nu fuldendte Restaurering.

Kun de, der har fulgt Arbejdet, eller som maaske har haft med et saadant Arbejde at gøre før, kan danne sig noget Begreb om, hvilken Møje og Besvær der er forbunden dermed; men for det, der har Pastor Schreibers Interesse, gives ingen Hindringer.

I de faa Aar, Pastor Schreiber har været her i Horsens, har Kirken undergaaet en fuldstændig Forandring, og kender vi Pastoren ret, saa er det ikke endt med dette. Den paabegyndte Udsmykning vil ganske sikkert blive fortsat, saaledes at Kirken ad Aare vil komme til at præsentere sig, ikke som en af de smukkeste; for det er den allerede nu; men som en af de allersmukkeste katolske Kirker her i Landet.

Horsens i November 1927.

Christian Walther.

Nye Bøger.

A. Lutz: *Katholicismen og det personlige gudsforhold*. Oslo, 1927. 62 S. (Kr. 1,75).

Nu og da kan Pater Lutz's lille Bog minde om Bensons »Kristus i kirken«, som kom i Fjor. Men medens Bensons Bog er en Prædikensamling, er denne nye en systematisk (populær) Fremstilling af det katolske Kirkebegreb og

den enkelte Katholiks Forhold til sin Kirke: Christus og Hans Kirke er eet, den kirkelige Autoritet er den samme som Christi, og lige som en guddommelig Autoritet ikke vil hindre et Menneske i et frit personligt Liv, saaledes føles heller ikke Kirkens Autoritet som en fremmed Magts Indgriben i dens Børns religiøse Liv, men den modtages som Jesu egen, guddommelige Myndighed — i Ydmyghed, dette Kirkens femte Kendetegn. »At adlyde en autoritet som av naturen staar over os, det er opløftelse, ikke trældom; men at adlyde vor like, det er trældom. Og med hensyn til religion er alle vore like undtagen Gud og de som sitter inde med en fuldmagt av guddommelig karakter«. — Under sin som Regel klare Bekandling af Bogens Hovedtanke strejfer Forfatteren en Række Spørgsmaal, der gerne volder Protestander en Del Vanskeligheder.

Bogens Emne er aktuelt, maaske mere i vore Dage end nogensinde, og Bogen kan anbefales. Skulde man sige noget slemt om den, maatte det være dette, at den er altfor kortfattet. En langt fyldigere Fremstilling havde været ønskelig. Men maaske er den lille Bog da ogsaa tænkt som en Skitse til et stort, udtømmende Værk, der ikke vilde være uden Betydning her i Norden.

Jacobus Canutus.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Søndag den 30. Oktober havde Maria-kongregationen i St. Annæ Sogn Fest. Om Morgen var Fælleskommunion, og Kl. 6 om Aftenen holdtes Festandagt med Optagelse af nye Medlemmer. Hs. Højærværdighed Biskoppen var kommet til Stede og holdt Prædikenen om Christus, Universets Konge, i hvis Tjeneste særlig Kongreganisterne skulde udmærke sig. Biskoppen foretog derefter selv Optagelsen af de nye Kongreganister og istemte Te Deum, som festligt blev sunget af den store Kongregation. Med den sakramentale Velsignelse og »Vor Fanedug saa underfuld« sluttede Gudstjenesten. Derefter samledes Kongreganisterne med Biskoppen i den smukt dekorerede Sal. Ved Smørrebrødsbordene bød Præses, Pastor Jaworski, velkommen og takkede Biskoppen for hans Nærværelse. Hovedtalen holdt Journalist Kaj Jerlev, der gennemgik Kongregationens Historie paa Amager. Derefter talte Præfekten, Toldassistent H. Andreasen,

og Biskoppen tog igen Ordet. Med Sang og fornøjelig Underholdning sluttede Aftenen.

— Forrige Tirsdag indledede Katholsk Højskole sin Sæson med et Foredrag af Hr. Olaf Magnussen om Don Boscos Missioner. Efter at have fortalt om Don Boscos Liv og Stiftelsen af Salesianer-Kongregationen viste Hr. Magnussen, der selv studerer hos Salesianerne i Turin, en Mængde Lysbilleder, der gav et udmærket Indtryk af Salesianernes storartede Missionsarbejde blandt Indianere, Negere og Kinesere.

— Lad mig straks sige det, det var en vidunderlig Indskydelse af Pastor De Vos at indkalde til en rigtig Menigheds-Festaften i St. Ansgars Sogn, — den første for Resten, jeg skulde opleve i de 35 Aar, jeg har tilhørt Sognet! Indbydelsen lød saaledes: »Onsdag den 9. Nov. Kl. 8 Aften holder Pastor De Vos et Foredrag om Bodens Sakramente, dets Historie og Praksis. Derefter Kaffe bord og tvangfrit Samvær.« Der blev udstedt gratis Adgangskort af Præsterne, da Salen jo desværre kun kan rumme et begrænset Antal, 60—65 Gæster. Efter at vi var godt og vel samlet og havde indtaget vore Pladser, talte Pastoren om det alvorlige Emne: »Bodens Sakramente«, det af vor hellige Kirkes Naademidler, som vi vist mest af alle trænger til at gøre os særlig fortrolig med! Det er jo vor egen Lutringstime, den, hvori vi efter en inderlig Anger og et fast Forsæt om Bod og Bedring knæler ned i Skriftestolen og faar vore Synder tilgivet. Pastor De Vos talte til os ikke alene fra Hjerte til Hjerte men særlig til vor saa ofte slumrende Samvittighed! Foredraget varede omtrent en Time og blev paahørt fra først til sidst med den største Opmærksomhed, ja Andagt! Pastoren vil sikkert, hver Gang der rygtes: »Menighedsmøde« — faa velfortjent Stormløb efter Adgangskort! Havde Pastor De Vos sørget for lødig aandelig Føde, saa manglede det sandelig heller ikke paa den fornødne — »lækre« materielle! Paa et Vink af Arrangøren paatog Menighedens unge Piger sig Hebe's og Ganymed's Hverv og skænkede den dampende, duftende, brune Bryg for de glade og taknemlige Gæster, hvoriblandt vor unge Kapellan C. Jaworski — som med Lyst og under livlig og interesseret Samtale gav sig i Lag med det dejlige Wienerbrød og Kaffen. Ligesom vi havde nydt den første Kop, blev P. De Vos's ypperlige Grammofon sat i Gang. Men da saa Pastoren selv tog Plads ved Klaveret og spillede den ene vidunderlige Komposition — af Grieg, Liszt og »L. De Vos« — efter den anden, var der stormende Bifald og Jubel! Selv trods det mindre heldige Instrument formede Satserne sig under Mesterens Haand til de dejligste Jubeltoner! Et af

vore trofaste Menighedsmedlemmer, Fru Sinding — glædede os eudnu med sin Sang, og saa blev Klokken 11. Legationssekretær E. Hansen rejste sig for paa alle de tilstedeværendes og egne Vegne i varme, hjertelige Ord at bringe vor utrættelige Kapellan og Indbyder en inderlig Tak for denne saa skønne, saa vellykkede Aften. Vi glæder os alle allerede til næste Gang!

Kbhvn. Ø, den 12.-11.-27.

Emmy Wissum.

— I A. C. (D. U. S.) talte Pastor Wevers Onsdag den 19. Novbr. om den hollandske Maler Jan Cruijsen, en stor Mystiker, der malede de skønneste Helgenbilleder ved Inspiration og ofte uden forinden at vide, hvad han vilde male. Ved et tilbagetrukkent og nøjsomt Liv og ved naiv Fromhed og ivrig Fordybelse i de kristelige Hemmeligheder var han naaet til at bygge hele sit Liv paa Kristendommens Kerne, at alt er Kærlighed. — Derefter var der »Generalforsamling« med Drøftelse af Betimeligheden af at oprette en kvindelig Sektion af A. C.'s Tilknytning til Danske Kvinders katholske Forbund. Spørgsmaalet fremkaldte en lang og ivrig Diskussion, der sluttede med, at Flertallet udtalte sig imod Dannelsen af en kvindelig Sektion indenfor A. C.

— Ved Redaktionens Slutning modtager vi den sørgelige Efterretning, at Billedhugger Chresten Skikkild er afgaaet ved Døden den 15. ds.

Ordrup. Sct. Andreas Gilde afholdt Tirsdag den 26. Oktbr. sin aarlige Generalforsamling i Charlottenlund Palmehave. Der var mødt 18 Medlemmer. Formanden bød Velkommen, og Hr. Hofforgylder Weber valgtes til Dirigent. Formanden aflagde Beretning, og Kassereren forelagde Regnskabet, der godkendtes. Kassereren Hr. Urmager Hylleholt var paa Omvalg og genvaigtes. Hr. Gross. Brems nedlagde sit Mandat, og i Stedet for valgtes Fru H. Tardini. Form. Hr. Gross. Grugni, der p. G. af Arbejde ønskede at gaa, bevægedes til at blive. Den nye Bestyrelse er altsaa: Hr. Grugni, Hr. Hylleholt, Fru Tardini, disse har i Henhold til Lovene supp. sig med Hr. Høhling og Hr. Linde; denne sidste har overtaget Kassererposten, Hr. Hylleholt er Næstformand og Fru Tardini Sekretær. Aftenen sluttede med et fælles Kaffebord, hvor Foreningen var Vært.

x + y.

Frankrig. For første Gang siden Adskillelsen mellem Kirke og Stat har den kirkelige Øvrighed anordnet en offentlig Gudstjeneste i Anledning af Kamrenes Indkaldelse. Kardinal Dubois skriver derom: »Der var en Tid, hvori man kun tøvende ved højtidelige Bønner bad om Guds Velsignelse over Frankrig, men nu er det paa Tide atter at genoptage den gamle Skik. Til Trods

for alt er Frankrig nær knyttet til de kristne Traditioner, som har stor Magt og er Grundlaget for alle Forhaabninger. Følgende denne nationale Tradition vil vi ogsaa nu anraabe Gud om Beskyttelse for vort elskede Fædreland.« Den 6. November holdt Kardinalen selv en højtidelig Højmesse i Notre Dame i den Anledning.

Husk Kollekten til Fordel for **Elisabethforeningen** Søndag den 20. ds.

Ugens Messebønner.

20. Nov. Sidste Søndag efter Pintse (N-M. 755, G-M. 585). Ihukommelse af Felix af Valois ((N-M. 1161 og [52], G-M. 983 og [52]).
21. Nov. Marias Ofring. Guds Moders Messe (N-M. [90], G-M. [94]; Oration N-M. 1161, G-M. 983).
22. Nov. Cæcilie (N-M. 1162, G-M. 984).
23. Nov. Clemens (N-M. 1163, G-M. 985). Ihukommelse af Felicitas (N-M. 1164, G-M. 986).
24. Nov. Johannes af Korset. Messe for en Bekender (N-M. [46], G-M. [47]; Oration N-M. 1165, G-M. 987). Ihukommelse af Chrysogonus (N-M. 1165, G-M. 987).
25. Nov. Katharina. Messe for en Jomfru, der var Martyr (N-M. [56], G-M. [56]; Oration N-M. 1166 G-M. 988).
26. Nov. Silvester. Messe for en Abbed (N-M. [53], G-M. [53]; Bønnerne N-M. 1166, G-M. 988). Ihukommelse af Petrus af Alexandria (N-M. [5], G-M. [5]).

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder . . . 3. for Kirken . . .« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

Mariakongregationen for Mænd i Sundby afholder Fælleskommunion Søndag den 20. Novbr. under Messen Kl. 8.

St. Antoni Kapel (Brønshøj-Husum), Fremtidig er Højmesses Kl. 10 Søndag Formiddag, medens Eftermiddagsandagten foreløbig bortfalder.

Kvindelig katolsk Ungdoms Fællesmøder. Torsdag d. 24. ds. Kl. 8 i Vesterhus: Foredrag af Hr. Pastor P. Schindler. Adgangen er gratis, og enhver katolsk ung Pige er velkommen.

Som **Husbestyrerinde** søger en Dame med gode Anbefalinger Plads til Decbr. eller Januar — hos en enlig Dame eller Herre — eller som Plejerske for en svagelig Dame eller Herre, vedkommende er godt kendt med Sygepleje og har flere Aars Erfaring. Billet mrk. »H« modtager Ugebladets Kontor.

Danske Kvinders katolske Forbund lader læse en Messe i Sakramentskirken Onsdag den 23. ds. Kl. 8 for sit afdøde Medlem Frk. Lilli Schwartzlose.

Kirkelig Kalender.

20. Nov. Sidste Sønd. eft. Pintse.	27. Nov. 1. Søndag i Advent.
21. — M. Marias Oftring.	28. — M. Ferialdag.
22. — Ti. Cæcilie, Jomfru og Martyr.	29. — Ti. Vigilie.
23. — O. Clemens, Pave og Martyr.	30. — O. Andreas, Apostel.
24. — To. Johannes af Korset, Bekender.	1. Dec. To. Ferialdag.
25. — F. Katharina, Jomfru og Martyr.	2. — F. Bibiana, Jomfru og Martyr.
26. — L. Silvester, Abbed.	3. — L. Frans Xaver, Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag, d. 22. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Pastor Schindler: Oplæsning.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

A. C. Onsdag den 23. Nov. Kl. 8¹/₄ i »Vesterhus«; Pastor A. Menzinger: »Biologi og Tro«. Prof. F. Weis har lovet at komme til Stede. Desuden er indbudt: Professorerne Kuhr og Estrup, Dr. theol. A. Th. Jørgensen, Magister Henning Kehler og Anders Thuborg, Forfatteren Helge Rode og Redaktør Harald Tandrup. Mødet holdes paa 3. Sal.

Administratores.

»Fidelitas«. Det romerske Tørklæde er vundet paa Nr. 38.

Søndag den 4. Decbr. Kl. 8,

Aftenunderholdning

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B

til Fordel for den nye katolske Skole i Haderslev.

Koncert af »Stringendo«.

Tale af Hr. cand. Rønnow.

Sang af Hr. Operasanger Thorkild Noval.

Adgangskort à 2, 1¹/₂ og 1 Kr faas i de katolske Bogsalg, gennem de katolske Damer Foreninger, hos Frk. Martha Holler, Jernbanevej 2 i Charlottenlund, og Assistent Verner Stabehl, Americavej 9 St. t. v. samt hos Portneren, Stenosgade 4 A.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. nærligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 48.

Søndag den 27. November.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Chresten Skikkild †. — Liturgi (fortsat). — Forsvares Kætermord af Katholikkerne? — Atter et første Spadestik? — Et lille Orgel. — Fabioplastenen. — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. — Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 8,6—9,10.

Regler for at finde den Lykke, det jordiske Liv kan give.

1. *Husk, at der er mange gaadefulde Ting i dette Liv, som du skal kunne finde dig i.*

Hver Ting har sin Tid og sit heldige Øjeblik, og det er et slemt Onde for Mennesket at være uvidende om Fortiden og ude af Stand til at faa Kundskab om Fremtiden. Det staar ikke i Menneskets Magt at bevare Livsaanden, ej heller er han Herre over Dødens Dag; han faar endvidere ikke Lov til at slaa sig til Ro, naar (Dødens) Angrebskamp begynder, ej heller redder Ugudelighed sin Mand. Alt dette har jeg iagttaget og undersøgt med Opmærksomhed alle Ting, der sker under Solen. Undertiden hersker et Menneske over et andet til sin egen Ulykke. Jeg saa, at ugudelige blev stedt til Hvile; saa længe de levede, var de paa det hellige Sted, og man roste dem i Byen, som

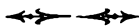
om deres Gerninger havde været gode. Men ogsaa dette er Forfængelighed. Thi fordi der ikke med det samme afsiges Dom over de onde, er Menneskens Børn ikke bange for at begaa Synder. Men selv om Synderen gør hundrede Gange det onde og taales med Langmodighed, ved jeg dog, at der er en Lykke for dem, der frygter Gud og viser hans Aasyn Ære. Gid der ikke maa være nogen Lykke for Synderen, og gid hans Dage ikke maa blive talrige; nej, alle de, der ikke frygter Guds Aasyn, skal forsvinde som en Skygge! Der er endnu en anden Forfængelighed her paa Jorden. Der er retfærdige, som hjem-søges af Ulykke, som om de havde gjort de ugudeliges Gerninger; og der er ugudelige, der lever saa trygt, som om de havde gjort de retfærdiges Gerninger. Jeg paastaar, at ogsaa dette er Forfængelighed. Derfor roste jeg det glade Sind; fordi Mennesket ikke har andet Gode under Solen end at spise og drikke og være glad; det er det eneste, han faar ud af sit Arbejde de Levedage, Gud har givet ham under Solen. 8, 6—15.

2. Husk, at Guds Forsyn og Veje er uransagelige.

Jeg gjorde mig ogsaa Umage med at erhverve mig Visdom og med at forstaa det Slid, som gaar for sig paa Jorden, hvor der er dem, der ikke faar Søvn i Øjnene hverken Dag eller Nat. Da indsaa jeg, at Mennesket ikke kan udgrunde noget af Guds Værker, noget af det, der sker under Solen; og jo mere han anstrenger sig for at søge, desto mindre finder han; og selv om den vise mener at kende det, kan han alligevel ikke naa saa langt. Alt dette lagde jeg mig paa Sinde for med Iver at søge en Forklaring. Der er retfærdige og vise, og deres Gerninger er i Guds Haand, og alligevel ved Mennesket ikke, om han fortjener Kærlighed eller Had. Men alting er usikkert og forbeholdes Fremtiden, fordi det gaar jo den retfærdige som den ugudelige; den gode som den onde; den rene som den urene; den, der ofrer, som den, der ringeagter Ofre; som den gode, saaledes behandles Synderen; som Menederen, saaledes den, der sværger i Sandhed. 8, 16—9, 2.

3. *Bevar dit Hjerte rent for taabelige Følelser og Lidenskaber og glæd dig ved Guds Gaver.*

Det er det værste af alt, hvad der sker under Solen, at alle faar samme Skæbne. Derfor er Menneskebørnenes Hjerte fuldt af Ondskab og Bitterhed Livet igennem, og tilsidst føres de til de døde. Ingen lever evigt eller venter sig dette. Levende Hund er bedre end død Løve. Thi de levende ved dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting mere; de har ingen Løn i Vente, thi deres Minde overlades til Forglemmelsen. Kærlighed og Had og Misundelse slettes ud samtidig, og de har ikke Lod og Del i dette Liv eller i noget af det, der sker under Solen. Gaa altsaa og spis dit Brød med muntert Sind og drik din Vin med Glæde, fordi dine Gerninger er Gud velbehagelige. Dine Klæder skal altid være skinnende hvide, og lad Oljen ikke savnes paa dit Hoved. Nyd Livet sammen med din Hustru, som du elsker, alle dine usikre Levedage, som er givet dig under Solen i din Forfængeligheds Tid. Thi dette er din Del af Livet og af det Arbejde, du gør under Solen. Hvad din Haand kan gøre, skal du gøre skyndsomt, thi der er hverken Virke eller Tanke eller Visdom eller Kundskab i Dødsriget, som du iler hen til. 9 3—10.

Chresten Skikkild †.

Et stort og smerteligt Tab har vi danske Katholikker lidt ved Chresten Skikkilds Død. Han var født i Ringkøbing 1885. I Beuron blev han i sin Ungdom Katholik, og han blev det med Liv og Sjæl. Alle hans store Evner stod fra det Øjeblik i Guds Tjeneste. Sjældent er det at træffe et Menneske med en saadan hellig Iver som Skikkild. Jeg mindes, da jeg var hos ham i Assisi, og vi besøgte Eneboet »Carceri« oppe i Bjergene. Da vi traadte ind i Kapellet, sagde Skikkild: »Skal vi her bede en Bøn for Kirken i Danmark!« — Den afdødes Gerning som Kunstner skildrer Pastor Schindler i det følgende, men her i Ugebladet vil vi ogsaa med Tak mindes hans Arbejde i sin Tid i Den katholske Højskole og ganske særligt i Academicum Catholicum, som han en Tid lang ledede, og som endnu paa mange Punkter bærer Præg af

hans Virksomhed. Det sidste Aar af Skikkilds Liv blev sørgeligt, han døde paa Oringe Sindssygeanstalt den 16. November. I Søndags den 20. November blev han begravet paa Hellerup Kirkegaard. B. J.

Jeg har sjælden kendt noget Menneske, der var saa ensom som Skikkild,

Var der overhovedet nogen, der forstod ham? Hans Kunstfæller gjorde det ikke, hans Trosfæller gjorde det sjældent. Og selv vi hans Venner og Medarbejdere i Kirkekunsten — hvor nær kom vi denne sære Mand?

Han var ikke utilnærmelig af Kulde — man kom ham ikke nær, fordi han brændte af Jahves og af Idealets Ild. Det kunde gøre, at man sved Fingrene, hvis man

kom ham for nær for at pege ad ham eller pille ved ham.

De, som ikke forstod ham, fandt ham kantet og knortet, vestjydske barsk og ofte stødende. De forstod ikke, at der blot var eet i ham: Kærligheden til liturgisk Kunst — og at hvor nogen traadte den for nær, gnistrede Chresten som kold Flint. —

Han brændte, siger jeg — og den Ild blev tidlig tændt

Fra Altertavlen i Tilbedelseskirken.

i ham. Jeg har nylig læst i Léon Bloy, og ud fra ham forstaar jeg Skikkild.

Tidlig tændtes Kunstens Ild i Chresten.

Hvad man end gjorde for at bøje eller tvinge ham ind i en borgerlig Levevej — han sprængte Baandene og blev Kunstner; han kunde ikke andet, for han var kaldet til at være den uskabte Skønheds Medarbejder.

Saa tændtes i ham den uudslukkelige Tørst efter det Absolutte. Han kom (som Bloy) til at elske det Skønne og dærfor, alt som Kærligheden voksede, ogsaa til at hade

det *Pæne*, Surrogatet, det Relative, Kompromis'et, den aandelige Nøjsomhed.

Denne Trang førte ham til Religion og — da hans Krav om det Absolutte var absolut — til katholsk Religion. Yderligere til Beuron, fordi han brændte for Skønhed. Hos St. Bendts Munke fik han sin Daab som Kirkekunstner, samtidig med at han optoges i Kirken.

Han brændte efter at tjene.

Hvor jeg mindes Ture og Samtaler med ham — baade da Tilbedelseskirken blev bygget og senere i København og i Assisi — hvor hans hele Lidenskab var at faa alle vore Kirker saaledes prydede, at de blev Udtryk for Guds Smag og for vor danske Smag — m. a. O. at faa dem sat i liturgisk og i dansk Stil.

Saa brændte han af Smærte.

Hvor krympede hans hele ømfindtlige og overfølsomme, til Tider syge Sjæl sig under Modstanden.

Modstanden fra gamle Kunstfæller, der saa skævt til hans Helgener og Apostle blandt Parnasset Nymfer og Etatsraader.

Modstanden fra Offentligheden, der i sin halvdannede Selvtilfredshed har Raad til at være uinteresseret i katholsk Kirkekunst.

Jeg har set ham lide fysisk, naar Talen var om, at et større dansk Kirkearbejde — Nybygning eller Udsmykning — skulde gives i fremmedes Hænder eller købes efter Katalog.

Det var ikke paa egne Vegne, han var Zelot — det var »Iver for Guds Hus«, der fortærede ham.

Han fik Lov at arbejde hist og hær, i Ny og Næ — men hans Drøm var: Sejr for de liturgiske Idéer og et maalbevidst, systematisk Arbejde for at omdanne alle vore Kirker efter Kirkens Tanke.

Dær var det, han følte sig alene, bittert ensom, omgivet af Mistro, aaben og dulgt Modstand, ukyndig Kritik og religiøs Ligeledhed.

Havde Skikkild mødt Varme og Forstaaelse — eller aaben Modstand — var hans Skæbne bleven en anden. Nu gik det saadan, at hans Sind, der var saarbart som

et Barns, krympede sig og forkrøbledes, og Mørket kom før Tiden og lammede hans Aands Kraft og hans Hænders Snille. Men han naaede at vise en Vej.

Den Ild, han brændte af, har svidet en Sti i Vildnisset — og Disciple følger ham. Langs Stien staar hans Værker.

Staar Altertavlen paa Jagtvej — et af de største Kirkearbejder siden Reformationen. Staar Kirken i Esbjerg.

Der staar ogsaa de fire første Mosaik-Ruder i Rudkjøbing sammen med paabegyndte Skulpturer (Maria-Alter, Ansgar-Statue).

Men først og sidst staar der den Vilje, den Tanke, den Aand, der har smykket St. Nicolai i Esbjerg, St. Bendt i Rudkjøbing og Hellig Frans i Nakskov — dær kendte han, at det var Kød af hans Kød og Blod af hans Blod. —

Lad være, at han blev ensidig, næsten maniereret — der maatte kraftige Midler til; det var ikke nok at sige det, det maatte raabes ud: Fabriksarbejde, mente han, kan ikke ære Gud og hans Helgen og maa ikke smykke hans Hus — vi vil i Kirkens Prydelse se Sporene af Menneskehaand og Menneskehaand.

Hvad Under, at han ofte maatte fly — fly ned til Giotto og Cimabue, til Tiberio d'Assisi og Fra Angelico, ned til hellig Eenfold, viet Kunst, ægte Skønhed — til et Land, hvor det Absolutte var dyrket — bort fra det, som pinte ham, mer end det piner hans Venner, eftersom Humorens Gave var ham nægtet. — Chresten Skikkild ikke blot led for sin Tro, han led sin Tro. Den indvortes Ild brændte ham op, og nu har Gud taget Slaggerne i sin naadige Haand for at smelte dem i »den store Mesters« Digel, at der ud af dem maa komme et lille Billede i purt Guld — et Billede af en Menneskesjæl, dannet og støbt i den uskabte Skønheds, den Absoluttes Lignelse. Vi, som stod ham nær, vil bede, at Gud vil tænde det evige Lys for ham at skinne i det Mørke, der havde lagt sig over hans sidste Tider — og at Gud og hans Helgen vil gengælde hans Gærning i Templets Tjeneste hærnede med en Plads for det høje Alter histoppe.

R. i. p.

St. Bendts i Rudkjøbing, paa
Peterskirkens Indvielsesfest 1927.

Peter Schindler,
Præst.

Til vestjydske Blade har Dr. Perch udtalt sig saaledes om den afdøde:

Chresten Skikkild var en stor og ægte Kunstner, men hans Sky for at trænge sig frem bevirkede, at han kun blev lidet kendt. Her paa Vestkysten bør vi dog kende ham, idet to af hans større Arbejder findes her. Det ene er Mylius-Erichsen-Statuen i Ringkøbing, det andet er hans store Træskulptur af den fra Korset nedtagne Christus paa Moderens Skød. Dette sidste Kunstværk, der er et fuldgyldigt Udtryk for hans Evner og for hans høje Maal, findes i Forhallen i den katholske Kirke i Esbjerg.

Skikkild var en nøje Kender af den gamle kirkelige Kunst, men han var ogsaa en genial Gensker og Fornyer af denne Kunst i Nutiden. Hans Skulpturer udmærker sig ved Simpelhed, Kraft, Alvor og stor Linie; de er fuldstændig blottede for Sentimentalitet, men langtfra for ægte Følelse.

Hans Figurer afspejlede ham som Menneske. Han besad selv sin Kunsts virile Egenskaber: Kraft og dyb Alvor, omend de havde til Huse i et skrøbeligt Legeme; hans Ansigtstræk var som mejslede, men hans Hjerte gemte paa dybe og ømme Følelser.

Dansk Kunst har ved hans altfor tidlige Død lidt et smerteligere Tab, end den maaske er sig bevidst.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Vi vil nu gaa over til at give en Fremstilling af den katholske Gudstjenestes, Messens, historiske Udvikling — og af dens Former Verden over.

b. De ældste Riter.

a) Den ældste kristne Ritus, vi kender, er Det nye Testaments Beretning om, hvorledes man i Apostlenes egne Dage »gjorde dette til min Ihukommelse«, 3: gentog den Ritus, Jesus Kristus selv brugte Skærtorsdag Aften, Proto-Riten.

Vi har ikke i Skriften nogen samlet Beretning om det apostoliske Ritual; men mange Steder findes der antydningssvis Omtale af Urkirkens Gudstjeneste — og saa mange,

at vi af disse Brudstykker kan danne os et omtrentligt Billede af Sagen*). Der har været et Element af Læsning, hvor det gamle Testamente traadte i Evangeliets Sted og blev suppleret med Apostlenes Breve (I Tim. 4, 13; I Thess. 5, 27; Kol. 4, 16). Saa har der været Prædiken (Ap. Gærn. 20, 7) og Salmer (Davids) og Lovsange (I Kor. 16, 26; Kol. 3, 16; Efes. 5, 19). Der har været samlet offentlig Bøn (I Tim. 2, 1—3), som er sket staaende og med opløftede Hænder (I Tim. 2, 8); under Bønnen har Kvinden baaret Hovedbedækning (I Kor. 11, 4—5). Man har hilst hverandre med Fredskys (I Kor. 16, 20; II Kor. 13, 12; I Thes. 5, 26). Deltagerne har givet et Offer til de Fattige (Rom. 15, 26; II Kor. 9, 13); dette Offer kaldtes *communio*, vort *collecta*, 3: Fællesgave. Folket har til de enkelte Stykker svaret Amen (I Kor. 14, 16). Der har været holdt et fælles Kærligheds-Maal tid (*Agape*), hvor enhver medbragte sine egne Fødemidler (I Kor. 11, 17—34). Denne Agape sluttede saa med Eukaristien (Nadveren). Der har desuden været Plads for frie Vidnesbyrd i Retning af Profeti og Tungetale (I Kor. 14, 1—19).

En udførligere Skildring af selve Eukaristien finder vi i I Kor. 11, 20—34, i Hebr. 13, 10 og I Kor. 10, 16—22. Disse Steder viser os, at der i Urkirken ikke var Tale om at »holde Møde« paa sekterisk og nykirkelig Vis — men om en virkelig Kultus med Ritus og Alter. De anførte Steder viser desuden, at Messen ikke var udsat for Indsnigelse af Misbrug eller vilkaarlige Ændringer — men at den var Genstand for Regulering af Apostlenes suveræne Myndighed.

Vi kan endog finde den Orden og Rækkefølge, hvori de forskellige Led fulgte. Ap. Gærn. 2, 42 viser os, at Bønnerne fulgte efter Konsekrationen; at dette ikke er en isoleret Tilfældighed viser Ap. Gærn. 20, 11, hvor Paulus efter Samtale med de Troende og efter Prædiken, forretter Nadvertjenesten (»brød Brødet«), selv kommuniserede med de andre og fortsatte Tjenesten med Tale.

*) Uden at slaa de anførte Steder efter i Det nye Testamente, vil man ikke kunne forstaa det Følgende.

Der er ganske klare Enkeltheder af Nadvertjenesten at se i I Kor. 10,16 sq.: Kalken, Brødet, Konsekrationen («som vi velsigner»), Brødets Brydelse og Kommunionen.

Vi kan med Sikkerhed fastslaa, at der har været en traditionel Kærne: Eukaristien med visse rituelle Bønner og Handlinger — og at den har været omgivet af en friere Ramme af Tale, Profeti, Tungetale, Salmesang (eller Recitation) og Beretning om Troens Udbredelse sammen med Skriftlæsning og (naar ingen Apostel var tilstede) Op-læsning af apostoliske Breve. Forud er saa Agapen gaet.

Det er den rituelle Del, Paulus hævder mod Misbrug i I Kor. 14,1—19 — og det er den friere Del, han regulerer i I Kor. 11,20 sq.

Denne Ordning har bestaaet, saalænge Kirkens Centrum var Jerusalem, og den har bredt sig dærfra i hele Orienten, hvor Apostle og Aposteldisciple kom frem — særlig til Syrien (Antiokia) og Ægypten (Alexandria). Og den flytter med over Middelhavet til Rom i den apostoliske Tid.

Men denne Ordning er en Liturgi for de faa — den er brugbar i smaa Forsamlinger, og den kan kun bruges, hvor en Apostels Nærværelse kan sikres; uden denne øverste Myndighed er en saa fri Liturgi aaben for Vilkaarlighed og Misbrug.

β) Det næste liturgiske Trin er: De apostoliske Fædres Liturgi fra det Slægtled, der fulgte lige efter Apostlene. Ogsaa det kan vi rekonstruere efter Antydninger i Samtidens Skrifter.

Der fandtes intet fast eller nedskrevet Ritual, som oplæstes. Liturgen (Biskop eller Præst) improviserede Gudstjenesten, dog bundet af visse Regler. Der fandtes en traditionel Dialog mellem Liturg og Menighed, som aldrig fraveges. Og den stadige Gentagelse af Improvisation i en bestemt liturgisk Genre førte snart til, at en Formel opstod og krystalliseredes til Ritual; det er Dialogen: Dominus vobiscum &c. og: Sursum corda' &c., der først bliver traditionel og først gaar over i den faste Ritus sammen med selve Indstiftelsesordene og: Amen.

Vi maa tænke os denne Messe — baade i Vesterland

og i Østerlede, baade i private Huse og i Katakomber — paa følgende Vis:

Eukaristien følger lige efter Agapen: under Agapen og mellem denne og Eukaristien har der været Prædiken, Salmer, Skriftlæsning, frie Bønner, (Profeti og Tungetale maaske), frie Vidnesbyrd som i Synagogen (hvorfra mange Laan forefindes) — alt afbrudt af Forsamlingens Udraab, som: Sanctus! — I al Evighed! — Amen! . . . og lignende.

Saa gaar den frie Opbyggelse over i en Taksigelse og Lovprisning, der snart krystalliserer sig til vor rituelle Præfation — ganske som den første Nadver begyndte med Maaltidet, hvorunder Herren talte opbyggeligt til Apostlene og samtalede med dem, for saa at gaa over i »Lovsangen« — og efter den i Eukaristien.

Efter Præfationen lød Indstiftelsesordene — og medens Sakramentet som Messeofrets Gave endnu var paa Altret (altsaa før Kommunionen) holdtes fælles Forbønner, som snart fik traditionel Rækkefølge, og hvis Form snart størknede i et Ritual.

Meget tidlig faar »Fadervor« en fast Plads hæri.

Messen slutter saa med, at Liturg og Menighed gaar til Alters, hvorefter holdes en ganske kort Takkebøn.

Saaledes ser Messen ud til omkring Aar 100 — den holdes ved et almindeligt Bord, indtil dens Fejrelse over en Martyrgrav i Katakomberne lader det specielle Alter opstaa (som forhen omtalt). Den fejres i Oldtidens verdslige Højtidsdragt, der snart gaar af daglig Brug, men saa bevares som Parament. Og den fejres uden Krucifix og med Lys, der blot skulde oplyse Stedet — der lagdes ingen liturgisk Betydning i dem; alt dette kom til i de følgende Aarhundreder.

γ) I det II & III Aarh. størkner de ofte gentagne, frie Formler til liturgiske Tekster, der fastslaas som Norm for Gudstjenesten, og som nedskrives i en »ordo«.

Præfationen vokser og bliver til en meget lang Taksigelse for alle Goder, der opregnes i Rækkefølge; den ender allerede nu med »Sanctus«, Der nævnes ogsaa i Messen Forbilleder fra den gamle Pagt: Abels, Abrahams og Melkisedeks Ofre — og Kánon begynder at tage Form.

MESSENS	HERRENS NADVER	DEN APOSTOLISKE MESSE	Den efter-apostoliske MESSE indtil Aar 300.
I DEL Forberedende Part.	1) »Aftensmaaltid«. Samtale. Jesu Tale. Jesu ypperstepræste. Bøn.	1) Agape. Samtale. Frit Vidnesbyrd. Profeti (Tunges-tale). Skrifflæsning. Prædiken (nu eller efter II Del).	1) [Agapen bortfaldet]. Skrifflæsning (Gl. Test). Apostlenes Breve. Prædiken. Almindelig Forbøn.
	2) Fodtvætningen (som indskærper Kærlighedsbudet).	2) Fredskysset — som Symbol paa de Treendes indbyrdes Kærlighed.	2) Fredskysset —
	3) Lovsangen (rituel fra Jødernes Paaske-maalid).	3) Lovsang (Spør til fast Præfation —)	3) Præfation (med Dialog & Sanctus).
II DEL Forvandling & Messeoffer.	1) Brødets Brydelse.		1) Fremberelse af Brød & Vin.
2) Nadverens Indstiftelse.	2) Nadver-Indstiftelsesordene.		2) Nadver-Indstiftelsesordene.
	3) Brødets Brydelse.		3) Brødets Brydelse.
III DEL Modtagende Part.	Kommunionen.		

Men inden alt dette endnu har taget fast Form, har Friheden bevirket, at den oprindelige apostoliske Messetype, naar de nubbredte sig henholdsvis i Øst og i Vest, tog Skikkelser, der var forskellige, saa to Eukaristityper allerede nu kan skelnes: den Orientalske og den Vesterlandske.

Skønt der var Varianter og Vilkaarligheder, Frihed og Plads for Improvisation indenfor bægge Grupper, peger alt dog henimod, at Messen vil blive staaende i de to Ritualtyper.

St. Justinus, som dør Aar 164, giver os hele Dattidens Ritus fra Rom.

Messen begynder med Læsning af den gamle Pagts Bøger; saa følger Prædiken og en staaende Forbøn for alle Stænder. Efter den hilser Deltagerne hverandre med Fredens Kys. Saa frembæres højtideligt Offergaverne: Brød og Vin, og Præfationen med Dialogen, den lange Taksigelse og Sanctus læses — og nu følger Konsekrationen med Indstiftelsesordene. Hærefter en Forbøn for alle Troende og Altergang.

Til hver enkelt Del svarer Folket: Amen! —

Man kan i denne Ritus tydelig skelne hele Skelettet i Nutidens latinske Messe — og i de østerlandske Riter. Men lige saa tydeligt kan man skelne Linjerne tilbage til den apostoliske Tids Messe — og fra den til Herrens Nadver.

Alle tre har tre Dele, hvoraf den sakramentale Del forbliver konstant, medens de to andre udbygges og reguleres. Vi kan stille Udviklingen fra Skærtorsdags-Nadveren indtil Messen ved Aar 300 op skematisk (se Side 956).

(Fortsættes).

Forsvares Kættermord af Katholikkerne?

I »Præsteforeningens Blad« af 7. Oktober læses følgende:

Ifølge »Nord. Ugebl. for katholske Kristne« (3. Juli 1927) har »Aalborg Venstreblad« gjort skammelig Uret ved bl. a.

at skrive følgende om Catholicismens Lærdomme: »... Og saa Læren om, at Kætterforfølgelse er en kristelig og fortjenstfuld Gerning, staar fremdeles ved Magt. Kun verdslig Lov og Øvrighed værner Protestanterne mod Baal og aabenlys Forfølgelse.«

Hertil gør det katholske Blad følgende overlegne Bemærkning: »En Jurist, der har set disse Udpluk, vurderede deres Ophavsmand til 1 Maaned, men da han havde læst det hele, føjede han til: han bliver kun dømt efter Taabeparagrafen.«

Ved en mærkværdig »Tilfældighed« læses i »Indre Miss. Tid.« for *samme Dato* nogle Udtalelser af en Jesuit (Oldrà) i et Foredrag, som han har holdt i Turin 4 Søndage i Træk over Emnet: »Dødsstraf for Kættene«, hvori det bl. a. hedder: »Naar Kirken forgæves har anvendt alle de Midler, som kristelig Taalmodighed raader over; naar enhver Bestræbelse for at overtale, enhver aandelig og materiel(?) Tilskyndelse viser sig virkningsløs, og naar den skyldige fortsætter sin kætterske Propaganda og haardnakket prøver paa at forstyrre den offentlige Orden og Samvittigheds Fred, saa er der for Kirken, naar den vil værgе sig selv og sit Folk, intet andet at gøre end at tage sin Tilflugt til Dødsstraffen.«

Derefter gøres det til Pligt for den Stat, hvor Catholicismen er Statsreligion, at udføre Dommen, men den maa søge kompetent Oplysning om, hvem der bør dømmes, hos en gejstlig Myndighed.

Taleren mindede om, at Paverne i mange Aarhundreder paamindede Fyrsterne om deres Pligt. For ikke at misforstaas oplæste Jesuiten af en katholsk Autoritet følgende: »Den katholske Stat har Ret og Pligt til at værgе sin Religion og forbyde Udbredelse af enhver derfra afvigende Tro . . . Og til en saadan Udrensning er Dødsstraffen nødvendig« . . . »Kom ihu at Trediveaarskrigen, som lagde det halve Europa øde, foraarsagedes(!) af Luthers Kætteri. Saa vil eders Samvittigheder ikke længere foruroliges, naar I maa se i Øjnene den Straf, som er nødvendig for at skaffe Verden af med de onde Spirer til enhver materiel og moralsk Smitte.« (Efter »A voice from Italy«: »Valdensermissionstid.«).

Dette med, at 30-Aarskrigen »foraarsagedes« af »Luthers Kætteri«, er særlig godt! Rigtig karakteristisk jesuitisk, da den foraarsagedes paa den Maade, at det var de katholske Forfølgelser af de lutherske Kættene, der nødte disse til at sætte sig til Modværgе!

Jeg har ikke lagt Mærke til, at det katholske Blad eller dets Jurist har været ude efter denne Jesuit. Der

havde dog ellers været fuld saa god Grund til at dømme denne til — endog mere end »en Maaned« endsige efter »Taabeparagrafen« end Ophavsmanden til Bemærkningen i »Aalborg Venstreblad.« J. Voldum.

I samme Blad findes den 4. November følgende Svar.

Dette Spørgsmaal retter Hr. Pastor J. Voldum (endda i en ret spydig Tone) til mig i dette Blads Nr. 40.

Valdenser-Bladet og Missions-Tidenden tykkes mig ikke tilstrækkelig gode Kilder — hverken angaaende Manden eller hans Udtalelser. Jeg har derfor bedt de danske Jesuiters Chef, R. P. Wolfisberg, S. J. skaffe mig fyldestgørende Oplysninger fra Turin — og for mig har jeg disse to Aktstykker:

1. Brev af 17. Okt. d. A. fra Rektoren for Jesuiterne i Turin, R. P. Stradelli, S. J. Det siger bl. a.:
 - a. Pater Antonio Oldrà residerer i Ordenens Hus i Turin, hvor han i 20 Aar har holdt Søndagsprædikener for en stor Mængde af Byens højere Stænder.
 - b. P. Oldrà har holdt en Prædiken — ikke om at idømme Kættene Dødsstraf. Han har fremsat Anskuelserne for og imod i Theori — men han har ikke talt et Ord om, hvad der bør ske i Nutiden; han har overhovedet kun talt om Spørgsmaalet de jure, ikke de facto.
 - c. Valdenserne i Turin anklagede ham (endog hos Regeringen!!) for at have hævdet, at Hæretikere burde straffes med Døden, men P. Oldrà har svaret dem i et piemontesisk Kirkeblad, hvortil henvises.
2. Nr. 14 (2. April 1927) af Echo del Chisone, udg. i Pinerolo hvori P. Oldrà erklærer:

at den mod ham rettede Beskyldning er »lige saa falsk som bagtalerisk og barnagtig«. Han mener ikke at behøve at svare, men gør det dog for de fattige i Aanden. Han paapeger, at han har belyst *Inkvisitionen* som historisk Problem, og at han i den Sammenhæng har anført de Motiver og Argumenter, der drev Kirken til dens datidige Handlemaade. Han har udredet Problemet om Kirkens eventuelle Ret til at dømme — og gjort det i ren theologisk-theoretisk Mening, idet han har udredet de blandt kath. Theologer herskende tre divergerende Opinionser.

Yderligere har han fremsat Theorierne uden at erklære sig pro eller contra nogen af dem. Ende-

lig har han anført historiske Tilfælde fra Middelalderen — og gennem dem har han bevist, at det altid var Staten, der paa egne Vegne og med egen Autoritet idømte og udførte Dødsstraffen — og aldrig i Kirkens Navn eller paa dens Vegne (bl. a. at den spanske Inkquisition var en ren politisk, fra Roms Autoritet emanciperet Domstol).

Han slutter meget skarpt med at betegne den, der udlægger hans Ord anderledes, som værende mala fide. —

Naar endelig Hr. Pastor Voldum æsker min personlige Anskuelse — ikke om Fortiden, som jeg ej heller skal tale om — men om Kirken og Kætterforfølgelse i Nutiden, har jeg kun eet Svar, *Kirkens* eget i Codex juris canonici, can. 1350: Ad amplexandam fidem catholicam nemo invitus cogatur.

Med det for Øje, som ovenfor er fremsført, vil Hr. Pastor Voldum sikkert indrømme, at han er vildført — og maaske faa sin Kilde, Indre Miss. Tidende, til at korrigere Anklagen.

Peter Schindler,
Præst paa Langeland.

Atter et første Spadestik?

I Sommerferien havde Nyborg Menighed den Glæde at have Ugebladets Redaktør som Gæst. Han spurgte da flere Gange: »Hvorfor skrives der dog aldrig noget i Ugebladet om Nyborg?« Svaret var hvergang: »Hvad kan der dog skrives om Nyborg; der sker jo ikke noget Nyt her, som kunde interessere Deres Læserer!« Men nu da alle fynske Blade beretter om »en Ny katholsk Kirke, der straks skal opføres af Menigheden« ved Siden af »Stella Maris«, nu kan vi ikke længere skjule den glædelige Nyhed, at »det første Spadestik« allerede er gjort. Fyen faar snart sin fjerde katholske Kirke. Skønt Aviserne skriver, at det er »Menigheden, som bygger Kirke«, er Sandheden dog den, at Mariasøstrene, som altid og overalt viser sig som Præstens trofaste Hjælp, har fremskaffet den fornødne Kapital til Kirkens Opførelse.

Jeg tvivler ikke paa, at mange af vore Trosfæller, som om Sommeren opholder sig ved Nyborg Strand, vil glæde sig over denne Nyhed. Nu behøver de ikke mere

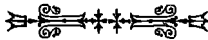
at sidde pakket sammen i et lille fattigt Kapel, men kan opfylde deres Søndagspligt i en smuk og rummelig Kirke. Mange kender maaske kun Nyborg fra, at de skiftede fra Toget til Færgen eller omvendt; det erfarede jeg, da en af vore københavnske Katholikker for nogen Tid siden spurgte mig, om »der var noget i Nyborg«. Spørgsmaalet lød naivt, men maaske naturligt. Ja, »noget« er der, skønt vi ikke kan »konkurrere« med andre Sogne i Provinsen, har vi her i Nyborg alligevel 42 katholske Familier, som næsten alle sender deres Børn i Skolen, saa at den nu tæller 30 Børn.

Men er Kirken engang færdig, da vil enhver, der sejler ind i Nyborg Færgeleje, allerede fra Færgen se Kirkens Taarn, paa Bakken mellem Dyrhauge Mølle og Nyborgs Kirketaarn.

Maaske vil en rejsende Katholik da blive fristet til at vove sig et Par Skridt længere ind i Byen end fra Færgen til Hovedbanegaarden for at se, at der alligevel er »noget« i Nyborg. Kirkens Patron bliver Vor Frue »Havets Stjerne« (Stella Maris). Blicher vi stedse ledet af denne vidunderlige Stjerne, som hidtil har hjulpet os, og hvis Navn staar skrevet over vort nuværende fattige Kapel, over vor Skole og vort Hjem, da vil Nyborg lille Mission trygt kunde se Fremtiden i Møde. Da vil »Havets Stjerne« føre mange til den sikre Havn, da vil nemlig den nye Kirke, som vi nu har begyndt paa, blive til en Velsignelse for den smukke By ved Store Bælt!

Nyborg 21. Novbr. 1927.

Th. Op de Coul, O. Præm.

Et lille Orgel.

I Ugebladet Nr. 43 fandtes en Meddelelse om et Kæmpeorgel, nemlig det i Passau-Domkirken af Firmaet Steinmeyer & Co. byggede Orgel. Et saadant Orgel imponerer mest ved sin Størrelse og den omfattende tekniske Del, hvorimod det musikalske Resultat saa nogenlunde svarer til, hvad man er vant til i ethvert Kirkerum, hvor der findes et Orgel, der er godt disponeret og iøvrigt tilpasset efter Rummets Forhold.

Men ikke mindre interessant er Opgaven at løse, naar det drejer sig om ganske smaa Orgler, især naar Plads-

forholdene er meget begrænsede, et Forhold, som vi herhjemme altid maa kæmpe med.

Fornylig indviedes i St. Antoni Kapel i Brønshøj et ganske lille Orgel, en Gave fra Direktør Anton Petersen. Værket tæller 6 Stemmer plus 3 Transmissioner (altsaa i Virkeligheden 9 Stemmer), fordelt paa 2 Manualer og Pedal. Det maa siges, at dette lille Orgel, trods sine beskedne Dimensioner, imponerer ved den Fylde og Variationsmulighed, der her er opnaaet. Man kan variere Klangene fra det sarteste, fjærntklingende Piano til det festligste Orgelbrus.

Orglet er bygget af Firmaet Froberg, Odense, og giver det bedste Bevis paa, at danske Orgelbyggere staar paa samme Højde som de udenlandske. Det gælder saavel den rent haandværksmæssige Udførelse som den mere kunstneriske Intonation af de forskellige Stemmer. Dispositionen er udarbejdet af Organist K. Aagaard, som har gjort dette Omraade til sit Speciale og med stor Dygtighed løst sin Opgave.

Det er af afgørende Betydning, at et Orgel er afpasset til Kirkerummet, og, desværre, i adskillige af vore Kirker er dette ikke Tilfældet. For Ikke-Fagmænd er det en saare vanskelig Sag at bestille et Orgel, der er det rette, og man maa derfor haabe, at der ved fremtidige Bestillinger tages Fagmænd med paa Raad. Som bekendt findes der en Sammenslutning af de katholske Dirigenter og Organister. Disse er altid rede til at give de fornødne Oplysninger og Raad. Det gælder i Sagens Interesse at faa Opgaven løst paa bedste og billigste Maade.

St. Antoni Kapel har ved Anton Petersens store Gave faaet et fortrinligt Middel til at give Gudstjenesterne den rette Højtidsstemning, hvilket har sin store Betydning, navnlig for en Menighed, der er i sin Vorden. *H.*

Fabiolastenen.

Stubbekøbing, 18. November 1927.

Hr. Redaktør!

Da jeg i Teksten til Billedet af »Fabiolastenen« og dens »Unge« i Ugebladets Nr. 47 savner en lille Redegørelse for, hvorledes min Mand og jeg er kommet i Besiddelse af de to Stene, tillader jeg mig at fremkomme med en saadan. Jeg vil nemlig nødig have, at man skal tro, at vi har

»fundet« dem i Katakomberne, da et saadant »Fund« et at betragte som et Tyveri og medfører Ekskommunikation.

Altsaa: Under et Besøg i Rom 1924 ønskede min Mand og jeg at begive os fra Lateranet til Caracallas Termer og valgte at gaa ad Via della Ferratella, en megel lang, af-sides beliggende Vej lige i Udkanten af Byen.

Langs begge Sider af Vejen strakte sig i det uendelige lange, høje Havemure, saa fulgte et Kompleks af smaa »Nyboderhuse« og mellem dem et yderst beskedent Osteria med en lille Have, hvor vi satte os ind for at hvile os.

Vi fik da Øje paa, at der paa den indvendige Side af Havemuren med Murkroge var fastgjort en Del større og og mindre Brudstykker af Marmorplader med Indskrifter, der paafaldende lignede Katakombestenene.

Paa vort Spørgsmaal forklarede Værten, at han havde fundet dem, naar han gravede i sin Have. Ved Anlægget af den nærliggende Banelinje var der blevet paakørt Terrænet en Del Fyld fra Udgravningerne i St. Agnes's Katakomber, og Stenene stammede altsaa derfra. Vi afkøbte ham to: ¹⁾ et lille trekantet Brudstykke, der bar Billedet af en Due med Oliegren i Næbbet, Christi Monogram med Alfa og Omega, samt nogle Bogstaver af en latinsk Indskrift (»— — —ocus primi«) og ²⁾ en større, ubeskadiget Sten, der foruden Christi Monogram og en Due med Palmegren bar Indskriften »DEFUNTU BENEMERENTI FABIOLÆ« (Den afdøde, højt fortjenstfulde Fabiola).

Det var altsaa den velkendte Fabiolas Gravsten.

Stenen er godt og vel 1600 Aar gl. eller mere end 600 Aar ældre end Jellingestenene over Gorm og Tyra.

Naar min Mand og jeg har skilt os ved dette herlige Minde fra Oldkirken, er det for at forhindre, at Stenen engang skal ende paa et Museum, og for at den kan blive bevaret for den katholske Kirke.

Helga Skrumsager Petersen.

Nye Bøger.

Vejledning i Katholsk Trosliv af Vikar Hubert Dewald, paa Dansk ved Sophie Christiansen. Kbh. 1927. I Kommission hos J. H. Schultz. Faas i alle Boglader.

Dette er en lodig Bog. Den tilsigter at hjælpe Læseren til at finde den katholske Religions umaadelige Skatte og til at gøre dem virksomme i et ægte Trosliv; den tilbyder sig som Ven i stille Timer, naar Sjælen vil være

ene med Gud; den vil lære at bede, som Kirken gør det, og lære at benytte de Helliggørelsesmidler, Jesus Kristus har betroet sin Kirke. Bogen deles i fem Afsnit, der handler om det daglige Liv, Søndagen, det kirkelige Aar, det katholske Liv i dets Helhed gennem Kirkens Naadeskatte og Livet blandt dem, der ikke er Katholikker.

Under »det daglige Liv« tales om Bønnen, Arbejdet, Hvilen og Dagliglivets Besvær, om, hvorledes man lever med Kirken, og hvilket Præg et katolsk Hjem skal have.

»Søndagen«, Ugens vigtigste Dag, er til Vederkvælgelse baade for Sjæl og Legeme; vi belæres om, hvordan vi skal overvære den hl. Messe med indre Andagt og tilsvarende ydre Holdning.

»Kirkeaaaret« fremstiller gennem sine tre store Højtider, Jul, Paaske og Pinse, vor Herres Jesu Kristi Livsværk for os, saa vi paa aandelig Maade oplever, hvad Herren fuldbragte paa Golgatha.

Ved Forløsningen har Jesus Kristus aabnet et Hav af Naade for alle dem, der trofast vandrer deres evige Hjem i Møde. Han har overdraget Kirken at forkynde sin Lære, forvalte Sakramenterne og saaledes meddele guddommelig Naade. Kirken er alle rettroendes rige og gode Moder; den tager sig af dem i al Nød, ogsaa den legemlige; den opfordrer sine Børn til ikke at glemme Sjælene i Skærsilden og til at ære Himlens Hellige.

At eje den sande Tro er en stor Lykke, men den kommer i Fare ved Ligegyldighed for Troen, ved Omgang med Troens Modstandere og ved Læsning af Skrifter mod Troen. Den katholske Kristen betragter sin Kirke som Herrens eneste Kirke, og Bogen gør Rede for, hvilket Syn han har paa ikke-katolsk Kristendom, og paa, hvad især Protestantismen har beholdt, mistet og indført af Nyt.

Bogens sidste Afsnit giver en Oversigt over de vigtigste Forskelligheder mellem katolsk og protestantisk Lære og slutter med et lille Tillæg for Konvertiter og et udmærket Sag-Register, der i høj Grad forøger Bogens Brugbarhed.

Som det fremgaar af den givne Oversigt, giver Bogen Svar paa et Utal af Spørgsmaal og Oplysninger om saare meget, der vedrører vort religiøse Liv. Tonen er jævn og hjertelig og vidner om en from Præst, der har forstaaet at klarlægge Emnerne og var gennemtrængt af dyb Kærlighed til Jesus Kristus, til Kirken og til sine Medmenesker. Derfor er Bogen egnet til at stifte megen Gavn. Den egner sig særligt til Selvstudium for den, der ønsker at vide noget mere end almindeligt om Kirkens Lære, Bønner og Skikke. Nærværende Anmelder mener, den er

en udmærket Gavebog, egnet for Protestanter og navnlig for saadanne, der indgaar Ægteskab med Katholikker, og meget værdifuld for Katholikker, der vil opfriske gammel Lærdom. Vikar Dewalds »Vejledning« er en Familiebog, der bør ejes af alle katholské Hjem, ikke mindst af dem, der ligger langt fra en Kirke, og hvor der tiltrænges en Søndagslæsning, der kan bøde lidt paa Savnet af Gudstjeneste og Prædiken, hvor Forældrene ogsaa vil være glade for en Bog, der kan hjælpe dem til at tale med Børnene om Religionen.

»Vejledning i katholsk Trosliv« er en værdifuld Forøgelse af vor kirkelige Litteratur og fremtræder i smuk Udstyrelse til en forholdsvis billig Pris. Den vil være en kærkommen Julegave for enhver Katholik.

M. Spaus.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Tirsdag den 15. November fejrede »Katholischer Frauenverein« sin Stiftelsesfest, d. v. s. Statuternes Approbation ved den kirkelige Myndighed. Hans Højærværdighed Biskoppen var selv kommet til Stede og holdt ved Andagten i St. Knuds Kapel en stemningsfuld Prædiken, hvori han opfordrede de tilstedeværende til at holde fast ved den Tro, de havde lært i deres Barn-domshjem. Derefter samledes man i Klublokalet. P. Scherz takkede Biskoppen og fremhævede i sin Tale, at der altid havde været mange tyske Katholikker i København. Mange af dem havde grundlagt gode danske katholske Familier; men mange gled ofte væk fra Kirken og Troen og blev ikke til de »Urkatholikker«, som Johs. Jørgensen taler om i »Mit Livs Legende«. Der kunde maaske den uystiftede Forening og den tyske Gudstjeneste gøre et nyttigt Arbejde. Biskoppen tog derpaa endnu engang Ordet og holdt sin første tyske Tale, som var meget hjertelig og lykkedes udmærket. Saa fulgte et hyggeligt Samvær med Kaffe, Kager, Digte, Sang og — last not least — Fru Seitzbergs smukke musikalske Ydelser.

— Katholsk Ungdoms Værns Fest for de 14-aarige afholdtes i Lokalerne i Vesterhus Onsdag 16. Novbr. Over 130 indbudte, de unge med deres Forældre, bænkedes ved dd blomstersmykkede Kaffeborde. — Formanden, Direktør Henriksen, bød Velkommen. Pastor Nösen opmuntrede de unge til at forberede sig til Livets Gerning gennem samvittighedsfuldt Arbejde og fremfor alt ved at

være tro mod Kirken; som et lysende Forbillede skildrede han Louis Pasteurs Personlighed og Betydning. — Kandidat Baadsgaard talte smukt og stemningsrigt om den sande, rene Ungdomsglæde og manede de ældre til at forstaa og auerkende denne og de unge til at bevare den som en kostbar Guds Gave. — Efter den alvorlige Del af Festen oplæste og sang Kandidat Haffstrøm, og det saa mesterligt, at Jubelen ingen Ende vilde tage; han viste, som han har gjort det før, at en komisk Oplæsning og Sang kan naa sit Maal uden paa nogen Maade at anslaa upassende Streng. — Aftenen sluttede med en Svingom af de unge. Serveringen udførtes som sædvanligt af Bestyrelsens Damer.

— Den første af Højskolens Oplæsningsaftener, med Sigrig Undset som Emne, blev meget vellykket. Pastor Bernh. Jensen gav som Indledning en kort Karakteristik af Forfatterinden, og derefter oplæste Forfatteren Vald. Kierkegaard den gribende Slutning af Kirstin Lavrans Datter. Hver Gang man kommer tilbage til dette mægtige og storslaaede Værk, er det med et stille Ønske om, at vor danske Middelalder maatte blive set med et saa dybtskuende Øje og skildret med et saa overdaadig frodigt Digtersind som det, hvormed Fru Sigrig Undset har levendegjort den norske Middelalder. — Efter den gode Begyndelse imødeser vi nu de kommende Oplæsningsaftener med stor Interesse.

Ugens Messebønner.

27. Nov. 1. Søndag i Advent (N-M. 2, G-M. 44). 2. om Guds Moders Forbøn (N-M. [83], G-M. [87]). 3. for Kirken eller for Paven N-M. [122]—[123], G-M. [107]).
28. Nov. Ferialdag. Messe som den 27. Nov. 2. som ovenfor. 3. for de afdøde (N-M. 1140, G-M. [113]). 4. som 3. den 27. Nov.
29. Nov. Vigilie (N-M. 762, G-M. 593). Ihukommelse af Saturninus (N-M. 762, G-M. 593). 2. Søndagens Bønner, se 27. Nov.
30. Nov. Andreas (N-M. 766, G-M. 595). 2. Søndagens Bønner.
1. Dec. Ferialdag. Alt som 28. Nov.
2. Dec. Bibiana. Messe for en Jomfru-Martyr (N-M. [60], G-M. [61]; Oration N-M. 770, G-M. 598). 2. Søndagens Bønner. 3. om Guds Moders Forbøn (N-M. [83], G-M. [87]).
3. Dec. Frans Xaver (N-M. 770, G-M. 599). 2. Søndagens Bønner.

Koncerten, som afholdtes den 3. November i Institut Jeanne d'Arc til Fordel for Rosenkranskirkenes Kor, gav et Overkud paa Kr. 164,41, idet Indtægterne udgjorde 349,53 og Udgifterne 185,12
Alle, som har hidraget til at støtte Sagen, bringes herved min hjerteligste Tak.
Bernh. Jensen, Sognepræst.

Katholsk Klub afholder Møde *Tirsdag den 29. Novem-
ber Kl. 7¹/₂ præcis* i »Domus medica«, Amaliegade 5, — med føl-
gende Dagsorden:

Kl. 7¹/₂: Lukket Medlemsmøde.

Kl. 8: Foredrag af højærværdige *Pater A. Menzinger* om
den stigmatiserede *Therese Neuman fra Konnersreuth*
Efter Foredraget Diskussion.

Klubben har herved den Ære at indbyde *alle Medlemmer af*
»*Academicum Catholicum*« til at deltage i Mødet.

De, der maatte ønske at deltage i fælles Smørrebrødsbord
efter Mødet (Pris Kr. 3,00 pro persona. Skat og Drikkepenge in-
clusive) kan anmelde Deltagelse under Mødet.

P. B. V.

S. P. Fornjotur.

Formand.

En ny og nyttig Bog.

Vejledning i katholsk Trosliv af Hubert Dewald. Paa Dansk
ved Sophie Christiansen. I Kommission hos J. H. Schultz. Pris:
6 Kr. indb. Faas i alle Boglader.

Jesu Hjertes Andagt (Fredag d. 2. Dec.)

St. Ansgars Kirke: Kl. 8¹/₄ Messe med sakramental Velsignelse.

Kl. 8 Aften Andagt.

Rosenkranskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,

Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Sakramentskirken: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,

Kl. 8 Aften Andagt.

St. Annæ Kirke: Andagt efter Messen Kl. 8 og om Aftenen Kl. 8.

Jesu Hjertes Kirke: Efter 8¹/₄-Messen sakramental Velsignelse,

Kl. 7¹/₂ Aften Andagt med Prædiken.

St. Andreas Kirke: Efter 8-Messen sakramental Velsignelse,

Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

St. Josefs Kirke: Efter 6¹/₂ Messen udstilles Sakramentet, som er
udstillet hele Dagen; Kl. 7¹/₂ Aften Andagt.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning
af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de
fattige i Rosenkranskirkenes Sogn: Det er vort Haab, at enhver
efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker
at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig
henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved
Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *K. Fritzsche*, Frk. *M. Hoffmann*, Fru *F. Osterhammel*
H. C. Ørstedsv. 16^a. H. C. Ørstedsv. 48 A². Bülowsvej 30 A¹

Frk. *A. May*, Frkn. *Ronge*, Fru *Em. Siegler*,
H. C. Ørstedsv. 20 A². Lykkesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17 *Mezz.*

Adoption. Hvem er villig til at adoptere to sunde Dreng-
børn (Tvillinger), som er et halvt Aar gamle?

Tilbud under Mærket »Adoption« bedes sendt til Redaktionen.

Ædle Velgørere

bedes endelig crindre Børnehjemmene i Naskov med varme
Klæder, Fodtøj, Gaver af al anvendelig Art, nu til Vinteren og
Julen. Modtages eller afhentes med Tak af Diemar, Skinderg. 32.
Tlf. **Byen 6555** Kl. 10—2. *Pater A. Smitz* Post Giro Nr. **6511**.

Kirkelig Kalender.

27. Nov. 1. Søndag i Advent.	4. Dec. 2. Søndag i Advent.
28. — M. Ferialdag.	5. — M. Ferialdag.
29. — Ti. Vigilie.	6. — Ti. Nikolaus, Biskop og Bekender.
30. — O. Andreas, Apostel.	7. — O. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.
1. Dec. To. Ferialdag.	8. — To. Marias ubesmittede Undfangelse.
2. — F. Bibiana, Jomfru og Martyr.	9. — F. Oktavdag.
3. — L. Frans Xaver, Bekender.	10. — L. Oktavdag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 29. Novbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
 Pastor Cay Benzon: Oplæsning af R. Hugh Benson.
 Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Immaculatakongregationen har Fælleskommunion Søndag d. 4. December i Jesu Hjerter Kirke Kl. 8 $\frac{1}{2}$. (ikke den 27. Novbr.)

Mandag den 28. November Kl. 8 $\frac{1}{4}$ læses Sjølemessen i Jesu Hjerter Kirke for afdøde Medlemmer af **St. Michaels Klub**.

Jesu Barndomsforening. Man anmodes om at indbetale Bidragene paa Postkonto Nr. **1087** Pastor Cay Benzon. Det er det billigste for Afsenderen og det letteste for Modtageren. Cay Benzon.

Søndag den 4. Decbr. Kl. 8,

Aftenunderholdning

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B

til Fordel for den nye katolske Skole i Haderslev.

Koncert af »Stringendo«.

Tale af Hr. cand. Rønnow.

Sang af Hr. Operasanger Thorkild Noval.

Adgangskort à 2, 1 $\frac{1}{2}$ og 1 Kr faas i de katolske Bogsalg, gennem de katolske Damers Foreninger, hos Frk. *Martha Holler*, Jernbanevej 2 i Charlottenlund, og Assistent *Verner Stabehl*, Americavej 9 St. t. v. samt hos Portneren, Stenosgade 4 A.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Aasgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 49.

Søndag den 4. December.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Christus Konge. — Liturgi (fortsat). — Et Spørgsmaal. — Den katholske Radiosag. — Nye Bøger. — Skolen i Haderslev. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Aarhus. — Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 9,11—10,15.

Vil du finde den Lykke, som Jordelivet kan give dig,

1. saa søg den ikke i Tilfældigheder;

Jeg tænkte paa noget andet og saa under Solen, at Hurtigløberen ikke er Herre over Løbet, og Heltene ikke over Krigen, de vise ikke over Brødet, de kløgtige ikke over Rigdommen, Kunstnerne ikke over Yndest. Men alle er afhængige af Tid og Tilfælde. Mennesket kender ikke sit Endeligt, men som Fisk fanges med Snøren, og Fuglene hildes i Snaren, saaledes fanges Menneskens Børn i Ulykkens Stund, naar den brat falder over dem. 9, 11—12.

2. men i Visdommens værdifulde Goder;

Ogsaa følgende Eksempel paa Visdom saa jeg under Solen, og den forekom mig at være meget stor: Der var en lille By med kun faa Indbyggere. En stor Konge drog

ud imod den, omringede den og byggede høje Volde omkring den, saa Belejringen var fuldkommen. Men der fandtes i Byen en fattig Mand, som var viis, og han frelste Byen ved sin Visdom. Men siden mindedes ingen denne fattige Mand. Da sagde jeg: Visdom er bedre end Styrke. Hvor kan det derfor være, at den fattiges Visdom blev ringeagtet, og at hans Ord ikke høres? — Vismænds Ord høres i Stilhed, mere end en Herskers Raab blandt Daarer. Visdom er bedre end Krigsvaaben, men den, der forser sig i et eneste Tilfælde, kan ødelægge store Goder. 9, 13—18.

3. og husk endelig Forskellen mellem den vise og Taaben.

Døde Fluier ødelægger Salveoliens Vellugt; en lille Smule Taabelighed for en kort Stund bliver dyrere end Visdom og Ære. Den vises Forstand søger til højre, Taabens til venstre. Og naar Taaben gaar sin Vej, mener han, at ogsaa alle andre er Taaber, fordi han selv er uden Forstand. 1—3.

Naar Stormands Vrede rejser sig mod dig, da forlad ikke din Plads, thi denne Fremgangsmaade vil afværge meget store Synder. Der er et Onde, som jeg saa under Solen, og som synes at skyldes Stormands Fejltagelse: nemlig at en Taabe sættes i Højsædet, medens (værdige) Rigmænd sidder nederst. Jeg saa Trælle højt til Hest og Herrer til Fods som Trælle. 10, 4—7.

Den, som graver en Grav, falder selv deri, og den, som vælter et Gærde, ham bider en Slange. Den, som flytter Stene, slaar sig paa dem, og den, der kløver Brænde, faar et Saar derved. Naar Øksen er sløv og ikke mere som før, men mister Æggen, skal den hvæsses med meget Besvær; og saaledes erhverver man Visdom kun ved stor Flid. 10, 8—10.

Som en Slange, der bider uden Støj, nøjagtig saaledes er en, der bagtaler i Løndom. Ord fra Vismands Mund er fulde af Ynde, men Taabens Læber er en Ulykke for ham selv; Begyndelsen af hans Ord er Daarskab, og Enden af hans Tale er den værste Galskab. Taaben bruger mange Ord. Mennesket ved ikke, hvad der har været før,

og hvem kan sige ham, hvad der skal ske efter hans Død? Taabers Arbejde bliver til Ulykke for dem selv, siden de ikke kender (saa meget som) Vejen til Byen. 10, 11—15.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Efter en Tid med stor Tilstrømning af Pilegrimme har Novembers sædvanlige Regntid igen bragt større Stilhed i Vatikanet, i hvert Fald udadtil. Privataudienser er der naturligvis stadig en Mængde af. De romerske Kirkefyrster og Prælater kommer regelmæssig til Audiens efter Tur for at aflægge Beretning for Paven om alle de forskellige Spørgsmaal, de beskæftiger sig med. Af andre Biskopper, der blev modtaget af den Hellige Fader i den forløbne Uge, kan nævnes Ærkebiskoppen af Glasgow og Biskopperne af Argyll, Birmingham og Portsmouth, endvidere Ærkebiskoppen af Lyon og den apostoliske Administrator for Innsbruck, i Audiens kom ogsaa Cisterciensergeneralen Pater Jansens og Franciskanerbrødrenes General Frater Camillo Altegoer.

Med Sorg har man modtaget Efterretningen om, at en af de kinesiske Biskopper, der i Fjor blev konsekreret af Paven, nemlig Biskoppen af Vaga, Mgr. Tshao, den 14. Oktober er afgaaet ved Døden. Han var født i Peking i 1880 og tilhørte en gammel katholsk Familje. I 1904 blev han præsteviet i Peking og grundede derefter en højere Skole, som han ledede i mange Aar.

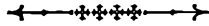
Den 9. November holdt Rituskongregationen et Møde i Vatikanet, hvori alle dertil hørende Kardinaler og Prælater deltog. Det var en Række Undersøgelser angaaende Beatifikationer og Kanonisationer, der var til Forhandling.

Mgr. Ettore Felici, der for en Maaned siden sendtes som chargé d'affaires til Chile, skal nu udnævnes til Nuntius i Santiago som Afløser af Mgr. Massella, der er flyttet til Rio de Janeiro.

Den nyviede japanske Biskop, Mgr. Hayasaka, holdt sin første Pontifikalmesse paa den h. Karl Borromæus's Fest i San Carlo al Corso, den Kirke, hvori Pius XI for 48 Aar siden læste sin første Messe. Elever fra Propagandakollegiet assisterede ved Messen.

Centralstyrelsen for »Azione Cattolica« har udsendt et Opraab til Italiens Katholikker med Opfordring til at forberede Pius XI's 50 Aars Præstjubilæum den 21. Decem-

ber 1929. Over hele Italien skal der dannes Komitéer, som skal indsamle Penge til Bygning af Seminarier og Præstegaarde, og man haaber om to Aar at kunne overrække Paven en stor Jubilæumsgave til dette Formaal.

Christus Konge.

I.

En af de vidunderligste Ting, vi oplever i den hellige katholske Kirke, er, at denne den allerviseste Konge Christi Brud, den af ham beskikkede Moder, Opdragerinde og Lærerinde for Folkene, til rette Tid forstaar at finde det rette Lægemiddel for ethvert Tidsonde, for enhver Tids-sygdom.

Vi lever i en Tid, hvor, snart uden Hensigt, snart med ond Hensigt enhver Autoritet, baade den guddommelige og den menneskelige, bliver undergravet og søndertraadt, og det gælder baade de højeste Statsautoriteter og Autoriteten i Familjen, i Skolen og i Værkstedet.

Vi lever i en Tid, hvor Ungdommen som Følge af den stadig mere om sig gribende materielle Livsopfattelse for største Delen enten er uden højere Idealer og uden Førere eller jager efter falske og daarlige Idealer eller af falske Profeter rives med hid og did og føres i Vildfarelser.

Vi lever i en Tid (Gud være takket, den gaar nu langsomt mod sin Ende), hvor mange Kristne vandrer om og lever borte fra, mange Gange langt borte fra »liturgisk Liv« og næsten har glemt »Vivere cum Ecclesia«, »Livet med Kirken«.

I rette Tid træder nu Jesu Christi Statholder paa Jorden frem og har ved Haanden det rigtige Lægemiddel for alle disse Tidssydomme i Indstiftelsen af Christi Kongefest.

Christus vor Gud og vor Frelser skal ogsaa være vor Konge.

Alle de, som vælger ham til deres Hersker, anerkender hans Autoritet, antager hans Lære og Grundsætninger og søger at omsætte dem i Praksis, vil ogsaa snart igen an-

erkende Sætningen: »Al Øvrighed kommer fra Gud«, og den, der aldrig har glemt ham, vil nu mere lade sig gennemtrænge deraf for i Fremtiden at handle trofastere derefter.

At Paven for Ungdommen har truffet det rigtige, fremgaar allerede deraf, at netop hos Ungdommen har Indstiftelsen af Christi Kongefest fremkaldt den største Begejstring. Christus vor Konge! vor øverste Fører! vor viseste Lærer! Ja, det er noget for den kristelige Ungdom. Det er dog en Fører, man kan have Tillid til i alt, som man kan følge i alt, som man kan begejstres for, som man gaar gennem Ilden for, ja som man, hvis det skulde være nødvendigt, ogsaa bogstaveligt kan gaa gennem Ilden, ja i Døden for. Det er dog en Lærer, der har klare, bestemte, faste og af guddommelig Vished lysende Grundsætninger. Hans Evangeliums Forskrifter og Raad — ja det er rigtige Idealer for Ungdommen. Er det ikke ham, der har sagt »Lader de smaa (altsaa Ungdommen, ikke blot de helt smaa) komme til mig — og formener dem det ikke?»

Den, der vælger Christus til sin Konge, kommer ogsaa snart igen i Forbindelse med det »liturgiske Liv«, og han fordyber sig i det med stadig større Kærlighed og Begejstring, og tilsidst har han daglig Audiens hos sin Konge. Og jo fastere nogen slutter sig til det liturgiske Liv, desto bedre lærer han sin Konge og Lærer og Frelser at kende, han trænger stadig dybere ind i hans Evangelium og gør mere og mere det hl. Evangeliums Grundsætninger til sine egne. Han har daglig sin kongelige Fører for Øje, han ser ham daglig hengivet for sig, ikke kun med hans Lære, men ogsaa og det i Særdeleshed med hans Eksempler paa Dyd. Han ser daglig, hvorledes Christus Kongen og Frelseren uafbrudt skrider frem ad Pligtens Vej uden at lade sig paavirke eller lede vild af Besværligheder og Ofre, af Smiger eller Paafund, hvorledes Christus lydig mod sin himmelske Faders Bestemmelser gaar gennem sit svære, haarde Frelserliv lige op til Kalvaria, til Korset.

Den, der forsøger saaledes at følge det liturgiske Liv, vil snart opdage, at den katholske Kirkes Messebog næst efter det hl. Evangelium er den herligste og lærerigeste, kristeligste og uundværligste Bog i hele Verden. Han vil

da ogsaa snart føle, at den daglige Messe er uundværlig for ham, og at den af Christus selv indstiftede (altsaa den bedste) kristelige »Skole« og »Opdragelsesanstalt« for store og smaa (men ganske særlig for smaa og for Ungdommen) er den daglige hellige Messe, og at det betyder et mægtigt Tab, naar man maa undvære den, især naar Børn og unge maa undvære den.

Den Lære, han faar der, og den hellige Kærlighedens Ild, han modtager der, vil han føre med sig ud i Livet, og med hellig Begejstring vil han ved Hjælp af den guddommelige Naade søge at omsætte Evangeliets Grundsætninger i Praksis. Han tager saa ikke kun den ene eller den anden Side af Kristendommen, som personlig smigrer ham eller falder andre i Øjnene, men hele Kristendommen, vor Konge og Frelser Jesu Christi Kristendom. Han er heller ikke Kristen blot paa Søn- og Festdage, men alle sit Livs Dage, ikke blot ved Morgen- og Aftenbønnen, men fra Morgen til Aften og i alle Ting, saaledes som den hl. Paulus siger: »Om I spiser eller drikker eller gør noget som helst andet, gør det alt til Guds Ære.«

En saadan Konge-Kristen bliver da som en mægtig Kondensator, Gnister spruder ud fra ham og ikke blot Gnister, men Lys- og Ildstraaler, der overføres paa andre Mennesker for ogsaa at oplyse dem med Christi Lys og opvarme dem med Guds og Næstekærlighedens Glød. Han bliver alt for at vinde alle for Christus Kongen.

Pastor L. Wolff, Haderslev.

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

Saaledes udvikler Messen sig indtil ca. Aar 300 efter de Retningslinjer, Herren selv har nedlagt i sin Indstiftelse, og som Apostlene har trukket op i deres Levedage, og som Kirken med apostolisk Myndighed har draget videre.

Nu forlader vi Kirkehistoriens dunklere Kapitler, hvor vi maa rekonstruere Ritus af Antydninger og Brudstykker — og gaar over til det IV Aarh., som ligger i fuldt Lys.

δ) Fra omkring Aar 300 har vi ikke blot Omtale af Liturgien, vi har hele Ritualet bevaret. Og vi har det ikke fra een Kirke, men fra en Række Kirker af Storhed og Betydning: Antiokia, Alexandria, Rom og Gallien.

Paa hvert af disse Steder er der sket en liturgisk Udvikling (ofte i vidt forskellig Retning), som har bredt sig ud fra Kirkecentret, saa den snart antoges i hele det Patriarkat, der har Navn efter Kirkehovedstaden. Denne Udvikling staar paa op til det VI og VII Aarh.

Antiokia har faaet sin Ritus fra Apostlene selv; den nedskrives paa Græsk i sin endelige Form i det V Aarh. og senere oversættes den til Syriakisk (Tidens Folkesprog).

Alexandria har ogsaa arvet sin Ritus fra Apostlene og udviklet den videre; den blev nedskrevet paa Græsk (det Talesprog, der var gængs mellem dannede Ægyptere).

Gallien laante sin Ritus fra Syrien (Antiokia) — og Rom har en urgammel Ritus i Familie med Antiokias og Alexandrias; Syriens og Ægyptens Riter er alle Afledninger af den (nu forsvundne) primitive romerske.

Denne primitive Romer-Ritus fra ca. 300 var simple end den nuværende latinske Messe; intet af den er strøget, men der er sket Tilføjelser fra den elegantere galliske. Den raadede kun i Midtitalien (Roms Kirkeprovins), idet Norditalien, Gallien, Spanien, Irland og Germanien havde egne Riter, som alle var Former og Afarter af den i Europa paa den Tid alt overskyggende galliske Ritus, som altsaa oprindeligt stammede fra den orientalske Ritus i Antiokia; den blev indført til Europa af en kapadocisk Biskop (Auxentius, 355—374) i Milano. Hvor den naaede frem og blev antagen, undergik den Ændringer — og liturgiske Ændringer gaar altid i Retning af Udbygning og Forlængelse, i Stedet for Bortskæring og Forkortelse.

Den findes endnu i vore Dage under Navn af »ambrosiansk Ritus« i Ærkestiftet Milano — og i ændret Stil som »mozarabisk Ritus« i enkelte Kirker i Stifterne Toledo og Salamanca.

ε) Fra disse fire Riter: Antiokensk, Alexandrinsk, Romersk og Gallisk, stammer alle andre Riter.

I Vesterleden bliver Karl den Store liturgisk Reformatør; hans Grundidé, »Det hellige romerske Rige«, fører ham til Ønsket om at forene alle sine Lande i een Ritus for at styrke Eenheden; dærfør indarbejder han overalt Roms Ritus, som langsomt fordriver Galliens (undtagen i Milano, Toledo og Salamanca). Ogsaa i rituel Henseende bliver Rom Dronningen i Vesterledens Kirkerige.

I Spanien strides Romersk og Gallisk Ritus længe; den Romerske gaar af med Sejren — men der bliver dog tilbage i den mange Islæt af Gallisk (mozarabisk Ritus).

Milano tog i Førfaldstiden den politiske Forrang for Rom og var stærk nok til at beholde sin ambrosianske Ritus, midt i det øvrige Italiens romerske.

England, som missioneres fra Rom, var begejstret for Moderkirken og antog Roms Ritus; før Erobringen findes der kun faa galliske Islæt i den.

ζ) I det X & XI Aarh. fuldbyrdes Romer-Ritens fulde Sejr over Galliens i Vesterleden.

I Østerleden følger Ritus overalt Patriarkatet, saa der indenfor det samme Ærkestift overalt var samme Ritus.

Men — naar vi siger, at Roms Ritus har sejret over Galliens, maa vi rigtignok føje til, at den var blevet svært medtaget af Kampen. Den sejrende, endelige Romer-Ritus var ikke mere den primitive, vi foran har talt om; den megen Kontakt med den rigere galliske gjorde, at Romer-Riten optog mange galliske Elementer i sig. Saaledes stammer meget af det extra-normale i vor Messebog fra Gallien; i det XI Aarh. udbygges den strænge, simple romerske Ritus med den rigere Galliskes ceremonielle Ornamenten: den fra Normalen stærkt afvigende Liturgi i den stille Uge; Velsignelser over Lys, Aske og Palmer; Brugen af Sekventser paa de høje Festdage — alt er det galliske Tilføjelser, der er smuttet ind, inden Galler-Riten uddøde. Den romerske blev deraf mindre latinsk krystalklar og praktisk — men skønnere, mere gribende ved Stænkene af Orientens Mystik og Galliens Ynde.

(I de orientalske Riter finder vi forskellige liturgiske Specialiteter, som *via* Gallien er naaet til Rom, og *via* Rom

til hele den latinske Kristenhed — fra den igen er Rudi-
menter gaet over i Protestantismen, saasom det græske
Kyrie og Amen...).

η) Middelalderen byder ikke paa liturgisk Ny-
skabelse; den bliver ved Pavens og Karl den Stores Ritus
og nøjes med at at udsmykke den med lokale Broderier.
Kirkecentre som Sarum, Paris, Rouen, Köln og Trier an-
lægger sig en anden Kalender, saa samme Fest ikke længere
fejres paa samme Dag, og samme Helgener ikke længere
dyrkes overalt; de indfører extra Epistler, Evangelier,
Sekventser, Præfationer og andre liturgiske Detaljer — men
Messegangen og Rækkefølgen i Kánon er overalt den samme;
billedligt kan det udtrykkes saaledes: at disse lokale
»Riter« ikke er nye Sprog — blot Dialekter af det fælles
Modersmaal.

Og dog groede der saa meget op mellem Liturgi-
ens Kvadre, at der var Fare for, at Ukrudtet kunde sprænge
Bygningen — navnlig da store Storme fra Nord netop an-
greb Kirkeenheden. Dærfor maatte Bevægelsen gaa mod
Unificering, Eenhedstilstræbelse.

(Fortsættes).

Et Spørgsmaal.

I et gammelt »Ugeblad«, som ligger foran mig, og
hvori jeg søger Adventstanker og Adventsstemning, læser
jeg en Artikel af »Ignatius«, der indeholder følgende:

»Advent betyder Tilkomst og er en Forberedelse til
Julen. Ligesom Huset og Børneflokket skures og
skruppes før en stor Fest, eller før en meget fornem.
Gæst kommer, saaledes skal Kirkeens Børn ogsaa ren-
ses ved Bod, Samvittighedsransagelse og Skriftemaal
før Herrens Komme. Adventsliturgien er derfor præ-
get af glad Forventning og af Bod. Kirkefarven er
nu violet. Gloria udelades, og *Orgelet forstummer.*«

Før Kirkefarven og Glorias Vedkommende passer det
udmærket, og paa disse to kan man i Virkeligheden se
og »høre« og »føle«, at vi har Advent. Med Forventning
og Længsel (det skulde jo, efter Kirkens Mening, være
en Længselstid) imødeser man »den store Dag«, hvor den

glade, højtidelige hvide Farve atter kommer til Syne, og hvor Glorias himmelske Jubel bryder frem paa ny, saa at vi ved at høre det i Midnatsmessen bliver næsten lige saa glade, som om det virkelig var nyt, og som om vi hørte det for første Gang.

Men — saa snart Sagen drejer sig om Orgelet, hvad skal man saa sige? — Forstummer det virkelig? Er det sandt? — saa at man ogsaa fra denne Side bliver hensat i en virkelig Adventsbedsstemning og Adventslængselsstemning? — saa at det i overvældende, ubegribelige Jubeltoner kan bruse frem paa ny i den hellige Nat? *helt paa ny* til Ære for den *nyfødte* Konge??

Pastor L. Wolff, Haderslev.

Den katholske Radiosag.

Bestyrelsen for den katholske Lyttersammenslutning vil gerne meddele følgende:

Efter Overenskomst med »Danske Radioklubber«, som vor Organisation er sammensluttet med, har man vedtaget at føre Navnet »Katholsk Radioklub« for at undgaa Forveksling med »Lytterforeningen«. Katholske Lyttere henvises derfor til i Onsdagens Radioprogram at finde Tidspunktet for »Meddelelser fra Lytterforeningerne 2«, da Meddelelser om »Katholsk Radioklub« bliver udsendt derunder.

Dernæst gør vi opmærksom paa Medlemsmødet Tirsdag den 13. December i Vesterhus, Vestervoldgade, hvor man anmodes om at møde talrigt frem, da det forventes, at det vil blive en interessant Aften.

Aftenens Hovedtaler bliver Pastor Fr. Jaworski.

Desuden bliver der Diskussion om den katholske Radiosag.

Tilslut kan vi gøre opmærksom paa, at vore Medlemmer er antenneforsikrede, ligesom vi gentager, at »Katholsk Radioklub« har opnaaet ministeriel Anerkendelse.

Vi anmoder alle katholske Lyttere om at slutte sig til os, ikke mindst Lyttere fra Provinsen og Landet. Send Deres Indmeldelse til Sekretariatet, St. Ansgars Boghandel, H. C. Ørstedsvej 10, Tlf. Vester 9632 x. Alle Oplysninger meddeles derfra.

Bestyrelsen for »Katholsk Radioklub«

Anna Knudsen,
Sekretær.

Hammermüller,
Formand.

Nye Bøger.

Pax. The Quarterly Review of the Benedictines of Caldey. (Auctumn 1927. 1 sh. 6 d. Nr. 84.)

I dette nummer fortsættes den interessante skildring af det store Kartøjserkloster i de franske bjerge, som nu snart har stået tomt i henad 39 år. Der fortælles mange fængslende træk om livet der oppe i sneens og vinterens uendelige stilhed og om alle de besværligheder og pinsler, den stærke kulde og ordenens strenghed forvoldte munkene. Men også om den storslåede godgørenhed, der udgik fra det store munkesamfund, f. ex. om hvorledes fattige fra de lavere liggende landsbyer kom derop om foråret og fik læggekartofler, hvis afgrøde de om efteråret solgte til munkene for så om vinteren at få de samme kartofler tilbage som gave, når det kneb med føden. Og om alle de brød, de bagte til de fattige, og om alle de syge, som de skaffede både pleje og medicin og hospitalsophold til. — I en anden artikel af en benediktinermunk fra Amerika gøres udmærket rede for, hvorfor der stadig er livskraft i den skolastiske filosofi fra det trettende århundrede, hvilken ikke må sammenblandes med det 14. og 15. århundredes skolastik, der betegner en bestemt dekadence fra tidligere tiders højde. — En tredje artikel behandler den middelalderlige Italiener Poggio og hans samling af anekdoter, der for nogles vedkommende har den ikke sjældne mærkværdighed, at de møder os atter og atter på de forskelligste steder og ved helt andre lejligheder. Mange af dem er ganske pudsige, f. ex. beretningen om en præst, der ved teatralske gestus, stønnen og klagen søgte at gøre indtryk på sine tilhørere. En dag, da han prædikede på sin vante vis, så han en kvinde, som udgød strømme af tårer under hans prædiken. Da han følte sig højlig smigret herover, spurgte han bagefter kvinden, hvorfor hun havde grædt så stærkt, og fik til svar: »Ak, Fader, jeg er en stakkels enke, hvem min mand kun efterlod et æsel. Nu er det også død, men al Deres sukken og stønnen mindede mig sådan om det stakkels dyr, at jeg ikke kunde lade være at græde over mit store tab.« — Af Pave Pius XI citeres nogle læseværdige ord: »Katholikker forstår undertiden ikke at påskønne deres fraskilte brøders værdi; de savner broderlig kærlighed, fordi de er uvidende om deres brødre. Vi kender ikke al den værdi, den dyd, den kristendom, der findes blandt disse forhenværende katholske folk. Stykker, der er brudt af en guldhoidig klippe, indeholder selv guld. Østens gamle kristendoms-

former ejer en hellighed af så ærværdig kilde, at de fortjener ikke blot ærbødighed, men fuld og hel sympathy.« — Det er alt i alt et udmærket hæfte, munkene på Caldey har udsendt dette efterår. Deres adresse er: Isle of Caldey. Tenby. S. Wales. England.

Niels Hansen.

Pressens Almanak »Danmark« er udkommet og præsenterer sig meget smukt. Den indledes med et prægtigt Digt »Danmark« af Sophus Michaëlis og indeholder en Del Læsestof af forskellig Art, Fortællinger, fornøjelige Erindringer fra gamle Dage o. l. Sin egentlige Opgave som Almanak udfylder den paa bedste Maade og bringer en Mængde nyttige Oplysninger. Det er værd at bemærke at Oplysninger om romersk-katholske Festdage er anbragt paa fremtrædende Plads. Almanaken mindes afdøde Michael Ancher med et stort smukt Bilags Billede, et Motiv fra Skagen, »Figurer i et Landskab«.

Skolen i Haderslev.

Nu staar Underholdningen for den gode Sag for Døren, og vi maa gøre, hvad vi kan for at fylde Salen: Jeg skal kun med disse Linier henlede Opmærksomheden paa det gode Program. »Stringendo« er velkendt, vi ved alle, at hvad denne Musikforening yder, vil vi blive tilfreds med. At Herr Rønnow kan og vil tale fint og smukt over Emnet »Sønderjyllands Betydning for dansk Kultur«, ved vi ogsaa, men Operasangeren er først fornylig efter flere Aars Uddannelse i Udlandet vendt hjem — det har altsaa Nyhedens Interesse at faa ham at høre. Kom og hør, De vil ikke fortryde at have givet den Krone ud, naar den oven i Købet gaar til noget godt.

Verner Stabehl.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Ved Landbohøjskolens Aarsafslutning i Sommer holdt Professor Weis et opsigtsvækkende Foredrag om »Biologi og Tro«, som bl. a. kommenteredes her i Bladet af Pastor Gamél. Onsdag den 23. November drøf-

tedes dette Emne i A. C. for en talrig Forsamling. — Efter at Skolebestyrer Kinzi havde mindedes Foreningens afdøde Medlem, Billedhuggeren Chresten Skikkild, gav han Ordet til Aftenens Indleder, Pastor Menzinger, som fremkom med en Del Randbemærkninger og Spørgsmaalstegn til Foredraget (der foreligger trykt). Prof. Weis svarede derpaa og søgte at lede Diskussionen ind paa Religion og Konfession. I Begyndelsen drejede den sig dog om Udviklingslæren; navnlig udvikledes Prof. Weis og Forfatteren Helge Rode i en livlig Diskussion om afd. Professor Wilh. Johansens Syn paa Darwinisme og Lamar-kisme. Magister Henning Kehler ønskede Klarhed i Begreberne, navnlig trængte Begreberne »Videnskab« og »Udvikling« til at defineres. Redaktør Reventlow mente, at Biologi og Religion burde forliges, da de ikke behandlede samme Emne; hvor Videnskab hører op, begynder Troen. Prof. Kuhr hævdede, at videnskabelig Trang og Religiøsitet meget godt kunde forenes. Red. Harald Tandrup benægtede, at der eksisterede en videnskabelig Livsanskuelse i Modsætning til den religiøse, og advarede mod at tro, at Kendsgerninger skulde være mere end Sandheden. Pastor Messerschmidt tilbageviste meget stærkt de Angreb, der i Aftenens Løb var rettet mod Kirken, og gik saa vidt at kalde Theologien for eksakt Videnskab, Naturvidenskab ineksakt. Pater Menzinger afsluttede og fremhævede Betydningen af al Filosofis Grundsætning: »Veritas una, sibi que semper æqualis«. —sky.

Aarhus. I Ugen fra den 13. til den 20. ds. afholdtes i Aarhus katolske Menighed den saakaldte Missionsuge eller Eksercitier for Menigheden, hvor Pater Günther talte over Emnet: katolsk kristen Livsførelse. Pater Günther indledede sin Foredragsrække Søndag Formiddag i Højmassen og fortsatte Søndag Aften med det egentlige Emne samt hver Aften Ugen igennem til Lørdag. Denne Dag var forbeholdt Skriftemaalet; der hørtes da ogsaa Skrifte fra tidlig Morgen til sen Aften af Pater Günther og Sognepræst Pater Merx fra Aalborg, der i samme Anledning var her i Byen. — Kirken var fyldt hver Aften af en stærkt interesseret Tilhørerskare, blandt hvilke mange ogsaa var Protestanter samt Præster fra andre af Byens Kirker, som opmærksomt fulgte Paterens Prædikener Aftenen igennem. Faa forstaa vel ogsaa som Pater Günther med digterisk Evne at forme sine Tanker i saa smukt et Sprog; efter hver Prædiken var der fem Mintters Betragtning, hvorefter den sakramentale Velsignelse meddeltes over den store Forsamling, derefter sang Kirkens flerstemme Kor; saaledes sluttede hver Aften. Søndag Morgen holdt Pater Günther en kort Prædiken, hvorefter hele Me-

nigheden gik til den hellige Kommunion; Søndag Aften var der Festandagt med Te Deum og pavelig Velsignelse samt afsluttende Prædiken, hvor Pater Günther samtidig tog Afsked med Menigheden. — Maatte saa ogsaa Hensigten være naaet: en Fornyelse af Menighedens overnaturlige Liv.
E. Sch.

Ugens Messebønner.

4. Dec. 2. Søndag i Advent (N-M. 5, G-M. 48). 2. Ihukommelse af Petrus Chrysologus (N-M. 771 og [45], G-M. 601 og [45]). 3. Barbara (N-M. [56] G-M. [56]).
5. Dec. Ferialdag. Messe som den 4. Dec. 2. Ihukommelse af Sabbas (N-M. [53], G-M. [53]). 3. for de afdøde (N-M. 1140, G-M. [113]). 4. om Guds Moders Forbøn (N-M. [83], G-M. [87]).
6. Dec. Nicolaus (N-M. 772, G-M. 602). 2. Søndagens Bønner, se 4. Dec.
7. Dec. Ambrosius. (N-M. 775, G-M. 604). 2. Søndagens Bønner, se 4. Dec. 3. Ihukommelse af Vigilien (N-M. 775, G-M. 604). Vigiliens Slutningsevangelium (N-M. 1070, G-M. 904).
8. Dec. Marias ubesmittede Undfangelse (N-M. 777, G-M. 607). 2. Søndagens Bønner, se 4. Dec.
9. Dec. Oktavdag. Messe som 8. Dec. 2. Søndagens Bønner, se 4. Dec. 3. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]).
10. Dec. Oktavdag. Messe som 8. Dec. 2. Søndagens Bønner, se 4. Dec. 3. Ihukommelse af Melchiades (N-M. [4] G-M. [5]).

Vincentiskonferensernes 3. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 11. December Kl. 11¹/₂ i Forsamlingsalen, Bredgade 67² o. G. Baade aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Kalenderen for 1928 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Adoption. Hvem er villig til at adoptere to sunde Drengbørn (Tvillinger), som er et halvt Aar gamle?

Tilbud under Mærket »Adoption« bedes sendt til Redaktionen.

Ædle Velgørere

bedes endelig erindre Børnehjemmene i Nakskov med varme Klæder, Fodtøj, Gaver af al anvendelig Art, nu til Vinteren og Julen. Modtages eller afhentes med Tak af Diemar, Skinderg. 32. Tlf. **Byen 6555** Kl. 10—2. Pater A. Smitz Post Giro Nr. **6511**.

En ny og nyttig Bog.

Vejledning i katholsk Trosliv af Hubert Dewald. Paa Dansk ved Sophie Christiansen. I Kommission hos J. H. Schultz. Pris: 6 Kr. indb. Faas i alle Boglader.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Møde Onsdag d. 7. December Kl. 8. Aften. Fælleskommunion Søndag d. 11. December i Messen Kl. 8.

St. Josefs Gilde, st. 1885. Mandag d. 5. December Kl. 7 vil der blive læst en Sjælemesse i *St. Ansgar Kirke* for Gildets afdøde Medlemmer.

St. Franciskus III. Orden har Møde Fredag den 9. December Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i St. Knuds Kapel (Generalabsolution).

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Julefest

afholdes Onsdag d. 28. Decbr. Kl. 6 Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene trakteres med Chokolade og Godter. Tombola etc.

Ved Børnenes Fest, som slutter Kl. 9, optræder morsomme Julenisser. Billetter, Voksne og Børn Kr. 1,00, Besøgendes Børn Kr. 1,50. faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, Skolen, samt Under tegnede, hvor Gaver modtages med Tak.

Fru *I. Grugni*, Fru *Holler*, Fru *Christiansen*, Fru *V. Wulff*.
Tlf. O. 1197. Tlf. O. 986. Eigaardsgade 22. Tlf. O. 1266.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og St. Andreaskirkens Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

Præsterne saa vel som undertegnede er villig til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne, eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru *A. Osterhammel*.
Frederiksborggade 54^a.

Frk. *F. Stratbøcker*.
Jægersborgallé 19 Charl.

Fru *H. Günther*.
Bangertsgade 11

Frk. *C. Tetzlaff*.
Paludan Müllersvej 5.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirken Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. *K. Fritzsche*, Frk. *M. Hoffmann*, Fru *F. Osterhammel*
H. C. Ørstedsv. 16^a. H. C. Ørstedsv. 48 A². Bülowsvej 30 A¹

Frk. *A. May*, Frkn. *Ronge*, Fru *Em. Siegler*,
H. C. Ørstedsv. 20 A³. Lykkesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17^{Mezz.}

St. Josefs Gilde.

Ved Generalforsamlingen valgtes til Formand Skædermester Aug. Wiehe, Forchhammersvej 13.

St. Ansgars Sogns 2. Menighedsmøde.

Torsdag d. 8. Dec. Kl. 8 Aften i Forsamlingssalen Bredg. 67. Foredag om Alterens Sakramente ved Pastor L. De Vos.

Derefter Kaffebord og frit Samvær. Adgangskort (paa Grund af den begrænsede Plads) faas gratis hos Præsterne.

Kirkelig Kalender.

4. Dec. 2. Søndag i Advent.	11. Dec. 3. Søndag i Advent. I Messen: Marias ubesmittede Undfangelse.
5. — M. Ferialdag.	12. — M. Oktavdag.
6. — Ti. Nikolaus, Biskop og Bekender.	13. — Ti. Lucia, Jomfru og Martyr.
7. — O. Ambrosius, Biskop og Kirkelærer.	14. — O. Oktavdag. Tamperfastedag.
8. — To. Marias ubesmit- tede Undfangelse.	15. — To. Oktav af Marias ube- smittede Undfangelse.
9. — F. Oktavdag.	16. — F. Eusebius, Biskop og Martyr. Tamper- fastedag.
10. — L. Oktavdag.	17. — L. Tamperfastedag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 9. Decbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Cand. phil. H. Hafstrøm: Oplæsning af Paul Claudel.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Jesu Barndomsforening. Man anmodes om at indbetale Bidragene paa Postkonto Nr. **1087** Pastor Cay Benzon. Det er det billigste for Afsenderen og det letteste for Modtageren.
Cay Benzon.

Søndag den 4. Decbr. Kl. 8,

Aftenunderholdning

i St. Knuds Sal, Stenosgade 4 B

til Fordel for den nye katolske Skole i Haderslev.

Koncert af »Stringendo«.

Tale af Hr. cand. Rønnow.

Sang af Hr. Operasanger Thorkild Noval.

Adgangskort à 2, 1½ og 1 Kr. faas i de katolske Bogsalg, gennem de katolske Dammers Foreninger, hos Frk. *Martha Holler*, Jernbanevej 2 i Charlottenlund, og Assistent *Verner Stabehl*, Americavej 9 St. t. v. samt hos Portneren, Stenosgade 4 A.

Til de Herrer Sognepræster.

Skulde der være nogen Forandring med Hensyn til Guds-
tjenesten Juledag i Aar, vilde jeg høfligst anmode om Meddelelse
derom i god Tid. Redaktøren.

FREMMEDSPROGTRYKKERIEET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

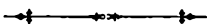
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. narligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 50.

Søndag den 11. December.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Christus Konge. — Observationer. — Liturgi (fortsat). — Det er Tid endnu! — Nye Bøger. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. — Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 10,16—11,10.

*Vil du finde den Lykke, Jordelivet kan give dig,
saa gør et flittigt Arbejde.*

1. Giv ikke efter for Ladhed og Nydelsessyge.

Ve dig, du Land, hvis Konge er en Dreng, og hvis Fyrster holder Gilde i den tidlige Morgenstund. Held dig, du Land, hvis Konge er ædelbaaren, og hvis Fyrster holder Gilde til sømmelig Tid, for at styrke sig, ikke for at hengive sig til Overdaadighed. Ved Ladhed synker Bjælkelaget, og naar Hænderne slappes, drypper det i Huset. Under Latter sætter de Mad og Drikke paa Bordet for at holde Gilde, saa længe de lever; og alting maa lystre Pengene. 10, 16—19.

2. Lad være med at kritisere.

Ikke engang i dine Tanker maa du laste Kongen, ej heller bande en Rigmand i dit Sovekammer. Thi Him-

lens Fugle kan tage dit Ord med sig, og de vingede kan røbe, hvad du siger. 10, 20.

3. *Vær gavmild mod andre.*

Læg dit Brød paa det Vandløb, der strømmer forbi, thi du faar det igen, naar der er gaaet en længere Tid. Giv en Del (af dit Gods) til syv eller ogsaa otte, thi du ved ikke, hvad ondt der kan ske paa Jorden. 11, 1—2.

4. *Tag fat og stol paa Gud.*

Er Skyerne fyldte med Vand, gyder de Regnen ud over Jorden; falder et Træ mod Syd eller Nord, hvor det end falder, der bliver det liggende. Den, som kigger efter Vinden, faar ikke saaet, og den, som ser efter Skyerne, faar aldrig høstet. Som du ikke ved, hvad Vej Sjælen kommer, eller hvordan Fostret dannes i Moders Liv, saaledes kender du heller ikke Guds Værker, han, som er alle Tings Skaber. 11, 3—5.

Saa din Sæd ved Morgengry, og lad din Haand ikke hvile ved Aftentid; thi du ved ikke, hvad der skyder bedst til Vejrs, det ene eller det andet; trives begge Dele, er det endnu bedre. 11, 6.

Lifligt er Lyset; at skue Solen, er en Glæde for Øjnene. Selv om et Menneske lever mange Aar og kan glæde sig i dem alle, skal han dog komme Mørkets Tid i Hu og de mange Dage, som, naar de engang er inde, vil godtgøre, at Fortiden har været Forfængelighed. 11, 7—8.

5. *Glem aldrig, at du kræves til Regnskab for alt.*

Glæd dig altsaa, Yngling, i din Ungdom, og vær vel til Mode i dine Ungdomsdage. Gaa, hvor dit Hjerte lyster, søg, hvad dit Øje opdager, men vid: for alle disse Ting vil Gud kræve dig til Regnskab. Bandlys Vredagtighed fra dit Hjerte, hold Synden borte fra dit Legeme, thi Ungdom og Vellyst er Forfængelighed. 11, 9—10.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Andrea Rasetschnig*, Rom.

Vel næppe noget andet Sted i Verden blomstrer det religiøse Liv saa smukt som i den evige Stad, hvor vor hellige Kirkes Hjerter slaar med fuld Kraft. Det er ikke mærkeligt, thi hos de Børn, der har den Lykke at leve i Nærheden af en god Fader, vil Livet altid forme sig langt smukkere end hos dem, der lever i det fremmede langt borte fra Faderhuset. Bortset fra faa Undtagelser gives der ikke nogen Romer eller Romerinde, som ikke er Medlem af en Kongregation, et Broderskab eller en anden from Forening, som der findes utallige af i de herværende Sogne. Særlig Ungdommen skærmes omhyggeligt lige fra Skolen af, indtil den træder ud i Livet. Natlige Danselokaler, hvor Lasten plejer at have til Huse, findes endnu ikke i Rom, skønt Byen snart har en Million Indbyggere. Storbyens saakaldte Sump, som andre Byer ikke mener at kunne udvære, vover ikke at nærme sig Apostlenes Grav. Romner stadig den pavelige, den hellige Stad. Det skyldes den intensive Sjælesorg i de romerske Sogneforeninger, som den Hellige Fader, Biskoppen af Rom, stadig viser den største Interesse. Derfor modtog han Søndag den 13. November Repræsentanterne for Sogneforeningerne i San Carlo ai Catinari. Der var over tusinde Personer under Ledelse af Sognepræsten, P. Felisari. I Benediktionsaulaen var opstillet en Trone, som Paven tog Plads paa, efter at han havde rakt alle de tilstedeværende Haanden. Han takkede Sognebørnene, fordi de ved deres Besøg vilde dele deres Glæde over den første meget vellykkede Sognekongres med ham. Idet han saa sine Søner i Faderhuset, sagde Pius XI, saa han tillige alle de forskellige fromme Institutioner, som han vilde ønske baade Stifterne og dem, der arbejdede i dem, til Lykke med. I særlig Grad glædede det ham, at der vistes en saa stor Iver for den Katholske Aktions Arbejde, thi det var en Virksomhed, som laa ham meget paa Hjerter, fordi den Katholske Aktion var et fælles Arbejde for Udbredelsen af Christi Kongedømme. Det var et Arbejde for et virkeligt og sandt Apostolat, for det præstelige og biskoppelige, ja for selve Pavens Apostolat. Paa denne Maade fornyedes det Skuespil, som Rom frembød i Apostlene Petrus og Paulus Dage. Thi hvad havde Apostlene kunnet gøre uden de troendes Medarbejde? De modtog den guddommelige Forløsnings Ord, tog det med til deres Hjem, bad, arbejdede og led med Apostlene, som altid

med rørende Anerkendelse talte om deres Medarbejdere. Ligeledes takkede den Hellige Fader i Jesu Christi Navn for alt, hvad den Katholske Aktions Medlemmer gjorde først for deres egne Sjæle og tillige for Eksemplets, Bønnens og Ordets Apostolat. Maatte det guddommelige Hjerte velsigne dem og gengælde dem det! Med disse Følelser meddelte den Hellige Fader dem og deres Arbejde sin Velsignelse.

I Afskedsaudiens modtog den Hellige Fader Ærkebiskoppen af Taragona, Kardinal Vidal y Barraquer, endvidere der spanske Konges Privatsekretær, Marchese Torres, og den nye Rektor for det spanske Kollegium, Don Pedro Ruiz. I Tilslutning hertil modtog Paven i Konsistorie-Aulaen Superiorer og Alumner fra det spanske Kollegium. I en kort Tale mindede Paven om, at Kirken, som overalt i Verden var den samme uden Hensyn til Sprog eller Racer, altid satte sit største Haab til de unge. Han glædede sig over at se Alumnerne ved Begyndelsen af det nye Studieaar, som skulde bringe dem et Skridt videre i de theologiske Studier, den Videnskab, man kalder den guddommelige, fordi den kommer fra Gud, studerer Gud og fører til Gud. Han sluttede med at sige, at Aandens Uddannelse var et af Principperne i den præstelige Dannelselse, men at Hjerte og Vilje var det vigtigste.

Ærkebiskoppen af Tarsus, Mgr. Lepicier, der var sendt som Apostolisk Visitator til Eritrea, er nu vendt tilbage og har aflagt Beretning. Det drejede sig særlig om den indfødte Gejstlighed's økonomiske Situation. Allerede da Mgr. Carrara ledede det Apostoliske Vikariat, havde den derværende Gejstlighed bedt om en financierel Forbedring. Den afdøde Biskop havde dengang overdraget sin Medarbejder Mgr. Tonizza at raade Gejstligheden til at holde disse Ønsker indenfor de snævrreste Grænser. Den Hellige Fader har nu ved at oversende 50000 Lire sørget for det nødvendige.

Ogsaa den nyviede japanske Biskop af Nagasaki har nu tiltraadt Hjemrejsen, efter at han endnu engang har takket Paven for hans faderlige Godhed. Han overrakte ved denne Lejlighed Pius XI et Maleri som Gave fra Japans Katholikker. Det forestiller Episoder fra den første Omvendelsesperiode i Japan og er malet af en af Nutidens første japanske Kunstnere.

Foruden de romerske Kardinaler og Prælater modtoges i længere Privataudienser: Den apostoliske Nuntius i Wien Mgr. Sibilia, Biskopperne af Meaux, Siena, Sion og Ascoli, endvidere Ærkebiskopperne af Brisbane og Tarona. Den rumænske Gesandt har i en længere Audiens informeret Paven om den politiske Situation i sit Land.

Christus Konge.

Af Pastor *L. Wolff*, Haderslev.

II.

(Fortsat.)

Igen noget Nyt! udbød mange, da de første Gang hørte om den paatænkte Indstiftelse af Christi Kongefest.

Er det virkelig noget helt Nyt, aldrig tidligere forekommet?

Ja, Festen selv i den Skikkelse, hvori den nu skal fejres paa den sidste Søndag i Oktober, er »en ny Fest«, men den Tanke, der har faaet bestemte, mere lysende Former gennem denne Fest, nemlig »Christus er og skal være vor Konge«, er gammel, ældgammel, jeg vil næsten sige saa gammel som den Menneskeslægt, Guds Søn er kommet til denne Verden for at redde, at frelse, at føre og regere.

Det gyldne Net af Kærlighed og faderlig Forsorg, som Gud Herren har indesluttet hele Menneskeslægten i fra dens første Optræden til Dagen i Dag, var der altid med alle sine Traade og Masker, men Menneskene saa ikke altid Guldtraadene eller saa dem ikke altid paa samme Maade og med den samme Styrke og Klarhed. Men bryder en særlig klar Solstraale gennem Skyen paa Himlen deroppe, saa lyser og lyner Guldtraadene, som var det vældige Net spundet helt paa en, og som paa en munter Foraarsmorgen lyner derved den guddommelige Naades utallige Dugdraaber, og som nye ser de forbavsede Mennesker igen mange og store Skønheder, som i Virkeligheden altid har været der.

En saadan lysende, varmende, velgørende Solstraale er Indstiftelsen af Christi Kongefest. I Lyset fra denne Solstraale opdager vi igen mange halvglemte Skønheder, mangt gyldent Væv, og det saa meget lettere, som den Hellige Fader selv gennem sin Christi Konge-Encyklika ligesom med den opslagne Bibel i den ene Haand med den anden Haand viser hen paa disse Guldtraade, hvorefter Christi Kongekaabe er vævet, og paa de funkende Ædelstene af guddommelig Miskundhed, hvormed den er saa rigt besat.

»Jeg er Vinstokken, I er Grenene,« siger Christus Her-

ren. Denne guddommelige Vinstok lever og vokser og grønnes og blomstrer videre i sit mystiske Legeme, den hellige Kirke. Med sine Rødder rækker denne Vinstok gennem det gamle Testamentes Moderjord helt ned til Paradisets og Uraabenbaringens Grundvand, og helt op i Højden stræber den gennem det nye Testamente, stadig frembærende nye Blade, nye Blomster, ny Frugt, ja ogsaa nye Grene, nye Kviste og nye Ranker bærer den paa de fordærvede, affaldne eller voldsomt afrevnes Plads. Dog er det stadig den samme Vinstok med stadig de samme Rødder og den samme Stamme, og altid bliver den gennemtrængt af den samme Saft. Derfor er ogsaa dens Frugter altid af samme Art. Christi Kongefest er en af de mange, men ensartede Frugter, som Christi Kongetanke, som gennemtrænger den hele Væksts Saft, har frembragt paa denne Vinstok.

Vi kan se disse Tanker om Christi Kongeværdighed i den hl. Skrift, i Synagogens Historie og i dens Efterfølger den hellige katholske Kirke, i Kirkens Liturgi og i den kirkelige Kunst.

Christus kommer først og fremmest til Syne for os i den hellige Skrift som Konge, d. v. s. som den øverste Herre, som Frelser, som Hyrde og Fører for sit Folk.

Næppe er Fyrsten Adam gennem egen svær Skyld styrtet fra sin Paradistrone og forjaget fra sin Paradisherlighed rivende hele Menneskeslægten med sig i Fordærvelsen, endnu flammer paa den formørkede Himmel blodrøde Lyn fra Ildhævnssværdet, som den guddommelige Retfærdighed har trykket Vogteren i Haanden foran Paradisporten, da lyser allerede som i det fjerne Østen det svage Skin af den endnu længe ventede, dog allerede sig nærmende Morgenrøde, det første Glimt af Retfærdighedens og Barmhertighedens opgaaende Sol, Sejrvinderen over Djævelslist, Død og evigt Fordærv, i den første Forjættelse om Frelseren. »Jeg vil sætte Fjendskab mellem dig og Kvinden, mellem din Sæd og hendes Sæd, hun skal søndertræde dit Hoved.« Hvorledes saa den ventede Frelser bliver skildret og prist som den kommende Konge og den af ham grundede Kirke som Retfærdighedens Rige, som Fredens Sandhed, det kan ikke fremstilles skønnere

og klarere end den Hellige Fader har gjort i sin pragtfulde Encyklika.

Blandt de talrige herhenhørende Steder i det gamle og nye Testamente, der naturligvis ikke alle kunde anføres indenfor en Encyklikas Rammer, og som heller ikke er nødvendige for at gøre Tankegangen fuldstændig og klar, fremhæver Paven de betydningsfuldeste. Engang at drage alle disse Skriftsteder frem og stille dem systematisk sammen vilde være et højst interessant Arbejde, der vel kunde friste en »Skriftklog«.

I det gamle Testamente ser vi, at Kongens eget Komme forudsiges, først og fremmest i almindelige Omrids og tilmed først og fremmest hans jordiske Oprindelse og hans Slægt (Num. 24, 19) og saa hans Oprindelse fra Faderen og Sendelse gennem den evige Fader (Ps. 2 og Ps. 44).

Saa bliver Billedet af Christus tegnet klarere og be-lyst stærkere, saa at vi allerede kan ane, hvem og hvorledes han vil blive, nemlig Fyrste for Visdom, Sandhed, Retfærdighed og Fred (Ps. 71; Is. 9, 6—7; Jer. 23, 5).

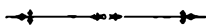
Dernæst bliver Grundlæggelsen af hans Rige og dettes Universalitet i Tid og Rum, altsaa dets Almindelighed skildret (Dan. 2, 44; Dan. 7, 13—14; Sak. 99).

Hvad der er forudsagt i det gamle Testamente, ser vi gaa sin Fuldendelse i Møde i det nye Testamente. Erkeenglen Gabriels Budskab til Jomfruen fuld af Naade (Luk. 1, 32—33) viser os Kongen staaende direkte foran Døren og som ganske nær sit Riges Grundlæggelse.

Og saa kommer Christus selv og aflægger Vidnesbyrd om sin Guddommelighed og sin Kongeværdighed og Kongemagt, aflægger Vidnesbyrd om sit Riges Størrelse og Varighed (Matth. 25, 31—40; Joh. 18—37; Matth. 28, 18). Det samme forsikrer ogsaa hans Apostle og Disciple os (A. G. 1—5; A. G. 9, 16; Hebr. 1, 1; 1. Kor. 15, 25).

Dermed er den herhenhørende Tekst, som den Hellige Fader selv siger, langt fra udtømt.

(Fortsættes.)

Observationer.

1.

Allehelgensdag — alle Helliges Dag, og hvad er saa det for nogen, disse hellige, hvis Dag vi fejrer? Det er de afdøde hellige. Katolikerne holder to Dage, 1. Novbr. for Helgenerne, 2. Novbr. for »alle Sjæle«. Vi Protestanter tror ikke paa disse særlige Helgener, for os er den hellig, som har vendt sig fra Verden og til Jesus i Tro og Lydighed. Og Allehelgenssøndag mindes vi alle de hjemfarne Hellige, de store med de smaa, Jomfru Maria og Sankt Paulus og den hellige Franz og den hellige Luther og vor hellige Moder og vor lille Søster, der døde som Barn, og vi takker Gud for dem og beder ham hjælpe ogsaa os til at naa hjem og staa for Tronen i den store hvide Flok.

Saaledes skriver Pastor Moe paa Ærø. Man maa undres over hans Mangel paa Sans for Format. Hans lille Søster, der døde spæd, er visselig en Helgen i Kraft af Daaben — men hun har ikke Pauli Fortjenester af »Troens gode Strid« i Tilgift. Kirken kanoniserer langt fra alle sine Helgener, og Allehelgensdag fejrer den ogsaa hin langt større Skare, hvis Navne ene staa i Livets Bog — foruden dem, der ogsaa fik Plads i Kirkehistoriens Helgenrække med Navn og Dato.

Naar den halvkirkelige Presse taler om 1. og 2. November, blander den saare komisk de to Begreber: »Allehelgen« og »Allesjæle« sammen. Det kommer yderligere af, at ingen (selv ikke Pastorerne) forstaar, at Allehelgens-Aften er Vigilien til Allesjæle. Deraf den almindelige journalistiske Kanonisation af alle afdøde. Man erindre, at der er Forskel paa en Nekrolog og en Kanonisation!

2.

Dagspressen melder fra Landemødet i Roskilde, at

Biskop *Fonnesbech-Wulff* holdt en vægtig og dybtgaaende Tale om, hvorledes vi skal bedømme og om muligt søge at imødekomme Tidens Trang til et rigere tilbedende Element i den lutherske Gudstjeneste. Biskoppen fremsatte det Spørgsmaal, om netop det tilbedende Element havde en tilstrækkelig Plads i vor Gudstjeneste, om Prædikenen

ikke havde faaet for stor en Plads. Man kunde maaske ad liturgisk Vej faa et rigere tilbedende Element frem, f. Eks. ved at lade Messedragterne skifte med Kirkeaaarets skiftende Tider, ogsaa Salmesangen maatte der tages stærkt Hensyn til; men der var en Vej til at gaa, og det var den allervigtigste. Man maatte søge at tilbagegive Nadverens centrale Stilling i Gudstjenesten, som den havde mistet hos os. Der var intet, der mere end Nadveren gav Lejlighed til Tilbedelse, hvad enten man selv deltog i Nadveren eller blot overværede den.

Efter Foredraget fulgte en Diskussion væsentlig i Tilslutning til Indlederen.

Enten er dette »den stille Reformation«, som længes tilbage til den gamle Kirkes Messe — eller det er Udslag af en uholdbar Tro paa, at Tilbedelse kan fremmes ad udvortes Vej og med ydre Midler — og en bizar Lyst til at benytte Dragter og Farver, der ikke kan have nogen Betydning i lutheransk Kirkeliv, fordi der intet Skiftende staar bag det Skiftede.

3.

Følgende Notits er betegnende for Nutiden:

Pastor C. A. Sølling talte ved Kirkeligt Samfunds Aarsmøde de aabne Kirkers Sag. I mange Aar, sagde han, har St. Pauls Kirke i Aarhus staaet aaben til stor Glæde og Gavn for de besøgende, og nu faar vi snart den »evige Lampe« i Kirken.

Det er jo uden Mening at aabne en Kirke, hvor ingen Gud bor legemligt i Tabernaklets Sakramente. Den røde Lampe kan i saa Fald ogsaa kun virke som Opstrammer af Stemning. Hvorfor da ikke opføre hele Kirkescenen af »Faust«?

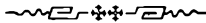
4.

En kendt Komiker fra et Revutheater siger i et Interview:

Jeg husker, da jeg var i Stockholm i 1916, det var i min Sturm- und Drangperiode, jeg gik en Dag og ... og drev rundt, og rent tilfældigt dumpede jeg ind i den katolske Kirke, den ligger i en lille Sidegade, Grunden var vel

nok den, at dens Døre stod aabne — hvad jeg synes alle Kirkers Døre burde — der var ikke andre end mig i hele Kirken ... jeg var nærmest forvirret, men jeg blev alligevel taget af Freden og Stilheden, og jeg lovede mig selv, at hvis jeg *nogensinde* fik Klarhed paa lidt af alt det, der trykkede mig, saa vilde jeg, *hvor* i Verden jeg end var, komme tilbage til *den Kirke* ...

Hvor er det godt at se Alvoren bag Masken og høre Hjærtet slaa bag Narredragten! Og at høre Gud tale til et forpjusket Hjærte ...

LITURGI.

En Haandbog af *Peter Schindler*, Præst.

(Fortsat.)

§) *Renaissancens* store Helgenpave, Kontra-Reformatoren, Kirkeudrenseren St. Pius V, tog sig ca. 1570 paa at ophæve »Dialekterne« og genindføre det fælles »Rigsmaal«. Vi har foran omtalt hans Reformere af de liturgiske Tekstbøger (Missale, Rituale, Ceremoniale &c.). Han afskaffer alle Overbroderinger og lokale Udbygninger paa den romerske Ritus og fører Liturgien tilbage til Eenhed, Renhed, Strængthed og Romanitet.

Dog skaaner han de Riter og Specialiteter, som den Gang havde over 200 Aars Hævd — dærved reddedes, midt i den latinske Eenhed, den ambrosianske og den mozarabiske Ritus, samt de Ejendommeligheder, der fandtes i Lyon, i Karmeliternes, Dominikanernes og enkelte andre Liturgier. Disse Ejendommeligheder bestaar den Dag idag og er baade en behagelig Variation imod Ensformighed og et Vidnesbyrd om, at Rom gærne tilstæder Frihed i det Uvæsentlige, blot det Væsentlige er sikret.

Denne nye, til stræng Romanitet reducerede Ritus er den, vi (med faa og ubetydelige Ændringer) har endnu i vore Dage.

Den foregaaede Udvikling kan fremstilles saaledes:

Nadver-Ritens Udvikling fra 33—1927.

Vor Herres Jesu Kristi Nadver-Ritus (Skærtorsdag 33)

Aposteltidens Ritus (33—ca. 100)

Primitiv Romersk Ritus (før 300)

Alexandrinsk Ritus (300)

Koptisk (ca. 400) Ætiopisk (400)

Romersk Ritus (300)

Antiokensk Ritus (300)
Gallisk Ritus (360)
(Uddør ca. 900)

Ambrosiansk & Mozarabisk
Islæt i Romersk (før 900)

Karl den Stores Eenheds-Ritus (830)

Middelalderens Romer-Ritus
Middelalderens Lokal- & Ordens-Riter

Pius V's Eenhedsritus (1570)
+ skaanede ældre Riter (fra før 1300)

Riter i Østerland

Riter i Vesterland

Byzantinsk
Maronitisk
Syriakisk
Kaldæisk
Malabarisk
etc.

Ambrosiansk
Mozarabisk

Missale
Romanum
Karmeliter-
Cistercienser-
Dominikanske
Præmonstratensere
etc.

Koptisk
Riter i Afrika
Ætiopisk

Skærtorsdag

Apostel-Tiden

Urkirken

Old-Kirken

Middelalderen

Reformations-Tiden

Vore Dage
NB! Aarstallene er omtrentlige.

Det er Tid endnu!

Vi har modtaget:

Det er Tid endnu at indmelde sig i »Katolsk Radioklub« for dem, der endnu ikke har naaet at indhente det forsømte. Det maa nemlig betegnes som en Forsømmelse, saafremt en katolsk Lytter endnu ikke har faaet sluttet sig til den Radioklub, som det vil være nærmest for ham at indmelde sig i.

Maaske dette Blads Læsere allerede har set, at der fra vor Radioklubs Vegne er sket Henvendelse til Radioraadet om at rundkaste Gudstjenesten fra Sakramentskirken Julenat.

Alle vil vel forstaa den Glæde og Skønhed, en saadan Udsendelse vil skabe i tusinde Hjem over hele Danmark. Tænk Dem midt i Julenattens dybe, hellige Stilhed at høre Jubelhymnerne bæve gennem Rummet, tænk Dem Luften fyldt med Lovsang, med en Andagt, hvis Fylde i de lyttendes Sind vil tænde Betlehemsstjernens milde, mægtige Skær.

Vil De ikke være med i det Arbejde, der her er gjort? -- Vil De, saa indmeld Dem omgaaende i »Katolsk Radioklub«, men gør det ogsaa omgaaende. Skriv eller ring til Sekretariatet: St. Ansgars Boghandel, — H. C. Ørstedesvej 10. Tlf. Vester 9632 x.

Og endnu et, alle, der forstaaer Betydningen af Sammenlutning af katolske Lyttere, arbejd for Tilslutning,

AGITER! AGITER! AGITER!

Og kom til Medlemsmødet Tirsdag d. 13. December, Vestervoldgade, Vesterhus. Fra Provinsen vil vi saa gerne se Repræsentanter.

J. Hammermüller.

Formand.

Nye Bøger.

Kimer I Klokker. St. Olavs Forlag.

Det norske katolske Julehefte er som sædvanlig smukt og stateligt. Det synes at være ved at udvikle sig til et skandinavisk Hefte, det vilde sikkert være godt at gøre Skridtet fuldt ud, da det jo er det eneste katolske Julehefte i Norden. Denne Gang er der betydelige danske Bidrag i det. Først maa nævnes et skønt Digt af Johannes

Jørgensen, som aabner Heflet. Desuden skriver Pastor Schindler et meget aandfuldt Stykke »Der sang en Fugl i San Vitale«, et utrykt Kapitel af Liturgi. Desuden findes naturligvis alle de kendte norske katholske Skribenter, Dr. Kjelstrup, Sigrid Undset, Lars Eskeland (Landsmaal). Udstyr og Billeder er smukke, saa man maa haabe, at dette Hefte finder ind i ethvert katolsk Hjem i Skandinavien.

Peter Schindler: Jomfru Maria.

Paa Schultz Forlag er udkommet en lille Bog af Pastor Schindler om Jomfru Maria. Den koster kun 1 Kr. 25 Øre. En nærmere Omtale af den maa vente til næste Nummer.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Pastor Schindler havde til sin Oplæsning paa Højskolen valgt at læse nogle Legender, skrevne af en middelalderlig Munk Fra Filippo af Siena, og oversat til Dansk efter de gamle Haandskrifter. Legenderne, en Art moraliserende Historier, viste, hvorlunde det gaar Mennesker, som tjener det Gode eller det Onde i deres Jordeliv, den store Løn eller frygtelige Straf, der venter baade her og hisset. De var interessante som et Udtryk for middelalderlig Tanke og Følelse og viste, som saa meget andet, at det dybeste i Menneskets er evig del samme under Aarhundredernes Gang. Pastor Schindler indledede sin Oplæsning med at give et smukt, stemningsfyldt Billede af Legendernes Hjemsted, den skønne Stad Siena.

— Opnærksomheden henledes paa Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling, som afholdes Søndag den 11. December Kl. 11^{1/2} i Forsamlingssalen Bredgade 67² ^{o-G}, og hvortil baade aktive og passive Medlemmer indbydes.

— Med Interesse lyttede man paa Højskolen til Pastor C. Benzons Oplæsning af Hugh Benson. Pastoren læste Slutningen af »Indvielse«, en af Bensons smukkeste Bøger. Man er altid i godt Selskab med denne Forfatter, hvis Skikkelser og Skæbner, fremstillede i en altid fængslende Form, kredser om Tilværelsens dybeste Spørgsmaal.

— Den katholske Højskole. Tirsdag den 13. Dec. bliver sikkert en af Højskolens interessanteste Afte-

ner. Det bliver noget saa sjældent som en Dante-Aften, og det er Forfatteren Censor P. A. Rosenberg, som staar paa Talerstolen for at tolke nogle Afsnit af Den guddommelige Komedie. Det bliver sikkert en smuk Oplevelse.

Frankrig. Der er blevet offentliggjort nye kraftige Advarsler mod dem, der understøtter *Action française*. Efter Pavens Befaling har Storpønitiaren, Kardinal Lauri, sendt en Skrivelse til alle franske Biskopper, hvori han gør opmærksom paa, at Tilhængere af *Action française* stadig modtager Sakramenterne, skønt de ikke underkaster sig Den hellige Stol; det er Biskoppernes Pligt at gøre alt for at hindre det og alvorligt paaminde Præsterne om ikke at gøre sig skyldige i en saadan Ulydighed; de, der ikke retter sig derefter, skal berøves de kanoniske Fuldmagter. Ærkebiskoppen af Paris, Kardinal Dubois, føjer dertil et alvorligt Hyrdebrev, hvori han retter en sidste Appel til alle om at underkaste sig. For Fremtiden vil enhver Læser af Bladet og ethvert aktivt Medlem af Bevægelsen blive betragtet som en offentlig Synder. Den hellige Kommunion vil blive nægtet ham, og han vil blive udelukket af katholske Foreninger. Baade kirkelig Vielse og kirkelig Begravelse vil ligeledes blive nægtet.

Ugens Messebønner.

11. Dec. Marias ubesmittede Undfangelse (N-M. 777, G-M. 607). 2. Ihukommelse af 3. Søndag i Advent (N-M. 9, G-M. 52). 3. Damasus (N-M. 781, G-M. 613). Søndagens Evangelium som Slutningsevangelium (N-M. 11, G-M. 53).
12. Dec. Oktavdag. Messe som 11. Dec. 2. Søndagens Bønner, (N-M. 9, G-M. 52). 3. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]).
13. Dec. Lucia (N-M. 781, G-M. 614). 2. Ihukommelse af Oktaven (N-M. 777, G-M. 607). 3. Søndagens Bønner, som 2. den 12. Dec.
14. Dec. Oktavdag. Messe som 11. Dec. 2. Tamperdagen (N-M. 14, G-M. 56). 3. som den 12. Dec.
15. Dec. Oktavdag. Som 12. Dec., men 3. bortfalder.
16. Dec. Eusebius. Messe for en Martyr-Biskop (N-M. [8], G-M. [9]). 2. Ihukommelse af Tamperfredag (N-M. 16, G-M. 57). 3. om den Helligaand (N-M. [120], G-M. [105]). Tamperdagens Evangelium som Slutningsevangelium (N-M. 981, G-M. 800).
17. Dec. Tamperdag. (N-M. 17, G-M. 58). 2. om Guds Moders Forbøn (N-M. [83], G-M. [87]). 3. for Paven eller Kirken (N-M. [122], G-M. [107]).

Roskilde.

Fra Søndag d. 11. Dec. af begynder her i Sct. Laurentii Kirke den stille Messe Kl. 8 og Højmesse Kl. 10, altsaa ikke som hidtil Kl. 7 og 9.

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og St. Andreaskirkens Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

Præsterne saa vel som undertegnede er villig til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddelingen, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne, eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. *Osterhammel*.
Frederiksborggade 54^a.

Frk. F. *Stratbøcker*.
Jægersborgallé 19 Charl.

Fru H. *Günther*.
Bangertsgade 11

Frk. C. *Tetzlaff*.
Paludan Müllersvej 5.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirkenes Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. *Fritzsche*, Frk. M. *Hoffmann*, Fru F. *Osterhammel*
H. C. Ørstedsv. 16^a. H. C. Ørstedsv. 48 A^a. Bülowvej 30 A¹

Frk. A. *May*, Frkn. *Ronge*, Fru Em. *Siegler*,
H. C. Ørstedsv. 20 A^a. Lykkesholmsallé 14 C St. Kingosgade 17^{Mezz.}

Vincentkonferensernes 3. Generalforsamling

afholdes Søndag d. 11. December Kl. 11^{1/2} i Forsamlingssalen, Bredgade 67^a o. G. Baade aktive og bidragydende Medlemmer indbydes.

Kalenderen for 1928 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64.
(Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris 40 Øre. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit.
Ansgariusforeningen.

Adoption. Hvem er villig til at adoptere to sunde Drengbørn (Tvillinger), som er et halvt Aar gamle?

Tilbud under Mærket »Adoption« bedes sendt til Redaktionen.

Ædle Velgørere

bedes endelig erindre Børnehjemmene i Naskov med varme Klæder, Fodtøj, Gaver af al anvendelig Art, nu til Vinteren og Julen. Modtages eller afhentes med Tak af Diemar Skinderg. 32. Tlf. **Byen 6555** Kl. 10—2. Pater A. Smitz Post Giro Nr. **6511**.

S. M. D. M. »De gamle Drenges Juletræ« afholdes Onsdag den 28. December Kl. 7^{1/2} i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Der serveres Chokolade, Kaffe, Juleboller, Wienerbrød, og der afholdes den sædvanlige Jule-Tombola, hvortil Gaver med Tak modtages paa Skolen, ligesom der vil blive sørget for fornøden Underholdning. — Til Festen, der forøvrigt er aldeles **gratis**, indbydes Medlemmer af »S. M. D. M.« og alle forhenværende Elever. Styrelsen.

Kirkelig Kalender.

11. Dec. 3. Søndag i Advent. I Messen: Marias ubesmittede Undfangelse.	18. Dec. 4. Søndag i Advent.
12. — M. Oktavdag.	19. — M. Ferialdag.
13. — Ti. Lucia, Jomfru og Martyr.	20. — Ti. Ferialdag.
14. — O. Oktavdag. Tamperfastedag.	21. — O. Thomas, Apostel.
15. — To. Oktav af Marias ube- smittede Undfangelse.	22. — To. Ferialdag.
16. — F. Eusebius, Biskop og Martyr. Tamper- fastedag.	23. — F. Ferialdag.
17. — L. Tamperfastedag.	24. — L. Vigiliefastedag.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 13. Decbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Censor P. A. Rosenberg: Oplæsning af Dante.

Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Rosenkranskirken. Mariakongregationen har Fælleskom-
munion Søndag den 11. December i Messen Kl. 8.

Mariakongregationen for Mænd har Fælleskom-
munion Søndag den 11. December Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

Om Aftenen Kl. 6 Prædiken, Optagelse af nye Medlemmer og
Festandagt.

Mariakongregationen for unge Mænd. Søndag d. 11. Decbr.
Fælleskommunion Kl. 8^{1/2} i Jesu Hjerte Kirke.

Mandag d. 12. Decbr. Optagelse af nye Medlemmer Kl. 8 Aften
i Jesu Hjerte Kirke. Adgang for alle.

St. Josefs Gilde. (stiftet 1885) afholder Møde 11. December
Bredgade 67¹ o. G. Bestyrelsen.

A. C. Onsdag den 14. Dec. Kl. 8^{1/4} i »Vesterhus«: Magister
Henning Kehler: »Don Quichote«. Indbudte: Profes-
sor Brusendorff, Harald Tandrup og Helge Rode.
Administratores.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller
Kvinder, af de her i Landet værende katholske Menigheder vil i
Løbet af Januar Maaned 1928 blive uddelt.

Legatet uddeles af Biskoppen, og Ansøgning med Angivelse
af Alder samt Attestation fra to Personer, hvoraf i hvert Fald
den ene maa være katholsk gejstlig, for Trang, Værdighed og
Medlemsforhold til en herværende katholsk Menighed vil være
at indsende inden Udgangen af December Maaned til Det Aposto-
liske Vikariat, »Valbyhus«, Bjerregaards Sidevej 1. København.

Ugebladets Nr. 51 udgaar til sædvanlig Tid.

Nr. 52 udgaar allerede **den 20. ds.** Alle Meddelelser til
dette Nummer maa derfor være Redaktionen i Hænde senest
Fredag den 16.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katholske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalel (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1-4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jønsen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10-11 og 6-7.

Nr. 51.

Søndag den 18. December.

1927.

INDHOLD: Prædikerens Bog. — Fra Vatikanet og Kurien. — Christus Konge (fortsat). — Nye Bøger. — Husk Børnehjemmene i Julen. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Frankrig. Rom. — Messebønner. — Avertissementer.

Prædikerens Bog.

(Efter Vulgata.)

Kap. 12.

I Ungdommens Dage bør man aldrig glemme:

1. sin Skaber og Herre:

Tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage, før Trængs-
lens Tid kommer, og de Aar nærmer sig, om hvilke du
siger: Dem synes jeg ikke om! 12,1.

2. Alderdommens Besværligheder:

Før Sol og Lys og Maane og Stjerner bliver mørke, og
der atter kommer Skyer efter Regnvej; den Tid, da Husets
Vogtere ryster, og de stærkeste Mænd begynder at vakle;
naar Møllepigerne bliver lade, fordi deres Tal er lille, og
de bliver mørke, som kigger gennem Gluggerne; den Tid,
da Gadedøren lukkes, medens Møllen gaar med dæmpet
Lyd; da man staar op ved Fuglens Kvidder, og alle San-
gens Døtre bliver døve, da man ogsaa bliver bange for
Bakker og ængstes for Vejen; naar Mandeltræet blomstrer,

Græshoppen bliver tyk (og slap) og Kapersbærret ikke virker mere; 2—5.

3. *Dødens Komme;*

Thi nu skal Mennesket gaa til sin evige Bolig, og de sørgende flakker om paa Gaden; førend Sølvsnoren brister, og det gyldne Baand løsner sig; førend Krukken slaas i Stykker ved Kilden, og Øsehjulet gaar itu i Brønden, og Støvet vender tilbage til Jorden, hvorfra det er taget, og Aanden til Gud, der gav den. 5—7.

4. *Alle Tings Forfængelighed;*

Forfængelighedens Forfængelighed, sagde Prædikerens, alt er Forfængelighed. 8.

5. *Hovedlæren i Prædikerens Bog.*

Da Prædikerens var meget viis, belærte han Folket og fortalte om, hvad han selv havde gjort, og han granskede og formede mange Ordsprog. Han søgte at finde nyttige Ord og skrev Taler op, der var fyldte med Visdom og Sandhed. De vises Ord er som Brodde, som dybt ind-drevne Søm; gennem Lærerens Raad er de givet af en og samme Hyrde. 9—11.

Søg ikke mere end dette, min Søn! Der er ingen Ende paa, som der skrives Bøger, og megen Gransken er en Pine for Legemet. Saa lad os da i Fællesskab høre, hvad hele Talen gaar ud paa: **Frygt Gud og hold hans Bud!** Dette er hvert Menneskes Opgave. Og alt det, man gør, det være sig godt eller ondt, bringer Gud for Retten, som er sat for hver en Fejl. 12—14.

Anmærkning til 2—5. »Sol og Lys o. s. v. bliver mørke« betyder Sansernes Aftagen. — Skyer efter Regn-vejr betyder Uheld efter Uheld. — Husets Vogtere er Armene. — De stærke Mænd er Benene. — Møllepigerne er Tænderne. — De, som kigger, er Øjnene. — Gadedørene er Læberne. — Møllen er Munden. — Sangens Døtre er Ørerne. — Mandeltræet med hvide Blomster om Vinteren, men uden Blade, minder om Oldingens hvide Haar. — Den fede Græshoppe er hjælpeløs og derfor Symbol paa de gamles Langsomhed. — Sølvsnoren og det gyldne Baand bærer Lampen. Lampen med Lyset betyder Livet.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. Fr. X. Zimmermann, Rom.

Vatikanet begynder med Advent Forberedelserne til Decemberkonsistoriet, som sandsynligvis vil finde Sted i Ugen før Jul. Man antager med Bestemthed, at det hemmelige Konsistorium bliver den 19. December og det offentlige den 22.

I mange Henseender er den kirkelige Situation for Øjeblikket ret bevæget, og man imødeser derfor med største Interesse, ja med Spænding Pavens Tale, der plejer at behandle Kirkens Stilling særlig i de Lande, hvor der foregaar betydelige Begivenheder. Det antages med Sikkerhed, at Pius XI paany vil tage Stilling til Action française og Begivenhederne i Frankrig, og at han strengt vil fordømme alt, hvad der er imod den romerske Kirkes Lære og Love. I mere end et halvt Aar er en pavelig Encyklika om Nationalismen blevet forberedt, og den ventedes med Sikkerhed paa Christi Kongsfest den 30. Oktober, men blev uventet holdt tilbage, vel paa Grund af visse aktuelle Begivenheder i Frankrig og den franske Jesuiterkardinal Billots opsigtsvækkende og meget omtalte Skridt. Man har derfor god Grund til at vente, at Paven i sin Tale vil behandle Nationalismen. Formodentlig vil der ogsaa fra dette Sted blive vist hen til Faren for moderne Nationalkirker og de mislykkede Forsøg, der er blevet gjort i Czekoslovakiet og Meksiko, og de Tendenser i den overdrevne Nationalisme vil blive belyst, som fører til Frafald fra den universelle Moderkirke og Skisma. Nationalitetsproblemet ligger Pave Pius XI personlig paa Hjerte, og ud fra berettigede Bekymringer vil Vatikanet vel nu sætte hele sin Læres og sin Opgaves Autoritet ind i den øjeblikkelige Kamp.

Hvad det kirkelige Hierarkis indre Anliggender angaar, er man spændt paa de pavelige Afgørelser om Nybesættelsen af de vakante Kardinalspladser. Efter det sidste Konsistorium, der ved Udnævnelsen af Kardinalerne van Roey og Hlond havde bragt Kardinalernes Tal op paa 69, er seks Medlemmer af Det hellige Kollegium døde, og en har trukket sig tilbage. Og man venter desuden daglig den syge Kardinal De Lais Død. Endnu har Vatikanet ikke paa nogen Maade udtalt sig om de nye Kardinaler, men i Kredse, der staar Kurien nær, antager man, at der kun vil blive udnævnt tre eller fire nye Kardinaler. At nævne Navne, saaledes som det sker i den romerske Presse før ethvert Konsistorium, er unyttigt, da de sidste Aars Erfaringer viser, at den Hellige Stols Afgørelser med Vilje

gaar imod det, der almindelig ventes. Med nogenlunde Sikkerhed kan man kun regne med Udnævnelsen af en spansk og en fransk Kardinal. At Nuntius i Berlin, Mgr. Pacelli, skal reserveres »in pectore« og først proklameres ved en senere Lejlighed, er foreløbig kun en Hypothese. Men i vatikanske Kredse hævder man haardnakket, at Nuntius i Lissabon, Mgr. Nicotras, vil faa Purpuret. Da den østerrigske Kuriekardinal Andreas Frühwirths Tilstand har bedret sig saaledes, at han er vendt tilbage fra Sanatoriet til sin Bolig i Santo Ufficio, vil han deltage i Konsistoriet, hvor hans Udnævnelse til Den hellige romerske Kirkes Kansler vil blive offentligt og officielt bekendtgjort.

I de pavelige diplomatiske Repræsentationer i Udlandet er der jo nylig sket nogle Forandringer, og nye forberedes. Paa en af Kirkens betydeligste Poster, i Paris, har den imod Nuntius Mgr. Maglione førte Kampagne, som arbejdede paa hans Tilbagekaldelse, ikke ført til noget Resultat, thi Nuntien, der kan glæde sig over Pavens fuldeste Tillid, bliver paa sin Post. Ligeledes vil sikkert den pavelige Nuntius i Madrid, Mgr. Tedeschini, mod Forventning blive paa den Post, som han nu i syv Aar har beklædt. Vi tror heller ikke, at Posten i Warschau skal besættes med den tidligere Nuntius i Prag Mgr. Marmaggi, der nu i to Aar har opholdt sig i Rom. Mange Stemmer nævner ogsaa, omend uden Stadfæstelse, den pavelige maestro di camera Mgr. Caccia Dominioni som udset til Posten i Warschau, medens Caccias videre hierarkiske Løbebane synes at have et andet Maal. Da Konkordatsforhandlingerne med Rumænien nu er afsluttede, der mangler kun Underskriften, er det ikke umuligt, at Nuntius i Bukarest Mgr. Dolci kommer paa en ny Post, endnu inden Underskriften finder Sted. Man nævner Lissabon. Den tidligere Uditore i Portugal, Mgr. Felici, er rejst som Nuntius til Chile, og den tidligere Uditore i Chile, Mgr. Levame, er kommet som Uditore til Paris. I Bogota i Kolumbien har Mgr. Lunardi tiltraadt sit Embede som Uditore, og Pariser-nuntiens vigtigste Medarbejder, Mgr. Valerio Valeri, er udtraadt af den diplomatiske Tjeneste og har overtaget Ledelsen af den Apostoliske Delegation for Ægypten og Arabien med Sæde i Alexandrien.

Den 26. November afgik Kardinal Giovanni Bonzano ved Døden i Rom. Med ham har den romerske Kurie mistet et fremragende Medlem, en Kirkefyrste, hvis Navn var paa alles Læber, da han i Fjor repræsenterede den Hellige Fader ved den eukaristiske Kongres i Chicago. Kardinalen var født i 1867 og fik sin første Uddannelse i et Missionskollegium i Rom, da det var hans inderligste Ønske at blive Missionær. I ti Aar virkede han som Missionær i

Kina, men maatte saa af Helbredshensyn vende hjem. I sit Hjemland var han først Generalvikar i Vigevano og derefter Rektor for Propagandakollegiet. Som Kardinal var han Medlem af forskellige Kongregationer og Protektor for mange kvindelige Ordener i Amerika og Spanien. Sit største Arbejde udførte han i de mange Aar, da han var Apostolisk Delegat i Washington. Der vandt han sig Katholikkernes Kærlighed og mange Protestanternes Agtelse. Sin egen stadige Interesse for Amerika viste han ved at ombytte sin tidligere Titelkirke i Rom San Pankrazio med Kirken Santa Susanna, hvor Amerikanerne har deres Guds-tjeneste. Bisættelsen fandt Sted den 30. November under stor Højtidelighed.

Christus Konge.

Af Pastor *L. Wolff*, Haderslev.

(Fortsat).

Hvad der paa saa mangfoldige Maader og saa klart og tydeligt staar i den hellige Skrift, maa ganske naturligt ogsaa genfindes i Troen og i Læren i den hellige Kirke, der er Christi sande Rige paa Jorden.

I Virkeligheden har Kirken altid troet og lært,

- 1) at der tilkommer Christus Herren Kongeværdighed og Kongemagt fra Naturen af og ikke blot i overført, billedlig Forstand, som allerede den hellige Kirkefader Cyrillus bevidner, idet han støtter sig paa Lukas 10., og tilmed tilkommer denne Kongetitel Herren af en dobbelt Grund, først og fremmest paa Grund af den hypostatisk For-ening af hans menneskelige Natur med den guddommelige Natur, og saa paa Grund af det Frelserværk, som han har fuldbragt (Peter 1, 18—19; 1. Kor. 6, 20; 1. Kor. 6, 15).
- 2) Kirken lærer fremdeles, at Christus som Konge besidder en tredobbelt Magt, uden hvilken ingen virkelig Kongetitel og intet Kongerige kan bestaa; for det første den lovgivende Magt (Trienterkonciliet M. 6. K. 21; Joh. 14, 15; Joh. 15, 10), for det andet Dommermagten (Joh. 5, 22) og for det tredje den fuldbyrdende Løn- og Straffemagt.

- 3) For det tredje lærer Kirken, at Kongen Jesu Christi Rige først og fremmest er af aandelig Karakter, men at ikke destomindre hans Herskerret og Herskermagt ogsaa omfatter samtlige borgerlige Anliggender for alle Mennesker uden Undtagelse, som Leo XIII siger (Encyklika »Annum sacrum« af 25/8. 1899):

»Hans Rige udstrækker sig nemlig ikke blot over de katholske Nationer, heller ikke kun over alle dem, som ved Modtagelsen af den hellige Daab egentlig tilhører Kirken, endskønt fejlagtige Meninger har ført dem paa Afveje, eller Tvedragt har sønderrevet det fælles Kærlighedsbaand; men det omfatter ogsaa den store Mængde, som endnu ikke er delagtiggjorte i den kristne Tro, saa at i Sandhed den hele Menneskeslægt befinder sig i Jesu Magt«.

Idet Pius XI gør disse Ord af sin oplyste og vise Forænger til sine egne, virker han indtrængende og paa fremragende Maade for vore fraskilte Brødres »Genforening med Moderkirken« og for Belæringen af de Vantro; dermed søger han at bringe den af Christus forjættede Tilstand, at der skal blive een Hyrde og een Hjord, een Konge og eet enigt helligt Rige et godt Stykke nærmere sin Virkeliggørelse. Han er den elskende Faders Stemme, der kalder. Gid mange vilde høre efter denne Stemme og vende tilbage til Faderhuset!

Men ikke blot de enkelte Menneskers Anliggender indesluttet i Christi Herredømme, ogsaa alle Familie- og Statsinteresser. Derfor maa Christus, den øverste Konge og Chef, ikke skubbes til Side af Staten. Hans Herskerret skal tværtimod ydes den tilbørlige Anerkendelse i Lovgivning og Politik. Frem for alt maa Statsautoriteterne anerkende og repræsentere den Grundsætning, at al Øvrighed, al Autoritet kommer fra Gud, naar de ikke selv vil tage Grunden bort under deres egne Fødder, naar de ikke vil berøve deres eget Embede den saa nødvendige Værdighed, respektindgydende Højhed og Hellighed (1. Kor. 7, 23) og dermed fritage deres Undergivne for den samvittighedsfulde og glade Lydighed og saaledes selv for-

styrre Orden, Sammenhold, Fællesskabsfølelse, Fred og Velfærd i Staten.

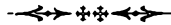
Hvad Kirken lærer i sine Trossætninger, det maa ogsaa genspejle sig i dens Historie og i dens Handlinger, i dens Bønner og i dens Liturgi og i dens Kunst overensstemmende med Grundsætningen »Lex credendi, lex orandi«, og omvendt »Bønnens Lov stadfæster Troens Lov«. Naar vi betragter det, den Hellige Fader blot antyder i sin Encyklika, nemlig nærmere betragter og ved praktiske Eksempler søger at forklare, at Christi Kongetanke stedse svinger med i den kirkelige Liturgi og stadig har udviklet sig, saa vil vi ikke alene forstaa, at denne Tanke i det kirkelige Liv sluttelig maatte udfolde sig til den herligste Blomstring, men vi vil ogsaa i Løbet af Kirkeaaaret meget lettere trænge ind i denne Tanke og gøre den værdifuld for vort eget personlige religiøse Liv. I Særdeleshed vil de kunne gøre det, som ved den hellige Messe bruger en rigtig Messebog. Med denne Ledetraad i Haanden vil de stedse Skridt for Skridt kunne følge den guddommelige Konge, stedse kunne iagttage ham, de vil høre ethvert af hans Ord, iagttage enhver af hans Gerninger, kunne beundre enhver af hans Hemmeligheder. De vil der finde alt, hvad den guddommelige Konge har at sige til dem hver Dag, og ligeledes alt, hvad de skal sige til ham. Med Messebogen i Haanden bliver den daglige Audiens hos Kongen snart til en uundværlig Sjælestyrkelse, ja naar ogsaa den hellige Kommunion kommer til (hvilket jo naturligt hører dertil, naar Deltagelsen i den hellige Messe skal være integral) til et rigtigt Kongemaaltid og en Kongefest. Helt af sig selv og som paa naturlig Maade vil de vidunderligste Dialoger udvikles mellem Sjælen og den himmelske, kongelige Brudgom, saa skønne og gribende, kraftfulde og praktiske, som de ikke findes i nogen Bønne- eller Andagts- eller Salmebog i Verden.

Vor Gudsyndyrkelses Former har Kirken for største Delen overtaget fra det gamle Testamentes Liturgi, nogle næsten uforandrede, andre mere eller mindre forandrede, mange ogsaa helt nyskabte. De gamle, overtagne Former er dog fyldt med nytestamentligt Indhold, eller naar en eller anden Form fra forhen havde det rigtige Indhold, saa er den

først bleven helt og fuldstændig forstaaet gennem Christus og hans Apostles Aabenbaringer og gennem Kirkens Forklaringer.

I Jødedommen var Kongetanken opstaaet fra de sociale Lag af Folket. Allerede Patriarkerne var Konger (Stammekonger) i det smaa, og tilmed var de Præstekonger, de var Hyrder og Førere for deres Folk, ikke blot i verdslige, men ogsaa i religiøse Ting, dette sidste i hvert Fald lige til den Tid, da paa Guds Befaling gennem Moses og Aaron et særligt Præstedømme blev indsat. Denne Forening af Kongedømme og Præstedømme finder man jo ogsaa i Dag mange Gange i Hedenskabet, især der, hvor endnu ingen særlig Præsteklasse har dannet sig.

(Fortsættes.)

Nye Bøger.

Peter Schindler: Jomfru Maria. (Schultz, 1927, 79 Sider).

Denne Studie er i alt væsentligt, hvad Pastor Schindler tidligere har offentliggjort her i Ugebladet. Den er nærmest anden gennemsete Udgave deraf. I sit Forord siger Forfatteren, at den er at betragte som 4. Bind af et samlet Lærebogs-Værk for Konvertiter før, under og efter deres Konversion.

Ligesom de tre foregaaende Bind svarer dette fjerde helt til Formaalet. Som altid hos Pastor Schindler er Fremstillingen helt igennem saglig, klar og frisk. Den hviler paa bibelsk-dogmatisk Grund. Hvad senere Tiders Fromhed har tilføjet, er med beraad Hu skaaret af. Somme vil maaske føle det som et Savn. Men hvem planter et Æbletræ om, mens det staar i Blomst eller bugner af Frugt? Det taaler end ikke det bedste Træ. Selv de bløde Ymper skal skæres af, saa at kun de vigtigste Forgreninger lades tilbage paa Stammer. I Øjeblikket vil ukyndige nok synes, at det er Synd, og at Træet ser nøgent ud. Men giv Tid, og det skal nok sætte friske Skud og faa Blade og Blomster i Fylde. Saaledes er det ogsaa med Andagten til Maria. Under vort Himmelstrøg og i dansk Muld vil den først trives ret, naar Sandhedens ædle Stamme med dens forholdsvis faa Forgreninger staar klart for vor religiøse Bevidsthed. Derfor har Forfatteren gjort godt i at skære alt andet af. Maria staar for os i

denne Studie som en levende Personlighed, helt Menneske og Kvinde, som den allerseligste Jomfru og Guds hellige Moder. Forfatteren vil derfor sikkert opnaa sin Hensigt, at Maria maa blive bedre kendt af mange og blive dem mere kær. Baade Katolikker og Ikke-Katolikker vil læse den med Glæde og Gavn. Har de læst den een Gang, læser de den nok om og anbefaler den til andre.

Hubert Messerschmidt.

Sigrid Undset: Olav Audunssøn og hans Børn. 1—2. Aschehoug, Oslo 1927.

Forlaget meddeler, at den berømte norske Forfatterindes store nye Roman »Olav Audunssøn og hans Børn« i disse Dage trykkes i 16—20.000 Eksemplarer. Baade i Danmark og i Sverige er den blevet modtaget med den allerstørste Interesse. Hendes tre Bøger om Kristin Lavransdatter er nu i Europa trykt i over 400.000 Eksemplarer, et saa vældigt Antal, at næppe nogen anden Forfatter fra et lille Land før har naaet noget lignende i levende Live.

De, der i Fjor med stor Interesse læste de to Bind om Olav Audunssøn i Hestviken, griber med Længsel Sigrid Undsets nye Bog. Med Sorg lukkede man første Del af Skildringen af denne norske Storbondes Liv. Han vovede ikke at skrifte sin Synd. Mord havde han begaaet, og Bedrageri øvede han daglig, idet han havde et Barn, der ikke var hans, gaaende i sin Gaard som Arving til alt, hvad han ejede. Der fortaltes om Besøget hos den gamle Præst, efter at Hustruen var død. Præsten mærkede, at der var noget galt ved Olav, og søgte at hjælpe ham paa Gled, men Olav kunde ikke. Han gik ind i Mørket.

Den nye Bog fortæller os om Olavs Liv i Mørket, Livet uden Gud, fordi Synden ikke er skriftet og stadig ikke bliver det. Grund var der jo nok til at tie, det gjaldt om ogsaa at værgе andres, den afdøde Hustrus og Barnets, Ære. Men Livet bliver som i Mørke, et glædeløst Liv. De første Aar er Olav i stadig Kamp med sig selv og med Gud. Olav gør en Rejse til London for at slippe for alt det derhjemme, og der i den fremmede By, hvor Kirken er det eneste, han kender igen, taler Gud til ham. En vidunderlig Skildring er det af denne Sjælekamp. Stemningsfulde Billeder tegnes der af skønne Kirker og gribende Gudstjenester og midt i det en Sjæl, der er i Nød, længes efter Gud, kender Vejen og dog ikke gaar den. »Nu klingret den lille messeklodden; presten bøiet sig dypt ned over alterbordet, knælte. Nu rettet han sig

op, i de højt oprakte hænder holdt han Vor Herres hellige legeme, hyllet i brødets ydmyke klædning.

Olav saa op og tilbad: Min Herre og min Gud:

Enten han vilde eller ikke vilde — aldrig kunde hans hjerte holde op at elske Gud, det visste han nu. Hvad han saa gjorde og hvad han fristet for at overdøve den røst som klaget inderst i ham: Herre, du vet at jeg elsker dig!»

Med den inderligste Medfølelse læser man om, hvorledes Olav en Nat trænger helt til Bunds i sig selv og ser hele sin Usselhed uden noget Dække. Men ogsaa denne Gang løber han sin Vej fra Gud, der kalder. Her viser Forfatterinden sin store Menneskekundskab, og Sjælens Liv kan hun beskrive mere forunderligt end nogen anden.

Saa følger det Afsnit i Olavs Liv, hvor alt er lukket inde, han tænker ikke mere paa sin Synd, det er haabløst, der er ikke noget at gøre, han maa bære sin Byrde alene til Vejs Ende. Men en Byrde slæber han paa, engang imellem dukker det op, som i den skønne Scene ved Bothilds Dødsleje: »jeg kunde si dig slike ting om Guds miskund, om hans taalemod med synderne vore og om den kjærlighet som Vor Drottin syner os i sine fem hellige saar, i sine blodige striper og slag. — Nu er aar gaat, siden jeg selv veg ut av den veien, og min egen vei er grodd igjen med græs og vilde ris —.«

Tilslidst, da endelig Modstanden er brudt, tager Gud selv det hele i sin Haand, da Olav endelig vil skrifte, gør Sygdommen ham stum.

Middelalderens Liv omgiver denne Menneskeskildring, og maaske har aldrig nogen kunnet skildre Middelalderen som Sigrid Undset. Og der er nu kommet langt flere milde Toner ind, end der var før. Men langt mere end Middelalder er det Menneskesjælen, der har Forfatterindens Interesse, og den forstaar hun helt til Bunds. Overfor denne dybe Indtrængen i en stakkels ulykkelig Sjæls Liv, træder alt andet langt tilbage, det er Mennesket, der bliver staaende i Læserens Sind. Ingen kan undgaa at gribes af dette, ja at opbygges deraf, thi enhver vil vende Tankerne ind mod sin egen Sjæl. Middelalder eller Nutid, Olav Audunssøn eller et Nutidsmenneske, ja meget forskellige er de, og dog er det det samme, der bevæger dem, Livets store Værdier er de samme. Derfor vil alle læse denne Bog ikke blot med Interesse og Spænding, men med rigt Udbytte.

B. J.

H. C. Frederiksen: Et Juledigt. Med Tegninger af Aug. Jerndorff.
4. Udg. Aug. Bangs Forlag. 1927.

En smuk Bog er Frederiksens kendte Juledigt. Overalt, hvor det kommer, vil det berede en stemningfuld Stund. Udstyret er nydeligt, og Tegningerne er det en Glæde at se. Bogen egner sig fortrinligt til Julegave.

Juleroser er som sædvanlig et Hefte, man glæder sig over at faa i Haanden. Der er smukke Billeder, interessante Artikler og underholdende Fortællinger. Med Rette faar den sin Plads i mange Hjem ved Juletid.

Hos Børnene vil sikkert *Børnenes Juleroser* og *Juletid* vække Jubel og hjælpe til at faa mangan mørk Vinter-eftermiddag til at gaa paa en fornøjelig Maade.

Husk Børnehjemmene i Julen.

Vi har mogtaget:

Atter i Aar haaber vi henede i Nakskov paa vore mange gode Venner's Hjælp. Julen plejer at bringe os saa mange Beviser paa Kærlighed og Velvilje, og derfor maa vi nok have Lov igen at minde om vor Eksistens. Børnehjemmet trænger til fortsat og stadig Hjælp, og Julen er da en god Lejlighed til at gøre lidt godt for Børnene.

Glem os ikke!

P. Smitz. Nakskov.

Husk Post-Giro Nr. **6511**.

Ogsaa i Roskilde gør Vinteren sig gældende med Kulde og Forkølelse; men vi gør alt for at stænge den ude fra vort Børnehjem. Det vil dog kun lykkes os, for saa vidt de gode Hjerters varme Kilder ikke fryser til. Jeg har en Anelse om, at Julebarnet vil faa mange Kilder til at springe frem, og at Juleposten vil bringe mangan en Pakke med gammelt Tøj — ikke mindst Fodtøj — til Præstegaarden, Frederiksborgvej 11, eller ogsaa at Giro 12800, Katholsk Pastorat, Roskilde, vil faa en eller anden glædelig Overraskelse. Mon ikke? — Jeg tror det. Derfor skrev jeg denne Ønskeseddel og sender den, som man plejede at gøre som Barn — til Himlen!... W.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Vincentskonferensernes 4. Generalforsamling fandt Sted Søndag d. 11. Decbr. i Forsamlingsalen, Bredgade 67. 13 Medlemmer var mødt. Formanden, Hr. Günther, indledede med at give en Beretning fra Vincentsbibliothekerne i Sakraments- og Ansgars Sogne, som begge Steder var i god og glædelig Fremgang. Hr. Günther fremhævede, hvor stor Betydning det havde for Menighedslivet, at der fandtes gode Vincentsbibliotheker. Hs. Højærværdighed Biskoppen, som senere var kommen til Stede, gav Meddelelse om, at den lille Biografi af Ozanam nu var i Arbejde og kunde ventes færdig til Paaske. Bogen vilde blive uddelt gratis til alle Vincentsbrødrene. Forøvrigt bad Biskoppen Brødrene betragte hans Besøg som en Opmuntring for dem til at arbejde videre med ny Kraft paa det store Arbejde, der laa for dem, baade at støtte de fattige materielt og redde Sjælene, hvor de ellers vilde gaa tabt. Biskoppen udtalte til Slutning sine bedste Ønsker for Vincentsbrødrene og deres Arbejde. Hr. Günther takkede Biskoppen for hans opmuntrende Ord, som virkede særlig oplivende i en Tid, hvor Interessen for Foreningen ellers var saa sørgelig lille. Hr. Barfred vilde henlede Opmærksomheden paa den store sociale Nød og lagde særlig Vægt paa, at man skulde hjælpe de mange arbejdsløse Familjefædre med en stor Børneflokk, som ofte først kom til Vincentsforeningen, naar den sidste Hjælp var opbrugt. Hr. Günther kunde slutte sig hertil, men vilde dog endnu mere anbefale at støtte Enkerne, der ingen Steder havde, hvor de kunde henvende sig. De arbejdsløse Mænd havde som oftest flere Hjælpekilder end Enkerne. *Chr. H.*

— Det gik, som jeg skrev: alle Adgangskort til det andet af Hr. Pastor de Vos arrangerede Menighedsmøde blev revet bort, der var endda mange, der vilde løbe den Risiko bare at prøve for at kunne være med! — Plads blev der selvfølgelig skaffet til alle. — Festligt og kvikt forløb Aftenen, der begyndte med Pastor De Vos's Foredrag om Alterens Sakramente. Forældrene blev derved sikkert fuldtud klare over, hvilken uendelig stor Skat og hvilken Modvægt imod alle Verdens Fristelser de giver deres Børn for hele Livet ved at lade dem modtage deres Frelser dagligt allerede som smaa! At komme nærmere ind paa Emnet tillader Pladsen desværre ikke. — Saa fulgte Kaffen med Kager, som igen serveredes af vore unge Piger, og derefter en dejlig Koncert, først paa den vidunderlige

Grammofon, siden Fru Sindings smukke Sange af Grieg og Wagner med Pastor De Vos som Akkompagnatør. Det sidste Nummer var: de herligste Lysbilleder fra Brødrene van Eijcks berømte Alterbillede fra Domkirken i Gent (Belgien) omkr. 1432. En Kopi af dette hænger i St. Ansgars Kirke paa højre Længdevæg. — Hr. Pastor Jaworski glædede os ogsaa denne Gang med sin Nærværelse. Anlagelig den 4. Januar finder det næste Møde — Julefesten — Sted, og saa agter man i den kommende Vinter at fortsætte med et Møde om Maaneden, hvortil Anbefaling eller blot Opfordring til at komme er komplet overflødig, fordi vi alle imødeser dem allerede nu med den største Glæde og spændt Forventning.

Emmy Wissum.

— Paa et nylig afholdt Møde i Katholsk Klubs Pressebureaus Ledelse har man vedtaget at forandre Bureauets Navn til »Katholsk Pressebureau« (ledet af »Katholsk Klub« og »St. Michaels Klub«), og samtidig har man, ved en Udvidelse af Bureauets Medarbejderstab over hele Landet, sikret det en øget Effektivitet. Endvidere er der foregaaet en Forandring i Bureauets Ledelse, idet Skolebestyrer Kinzi, Administrator i »Academicum Catholicum«, som Bureauets Sekretær overtager dets daglige Ledelse, og Assistent under Magistraten cand. phil. E. Hjort bliver Arkivar. Forsaavidt Bureauets Arkiv, der nu omfatter Aarene 1922—27, ikke er udlaaent til videnskabelige Arbejder el. lign. vil det være tilgængeligt for alle interesserede efter Aftale med Sekretæren. Man besluttede desuden ved en Henvendelse til den katholske Offentlighed at fremme Kendskaben til og Interessen for Bureauets Arbejde, der ifølge Bureauets Formaal tilsigter at forsyne den danske Presse med alle ønskelige katholske Oplysninger, at rette eventuelle Misforstaaelser, hvor det skønnes nødvendigt, at tilbagevise Angreb paa den katholske Kirke eller det fælles kristne Trogrundlag, hvor det er formaalstjenligt, og at skabe et Arkiv af kirkehistorisk Betydning, der altid vil staa til Disposition for historiske Arbejder. De trufne Bestemmelser, saavel som de foretagne Forandringer i Statutter og Ledelse, er senere godkendte af de samarbejdende Foreningers Bestyrelser. Alle Henvendelser til Pressebureauet bedes for Eftertiden rettet til: Hr. Skolebestyrer Kinzi, Vinkelvej 6 A, København V.

— Aftenunderholdningen i St. Knuds Sal Søndag den 4. December til Fordel for den nye Skole i Haderslev blev en stor Succes. Aftenens Hovedoplevelse var uden Tvivl Mødet med den nye Operasanger Thorkild Noval, der her optraadte for første Gang i Danmark efter at have fuldendt et seksaarigt Musikstudium

i Paris og Rom. Det, man i Dagspressen har hørt om den unge Barytonsanger, havde spændt Forventningerne meget højt — men alle Løfter blev fuldtud indfrie. Stemmen har en sjælden Fylde og Styrke, noget af Orgelets fuldttonende Monumentalitet, og hans Teknik er blændende overlegen. Dertil kommer, at hans Tekstuotale, baade i de italienske og danske Partier, var yderst soigneret. Straks, da han lagde for med Prologen af Bajadser, var man klar over, at man her stod overfor en Sanger af usædvanligt Format — og Fortsættelsen, der omfattede Griegs »Min Tankes Tanke«, Ludolf Niensens springske »Sommerregn«, Hannikains »Stille Hjerte«, Gades herlige »Knud Lavard«, »Figaros Arie« af Barberen i Sevilla, »Amarilli« (af Caccini) og »Tristezza« (af Tosti) — de to sidste som Ekstranumre, fremtvunget af Publikums lige-saa vedholdende som kraftige Bifald — gav ham Lejlighed til at vise sin Formaaen baade i Operapartierne og i de smaa, lyriske Sange. — Musikforeningen »Stringendo«, der indledede Aftenen med Mendelssohns Bryllupsmarce og Lanzkys Fantasi over danske Nationalsange og afsluttede med Hartmanns blide Berceuse, »Praterleben« og Brahms femte ungarske Dans, ydede et værdifuldt Bidrag til Aftens Forløb. Kandidat Rønnows Foredrag om »Sønderjyllands Betydning for dansk Kultur« var baaret oppe af en ægtefølt Kærlighed til vore Landsmænd ved Sydgrænsen og dyb Indleven i Sønderjyllands historiske Betydning. Paa Pastor Wolffs Vegne takkede Hr. Pater Rektor Wolfisberg alle, der havde ydet deres Bidrag til denne udmærkede Aften.

Frankrig. I Kirken St. Honoré i Paris holdes nu hver Søndag en særlig Messe med Prædiken for Skuespillere. Det er den katholske Theaterforening, der har taget Initiativet hertil. Foreningens Formand er Paul Claudel og Næstformand den tidligere Undervisningsminister Léon Bérard. Til Bestyrelsen hører endvidere Arguillière fra Boulevard théâtres, og George Le Roy og Pierre Berlin fra Comédie française.

Rom. Det forlyder, at der vil blive afholdt Konsistorium med Udnævnelse af nye Kardinaler i December Maaned. Der er nu syv Pladser vakante i Det hellige Kollegium. Sikkert vil de nye Primater i Spanien, Canada, Irland og Ungarn faa Kardinalsudnævnelse.

Kalenderen for 1928 er udkommen og kan faas hos **Ekspeditionen**, Bredgade 64. (Telf. Palæ 3762) samt ved Kirkerne og i Boghandelen.

Pris **40 Øre**. Ved Indsendelsen af 60 Øre i Frimærker tilsendes Kalenderen portofrit. *Ansgariusforeningen.*

Ugens Messebønner.

18. Dec. 4. Søndag i Adventt (N-M. 27, G-M. 63). 2. om Guds Moders Forbøn (N-M. [83], G-M. [87]). 3. for Paven eller Kirken (N-M. [122], G-M. [107]).
19. Dec. Ferialdag. Messe som 18. Dec. 2. om Guds Moders Forbøn, se ovenfor. 3. for de afdøde (N-M. 1140, G-M. [113]). 4. som 3. den 18. Dec.
20. Dec. Vigilie (N-M. [1], G-M. [1]). 2. Søndagens Bønner, som 18. Dec. 3. som 2. den 18. Dec.
21. Dec. Thomas (N-M. 782, G-M. 615). 2. Søndagens Bønner.
22. Dec. Ferialdag. Alt som 18. Dec.
23. Dec. Ferialdag. Alt som 18. Dec.
24. Dec. Vigilie (N-M. 30, G-M. 66).

Med Vikariatets Tilladelse agter undertegnede — ligesom de foregaaende Aar — i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i St. Ansgars, Sakraments og St. Andreaskirkens Sogne.

Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil.

Præsterne saa vel som undertegnede er villig til at modtage Gaver.

De trængende, som ønsker at komme i Betragtning ved Uddeling, maa personlig henvende sig hos en af Præsterne, eller hos en af undertegnede inden 15. December.

Fru A. Osterhammel.
Frederiksborggade 54³.

Fru H. Günther.
Bangertsgade 11

Frk. F. Stratbøcker.
Jægersborgallé 19 Charl.

Frk. C. Tetzlaff.
Paludan Müllersvej 5.

Ligesom de foregaaende Aar agter undertegnede i Anledning af Julen at foranstalte en Indsamling til Fordel for de fattige i Rosenkranskirken Sogn: Det er vort Haab, at enhver efter Evne vil yde sin Skærv hertil. De trængende, som ønsker at komme i Betragtning maa inden den 15. December personlig henvende sig til en af undertegnede eller til Præsterne ved Rosenkranskirken, som ogsaa er villige til at modtage Gaver.

Frk. K. Fritzsche, Frk. M. Hoffmann, Fru F. Osterhammel
H. C. Ørstedsv. 16⁴. H. C. Ørstedsv. 48 A². Bülowsvej 30 A¹

Frk. A. May, Frkn. Ronge, Fru Em. Siegler,
H. C. Ørstedsv. 20 A³. Lykkesholmsallé 14 C⁵. Kingosgade 17^{Mezz}.

St. Michaels Klub.

Nytaarsfest for Klubbens Medlemmer Mandag d. 2. Januar Kl. 7¹/₂ med Juletræ, Tale og hyggeligt Festbord. Som sædvanlig bedes erlagt Kr. 1,50 ved Indgangen.

S. M. D. M. »De gamle Drenges Juletræ« afholdes Onsdag den 28. December Kl. 7¹/₂ i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Der serveres Chokolade, Kaffe, Juleboller, Wienerbrød, og der afholdes den sædvanlige Jule-Tombola, hvortil Gaver med Tak modtages paa Skolen, ligesom der vil blive sørget for fornøden Underholdning. — Til Festen, der forøvrigt er aldeles **gratis**, indbydes Medlemmer af »S. M. D. M.« og alle forhenværende Elever. Styrelsen.

Kirkelig Kalender.

18. Dec. 4. Søndag i Advent.	25. Dec. Juledag.
19. — M. Ferialdag.	26. — M. Stephan, Martyr.
20. — Ti. Ferialdag.	27. — Ti. Johannes, Apostel og Evangelist.
21. — O. Thomas, Apostel.	28. — O. Uskyldige Børn, Martyrer.
22. — To. Ferialdag.	29. — To. Thomas af Canter- bury, Biskop og Martyr.
23. — F. Ferialdag.	30. — F. Oktavdag.
24. — L. Vigiliefastedag.	31. — L. Silvester I., Pave og Bekender.

Katholsk Højskole.

Tirsdag d. 20. Decbr. Kl. 8 Aften i St. Knuds Sal, Stenosg. 4 B.
Det gamle Spil om Enhver. (Oplæsning.)
Adgang for alle. 25 Øre. »Sursum corda« bedes medbragt.

Mariakongregationen for Mænd i Sundby afholder Fælles-
kommunion Søndag den 18. December under Messen Kl. 8.

St. Andreas Gilde (Ordrup).**Julefest**

afholdes Onsdag d. 28. Decbr. Kl. 6 Charl. Palmehave for Menig-
hedens Voksne og Børn. Børnene trakteres med Chokolade og
Godter. Tombola etc.

Ved Børnenes Fest, som slutter Kl. 9, optræder morsomme Jule-
nisser. Billetter, Voksne og Børn Kr. 1,00, Besøgendes Børn Kr.
1,50. faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, Skolen, samt Under-
tegnede, hvor Gaver modtages med Tak.

Fru I. Grugni, Fru Holler, Fru Christiansen, Fru V. Wulff.
Tlf. O. 1197. Tlf. O. 986. Eigaardsgade 22. Tlf. O. 1266.

Baronesse Rosenkrans-Charisius, f. Oxholms Legat

til Hjælp for trængende indfødte Medlemmer, Mænd eller
Kvinder, af de her i Landet værende katholske Menigheder vil i
Løbet af Januar Maaned 1928 blive uddelt.

Legatet uddeles af Biskoppen, og Ansøgning med Angivelse
af Alder samt Attestation fra to Personer, hvoraf i hvert Fald
den ene maa være katholsk gejstlig, for Trang, Værdighed og
Medlemsforhold til en herværende katholsk Menighed vil være
at indsende inden Udgangen af December Maaned til Det Aposto-
liske Vikariat, »Valbyhus«, Bjerregaards Sidevej 1. København.

Juleindsamlingen.

Paa given Foranledning meddeles, at man ogsaa godt kan
indsende Bidrag til Juleindsamlingen pr. **Giro 326** (Pastor Ronge)
og **1087** (Pastor Benzon).

Ugebladets Nr. 51 udgaar til sædvanlig Tid.

Nr. 52 udgaar allerede **den 20. ds.** Alle Meddelelser til
dette Nummer maa derfor være Redaktionen i Hænde senest
Fredag den 16.

FREMMEDESPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

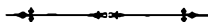
Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.

Nordisk Ugeblad

for katolske Kristne

75. Aargang

Nordisk Ugeblad udgives af Ansgariusforeningen og udkommer hver Søndag. Abonnement 3 Kr. Kvartalet (incl. Porto) modtages paa alle Postkontorer, i alle Boglader og paa Ugebladets Ekspeditionskontor (Bredgade 64 St. Kbh. K. Tlf. Palæ 3762, Kl. 1—4). — Under Korsbaand (i Konvolut) til Udlandet 20 Kr. aarligt. — Redaktør: Pastor Bernh. Jensen, Boyesgade 8^a, Kbhvn. V. Tlf. Vester 7515. Træffes bedst Kl. 10—11 og 6—7.

Nr. 52.

Søndag den 25. December.

1927.

INDHOLD: Til Fredens Konge. — Jul. — Julestjernen. — En gammel Juleprædiken. — Christus Konge (fortsat). — Et Minde fra Jubelaaet. — Fra Vatikanet og Kurien. — Den katolske Radiosag. — Efterretninger fra Ind- og Udland: København. Vejle. — Messebønner. — Avertissementer.

Til Fredens Konge.

71. Davidssalme. (Vulgata.)

1. Bøn om Christi Komme og hans Fred.

O Gud, giv Kongen din Ret (= Magt) og Kongesønnen din Retfærdighed, saa han dømmer dit Folk med Retfærdighed og dine arme med Ret! Gid Bjergene maa bære Fred for Folket og Højene Retfærd! Gid han maa skaffe de arme blandt Folket Ret og bringe de fattiges Børn Frelse og slaa Voldsmændene ned! 2—4.

2. Spaadom om Christi evige og retfærdige Herredømme.

Han skal leve, saa længe som Sol og Maane er til, fra Slægt til Slægt. Han skal komme som Regn paa et Uldskind, som Regnskyl, der væder Jorden. I hans Dage skal Retfærd blomstre og Fredens Fylde raade, til Maanen forgaar. 5—7.

3. Spaadom om Christi Verdensrige.

Fra Hav til Hav skal han herske, fra Floden (Eufrat) til Jordens Grænser. For ham skal Mænd fra Æthiopien bøje Knæ og hans Fjender slikke Støvet, Kongerne fra

Tarsis (i Spanien) og Øerne frembærer Gaver, og Kongerne fra Arabien og Saba bringer Tegn paa deres Hyldest. Alle Jordens Konger skal tilbede ham og alle Folkeslag tjene ham. 8—11.

4. *Christus de fattiges Fader.*

Thi den undertrykte redder han fra den mægtige, ham, den arme, der ingen Hjælper har. Han forbarmer sig over den ringe og fattige og frelser de nødlidendes Liv. Han udfrier dem fra Aager og Overlast, deres Navn er dyrebart i hans Øjne. 12—14.

5. *Christus en Velsignelse for Landet.*

Han skal leve, og af Arabiens Guld skal der gives ham, og for hans Skyld skal man tilbede bestandig og lovprise ham hele Dagen. Korn vil der vokse i Landet lige op til Bjergenes Toppe, og dets Afgrøde skal naa højere op end Libanon, og Folk spirer frem af Byen som Jordens Græs. Velsignet være hans Navn evindeligt, hans Navn skal leve, saa længe Solen skinner paa os! 15—17.

6. *Lovprisningsbøn.*

Lovet være Herren, Israels Gud, han, som ene gør Undergerninger, og lovet være hans ophøjede Navn evindeligt; al Jorden skal fyldes af hans Herlighed. Amen, Amen! 18—19.

JUL.

Der kommer et Par Mennesker til Syne over en Bakke paa en af Jødelands Veje, to Mennesker paa Vandring, en ung Jomfru med sin Trolovede, og deres Navne er Maria og Josef. Langt og længe har de gaaet, de kommer helt oppe fra Nazareth og er over Jerusalem naaet ned i Nærheden af Bethlehem. Langsomt, med tunge, trætte Skridt drager de ned ad Vejen, det er henad Aften, og de er blevet tavse og stille, men over de trætte Ansigter lyser Fred og en mild Glæde, Forventningens Glæde over snart at være ved Vejs Ende.

Fra de pragtfulde Paladser paa Palatin i Rom har Kejser Augustus ladet gaa Bud, at hele Riget skulde skrives i Mandtal, hver især paa sit Hjemsted. Derfor befolkedes Romerrigets Veje i hine Dage af Mennesker, der skulde melde sig hos Skriverne. De to fra Nazareth er af Davids Slægt fra Bethlehem og maa, lydende Kejserens Befaling, gøre den lange Vandring. Og nu kommer de ned ad Bethlehemsvejen, foran dem ligger Byen op ad Højderne i Sølfaldsskæret, der svøber sit milde Lys over de smaa

Fra Alteret i Tilbedelseskirken (Skikkild).

Huse mellem Figentræer og sølvgraa Oliven. Men Byen var overfyldt af fremmede, ingen havde Plads for de to trætte, støvede vejfarende, og da Natten brød frem, søgte de Ly og Hvile i en Stald ude paa Bethlehems Mark. Og deri er intet mærkeligt.

Der sidder en Flok Hyrder samlede en silde Aftentime paa Marken udenfor Bethlehem, efter Dagens Gerning i de grønne Græsgange. Deres Faarehjarde har lagt sig til

Hvile, selv har de søgt Tilflugt for Natten i en Hule, hvor de sidder omkring Baalets varmende Ild. Samtalen er gaaet i Staa, de fleste er faldet i Blund, kun enkelte er vaagne for at holde Ilden vedlige og vaage over Hjorden. En af dem blæser paa sin Hyrdefløjte, stille, vemodige Toner baarne af den stjernestore Nats dybe, fredfyldte Stemning. Saadan vaagede for Aarhundreder siden ogsaa David, paa samme Mark. Og i stille, ensomme Timer greb han i Harpens Strenge og gav sine Tanker og Følelser Liv i Toner og Ord, som blev det fjerne Forspil til de mægtige Davids Salmer, der aldrig vil forstumme mere. Som den Gang, som hver Nat i Aarhundreder, vaager nu ogsaa i denne Nat, der er som enhver anden, Hyrder paa den duggvaade Bethlehemsmark mellem sovende Dyr og Blomster, og deri er intet mærkeligt.

— — —

Der kommer en Karavane dragende gennem den golve Ørken østen for Jødeland. Tre Konger med Følge, der er paa Rejse vestover. Sindigt skrider Kamelerne frem gennem det tørre, gule Sandøde mod en Palmelund. Luende rød gaar Sol ned bag Sandbankerne forude, hurtigt falder det bløde sorte Mørke paa, men Karavanen vil naa Oasen for at slaa Lejr for Natten, den sidste Nat i Ørkenen. Som Sømanden paa Havet styrer de rejsende paa Kamelernes Ryg efter Stjernerne foran dem, de har valgt sig en bestemt Stjerne at drage efter, en tindrende klar Stjerne, der funkler mellem de andre Himmelrummets Lys. Den har de fulgt paa hele Rejsen, den har de søgt ved Morgen og Aften for at bestemme Dagsrejsernes Retning. Og deri er intet mærkeligt.

— — —

Og dog er intet af alt dette som noget andet, der er sket paa Jord. Ingen andre har gaaet en Vandring som disse to fra Nazareth til Bethlehem, ingen andre har vaaget en Nat som disse Hyrder i Davids Egne, og ingen andre har gjort en Rejse som disse tre Konger fra Østerland.

Ved Midnatstide hændte underlige Ting. Hyrderne vaagnede ved et sælsomt Lys ude over Marken, et svagt Lysskær, der svævede ude i Mørket, over Stalden, hvor de

havde set to fremmede søge ind om Aftenen, og der lød Toner som fra en fjern Musik og Sang. Forundrede løb de ud af Hulen, foran dem stod en lysende Skikkelse, som talte til dem: »Frygt ikke, thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket. I Dag er der i Davids Stad født eder en Frelser, som er Christus, Herren!« Og Lyset ude i Marken blev stærkere og kla-

rere, indtil det straaede i forunderlig Glans, og Tonerne steg til et jublende, frydefuldt Væld, hvori de hørte himmelske Skarers Lovsang: »Ære være Gud i det høje, og Fred paa Jord for Mennesker med god Vilje!« Og inde i Stalden fandt Hyrderne de to ensomme fremmede med et lille Barn paa Krybbestraa.

I samme Time vækkedes Kongerne i deres Lejr, de gik ud i Natten, udenfor deres Telte, og blandt Stjernevrillen saa de deres Ledestjerne funkke op som ingen anden af

Himmelens Sølvdraaber, et Lys, der straaledede ned over en Egn inde i Jødeland, hvori det spejlede sig som et Lys paa Vandet.

Det var den første Julenat, den stille hellige Nat, med Fred over al Jorderige, den lykkeligste Nat, der har svøbt sit Mulm over Menneskeheden, den Nat, hvori Stjernen steg op over Judæa, og Verdens Frelse blev født, det Barnlille, Guds udvalgte Folk havde ventet og haabet i Længsel gennem Slægters Mangfoldighed. Det var den Nat, der gav Livet til alt det, Profeterne havde anet og forudsagt og David sunget om til Harpeklang, den Nat, der lukkede den gamle Verdens Bøger og aabnede det nye Testamente, den Stund, der mere end nogen anden før eller siden satte Skel i Jordens og Menneskenes Liv. Nu kom den forjættede Messias, Jesus Christus, og Verden vidste det ikke. Kun Hyrderne, de blomstrende Markers ensomme, enfoldige Naturbørn, saa Barnet og hørte Englenes Sang, medens de tre kongelige Vismænd fra det fjerne anede, at dette var Timen, hvor den store Kongesøn fødtes.

Og nu er det Jul igen. Adventstiden igennem lød, som en Mindelse fra den gamle Pagt, den vemodige, længselsfulde Kalden efter Messias: »O kom, o kom, Emmanuel!« Nu tændes Julens Stjerne over Bethlehem, og atter drager et stille Tog mod den ringe Stald, hvor de hellige to knæler hos Julebarnet. Profeterne kommer for at tilbede den, de havde forudsagt i dunkle Ord, for at skue deres levendegjorte Drøm og Haab; Hyrderne kommer for at genopleve den lykkelige Time; Kongerne kommer igen med Guld, Røgelse og Myrrha skær. Atter kommer denne Aarets mest højtidsfulde Aften, hvor det kimer nu til Julefest, kimer for den høje Gæst fra Kirketaarne, medens det skumrer til Nat, den helligste Nat.

Stille Nat, hellige Nat,
Paradis blev opladt,
Himmeriges den evige Drot
steg herved fra sit Stjerneslot

.....

Fra Paradisets aabne Porte straaledede Lyset ned over Stalden den første Julenat, og dette Lys giver Glans over hver den Julens blide Kærte, der tændes under Kirkehvælv

og i Stue til Ære for Barnet i Krybben. Fra Paradisets aabne Porte lyser Julens Stjerne mildt over Jord til Fred for Mennesker med god Vilje, og den viser Vejen til den jordiske Pilgrimsvandringens Maal. Kanhænde Vandringen bliver tung og trættende som for de to, der gik fra Nazareth til Bethlehem, maaske fører den som Kongernes Rejse gennem øde og kolde Egne. Men ligesom hvert Aar rinder ud under Julens glade Højtid, saa vil ogsaa hver den, der følger Stjernen, føres til en glædelig, velsignet Julefest.

Hold ud, du Stjernepilgrim
 paa Vej til Bethlehem,
 du er paa Vej til Lykken,
 du er paa Vejen hjem.

Johs. H.

Julestjernen.

Du klare Julestjerne,
 lys i mit Hjertes Nat,
 og led mig, til jeg finder
 al Livets bedste Skat.

Fjernt tændtes du en Aften,
 jeg saa det, hvor jeg stod,
 da tabte jeg mit Værktøj
 og alle Ting forlod.

Nu følger jeg din Kalden,
 ihvor saa Vejen gaar,
 — I hjælpe mig, Guds Engle!
 thi Rejsen er saa haard.

Du ledte Jordens Vise
 ad Pilgrimsvejen frem
 og standsed, da de naa'de
 til Jesus barnets Hjem.

Du klare Julestjerne,
 lys i mit Hjertes Nat,
 og lad mig aldrig hvile,
 før selv du standser brat.

Jeg bærer ingen Gave
 med til det Kongebarn,
 som fattig Vandrer ejer
 jeg ikkun Smuds og Skarn.

Mit Hjerte er som Staldens
 den usle Faaresti,
 o, staa først, Stjerne, stille,
 naar Jesus bor deri.

Enochus.

En gammel Juleprædiken.

Her gengives, omskrevet til vore Dages Dansk, dog med Bibeholdelse af den gamle Stil, Begyndelsen af en

Fra Altertavlen i Holstebro.

Juleprædiken, der findes i et middelalderligt Haandskrift, som opbevares paa det kgl. Bibliothek. Haandskriftet indeholder Evangelieteksterne med Udlægning fra Advent til Langfredag og er den ældste opbevarede danske Prædikensamling. Det er med en ganske underlig Følelse, man læser disse Prædikener, der for fem Aarhundreder siden har lydt under Hvælvingerne i vore gamle, trappegavlede Kirker. Og til de her gengivne Ord har vore Forfædre

altsaa lyttet en Juledag, medens Vinterens Mørke laa tungt og fugtigt over Landet, eller Sneen lyste hvidt under en blaa Frosthimmel. *Johs. H.*

Vi læser i Dag om, hvordan Guds Engel forkyndte Hyrderne stor Glæde, fordi Jesus, Guds Søn, Verdens sande Frelser, var født. Nu maa nogen spørge, hvorfor Englene aabenbares for Hyrderne, og ikke for Konger eller store Mænd. Hertil er at svare, at det har fem Grunde. Først, fordi de var fattige, og Apostlen Jacobus siger: »Gud udvalgte fattige Mænd i denne Verden, rige i den hellige Tro og Himmeriges Arvinger, hvilket Rige han lover alle dem, som elsker ham.« Anden Grund, fordi de var nidkære i deres Gerning, at de om Natten vogtede og vaagede over deres Hjord, og Bernhard siger: »O Menneske, forstaa, hvor meget Aandelighed og gudeligt Arbejde tækkes Englene, naar det forundtes med saa sødt og saligt Budskab at tale med Hyrderne, som arbejdede for det legemlige Behov.« Tredie Grund, fordi de var ude paa Marken og skilt fra verdslig Lyst og Folks Omgang, og saadanne fortjener at søges af Guds Naade. Thi siger Profeten, at Gud skal lære dem aandelig Lærdom og Visdom, som er vænnet fra Mælken og tagne fra Brystet, det er de, som har skilt sig fra al kødelig Lyst. Og Bernhard siger, at gudelig Lyst og Trøst ikke gives dem, der søger nogen anden Trøst. Fjerde Grund, for deres Enfoldighed, som Skriften siger: »Hver klog Spotter er Gud led og fjendtlig, og hans Tale er med enfoldige Mennesker.« Den hellige Maximus siger, at menløse Hyrder snarligere fortjener Guds Naade end Verdens Magt, at retfærdig Enfoldighed før skal forstaa gudelig Sandhed end hoffærdigt Herredømme. Femte Grund til Tegn paa, at de foresatte, som saa omhyggelig værner deres undergivne som disse Hyrder deres Hjord, de er værdige at søges af Guds Naade. Thi, siger Gregorius, de fortjener synderlig høj Løn af Gud, som ret forestaar sin Almue. Og Paulus siger, at de Præster, som ret forestaar deres Embede, de er værdige til dobbelt Hæder, og mest de, der er vise i gudelig Lærdom.

Christus Konge.

Af Pastor L. Wolff, Haderslev.

(Fortsat).

Da Patriarkalsystemet ikke mere var tilstrækkeligt for Jøderne til at holde de voksende Stammer sammen til et ensartet Folk, da Forfølgelse og Tyranni truede med at tilintetgøre det, da raabte Folkets Hyrder selv efter en Fører, efter en Konge. Men Israels Ældste sagde til Samuel: »Giv os en Konge, som alle Folk har en Konge.«

Ordet Konge — Rex — Basileus — betyder jo egentlig Hyrde, Fører. Kongen var deres Fører, Lovgiver, Felt-herre, han var Enhedens og Magtens Symbol, Folkeenhedens Legemliggørelse. Derfor maatte Messias ogsaa komme til Syne med Kongekronen for at føre, regere og lyksaliggøre det jødiske Folk. Og de til Materialisme tilbøjelige Jøder greb denne Tanke endog i fuldstændig fysisk Betydning og det med en saadan Overdrivelse og Haardnakkethed, at den jødiske Kongetanke (den fysisk-materialistiske) for Jøderne blev Motivet til at afvise den sande Messias, ligesom de endnu den Dag i Dag venter paa en Messias, der bærer en i Guldsmedien forfærdiget Krone. Ligeledes er den jødiske, materialistiske Opfattelse af Messias's Kongedømme Grunden til, at Herodes i sin Tid vilde lade den nyfødte Konge i Bethlehem dræbe. Herodes frygtede en Revolution og derved Tabet af sin Trone. Han var her i en stor Vildfarelse, og derfor synger Kirken ogsaa i sin Epiphanie-Vesper-Hymne

Crudelis Herodes, Deum
Regem venire quid times?
Non eripit mortalia,
qui regna dat coelestia!

Hvor kan Herodes paa dit Slot
du frygte for en nyfødt Drot?
Han røver ingen jordisk Glans,
Han skænker Himlens Sejerkrans.

Men i hvert Fald maa man sige, at Messias skulde være en Konge. Vi ser det ogsaa deraf, at de af Helligaanden inspirerede Profeter skildrer ham som Konge og Hærfører, Psalmisterne synger om hans Glans og Berømmelse. Intet Under altsaa, at ogsaa denne Kongetanke, som i den gamle Pagts hellige Skrift indtog saa stor Plads, gik over i den kirkelige Liturgi.

Ogsaa Kristendommens Berøring med det antike Heden-

skab har fra Begyndelsen af knyttet Kongetanken til Christustilbedelsen. De hedenske Kulturer med deres Literatur om Lovgivning, Literatur og Kultur havde udarbejdet og uddannet Begrebet »Basileus« og »Kyrios«, paa den ene Side Folkets Hyrde og fremadskridende Fører, paa den anden Side uindskrænket, altbeherskende Konge og Kejser, hvortil saa i Romernes religiøse Forfaldstid endnu kom den kejserlige Gudedyrkelse og Forgudelse af Kejseren.

Den urkristelige Fromheds Hovedpunkt, som det lyser op til os i Katakombernes Fremstilling og Fædrenes Skrifter, er Christi Kongedømme og ydermere Genopstandelsens og Sejrens Kongedømme og Christi Forklarelse ved Faderens højre Haand, med eet Ord: den forherligede, alt regerende Gud-Menneske-Frelser. Alle de gode Egenskaber, som manglede hos »Basileus« og »Kyrios«, i den dengang regerende, verdslige Fyrste, det fandt de første kristne Aarhundreder i Kongen Christus, virkelig alt og tilmød paa fuldkomneste Maade; saa fandt de oven i Købet i Christus noget, som jordiske Fyrster, mange Gange helt lovstridigt, anmassede sig, skønt det i intet Tilfælde tilkom dem, medens det med fuld Ret og tilmed som den eneste blandt Menneskene tilkom Christus, nemlig Guddommeligheden og dermed den guddommelige Tilbedelse. Da Gud er Ophavet til hele Menneskeslægten, da Gud er Menneske og Frelser, er han Herre paa alle Omraader og under alle Synspunkter, derfor kalder Kopterne ham »Panbasileus«.

Naar den romerske Kejser forfulgte Kristendommen saa grusomt, ligger Grunden ikke mindst i Christi Kongedømme. Christus var Konkurrenten, der skulde bekæmpes, og derfor gælder om Rom ligesaa godt som om Jerusalem (for en Del ogsaa om Forfølgelserne gennem Aarhundrederne til den Dag i Dag)

»Crudelis Herodes. Deum Regem venire quid times?«

Hvor kan Herodes paa dit Slot du frygte for en nyfødt Drot?

Vi behøver altsaa ikke at undre os over, at Christi Kongetanke, den Christus, som har lært os at bede »Til os komme dit Rige«, og ved hvis Korsfæstelse allerede Pilatus uden selv at ane det har truffet det rigtige

med sin Indskrift »Jesus Nazarenus, Rex Judaeorum«, at denne Christi Kongetanke er forankret saa dybt i Urkristendommen, i dens Literatur og i dens Bønsliv, i dens Liturgi og i dens Kunst. Og det er trøsterigt for os, ogsaa med Henblik paa Christi Kongetanke at kunne sige: »Vi staar ikke Urkirken nær, men vi er Urkirken.«

Den samme Tanke ligger ogsaa bag ved de mange og høje Raab og Protester mod »Roms Magtsyge« ligesom bag den saa vidt udbredte og mange Steder saa dybt rodfæstede »Sygdom« »Papo-Phobie«. Men ogsaa her gælder atter Kirkens Ord:

»Non eripit mortalia
qui regna dat coelestia.«

Han røver ingen jordisk Glans.
Han skænker Himlens Sejerkrans.

Allerede den hl. Paulus bruger med Forkærlighed Ordet »Kyrios« for at udtrykke Christi Kongeværdighed, saaledes som den er blevet overgivet til ham fra Faderen, og gennem hvilken han er indsat til Hoved for den frelste Menneskehed. »Han er »Vor Herre« (som der forøvrigt ogsaa staar i den apostoliske Trosbekendelse). »Enhver Tunge maa tilsidst bekende, at Christus er Kyrios (Herre) til Ære for Gud Faderen« (Filip. 2, 11). Ligeledes i Apostlenes Gerninger: »Gud har gjort ham til Herre og salvet« (Ap. G. 2, 26). Og Apostlen Judas (V. 4) kalder ham den eneste Hersker og Herre.

Martyrologier og de første Aarhundreders Skrifter er fulde af Vidnesbyrd om Christi Kongetanke saavel i Orienten som i Okcidenten, saa at denne altdominerende Tanke som en stadig sprudlende Kilde gennemtrænger alt og forlener alt, hvad Kirken i hine Tider har skabt, med sin Farve og Form. Men vi vil lade Paven selv tale:

»Efter denne enslydende Lære i den hellige Skrift siger det sig selv, at den hellige katholske Kirke, som jo er Christi Rige paa Jorden, der skal omfatte alle Mennesker og alle Lande, i Kirkeaarets hellige Liturgi hylder sin Ophavsmand og Stifter som Herre og Konge og Kongernes Konge ved Gudstjenestens mangfoldige Former. Disse Æresbevisninger, som med stadig nye Ord paa vidunderlig Maade forkynder den samme Sandhed, anvendte Kirken i den gamle Kor al og i Fortidens Sakramentarier; og endnu

den Dag i Dag bruger den dem i den offentlige Korbøn, som den forretter til den guddommelige Majestæts Ære, og ved den daglige Frembærelse af den lydeløse Offergave i den hellige Messe. I denne gennem alle Tider fortsatte Christi-Konge-Lovprisning stemmer Vesterledens Kirke fuldkomment overens med Østerlandenes Liturgier, saa at ogsaa her gælder det Ord »Bønnens Lov stadfæster Troens Lov«.

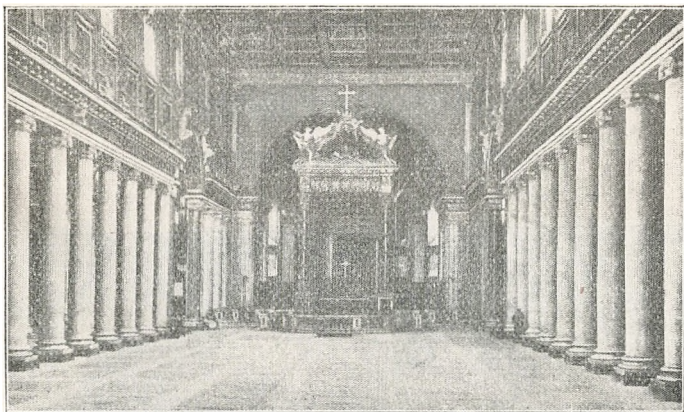
Straks ved Begyndelsen af den hellige Messe faar vi Indtrykket af kongelig Pragtudfoldelse og ægte kongeligt Hofceremoniel, i hvert Fald ved Højmissen og endnu langt mere ved Pontifikalmessen. Den hellige Messe begynder egentlig ved Introitus (Trinbønnen er en Forberedelsesbøn, som tidligere blev bedt i Sakristiet, ikke ved Trinet). Introitus betyder for det første: Indtog, Indgangsprocession, og for det andet Indgangssalm; man begav sig nemlig fra Sakristiet til Kirken i storartet, højtidelig Procession under Afsyngelse af den kongelige Sanger og Profet Davids Salmer, der altid taler om den kommende Frelzers Kongeværdighed og om hans Riges Størrelse og Herlighed. Paa Forsangerens Vers svarede Menigheden med Halleluja-Raab, der er at sammenligne med det i vore Dage paa verdsligt Omraade brugte »Leve Kongen«. Desværre er af denne herlige Introitus (Indtog) (som ogsaa af »Graduale«) fra tidligere Tid ikke blevet ret meget tilbage, men helt mangler »Introitus« aldrig. Man har her og der gjort Forsøg paa at skaffe en Erstatning eller Efterligning af den tidligere, store Introitus ved Præstens Gang til Alteret med et større Antal Messetjenere. Ved Pontifikalmessen bliver, ifølge den højtidelige Modtagelse af Biskoppen før den hellige Messe, Afkortningen af Introitus ikke sporet alt for meget. Umiddelbart efter Introitus følger den store, højtidelige, direkte Anraabelse til Kyrios, Konge-Frelseren i de 9 »Eleison«, som oprindeligt alle 9 vendte sig til Christus Herren og Kongen (»Christus vor Herre og Frelser og Konge, forbarm dig over os«), men som i Dag viser hen til og anvendes paa den hellige Trefoldighed.

(Fortsættes.)

Et Minde fra Jubelaaret.

En hed, solflimrende Eftermiddag i Kirken Santa Maria Maggiore i Rom, under Jubelaaret. Flere Hundrede Mænd fra et østrigsk Pilgrimstog gaar i det svale Kirkerum, mellem Marmorsøjlerne, der bærer det straalende gyldne Loft. De er ikke paa de foreskrevne Valfarter med Bøn og Salmesang til de fire Kirker, men gaar frit rundt og lader sig den kirkelige Basilika forevise. En stor Skare staar samlet foran Højalteret, hvorunder der i et prægtigt Skrin findes udstillet fem Brædder fra Krybben i Bethle-

Santa Maria Maggiore.

hemsstalden. Nu er det jo nok troligt, at disse Brædder ikke kan være ægte, men alligevel — de leder Tanken mod Julebarnets ringe, fattige Leje, til den Modtagelse, Verden havde at give Guds Søn i Julenatten. Og grebne af Stemningen begynder nogle af Mængden at synge: Stille Nacht, heilige Nacht. Fra alle Sider strømmer nu disse Mænd hen mod Krypten, snart er alle samlede, fra Stemmernes Hundredtal bruser Sangen mægtigt gennem Kirken: Alles schläft, einsam wacht nur das traute hochheilige Paar. Holder Knabe im lockigen Haar, schlaf in himmlischer Ruh!

En Stemning, kun en Stemning, ja. Men en Stemning saa umiddelbar, saa dybt følt, at den bliver uforglemmelig, at den giver nogle Øjeblikke, hvor Sind og Tanker løftes højt over Tid og Sted. En højtidsfuld Stemning af Jul, en Andagtsstund hos Barnet i Krybben, skønt det var ved Sommertide, og Rom sitrede under Solheden udenfor Kirkens aabne Porte.

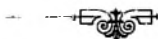
Og den danske, for hvem denne Oplevelse blev et af Jubelaarets dyre Minder, kom i Hu et Par Verslinier i eget Tungemaal, et Par skønne sande Linier:

Aldrig forstummer Tonen fra Himlen
i Sjælens glade Pilgrimssang.

Johs. H.

Juleforberedelser paa St. Josefs Hospital.

Fra Vatikanet og Kurien.

Af Prof. *Fr. X. Zimmermann*, Rom.

Advent er begyndt i Vatikanet med de sædvanlige liturgiske Ceremonier: I Tronsalen hørte Paven tilligemed Kuriens Kardinaler og Prælater den første Adventsprædiken, som den bekendte Apostoliske Husprædikant Vittorio di Sestri Ponente, en Kapucinerpater, holdt.

Der var mange Audienser i den sidste Uge. Modtaget blev Kardinal Faulhaber fra München, det orientalske Instituts Forstander, Biskop d'Herbigny, en mexikansk Biskop og forskellige Ordensforstandere og Forstanderinder, deriblandt en Gruppe Missionssøstre af Beata Cabrini-Kongregationen under Ledelse af en Datter af den italienske Koloniminister Federzoni. Ogsaa Bestyrelsen af »Apostelen Peters Forening til Uddannelse af indfødt Klerus« var til Audiens og overrakte Paven et Album, med Navnene paa de Banker, der har forpligtet sig til at støtte Foreningen med et aarligt Bidrag paa 1000 Lire i seks Aar. Paven glædede sig meget over Bankernes Hjælp og kaldte det den smukkeste Bankoperation, han endnu havde set.

Naar Pius XI, der tidligere var Ærkebiskop af Milano, modtager Pilegrimme derfra, er Gensynet altid meget glædeligt, og saaledes var det ogsaa, da Paven forleden modtog en større Skare under Ledelse af Ærkebiskop Tosi. Desuden bragte Kardinalen Peterspenge for anden Gang i Aar, nemlig 40,000 Lire. Paven vendte sig særlig til to smaa Deltagere i Audiensen, som ved Ungdomsforeningernes Katekismuskursus havde faaet første Præmie, der bestod i en Rejse til Rom.

Som vi havde meddelt som sandsynligt, er Decemberkonsistoriet indkaldt til 19. og 22. December. Der bliver, som vi ligeledes antog, kun faa nye Kardinaler. Den første officielle Meddelelse nævnede fire Navne, og siden er et femte kommet til. Da alle disse Udnævnelser gælder Ikke Italienerne, og da Italienerne skinsygt vaager over at beholde Flertallet i Det hellige Kollegium, forlyder det, at der muligvis endnu kommer to Udnævnelser, og man taler om Ærkebiskoppen af Genua, Mgr. Minoretti, og Nuntius i Lissabon, Mgr. Nicotra. Men det er kun en Antagelse. Af Interesse er det, at den franske Regerings Bestræbelser for at faa udnævnt Forstanderen for det orientalske Institut Biskop d'Herbigny til Kardinal i Stedet for Kardinal Billot ikke er lykkedes.

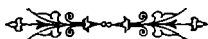
De betydeligste af de nye Kirkefyrster er den nye Pri-

mas i Spanien, Mgr. Pedro Seguray Saenz, der samtidig forflyttes fra Burgos til Toledo, og Ungarns nye Primas, Benediktineren Justinian Seredi. Den spanske Primas har allerede fra sin Ungdom af gjaldt for et Lys, som Biskop af Coria udrettede han et stort Arbejde for Landbruget i sit Stift, og som Ærkebiskop af Burgos byggede han et Hjem for gamle og svage Præster og udfoldede en stor social Virksomhed. Den hellige Stol imødekom derfor gerne den spanske Regerings Ønske om at udnævne Ærkebiskoppen af Burgos til Primas. Pater Seredi har gjort et stort Arbejde i forskellige romerske Kongregationer og var i mange Aar gejstlig Raadgiver ved det ungarske Gesandtskab ved Vatikanet, og han besidder saaledes et værdifuldt Kendskab til alle politisk-diplomatiske Spørgsmaal. I Ungarn har Udnævnelsen af denne værdige Efterfølger af Kardinal Czernoch vakt almindelig Glæde.

I Det hellige Kollegium indtræder ogsaa Titulærbiskoppen af Tarsus, Mgr. Lepicier, en fransk Ordensmand af Mariatjenernes Orden, som blandt andet har gennemført Nyinddelingen af Stifterne i Ostindien for Propagandaen og nylig har arbejdet for den indfødte Klerus i Erytræa. Hans diplomatiske Evner gør ham egnet til mange vanskelige Opgaver, og hans Anvendelse i mange romerske Kongregationer taler om hans store Lærdom. Man venter i ham at faa en af Kuriens stærkeste Personligheder. — Franskmand er ogsaa Mgr. Binet, der tidligere var Biskop af Poitiers, derefter af Soissons og nu er Ærkebiskop af Besançon, en af de første, der tog Kampen op mod Action Française. — Den til Kardinal udnævnte Ærkebiskop af Quebec i Kanada, Mgr. Rouleau, er Dominikaner og nyder en saa almindelig Anseelse i sit Hjemland, at man ofte har forudsagt ham Kardinalsværdigheden.

Kardinalerne Binet, Lepicier, Rouleau og Seredi skal modtage Kardinalshatten i Konsistoriet tilligemed den i Juni udnævnte Primas for Polen Kardinal Hlond, medens den spanske Primas modtager Baretten gennem den spanske Konge.

Efter disse sidste Udnævnelser er der nu 67 Kardinaler. Den østerrigske Kardinal Frühwirth er nu saa rask, at han sandsynligvis vil deltage i Konsistoriet. Kardinal De Lai er stadig dødssyg. Han er en af de ældste Kardinaler og var Pave Pius X's Medarbejder ved Nyordningen af de romerske Kongregationer og Domstole.

Den katholske Radiosag.

Medlemsmødet i »Katholsk Radioklub« havde omtrent fyldt Ungdomssalen i Vesterhus med en interesseret »lyttende« Skare, da Formanden, Organist J. Hammermüller bød velkommen og henstillede til Forsamlingen, af Hensyn til den efterfølgende Diskussion, at vælge Hr. Høhling, der paa Mødet repræsenterede Pastor Günther, til Ordstyrer. Hr. Høhling modtog Hvervet, og Bestyrelsen er ham taknemlig for den noble Maade, hvormed han varetog dette.

Aftenens indledende Taler, Pastor Fr. Jaworski, fik derpaa Ordet. I et klart og nøgternt, men ikke desto mindre meget indtrængende Foredrag søgte Pastoren at vise den Betydning, det har, at ogsaa katholske Lyttere slutter sig sammen til Værn for fælles Interesser, ikke alene de rent lyttermæssige, men ogsaa de særlig katholske; saaledes f. Eks. aldrig tøve med en kraftig Protest, naar de Udsendelser, som hele Landet skal plages med, i den Grad kommer under Lavmaalet for almindelig Anstændighedsfølelse, at de kun kan betegnes som ganske usømmelige og uværdige for dem, der udfører dem, og for dem, der, ved at give deres Minde til deres Gennemførelse, faar et Hovedansvar for den Frivolitet og Skamløshed, som desværre altfor ofte præger de »Lystige« Lørdagsudsendelser. Naar dertil saa kommer det store Arbejde, der fra alle Sider indenfor »Katholsk Radioklub« var gjort for en Juleudsendelse, fandt Pastoren, det var enhver katholsk Lytters naturligste Pligt at staa sammen med den Radioklub, der varetog hans saavel materielle som aandelige Interesser. Bestyrelsen haaber, at det kraftige og vedvarende Bifald, der lønnede Pastorens Tale, ogsaa maa sætte sit Spor i Klubbens Medlemsprotokol.

Efter dette fik Næstformanden, Hr. Assistent Rasmussen, Ordet. Han indledede med en Beretning om Klubbens Arbejde for at samle Medlemmer og fremkom i den Forbindelse med en Del glædelige Nyheder. Først at Hans Højærværdighed Biskoppen havde efterkommet Bestyrelsens Anmodning om at indtræde som Æresmedlem. Det er selvsagt Bestyrelsen saare kært at vide, med hvilken Interesse og Forstaaelse Biskoppen omfatter netop dette Arbejde. Forsamlingen modtog Meddelelsen med begejstret Bifald.

Om den gode Tilslutning fra Provinsen vidnede Pastor Wolffs Skrivelse fra Haderslev. Pastoren fremsendte 40 Indmeldelser, og desuden var Pastoren selv mødt. Be-

styrelsen benytter denne kærkomne Lejlighed til at takke Hr. Pastor Wolff for hans ualmindelig energiske Aktion. Desuden var det en Glæde at se adskillige Repræsentanter fra vore forskellige religiøse Foreninger.

Flere lignende Skrivelser oplæstes; alle bar de et velgørende Pust af Sympati udefra indover den her interesserede Forsamling.

Næstformanden bebudede en Kontingentforhøjelse, saaledes fra 1ste Februar 2 Kroner aarlig. Det var ganske fornøjeligt, at Bestyrelsen havde erfaret, at flere Medlemmer havde syntes, det var for lidt med den først fastsatte Krone, man mente ikke, der kunde gøres nok for den.

Forøvrigt var det, som Hr. Rasmussen saa glimrende udtrykte, ikke det, det kom an paa, hvor meget man fik for sin 1 eller 2 Krone, men hvormeget man fik Lov til at være med til at gøre for den fælles Sag.

Hr. K. Jerlev gjorde kort Rede for Arbejdet for at faa gennemført en Juleudsendelse. Svaret havde været et Afslag. Formanden havde anmodet om en Motivering, men Svaret var en Nægtelse af at meddele Afslaget Motiver.

»Katholsk Radioklub« agter gennem de Organisationer, den er tilsluttet, at fremføre en Interpellation i Rigsdagen.

Medlemmerne vil gennem vore Blade blive holdt orienteret med Sagens Gang.

Klubben havde ved dette Møde den Glæde som sine Gæster at se Hr. Redaktør Elias Nielsen fra »Berlingske Tidende« som Repræsentant for »Storkøbenhavns Radioklub«. Og Hr. cand. theol. Andersen som Formand og Repræsentant for Landsforeningen »Danske Radioklubber«.

Begge de Herrer tog i den efterfølgende Diskussion Ordet og gav deres uskrømtede Sympati til Kende for vort Arbejde, som de, som Arbejdere i den kulturelle Oplysnings Tjeneste, paa det kraftigste vilde støtte.

Af Pladshensyn vil det ikke være muligt at fremdrage Referat og Enkeltheder fra Diskussionen, der formede sig som en levende Tilslutning, isprængt netop de oplivende Momenter, der sætter Fart i Sindene og gør, at man forlader et saadant Møde med det Indtryk, at her var alle med i fælles Samling om en Sag af vi' al Interesse.

Formanden sluttede henad Kl. 11 det vellykkede Møde med en Tak til alle saavel aktive som passive Deltagere.

Fr. B—t.

Bestyrelsen vil gerne meddele vore Medarbejdere, at Agitationsmaterialet snarest vil blive dem tilstillet.

J. Hammermüller.
Formand.

Efterretninger fra Ind- og Udland.

København. Tirsdag den 6. læste cand. Hafstrøm paa Højskolen et Afsnit af Paul Claudels mærkelige, gribende Skuespil »Budskabet, der bragtes Maria«. Den danske Oversættelse er kun trykt i nogle faa hundrede Eksemplarer, saa den er kun lidet kendt. Saa meget større var Interessen og Glæden over engang at høre lidt af den berømte franske Digter.

— Med sin Oplæsning af Dante gav Censor P. A. Rosenbergs Højskolens Tilhørere en smuk og interessant Aften. I en kortfattet, men aldeles fortrinlig Indledning vistest i store Træk Dantes Liv og gaves en Forklaring til hans storladne, u dødelige Værk »Den guddommelige Komædie«. Heraf læstes derefter et Par Sange af hver Del, Helvede, Skærsild, Paradis. — Denne Digtning er sikkert ikke kendt i saa vide Kredse, som den fortjener. Ganske vist er den jo ikke let at tilegne sig, men vi har i Molbechs danske Oversættelse en udmærket Udgave med righoldige Noter, der letter Forstaaelsen. Dog vil man selv uden disse kunne nyde »Komædien« alene for dens malende Sprog og magtfuldt gribende Billeder.

— Ved Katholsk Klubs Møde i Tirsdags i Klublokalerne i Domus Medica var Medlemmer af Academicum Catholicum indbudte til Deltagelse, ligesom Klubben havde indbudt Formanden for St. Michaels Klub, Frk. Amy Anker, som Repræsentant for den tredje af de samarbejdende Foreninger. Pater Menzinger holdt et meget instruktivt Foredrag om Stigmatisationerne i Konnersreuth, der paafulgetes af en lang og interessant Diskussion, der efterhaanden bevægede sig ret langt bort fra Konnersreuth og væsentlig blev en filosofisk Debat mellem den tilstedeværende Repræsentant for det filosofiske Fakultet, Dr. phil. S. V. Rasmussen, og den kendte unge Akademiker, Red. cand. polit. Frands Rasmussen paa den ene Side og Patrene Menzinger og Kùpferle og Pastor Messerschmidt paa den anden Side. — Diskussionen, der klart lod Problemstillingen træde frem, fulgetes med levende Interesse af Tilhørerne. Efter Mødet samledes Medlemmerne med Gæsterne til selskabeligt Samvær ved fælles Smørrebrødsbord. U.

Vejle. Vejle Amts Avis meddeler: Efter at St. Maria Hospital i længere Tid har lidt under for indskrænkede Pladsforhold, har den katholske Menighed nu besluttet at skride til en Udvidelse af Hospitalet. Udvidelserne er projekteret af Arkitekt S. M. Alrøe som en Tilbygning, der

bliver holdt i den samme Stil som den gamle Del og bliver lige saa stor, nemlig en 17 × 17 m Tilbygning mod Vest. Paa Grund af Terrænets Hældning bliver det en 3-Etages Bygning med Kælder. I Stueetagen bliver der 3 Lysbade- og Massageværelser, Røntgenstue med Rekvisitrum og Mørkekammer, et Linnedværelse og en Opholdsstue for oppegaende Patienter. Paa 1. Sal bliver der Taleværelse, Overlægens Værelse og Laboratorium, et enkelt Værelse og Fællesstue, Operations- og Forbindsstue samt en aaben og en lukket Veranda. Paa 2. Sal vil man finde 2 Fællesstuer og 3 Eneværelser. Værelserne mod Syd faar Forbindelse med Verandaen. I Pensionæernes Etage bliver der Plads til 6 Pensionærer. En Person- og Syge-elevator forbinder alle Etager, ligesom der ogsaa bliver en ny brandfri Trappe. Nybygningen vil komme til at koste 142,000 Kr. Murerarbejdet er overdraget N. A. Christensen og Nisgaard i Kompagni for ca. 58,000 Kr., Tømrerarbejdet til Tømrermester H. Kaltoft for 15,050 Kr., Snedkerarbejdet til Jørgen Petersen & Co. for 14,565 Kr., Blikkenslagerarbejdet til Glud & Thomsen for 1768 Kr., Linoleums-paalægningen til Steffen Lunding for 4166 Kr., Glarmesterarbejdet til A. M. Hansen for 1800 Kr. og Elevatorarbejdet til Hans Jessen for 6350 Kr. Piloteringen blev paa-begyndt i Gaar.

Ugens Messebønner.

25. Dec. Juledag (N-M. 35, G-M. 71).
 26. Dec. Stephan (N-M. 45, G-M. 82). Ihukommelse af Julens Oktav (N-M. 42, G-M. 79).
 27. Dec. Johannes (N-M. 49, G-M. 86). 2. som den 26. Dec.
 28. Dec. Uskyldige Børn (N-M. 53, G-M. 90). 2. som den 26. Dec.
 29. Dec. Thomas (N-M. 57, G-M. 94). 2. som den 26. Dec.
 30. Dec. Oktavdag. Messe som paa Søndag i Juleugen (N-M. 59, G-M. 97). 2. som den 26. Dec.
 31. Dec. Silvester (N-M. 63, G-M. 101). 2. som den 26. Dec.

Anm. N-M. betyder *Nye Messebog*, G-M. betyder *Gamle Messebog*. Tallet betegner *Siden* i den ene og den anden Bog. Angivelsen: »2. Gudsmoder... 3. for Kirken...« betyder, at anden Kirkebøn, anden stille Bøn og anden Slutningsbøn tages af Messen for Gudsmoder, medens tredje Kirkebøn, tredje stille Bøn og tredje Slutningsbøn tages af Messen for Kirken eller for Paven. Der er ikke et andet og tredje Sæt Bønner, medmindre det er angivet. Naar en Fest ikukommes, tages Bønnerne af Messen paa selve Festen, saafremt der ikke siges noget andet.

K. U. B. (Katholsk Underretnings Bureau), et Samfund af katholske, akademiske Lægfolk, tilbyder at korrespondere med Ikke-Katholikker, som maatte ønske at faa nøjere Kendskab til den katholske Kirke. Henvendelser, der **alle behandles som fortrolige**, bedes rettet til Sekretæren, Arkivar Fr. J. West, Ordrupvej 96^a, Charlottenlund.

Nytaarsaften (Lørdag den 31. December).

Takkegudstjeneste (ev. med Prædiken). **Te Deum.**

St. Ansgars Kirke Kl. 6. Rosenkranskirken Kl. 6. St. Annæ Kirke Kl. 7. Jesu Hjerte Kirke Kl. 6. St. Josefs Kirke Kl. 7^{1/2}. Sakramentskirken Kl. 11. St. Andreas Kirke Kl. 7.

St. Andreas Gilde (Ordrup).

Julefest

afholdes Onsdag d. 28. Decbr. Kl. 6 Charl. Palmehave for Menighedens Voksne og Børn. Børnene traktes med Cholade og Godter. Tombola etc.

Ved Børnenes Fest, som slutter Kl. 9, optræder morsomme Julenisser. Billetter, Voksne og Børn Kr. 1,00, Besøgendes Børn Kr. 1,50. faas hos Bestyrelsen, Præstegaarden, Skolen, samt Under tegnede, hvor Gaver modtages med Tak.

Fru *I. Grugni*, Fru *Holler*, Fru *Christiansen*, Fru *V. Wulff*.
Tlf. O. 1197. Tlf. O. 986. Eigaardsgade 22. Tlf. O. 1266.

De Unges Julefest afholdes Torsdag d. 29. Decbr. Kl. 8 Aften i »Vesterhus«. Juletræ, Chokolade, Godter, Lotteri etc.

Billetter à 1 Kr. faas hos Undertegnede:

Hr. Henning Fausbøll, St. Jørgensallé 4, Telf. Vester 5967 x.
Frk. Holler, Jernbanevej 2, Charlottenlund, Telf. Ordrup 986,
Fru Gorritzen, Vestervoldgade 115, Telf. Byen 874 v.

Sankt Josefs Gildes Byggefond

afholder **Julefest** Fredag den 30. December 1927 Kl. 6^{1/2} i Bredgade 69 o. G. Børnebillet à 1 Kr. -- Voksne 50 Øre. Kom alle og tag Familien med. Tombola, mange Gevinster. Billetter faas hos Udvalget eller pr. Tlf. Byen 4044. Da der bliver indbudt c. 50 fattige katolske Børn, beder Udvalget enhver om at støtte med Gaver, som modtages med Tak.

Paa Udvalgets Vegne

Rud. V. Kragh, Fiolstræde 34. Tlf. Byen 4044.

S.M.D.M. Alle Medlemmer og forhenværende Elever fra Sct. Mariæ Drengeskole bør huske »De gamle Drenges Juletræ« den 28. December i Skolens Lokaler, Boyesgade 8 A. — Send en Gave til Jule-Tombolaen. — Det er ikke for sent. Styrelsen.

St. Michaels Klub.

Nytaarsfest for Klubbens Medlemmer Mandag d. 2. Januar Kl. 7^{1/2} med Juletræ, Tale og hyggeligt Festbord. Som sædvanlig bedes erlagt Kr. 1,50 ved Indgangen.

Udmærket Jule- og Nytaarsgave!

Et Gavekort,

der giver Ugebladet frit
tilsendt en hel Aargang.
Pris 12 Kroner.

Faas i Ekspeditionen og i Boghandelen.

Fyldte sønderjydske katolske Kirkebøsser bedes godhedsfuldt indsendte inden Nytaar eller adviseret til Diemar, Skindergade 32. Tlf. Byen 6555 Kl. 10—2.

Kirkelig Kalender.

25. Dec. Juledag.	1. Jan. Jesu Omskærelse.
26. — M. Stephan, Martyr.	2. — M. Jesu Navnefest.
27. — Ti. Johannes, Apostel og Evangelist.	3. — Ti. Oktav af Johannes.
28. — O. Uskyldige Børn, Martyrer.	4. — O. Oktav af Uskyldige Børn.
29. — To. Thomas af Canter- bury, Biskop og Martyr.	5. — To. Vigilie.
30. — F. Oktavdag.	6. — F. Epifani (H. 3 K.).
31. — L. Silvester I., Pave og Bekender.	7. — L. Oktavdag.

Gudstjenesten Juledag

St. Ansgars Kirke. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Fra Kl. 7 Morgen stille Messe. Kl. 10 Pontifikalmesse med Prædiken. Ingen Messe Kl. 11^{1/2}. Kl. 6 Festandagt.

Jesu Hjerter Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. (Der er kun Adgang for dem, som kan forevise et Adgangskort. Disse Adgangskort kan faas gratis hos Portneren, Stenosgade 4, og i de to kat. Bog-salg: Stenosg. 3. og H. C. Ørstedesvej 10 inden Fredag den 23. Dec.). Kl. 7, 7^{1/2}, 8 og 8^{1/2} stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 6 Prædiken med Festandagt.

St. Knuds Kapel. (Vestervoldgade 115). Kl. 12 Midnat Højmesse med tysk Prædiken. Kl. 8^{1/2} Sangmesse med Prædiken.

Immaculatakirken. (Strandvej 91). Kl. 12 Midnat Højmesse og derefter to stille Messer. Kl. 9 og 9^{1/2} stille Messe. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 2^{1/2} Festandagt.

Klosterkirken paa Jagtvej. Juleaften Kl. 3 Andagt. Kl. 12. Højmesse med Prædiken. Kl. 8 stille Messe. Kl. 10 Sangmesse. Kl. 6 Festandagt.

Sakramentskirken. Kl. 12 Midnat Levitmesse med Prædiken. Kl. 8, 8^{1/2}, 9 og 9^{1/2} stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Festandagt.

St. Josefs Kirke. Kl. 5 Morgen Højmesse med Udstilling af det allerhelligste. Kl. 6 stille Messe. Kl. 9 Højmesse med Prædiken. Kl. 3 Efterm. Festandagt.

Rosenkranskirken. Kl. 12 Midnat Sangmesse med Prædiken, derefter 2 stille Messer. Kl. 8 og 8^{1/2} stille Messer. Kl. 10 Levitmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

Assumptionskapellet (Ordrup). Kl. 12 Midnat Højmesse (Kun Adgang for de med Kort forsynede.) Kl. 9 stille Messe. Kl. 4^{1/2} Efterm. Velsignelse.

St. Annæ Kirke. Juleaften holdes Kirken lukket Kl. 9—11. Kl. 12 Midnat Højmesse med Prædiken (paa Grund af de altfor snævre Pladsforhold kun Adgang for de med Kort forsynede. Kortene maa være afhentede i Præstegaarden inden d. 21.). Kl. 7 og 8 stille Messer. Kl. 9 Sangmesse. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 6 Aften Prædiken og Festandagt.

St. Andreas Kirke. (Ordrup). Kl. 12 Midnat Messe med Prædiken; stille Messe Kl. 8. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. Kl. 5 Festandagt.

St. Antoni Kapel (Brønshøj). Kl. 8^{1/2} og 9 stille Messer. Kl. 10 Højmesse med Prædiken. — 2. Juledag Kl. 10 Højmesse.

FREMMEDSPROGTRYKKERIET »ATHENE« (ALB. HANSEN)

Svanemosegaardsvej 4. Kbhvn. V. — Tlf. Nora 1008 x.

Færdigt fra Redaktionen Tirsdag Aften, fra Trykkeriet Onsdag.